

Sau khi ly hôn, vẫn tiếp tục dây dưa

Contents

Sau khi ly hôn, vẫn tiếp tục dây dưa	1
1. Chương 01-02	2
2. Chương 03-04	9
3. Chương 05-06	17
4. Chương 07-08	26
5. Chương 09-10	37
6. Chương 11-12	47
7. Chương 13-14	54
8. Chương 15-16	63
9. Chương 17-18	70
10. Chương 19-20	76
11. Chương 21-22	84
12. Chương 23-24	92
13. Chương 25-26	100
14. Chương 27-28	109
15. Chương 29-30	118
16. Chương 31-32	127
17. Chương 33-34	137
18. Chương 35-36	146
19. Chương 37-38	163
20. Chương 39-40	174
21. Chương 41-42	182
22. Chương 43-44	191
23. Chương 45-46	200
24. Chương 47-48	210
25. Chương 49-50	219
26. Chương 51-52	227
27. Chương 53-54	236
28. Chương 55-56	245
29. Chương 57-58	254
30. Chương 59-60	264
31. Chương End + Ngoại Truyện	274

Sau khi ly hôn, vẫn tiếp tục dây dưa

Giới thiệu

Giới thiệu: Hai mươi bốn tuổi, Khương Hiểu Nhiên luôn nghĩ rằng sau khi ly hôn, cũng không có vấn

Đọc và tải ebook truyện tại: <http://truyenclub.com/sau-khi-ly-hon-van-tiep-tuc-day-dua>

1. Chương 01-02

Chương 1

Ly hôn

Tiểu Dương sau một lúc về đến nhà, thuận tiện đặt hành lý vào góc phòng khách.

Giờ phút đó nằm ở sofa, khóe mắt mới nhìn thấy mảnh giấy đặt trên bàn trà, được bật lửa đèn lên. Anh tùy tay cầm tờ giấy lên, thấy dòng chữ to đơn giản thuận ly hôn, anh dùng hết sức vo nhàu mảnh giấy, ném xuống đất.

Anh nghĩ về đến nhà, chắc sẽ có một trận cãi vã.

Mọi người đều nói “tiểu biệt thắng tân hôn”, nhưng sau mỗi lần anh đi công tác về nhà, không chỗ nào không phải đối mặt với lãnh khí.

Lần này còn thái quá hơn, một tháng đi công tác trở về, nghênh đón anh là ly hôn.

Châm điều thuốc, xuyên qua màn sương khói, tựa như nhìn thấy nụ cười trầm lặng của cô nhìn anh.

Anh vươn tay, tưởng khe vuốt hai má cô, nhưng trong nháy mắt cô đã lạnh lùng, biến mất không dấu vết.

Từ trưa đến 5:00 anh luôn nhớ lại cuộc sống trước đây của hai người. Cuối cùng, anh cúi xuống, nhặt lại mảnh giấy, vuốt lại cho phẳng.

Chuyện đã luôn muốn đến, duyên kiếp liệu có thể thay đổi được gì?

Tiểu Dương cầm lấy di động, bấm một dãy số, “Hiểu Nhiên, buổi tối chúng ta gặp nhau ở Blue Danube.”

“Được.” Cô thì thầm trả lời.

Khương Hiểu Nhiên ngồi ở vị trí quen thuộc, có chút hoảng hốt. Chuyện giống như vừa hôm qua, Tiểu Dương dùng tháng tiền lương đầu tiên mời cô ăn đại tiệc.

*

Lúc đó, anh ngồi đối diện, cười như muốn bay lên, cầm tay cô, lồng chiếc nhẫn bạch kim tinh tế lên ngón áp út, “Hiểu Nhiên, anh đợi không được, chúng ta kết hôn đi.”

Có thể thật sự kết hôn, mọi chuyện sẽ hài lòng, liệu có hạnh phúc không?

Cô nhớ rõ, kết hôn mới một tháng, mâu thuẫn bắt đầu xuất hiện.

Đó là một ngày Chủ nhật, cô dậy sớm, nấu cháo, muốn làm một bữa ăn sáng thịnh soạn, cùng với trứng sữa. Mùa đông, cô sợ cái lạnh buổi sớm, bước vào phòng ngủ gọi anh dậy.

Đầu tiên cô vỗ vỗ mặt anh, tay cô có chút lạnh, Tiểu Dương nhanh chóng kéo chăn qua đầu.

Cô không cam lòng, bàn tay tiến vào trong chăn, cố tình chọc náo anh. Anh cuộn tròn chăn bao toàn thân, miệng mớ nói, “Không cho người ta ngủ à?”. Nâng cao tay thuận thế đặt bên cạnh.

Cô ngồi mép giường, không chuẩn bị liền bị đẩy ngay xuống giường ngã lảo đảo. Trong lòng buồn bã không thôi, khó khăn lắm mới làm được bữa sáng, không những không khen một câu, lại còn dám đẩy cô.

Trong lòng như có núi lửa bùng nổ, “Đồ con heo, về sau đừng nghĩ em sẽ làm bữa sáng cho anh.”

Tiểu Dương ngay lúc này như bưng bình. Anh mờ mịt nhìn vào đôi mắt người phụ nữ đang trợn trừng, không rõ đã xảy ra cái gì? Sau biết rõ nguyên do, anh không tránh khỏi một trận tự kiểm điểm.

Khương Hiểu Nhiên nghĩ là việc nhỏ, cũng tha thứ ngay cho anh.

Cuộc sống về sau đó, hai người càng ngày càng bộc lộ tính cách khác biệt.

Khương Hiểu Nhiên thích yên tĩnh, không việc gì thích đọc sách, nghe một chút âm nhạc, Tiểu Dương lại thích náo nhiệt, ba ngày thỉnh thoảng ở nhà chiêu đãi bằng hữu.

Với người này, không bao giờ xuống bếp nấu cơm, Tiểu Dương là con trai độc nhất trong nhà, từ nhỏ chiều quá sinh hư, làm sao thì làm, mua đồ ăn xào rau đều do cô một mình làm hết. Một hai lần, cô còn không nói gì. Nhiều hơn, còn có vài câu oán trách, hai người tránh không được một trận đấu võ mồm.

Có lẽ cô mệt mỏi vì quá ồn ào nên Tiểu Dương rất ít khi mời bạn bè đến nhà, tất thấy đều đến cửa hàng hoặc quán bar, về nhà thì trễ. Khương Hiểu Nhiên thấy anh mới kết hôn không lâu, đã chạy đi với mấy người tình cũ, không thể thiếu chút kể khổ. Lúc đầu Tiểu Dương cũng nhẫn nại giải thích, nhưng cũng không nhiều hơn số từ của cô, quay người đi lên đóng cửa thư phòng chơi máy tính.

Cứ như vậy, hai người dần dần chia cắt.

Hai người càng ngày càng xa cách, kỳ thực chỉ là vì vài việc nhỏ.

Ngày đó là sinh nhật mẹ Hiểu Nhiên, hai người đều hẹn nhau tan làm sẽ đến. Nhưng đến giờ ăn cơm, cũng không nhìn thấy bóng dáng Tiểu Dương đâu. Khương Hiểu Nhiên gọi vài cuộc điện thoại, tất cả đầu bên kia đều truyền đến tiếng nói quen thuộc, “Số máy quý khách vừa gọi hiện không liên lạc được.”

Nếu đây là sinh nhật cô, anh không đến, cô có thể không trách.

Nhưng đây lại là mẹ cô, từ năm hai tuổi mẹ con đã sống nương tựa lẫn nhau.

Vì cô, bà vẫn không kết hôn.

Vốn định sau khi cô kết hôn, hai mẹ con sẽ cùng đoàn tụ.

Nhưng mẹ nói hai đứa mới kết hôn, bà sống cùng sẽ không thích hợp.

Cô đành phải thế chấp mua một căn hộ cũ năm mươi mét vuông, đưa mẹ từ thành phố A đến gần đó.

Cô miễn cưỡng cười với mẹ, giải thích có khả năng anh phải ở lại tăng ca. Mẹ thông cảm, còn dặn nhớ mang cho anh ít đồ ăn về nhà ăn khuya.

Cô cầm cái cốc như nặng ngàn cân.

Về nhà, không bật đèn, cuộn mình trên sofa.

Kết hôn đã hơn một năm, những chuyện quá khứ như cuốn phim phát lại.

Làm đồ ăn ngon, anh lại gọi điện về báo ăn ở bên ngoài. Kỷ niệm một năm ngày cưới, hẹn ở nhà hàng chúc mừng, anh cũng chậm một giờ mới đến. Mỗi lần cùng anh về nhà bố mẹ chồng, mẹ anh lại nhìn với cái nhìn lạnh lẽo.

Khương Hiểu Nhiên đột nhiên cảm thấy mệt mỏi, lần này anh còn lấy cớ gì đây?

Đã là cuối thu, người về đêm cảm thấy se lạnh.

Cô ngồi trên sofa nhìn trời đêm, tay chân lạnh tê cứng, run lên, trái tim cũng lạnh lẽo cứng nhắc, không có chút ý thức nào.

Buổi tối hôm sau, Tiểu Dương về nhà, giải thích tối hôm qua bị vài thằng bạn tốt kéo đi đánh bài, di động cũng thống nhất bảo quản, cho nên không có cách nào gọi điện thoại cho cô. Buổi sáng, trực tiếp đi làm luôn.

Cô nghe xong, cười nhạt, không hỏi không trách, chính là trái tim cũng không còn nóng lên.

Sau đó, Khương Hiểu Nhiên bị cảm, phát sốt, Tiểu Dương lại học nghiên cứu bên ngoài. Giữa buổi, gọi cuộc điện thoại, rồi vội vàng nói vài lời.

Trái tim Khương Hiểu Nhiên vốn đã mong manh, giờ đây hoàn toàn chấn động.

*

Đêm qua, cô một mình ngồi trên sofa, trước sau suy nghĩ nghiêm túc.

Cho đến trước khi làm việc, cô cũng không lấy lại được tâm trí. Sau vẫn dựa vào tung đồng xu, giúp cô quyết định rõ ràng.

Khi đồng xu rơi xuống, hiện lên mặt như dự đoán, lòng của cô cảm thấy thoái mái vô cùng.

Đúng vậy, ngay cả ông trời cũng đồng ý để cô rời bỏ anh ta đi, vậy thì cô còn gì để luyến tiếc đây?

“Nghĩ gì vậy?” Tiểu Dương thấp giọng hỏi.

Cô ngẩng đầu, thần sắc như thường, “À, nơi này vẫn như xưa, kinh doanh vẫn tốt như thế.”

Tiểu Dương trên mặt thản nhiên, ánh mắt sâu hiện lên tia hào quang, “Đúng vậy, trước kia em rất thích ăn tôm hùm của nhà hàng này, mỗi lần ăn xong còn gói một phần mang về nhà.”

“Anh cũng nhớ quá khứ à, tôi nhớ rõ gần một năm không đã tới đây.”

“Em đang trách tôi không quan tâm em?”

“Nói thật anh không làm sai gì, là tôi yêu cầu quá cao.”

Nói đến đây, Tiểu Dương không có lên tiếng.

“Tiên sinh, anh chọn món nào?” Người phục vụ lễ phép hỏi.

Tiểu Dương nhìn mắt cô, nhưng không hỏi ý kiến, tự nói với phục vụ, “Hai phần tôm hùm Australia, và canh ngô.”

Bóng đèn trên tường tỏa ánh sáng mềm mại, in hình bóng anh, thần sắc bất thường bình tĩnh, cô yên lặng chăm chú nhìn, nhất thời không biết nói gì.

Tiểu Dương trong lòng cảm thấy áp lực nặng nề, khó khăn mở miệng, “Hiểu Hiểu, em nhất định phải tách ra sao?”

Hai chữ Hiểu Hiểu giống như cây kim bạc đâm thẳng trái tim cô. Trong quá khứ, mỗi lần anh muốn cầu hòa, đều gọi Hiểu Hiểu, Hiểu Hiểu không ngừng, nghe vậy lòng cô mềm nhũn, tự nhiên sẽ tha thứ cho anh.

“Tôi nhớ rõ anh không phải là người thích miễn cưỡng.”

Bàn tay Tiểu Dương nắm chặt lại thành nắm đấm, “Em nghĩ đến ly hôn?”

Vẫn là trốn không xong, Hiểu Nhiên trong lòng hơi thở dài, “Anh cảm thấy cuộc sống của chúng ta còn thú vị sao?”

Anh lặng im không nói gì. Kỳ thật lúc rời lời vừa ra khỏi miệng, đã hối hận ngay. Không muốn buông tay, vì sao còn nói những lời ngớ ngẩn như vậy? Bằng mặt không bằng lòng, khi vợ chồng đã không còn rõ ràng, đáng lẽ anh phải hàn gắn lại tình cảm ngay.

Cho đến khi ăn xong, hai người không nói thêm lời nào.

Sau khi ăn xong, bọn họ cùng nhau về nhà. Khương Hiểu Nhiên nằm trên giường đọc sách, nhìn hồi lâu lại quên mất chính mình đang nhìn cái gì.

Cửa phòng nhẹ nhàng đẩy ra, Tiểu Dương chăm chú nhìn dáng người quen thuộc. Ánh sáng màu da cam, khiến anh choáng váng, tinh thần hoảng hốt.

Không biết tự khi nào, Tiểu Dương đã tiến vào giường.

Cô kinh hoàng nhìn anh, “Sao anh lại ngủ ở đây?”

“Hôm nay, tôi vẫn còn là chồng của em.”

Cô bất đắc dĩ tắt đèn ngủ, quay lưng về phía anh.

Tiểu Dương không sao ngủ được. Buổi tối ở nhà hàng, thấy dáng điệu Hiểu Nhiên trầm tĩnh đẹp tự nhiên, anh không khỏi nhớ lại những tình cảm thầm thiết ngày xưa. Lại nghĩ đến rồi mai đây hai người sẽ đi hai đường riêng, tim như có gì đó chặn lại, ngay cả đập cũng hết sức khó khăn.

Hôm nay, Hiểu Nhiên nằm ngay cạnh anh, vẻ tươi mát làn da cùng hơi thở ngọt ngào bên người cô toát ra quần quanh cơ thể anh, quen thuộc và ấm áp. Cuối cùng không kiềm chế được, anh xoay người, ôm lấy cô.

“Làm gì vậy?” Hiểu Nhiên cố gắng đẩy anh ra.

Tiểu Dương không nói gì, gắt gao ôm cô, giống như buông lỏng tay cô sẽ biến mất.

Cô dường như không hiểu được gì, cũng không còn giấy dựa. Sớm biết có ngày hôm nay, tại sao lúc trước...? Đáy lòng thâm thở dài.

Ngày hôm sau tỉnh lại, bàn ăn được dọn như cũ, cơm trắng, bánh quẩy, sữa đậu nành, còn có món lạp anh yêu thích. Vẫn như thường lệ.

Phòng khách vắng lặng, hai người ngồi một bên, lặng lẽ ăn, chỉ nghe âm thanh duy nhất là tiếng thở rõ ràng.

“Em đã hạ quyết tâm?” Anh đánh tan bầu không khí nặng nề.

Khương Hiểu Nhiên khẽ gật đầu, không có chút chần chừ.

“Tốt, vậy hôm nay đi luôn.” Anh nói giọng giận dữ.

Chiều hôm đó, hai người cầm trong tay cuốn sổ màu xanh lam về nhà. Khương Hiểu Nhiên thu xếp hai vali quần áo đơn giản, nhìn kĩ lại xem phòng có gì cần mang đi không.

Phòng này là Tiểu Dương mua trước khi kết hôn, tất nhiên thuộc về anh. Trong nhà thiết bị gia dụng, nội thất, cô không có liên quan, tất cả thuộc sở hữu Tiểu Dương. Về phần tiền gửi ngân hàng, kết hôn được hai năm, mọi chi phí chi tiêu trong gia đình đều là anh trả, tiền lương của cô đều trả tiền thuê nhà của mẹ, trong nhà đại khái không có tiền. Cho dù có, cô cũng không phải không biết xấu hổ mà lấy.

Cô mang vali tới cửa, Tiểu Dương giữ chặt cô.

“Còn chuyện gì sao?” Cô hoang mang hỏi.

“Thẻ này để cho em, bên trong tiền không nhiều lắm” Tiểu Dương đưa cho cô.

Cô biết tiền lương của Tiểu Dương cao, nhưng không nghĩ lại cao như vậy. Hàng năm hai người chi tiêu đến sáu bảy vạn, anh còn lưu lại tiền. Cô lắp bắp, không định vươn tay nhận.

“Em không phải trả khoản vay thế chấp mua nhà?” Tiểu Dương giống như hỏi như đáp, cầm thẻ nhét vào túi cô, rồi kéo đi xuống cầu thang.

Khương Hiểu Nhiên lên taxi, xe chuẩn bị chạy, không kìm được quay đầu lại nhìn qua cửa sổ.

Tiểu Dương đứng bên đường, tay rút túi quần, cơn gió nhẹ thổi khiến mái tóc anh lộn xộn, ánh mắt quen thuộc ấy vẫn thẳng nhìn chăm chú cô, giống như tia X quang chiếu vào làm cô không còn chỗ nào che giấu.

Cô bối rối quay đầu lại, ánh mắt chua chát. Trong lòng tự an ủi chính mình, mọi chuyện sẽ trôi qua, từ nay về sau bọn họ đều có cuộc sống riêng của mình.

Thật tốt, cô chỉ mới hai mươi bốn tuổi.

Thật tốt, cô vẫn có đủ khả năng để mất.

Chương 2

Ngoài ý muốn

Khương Hiểu Nhiên xách hành lý về nhà, mẹ kinh ngạc nhìn cô.

“Mẹ, con ly hôn rồi.” Cô bình tĩnh nói, “Về sau con sẽ nói với mẹ trước.”

Mẹ Khương đang ngồi trên ghế sofa, đột ngột đứng lên, nhìn chằm chằm cô, môi giật giật, nhưng đến cuối cùng vẫn không nói điều gì. Cô bước đến đem hành lý vào phòng, mở vali, lấy quần áo treo vào tủ.

Khương Hiểu Nhiên thấy mẹ không nói một lời, trong lòng bất an đứng lên. Vẫn tưởng mẹ muốn cô giải thích nhưng lại không nói câu.

Mẹ Khương dọn dẹp đồ đạc, bước đến phòng của cô, “Hiểu Nhiên, buổi tối ngủ một giấc thật tốt, có chuyện gì ngày mai nói sau.”

Nửa đêm lặn qua lộn lại, cô vẫn không thể nào ngủ yên. Vì thế ngồi dậy khoác thêm áo, ra khỏi phòng. Phòng khách đèn vẫn sáng.

Mẹ đứng ở một góc phòng khách nói nhỏ, “Bồ Tát phù hộ, phù hộ Hiểu Nhiên sau khi ly hôn có thể mau chóng tìm được người tốt, không giống con đơn độc một mình, về già vẫn không có ai.”

Mẹ, thì ra mẹ rất cô đơn. Có phải mẹ thấy hối hận vì quyết định giận giữ ban đầu của mình không? Khi cô hai tuổi, mẹ phát hiện ba có một mối tình với một công nhân nhà máy, còn mẹ cho đến khi rời khỏi ba, vẫn một mình đơn độc.

Cô lặng lẽ đi đến bên cạnh mẹ, hai tay siết chặt với nhau, nhẹ giọng nói, “Bồ Tát phù hộ, phù hộ mẹ con, mẹ có thể gặp được người hiểu mình, làm bạn đời. Phù hộ con cũng có cuộc sống tốt đẹp, không để mẹ phải quan tâm lo lắng.”

“Mẹ đã có tuổi rồi, không có ý định tìm bạn đời. Chỉ hy vọng con được sống tốt. Nói ẹ biết, vì sao lại ly hôn?”

“Mẹ, con và anh ấy không hợp.” Khương Hiểu Nhiên cười khổ, “Con xin lỗi, mẹ, con lúc trước đã không nói, làm ẹ phải lo lắng.”

Mẹ Khương thở dài thật mạnh, “Sống làm sao so được với lúc yêu đương, anh anh em em như môi răng gắn bó với nhau, hơn nữa hai đứa đã là người lớn rồi. Hiểu Nhiên, con định sau này sống thế nào?”

“Mẹ, mẹ yên tâm, con nhất định sẽ sống thật tốt.”

“Đường ở dưới chân con, người khác sẽ không có cách nào thay con đi. Mẹ chỉ nhắc nhở con, lựa chọn rồi, đừng hối hận. Trên đời này thuốc nào cũng có, chỉ không có loại thuốc hối hận.”

Khương Hiểu Nhiên giọng điệu kiên quyết, “Mẹ, con nhất định sẽ không hối hận.”

Ai cũng có thể đoán được, lời của cô nói quá sớm. Ba ngày sau, cô đã hối hận ngay.

*

Ngày đó, cô ở công ty ăn xong cơm trưa, lại thấy không thoải mái nên chạy vào toilet nôn hết ra, đồng nghiệp Triệu Lâm ở bên cạnh nói, “Hiểu Nhiên, cậu không phải mang thai đấy chứ?”

Lúc đó cô giật mình, cầm giấy ăn trong tay, đặt ở trên miệng quên không lau. Trong đầu nghĩ nhanh đến kỳ của tháng trước của cô, hình như đã quá một tuần. Cô cố gắng ngấm lại, hơn một tháng trước, Tiểu Dương trước khi đi công tác, mỗi đêm đều làm cái gì. Lúc ấy là thời kì an toàn, vốn không có áp dụng biện pháp phòng hộ. Sao chuyện lại thành ra như vậy?

“Bị tớ nói trúng rồi hả?”

“Nào có, có thể dạ dày không tốt thôi.” Cô theo bản năng phủ nhận.

Sau khi tan làm, cô chạy nhanh đến cửa hàng thuốc mua que thử thai. Về nhà, bước ngay vào phòng vệ sinh. Sau khi đi ra, vẻ mặt mờ mịt. Quả thật là hai vạch, cô thật sự đã mang thai.

Lúc kết hôn, cô mới hai mươi hai, Tiểu Dương hai mươi ba, hai người không muốn có con quá sớm. Sau một năm kết hôn, mẹ chồng đã từng nói bóng gió ý kiến của mình, đại ý là hai ba mẹ chỉ có một người con là Tiểu Dương, bây giờ anh đã kết hôn, trong nhà có chút lạnh lẽo. Mấy người bạn bè, con cái sau khi kết hôn được nửa năm, đã hạ sinh quý tử, thật khiến người khác hâm mộ.

Khương Hiểu Nhiên lúc ấy im lặng không nói, cũng không phụ họa thêm. Lúc đó, cô và Tiểu Dương đã mâu thuẫn không ngừng, nào có tâm tình muốn có con.

Sau đấy, Tiểu Dương thật ra cũng từng đề cập qua với cô, nói có đứa con mới giống gia đình, đương nhiên muốn hay không vẫn là từ cô quyết định.

Cô đương nhiên không đồng ý. Thật nực cười, dựa vào đứa con để gắn bó tình cảm gia đình, cô không phải rơi xuống thảm hại như thế.

Có điều, bây giờ cô biết mình mang thai, chỉ trong nháy mắt, người đầu tiên cô muốn nói chính là Tiểu Dương.

Trốn ở trong phòng, tay cô không tự chủ bấm lên điện thoại một dãy số quen thuộc, khi ấn tiếp đến nút gọi, ngón tay đột nhiên dừng lại. Làm gì vậy? Anh đã không có trách nhiệm và nghĩa vụ đối với bất kể chuyện gì của cô. Cô dựa vào cái gì nghĩ anh sẽ thay cô quyết định, cô làm gì có quyền quấy rầy anh.

Giờ đây, bọn họ chỉ như hai người xa lạ mà thôi.

Không chút sức lực ngã lên giường, di động cũng ném sang một bên. Nghĩ mình đã đủ kiên cường, nhưng khi gặp khó khăn, cô cũng chỉ là phụ nữ yếu ớt mà thôi. Cô tùy tay nhấn một dãy số khác, gọi điện cho người bạn cũ của mình Lưu Sảng.

“Alo, Hiểu Nhiên, hôm sao lại rảnh rồi gọi điện cho tớ?”

“Tớ mang thai rồi.” Cô nhỏ giọng nói.

“Cậu sắp làm mẹ? Chuyện vui, chuyện vui.”

“Vui cái đầu cậu, tớ đã ly hôn.” Hiểu Nhiên cười khổ.

“Cậu thật không biết quý trọng, giờ đã ly hôn với Tiểu Dương, sau này chẳng lẽ cậu phải làm bà mẹ độc thân sao?” Lưu Sảng nói lý, hàm chứa nhiều trách móc.

“Bà mẹ độc thân...” Cô thì thào tự nói. Ý nghĩ đột nhiên ló lên, đúng vậy, vì sao cô không tự sinh đứa nhỏ?.

Nghĩ không lâu về sau, có một đứa trẻ thịt mềm mềm nhũn nhũn, lòng của cô chợt thấy mềm mại như bông, đáy mắt tràn đầy ý cười.

“Alo, Hiểu Nhiên, cậu không sao chứ?”

“À, cảm ơn cậu đã nhắc nhở, tớ biết phải làm thế nào rồi.” Cô sau một lúc lâu mới hoàn hồn.

Lưu Sảng giữ đầu bên kia điện thoại có chút ngây người, cái gì mà biết phải làm thế nào, không phải cô thật sự muốn làm bà mẹ độc thân đấy chứ. “Cậu đừng nghĩ vớ vẩn nữa.”

“Tớ muốn có một đứa con, nuôi nấng thật tốt, chiều chuộng nó, yêu nó.”

“Như vậy cậu sẽ rất vất vả, bà mẹ độc thân không phải ai cũng có điều kiện làm, cho dù là ‘Tiểu Long Nữ’ sinh ra cũng không được chúc phúc.”

Hiểu Nhiên im lặng một lúc, kiên định nói, “Có lẽ nó không thuộc huyết thống cao quý, nhưng mỗi sinh mệnh đều quý giá, và tớ muốn có nó. Tớ không muốn về sau sống sẽ phải hối hận vì sao lúc trước không giữ lại cốt nhục của chính mình.”

Lưu Sảng ánh mắt nóng lên, cô tuy đã quen biết Hiểu Nhiên, nhưng vẫn luôn không hiểu cô ấy.

“Khi đứa nhỏ sinh ra, tớ nhất định sẽ phải làm mẹ nuôi.”

“Mẹ nuôi sẽ cho cậu làm, phong lì xì có bao nhiêu đều phải đem ra.”

*

Buổi tối lúc ăn cơm, Khương Hiểu Nhiên không yên lòng, lấy đôi đũa lơ đãng gắp cơm trong bát.

“Con đang ăn cơm hay nghịch cơm thế?” Mẹ trách móc nói.

Cô do dự, nhưng vẫn nghĩ đau dài không bằng đau ngắn, bật thốt ra “Mẹ, con có...”.

“Có cái gì?” Mẹ Khương trừng lớn mắt, đôi đũa trong tay rơi xuống đất.

Hiểu Nhiên nhìn thẳng mẹ, “Con có thai.”

Mẹ Khương sắc mặt trắng bệch, “Ai?”.

“Tiểu Dương.”

Môi bà Khương run lên, “Mai mẹ và con ra bệnh viện bỏ đi.”

“Con muốn có nó.” Cô nhìn mẹ, trong mắt tràn đầy cầu xin.

“Con nói con muốn có đứa trẻ này, thêm cái gì loạn nữa. Con không nghĩ về sau còn muốn kết hôn sao? Có đứa nhỏ này, ai sẽ lấy đây?”

“Không lấy vừa lúc, con cùng nó sống cả đời.”

Mẹ Khương thở dài, “Nhưng lúc mẹ về già, về sau con lẻ loi hiu quạnh làm sao bây giờ?”

Khương Hiểu Nhiên vuốt ve bụng, “Con còn có đứa trẻ này mà.”

Mẹ Khương nhìn vẻ mặt quật cường của cô, hiểu được hành động lời nói đó, cúi người nhặt đôi đũa, đặt lên bàn. Cơm còn chưa ăn xong, đi vào phòng.

Khương Hiểu Nhiên đương nhiên hiểu tâm tư của mẹ, nhưng có điều cô muốn đứa nhỏ này, bất luận là ai cũng không thay đổi quyết định của cô. “Con xin lỗi, mẹ.”. Cô lặng lẽ nói trong lòng.

*

Tiểu Dương sau khi ly hôn, sống một mình ở căn hộ một thời gian.

Lúc đầu, anh thấy có thể thích ứng với cuộc sống thế này. Cuối tuần, mặc kệ ngủ muộn, không có người lái nhải gọi. Mặc kệ rời giường muộn, cũng không có người quấy rầy, tự do tự tại. Buổi tối, lúc nghe nhạc, nếu không đeo tai nghe cũng chẳng gây trở ngại ai.

Chỉ có điều duy nhất không được hoàn mỹ trong những ngày này, đó là thường xuyên phải ăn mì ăn liền, không còn có đồ ăn nóng chờ anh.

Lâu ngày, bắt đầu nhớ lại những ngày trước kia.

Phòng ngủ của căn hộ này, trước kia có hai người ở. Bây giờ chỉ có một người ở nhà, cảm thấy thật trống rỗng.

Buổi tối ngủ quá muộn, ban ngày đi làm không tránh được thất thần phân tâm. Các nhà phân tích chứng khoán cho rằng, bộ não phải hoạt động mới có sức lực. Quản lý thấy anh bộ dạng đờ đẫn, hùng hờn nhắc nhở anh, người trẻ tuổi, ban đêm hoạt động cần phải kiểm soát, không nên để cạn kiệt thể lực, khiến cho anh dễ khóc dễ cười.

Ăn nhiều mì ăn liền, bây giờ vừa thấy nó, dạ dày cảm thấy khuấy đảo. Buổi tối về nhà, ngủ trên giường lạnh, bất giác nhớ đến thân thể mềm mại kia.

Nhưng bây giờ, chỉ có thể hoài niệm mà thôi.

Sau đó, ba mẹ nghe được tin, vội vàng đến thành phố A.

Mẹ Tiểu lập tức mắng, “Lúc trước, mẹ đã không đồng ý hai đứa kết hôn. Với điều kiện của con, thiếu gì con gái theo. Sau không chịu nổi sự cứng rắn của con, mẹ mới miễn cưỡng đồng ý. Bây giờ tốt rồi, kết hôn mới hai năm đã ly hôn.”

“Con nhỏ trong lòng cũng chịu khổ sở, bà đừng nhiều lời nữa.” Ba Tiểu đúng lúc này cắt ngang lời nói của bà.

Mẹ Tiểu ở nhà không lâu, vội vàng giúp anh thu xếp đối tượng.

Một ngày, mẹ Tiểu đưa cho anh ảnh chụp, “Người này là con gái của bạn mẹ, tốt nghiệp đại học T, sau ở lại thành phố B công tác.”

“Mẹ, con mới hai mươi lăm tuổi, gấp gấp làm gì?” Tiểu Dương không thèm để ý đến ảnh chụp.

“Vậy lúc trước con mới hai mươi ba tuổi đã đòi kết hôn thì sao?” Mẹ Tiểu đánh giọng.

Tiểu Dương cười khổ, thật sự là tự thả đá vào chân mình, xem ra không đi xem mắt không được yên thân, “Đi đi đi, mẹ sắp xếp thời gian, con tóm lại sẽ đi!”

Chiều chủ nhật, Tiểu Dương và người phụ nữ được giới thiệu ngồi trong một quán cà phê.

Tiểu Dương lơ đãng quan sát người phụ nữ này. Thật tốt, không đến mức quá khó khăn, chỉ là cùng cô nói chuyện yêu đương, vẫn là miễn đi.

Kỳ thực, anh cũng không phải là người trông mặt mà bắt hình dong. Nhưng giờ phút này, cho dù trước mặt là mỹ nữ tuyệt thế, anh cũng không có tâm trạng.

Anh nhìn chăm chăm vào hơi cà phê bốc lên, không khỏi nhớ đến ngày lần đầu tiên nhìn thấy Khương Hiểu Nhiên.

2. Chương 03-04

Chương 3

Mối tình đầu

Năm ấy, anh học năm thứ hai. Vừa mới vào khoa tài chính ở đại học C, anh đã được xem là một nhân vật tuyệt vời.

Lúc đó, hơn nửa số bạn học xung quanh anh đều đang tìm bạn gái. Cậu bạn cùng phòng Tô Tuấn thường xuyên nói đùa, “Tiểu Dương, cậu giữ thân như ngọc, dành cho ai à?”

“Cậu bệnh à, bệnh viện rất hoan nghênh đấy.” Anh đáp lại.

“Đáng tiếc cho vẻ đẹp khiến nhiều mỹ nhân phải say mê. Cậu không cần, vậy để tớ ra tay.”

“Cậu khẩu vị lớn như vậy, một Lưu Sảng cũng không thỏa mãn được. Đi đường đêm nhiều, cẩn thận đụng phải hổ cái.”

“Cậu phải nghiêm túc đi. Bằng sơn mỹ nhân [1] khoa kế toán Khương Hiểu Nhiên nhất định sẽ khiến cậu đổ gục cho xem”.

Đó là lần đầu tiên Tiểu Dương nghe đại danh của Khương Hiểu Nhiên.

Trưa hôm sau, Tiểu Dương và Tô Tuấn tìm góc khuất ở căn tin ăn cơm. Bên tai nghe được cuộc đối thoại của một đôi nam nữ.

“Hiểu Nhiên, có buổi biểu diễn của Vương Phi, cùng đi đi?” Nam sinh giọng chan chứa khẩn cầu.

Khương Hiểu Nhiên tâm áy náy nhưng lay động, cơ bản mấy bài hát của ca sĩ Vương Phi hát cô đều đã nghe nhưng vẫn chưa bao giờ được gặp.

“Mau đồng ý đi, chẳng phải là thần tượng của cậu sao.” Lưu Sảng hận không thể thay cô đồng ý.

Khương Hiểu Nhiên nghĩ lại, vẫn nói, “Buổi tối tôi còn đến thư viện đọc sách nên sẽ không đi.”

Nam sinh thất vọng gục đầu xuống, đã là lần từ chối thứ n, anh chàng yên lặng đứng dậy rời đi.

“Sao không đi? Một buổi buổi diễn mà thôi, cứ coi như bạn bè bình thường có sao.”

Khương Hiểu Nhiên nghiêm trọng trả lời, “Cậu có biết vé đó bao nhiêu tiền không? Ít nhất là hai trăm tệ đó, so với phí sinh hoạt một tháng của tớ còn nhiều. Nếu không muốn kết giao với cậu ta, tối nhất không nên lãng phí tiền của cậu ta như vậy, càng không nên để cho cậu ta hy vọng quá nhiều.”

“Biết rồi, cậu là quân tử, tớ tiểu nhân.” Lưu Sảng nhỏ giọng giận.

“Quả nhiên là băng sơn mỹ nhân, theo đuổi căng thẳng gần một năm. Nhưng cô ấy vẫn không hề lay động, tốt xấu gì người ta cũng tuân thủ lịch sự, lại là cán bộ công đoàn.” Tới Tuấn tức giận bất bình.

“Cậu trở thành mật thám từ bao giờ thế, tớ không biết đấy.” Tiểu Dương lơ đãng nói, tầm mắt không tự chủ lướt về phía đối diện với cô gái.

Cô đang cùng bạn học nói chuyện, dường như cảm nhận được điều gì, đột nhiên cô ngẩng đầu nhìn lại, dưới cái trán mịn màng là đôi mắt sáng ngời, giống như nước hồ mùa xuân sâu thẳm mà yên tĩnh.

Trong khoảnh khắc đó Tiểu Dương thất thần.

Khương Hiểu Nhiên gặp nam sinh bộ dạng quen mắt, mỉm cười, xem như gửi lời chào.

“Cậu quen Tiểu Dương?” Lưu Sảng kinh ngạc hỏi.

Tiểu Dương, khó tránh cảm thấy quen mắt. Trên bảng tin trường thường xuyên gắn ảnh của anh, như lấy làm hình tượng anh hùng, ca ngợi công lao vĩ đại.

Khương Hiểu Nhiên lắc đầu, vui đầu ăn cơm.

Từ sau đó, Khương Hiểu Nhiên thường gặp Tiểu Dương trong vài trường hợp tình cờ khác, hai người dần dần nói chuyện, thì ra lại chính là đồng hương.

Kì nghỉ hè năm nhất, Khương Hiểu Nhiên mang nặng hành lý, chuẩn bị đáp tàu về nhà.

“Hiểu Nhiên!” Tiểu Dương không biết từ đâu xuất hiện.

Khương Hiểu Nhiên thấy anh chỉ đeo một cái balo, cười nói, “Chúng ta đổi đi.”

Tiểu Dương không nói hai lời, cởi balo đưa cho cô, thuận thế tiếp nhận hai túi hành lý nặng trên tay cô.

Tháng tám, trời hết sức nóng bức, đi đến cổng, Khương Hiểu Nhiên lấy khăn lau mồ hôi trên trán.

Tiểu Dương buông hành lý, chạy đến cửa hàng tiện lợi, mang về hai chai nước có ga.

Hai người đứng dưới bóng râm, uống nước. Nước lạnh theo cổ họng chảy xuống cơ thể, Khương Hiểu Nhiên cả người thoải mái vô cùng, cô thích chí cười híp mắt, môi hơi hơi nhếch lên.

Tiểu Dương tim đập chậm một nhịp. Nụ cười của cô như mùa xuân tràn đầy sức sống, lặng lẽ chảy vào tim anh, hòa nhập với máu anh.

Trên tàu, Khương Hiểu Nhiên tìm đến chỗ ngồi, Tiểu Dương giúp cô cất hành lý cẩn thận, rồi trở về toa giường.

Có lẽ cảm thấy mệt mỏi, Khương Hiểu Nhiên ngồi không lâu, phải dựa vào ghế ngủ thiếp đi. Ước chừng dựa được lát không thấy thoải mái, cô dần dần hướng sát bên cạnh, tựa hồ có cái gối rộng, đầu tự giác đặt lên, không thực mềm mại. Trong lòng cô thì thầm, sau đó lặng lẽ rơi vào mộng đẹp.

Khi tỉnh lại, đã là nửa đêm. Cô mới giật mình khi biết mình đang tựa vào vai của người bên cạnh.

Tôi xin lỗi, ba chữ còn chưa xuất khẩu, một nụ cười tuần lã đã hiện vào mắt, không phải Tiểu Dương sao?

Trong xe lạnh khí càng không ngừng tỏa ra bốn phía, nhưng trên mặt anh độ ẩm càng lên cao.

“Sao anh lại ở đây?” Cô khó khăn hỏi.

“Giường nằm quá yên tĩnh, tôi không quen, nên đổi lại đây.” Tiểu Dương nhẹ nhàng băng quơ trả lời.

“Anh dùng vé giường đổi lấy vé ghế, thiệt nhiều đó, kém hẳn một trăm đồng đấy.”

Tiểu Dương cười nói, “Không hổ học kế toán, tính toán thật nhanh chóng.”

Khương Hiểu Nhiên thấy dáng điệu chẳng hề để ý của anh, nghĩ một trăm đồng với anh còn coi như không là gì. Quen biết mấy tháng, tình cảnh gia đình anh đại khái biết được một ít, ba là giám đốc ngân hàng thành phố A, mẹ mở một cửa hàng thành phố A, một người ở triều, một người tại gia, phân công hợp tác rất chuẩn.

Tiểu Dương đưa cho cô một hộp cơm.

Cô đưa tay nhận, vừa mở ra thấy, lập sườn lá sen cơm. Mới phát hiện từ lúc lên tàu đến giờ cũng được bốn tiếng mà chưa có giọt nước nào. Đã đói, cố hạn chế nói chuyện, ăn nhanh chóng.

Sau khi ăn xong, cô mới lấy lại tinh thần, “Anh không ăn à?”

“Em để lại đồ ăn cho tôi?”

“Anh chưa ăn?” Khương Hiểu Nhiên nhìn chằm chằm hộp cơm rỗng xấu hổ nói.

Tiểu Dương cận lực nhện cười, “Tôi hy vọng mình chưa ăn.”

Tựa nửa ngày, Khương Hiểu Nhiên mới phản ứng lại, “Được lắm Tiểu Dương.”

“Nghĩ hè có kế hoạch gì không?”

Khương Hiểu Nhiên suy nghĩ: “Tôi dự định làm thêm.”

Tiểu Dương biết nhà cô kinh tế không tốt, trầm ngâm nói: “Đưa số điện thoại cho tôi.”

Khương Hiểu Nhiên thấy anh không đầu không đuôi hỏi một câu, không kịp nghĩ, chuẩn bị tìm giấy bút.

Tiểu Dương từ túi rút điện thoại di động ra. “Đọc số đi.”

Khương Hiểu Nhiên thầm than, thật xa xỉ! Hơn mười nghìn tệ một cái di động, đủ bằng thu nhập hai năm của mẹ cô.

Tiểu Dương ấn vài phím, nhập số điện thoại nhà cô, “Tốt lắm, nếu thấy có công việc thích hợp, tôi sẽ thông báo cho em.”

Hóa ra anh muốn giúp cô tìm việc, lòng cô đột nhiên nóng lên, ngoài miệng lại nói: “Không cần phiền vậy đâu, tôi sẽ tự mình tìm.”

Chỉ là bạn học thôi, cô không muốn mắc nợ quá nhiều.

Tiểu Dương thấy cô khách khí, sắc mặt trầm xuống, nhưng lại nói không ra câu gì.

Hai người im lặng, cho đến lúc tàu đến trạm.

Khi xuống xe, Tiểu Dương mang hành lý của cô tiến lên phía trước. Khương Hiểu Nhiên vội vàng đi theo sau.

Gọi một xe taxi, Tiểu Dương mở cửa sau xe, đi thẳng vào. Khương Hiểu Nhiên do dự một chút, cũng ngồi tiếp ghế sau.

“Tiểu Dương, cảm ơn anh trên đường đi đã chăm sóc.” Cô lắp bắp nói.

Tiểu Dương nhướn mi, cười nói: “Cảm ơn thế nào, tôi thích thưởng vật chất.”

“Sau khi khai giảng, tôi mời anh ăn cơm.” Cô chân thành nói.

Tiểu Dương ý cười bay lên: “Tôi hy vọng ngày mai có thể khai giảng.”

“Còn sợ tôi không làm?”

“Cái đó không sợ, chỉ sợ thời gian quá lâu lại không nhớ.”

“Vậy anh nhớ nhắc tôi.”

Hai người cười nói suốt đoạn đường, xe dừng trước khu nhà Khương Hiểu Nhiên.

Khương Hiểu Nhiên cố hết sức cầm lấy hành lý chuẩn bị lên tầng, Tiểu Dương nhanh đoạt lấy, nói lại với lái xe, “Bác tài, chờ cháu một chút.”

“Lại phiền anh, tôi cũng không nhiều tiền mời cơm.” Cô cười khẽ nói.

“Được rồi, tiểu thư, đây là tặng miễn phí, không thu tiền.”

Đến cửa, Tiểu Dương đem hành lý đặt trước cửa, cũng không chần chừ, thẳng đi xuống tầng.

Khương Hiểu Nhiên thở nhẹ từ từ, cô chưa bao giờ đưa bạn học nam về nhà, một là không muốn, hai là sợ mẹ quá quan tâm. Quan hệ quá mức phức tạp, cô xử lý không tốt.

Một tuần sau, Tiểu Dương gọi điện thoại cho cô, nói có một công ty anh quen đang tuyển nhân viên làm việc trong hè. Lúc ấy, Khương Hiểu Nhiên đã tìm được việc, liền cảm ơn rồi từ chối.

Tháng bảy ánh mặt trời không lưu tình như đốt nóng trái đất, không khí ngay cả một ngọn gió cũng không có, mặt trời chiếu gay gắt khiến mắt không mở được.

Khương Hiểu Nhiên đứng ở đường dành riêng cho người đi bộ phát tờ rơi, nghĩ thực không phải việc cho người sống làm.

Nhiệt độ hôm nay của thành phố A là 39 độ, vì mỗi ngày 20 đồng tiền công nên cô phải làm việc dưới ánh nắng chói chang thế này. Cô lấy tay lau mồ hôi bên má, tiếp tục hướng người đi đường phát, miệng còn liên tục nói: “Siêu thị Thịnh Vượng khai trương, tất cả mặt hàng giảm giá, mọi người không nên bỏ lỡ.”

Phát đi phát lại, đầu óc choáng váng mơ hồ, chân như nhũn ra, cơ thể không kìm được đổ gục xuống.

Lúc cô tỉnh lại, đã nằm trên giường bệnh viện.

“Sao lại là anh?”

“Em cho là ai?” Tiểu Dương sắc mặt vui vẻ, đáy mắt hiện lên ý cười.

“Chẳng lẽ anh vừa ở đường dành cho người đi bộ?”

“Bằng không sao làm được anh hùng cứu mỹ nhân.” Anh mặt hiểu ý, “Xem ra một bữa cơm không giải quyết được vấn đề.”

Khương Hiểu Nhiên nghĩ, tiền công còn chưa tới tay, tiền thuốc men đã tiêu tốn một khoản, lại còn phải mời cơm, số mệnh thật đáng cay a.

“Tiểu Dương, thương lượng đã, thời gian mời cơm có thể muộn một chút. Gần đây tay của tôi không thuận tiện.” Hai gò má cô ửng hồng.

Tiểu Dương nghiêm trang nói: “Con người của tôi dễ nói chuyện lắm, thời gian dài ngắn không thành vấn đề, mấu chốt là địa điểm mời cơm phải chọn tốt. Quán ven đường à, vì sức khỏe của em, chắc chắn không được. Cửa hàng cạnh trường học à, cơ bản ăn bị bệnh, em cũng không phải không biết xấu hổ mà mời vậy. Nghe nói, ở gần căng mở cửa hàng cá, bên trong cá rất ngon còn có ba ba nữa. Không bằng, chọn chỗ đó đi.”

Khương Hiểu Nhiên tròn tròn mắt, anh ta quả là con người xảo trá, lần trước Lưu Sáng và bạn trai đi ăn bữa cơm, cũng đến gần ba trăm tệ.

Tiểu Dương thấy bộ dạng khó thở của cô, trong lòng nhin không được buồn cười, bổ sung nói, “Kỳ thật cũng không thất thiết phải ăn cơm, có thể dùng cách khác thay thế.”

Khương Hiểu Nhiên bắt được thời cơ, hỏi nhanh: “Còn có cách gì khác?”

“Làm bạn gái của anh.” Tiểu Dương cười: “Về sau ăn cơm, em mời, anh trả.”

“Tôi ngốc chắc, lấy thân gán nợ, chẳng phải tổn thất hơn nhiều.” Khương Hiểu Nhiên lắc đầu, “Đúng là trò đùa không thú vị.”

Tiểu Dương thu lại nụ cười, “Hiểu Nhiên, anh rất nghiêm túc.”

Khương Hiểu Nhiên ánh mắt thoáng giật mình, nghĩ mình nghe nhầm.

“Em nguyện ý không? Hiểu Nhiên?” Anh thật cẩn thận hỏi.

Cô không tỉnh táo sau lời nói của anh.

Không khí tràn ngập hơi thở ấm áp, Khương Hiểu Nhiên tâm tư hoảng hốt đứng lên, từ “Được” suýt thốt ra. Lúc này, y tá đẩy cửa bước vào, “Đừng đứng dậy, còn phải truyền thêm hai chai dịch.”

Nói xong, đem chai dịch treo lên giá.

Bệnh tật quả nhiên dễ dàng khiến người ta trở nên yếu ớt. Khương Hiểu Nhiên tự giễu cười cười. Cô nào có tư cách nói chuyện yêu đương, đó là điều xa xỉ, không phải cô có thể mua được.

Lời cự tuyệt mắc nghẹn trong cổ họng, thủy chung không nói lên lời. Cô do dự mở miệng “Tôi...”

Tiểu Dương bỗng cắt ngang lời nói, “Em không cần vội vàng trả lời nhanh như vậy, khi về trường cho tôi đáp án.”

Khương Hiểu Nhiên không dám nhìn anh, dường như không thể nghe giọng nói vừa thốt ra, “Được.”

Kì nghỉ hè, Tiểu Dương không tìm cô thêm, ngay cả điện thoại cũng không gọi. Cho đến khi sau lễ khai giảng, hai người lại gặp mặt.

Ngày đó, Tiểu Dương mặc áo T-shirt cộc tay màu đen, quần đùi màu sắc nhàn nhạt, một bộ quần áo rất phổ biến, nghiêng nghiêng tựa như vận động viên thể thao.

“Hiểu Nhiên.”

“Sao anh lại ở đây?” Cô ngậy ngốc hỏi, trong tay còn mang túi quần áo để vào nhà tắm thay.

Anh ra vẻ tình cờ, “Buổi tối có chiếu phim ‘Bạch phát ma nữ’ [2], cùng đi xem đi!”

Khương Hiểu Nhiên giật mình tỉnh táo lại, anh mời cô xem phim, giống như nhiều cặp yêu nhau trong trường. Nhưng, cô có thể đồng ý sao?

“Buổi tối tôi phải đọc sách, e là không có thời gian.” Vẫn như cũ, không thể nghĩ thêm lý do nào khác.

Tiểu Dương thoáng trầm mặc, thấp giọng nói, “Chiều mai có thời gian không?”

Khương Hiểu Nhiên dời tầm mắt, sau một lúc lâu mới nói, “Tôi xin lỗi.”

“Vì sao lại xin lỗi, bởi vì không muốn làm bạn gái của tôi sao?” Khóe miệng Tiểu Dương khẽ nhếch lên.

Anh xoay người giơ tay về phía cô tạm biệt, như hình ảnh tiêu sái ngày xưa.

Khoảng một thời gian sau đó, Khương Hiểu Nhiên không gặp Tiểu Dương. Thì ra trước kia tình cờ gặp, là do anh có chủ ý. Khi một người muốn tránh một người nào đó, đúng là việc rất dễ dàng.

End

---

[1] băng sơn mỹ nhân : người đẹp lạnh lùng (cái này để ‘băng sơn mỹ nhân’ cho hay :D)

[2] Bạch phát ma nữ: bộ phim TVB kể về chuyện tình của một cô gái Tà phái Nghi Thường và một danh môn chính phái Nhất Hàn được sản xuất năm 1995.

Chương 4

Thừa nhận

Gặp lại là vào ngày quốc khánh, tháng 10, trong buổi văn nghệ ở đại học C, Tiểu Dương và Phan Yến Ný chủ trì trên sân khấu. Nam trên người một bộ âu phục tây đen, càng tôn dáng người cao ngất và gương mặt anh tuấn. Nữ mặc váy dài hồng nhạt, dáng điệu lay động, không hổ là hoa khôi khoa tài chính.

Khương Hiểu Nhiên ngồi dưới khán đài mỉm cười nhìn lên sân khấu, đúng là một đôi kim đồng ngọc nữ, cảnh đẹp làm lòng người cảm thấy vui mừng.

“Hiểu Nhiên, có chuyện cực lớn, đại tài tử danh tiếng trường ta đã có chủ.” Lưu Sảng bên cạnh vẽ mặt hưng phấn.

Tâm tư Khương Hiểu Nhiên bỗng dưng căng thẳng, nhẹ giọng nói, “Ai may mắn như vậy?”

“Xa tận chân trời, gần ngay trước mắt.” Lưu Sảng chỉ lên bóng hồng trên sân khấu.

Trên sân khấu người đến người đi, ca hát, khiêu vũ, diễn kịch từng tiết mục lần lượt đến. Nhưng một chút cô cũng không để ý, chỉ chăm chú nhìn vào hình ảnh Tiểu Dương và Phan Yến Ný, hai người cười nói nhìn nhau, anh nói tôi theo, hợp ý vô cùng.

Sau khi chương trình kết thúc, hai người mới ra khỏi cửa hội trường, đã nghe thấy Tô Tuấn gọi: “Sảng, ăn khuya đi!”

Lưu Sảng kéo tay cô: “Hiểu Nhiên, cùng đi đi.”

Cô nghĩ đi, lại thành bóng đèn, vừa định cự tuyệt.

Bên tai truyền đến tiếng nói lạnh lẽo: “Bạn học Hiểu Nhiên nhất định muốn đến thư viện ôn bài, cô ấy nào có thời gian.”

Cô quay đầu nhìn chằm chằm Tiểu Dương, đầu nâng cao: “Hôm nay là ngày lễ quốc khánh, nhân dân cả nước đều nghỉ ngơi, tại sao tôi lại muốn đi đọc sách?”

Phan Yến Ný nũng nịu nói tiếp: “Tiểu Dương, hôm nay anh mời bạn bè, đừng nhỏ mọn như vậy.”

Tiểu Dương hai tay dứt túi quần, quay đầu nhìn cô nàng, “Được rồi, tiểu thư, hôm nay mời em ăn uống no đủ, đủ rồi có thể đi!”

Phan Yến Ný tràn đầy hoa xuân, đưa mắt ẩn tình nhìn anh.

Tiểu Dương cũng mỉm cười.

Khương Hiểu Nhiên đứng đó, tiến thoái lưỡng nan. Hóa ra là anh mời, cô cũng không thấy lạ. Có điều bây giờ nói không đi, thật là tìm không ra lý do thích hợp từ chối.

Giật mình, Lưu Sảng kéo cô đi lên phía trước.

Cả đoàn người đi taxi vào nhà hàng nổi tiếng món cay Tứ Xuyên, lễ tân phục vụ lịch sự hỏi: “Xin hỏi, các vị đặt bàn chưa?”

“Chúng tôi đặt bàn rồi.” Tô Tuấn đáp.

Lên tầng hai, phục vụ nhanh chóng đưa họ vào phòng đã đặt – Thiên Thượng Nhân Gian. Phòng rất lớn, bàn ăn thủy tinh đặt gần cửa sổ, ở giữa còn có tivi, một bộ sofa.

Tiểu Dương, Phan Yến Ný, Tô Tuấn, Lưu Sảng, Khương Hiểu Nhiên theo thứ tự ngồi xong. Hiểu Nhiên nhìn Tiểu Dương ngồi bên cạnh không được tự nhiên.

Phục vụ bưng đồ ăn cay lên, cá phiến luộc, canh sò, thịt dê tái, gà hầm, đậu sốt. Khương Hiểu Nhiên nhìn quanh, gia vị nhiều nhưng cô luôn ăn được cay, hôm nay tất cả đồ ăn đều hợp với khẩu vị cô.

“Có việc gì vui khiến tài tử của trường chúng ta mời ăn thế này?” Lưu Sảng hì hì cười hỏi.

Tô Tuấn hâm mộ nói: “Tên tiểu tử này, thật là có tài phát mệnh, tháng tám, dùng tiền sinh hoạt một vạn đồng chơi cổ phiếu, tháng chín đã biến thành bốn vạn. Mời chúng ta một chút, còn không phải quá nhỏ bé sao?”.

Hiện giờ là năm 1994, tiền sinh hoạt hàng năm của Khương Hiểu Nhiên là ba ngàn đồng. Cô thậm chí tính toán, số tiền đó tương đương với chi phí làm mười năm của cô.

Ông trời quả thực không công bằng, dù cho gia cảnh tốt, học tập giỏi giang như vậy, cũng có thể không tính, nhưng ngay cả việc tùy tiện mua cái cổ phiếu cũng trúng, còn có công bằng không?

Không chú ý nên bị sặc cay, cô cúi đầu ho.

“Làm sao vậy?” Lưu Sảng đang muốn tìm cốc nước ấm cho cô.

Tiểu Dương đứng dậy, ngay lập tức rót nước vào cốc thủy tinh. Anh đưa cốc cho Hiểu Nhiên, trách cứ nói: “Không có người cướp, gấp gấp gì?”. Ngữ khí nói ra thâm mật ngoài ý muốn.

Lưu Sảng ngây người, anh ta vừa nói ra hai ba câu là thế nào nha. Lại liếc sang Phan Yến Ny ngồi đối diện, cô nàng cũng thẳng tắp nhìn chăm chăm Hiểu Nhiên, trên mặt cho thấy điều khó coi.

Tô Tuấn nhanh mồm nhanh miệng nói: “Phan Yến Ny, hôm nay em và Tiểu Dương làm MC phối hợp ăn ý vô cùng, ngay cả chủ tịch CLB văn nghệ lão Chương vốn khó tính cũng ca ngợi không ngừng.”.

Sắc mặt Phan Yến Ny dần dần trở lại bình thường, ngữ khí dịu dàng: “Nói thực là Tiểu Dương phản ứng rất nhanh, đoạn giữa em có quên từ, anh ấy đã nhanh chóng nói chèn, nếu không thì như kẻ ngốc đứng đó.”.

“Tô Tuấn, nói cậu có tài ăn nói quả không sai, chương trình tết nguyên đán tới cho cậu chủ trì.” Tiểu Dương thuận miệng nói.

“Ca, tớ đây sợ bị đám kẻ sùng bái cậu đánh chết.”

Kẻ sùng bái, chính là phần đông nữ sinh trong trường hâm mộ Tiểu Dương, gọi chung là kẻ sùng bái, xưng là fan.

Lưu Sảng bật cười, “Lại nói, khoa kế toán chúng ta có một kẻ sùng bái, không biết nghe đâu Hiểu Nhiên và Tiểu Dương là đồng hương, mấy ngày trước còn bám lấy Hiểu Nhiên hỏi thăm địa chỉ và điện thoại nhà họ Tiểu.”.

“Cô ta tìm đúng người rồi, tất cả mọi thứ Khương Hiểu Nhiên đều biết.” Tiểu Dương ngữ điệu bình thường.

Khương Hiểu Nhiên trừng to mắt, Tiểu Dương, anh không phải hại tôi sao? Ngồi bên cạnh bạn gái như hoa như ngọc, tôi gì lại mở miệng nói điều mờ ám với tôi.

Tô Tuấn cười ha ha, trong lòng nổi lên vẻ đen tối, từ đầu nghĩ cậu ta có ý với Phan Yến Ny, nhưng lời nói và hành động tối nay, đã thấy rõ cậu ta quan tâm đến Hiểu Nhiên, chẳng lẽ cậu ta không sợ ý trung nhân của mình bị gặp mặt quấy rối sao, đúng thực là nghĩ mãi không hiểu.

Ánh mắt Phan Yến Ny sâu kín, lại mang vẻ tươi cười: “Hai người là đồng hương, tất cả Hiểu Nhiên đều biết a.”.

Khương Hiểu Nhiên vội vàng làm sáng tỏ: “Tôi cũng mới nghe anh ấy đề cập, đáng tiếc chưa bao giờ đi qua.”.

Ánh mắt Phan Yến Ny lóe lên bất ngờ, cười càng ngọt ngào

Lưu Sảng nói tiếp: “Các cậu đến nói chuyện phiếm hay là ăn cơm đây, một bàn toàn đồ ăn ngon, vậy mà vẫn còn hơn nữa.”.

Mọi người vội đầu vào ăn Tô Tuấn không chịu nổi lẽ loi, xen kẽ kể vài chuyện cười, chọc ọi người cười ha ha. Khi mọi người ăn xong, đã gần mười một giờ.

“Nguy rồi, trường khóa cửa, không vào được.” Lưu Sảng kinh động kêu to.

“Không có gì, anh đã có nơi tốt.” Tô Tuấn định liệu trước nói.

Tài xế taxi lái xe đến trước tòa nhà lớn liền dừng lại. Đi vào đại sảnh, Khương Hiểu Nhiên nghĩ mình sống ở mấy căn nhà cũ đã lâu, trong lòng hiểu được cái gì gọi là cách biệt một trời.

Mở cửa căn hộ, Tiểu Dương nhàn nhã ngồi lên sofa, tiện tay lấy tờ tạp chí.

Khương Hiểu Nhiên tò mò quan sát bốn phía, trang hoàng tinh tế, đầy đủ mọi thứ, có vẻ như tiêu phí rất xa xỉ.

Tô Tuấn mở miệng nói: “Tổng cộng có ba phòng, Hiểu Nhiên và Yến Ny một phòng, anh và Tiểu Dương một phòng, Lưu Sảng một phòng”.

Khương Hiểu Nhiên nghi hoặc nhìn về phía Lưu Sảng, chỉ thấy cô nàng lộ vẻ mặt đỏ ửng.

Ban đêm, cô vẫn thường dễ ngủ, nhưng giờ lần đầu mất ngủ. Nhìn Phan Yến Ny bên cạnh ngủ say, cô xoay người rời giường, lặng lẽ đẩy cửa phòng.

Đi đến phòng Tiểu Dương, cô dừng lại một chút, đang muốn hướng đến phòng khách. Cửa phòng thình lình mở ra, một bàn tay nóng bỏng nắm lấy tay cô, túm vào trong phòng.

“A!”

“Em không sợ đánh thức mọi người hay sao mà kêu lớn vậy.” Tiểu Dương lấy tay che miệng cô lại.

Khương Hiểu Nhiên mặt thoáng đỏ bừng, ánh mắt nhìn quanh, thấy trong phòng chỉ có một mình anh, mới hung hăng trừng mắt.

Tiểu Dương buông lỏng tay ra.

“Đừng trêu tôi, nếu bị Phan Yến Ny thấy sẽ không tốt lắm đâu.”

“A, có gì không tốt, em thử nói xem.” Tiểu Dương nhẹ nhàng bâng quơ nói.

Khương Hiểu Nhiên không nói gì, người này sao da mặt lại dày như vậy, có hậu quả gì anh ta không phải còn rõ hơn, sao lại còn ra vẻ hỏi cô.

Tiểu Dương dường như không để ý im lặng của cô, nhẹ nhàng nâng cằm cô lên, ánh mắt nhìn sáng ngời: “Hiểu Nhiên, em quan tâm đến Phan Yến Ny sao?”.

Khương Hiểu Nhiên hùng hồn hồi phục: “Tôi sao lại quan tâm đến cô ấy?”.

“Vậy em quan tâm đến anh sao?”

Nhìn ánh mắt anh nóng bỏng, Khương Hiểu Nhiên tựa như không mở miệng được. Nói không quan tâm, thì chính là lừa mình dối người. Nói có quan tâm, cô còn không có chuẩn bị tinh thần đủ.

Nhận thấy sự do dự của cô, Tiểu Dương dựa người qua, đôi môi cơ hồ dán liền với tai cô: “Em không trả lời, anh coi như em thừa nhận.”.

Hơi thở ấm áp không ngừng hương vị nam tính của đàn ông, khe vờn hai gò má Hiểu Nhiên, nhẹ nhẹ tiến đến mũi cô, tim cô chợt thấy căng thẳng.

Tiểu Dương chậm rãi rời mắt, làm như vô tình, môi nhẹ nhàng chạm vào mặt cô.

Hai bên má của cô như bị lửa đốt, nóng rực lên, nhiệt khí lan tràn tới cổ.

Tiểu Dương đặt tay từ môi dọc đến mí mắt, chớp mũi, cuối cùng dừng lại ở cánh môi đỏ bừng, nhẹ nhàng ấm áp, chỉ trong nháy mắt đã rời đi.

Tim Khương Hiểu Nhiên không ngừng nhảy múa, môi tựa hồ còn lưu lại hơi thở của anh.

“Hiểu Nhiên, làm bạn gái anh.” Anh giọng nói trầm thấp.

Khương Hiểu Nhiên còn hoảng hốt, ánh mắt trôi dạt, suy nghĩ hỗn loạn.

“Em không lên tiếng, anh coi như đã đồng ý.” Anh nhanh chóng nói.

“Hả? Đồng ý cái gì?” Khương Hiểu Nhiên lấy lại tinh thần thanh minh.

Tiểu Dương ai oán nhìn cô: “Em đồng ý làm bạn gái anh, sao đã quên rồi.”

Khương Hiểu Nhiên bị anh nhìn tìm hoảng loạn, lời từ chối không dám xuất ra. Trái tim như có điều kì lạ, mình đồng ý cái gì, sao toàn là anh ta nói vậy?

Tiểu Dương thấy cô cam chịu, tâm tình tốt hẳn, ôm nửa người cô ngồi lên sofa.

Anh cũng không nói, nhìn ngang dọc, tinh tế đánh giá cô. Hiểu Nhiên bị nhìn khiến mặt ửng đỏ, lắp bắp hỏi: “Sao, Tiểu Dương?”

Tiểu Dương nâng cao tay lên trán cô dừng lại bên tai, ngón tay mềm nhẹ khẽ vuốt đôi mi thanh tú của cô, lẩm bẩm nói: “Hiểu Hiểu, sau này anh gọi em là Hiểu Hiểu. Độc nhất vô nhị Hiểu Hiểu.”

Hiểu Nhiên nghe âm thanh Hiểu Hiểu, trong lòng hóa thành bể nước, sóng mắt mê ly, đã quên ở nơi nào. Tiểu Dương cầm tựa trán cô, đôi tay vòng quanh làn tóc mượt.

Nửa đêm, Khương Hiểu Nhiên lặng lẽ về phòng. Thật bất ngờ, đèn trong phòng sáng trưng. Phan Yến Ny ngồi trên mép giường, ánh mắt tà khí nhìn chằm chằm cô, miệng châm chọc khiêu khích: “Nhìn không ra cô đấy, thật là làm bộ.”

Khương Hiểu Nhiên nhìn lại cô nàng: “Tôi xin lỗi, tình cảm không thể dùng lý trí để khống chế được.”

Phan Yến Ny tức giận sắc mặt đến trắng bệch: “Cô đừng đắc ý quá sớm, chưa đến cuối cùng, ai là người thắng ai là người thua còn chưa biết.”

Khương Hiểu Nhiên chớp mắt vô tội, dường như nói thật, không phải tất cả mọi người đều vui mừng.

Sau nửa đêm, hai người không ai ngủ được.

Ngày hôm sau, Khương Hiểu Nhiên mang đôi mắt gấu mèo đi vào phòng khách.

“Làm sao vậy, Hiểu Nhiên, tối hôm qua không quen giường à?” Lưu Sảng ngồi ở bàn ăn chào đón.

Cô mơ hồ gật đầu, bước đến ngồi xuống. Cầm một ly sữa đậu nành nóng vào tay, cô tùy tay ủ ấm, nhanh uống xuống bụng. Uống xong mới phát hiện Tiểu Dương đã ngồi bên cạnh cô.

“Ăn nhiều một chút.” Tiểu Dương gấp há cảo bỏ vào bát cô.

Cô nhìn bốn phía: “Phan Yến Ny đâu?”

“Nói là có việc, sáng sớm đã đi rồi.”

Tô Tuấn chăm chú nhìn hai người, “Ca, tìm xong chị dâu, cũng không nói cho đệ đệ một tiếng.”

Tiểu Dương hiểu ý nhìn anh ta: “Bây giờ biết cũng không muộn.”

Khương Hiểu Nhiên hoàn toàn bất động, từ lúc chào đời đến nay, lần đầu tiên có người gọi cô là chị dâu.

End

3. Chương 05-06

Chương 5

Cái tốt của anh

Tiểu Dương vẫn nhớ rõ khuôn mặt của Hiểu Nhiên lúc đó, tâm trạng xấu hổ tựa như đóa hoa sen mới nở, muốn nói nhưng còn do dự.

Miệng anh bất giác nở nụ cười nhạt, ngay cả đuôi lông mày cũng sinh động nhướn lên.

Tiểu Dương tỉnh lại sau những kỉ niệm, nhìn người con gái đối diện, rốt cuộc không thể diễn trò thêm nữa. Anh áy náy mỉm cười, “Tôi xin lỗi, tôi có hẹn với một người, xin phép đi trước.”

Nói xong, lập tức tính tiền, đi ra khỏi quán cà phê.

Bên này, Khương Hiểu Nhiên bởi vì đã có đứa nhỏ, cuộc sống trước nay chưa bao giờ phong phú đến vậy. Sau mỗi ngày tan tầm, cô đều đến hiệu sách gần đó, mượn vào đi dạo, chọn vài cuốn sách nuôi dạy con cái xem, ngẫu nhiên mua về một quyển, ở nhà cẩn thận đọc.

Mẹ thấy bộ dạng toàn tâm toàn ý của cô, không đành lòng nói gì nữa, tuy rằng từ đáy lòng vẫn không đồng ý hành động của cô. Trong nhà thức ăn bổ hơn, bình thường luôn cần đảm bảo sạch sẽ đủ chất, bây giờ mỗi ngày một mình Khương Hiểu Nhiên phải ăn một bát canh trứng chưng thịt.

Khương Hiểu Nhiên mỗi lần đều bảo mẹ ăn, lý do muốn thoái thác của cô là mẹ đã lớn tuổi, cần ăn nhiều thức ăn dinh dưỡng. Hiểu Nhiên sợ bà làm lưng vất vả, cô đã nói ăn chán, Khương mẫu lại đổi thành canh thịt long nhãn, chưng thịt nấm, tóm lại không rời canh thịt.

Cứ thế cho đến nửa năm sau, bụng của cô không chỉ rất lớn, mà khuôn mặt trái xoan trước sau như một cũng trở thành tròn trịa đầy đặn.

Cô nghĩ cuộc sống yên tĩnh cứ vậy tiếp diễn. Không ở trong căn hộ sang trọng, đã có căn nhà ấm áp nhỏ bé; không có cao lương mỹ vị, vẫn có thể ở nhà tự làm món ăn; không có thân nhân giàu có, đã có mẹ luôn tốt với cô như vàng như ngọc, còn sắp sinh bảo bối bé bỏng, không cần ngày ngày tranh đấu, đã có một công việc tốt.

Thế nhưng chuyện đời há có thể tốt như người mong, lúc cô mang thai được tám tháng, cô bị sa thai.

Cô làm ở công ty B, là công ty con của tập đoàn Cố thị, chức vụ kế toán. Đây là công ty chuyên xuất khẩu mặt hàng từ công ty chủ, lúc ấy tài vụ quản lý lơ đãng, ở hóa đơn tiền thu không có khớp với số tiền trong tài khoản, xuất hiện lượng hóa đơn giả khấu trừ thuế, kết quả bên thuế vụ kiểm tra phát hiện thấy. Công ty con được lệnh đình chỉ kinh doanh để chỉnh đốn, cả công ty phải đối mặt số lượng tiền phạt lớn, thậm chí người phụ trách chịu trách nhiệm mọi rủi ro với án tù nặng nề.

Tổng công ty, tổng giám đốc mới nhận chức, biết được giận tím mặt, hạ lệnh giải thể toàn bộ tài vụ của công ty, Khương Hiểu Nhiên cũng không ngoại lệ.

Tháng tám, thành phố B hết sức nóng bức, Khương Hiểu Nhiên chậm rãi đi ra cửa công ty, mờ mịt ngược nhìn mặt trời rực rỡ bên ngoài. Thế kỉ mới, thiên phúc của năm, cô ngày đêm hy vọng bảo bối sinh ra, hạnh phúc có được ngay trước mắt, ai ngờ công việc lại để mất.

Cô cảm giác khó có thể ức chế phần nộ, dựa vào cái gì? Cô làm việc chăm chỉ trong ba năm để đổi lấy kết quả bị đuổi việc thế này. Cô ngửa đầu nhìn lên biển tên của Cố thị, không thể giải thích được cơn tức giận, hận không thể mọc thêm một đôi cánh, bay lên giữa không trung, đem tấm biển kim quang lòe loẹt kia hung hăng đá thoải mái.

Đáng tiếc, đó chỉ là tưởng tượng mà thôi.

Khương Hiểu Nhiên đứng dưới ánh mặt trời, phơi nắng nhiều khiến đầu vầng mắt hoa. Cô tùy tay lau mồ hôi trên trán, chẳng biết đi đến nơi nào.

Tiếng chuông di động chợt vang lên.

“Hiểu Nhiên, rảnh không, tan làm tụ tập đi.”

“Tốt nhất, đi vào bách hóa. Tổ muốn uống ít đồ lạnh.”

“Được, hẹn gặp.”

Lúc này Khương Hiểu Nhiên rất cần một đồ uống mát lạnh, dập tắt lửa giận trong lòng cô.

Cô gọi một đồ uống rẻ tiền, hút thật sâu uống hút vào miệng, cảm giác mát lạnh từ đầu lưỡi tiến vào yết hầu, cuối cùng lan xuống lục phủ ngũ tạng, cả người dần dần thoải mái lên.

“Hiểu Nhiên, cậu cũng thật keo kiệt, chỉ gọi cốc nước có ga này.” Lưu Sảng lật, ngồi xuống bàn, tùy tay gọi người phục vụ “Phiền anh cho tôi hai hương chuối.”

“Bây giờ ngay cả nước uống có ga cũng không thể uống.”

“Sao vậy?”

“Tớ thất nghiệp.”

“Bị sa thải?”

Khương Hiểu Nhiên kể toàn bộ chuyện từ đầu đến cuối phải trải qua, “Haiiiii, hàng tháng còn một nghìn tệ thế chấp, giờ cũng còn tám trăm.”

“Cái người tổng giám đốc tiền nhiệm đó liệu có phải Cố Thiên Nhân, nghe nói con người nổi tiếng có ý chí sắt đá.”

“Sao cậu biết được?”

“Quên tớ làm việc ở tòa soạn báo à, hàng ngày đều phải thu tập tin tức lớn nhỏ.”

“Cố Thiên Nhân chết tiết, ta nguyện rửa người.” Khương Hiểu Nhiên cắn chặt răng mắng.

“Đã nóng tính, chúc mừng chúc mừng.” Lưu Sảng tủm tỉm nhìn cô. “Tuy nhiên, cậu cũng có thể tự mình lên tiếng. Anh ta sa thải nhân viên bất hợp pháp, cậu có thể đòi bồi thường từ anh ta.”

“Tớ sẽ sinh vào tháng tới, làm gì có lòng nghĩ đến tòa án.”

“Tớ sẽ giúp cậu tìm hiểu xem. Nói thật, nhìn về phương diện khác cũng không phải là chuyện không tốt. Dù sao đứa trẻ sắp ra đời, cậu tự mình từ chức, ở nhà tĩnh dưỡng.” Lưu Sảng ăn kem, “Tớ còn hai vạn tệ, cậu cần cứ cầm đi.”

“Khi ly hôn, Tiểu Dương cho tớ cái thẻ, vài ngày trước tớ có kiểm tra, bên trong có mười vạn tệ. Ngoài khoản đó, tớ còn dư hơn hai vạn tệ.” Khương Hiểu Nhiên hút nước có ga, “Cũng đủ hỗ trợ khi đứa trẻ sinh ra.”

“Mười vạn? Anh ra có nhiều vậy, tương đương năm năm tiền lương của tớ.” Lưu Sảng trừng lớn mắt, “Nghe nói, Tiểu Dương ở với cha mẹ. Thiệt tình mà nói, cậu có hối hận không?”

Khương Hiểu Nhiên cúi đầu, ngón tay vô thức vẽ đường vòng tròn trên bàn, “Vừa ly hôn, tớ cảm giác như trút được gánh nặng, thấy có thể có cuộc sống mình muốn. Sau khi biết mang thai, tớ rất mờ mịt. Sau lại quyết định làm bà mẹ độc thân, nội tâm cũng đã nghĩ, nếu lúc trước không ly hôn, đứa bé được sinh ra có đầy đủ cả gia đình, có phải rất tốt hay không? Cho đến hôm nay, tớ cũng không hiểu quyết định lúc trước là đúng hay sai.”

“Nếu không muốn nghĩ rõ ràng thì đừng nghĩ, con người phải luôn nhìn về phía trước. Cậu nhìn tớ đây, ở chung với Tô Tuấn cũng khoảng sáu năm, nhưng anh ta chưa bao giờ nói cầu hôn tớ. Đôi khi, tớ nghĩ tốt hơn nên tách ra, chẳng lẽ tớ lại không thể rời xa anh ta sao. Có thể nghĩ, từ lúc ở cùng nhau. Tớ đã không có hứa hẹn gì.” Khuôn mặt luôn sáng sủa của Lưu Sảng toát lên vẻ ưu thương.

Khương Hiểu Nhiên nhẹ nhàng cầm tay cô, dần dần nắm chặt, “Sảng, kết hôn là thế nào, tớ không phải chưa từng trải qua. Thiên trường địa cửu là lý tưởng, hiện tại mới là sự thật.”

“Hiện tại...”

“Đúng. Nghiêm túc sống mỗi ngày, tận hưởng từng phút từng giây.”

Sau khi về nhà, Khương Hiểu Nhiên lấy ra một quyển vở, làm vài khoản chi phí đơn giản. Tổng số tiền trong nhà cộng với gửi ngân hàng, mười hai vạn ba ngàn năm trăm tệ. Chi phí bao gồm: thế chấp tám vạn, sau khi sinh đứa nhỏ, ước chừng một năm không thể làm việc, chi tiêu đại khái hai vạn tệ; tiền viện phí,

ước chừng hai ngàn hoặc hơn (sinh đẻ suôn sẻ), giường cực cứng, vật dụng hàng ngày, quần áo, đồ chơi, chi phí phòng bị, khoảng hai ngàn tệ, còn lại: một vạn chín ngàn năm trăm tệ.

Cô nhìn chi phiếu Tiểu Dương đưa trên tay, cẩn thận vuốt thẳng, nếu không có mười vạn tệ này, cô và mẹ, vốn không có nơi ở. Anh quả nhiên đã có dự kiến trước.

Lúc trước, căn nhà này phải thanh toán bốn vạn, cũng là anh trả. Anh chỉ thanh toán tiền một lần, mà lúc họ vừa kết hôn, tiền gửi ngân hàng không nhiều lắm. Cô cảm thấy xấu hổ khi dùng tiền của anh, tranh chấp mãi, Tiểu Dương nói một câu, mẹ của em chẳng lẽ không phải mẹ của anh sao?

Mọi người sau khi rời xa nhau, mới nhớ kĩ cái tốt của đối phương.

Cô nằm trên giường, chuyện cũ như những thước phim điện ảnh phát lại trước mắt.

Còn nhớ rõ, khi hai người vừa chắc chắn mối quan hệ, Khương Hiểu Nhiên không nghĩ bốn phía đều có Tiểu Dương, cô chỉ muốn có một tình yêu thật trọng. Tiểu Dương lúc ấy nói, anh sẽ không lặng lẽ, cũng không giấu diếm, tất cả thuận theo tự nhiên.

Cái gọi là thuận theo tự nhiên là sáng sớm mỗi ngày, hẹn cô chạy bộ, đánh cầu lông, sau đó cùng đi ăn sáng. Buổi tối, hai người ở thư viện ôn bài, sau đó đưa cô về ký túc xá, từ một cái ôm ở nơi bí mật gần đó đến nụ hôn tạm biệt.

Không đến một tuần, hơn nửa người ở đại học C đều biết chuyện hai người họ.

Nhóm fan trong trường của Tiểu Dương đăng thông báo lên bản tin trường học, liệt kê ba tội trạng lớn của Khương Hiểu Nhiên. Thứ nhất, không có tài năng văn nghệ, chỉ biết đọc sách, nêu ví dụ: chắc chắn những hoạt động của trường học chưa bao giờ thấy bóng dáng cô nàng; thứ hai, ra vẻ thanh cao không đoàn kết với bạn học, nêu ví dụ: có ngày nữ sinh A chào hỏi cô, cô nàng ngẩng cao đầu cao ngạo đi qua; thứ ba, ra vẻ bằng thanh ngọc khiết kì thực lẳng nhăng, nêu ví dụ: mỗi ngày đều có người thấy cô nàng và nam sinh B ở vườn trường nói cười đùa giỡn. Cuối cùng ra kết luận: cô nàng hoàn toàn không biết tự lượng sức mình, lại còn muốn leo lên cao làm phượng hoàng.

Lúc ấy Khương Hiểu Nhiên thấy được, trong lòng tức giận không ngôn từ nào có thể miêu tả.

Ngày hôm sau, Lưu Sảng thần bí nói với cô: “Hiểu Nhiên, cậu có biết ai dán cái thông báo đó không?”

Cô đang nằm trên giường nghe nhạc, mắt khép hờ: “Bất kể cô ta là ai, tớ cũng không thể bỏ qua mà không khó chịu được.”

“Cậu không biết à, có người lại đưa ra cái thông báo mới.”

“Ai lại nhảm chán như vậy?”

“Có vài vị nam sinh ngưỡng mộ muốn xin chữ kí Khương Hiểu Nhiên, ở thông báo phân tích về ưu điểm của cậu: thứ nhất, tuy là người lạnh lùng nhưng lại thiện lương, có ngày tháng gặp cô giúp người già qua đường.”

Khương Hiểu Nhiên ngẫm lại hình như trước kia có việc này thật, chẳng qua không phải người khác nhắc tới thì cô đã quên rồi.

“Thứ hai, số lượng nghề nghiệp chuyên nhiều, mặc dù tài nghệ không tốt, nhưng học tập vất vả, sinh viên năm thứ nhất đã được cấp học bổng hạng nhì. Thứ ba, tuy bên ngoài xinh đẹp, nhưng cũng không trêu hoa ghẹo nguyệt, lấy tự bản thân làm ví dụ.”

Khương Hiểu Nhiên âm thầm kinh ngạc, cô có người ủng hộ lúc nào lại không biết.

Vài ngày sau, chủ nhiệm lớp còn tìm cô nói chuyện, đại ý là trường học không chủ trương cho sinh viên yêu đương, mà nếu quả thực nói đến, cũng cấm không được. Chỉ là hy vọng các em có thể hạn chế ít một chút, không nên chọc tức đến giáo viên.

Khương Hiểu Nhiên lúc ấy xấu hổ nói không ra, vài ngày không thèm để ý đến Tiểu Dương.

Sau Tiểu Dương lại hẹn gặp cô trên con đường mòn đến thư viện.

Ánh trăng như nước, đặc biệt hấp dẫn.

Hai người ngồi trên ghế đá dưới cây hòe cổ thụ, đầu của cô tựa lên vai Tiểu Dương.

Hai người câu được câu không nói chuyện phiếm.

Khương Hiểu Nhiên nhớ tới lời giáo viên nói: “Tiểu Dương, bây giờ chuyện của chúng ta đã quá ồn ào, hay là chúng ta tạm thời dừng gặp nhau. Chờ khi chuyện lắng xuống lại liên lạc.”

Ánh mắt Tiểu Dương kiên định: “Hiểu Nhiên, nếu chúng ta đã quyết định bên nhau, thì em đừng để ý người khác lời ra tiếng vào.”

Khương Hiểu Nhiên do dự nhìn anh.

“Yên tâm, anh sẽ giải quyết ổn thỏa.” Tiểu Dương nắm lấy tay cô, vẽ vòng tròn lên vòng bàn tay cô: “Hiểu Hiểu, tối nay đừng nói đến chủ đề mất hứng như thế.”

Lòng bàn tay cô như sóng điện lây lan đến lục phủ ngũ tạng, tim cũng rạo rực, giọng nói của cô không khỏi mềm mại: “Dạ.”

Tiểu Dương cúi đầu, môi mềm nhẹ chạm đến lòng bàn tay. Chạm rãi, vươn đầu lưỡi vẽ vòng tròn lên lòng bàn tay cô.

Cả người Khương Hiểu Nhiên cứng lại môi trên cắn môi dưới. Muốn ngăn cản hành động của anh, nhưng không còn khí lực, ngay cả đầu ngón chân cũng cảm thấy tê tê.

Tiểu Dương đưa tay cô gấn chặt lên mặt, ánh mắt giống như muốn nhìn thẳng đáy mắt cô: “Hiểu Hiểu, em cần thận cần rách môi đấy.”

“Ai cần anh lo?” Miệng cô mẫn mẫn, nhưng hai gò má lại hồng lên.

Ngón tay Tiểu Dương khẽ vuốt vết cắn trên miệng cô, đầu dần dần tựa càng gần, lửa điện trong không gian càng sáng rõ, đôi môi ấm áp in lên dấu vết của cô, mới đầu nhẹ nhàng, dần dần dùng sức, đầu lưỡi nhanh nhẹn tiến vào khoang miệng cô, quấy rối mứt mạnh.

Khương Hiểu Nhiên tim đập rối loạn, ngay cả hô hấp cũng dồn dập nổi lên, hai tay vô thức gắt gao bám chặt lấy cổ anh.

Thật lâu sau, Tiểu Dương mới rời môi cô, cắn tựa vào đỉnh đầu cô, hơi thở nhẹ nhàng thổi lên mái tóc, thanh âm đã dần mất đi trong dĩ vãng, chỉ còn lại tiếng gọi dồn dập: “Hiểu Hiểu, Hiểu Hiểu.”

Khương Hiểu Nhiên như ở sâu trong suối nước nóng, toàn thân trên dưới nói không nên lời thoải mái, lại như khi ăn kẹo bông, mềm và ngọt.

Ánh trăng đêm đó, mềm trong như nước, tỏa sáng như bạc, cô vẫn nhớ rõ.

Ngày hôm sau, buổi tối ôn xong bài, Khương Hiểu Nhiên đi về phòng ngủ.

Trong phòng tràn ngập không khí kì lạ, Lưu Sáng, Vương Yến, Lỗ Lệ Lệ, tất cả đều hướng mấy đôi mắt nghiêm trọng nhìn cô.

Cô đặt sách vở lên bàn, dựa vào thành bàn: “Thằng thẩn thì được khoan hồng, kháng cự sẽ bị nghiêm trị, có chuyện gì cần nói, thành thật khai báo đi.”

Vương Yến ánh mắt hâm mộ: “Được, a, cậu.”

Lỗ Lệ Lệ nhìn chăm chú cô, không dễ phát hiện ghen tỵ

Vẫn là Lưu Sáng nhin không được: “Hiểu Nhiên, trường chúng ta có sự kiện lớn. Biết không? Tiểu mỗ dán thông báo lên bảng tin, nói là anh ta có chết vẫn sẽ bảo vệ cậu đến cùng, thân là bạn trai mà không bảo vệ tốt, để cậu chịu oan. Còn nói, về sau cùng cậu kết giao, mới phát hiện anh ta có rất nhiều khuyết điểm, không xứng với cậu. Hy vọng từ nay về sau, các sinh viên không cần nói về chuyện của cậu.”

“Nhiều như vậy?” Khương Hiểu Nhiên hỏi.

“Không phải, quan trọng có một câu, Tiểu Dương anh ta nói yêu một người, mãi mãi cũng chỉ yêu một người.”

“Công khai nói yêu.” Vương Yên kinh hô.

Tim Khương Hiểu Nhiên cũng kinh hoàng.

EndChương 6

Sinh mệnh

Vào một ngày tháng tám năm 2000, trời nóng bức đến một gợn gió cũng không có.

Buổi sáng, Khương Hiểu Nhiên nằm trên chiếc ghế mây ngoài ban công nghỉ ngơi. Khi cô tỉnh dậy, phát hiện dưới thân đã ẩm ướt.

Lúc này, bụng nổi lên từng trận quặn đau, giống như kim châm, đau không thể nói.

Một tay cô đặt trên bụng, chậm rãi đi vào phòng khách.

Phòng khách im ắng, sáng sớm mẹ đã đi mua đồ ăn sáng chưa về.

Khương Hiểu Nhiên nằm trên sofa, mồ hôi chảy hai bên gò má, xuống cổ rồi rơi vào trong quần áo. Nhiều trận đau bụng liên tiếp dữ dội, đau khiến cô gần như ngất đi.

Không được, không thể đợi thêm nữa, cô thầm nghĩ. Thuận tay viết vài lời lên mảnh giấy để trên bàn, “Mẹ, con chờ không kịp, con đến bệnh viện nhân dân trước.”

Cô cố gắng đi xuống cầu thang, ở bên lề đường, dễ dàng gọi taxi rồi nhanh nhẹn ngồi lên.

“Bác tài, phiền bác nhanh nhanh chút.” Cô nói yếu ớt.

Lái xe nhìn người phụ nữ bụng to phía sau, âm thầm lo lắng, không phải sắp sinh chứ? Đột nhiên giảm mạnh chân ga, tăng tốc chạy.

Khương Hiểu Nhiên vào phòng khám bệnh, đi vào khoa phụ sản, nằm trên bàn kiểm tra thai nhi, một bác sĩ khoảng bốn mươi tuổi trái phải đều có nữ y tá bên cạnh phụ, đặt tay xuống dưới thân thể cô rồi hỏi: “Đã mở vừa ba ngón tay, người nhà ở đâu?”

“Mẹ tôi đang trên đường đến.” Khương Hiểu Nhiên nhỏ giọng đáp lại.

Bác sĩ sờ bụng cô: “Trước tiên đi chụp siêu âm, nhìn xem vị trí đầu thai nhi.”

Khương Hiểu Nhiên đi đến trước cửa phòng siêu âm xếp hàng, phía trước có một phụ nữ đang trong thời kỳ mang thai vẻ mặt khó chịu nhìn chồng hờn dỗi nói: “Đứng lâu người đau lưng, em không muốn xếp hàng nữa.” Nói xong, toàn bộ cơ thể dựa hết lên người đàn ông.

Anh chàng nhỏ giọng dỗ cô: “Ngoan nào, đợi về nhà, anh mát xa cho em, trước chỉ còn có hai người, một lúc nữa sẽ đến lượt em.” Phụ nữ có thai mặt thoáng chốc từ nắng chuyển sang mát trời, dần dần cũng dịu dàng đứng lên, trông không hề khó coi.

Anh chàng vòng cánh tay cố gắng đỡ cô, khiến cô nàng đứng lâu vẫn thấy thoải mái.

Tim Khương Hiểu Nhiên trống rỗng, cô đơn giống như làn sóng từ bốn phía vỗ đến, bao vây chặt chẽ lấy cô.

Nếu có Tiểu Dương, anh liệu có thì thầm những lời nói nhỏ nhẹ để dỗ cô? Theo như hiểu biết về anh, anh nhất định chỉ có làm hơn chứ không có kém.

Trước kia anh rất thích trẻ con, có khi vào siêu thị mua sắm, nhìn thấy người khác đặt con vào xe đẩy hàng, anh nhin không được dừng bước, đứng bên cạnh trêu chọc đứa trẻ.

Nghĩ đến điều này khiến hốc mắt của cô nóng lên, nhìn mọi vật trước mặt mơ hồ mà cố gắng đứng dậy.

Nhưng cuối cùng cô vẫn kiểm tra một mình, cầm tờ báo cáo kiểm tra đi ra.

“Hiếu Nhiên.” Mẹ Khương đứng ở cửa vội vàng gọi cô.

“Mẹ.” Khương Hiếu Nhiên đi nhanh đến trước, ôm lấy mẹ, trống ngực đập càng dồn dập.

Thật tốt, cô không phải cô đơn một mình, cô yêu mẹ mình, lại còn có bảo bối sắp chào đời nữa.

Lại đến khoa phụ sản, nữ bác sĩ nhìn bản báo cáo, cau mày: “Là sinh đẻ tự nhiên hay mổ?”

Khương Hiếu Nhiên vội vàng trả lời: “Sinh đẻ tự nhiên.”

“Thai nhi của cô đầu rất to, có thể đẻ sinh đẻ tự nhiên rất khó.”

“Tôi muốn tự mình sinh.” Khương Hiếu Nhiên kiên trì nói, sinh đẻ tự nhiên và mổ để có thể khác biệt với số tiền ba ngàn tệ.

“Vậy cô nhanh chóng đến phòng sinh, tôi thấy em bé có thể sinh ngay vào hôm nay. Đúng rồi, ăn no trước rồi đi vào, nếu không không có sức sinh.” Bác sĩ dặn dò cô.

Khương mẩu đến căn tin mua một phần cơm chiên cho cô, ngửi thấy hương thơm của cơm, Khương Hiếu Nhiên mới cảm giác thật sự đói bụng.

“Mẹ, sao mẹ chỉ mua một phần.” Cô vừa ăn vừa hỏi.

“Mẹ không đói, khi nào đói sẽ mua.”

Không lâu sau, hộp cơm ăn sạch sẽ, một hạt cũng không sót lại. Khương Hiếu Nhiên cảm thấy thoải mái, đi vào phòng sinh, lúc trước đối mặt với nỗi sợ hãi việc sinh đứa trẻ nhưng giờ tinh thần đã chuyển biến, không còn sợ hãi.

Không phải chỉ là sinh con sao, không có vấn đề gì lớn cả.

Chờ cô nằm trên giường sản, trải qua từng cơn đau bụng dữ dội liên tiếp, cô cuối cùng cũng hiểu vì sao người xưa khi sinh con đã so sánh như đến quỷ môn quan một chuyến.

Cô lúc nằm, lúc ngồi, nhưng vẫn không có cách nào giảm bớt đau đớn.

Những cơn đau bụng lúc sinh càng ngày càng nhiều, quần áo cô thấm ướt mồ hôi, ngón tay gắt gao nắm chặt tấm ga giường, môi mím chặt.

Giường bên cạnh từ lâu đã có tiếng khóc của mẹ: “Đau quá à, tôi không cần sinh nữa.”

Nữ bác sĩ nhìn Khương Hiếu Nhiên: “Có chịu được không?”

Cô cắn răng nói ra hai chữ: “Vẫn được.”

Nữ bác sĩ lắc đầu, nói với y tá: “Tiêm cho cô ấy thuốc giảm đau.”

Khương Hiếu Nhiên ở trong phòng sinh khoảng sáu tiếng, cũng ước chừng phải chịu đau suốt sáu tiếng mới bắt đầu phát động.

Cô nằm trên bàn giải phẫu vẫn chưa sinh được, nhưng đứa trẻ tựa hồ như nóng lòng chui ra tử cung, càng không ngừng đi xuống, bụng lại có cảm giác nặng không kể xiết.

Bác sĩ nhận kéo từ tay y tá, cắt sâu vài cái ở phần đáy chậu [1] “Nhanh cố hết sức nào, đã thấy đầu của đứa bé.”

Khương Hiếu Nhiên khí lực vốn biến hết đột nhiên ủa đến, cô liều mạng dùng sức ở phần eo, hai chân cô cũng gắng hạ xuống dùng sức, một dòng nhiệt nóng chảy ra, bụng dần dần xẹp xuống, toàn bộ cơ thể đứa trẻ đều đi ra.

Cùng với tiếng “Oa...”, cô nhắm mắt lại, dần dần chìm vào giấc ngủ.

Bên tai tựa hồ vẫn nghe tiếng người nói rất nhỏ: “Là một bé gái, mau nhìn đi.”

*

Một năm sau, Khương Hiếu Nhiên ở KFC mừng sinh nhật Dương Dương một tuổi.

“Dương Dương, xem mẹ nuôi mua cho con cái gì hay này?” Lưu Sảng bắt tay đứa trẻ quơ quơ, lập tức truyền đến tiếng hát tuyệt vời – “Chúc con sinh nhật vui vẻ, chúc con sinh nhật vui vẻ...”.

Dương Dương ngồi trên ghế trẻ con, bàn tay nhỏ bé mồm mồm đưa cao, miệng mơ hồ nói không rõ “Mẹ nuôi, cho...”.

Khương Hiểu Nhiên cười mắng, “Cậu sẽ làm hư nó đấy.”

“Bổn cô nương đang vui.” Lưu Sảng cúi người bế Dương Dương ôm vào lòng, nhân cơ hội khẽ vỗ mặt bé vài cái.

“Vẫn thấy cậu tốt, công việc ổn định.” Khuôn mặt bình tĩnh của cô lộ ra vẻ ngưỡng mộ, “Tay đã có lương, trong lòng không phải lo lắng.”

“Sao vậy? Công việc xuống dốc à?”

“Mấy công ty lớn đều không trả lời. Cũng phải, nhân viên bị sa thải của Cố thị thì ai còn nhận vào?”

“Công ty lớn chú trọng đến kinh nghiệm làm việc, tình hình cậu như vậy, chỉ sợ phải ném mùi thất bại. Không bằng đến những xí nghiệp nhỏ xem, có thể có cơ hội.”

“Tớ cũng đã đến vài công ty nhỏ, nhưng đãi ngộ kém lắm, mỗi tháng có một nghìn tệ. Tính phí giao thông đi lại, phí đi động, lại thêm cả khoản mua sữa bột cho Dương Dương, mỗi tháng đưa mẹ vài trăm đồng tiền ăn uống, làm sao đủ?”

“Vậy cậu tính sao?”

“Tớ tính kinh doanh nhỏ một thứ gì đó, ít nhất có thể đối phó với chi tiêu trong gia đình.”

Lưu Sảng nghiêm túc nói: “Hiểu Nhiên, cậu có nghĩ đến nói chuyện đưa nhỏ cho Tiểu Dương không? Dù sao anh ta cũng phải có nghĩa vụ nuôi nấng.”

“Muốn nói đã sớm nói rồi, làm gì phải đợi đến ngày hôm nay. Dương Dương là của một mình tớ.” Giọng nói của cô kiên định.

“Tiểu Dương sắp rời khỏi thành phố B rồi.”

Khương Hiểu Nhiên cúi đầu nhìn chằm chằm ly nước chanh, “Anh ấy muốn đi đâu?”

“Nghe nói anh ta từ chức khỏi công ty chứng khoán, đi đến thành phố G tốt đẹp hợp tác với công ty K dồi vốn sáng lập công ty tư nhân.”

Khương Hiểu Nhiên cầm chặt cái cốc, thành phố G, cách thành phố B một nghìn km, từ nay về sau trời nam đất bắc, thực sự xa nhau.

“Hiểu Nhiên, đang thất thần gì thế? Có phải trong lòng vẫn không từ bỏ đúng không?”

“Tớ không biết, tớ nghĩ đến sau khi xa nhau hai năm, lại nghe được tin tức của anh ấy, cho dù không phải thờ ơ, ít nhất cũng phải cảm thấy lạnh nhạt, đáng tiếc...” Cô ngẩng đầu, ánh mắt xa xăm.

“Nghe Tô Tuấn nói, thực tế công ty K khi Tiểu Dương vừa tốt nghiệp đã nghĩ chiêu mộ anh ta về làm việc, nhưng lúc đó anh ta muốn ở thành phố B nên đã từ chối cơ hội tốt này.”

Khương Hiểu Nhiên đưa Dương Dương về nhà, bên tai vẫn văng vẳng lời nói cuối cùng của Lưu Sảng, “Hiểu Nhiên, cho chính mình một cơ hội đi, cuộc sống sau này của cậu rất khó có khả năng lại gặp được một Tiểu Dương thứ hai.”

Có thể trở lại như trước, làm như chưa có chuyện gì xảy ra sao?

Nếu nói trước kia, cô và Tiểu Dương cơ bản địa vị ngang hàng, có thể nhìn thẳng nhau nói chuyện. Nhưng bây giờ, cô là một người thất nghiệp ở nhà nội trợ, Tiểu Dương lại được lên chức quản lý quỹ đầu tư mở công ty tư nhân, với tình hình này, cô sao có thể xứng ở bên anh?

Tiểu Dương trước kia, cô đã không thể ứng phó, Tiểu Dương ngày hôm nay, với cô đã cách biệt một trời.

Cho dù có ở bên nhau, liệu có thể sống những tháng ngày hạnh phúc sao?

Nửa đêm, di động gửi đến một tin nhắn, Khương Hiểu Nhiên mơ màng mở mắt ra, tay ấn mở hộp thư đến, “Hiểu Hiểu, ngày mai tám giờ anh lên máy bay, bay đến thành phố G. Khoảng vài năm tới, có thể vẫn ở bên đó. Nửa đêm chợt tỉnh lại, cảm thấy có chuyện vẫn chưa nói xong, bởi vậy gửi cho em tin nhắn này. Vẫn nhớ rõ trước kia em đã từng nói, dù có đi đến đâu, nhất định phải nói cho em. Lời em nói, anh vẫn ghi tạc trong lòng - Tiểu Dương.”

Thấy hai chữ Tiểu Dương, cô đột nhiên ý thức, xem một lần rồi lại nhìn lần nữa, nhìn đến “Lời em nói, anh vẫn ghi tạc trong lòng”. Tim chợt thấy đau ê ẩm.

Tiểu Dương, chúng ta đã chia tay, anh còn nói như vậy, bảo em phải lý giải thế nào? Là dư tình chưa kết thúc hay anh chưa bao giờ quên em?

Mặc kệ là thế nào, em cũng không còn sức nữa. Anh muốn em phải làm sao bây giờ? Mở miệng nói ở lại là anh, vì vợ trước, buông cả tiền đồ tốt đẹp, cho dù là kẻ ngốc cũng không làm như vậy.

Biết rõ sẽ không có kết quả, vậy còn dây dưa làm gì.

Khương Hiểu Nhiên bấm từng chữ từng chữ: “Tiểu Dương, chúc mừng anh có cơ hội phát triển tốt, thành phố G – thủ đô tài chính, quả thực rất thích hợp với anh. Cầu chúc anh tiền đồ rộng mở, bay xa vạn dặm. Còn nữa, chuyện quá khứ em đã dần dần quên rồi, có rất nhiều chuyện nói em cũng không nhớ rõ, hy vọng anh cũng không cần để trong lòng. Khương Hiểu Nhiên.”

Kiên quyết bấm nút gửi tin nhắn, sau đó tắt máy.

Trái tim dường như sống ở nơi nào đó.

Cô trợn tròn mắt, ngơ ngác nhìn lên trần nhà, chỉ thấy một mảnh mờ mịt. Sau một lúc lâu, nhắm mắt lại, như thế nào cũng không ngủ được.

Với hiểu biết của cô về Tiểu Dương, hẳn anh sẽ không liên lạc với cô, hẳn sẽ như vậy vì anh là người rất kiêu ngạo.

Từ nay về sau, không còn liên quan.

Tiểu Dương nhìn chăm chăm vào màn hình, một phút, năm phút, mười phút, hai mươi phút trôi qua, lòng bàn tay anh ướt sũng.

Nghe tiếng bíp bíp, mặt anh thả lỏng thoải mái, cuối cùng cũng có câu trả lời.

Vừa tin nhắn mấy chục kí tự, anh soạn từ sau buổi trưa, sửa đi sửa lại nhiều lần.

Thực tế nguyên văn của anh là: “Hiểu Hiểu, đã lâu không gặp. Ngày mai tám giờ anh lên máy bay, bay đến thành phố G, có lẽ vài năm tới sẽ không trở về. Anh nghĩ rằng anh đã cho đi tất cả, có thể không còn gì vướng bận mà rời đi. Nhưng đến hôm nay, anh nhớ lại hết những kỷ niệm đã qua của chúng ta, nếu anh nói muốn em cùng đi, em có đồng ý không? Tiểu Dương.”

Anh vội vàng nhìn câu trả lời, tim như thể rơi xuống hầm băng. Thì ra, đây chính là đáp án suốt hai năm hy vọng của anh.

Tiểu Dương, mày nên tỉnh táo lại đi. Cô ấy và mày đến bây giờ đã không một lòng.

Hai năm qua, anh thường xuyên nhớ đến cô. Nhưng vì tự tôn của đàn ông, anh cố kiềm chế không đi tìm cô, không hỏi thăm tin tức của cô.

Cho đến nay phải rời khỏi thành phố B, tìm anh như không rõ phương hướng, không biết nơi nào là nhà.

Cơ hội tốt cùng hợp tác với công ty K ở trước mặt, anh không phải không lay động, nhưng vẫn cảm thấy trái tim như thiếu một góc.

Cho đến mấy ngày trước, Tô Tuấn và Lưu Sảng mời anh ăn cơm ở khách sạn, anh mới nhớ lại cảnh ngày xưa bốn người cùng nhau liên hoan, lúc đó anh mới phát hiện mất đi Khương Hiểu Nhiên, anh vĩnh viễn không thể cảm giác viên mãn.

Vì thế, anh cố ý nói đến chuyện cũ bốn người còn ở đại học, hy vọng mượn Lưu Sảng nhấn chìm tình cảm anh đối với Hiểu Nhiên vẫn thương nhớ.

Cuối cùng, anh không kiềm chế được nữa soạn tin nhắn gửi cho cô, lo lắng mãi khi tin nhắn được gửi.

Thậm chí nghĩ rằng cho dù cô không còn yêu như anh, thậm chí chỉ là một chút thôi, anh vẫn sẽ chiến đấu đến cùng.

Nhưng tin nhắn này hoàn toàn hủy diệt ảo tưởng của anh, cô có thể khách khí chúc anh tiền đồ rộng lớn, cô có thể bình tĩnh nói cho anh biết, rất nhiều chuyện xưa cô đã không nhớ rõ, hy vọng anh không cần để trong lòng.

Anh đưa tay lên, chuẩn bị hút thuốc, phát hiện ngón giữa đã tấy đỏ, khói thuốc đã cháy hết, anh không phải không tự biết.

Giống như quan hệ của anh và Khương Hiểu Nhiên, rõ ràng đã rơi vào vùng khỉ ho cò gáy, không còn con đường nào ở phía trước, nhưng anh lại hy vọng có thêm một mùa xuân.

Sau khi ly hôn, anh chưa bao giờ nghĩ kiếp này còn có thể cùng vượt qua với người khác. Anh nghĩ, họ vẫn có thể tiếp tục duyên trước.

Nhưng xem ra cả đời vẫn một mình, đầu bạc đến già chung quy cũng chỉ là giấc mơ.

End

---

[1] Cắt vùng đáy chậu (tăng sinh môn) khi sinh mổ

4. Chương 07-08

Chương 7

Thời gian

Khương Hiểu Nhiên đã lên kế hoạch từ lâu, quyết định mở hiệu sách.

Ban đầu cô định mở cửa hàng quần áo, sau lại phát hiện quần áo rất nhanh đổi mốt, cần vốn lớn, căn bản không thích hợp với điều kiện tài chính của cô. Lại nghĩ nên mở cửa hàng ăn nhỏ, đầu tư nhỏ sợ khó tìm đầu bếp giỏi, cái cách này cũng không thể thực hiện được. Cứ nghĩ trước sau, vẫn nên mở hiệu sách nhỏ, không cần mời người làm, sách báo cũng sẽ không bị đào thải.

Kế hoạch vĩnh viễn không theo kịp biến hóa, cô cực khổ chăm chỉ tìm kiếm nhà thuê mặt bằng mở hiệu sách, không phải tiền thuê chấp quá nhiều thì cũng là loại chuyển nhượng giá thành rất cao, cô hoàn toàn không có khả năng gánh nổi.

Khương Hiểu Nhiên đi bộ vu vơ bên đường, ánh mặt trời giữa trưa thu len lỏi qua những ngọn cây, tình nghịch chạy nhảy bao xung quanh cô. Khương Hiểu Nhiên hai tay ôm ngực, trong lòng có cảm giác se lạnh, ngay cả ánh mặt trời cũng không thể xua tan được phần nào.

Vùng ngoại ô đường xá trống trải, tuyến đường bốn phương kéo dài, cô bất giác đi đến cửa siêu thị nổi tiếng cao cấp.

“Mỹ nữ, mua đĩa CD về xem đi! Phim mới của Thành Long ‘Đặc vụ mê thành’, hay bom tấn Hollywood ‘Xác ướp’, giá bán năm tệ, lỗ vốn nên bán đại phá giá, tâm động không bằng hành động.”

Cô đánh giá anh chàng tuổi đôi mươi trước mặt, “Có phải đang có chương trình khuyến mãi?”

“Ha ha, nếu có duyên mãi, có lẽ tôi đã làm chủ lâu rồi.”

“Siêu thị cho phép mở cửa hàng này à?” Cô vẻ mặt không tin.

Anh chàng thần bí cười, nghiêng đầu quay sang khách hàng khác giới thiệu, một lát đã bán được năm đĩa.

Khương Hiểu Nhiên đứng một bên suy nghĩ, nhìn xung quanh, phát hiện thấy quầy hàng đối diện gần như bỏ không.

“Này ông chủ, cậu kinh doanh thật tốt. Cho tôi cái hai đĩa đó.”

Anh chàng đắc ý nói: “Cửa hàng bán đĩa này của tôi kinh doanh tốt nhất đó.”

“Các cậu cũng thuộc quản lý của siêu thị à?” Khương Hiểu Nhiên cầm đĩa trong tay, không để ý hỏi.

“Đó là chuyện đương nhiên, mỗi tháng phải trả ba ngàn tệ tiền thuê cho văn phòng quản lý.”

Khương Hiểu Nhiên cười tủm tỉm đưa cho anh chàng 10 tệ, xoay người đi vào siêu thị.

Cô đi vào văn phòng quản lý ở tầng bốn, “Xin chào, xin hỏi đây có phải văn phòng quản lý không?”

“Có chuyện gì sao?” Một người phụ nữ trung niên hỏi.

“Chào chị, tôi muốn thuê một gian hàng trước cửa siêu thị được không?”

“Cô bán gì?” Một người đàn ông đeo kính hỏi cô.

“Tôi tính bán sách.”

Người đàn ông đeo kính hỏi người phụ nữ trung niên, “Bán sách chắc không có xung đột gì trong siêu thị?”

Người phụ nữ gật đầu, “Cô gái vận khí cô thật tốt, lần trước cũng có người muốn thuê, chúng tôi cũng chưa đồng ý. Chỉ cần làm trái quy định siêu thị, cô không thể kinh doanh.”

“Đương nhiên rồi, tôi chỉ bán sách.”

“Chỉ đơn giản là sách thôi sao? Có ‘sắc’ cũng không thể được.”

“Ông yêu tâm, tôi sẽ không làm những chuyện như vậy, sẽ không gây phiền phức cho siêu thị.”

“Vậy được rồi, trước mắt cô nộp ba tháng tiền thế chấp, một tháng tiền thuê, tổng cộng một vạn hai ngàn tệ.”

Hiện giờ trong tay Khương Hiểu Nhiên tổng cộng cả tiền gửi ngân hàng chỉ có một vạn ba ngàn năm trăm đồng mới có khả năng trả. Cô vẻ mặt thành khẩn nói, “Chị có thể để tôi nộp một tháng tiền thế chấp được không, trong tay tôi tiền không nhiều lắm, tôi muốn chờ chút tiền mua sách.”

Người phụ nữ vẻ mặt khó xử.

“Mọi người đều nộp ba tháng, chúng tôi đối xử rất bình đẳng.” Người đàn ông đeo kính giải thích.

“Tôi cũng biết các vị rất khó xử, nhưng tôi thực sự không có khả năng, nếu không tôi sẽ nộp một tháng tiền thế chấp, hai tháng tiền thuê, các vị cố gắng dàn xếp giúp tôi.” Sắc mặt cô đỏ bừng nói.

Người phụ nữ suy nghĩ một lát, trả lời, “Tôi xem cô cũng vì việc buôn bán, cũng muốn giải quyết nhanh nên đồng ý kí hợp đồng với cô. Nhưng trường hợp này ngoại lệ chúng tôi mới chiếu cố cô, hợp đồng chi tiết cô đừng nói cho người khác.”

“Còn không cảm ơn khoa trưởng của chúng ta.” Người đàn ông đeo kính nói tiếp.

“Cảm ơn chị nhiều.” Khương Hiểu Nhiên cúi người chín mươi độ, lòng tràn đầy niềm cảm kích, thế gian này dù sao vẫn có rất nhiều người tốt.

Về nhà, mẹ Khương biết cô đi thuê nhà, vẻ mặt áy náy, “Mẹ vô dụng, trong tay cũng chỉ tiết kiệm vài đồng, cũng không đủ để mở gian hàng.”

Nói xong đi vào phòng, khi đi ra trong tay bà cầm một quyển sổ nhỏ hình chữ nhật.

“Mẹ giờ chỉ có năm ngàn tệ, con cầm mua sách.”

Cô nắm chặt sổ tiết kiệm trong tay, “Mẹ, về sau nhất định con sẽ kiếm được gấp hai, hai mươi, một trăm ngàn.”

Mẹ Khương ánh mắt nhu hòa, “Con bé này, mẹ không cần con kiếm nhiều tiền, tâm nguyện duy nhất chỉ mong bình an hạnh phúc là đủ rồi.”

Một bên, Dương Dương tiến vào lòng cô gọi, “Mẹ, mẹ, mẹ.”

Khương Hiểu Nhiên ôm Dương Dương, thân hình mềm mại như bông giúp cô cảm thấy ấm áp nhiều.

Giờ phút này, chỉ mong thời gian yên lặng, ngừng trôi, ngừng lại để hình ảnh này mãi thành một bức ảnh đẹp nhất.

*

Sáu năm sau, vào một buổi sáng sớm, Khương Hiểu Nhiên đứng trước gương vội vàng chải đầu, vẫn kiểu tóc đuôi ngựa như những năm trước.

Đã ba mươi hai tuổi, vậy mà tóc tai còn làm trẻ thế này, cô nhìn chính mình mà tự giễu cười.

Hiện giờ, các đường phổ phổ biến tóc dài thẳng, sau một thời gian lại thịnh hành kiểu tóc xoắn, người nào không uốn tóc sẽ trở thành kẻ lỗi thời, bất hạnh thay cô chính là một trong số đó.

Tay đánh kem phấn lên mặt, không biết khi nào trên xương gò má đã xuất hiện vài điểm mờ nhạt, cô nhẹ nhàng sờ vào bất giác giật mình.

Quả thực năm tháng thúc giục con người, cuộc sống trôi qua rất nhanh, thời gian một đi không trở lại.

Mấy ngày trước đây, chủ cửa hàng chuyên kinh doanh mỹ phẩm trong siêu thị Vương Diễm Diễm nói cô chỉ biết kiếm tiền chứ không biết tiêu tiền, mấy năm qua chưa bao giờ mua mỹ phẩm đắt tiền, luôn coi mấy loại rẻ tiền phù hợp với mình, vì vậy đến ông trời cũng không ban bố cho khuôn mặt đẹp.

Nói đến việc cô kiếm tiền, hàng năm cũng được ba bốn vạn, trả tiền học phí Dương Dương học hàng năm sáu ngàn tệ, mặt khác học đàn tranh năm ngàn tệ, đưa lại ẹ mỗi tháng sinh hoạt phí một ngàn năm trăm tệ, dường như còn lại không có mấy.

Cô không phải không muốn tiêu tiền, mà căn bản không có tiền, vì vậy càng sợ không dám tiêu. Mấy năm qua trong tay chỉ có hai vạn tệ, muốn mở cửa hàng riêng chỉ có thể là giấc mơ.

Đi vào quầy sách, chân tay nhanh nhẹn dọn sách, mỗi ngày phải dọn dẹp quầy sách mất một giờ. Cô lau mồ hôi trên trán, vẫn còn kịp ngồi xuống ghế.

“Chị Hiểu Nhiên, nói cho chị tin tức đặc biệt này.” Dư Lăng thần bí cười hề hề đi vào quầy hàng cô.

“Không bán đĩa sao, chạy sang đây vui vẻ vậy?”

“Biết không, giám đốc thực sự hôm nay sẽ tới tuần tra cửa hàng.”

“Giám đốc thực sự?”

Dư Lăng bộ dáng như biết rõ nội tình, “Năm trước, giám đốc bị Cố thị thu mua, cho nên giám đốc hiện tại chính là tập đoàn Cố thị Cố Thiên Nhân.”

“Cố Thiên Nhân, cậu chắc chắn?”

“Đương nhiên, chị gái em làm ở Cố thị, tin tức phát ra hoàn toàn chính xác.”

Bên này, trên đường lớn một vài chiếc ô tô dừng lại.

Từ trên xe người đàn ông khoảng trên dưới ba mươi ánh mắt trong trẻo nhưng lạnh lùng, khuôn mặt tuấn mỹ, đồng phục áo sơ mi màu xanh, khí chất lồi lạc siêu quần.

Phía sau vài người tùy tùng như đưa rước ngôi sao, theo sát ngay đó.

Anh ta bước tới cửa, đột nhiên dừng lại. chỉ tay về phía quầy hàng, “Sao lại thế này?”

“Cố đồng, họ vẫn bán hàng ở đó, đã được sáu năm.” Người quản lý đứng bên cạnh cẩn thận giải thích.

“Vẫn? Khó trách nơi này dễ dàng đổi chủ.” Anh ta cười lạnh.

“Tôi lập tức thanh lý hợp đồng với bọn họ.” Người quản lý lấy khăn tay lau mồ hôi trên mặt.

Một nữ thư ký xuất hiện đẩy cửa kính, Cố Thiên Nhân đang muốn đi vào bên trong.

“Cố đồng, xin dừng bước.” Khương Hiểu Nhiên la lớn.

Cố Thiên Nhân bước chân dừng lại, quay đầu nhìn về phía cô, ý nghĩ bỗng nhiên trở nên mê muội, anh ta cố gắng ổn định, một lát sau, hỏi cô: “Có chuyện gì?”

“Vì sao không cho chúng tôi bán hàng ở đây, chúng ta đã ký hợp đồng hai năm.”

“Hợp đồng là vật chết, người là sống.”

“Vậy anh cần phải nói rõ ràng nhưng đằng này lại bỏ qua không phân rõ phải trái.” Khương Hiểu Nhiên ngẩng cao đầu, phần nộ nhìn chằm chằm vào anh ta.

Cố Thiên Nhân thú vị nhìn kỹ cô, trong mắt không hề phát hiện nét cười.

“Tốt lắm, Khương Hiểu Nhiên, không cần ở đây làm ồn. Chuyện của cô, buổi chiều đến văn phòng tôi.” Quản lý vội vàng giải vây.

Đoàn người cùng Cố Thiên Nhân đã đi vào.

Khương Hiểu Nhiên nghĩ, tôi đâu có gốc, buổi chiều nói chuyện với ông, đơn giản chỉ là bồi thường tiền, đến lúc đó không lo cuốn gói chạy lấy người thì thôi.

Rời chỗ này, mình đi chỗ nào để tìm địa điểm thích hợp, người nhà mình sẽ sống thế nào?

Cô nhìn Dư Lăng nói, “Tiểu Lăng, giúp tôi trông quây, tôi đi nói chuyện với bọn họ.”

“Chị à, chị yên tâm đi, nhất định phải nói ra được ý kiến của chúng ta.”

Khương Hiểu Nhiên gật đầu với cậu, bước đi tiêu sái vào siêu thị, dáng vẻ thấy chết vẫn không sờn khí thế.

Cô nhanh nhẹn theo chân Cố Thiên Nhân, im lặng theo, anh ta đến kho hàng, cô ở ngay cửa chờ. Anh ta đến phòng họp, cô ở ngay hàng lang chờ.

Chờ đến khi Cố Thiên Nhân chấm dứt công việc thời gian đã chạng vạng.

“Đã đặt cơm chưa?” Anh ta hỏi thư ký bên cạnh.

“Dạ rồi, mười lăm phút nữa đưa tới.”

“Đặt thêm một phần dưa chua xào ruột, đưa đến phòng khách cho tôi”.

Anh ngồi dựa vào ghế, ngẩng đầu trông thấy Khương Hiểu Nhiên đứng ở cửa, “Nơi này tôi không cần thân giữ cửa.”

Khương Hiểu Nhiên xấu hổ đi vào, “Cố đồng, bây giờ anh có rảnh không?”

“Cô áp sát gần người như vậy, tôi có thể nói không rảnh sao?”

“Đã như vậy, tôi sẽ đi thẳng vào vấn đề, ngài không thể bỏ hết gian hàng của chúng tôi được, hợp đồng của tôi còn hai năm nữa”

“Quản lý Đinh, phiền anh đưa hợp đồng đã ký mấy gian hàng đó lại đây.” Cố Thiên Nhân gọi điện thoại cố định sang phòng quản lý.

“Có vẻ cô đứng cả buổi chiều, không thấy mệt sao?” Anh tùy ý hỏi.

Khương Hiểu Nhiên đột nhiên cảm thấy đau nhức khắp bắp chân, cô thuận thế ngồi lên sofa, cả người mỗi mảy, khiến cơn tức giận biến mất hơn nửa.

“Cổ đồng, bữa ăn của ngài, còn có dưa chua xào ruột.” Thư kí đem hộp cơm lên bàn làm việc, xoay người ra cửa.

Anh mở nắp, “Phải, cơm ngon. Ruột tôi không thích ăn, cho cô đấy.”

Khương Hiểu Nhiên thấy cách nói chuyện của anh rất kì lạ, họ mới lần đầu gặp mặt, còn không thân đến mức này. Nhưng đứng dưới mái hiên nhà người ta không thể không cúi đầu, cô vui vẻ nói, “Cám ơn, cũng vừa lúc tôi đói bụng.”. Cô không ngốc đến mức để bụng đói không ăn.

Trong phòng đầy mùi thức ăn, Khương Hiểu Nhiên hít một hơi thật sâu, vùi đầu vào ăn, cô ăn rất nhanh. Khi ngừng đầu, bắt gặp Cố Thiên Nhân đang chăm chú nhìn cô.

Đinh Diệu vừa vào cửa, liền cảm giác không khí trong phòng là lạ. Anh ta đặt hộp đồng lên bàn, sau đó Cố Thiên Nhân thuận tay mở ra rồi lại đặt lên bàn.

“Theo hợp đồng, nếu siêu thị cần, có thể thu hồi quầy hàng, nhưng phải bồi thường ba tháng tiền thuê cho họ.” Đinh Diệu nhìn anh giải thích.

“Đúng, Khương Hiểu Nhiên, cô nói sao?” Cố Thiên Nhân dùng khăn tay lau miệng.

Khương Hiểu Nhiên buông đôi đũa, “Tôi không đồng ý, bỏ quầy này, tôi làm sao tìm được địa điểm thích hợp. Không có địa điểm buôn bán, tôi ăn cái gì, uống cái gì, ba tháng tiền thuê trả lại tôi à, không thể dễ dàng như vậy.”.

Cố Thiên Nhân nhìn cô không nói, anh rất hứng thú quan sát cô.

Đinh Diệu không đoán ra tâm sự của giám đốc, đành phải kiên trì nói tiếp, “Hiểu Nhiên, cô đã ở cửa siêu thị bán sách sáu năm, chúng tôi vẫn rất chiều cô. Bây giờ siêu thị đã lên cấp bậc mới, rất quan tâm hình tượng, chính cô nói: đặt hàng ở cửa, nhìn vào có phải rất khó coi?”.

“Tôi cũng không phản đối cải cách của siêu thị, muốn tôi chuyển đi nơi khác không phải là không thể được, nhưng anh phải để tôi sắp xếp nơi để đi, không thể đuổi ngay tôi ra khỏi đây được.”

“Cô muốn đi chỗ nào?” Cố Thiên Nhân thuận miệng hỏi cô.

Khương Hiểu Nhiên nghĩ rằng công việc không thể mất, mất thì không thể đến, quanh quẩn trong lòng mới thốt ý tưởng ra: “Tầng một lối vào có chỗ để trống không dùng, có thể mở cửa hàng ở đó không?”.

Đinh Diệu nhìn Cố Thiên Nhân, khó xử nói, “Chỗ đó vốn cửa hàng mỹ phẩm của Bảo Lệ, nhưng giờ cửa hàng mỹ phẩm lại tập trung ở tầng hai, tạm thời để trống, thường sử dụng để quảng cáo.”.

Cố Thiên Nhân thoáng nghĩ. “Vậy cứ mở ở đó đi, cũng tốt khi tạo bầu không khí văn hóa.”

Khương Hiểu Nhiên không thể tin được lỗ tai mình, tầng một siêu thị, tắc đất tắc vàng, tuy diện tích chỉ có năm mét vuông, nhưng dù sao cô vẫn có thể ở trong này không cần ở bên ngoài dầm mưa dãi nắng.

“Vậy còn cửa hàng Dư Lăng ở đó?”

“Cô còn nhàn nhả lo cho người khác sao?” Cố Thiên Nhân híp mắt.

Đinh Diệu nhanh nói tiếp, “Tầng một không còn vị trí, tầng ba là cửa hàng gia dụng, khả năng còn có vài vị trí.”.

Khương Hiểu Nhiên nghĩ lại, “Tôi không nên thay Dư Lăng làm chủ, anh trực tiếp nói chuyện với cậu ấy.”. Nói xong, xoay người rời đi.

Đinh Diệu đứng một bên, cẩn thận hỏi, “Cổ đồng, muốn vào trong siêu thị, khởi điểm là hai vạn tệ đặt cọc, tiền thuê cũng phải gấp hai tiền cô ấy thuê bên ngoài, hợp đồng nên định thế nào?”.

“Anh ngày đầu làm việc ở trong này à, sao chuyện này cũng phải hỏi tôi?”

“À, tôi hiểu. Tôi đi ra ngoài trước.”

Ngay khi anh ta đi tới cửa, Cố Thiên Nhân liền gọi anh ta lại, “Nhà cô ấy có phải rất khó khăn không?”.

Đinh Diệu xoay người đi đến trước mặt anh: “Cô ấy một mình nuôi con nhỏ, bình thường rất tiết kiệm, có gì đắt cũng không dám mua.”

“Vậy kí hợp đồng trước với cô ấy.”

Đợi Đinh Diệu đi rồi, Cố Thiên Nhân nhẹ nhàng day huyết thái dương, hôm nay sao vậy? Ma xui quỷ khiến thế nào mà lại thương tiếc một người phụ nữ, phải biết rằng trong từ điển của anh, bao nhiêu năm nay không hề xuất hiện từ này.

Lời giải thích duy nhất, rất cô đơn.

Về nhà, đối mặt với khuôn mặt kiêu ngạo kia, anh sợ ngay cả thấy cũng không ngủ được. Anh vẫn hay đi spa thư giãn, nơi đó phụ nữ đủ mọi hương sắc, phong tình vạn chủng, đúng là nơi tốt nhất để đàn ông giải quyết phiền muộn.

Đêm khuya ngày hôm sau, Cố Thiên Nhân trở lại ngôi nhà ở trung tâm thành phố. Căn hộ tầng cao nhất, lựa chọn khi vừa kết hôn, trang hoàng đơn giản trang nhã, là phong cách anh thích.

Mới đầu, ngoài công việc dường như mỗi ngày anh đều về nhà.

Cho dù chỉ là hôn nhân vì lợi ích anh cũng hy vọng kính trọng như khách, luôn chung sống hòa thuận.

Quan điểm của anh, hôn nhân không cần tình yêu, quan trọng chỉ là thỏa hiệp của riêng mình, hai bên chung sống thân thiện.

Cũng không biết do quan điểm sống khác nhau, hay tính cách hai người mà khi ở cùng nhau ba ngày một trận cãi, năm ngày một trận chiến, dần dần nhà là nơi anh e sợ, tránh còn không kịp.

Sau rồi, anh nghe theo bạn tốt làm luật sư tư vấn, quyết định cùng vợ kí một hợp đồng hôn nhân, đơn giản là trước mặt mọi người tình cảm, sau lưng thì không can thiệp, mỗi tháng đưa cho cô ấy chi phiếu năm mươi vạn, để mua cái thanh tịnh.

Anh đi vào phòng khách, trong phòng đèn bật sáng trưng.

Phan Yến Ny mặc áo ngủ, cầm ly rượu vang trong tay, “A, người đã trở về. Cố đồng, chúng ta dường như không chạm mặt một tuần rồi.”

Cố Thiên Nhân giọng nói lạnh lùng, “Hy vọng cô hiểu được thân phận của mình.”

“Thân phận cái gì, tôi là vợ hợp pháp của anh, không phải loại dê tiện anh dùng tiền mua được ở bên ngoài.” Phan Yến Ny cao ngạo ngẩng đầu.

“Cùng là dùng tiền của tôi, nhưng phụ nữ bên ngoài có thể mang lại cho tôi vui vẻ. Cô thì làm được cái gì?” Anh trào phúng cười.

“Anh lấy tôi so với họ, so sánh với cái loại phụ nữ hạ lưu sao?” Phan Yến Ny không kiềm chế được gào to.

“Chú ý dáng vẻ của cô, tìm từ thích hợp, tôi nhớ rõ hiệp ước có quy định rõ ràng. Nếu cô làm trái, khả năng chi phiếu tháng sau sẽ ít hơn một số không.”

Phan Yến Ny đem những lời muốn nói bên miệng nuốt xuống, ai thèm quan tâm đến tiền của anh, những lời đó trước kia cô có thể thốt ra. Nhưng bây giờ, cô đã quen ăn mặc cao sang, quen cuộc sống xa hoa, kết giao với phu nhân ngang thân phận. Bỏ cô năm nay theo thị trường lùi về vị trí thứ hai, cô còn có lợi thế gì để giao phong với Cố Thiên Nhân đây.

Cố Thiên Nhân đi lên cầu thang, bỏ lại một câu, “Ngày mai cùng tôi về nhà cũ ăn cơm.”

Đây là vai diễn của cô, Phan Yến Ny bi ai cười, ly rượu rơi xuống đất, chất lỏng màu đỏ chảy dọc dần dần thấm dẫm tẩm tẩm Ba Tư, ngọn đèn ở trên chiếu xuống, kiêu diễm đến đáng sợ.

EndChương 8

Quỹ tích

Chuyện tốt đến liên tiếp, cuối cùng Khương Hiểu Nhiên cũng tin làm người tốt sẽ được đền đáp.

Đầu tiên, cô ở siêu thị khai trương cửa hàng thuận lợi, tiền thuê vẫn như trước đây, mỗi tháng lợi nhuận lại tăng gấp đôi. Sau đó, Dương Dương vào trường tiểu học trọng điểm trong thành phố B thuận lợi, đương nhiên cũng vẫn tiền học phí năm ngàn tệ, điều đó khiến cô rất vui mừng.

Buổi tối, cô ngồi bên giường kể chuyện cổ tích cho con gái, “Hoàng tử cầm chiếc giày thủy tinh, xỏ vào chân cô bé lọ lem, rất vừa vặn. Hoàng tử phát hiện nàng chính là cô gái ở vũ hội nên đã đón nàng vào cung, từ nay về sau họ sống hạnh phúc suốt đời.”

“Mẹ, hoàng tử của mẹ có phải là ba ba không?” Dương Dương tính trẻ con lộ vẻ mặt nghiêm trọng hỏi.

Cô cọ má vào mắt tóc đen ngắn của con gái, ánh mắt sâu thẳm, “Đúng vậy, ba con là một hoàng tử rất anh tuấn.”

“Vậy vì sao mẹ lại muốn ly hôn?” Dương Dương mở mắt to tràn đầy nghi vấn.

Khương Hiểu Nhiên hạ giọng, “Đây là bí mật, mẹ nói cho con, nhưng con đừng nói cho người khác nhé.”

“Dạ, Dương Dương sẽ giữ bí mật.” Cô bé con gần như thì thầm.

“Ba con rất kiêng ăn, mẹ không thích.”

“Vậy Dương Dương về sau không kiêng ăn, mẹ cũng sẽ không bỏ con.”

“Dương Dương của mẹ rất đáng yêu, mẹ sao có thể bỏ con được.”

Ru cho con gái ngủ thiếp đi, Khương Hiểu Nhiên mới nằm xuống, trần trọc không ngủ được.

Đã muốn quên hết kí ức, nhưng nó vẫn hiện lên rõ ràng.

“Hiểu Hiểu, tốt nghiệp rồi kết hôn với anh nhé?”

“Hiểu Hiểu, sau này chúng ta sẽ sinh ba nam ba nữ, tạo thành một đội bóng rổ gia đình.”

“Anh cho em là heo à?”

“Em không biết sao?”

“Được lắm Tiểu Dương kia, hôm nay em không thèm quần anh”

“Anh thích, chà lên đôi môi em, mềm mại, ngon lành và rất ngọt ngào.”

“Này... Con sói háo sắc này...”

“Càng nói càng háo sắc thêm một giờ.” Giọng nói anh trầm thấp thì thào.

“Này... không cần...”

“Còn nói nữa à? Xem ra anh còn chưa dùng hết sức.” Anh cười ha ha.

“Anh thổi khí gì thế? Làm tai em rất ngứa.”

“Như vậy có thoải mái hay không?”

“Xin anh đừng, không cần.”

“Cái đấy là miệng không phải tim.” Anh tăng cường động tác lên xuống.

“Này...”

Cả người Khương Hiểu Nhiên không hiểu sao khô nóng, tay cô vuốt nhẹ hai má, toàn bộ cảm xúc cũng đột nhiên nóng bỏng.

Gió đêm đầu mùa thu xuyên thấu qua ô cửa sổ, phấp phơ thổi tới. Cô đi đến bên cửa sổ, đẩy cửa ra, làm gió thổi nhẹ có cảm giác thoải mái, cơ thể dần dần mát mẻ hơn, nhưng trong lòng vẫn có nhiều ngọn lửa không tên, càng đốt càng nóng.

Cô đi vào phòng khách, mở tủ lạnh lấy một cốc nước đá, lách cách uống xong, nhiệt khí trong cơ thể dần dần tản đi, ngẩng đầu nhìn đồng hồ treo tường, đã điểm mười hai giờ đêm.

Gần đây Khương Hiểu Nhiên ở siêu thị, có cảm giác không khí có gì đó không đúng.

Trước kia, chị quản lý Chương luôn nhìn cô từ ái mỗi khi cô xuất hiện, bây giờ, mặc dù cũng mỉm cười, nhưng trong đó có nhiều ý tứ hàm xúc sâu xa. Đinh Diệu luôn chiều cổ cô rất nhiều, hiện giờ ân tình cũng đã pha tạp nhiều thứ khác.

Dư Lăng trước kia vẫn trêu trọc cô, cười đùa chuyện lớn chuyện nhỏ, bây giờ nhìn thấy mặt cô thì khách khí đứng lên, ánh mắt còn lộ rõ vẻ khinh thường.

Cô đứng ở quầy tính tiền, ngơ ngác ngầy người, không hiểu bản thân đã đắc tội gì với người khác mà cô cũng không hay biết.

“Chị Khương, sao dáng vẻ chị như góa phụ khan hiếm nước non thế, chị không chú trọng ăn mặc lên?” Vương Diễm Diễm cầm hộp cơm đứng đối diện cô.

“Chị không phải bình thường vẫn như vậy sao, có gì đáng ngạc nhiên đâu?”

“Nhưng giờ khác ngày xưa, chị phải làm mình xinh đẹp lên.”

“Sao ngay cả nói chuyện với em cũng thấy thật kì lạ. Vì sao người nào cũng thấy chị đều không giống với trước kia, đã xảy ra chuyện gì à?”

“Chẳng lẽ không giống?”

“Chị còn hy vọng giống như trước, chị không thích tự nhiên không đúng có điều không đâu làm thay đổi.”

“Kì thật, việc này có lần bọn họ đồn lên, thật sự rất khó nói rõ.”

“Vậy em cứ từ từ nói, không cần gấp gáp.”

“Chị vào siêu thị, có phải trả các khoản phụ cấp không?”

“Không, trong hợp đồng thương lượng không có khoản này.”

“Vậy mỗi tháng tiền thuê là bao nhiêu?”

“Giống như trước đây.”

“Thì ra lời bọn họ nói là thật.”

“Có chuyện gì vậy?”

“Chị không biết à, siêu thị ổn định cao, các hộ kinh doanh nhập vào, tất cả đều phải trả phí phụ cấp. Lần trước, cháu gái của quản lý Chương muốn miễn trả, chị ấy đi nói với Đinh Diệu, kết quả vẫn phải nộp. Dư Lăng và chị hoàn cảnh giống nhau, mà không chỉ phải trả phí trợ cấp, tiền thuê tăng gấp đôi, đến vị trí cũng không thuận lợi.” Ngữ khí Vương Diễm Diễm tràn đầy hăm dọa.

“Thì ra là vậy.”

“Bọn họ đều nói chị và lão đại Cố tổng có quan hệ mập mờ.”

“Nếu gặp một lần cũng được gọi là quan hệ thâm sâu, thì cứ để cho bọn họ nói đi.”

“Em cũng không tin lời họ nói.” Vương Diễm Diễm nhìn từ đầu đến chân bộ dáng của cô, trong mắt tràn đầy vẻ không tin.

Khương Hiểu Nhiên thản nhiên cười, kì thật cô chuyển vào tòa nhà này, kí hợp đồng xong lòng cũng cảm thấy ngạc nhiên, điều kiện đều rất hậu đãi. Nhưng chỉ cần được kinh doanh, cô cũng không hề đồ đạc các điều kiện bất lợi ỉn.

Trời không vô duyên vô cớ cho không ai bánh ngon, ăn không nên ăn, sớm hay muộn đều phải nhả ra.

“Em giúp chị trông cửa hàng, chị lên tầng bốn.”

Vương Diễm Diễm nhìn bóng dáng cô đi xa, lắc đầu. Nói về ngoại hình, đúng là mỹ nhân, nhưng mùa hè thì luôn mặc quần jean áo thun, mùa đông áo khoác, mãi cũng không biết làm đẹp. Trên mặt yêu thích loại mỹ phẩm nông thôn mặt ong Bối Bối, ngón tay quanh năm cắt ngắn, không trang trí gì.

Phụ nữ sống ở nơi này, lại bị đũa con ảnh hưởng khủng khiếp như vậy? Nói cô ấy và Cố tổng có họ hàng xa còn có lý, nói bọn họ có quan hệ mờ ám, đánh chết cô cũng không tin.

“Quản lý.” Cô bước vào văn phòng Đinh Diệu.

“Có việc?”

“Tôi muốn hỏi một chút, phí phụ cấp của tôi là bao nhiêu?”

Một phụ nữ tích cực, Đinh Diệu trầm nghĩ, “Căn cứ vào hoàn cảnh của cô, siêu thị miễn cho cô phí phụ cấp.”

“Mong ngài nói rõ cho tôi biết.” Cô nói từng chữ rành rọt.

Đinh Diệu đứng lên, “Tôi muốn đi ăn cơm.”

Khương Hiểu Nhiên đi theo sau anh ta, đi đến hành lang, bên cạnh có hai người đi qua, đột ngột dừng lại, quay đầu nhìn về phía bọn họ.

“Cố đồng.”

“Tiểu Đinh, có thời gian sao? Tôi có việc nói với cậu.”

Đinh Diệu nhìn Khương Hiểu Nhiên bên cạnh, “Vừa lúc thời gian ăn trưa, cùng nhau ăn đi.”

Khương Hiểu Nhiên còn chưa giải quyết xong vấn đề, chỉ còn cách đi theo bọn họ. Thang máy xuống đến tầng một, bốn người nói nhau đi ra, đi qua một dãy cửa hàng, những ánh mắt quét về phía cô, trở nên nổi bật).

Cô lần đầu có vinh hạnh được chú ý như thế này.

Về sau, cô có nói không hề quen biết với Cố tổng, sợ là không có người nào tin.

Đi ra siêu thị, trợ lý Trần nói: “Cố đồng, tôi hẹn bạn gái, tôi không đi được.”

Khóe miệng Cố Thiên Nhân khẽ nhếch lên, “Ngày nào cậu mà không thấy được mặt bạn gái, chắc là không ngủ được.”

Đinh Diệu mở cửa sau xe, Khương Hiểu Nhiên vẫn đứng chờ, thấy người bên cạnh Cố Thiên Nhân không hề động tĩnh gì, vì thế mới thò người vào ngồi. Cố Thiên Nhân đi đến bên cửa khác, cũng ngồi vào ghế sau.

Khương Hiểu Nhiên trong lòng căng thẳng muốn đứng lên, sao anh ta không ngồi phía trước. Có lẽ vì an toàn, dù sao anh ta cũng là tổng giám đốc tập đoàn Cố thị nổi tiếng ở thành phố B, tính mệnh có thể đáng giá hơn hẳn người bình thường.

Nhớ tới lời Lưu Sáng giới thiệu về anh ta, Cố Thiên Nhân, nam, ba mươi lăm tuổi, mẹ mất sớm, là con trai cả trong gia đình, có một chị gái, có hai em một em trai một em gái cùng cha khác mẹ. Mẹ anh ta lúc còn sống để lại 20% cổ phần công ty Cố thị cho anh ta, sau khi anh ta kết hôn, ba anh ta cũng chuyển 10% cổ phần cho anh ta coi như là lễ vật kết hôn, hiện tại ở Cố thị anh ta là đại cổ đông thứ hai, chỉ kém ba anh ta 10% cổ phần.

Lúc ấy cô còn cười Lưu Sáng, cậu lại điều tra rõ ràng như vậy, tư tưởng còn không an phận đi!

Lưu Sáng nghiêm nghị trả lời, trừ khi không sợ chết, nếu không không thể dễ dàng làm thân với anh ta.

Lúc ấy cô vội vã rời đi, cũng không hỏi lý do tại sao.

Nghĩ đến, đó đã là chuyện xưa.

Trong xe im lặng, không ai nói câu gì.

Cố Thiên Nhân cầm bật lửa, đùa nghịch trong tay. Ngón tay cái của anh ta tinh tế vuốt phẳng mặt ngoài, làm cho các đường cong cứng rắn dần dần mềm lại.

Cái bật lửa kia chắc đã được dùng vài năm dầu, vẻ ngoài có vẻ còn bảy tám phần mới, chính là kiểu dáng của mười năm trước. Cô nhớ rõ, lúc Tiểu Dương vừa tìm được công việc, cô cũng mua cái bật lửa kiểu dáng như vậy tặng anh.

Lúc ấy anh nói đây là lần đầu tiên cô tặng quà cho anh, anh sẽ giữ cả đời.

Bây giờ, hắn đã biến mất không biết rõ chỗ nào.

Nghĩ vậy, tim cô lại co thắt lên.

Đến thiên đường Cẩm Tú, ba người đi vào phòng tầng hai, ngồi quanh bàn.

Khương Hiểu Nhiên ngồi đối diện với Cố Thiên Nhân, bên cạnh cửa sổ mở, dưới là khu hoa viên rộng, cúi đầu nhìn xuống, muôn hồng nghìn tía, thiên hình vạn trạng.

Mùi hoa nồng đậm, tràn ngập không trung, làm cho lòng người say mê.

Khương Hiểu Nhiên hít sâu một hơi, nghĩ tới mục đích việc đến đây, “Quản lý Đình, anh còn chưa nói cho tôi biết phí phụ cấp là bao nhiêu?”.

Đình Diệu đánh mắt nhìn Cố Thiên Nhân, “Hiểu Nhiên, cô làm gì mà phải hỏi gắt gao thế, quy định là vật chết, người là sống, nhất quyết giữ ý mình không phải là chuyện tốt đâu.”.

“Mỗi người có một quan điểm khác nhau, tôi làm việc nhưng không muốn thẹn với lương tâm. Hiện giờ anh rõ ràng làm cho tôi thấy tội lỗi, anh không phải đang giúp tôi, mà là hại tôi đấy.”

Cố Thiên Nhân ngồi một bên nhìn hai người anh tới tôi đi, cuối cùng mở lời, “Không thu phí phụ cấp của cô là có nguyên nhân.”.

Trong mắt Khương Hiểu Nhiên lóe lên tia nhìn khó hiểu.

“Sắp tới siêu thị chuẩn bị thay đổi phương thức hợp tác cũ là các hộ kinh doanh nhập vào, trước kia mặc kệ kinh doanh hộ thu được lợi nhuận bao nhiêu, tính phí quản lý cố định, bây giờ người cùng kinh doanh các hộ muốn chia sẻ.”

Khương Hiểu Nhiên suy nghĩ ngầy người.

“Từ tháng sau, tổng lợi nhuận của cô chia làm ba nọp cho siêu thị, có vấn đề sao?”

“Điều kiện hậu đãi như vậy, ai lại từ chối? Nhưng sao chỉ có một hộ của tôi tham dự.”

“Đương nhiên không phải một hộ. Ba tháng sau, các hộ kinh doanh đều phải gia nhập. Cô chẳng qua chỉ là người đi trước một bước mà thôi.”

Đình Diệu trong lòng như bị ném bom, biết tập đoàn Cố thị nhập chủ, siêu thị sẽ có vài thay đổi, chẳng qua không nghĩ tới lại lớn như vậy, thuyền mẹ quả nhiên là thuyền mẹ, vừa ra tay đã không giống người thường.

“Còn có gì không rõ ràng sao?” Cố Thiên Nhân nhìn cô.

Khương Hiểu Nhiên trong lòng cảm thấy thoải mái, khoe miệng mỉm cười, “Cố đồng, anh đúng là từ điển sống, thấy anh không có gì không hiểu được.”.

Ánh mắt Cố Thiên Nhân tà mị, “Chính sự đã nói xong rồi, Đình Diệu, sau khi trở về cậu sao lại một bản kế hoạch chi tiết cho tôi.”.

Đình Diệu miệng còn chưa cơm, mơ hồ trả lời, “Tôi ăn xong rồi, tôi đi về trước, buổi chiều còn có một cuộc họp.”.

Cố Thiên Nhân nhìn theo bóng dáng Đình Diệu rời đi, thu hồi tầm mắt, từ từ rót rượu uống cạn, không nói gì.

Không khí bàn ăn trầm xuống từ sau khi Đình Diệu đứng lên, Khương Hiểu Nhiên rất ít khi ăn cơm một mình với đàn ông, nên lúc này tay chân cảm thấy luống cuống. Miệng cô không ngừng nhét đồ ăn, để chứng tỏ cô đang bận rộn nhiều việc.

Cố Thiên Nhân dừng lại, lưng tựa vào ghế, chăm chú nhìn chằm chằm cô.

Miệng cô ra sức nhét vào nhiều thứ, hai má phình lên thoát nhìn hồng hào, làn da trắng nõn rạng rỡ như pha lê.

Tinh thần anh hoảng hốt, nhẹ nhàng chậm rãi tới gần, tay không tự chủ được đi đến, trong khoảnh khắc cách khuôn mặt cô chỉ có một inch.

“Không làm phiền anh chứ, Cố đồng của tôi.” Theo giọng nói và tiếng đẩy cửa, Phan Yến Ny lên tiếng bước vào, đi thong thả đến trước mặt anh.

“Cô muốn gì?” Cố Thiên Nhân tay nắm thành quyền, chậm rãi thu hồi.

Khương Hiểu Nhiên ngẩng đầu nhìn vị khách không mời mà đến, mặt lộ vẻ không thể tin, đôi mắt nhìn không rời, thì thầm hỏi: “Cô là Phan Yến Ny?”

“Là tôi, không sai. Nhiều năm không gặp người bạn học cũ, xem ra cô...” Cô ta nhìn lên xuống đánh giá cách ăn mặc của cô, “Tiểu Dương đối với cô thế nào vậy, lại để cô lẫn lộn cùng dạng người và quý thể này, hay cô...?”

Khương Hiểu Nhiên nhìn người mình mặc áo T shirt ngắn, nhìn lại cô ta kiêu diễm váy liền áo, hiểu được ám chỉ trong lời nói của cô ta, lạnh nhạt cười nói, “Chúng tôi đã chia tay tám năm, anh ấy không cần có trách nhiệm gì với tôi.”

“À, khó trách cô lại ngồi ở đây.” Cô ta cười tủm tỉm.

Bàn tay Khương Hiểu Nhiên nắm chặt đôi đũa, ánh mắt nhìn thẳng vào cô ta, “Chuyện này có liên quan gì đến cô không?”

“Thế à, ông xã?” Cô cúi người xuống, tay khoác lên vai Cố Thiên Nhân.

Trong mắt Cố Thiên Nhân sóng ngầm bắt đầu lay động, ngữ khí cố gắng mềm nhẹ, “Tôi nghĩ bây giờ cô nên về nhà nghỉ ngơi cho khỏe, gần đây tinh thần cô không hề tốt.”

Phan Yến Ny nhìn thấy trong mắt anh có mũi tên nhọn, lạnh đến tận tim, giọng nói trở lại mềm mại, “Ông xã, em về trước.”

Khương Hiểu Nhiên chăm chú nhìn bóng hình xinh đẹp của cô ta đi xa, còn chưa tỉnh sau cú sốc vừa rồi, cô ta chính là vợ của Cố Thiên Nhân, nhưng nhìn cách hai người ở chung làm người khác đoán không ra.

“Tôi xin lỗi, đã để cô chê cười rồi.” Cố Thiên Nhân hòa nhã nói xin lỗi.

“Kỳ thật là tôi cảm thấy ngại, để cho vợ của anh hiểu lầm.” Khương Hiểu Nhiên nói chân thành.

“Được, vậy cho cô cơ hội lập công chuộc tôi.”

“Giết người phóng hỏa thì không thể được, tôi là công dân tốt.”

“Đối với cô chỉ là việc nhỏ thôi.” Cố Thiên Nhân cúi đầu gấp thìa bò trước mặt vào bát cô, “Nếm thử đi, không tồi đâu.”

Khương Hiểu Nhiên cười, “Cố đồng, anh thật tốt bụng.”

Cô từ từ nuốt, đi vào vừa miệng, hương vị thơm ngon, khác với thịt bò ở cửa hàng nhỏ. Khương Hiểu Nhiên cầm đũa duỗi người gấp đồ ăn, lại phát hiện trống trơn. Ngẩng đầu lên, đồ ăn trên bàn đã chuyển hết đến trước mặt cô.

“Anh không ăn sao?” Cô nhìn về phía đối diện.

“Đôi khi thưởng thức người khác ăn, mình còn cảm thấy vui hơn.”

“Vậy chẳng lẽ anh thường xuyên thấy đói bụng?”

Cố Thiên Nhân tinh tế nhìn cô, “Ngược lại, dạ dày của tôi luôn quá tải.”

Khương Hiểu Nhiên cố gắng nghiền ngẫm ý tứ lời nói của anh ta, âm thầm giật mình, cúi đầu vội vàng ăn xong, cười nói: “Hôm nay đã làm ngài vất vả, cơ thể tôi luôn ở mức ổn định. Thời gian của ngài quý giá, tôi không trì hoãn ngài nữa.”

“Cô học được cách dùng từ lễ phép rất tốt.” Giọng nói của anh lạnh lẽo.

“Cảm ơn ngài đã thiết đãi, nhưng tôi phải đi trước.” Khương Hiểu Nhiên đứng lên, hơi hạ thấp người.

Sương khói lượn lờ, gương mặt anh mơ hồ ở phía sau, bên tai truyền tới tiếng gọi mềm nhẹ, “Thiên Nhân, Thiên Nhân.”

Anh giơ tay gạt làn khói nhẹ, trước mặt đã không còn bóng người, chỉ còn lại một bàn đầy thức ăn thừa làm bạn.

“Khương Hiểu Nhiên.” Anh thì thầm nhắc đến.

5. Chương 09-10

Chương 9

Kết hôn

Tháng năm ở thành phố A, mặt trời lên cao, đã có dấu hiệu mùa hè đến, Khương Hiểu Nhiên bật ô, nắm tay con gái, bước vào một nhà hàng.

Đứng nhìn Dương Dương mới bảy tuổi, nhưng có thể nói năng rõ ràng. Về nhà thường kể học sinh đến chủ nhật đi đâu ăn ngon, rồi học sinh đến thứ bảy đến đâu ăn ngon.

Bà Khương nghe xong cười mắng con bé là quỷ đói chết đầu thai, cả ngày chỉ nghĩ đến ăn thôi. Con bé hùng hồn đầy lý lẽ phản bác lại, “Cháu là tiểu quý, mẹ là đại quý, bà ngoại, bà chính là lão quý.”

Khương Hiểu Nhiên không thể không mắng con bé, nhìn ánh mắt nó bắt đầu hồng hồng, miệng chum chim, trong lòng cô lại cảm thấy đau lòng. Thật ra, từ nhỏ đến lớn, nói là dành cho con gái một cuộc sống tốt nhất, nhưng thực tế cô lại không làm được. Bây giờ điều kiện tốt hơn một chút, cũng là lúc cải thiện cuộc sống trong nhà.

Hơn nữa, giờ việc kinh doanh cửa hàng đã được tốt hơn, cũng đã mời thêm nhân viên bán hàng, nên thỉnh thoảng cô có thể trộm ít thời gian lười biếng nghỉ ngơi.

Trước đó, lúc chuẩn bị ra khỏi nhà, cô mở tủ quần áo, lấy ra chiếc váy trắng từ nhiều năm trước mặc vào người, tựa hồ nhớ lại cái tuổi hai mươi bốn kiều diễm. Cô tô son môi với được tâm trạng vui vẻ hiếm hoi, đánh thêm phấn ặt thêm sinh động.

Con gái đứng bên cạnh vỗ tay hô to, “Mẹ của con hôm nay thật xinh đẹp.”

Vào lúc đó, tim cô như biến thành hồ nước, hơi gợn sóng, rất mềm mại.

Vào nhà ăn, cô mới hiểu vì sao bạn bè đều thích tiệc đứng, đúng là rục rờ muôn màu, cái gì cần đều có. Cô tìm một cái đĩa lớn, lấy đầy đủ cho con gái thịt gà, bánh ngọt, kem.

“Mẹ, kia có chỗ ngồi.” Dương Dương chỉ vào chiếc bàn vuông cạnh cửa sổ.

Khương Hiểu Nhiên vất vả đi đến chỗ ngồi, đang định đặt đĩa xuống.

“Thật xin lỗi, nơi này có người rồi.” Ở phía sau thỉnh thoảng vang đến một giọng nói.

Cô quay đầu nhìn thấy, “Trợ lý Trần?”

Người đàn ông ngồi đối diện trên bàn vuông cũng ngẩng đầu, vẻ mặt anh ta có chút ngạc nhiên, nhưng gương mặt cương nghị thoáng chốc nhu hòa, đứng dậy mời, “Ngồi đi!”.

Trợ lý Trần đặt đĩa lên bàn, “Cố đồng, tôi ra xe.”.

“Kem đến.” Cậu bé bên cạnh Cố Thiên Nhân bưng đĩa, hương thơm tỏa lên.

“Chết! Chu Diệu Tinh.” Dương Dương kêu lên.

“Khương Dương.” Cậu bé cũng nhận ra nó, hai đứa thì ra là bạn học.

Đôi mi thanh tú của Khương Hiểu Nhiên hơi nhú lại, “Dương Dương, nói chuyện phải có lễ phép.”.

Dương Dương mở miệng nhỏ nhắn, hưng phấn xúc miếng kem vào miệng.

Cố Thiên Nhân híp mắt, người phụ nữ trước mặt đã mấy tháng không gặp, nhưng vừa rồi thấy, bỗng có cảm giác quen thuộc. Tựa hồ như mới ngày hôm qua bọn họ còn uống trà, trò chuyện.

Khương Hiểu Nhiên áy náy cười với anh ta, “Cố đồng, con trẻ còn nghịch ngợm, đã để ngài chê người rồi.”.

Cố Thiên Nhân cầm thìa nhỏ khuấy cà phê, “Ba chữ Cố Thiên Nhân thấy khó đọc sao? Tôi không phải thủ trưởng trực tiếp của cô, bây giờ cũng không phải thời gian đi làm, cứ thoải mái đi, Hiểu Nhiên.”.

Hai chữ cuối cùng, anh ta nói thân thiết tự nhiên, giống như đã gọi rất nhiều lần, chứ không phải đây là lần đầu tiên.

Khương Hiểu Nhiên ngạc nhiên, gọi thẳng tên, người thường không có gì, nhưng anh ta đường đường là giám đốc tập đoàn Cổ thị, ngay cả lấy tên xưng hô, cũng cảm thấy có chút không ổn.

Cố Thiên Nhân ngẩng đầu, đôi mắt sâu thẳm, thản nhiên nói: “Người ngoài nhìn bộ dáng tôi luôn ở trên cao, không biết chỗ cao cũng không tránh được lạnh. Làm bạn bè của tôi, đối với cô mà nói, thực sự khó khăn đến vậy sao?”.

Giờ phút này, cả người anh ta hiện lên dáng vẻ cô đơn nhưng lạnh lùng, giống như bị người đời vứt bỏ, bị hồng trần cô lập.

Khương Hiểu Nhiên thoáng chốc đã mềm lòng, cô vội vàng đáp lại, “Sao có thể vậy, chỉ cần đến lúc đó anh không ghét tôi thì làm bạn bè không thành vấn đề.”.

Đôi mắt Cố Thiên Nhân hiện lên ý cười, “Nếu cô thật sự không tốt đẹp, tôi sẽ kết giao người bạn này sao? Tin tưởng ánh mắt của tôi, càng phải tin tưởng chính mình.”.

Khương Hiểu Nhiên nghĩ một lúc, sau đó mỉm cười yếu ớt, “Bạn Cố, sao anh lại có thời gian rảnh cùng anh bạn nhỏ này đến đây vậy?”.

Cố Thiên Nhân nhìn cậu bé, “Cô không biết ở cùng với trẻ con, tâm tình rất vui vẻ sao?”. Nói xong, chuyển đĩa bánh đến trước mặt cậu bé.

“Cậu cả, hôm nay kem ăn ngon lắm, cậu có muốn ném thử không?” Ánh mắt cậu bé lấp lánh.

Cố Thiên Nhân cúi đầu, ăn thìa kem trong tay cậu bé, “Phải, ăn ngon lắm.”.

Khương Hiểu Nhiên kinh ngạc nhìn anh ta, đây là người trước kia đã sa thải ông chủ cũ của cô, cái tên lãnh khốc vô tình đây sao?

Cô và Cố Thiên Nhân cứ như vậy kết giao.

Kể từ ngày đó, cách mười ngày, cô đều tình cờ gặp anh ta. Có khi là ở siêu thị, vừa lúc thời gian ăn cơm trưa, anh ta và Đinh Diệu thuận tiện đưa cô đến nhà hàng. Cô thực sự không giỏi giao tiếp với người khác, nhưng là bạn bè, cũng không hay nếu từ chối, lâu rồi thành thói quen.

Có khi, Cố Thiên Nhân cùng cháu ngoại ra ngoài chơi, liền gọi điện thoại cho cô, hỏi con gái cô có hứng thú hay không, mà bản chất tự nhiên của trẻ con là thích đến công viên trò chơi, vườn bách thú linh tinh. Nghĩ đã lâu không đưa con gái đến, cô cũng không nói thêm nữa, vì thế bốn người kết bạn đi chơi. Hai đứa trẻ xấp xỉ tuổi nhau, chơi cũng rất vui vẻ.

Trên đường đi, Cố Thiên Nhân luôn chăm sóc hai đứa trẻ, không lơ là chút nào, cũng không quên quan tâm cô, khi cô khát nước, đưa nước của mình cho cô, khi cô mệt, anh ta vừa lúc đề nghị nghỉ ngơi.

Cô quả thực hoài nghi anh ta không phải người thường, sao có thể cẩn thận tỉ mỉ, nhìn rõ mọi việc, giống Hỏa nhân kim tinh của Tôn Ngộ Không, một biểu hiện nhỏ nhoi cũng không thể qua được mắt anh ta.

Cô cũng kinh ngạc với phản ứng của mình, không phải giống những người con gái bình thường cảm động, mà ngược lại cảm giác đối với anh ta không nói lên lời, giống như người bây giờ không phải ẩn tượng lúc đầu, đã thoát khỏi tâm trí hạn chế của cô, trở thành người khó phân biệt.

Cô không biết ở chung với anh ta thế nào, cứ thân thiết như lúc này, ngược lại làm cho chân tay cô luống cuống lên.

Cố Thiên Nhân tựa hồ biết được tâm tình của cô, anh ta không thay đổi thêm gì, như mọi khi tỏ ra bộ mặt khác, nho nhã lịch sự, hòa nhã dễ gần, sẵn sàng cẩn thận, cơ hồ thành một người khác.

Khi đi ăn cơm, anh ta đưa mặt không muốn người biết, phát huy rất nhuần nhuyễn. Khi gọi món, ngoài hai món vịt nước hai đứa trẻ thích, còn đâu anh ta hoàn toàn gọi món Khương Hiểu Nhiên thích, canh cá hương vị thơm ngon, hương vị của canh ngô, còn có hương vị hai món thịt heo và sen xào.

Khương Hiểu Nhiên nhìn đồ ăn đầy bàn, có cảm giác bị quan, anh ta không phải người, anh ta tuyệt đối là thần. Nếu không sao hai người tương giao không sâu nặng gì, nhưng anh ta lại hiểu rất sâu sắc về cô.

Cảm khái, cảm khái đi, cô vẫn rất vui vẻ ăn, đồ ăn ngon trước mặt, có thể chống lại cảm dỗ, thì cô sẽ không là Khương Hiểu Nhiên.

Có lẽ đói bụng, Cố Thiên Nhân ăn cũng nhiều. Nhưng tư thế vẫn như trước chậm rãi nhã nhặn, khó có thể miêu tả khí chất, dù sao ở trên người cô tuyệt đối không có.

Sau khi ăn xong, Cố Thiên Nhân đưa cô về nhà. Nhanh xuống xe, đôi mắt Dương Dương sáng trong nhìn cô, “Mẹ, khi nào chúng ta lại cùng Chu Diệu Tinh ra ngoài chơi ạ?”.

Cô im lặng không nói, tình bạn trẻ con thật sự hình thành quá nhanh.

Cố Thiên Nhân dừng xe lại, quay đầu nhìn hai người, khóe môi nhếch lên ý cười, “Khi nào cháu muốn đi chơi, gọi điện thoại cho chú là được.”.

Khương Hiểu Nhiên sợ con gái làm thật, giọng điệu nghiêm túc nói, “Thời gian của chú Cố quý giá, chúng ta không thể tùy tiện quấy rầy chú ấy.”.

Dương Dương xì một tiếng, không để ý lời mẹ.

Khi Cố Thiên Nhân mở cửa xe, nói khe bên tai cô, “Hiểu Nhiên, làm người đừng nghiêm túc như vậy. Em không thấy quá mệt mỏi sao?”.

Khương Hiểu Nhiên mặc không nói, dắt con gái bước nhanh lên lầu, tâm tình không hiểu phức tạp.

Tối gần lễ mừng năm mới, Lưu Sảng gọi điện thoại hẹn cô đến nhà cô ấy.

Khương Hiểu Nhiên và cô ấy đã một tháng không liên lạc, lòng mong mỏi kì lạ.

“Bạn yêu, cuối cùng cậu cũng đến đây.”.Lưu Sảng thấy cô vừa vào cửa đã chạy ra ôm chặt.

Cô phối hợp vỗ vỗ sau lưng Lưu Sảng, “Tiểu Lưu tử, đêm có nhớ tới đến đau lòng không đấy?”.

“Không chỉ đau lòng, mà tay tớ đau, chân đau, đầu đau, toàn thân đau.” Lưu Sảng buông cô ra, tay nâng má, một tay đè ngực, đi đến trước sofa, thuận thế ngồi xuống.

Khương Hiểu Nhiên ngồi xuống, thấy hốc mắt cô ấy thanh thanh, “Làm sao vậy, buổi tối đúng là không ngủ được à?”.

“Hôm qua Tô Tuấn cầu hôn tớ.” Lưu Sảng tung quả bom hẹn giờ.

Ngoan cố không kết hôn, mọi việc thuận lợi, tự nhiên Tô Huấn cầu hôn! Tâm trạng Khương Hiểu Nhiên tuyệt không thể dùng một từ kinh ngạc để hình dung.

“Tiểu tử này uống rượu à?”

“Suy nghĩ rõ ràng, hành vi bình thường.”

“Vậy cậu chắc đặc biệt vui mừng, khó trách buổi tối mất ngủ.”

“Nếu tớ nói lòng tớ đặc biệt bình tĩnh, cậu có tin hay không?”

Khương Hiểu Nhiên cẩn thận đánh giá vẻ mặt của cô ấy, Lưu Sảng vẫn mỉm cười bình thường, nhưng cảm thấy có chút gì đó không giống.

Cô cầm tay Lưu Sảng, “Chẳng lẽ cậu biết anh ta sẽ cầu hôn?”

“Tớ chờ anh ấy nói những lời này, đã đợi mười năm rồi. Cậu có biết không, tớ và anh ấy yêu nhau mười năm năm. Từ năm mười tám tuổi đến năm ba mươi tuổi, người phụ nữ tốt nhất dành mọi thời gian cùng anh ấy vượt qua. Năm ấy tốt nghiệp đại học, cậu và Tiểu Dương kết hôn, lúc ấy tớ âm thầm hâm mộ. Hy vọng ngày nào đó có thể cùng với anh ấy kết làm vợ chồng. Nếu lúc đó anh ấy cầu hôn tớ, tớ sẽ không chút do dự đồng ý. Đối với hy vọng suốt mười năm, trong lòng dù nước nóng bỏng như nước sôi cũng dần dần biến thành nước lạnh, thậm chí là nước đá. Khi tớ nghe được câu nói kia, tim tớ không hề kích động, cảm động cũng không, chỉ có mệt mỏi.” Lưu Sảng bình thản kể, giống như nói đến sự kiện không liên quan gì đến mình.

“Vậy cậu có tính gì không?”

“Còn có thể tính thế nào? Người phụ nữ qua hai mươi lăm tuổi, giá thị trường từng bước xuống dốc, huống chi tớ đã đi đến thời đại bã đậu rồi.”

“Vậy cậu liền chấp nhận?”

“Nếu trong mắt người ngoài, sợ là anh ta chấp nhận tớ. Anh ta và tớ cùng tuổi, đúng vào tuổi tam thập nhi lập, sự nghiệp thành công, phong độ cũng có, tớ có thể được gả cho anh ta, người khác hâm mộ còn không kịp.” Lưu Sảng bình tĩnh phân tích.

Khóe mắt Khương Hiểu Nhiên không biết từ lúc nào ề ẩm, đây là khi học đại học người kia không quan tâm, dám đi yêu cô gái khác. Lúc ấy cô ấy đã thề mạnh mẽ – tớ yêu Tô Tuấn, mặc kệ trong lòng có tớ hay không, kiếp này tớ đã định là của anh ấy. Các cậu nói tớ không có mặt mũi cũng được, không biết xấu hổ cũng chẳng sao, tớ chỉ làm theo cảm giác con tim mình.

Thế cho nên tuy biết Tô Tuấn có bạn gái bên ngoài, nhưng trong phòng không có ai khuyên giải được cô ấy. Dù sao cuộc sống mỗi người đều tự bản thân mình có trách nhiệm, người khác chỉ có thể làm khán giả.

Cuộc sống đã mài sắc mỗi góc cạnh con người, không chỉ có Lưu Sảng, có lẽ còn có cả cô.

Khương Hiểu Nhiên mỉm cười, chăm chú nhìn cô ấy, “Sảng, nếu đã quyết định, thì không được do dự, lại càng không được hối hận!”

“Tớ sẽ không hối hận, chỉ sợ anh ta hối hận. Anh ta có một cô bạn gái nhỏ, mới hai mươi mốt tuổi, vẫn là sinh viên. Cậu nói sao anh ta thả hoa tươi không cần, lại đi nhìn lên lão ngư này?” Lưu Sảng chẳng hề để ý nói.

Tim Khương Hiểu Nhiên như bị bóp chặt, “Chẳng lẽ sau khi kết hôn cậu lại phải chịu đựng anh ta ở bên ngoài chơi bời?”

“Hiểu Nhiên, cậu vẫn ngốc như vậy. Phàm là đàn ông thành công, nào có không trộm tình, chẳng qua ở sáng hay ở tối thôi. Câu chuyện hoàng tử và cô bé lọ lem chỉ là cổ tích mà thôi, cậu không phải vẫn còn tin đấy chứ?”

Khương Hiểu Nhiên tìm không ra lý do phản bác lại cô ấy, dù sao trong thực tế những việc này chỗ nào cũng có, có điều cô vẫn không tin Lưu Sảng hào phóng, nếu là cô, chỉ sợ thà làm ngọc vỡ, cũng không nguyện làm ngói lành.

Lưu Sảng đứng dậy rót ly rượu nho, đưa cho cô, “Hiểu Nhiên, đêm nay đôi ta cùng uống vui vẻ.”

Vài ly rượu vào, sắc mặt Lưu Sảng đỏ bừng, “Tiểu Dương đã về đây.”

Ly rượu trong tay Khương Hiểu Nhiên khẽ run, “Anh ấy rời thành phố B đã tám năm.”

“Nghe nói, anh ta trở về lần này tính chuyện kết hôn, bạn gái anh ta là người thành phố B.”

“Tốt lắm, năm nay anh ấy cũng ba mươi bốn tuổi rồi, đã có sự nghiệp, đương nhiên muốn lập gia đình.”

“Thật đúng là công thành danh toại, anh ta đầu tư doanh nghiệp tư nhân, tám năm sau tiền lời chia đều 50%, nói cách khác tám năm trước anh ta đầu tư một vạn tệ, bây giờ đã biến thành hai mươi lăm vạn.” Hai mắt Lưu Sảng sáng lên, “Hiểu Nhiên, cậu có biết cậu đã từ bỏ cái gì không? Chính là một nhà kim thuật.”

Khương Hiểu Nhiên giơ ly rượu uống cạn, lấy tay gạt khóe miệng dính rượu, “Khi tuổi trẻ, cảm thấy mình bắt đầu dễ mất. Ai ngờ nháy mắt, đứng đến ba mươi. Mở mắt lại, có lẽ chỉ thấy tóc bạc hoa râu. Thời gian cho chúng tớ cơ hội kỳ thật rất ít.”

“Ha, cậu rốt cục cũng hối hận.”

“Hối hận sao, tớ còn chưa từng nghĩ tới. Mấy năm trước mỗi ngày làm ba bữa ăn một ngày, bốn ba lao碌. Về đến nhà, ngã đầu liền ngủ. Bây giờ hoàn cảnh đã tốt hơn, nghĩ đến ợ tớ sống lâu năm thư thái hàng ngày, cho Dương Dương được giáo dục tốt. Người như tớ đây, không có tư cách hối hận.” Ngữ khí của cô lộ ra vẻ thân nhiên ưu thương,

Lưu Sảng ngã vào lòng cô, cao giọng ồn ào, “Mịa lũ đàn ông hôi thối, đừng cho là ta không bỏ được người, cút xa ta ra một chút.”

Khương Hiểu Nhiên vuốt tóc cô ấy, “Lưu Sảng, ngủ một giấc thật ngon. Ngày mai tỉnh lại, mặt trời vẫn sẽ đến như mọi ngày.”

Lưu Sảng khép miệng ồn ào, mắt thật sự nhắm.

Khương Hiểu Nhiên đứng dậy tìm cái chăn đắp lên người cô ấy.

Cô ngồi dựa vào ghế thật lâu, chăm chú nhìn Lưu Sảng đã ngủ say.

EndChương 10

Vợ trước và bạn gái

Mùa thu tháng mười, mặt trời lên cao.

Khương Hiểu Nhiên và Lưu Sảng ở phòng nghỉ của khách sạn, Lưu Sảng rút điều thuốc, đốt lửa, sương khói lượn lờ dâng lên.

Khương Hiểu Nhiên mặc không lên tiếng cũng lấy một điếu, rít được một ngụm, hứa là không quá lâu, nhưng đột nhiên xộc vào làm sặc.

Cô che mũi, ho khan đứng lên.

Lưu Sảng đoạt lấy điếu thuốc, “Cậu không biết còn hút làm gì?”

Dần dần ngừng ho, Khương Hiểu Nhiên cũng cướp thuốc của cô ấy, dí đầu thuốc vào gạt tàn, sau đó xòe hai tay, “Như vậy mới công bằng”.

“Cậu cố ý”. Lưu Sảng tức giận trừng mắt nhìn cô.

“Tốt lắm, tiểu thư à, hôm nay là ngày mừng của cậu, chẳng lẽ cậu lại để người khác đều nói cậu là người nghiện thuốc hay sao?”

“Kẻ bất chính, người nghiện thuốc, phối màu sắc quỷ, trời sinh một đôi”.

“Đôi khi tớ tự hỏi, có lẽ cuối cùng đầu bạc đến già, gần bó nường tựa nhau là cậu và Tô Tuấn. Cái thế giới hoàn mỹ quá mức đó, liệu có thể lâu dài”.

Lưu Sảng cẩn thận nói: “Hôm nay Tiểu Dương sẽ đến”.

Khương Hiểu Nhiên gượng cười, “Xa cách chín năm, tớ nghĩ anh ấy hẳn sẽ không gây phiền phức gì cho tớ”.

Thời gian thật sự có thể quên đi tất cả mọi thứ sao ? Nhưng vì sao thời khắc bắt đầu biết Tiểu Dương sẽ trở về, lòng của cô lại trở nên thấp thỏm lo âu.

Khương Hiểu Nhiên ngồi vào bàn, đều là bạn học đại học. Bên cạnh là Lỗ Lệ Lệ bạn cùng phòng, hai người câu được câu không nói chuyện phiếm.

Nói một hồi, Lỗ Lệ Lệ bỗng im lặng. Khương Hiểu Nhiên nhìn theo tầm mắt của cô ấy, trước mặt không phải Tiểu Dương thì là ai ? Chín năm không gặp, thời gian chưa từng để lại trên mặt anh bất kì dấu vết gì, chỉ có ánh mắt hơi thâm trầm.

“Đó là bạn gái anh ta ?”. Lỗ Lệ Lệ nhỏ giọng nói.

Lúc này Khương Hiểu Nhiên mới chú ý bên cạnh anh có một người con gái trẻ, ước chừng hai ba hai tư tuổi, mái tóc đen dài, mặt trái xoan, da trắng nõn, bộ dáng có vài phần còn thấy đáng tiếc.

Tiểu Dương kéo ghế ra, người con gái thuận thế ngồi vào, mỉm cười duyên dáng với anh.

Tay Tiểu Dương vuốt mái tóc của cô ấy, ánh mắt mang nhiều nét dịu dàng.

Cả bàn hết nhìn Tiểu Dương, lại nhìn Khương Hiểu Nhiên, nhất thời tịch mịch không tiếng động.

Khương Hiểu Nhiên cầm chặt đôi đũa, ánh mắt nhìn chằm chằm bàn ăn trước mặt. Cô vươn chiếc đũa, gấp chính xác miếng chả bỏ vào miệng, ngẩng đầu nói với Lỗ Lệ Lệ, “Rất giòn”.

Lỗ Lệ Lệ đang tìm tòi nghiên cứu, ánh mắt thoáng chốc trở nên kinh ngạc, cũng dường như không có việc gì liền gấp tiếp, phụ họa nói : “Không sai, không hổ là khách sạn top sao”.

Trong lòng bất mãn với Tiểu Dương dấy lên, biết rõ hôm nay đụng mặt Hiểu Nhiên, còn cố ý mang bạn gái đến, tính làm chuyện gì ? Khi đọc sách, thấy hai người yêu nhau, kì thật trong lòng Lỗ Lệ Lệ rất ghen tỵ Khương Hiểu Nhiên. Mọi người đều có điều kiện không kém là bao nhiêu, dựa vào cái gì cô ấy có thể tìm được Tiểu Dương ? Về sau, nghe nói hai người họ ly hôn, lòng của cô có gì đó buồn bã không nói lên lời.

Sau này cô tìm được bến đỗ, lại nghe nói Khương Hiểu Nhiên vẫn lẻ loi một mình, trong lòng hỗn loạn đồng tình với cô ấy. Phụ nữ mà, thực tế là một loại động vật phức tạp, tựa như Lỗ Lệ Lệ bây giờ.

“Này Tiểu Dương, cậu đúng thật tìm được, tìm được cây cỏ mềm”. Giọng điệu cô mang vẻ châm chọc, “Còn không giới thiệu mọi người đi”.

Người con gái không biết làm sao nhìn về phía Lỗ Lệ Lệ rồi lại nhìn Tiểu Dương.

“Đây là Lỗ Lệ Lệ”. Anh ấy đơn giản giới thiệu rõ ràng.

Người con gái đứng lên, gật đầu nói, “Xin chào, gọi em là Quách Doanh”.

Lỗ Lệ Lệ ngồi đỉnh đạc, “Xin chào, vừa rồi Tiểu Dương còn quên không nói, tôi và bạn gái đại học của anh ta cùng một phòng ngủ”.

Người con gái mỉm cười, “Thật không chị, em cảm ơn chị đã nhắc nhở”.

Khương Hiểu Nhiên thấy bầu không khí căng thẳng, khẽ cười nói, “Tốt rồi, rồi sau cũng là chị em của chúng tôi, Lệ Lệ, sau này không cho phép cậu bắt nạt người khác”.

Quách Doanh nhìn Hiểu Nhiên giúp cô ta giải vây, cười ngọt ngào.

Lỗ Lệ Lệ dùng ánh mắt hận thép không thành gang nhìn cô, Khương Hiểu Nhiên vội vàng cúi đầu, gấp miếng thịt bỏ vào miệng.

Không đợi cô kịp nuốt trôi, phía bên đối diện bỗng truyền đến giọng nói không hề gợn sóng. “Tiểu Doanh, quên giới thiệu, vị vừa rồi chính là bạn gái trước kiêm vợ trước của anh”.

Khương Hiểu Nhiên mắc nghẹn, xấu hổ ngẩng đầu, rõ ràng thấy mắt cô sáng ngời di động, nhưng đảo mắt lại thấy đáy trong suốt.

“Dương, người ta nên gọi cô ấy là gì ?”. Quách Doanh mềm mại nói.

“Tên cô ấy là Khương Hiểu Nhiên”. Tiểu Dương nói từng chữ từng chữ rành rọt.

“Chị Hiểu Nhiên, không ngại nếu em gọi như vậy chứ ?!”.

Khương Hiểu Nhiên nhanh nuốt miếng thịt, “Không có gì, đơn giản thế là tốt rồi”. Cũng do nuốt quá nhanh, thịt nghẹn ở thực quản, chặn nửa vòi. Cô nhanh che miệng lại, vội vàng chạy đến hướng toilet.

Cô cố gắng nôn ra ngoài, nhưng cũng không ra được. đành phải móc tay vào hòng lấy ra, dạ dày dường như bị kích thích, « Ách » một tiếng, toàn bộ những gì ở thực quản nôn hết ra.

Cô bật vòi nước, súc miệng thật sạch. Lại dùng nước rửa mặt. Sau đó cả người vô lực dựa vào góc tường.

Là ai đã từng nói, vợ chồng chia tay vẫn là bạn bè ? Cô còn cố tình ngậy ngốc tin tưởng. Khi Tiểu Dương đi cùng một người phụ nữ khác đứng trước mặt dùng từ vợ trước để giới thiệu, cô lại cảm thấy nhói đau như vậy. Cô nghĩ cô có thể vẫn đậm phong khinh (mây thưa gió thoảng) mà đối diện với anh, nhưng khi nhìn thấy anh từng dịu dàng với cô giờ lại với người con gái khác, cô tình nguyện đây chỉ là giấc mơ.

Cô không có tư cách trách anh, cô chính là quá khứ của anh. Thân phận thay đổi, quan hệ thay đổi, có thể dần dần, đã từng trải qua cuộc sống chung, nên đối với cô mà nói là kiệt lực tưởng quên đi lại không thể nào quên được.

Có lẽ cô nghĩ mình đã quên hết, nhưng chỉ trong chốc lát anh anh xuất hiện, nên nhớ không nên nhớ, mọi chuyện chợt đến như hồng thủy, giống như vẫn giữ mãi trong trái tim cô.

Khương Hiểu Nhiên từ từ đứng thẳng lên, rút khăn tay lau nước còn vương trên mặt, động tác thật chậm, giống như lau sạch những gì quý giá.

Cô ra khỏi toilet, theo bản năng rời khỏi khách sạn. Nhưng đi đến nửa đường, mới nhớ tới hôm nay là ngày mừng của Lưu Sảng, nhiều năm giáo dục cùng thói quen thúc đẩy cô lộn lại trở về bàn tiệc.

“Chị Hiểu Nhiên, chị đã trở lại”.

Cô theo bản năng gật đầu.

“Chị Hiểu Nhiên, nhân lúc nóng ăn nhanh một chút, nguội rồi ăn không ngon”.

“Cảm ơn”.

Cô vừa ngồi xong, chuẩn bị cho cái bánh bao chạy vào bụng rỗng, mới gần miệng, đang muốn ăn.

Giọng nói đối diện lại truyền đến, “Chị Hiểu Nhiên, chị cũng thật ăn kiêng, khó trách hơn ba mươi tuổi, dáng người còn đẹp như vậy”.

Khương Hiểu Nhiên nhìn thẳng vào cô nàng, “Phiền cô không cảm một câu chị hai câu chị được không, tôi và cô không quen thân”. Sau khi nói xong, cô cảm thấy vô cùng vui mừng, đây mới chính là cô.

Quánh Doanh oan ức nhìn Tiểu Dương, đôi mắt hơi phiếm hồng,

Mọi người trong bàn đều nhìn về phía hai cô.

Tiểu Dương vuốt mái tóc cô ta, thân thiết trách cứ, “Em đấy, nói chuyện không đúng mực, phụ nữ trưởng thành là không thể tùy tiện nói lung tung”.

Khương Hiểu Nhiên lạnh lùng nhìn hai người họ, không có cảm giác ngon miệng nữa. Cô đột nhiên đứng dậy, chào hỏi mọi người rồi đi vào phòng nghỉ.

Khương Hiểu Nhiên đẩy cửa phòng nghỉ, rõ ràng nhìn thấy một người đàn ông đang tựa người lên trên sofa, nhắm mắt lại, vẻ mặt mệt mỏi.

Cô cảm thấy kì lạ sao ở đây lại có thể gặp Cố Thiên Nhân.

Cô chưa bao giờ nhìn thấy dáng vẻ lúc ngủ của anh ấy, giống như diễn viên đỡ bỏ mặt nạ, có chút thiếu hụt, cũng chân thật vô cùng.

Cô đang cầm một cốc nước, im lặng ngồi đối diện với anh ấy.

“Sao em lại ở đây?”. Giọng người đàn ông mang nhiều vẻ buồn ngủ.

“Còn anh?”.

“Tham gia hôn lễ”.

“Em cũng vậy”.

“Tiệc rượu tan chưa?”.

“Sắp rồi”.

Người đàn ông đứng dậy chỉnh lại âu phục hơi nhăn, “Cùng rời khỏi cái nơi quỷ quái này đi”.

Ma xui quỷ khiến thế nào Khương Hiểu Nhiên đi theo sau anh ấy, bước nhanh ra khỏi phòng nghỉ khách sạn.

Khi hai người một trước một sau đi qua đường, đã có một loạt xô xao.

Cố Thiên Nhân này, là con trai của nhà lão Cố quyền thế tiếng tăm lừng lẫy thành phố B, không có gì bất ngờ xảy ra chính là người thuyền trưởng doanh nghiệp Cố thị.

Tầm mắt bốn phương tám hướng đều tụ lên người bọn họ, ánh mắt Khương Hiểu Nhiên nhìn thẳng về phía trước, không chuyên tâm nhắm mắt theo đuôi đi sau anh. Cố Thiên Nhân bước chậm lại, quay đầu cầm tay cô, bước ra khỏi khách sạn.

Tay anh khô ráo khỏe, mang theo nhiều mạnh mẽ, tựa hồ giống như đã từng quen biết, cô hốt hoảng, cho đến khi lên xe mới nhớ rút tay về.

Cố Thiên Nhân đi dạo vào ngõ nhỏ rồi dừng lại, bước vào một nhà hàng nhỏ không chút thu hút khách, bên trong rải rác một vài vị khách đang ngồi.

Chủ cửa hàng là người đàn ông khoảng sáu mươi tuổi, tóc hoa râm, trên mặt lưu lại dấu vết năm tháng. Cô nhìn thấy Cố Thiên Nhân bước vào, ông liền ôn hòa tiếp đón, “Cậu đã đến rồi”.

Ngược lại khi nhìn thấy cô, rõ ràng ngăn ra, dừng lại một lát mới rời đi.

Đồ ăn rất đơn giản, chỉ là dưa chua, đầu sư tử hầm nướng [1], và ba món canh.

Khương Hiểu Nhiên lúc đầu ở bàn tiệc uống rượu chỉ no ba phần, lúc này cơn thèm ăn bắt đầu, một bát cơm gạo lứt đã cho vào bụng.

Cố Thiên Nhân cắn đầu sư tử vào miệng, nhắm nháp hương vị. Tùy tay gấp vào bát cô, “Ném thử đi”. Ánh mắt mềm mại, thần thái ôn hòa.

Khương Hiểu Nhiên cảm thấy Cố Thiên Nhân lúc này và lúc bình thường có chút khác nhau, lại không biết là khác chỗ nào. Nơi này thật ra mà nói, cũng không có gì đặc biệt, cùng với các cửa hàng nhỏ bình thường cũng không khác biệt lắm. Người thường qua đây hàng ngày, mà thích khẩu vị nơi này, không thể không làm cho người ta cảm thấy kì lạ.

Ông chủ bưng đến bát cháo to đậu đỏ nóng hầm hấp, “Tiểu cô nương, đây là đồ ăn miễn phí đưa tặng”.

Tiểu cô nương, Khương Hiểu Nhiên bật cười. Cô đã ăn no, không có ý định ăn tiếp. Nhưng thấy ánh mắt ông chủ nóng rực, vẫn cố ăn một bát nhỏ. Hương gạo và đậu đỏ, còn có đường phèn trong veo, cửa vào ngọt mịn. Nhận không được, cô cho vào miệng một miếng lớn.

Ngẩng đầu lại, chỉ thấy ông chủ ngoảnh nhìn cô.

Khương Hiểu Nhiên nghĩ chắc đáng vẻ mình ăn quá xấu, cô ngượng ngùng nhìn ông chủ cười cười.

Ông chủ vẻ mặt thoáng kích động, “Ăn ngon không?”.

Ánh mắt cô thành khẩn, “Đây là món cháo đậu đỏ ngon nhất mà cháu đã ăn”.

“Vậy về sau thường đến nhé”.

Cô gật mạnh đầu.

Ngồi trên xe Cố Thiên Nhân, Khương Hiểu Nhiên hỏi, “Anh quen với ông chủ cửa hàng này sao?”.

Ánh mắt anh nhìn thẳng phía trước, không khí trong xe đột nhiên trầm xuống.

“Đó là một câu chuyện xưa rất dài”.

Khương Hiểu Nhiên không phải người tò mò, cô không tiếp tục truy hỏi. Mỗi người đều có bí mật của riêng mình, chôn ở chỗ sâu nhất, coi như một vùng tuyết lớn, bề mặt sáng bóng và hoàn mỹ, sai khi tuyết tan, mới lộ ra bộ dáng ban đầu, quanh co không đồng đều, thậm chí là gồ ghề.

Buổi chạng vạng hoàng hôn, trên bầu trời vạch ra một đường vàng sơn họa thủy, ánh xạ hoàng hôn, khiến lòng người say mê.

Cổ Thiên Nhân lái xe ra khỏi thành phố, đường lớn trở nên vắng vẻ, hai bên đường trồng một hàng cây ngô đồng, dưới ánh chiều hoàng hôn, cũng biết thành màu vàng.

Khương Hiểu Nhiên từ từ nhắm hai mắt, thả lỏng thần kinh căng thẳng cả ngày. Anh cũng không nói gì, cô cũng không có hỏi. Quen biết hơn một năm, hai người không xa không gần kết giao. So với bạn bè bình thường thì nhiều, nhưng so với bạn tốt thì kém một chút. Có lẽ cô đã quản trái tim mình quá kỹ, không muốn mở lòng cho người khác bước vào.

Nhưng lúc này, ngồi trên xe, cả người cô thả lỏng, không có một chút ngại ngùng.

Khi cô mở mắt, xe đã đến một con đường núi. Con đường núi quanh co uốn lượn, xe rẽ trái rồi lại rẽ phải, đầu Khương Hiểu Nhiên cảm thấy choáng váng hồ đồ.

“Sơn lộ thập bát loan [2] nổi danh, quả nhiên danh bất hư truyền”. Cô cười khổ nói.

“Em đã đến vài lần?”.

Khương Hiểu Nhiên nghĩ, vài lần? Hàng năm lên đại học tới vài lần, sợ không dưới mười lần trong vài năm. Nhưng sau khi tốt nghiệp, một lần cũng chưa tới, tính đúng ra, đã mười năm rồi chưa tới.

Cô thuận miệng đáp lại. “Không tính được”.

“Anh đã đến đây chín lần, nhưng đã mười năm trôi qua kể từ lần cuối cùng”.

Cổ Thiên Nhân dựa đầu vào xe, ánh mắt nhìn chăm chú ánh nắng chiều phương xa, chậm rãi nói, “Năm mười tuổi anh lần đầu tiên đến đây vào ngày hè Valentine (ngày thất tịch ở Trung quốc 7/7 âm lịch), sau đó hằng năm đều đến ngày đó”.

“Cùng bạn gái?”. Khương Hiểu Nhiên hiểu rõ.

“Cô ấy là bạn cùng lớp với anh. Anh là đội trưởng, cô ấy không có tiếng tăm gì trong lớp, học tập bình thường, cũng không đặc biệt gì. Lúc đầu anh không chú ý cô ấy. Nhưng có lần trong lớp một bạn học bị bệnh nên cả lớp đóng góp tiền, cô ấy lấy ra một đồng tiền xu trong túi, lộ vẻ xấu hổ. Sau anh mới biết, vì lần đóng tiền này, chiều nào sau giờ học, cô ấy đều nhặt chai nhựa trên đường, thật vất vả mới bán được năm đồng, toàn bộ đều đóng góp ra”.

“Cô ấy thật tốt bụng”.

“Cô ấy không chỉ tốt bụng, còn trung thành, dịu dàng, xinh đẹp. Kỳ thật cô ấy rất được, lúc cười có hai núm đồng tiếu, đặc biệt đáng yêu”. Cổ Thiên Nhân sóng mắt nhộn nhạo, đường nét khuôn mặt phá lệ nhu hòa.

“Cô ấy thật dễ thương”.

“Chỉ cần mọi người tiếp xúc với cô ấy đều sẽ thích. Em nhất định sẽ không tin, cô ấy nhát gan đến cả con tiến cũng không dám bước lên”.

“Có lẽ cô ấy chính là không đành lòng”.

“Em đúng là hiểu cô ấy. Cô ấy là một cô gái đơn thuần, làm cho người ta muốn thương tiếc cô ấy, bảo vệ cô ấy”.

Ban đêm mùa thu gió lạnh phát phơ, thối tới cơ thể làm người lạnh lẽo, cô không kiềm chế được bắt đầu hắt xì.

Cố Thiên Nhân quay đầu lại, vội vàng cởi âu phục, khoác lên người cô.

Ngón tay anh chạm vào hai má cô, dịu dàng nói : “Lạnh như vậy, còn cùng anh đứng ở đây”.

Khương Hiểu Nhiên cụp mắt, “Có lẽ câu chuyện cũ rất hấp dẫn người”.

Trên đường về, Cố Thiên Nhân không nói thêm chuyện về cô gái kia.

Khương Hiểu Nhiên nhìn con đường mờ tối, nghĩ đến lễ tình nhân thứ hai năm ấy.

Mùa đông năm ấy lạnh khác thường. Tiểu Dương không biết mượn ở đâu một chiếc QQ, chở cô lên đỉnh núi tình nhân. Buổi chiều họ lên núi, trên mặt còn lưu lại mấy ngày hôm trước tuyết đọng chưa tan.

Trên đỉnh núi du khách ít ỏi không có mấy, đều là các cặp tình nhân trẻ. Hai người họ đứng bên cạnh xe, sau giữa trưa ánh mặt trời ấm áp lan tỏa lên mặt, lên người họ, cách đó không xa là rừng trúc rộng lớn, tình cảnh này giống như hình ảnh trong bộ phim điện ảnh kinh điển, làm con người mơ mộng.

Khương Hiểu Nhiên tháo găng tay, đi lên phía trước vươn tay, như đón nhận ánh mặt trời.

Tiểu Dương sát đến phía sau cô, cánh tay vòng ngang thắt lưng cô, lòng bàn tay nâng tay cô lên, “Chúng mình trông giống như Jack và Rose đấy[3]?”.

Khương Hiểu Nhiên nhắm mắt sau đó mở lại, xoay người nhìn thẳng anh, “Nhớ kĩ, em là Khương Hiểu Nhiên, anh là Tiểu Dương”.

Lời nói của cô xúc động, trong ánh mắt chứa một chút khảng khái, giống như nai con bị thương, làm cho người ta muốn bảo vệ cô.

Đáy mắt Tiểu Dương ý cười dần mất đi, môi mềm nhẹ gấn lên mí mắt cô, “Ngốc à, yên tâm, chúng mình mãi mãi không rời xa nhau”.

Hai tay Khương Hiểu Nhiên ôm thật chặt anh, “Phải, không rời xa nhau”.

Thực tế bọn họ ban đầu có thể ở cùng nhau mãi mãi, chỉ cần cô không quá nghiêm trọng, nhiều nhẫn nại một chút, nói không chừng có thể trở thành đám cưới vàng, thậm chí là đám cưới kim cương.

Nhưng lúc tuổi trẻ, đôi mắt cô không thể chịu đựng được một hạt cát, tình yêu cô nắm giữ trong lòng bàn tay, hôn nhân dù chưa từng là ác ngôn phải chống đỡ, nhưng chiến tranh lạnh một thời gian dài đã sớm làm trái tim nóng lửa của cô trở nên đông lạnh. Cô làm sao chịu được sự tương phản như vậy, chỉ có rời đi, mới là lựa chọn duy nhất lúc ấy.

Hôm nay chín năm sau, nếu để cô một lần nữa lựa chọn, cô có thể lựa chọn rời bỏ anh sao ?

Còn chưa chờ cô hiểu rõ đáp án, bên tai đã truyền đến thanh âm trầm ấm, “Về nhà rồi, khi nào thì mời anh đến nhà em chơi ?”.

Khương Hiểu Nhiên lấy lại tinh thần, khó xử nói, “Trong nhà lộn xộn, sau này có cơ hội”.

Cố Thiên Nhân thâm ý cười, biết rõ đáp án của cô, nhưng vẫn nhịn không được thử.

Cảm giác thế này đã bao lâu chưa xuất hiện, năm năm, mười năm, thời gian lâu đến mức anh nghĩ anh đã là người vô tâm.

Anh còn tư cách có cảm giác rung động sao ?

End

---

[1] đầu sư tử hầm nướng: Món này thường ăn trong các dịp lễ Tết ở TQ. Theo tứ biết thì được làm từ thịt băm nhỏ, rau xanh, trứng và một số gia vị. Làm như thịt viên, có hình đầu sư tử nên gọi vậy. (Văn hóa ẩm thực của mình cùi quá :-s)

Ảnh:

[2] Sơn lộ thập bát loan ( ): có lẽ là một con đường núi ở Trung Quốc có mười tám khúc quanh co.

Ảnh :

[3] Jack và Rose : là nhân vật trong bộ phim Titanic (1997).

6. Chương 11-12

Chương 11

Gặp mặt

Khi Khương Hiểu Nhiên về nhà, đèn phòng khách vẫn còn sáng, mẹ từ phòng bếp múc một bát canh hạt sen đưa cho cô.

“Mẹ, đã muộn rồi sao mẹ còn chưa ngủ?” Cô uống ngụm canh, thật ngọt.

“Có một số việc muốn thương lượng với con. Dì con gọi điện muốn mẹ về nhà sống cùng, chú con năm trước qua đời, dì ấy ở một mình cũng cô đơn. Mẹ cũng đã nhiều năm không về nhà.” Bà Khương chậm rãi nói.

Khương Hiểu Nhiên ngẩng đầu nhìn mẹ, trong lòng cũng cảm thấy áy náy, ở thành phố B nhiều năm như vậy, chưa dành cho bà những ngày sống thoải mái, lại luôn để bà phải lo lắng.

“Mẹ, mẹ cũng nên đi nhiều nơi một chút, Dương Dương cũng đã lớn, cửa hàng của con kinh doanh rất tốt, mẹ đừng lo lắng cho con.”

“Con đừng trách mẹ nói nhiều, việc để trong lòng mẹ đã lâu. Năm nay, con đã ba mươi bốn tuổi, Dương Dương cũng chín tuổi. Bạn bè bên cạnh con đều đã thành gia lập nghiệp, tuổi của con cũng không còn trẻ nữa, nháy mắt, rồi lại đến bốn mươi, thời gian đối với phụ nữ đảo mắt đã trôi qua rất nhanh. Con là đứa tốt tính, bằng dung mạo tính cách của con, tìm một người tương đương cũng không quá khó, đừng để mẹ đi rồi vẫn phải suy nghĩ mãi về việc này.”

Lòng Khương Hiểu Nhiên chua xót, cô sao không biết mẹ lo lắng ithub, nhưng có điều cô vẫn chưa nghĩ đến chuyện đó. Có những lúc, cô cũng muốn giống những người khác, có chồng, về già có người trò chuyện, làm bạn. Dương Dương cũng cần một người ba, một nhà ba người cuối tuần đi xem phim, đi chơi công viên. Kỳ thật cuộc sống an nhàn như vậy, như lúc còn trẻ đoàn tụ sum vầy, thế non hẹn biển thì khó thành.

Cô cầm bát đặt lên bàn trà, khẽ cười nói: “Mẹ, mẹ yên tâm, ngày mai con đi tìm Lưu Sảng, nhờ cô ấy đứng ra giúp con giới thiệu một người bạn, thế không phải dễ dàng sao.”

Hôm sau, bà Khương đến thành phố A, Khương Hiểu Nhiên quả thực đến tìm Lưu Sảng.

Giữa trưa, hai người đến nhà hàng ẩm thực ăn cơm, đây cũng là nơi Khương Hiểu Nhiên ưa thích nhất, rau xào nhiều, hương vị nồng đậm, mà giá cả rất hợp lý.

Sau khi ngồi xuống ghế, vẻ mặt Lưu Sảng đầy bất ngờ.

“Này, cậu định làm gì mờ ám mà hẹn đến cái phòng nhỏ này hả?”

“Không có cách nào khác, tớ chỉ muốn hỏi lộ cậu.”

“Nói đi, chỉ cần không phải giết người phóng hỏa, những chuyện các chị em chúng ta nào có so bì ai với ai.”

“Bên cạnh cậu có người đàn ông hoàng kim anh tuấn độc thân nào không?”

Lưu Sảng đang uống một ngụm nước, nghe được câu này phun hết ra, “Trái tim ngủ đông mười năm khó thành của cậu cuối cùng cũng đã thức tỉnh?”

“Cậu đã kết hôn, tớ không thể lạc hậu nha.”

“Chịu kích thích, chắc chắn là chịu kích thích, nhưng đầu sỏ hẳn là người khác. Nghe nói ở tiệc cưới tớ, có người nào đó nửa buổi rút khỏi hội trường, nguyên nhân thì không cần để tớ nhiều lời, cậu mau thành thật khai báo đi.”

Khương Hiểu Nhiên thu nụ cười trên mặt, “Tớ vẫn trả lời cậu là không hề liên quan gì tới anh ấy, nhìn thấy anh ấy và bạn gái thân mật gần gũi, đối với tớ như không có gì, tớ không có cách nào để lòng yên tĩnh như nước. Rõ ràng tớ rời bỏ anh ấy, rõ ràng xa nhau chín năm, rõ ràng tớ đã chuẩn bị tâm lý tốt mọi chuyện, nhưng bản thân vẫn không có cách coi anh ấy là người quen thuộc xa lạ.”

“Nha đầu ngốc này, phải đi tìm anh ta. Dựa vào việc cậu là mối tình đầu của anh ta, đã kết duyên vợ chồng, dựa vào việc cậu vì anh ta nuôi lớn con gái đáng yêu, tớ không tin anh ta không quay đầu lại.”

Khương Hiểu Nhiên lắc đầu, “Tớ ngốc, tớ dốt, đối với cậu coi là không có mặt mũi. Lúc trước sau khi xa nhau, ai cũng không ràng buộc ai, hôm nay anh ấy có đối tượng tốt, có duyên tốt, tớ có tư cách gì quấy rầy cuộc sống của anh ấy. Cho dù tớ gạt bỏ lòng tự trọng của mình, cho dù chúng tớ có chung sống cùng nhau, liệu có thể đảm bảo có một cuộc sống tốt đẹp hay không?.”

“Cậu còn có việc chưa báo cáo nha. Nghe nói cậu và Cố Thiên Nhân đang tay trong tay, ân ái yêu nhau?”

“Tình cảnh của tớ và Cố Thiên Nhân, người khác không biết, cậu còn không rõ. Cũng chỉ là bạn bè mà thôi.”

“Nói thật nhẹ nhàng, bạn bè. Anh ta là người thế nào lại tùy tiện cùng cậu kết giao bạn bè.”

“Lưu Sảng, tớ là người thế nào, cậu hiểu hơn ai hết. Đừng nói anh ấy đã có vợ, ngay cả còn độc thân, tớ cũng không có bất kỳ mơ tưởng đến anh ấy. Đơn giản là cậu thủ không cùng đẳng cấp, liệu có thể cùng nhau thi đấu thể thao sao?”

Lưu Sảng bóc củ lạc cho vào miệng, “Được rồi, không phải tìm đàn ông bên cạnh tớ sao, giao cho tớ.”

“Cuộc sống tân hôn thế nào?”

“Vẫn như cũ. Anh ta một tuần có năm ngày ở nhà, còn lại hai ngày xã giao.” Lưu Sảng chẳng hề để ý nói.

Khương Hiểu Nhiên lấy bánh mật bên cạnh, hỏi tiếp, “Còn với sinh viên kia?”

“Hai người chung sống cùng nhau hai năm. Hôm kia tớ và đồng nghiệp đến khách sạn liên hoan, vừa hay gặp anh ta và cô gái kia. Đừng nói, bộ dáng đúng là kiểu diễm động lòng người, tớ mà là nam, sợ cũng không chịu được.”

“Cậu bị người bán, vậy mà còn giúp người đòi tiền mặt, tiểu tam sợ nhất là đối phó với những người như cậu.”

“Vậy làm sao bây giờ? Lén theo dõi? Chân trước đuổi sói đi, chỉ sợ sau lưng lại có con hổ, tiểu tam nay thất nghiệp, lấy người này ở nhà an dưỡng sống tạm.” Lưu Sảng nhẹ nhàng nhâm nhi rượu.

Khương Hiểu Nhiên nhìn vẻ mở mang của cô ấy, trong lòng không hiểu sao thấy không thoải mái, lời nói an ủi cũng không nói lên lời, chỉ có thể mỉm cười.

“Cậu cười thật khó coi, tớ cũng không phải nợ tiền cậu.” Lưu Sảng cười nồng nhiệt.

Khương Hiểu Nhiên cố ý nói quyết liệt, “Cái cậu nợ tớ còn nhiều hơn tiền bạc, cậu rõ ràng nợ tớ một người đàn ông.”

“Nóng nảy đi, nóng nảy đi, có phải gần đây có điều không hài lòng, nên tức giận cũng nảy nở hay không?”

Hai má Khương Hiểu Nhiên nóng như lửa đốt, trừng mắt nhìn Lưu Sảng, toàn bộ mặt xuân sắc, dường như bị cơn tức giận áp hết lên.

“Ôi, đáng tiếc tớ không phải đàn ông, nếu không cậu đừng nghĩ kết hôn được.”

“Lưu Sảng đáng chết này.” Khương Hiểu Nhiên đột nhiên véo hai má cô ấy, “Cậu còn dám nói vậy.”

Ngày hôm sau, trong quán trà ở gần công viên thành phố B, Khương Hiểu Nhiên trang điểm vẻ ngoài cẩn thận đến gặp người đàn ông Đặng Phổ.

Người đàn ông tóc húi cua, vẻ mặt ôn hòa, làm cho người khác có cảm giác sạch sẽ tươi trẻ.

Anh ta gọi một tách Bích loan xuân, một ít bánh, sau đó nhẹ nhàng đặt tách trà nhỏ trước mặt cô.

“Nghe Lưu Sảng nói, em đang mở một cửa hàng, bình thường chắc rất bận rộn.”

“Được nhiều người giúp đỡ, đôi khi có thể vụng trộm lười biếng.”

“Tình cảnh của em tôi đại khái cũng đã biết, ly dị, độc thân một mình. Nghe nói em có một con gái, rất ngoan, con gái đáng yêu nhu nhuần. Lần sau em mang con gái ra ngoài cùng chơi, được không?” Ánh mắt người đàn ông thành khẩn nhìn cô.

Khương Hiểu Nhiên nghe anh ta nhắc đến Dương Dương, trong lòng phút chốc mềm nhũn.

Cô đáp lại rõ ràng, “Được a.”

Hai người nói chuyện, suốt buổi gặp mặt Đặng Phổ nói chuyện khá thú vị (, Khương Hiểu Nhiên nghe rất mới mẻ, cũng nói nhiều hơn so với bình thường, không khí thản nhiên, nhưng rất hài hòa.

Sau đó, hai người dùng bữa tối trong một nhà hàng nhỏ bình thường, đồ ăn thức uống rất đơn giản. Ăn xong, Đặng Phổ muốn đưa cô về nhà, cô từ chối, cuối cùng tự về nhà.

Nếu để cô chấm điểm cuộc hẹn hôm nay, cô có thể đưa ra điểm tám.

Mọi chuyện đều như mong muốn của cô, một người đàn ông bình thường, một cuộc hẹn bình thường, về sau có lẽ cũng là một ngày bình thường.

Nhưng tóm lại đã không diễn ra như vậy, đến cuối cùng nguyên nhân là gì, cô không biết cũng không muốn biết, đôi khi người ta có thể tự coi là gốc để sống hạnh phúc hơn.

Lần này Tiểu Dương về thành phố B, chủ yếu vì đưa tổng bộ công ty di chuyển đến đây.

Trước đó, tâm tình của anh rất phức tạp. Chờ đợi, do dự, thậm chí là sợ hãi. Cho đến khi đặt chân lên mảnh đất này, con tim bỗng nhiên xa vời kia, giờ khoảng cách ổn định, giống như cảm giác người lang thang được trở về nhà.

Trên thực tế nhà anh ở thành phố A, cha mẹ ở đó, thành phố B chỉ là nơi anh học tập bốn năm, là nơi anh làm việc hai năm, sao được coi là nhà của anh?

Tiểu Dương ổng cặn ly rượu, ánh mắt dưới ngọn đèn chiếu rọi lấp lánh tỏa sáng.

“Thật tính kết hôn?” Tô Tuấn thưởng thức ly rượu trong tay, trong lòng cảm thấy không đúng, Quách Doanh kia tuy nói dung mạo có vẻ tuyệt vời, nhưng cảm giác vẫn không giống chuyện năm xưa.

“Cậu đều đã kết hôn, tớ cũng không thể ngoan cố đến cùng, năm nào về nhà ba mẹ cũng thúc giục, cho nên hoàn thành tâm nguyện của họ.”

“Buông xuống?”

Buông xuống? Làm thế nào để không thể buông xuống? Tiểu Dương thở dài.

Ngày hôm đó ở tiệc rượu, anh chăm sóc quan tâm, nói năng nhỏ nhẹ với Quách Doanh, kỳ thật hơn nửa chỉ là diễn trò. Đơn giản là nói cho người phụ nữ nhần tâm kia, rồi bỏ cô, anh càng có hạnh phúc mỹ mãn.

Thấy mặt cô tái nhợt, thấy hình bóng cô choáng ngợp, lòng anh có một loại trả thù khoái cảm.

Nhưng sau lại nhìn thấy cô và Cố Thiên Nhân nắm tay rời đi, tim anh mới đầu là đau đớn, tiếp theo lại lo lắng cho cô, chẳng lẽ cô không biết anh ta là người đã có vợ, vậy mà vẫn... Anh không dám tưởng tượng một khả năng khác.

“Cậu và Lưu Sảng đã tu thành chính quả, lúc đầu tớ thật sự không lạc quan về hai người.” Anh chuyển chủ đề.

“Con mẹ nó cũng thực kì quái, mấy năm nay mỹ nữ bên người không thiếu, nhưng chính cô ấy làm cho tớ có ý niệm kết hôn trong đầu.”

Tiểu Dương nghĩ rằng, tình yêu thời trẻ, không có lần tạp chất, làm cho người ta nghĩ vĩnh hằng có được là điều tự nhiên.

“Cậu chuẩn bị mọi việc đều thuận lợi như vậy, không phải tính yên ổn đấy chứ?”

“Vợ của tớ chỉ có một người, nhưng người kia thật đúng là khó nói. Cậu có biết không, ba tớ và mẹ tớ là thanh mai trúc mã, hồi nhỏ vô tư, cuối cùng lại kết hôn, có tớ, từ đó về sau vui vẻ hạnh phúc. Ai cũng không thể tưởng tượng đến, mẹ tớ lại bỏ đi theo người khác. Tớ không tin trên đời này có cái gì là duy nhất, tớ chỉ muốn tùy theo cảm giác.”

Tiểu Dương chụp bả vai anh, “Nào, hôm nay không say không về.”

Khi đi ra quán bar, Tiểu Dương đã nửa say nửa tỉnh. Anh lái xe, đi xuyên qua các con phố lớn, con đường nhỏ, cuối cùng dừng xe trước một dãy nhà dân cư trong ngõ nhỏ.

Cửa sổ quen thuộc kia còn lóe lên ánh đèn mong manh, đã muộn thế này, cô còn chưa ngủ, không biết giờ cô đang làm gì?

Ở thành phố G, khi mỗi đêm dài yên tĩnh, anh đều không tự chủ nhớ đến cô.

Rõ ràng muốn vứt bỏ cô ra khỏi cuộc sống, nhưng nụ cười của cô, vì sao không thể quên đi?

Thời gian là liều thuốc tốt nhất, nhưng lại không cứu chữa được anh.

Hóa ra, trí nhớ càng muốn quên, lại càng khắc sâu.

Sau đó anh bắt đầu đón nhận tình cảm mới, nhưng trái tim kia cuối cùng đã không còn hương vị ngọt ngào, cay đắng chia ly nữa.

Hai năm trước, mẹ giới thiệu Quách Doanh làm trợ lý cho anh, anh đương nhiên hiểu tâm tư mẹ.

Anh không từ chối, không chủ động, nhưng cũng biến thành tiếp nhận rồi.

Lúc ấy anh đã ba mươi hai tuổi, sớm đến tuổi thành gia lập nghiệp, tìm một đối tác cùng chung sống, không còn tình yêu hôn nhân, cũng chẳng liên quan gì đến ai đâu?

Anh đẩy cửa xe, dựa vào lề đường

Gió đêm đầu thu, thổi đến mát lạnh, lửa nóng trên cơ thể dần dần bớt đi, tim đập càng lúc càng nhanh.

Bước chân anh không thực ổn định, cứ hướng thẳng về phía trước.

Mới đầu là thông thả, dần dần nhanh hơn, đến cuối cùng gần như muốn chạy thật nhanh lên trước..

EndChương 12

Ràng buộc

Khuông Hiểu Nhiên đắp cho con gái một chiếc chăn mềm, cúi người hôn xuống khuôn mặt mềm mại của con. Đi vào phòng khách, mở tủ lạnh, bên trong trống trơn.

Phải đi mua một ít sữa, cô ra xỏ giày, mở cửa.

Một bóng người vương mùi khói thuốc ở gần đó, cô nheo mắt, do dự hỏi: “Tiểu Dương?”.

Người đàn ông từ góc tối đi đến trước mặt cô: “Không mời tôi vào nhà sao?”.

Khuông Hiểu Nhiên nghiêng người chặn lại, chuẩn bị đóng cửa.

Bàn tay Tiểu Dương giữ cánh cửa, nhìn cô: “Hiểu Hiểu, em phải thế này sao?”.

Một lúc lâu, hơi thở người đàn ông hỗn loạn mang theo vị rượu nồng đậm phảng phất lên từng lỗ chân lông trên hai gò má cô, tim kinh hoàng, đập không khống chế được, tay cô nhanh nắm lấy vạt áo, “Anh uống say rồi.”

Tiểu Dương đưa miệng lên trước mũi cô, “Không hề say, không tin em ngửi mùi đi.”

“Tôi không quản việc anh say rượu, tôi không là gì của anh.”

Tiểu Dương thấy ánh mắt ghét bỏ của cô, ngọn lửa trong lòng bùng lên.

Anh mạnh mẽ áp đảo cô lên cửa, hai tay nhanh siết chặt cổ tay của cô, “Tôi cũng muốn biết em là gì của tôi?”

Nói xong, anh khẽ cắn vành tai cô, khiêu khích liếm liếm.

Ý nghĩ Khương Hiểu Nhiên nổ vang, mặt đỏ không hình dung được.

“Sao vẫn là bộ dạng ngốc nghếch này?”

Bàn tay người đàn ông đưa ra phía sau cô, nâng mông cô lên, liều mạng nhéo một cái.

Khương Hiểu Nhiên bị cơ thể anh và cánh cửa ép chặt vào bên trong, không thể động đậy.

Miệng Tiểu Dương cường bạo hôn lên đôi môi đỏ mọng của cô, cả cơ thể chặt chẽ dính sát vào cô.

Làm sao bây giờ? Dương Dương còn ở trong phòng. Vạn nhất nếu con tính dậy thì nguy rồi.

Nghĩ đến con gái, cô đang trong tình mê ý loạn cũng cố gắng đẩy anh ra.

Tiểu Dương đầu đã chôn trước ngực cô, một bàn tay thò vào nội y của cô.

Nghĩ đến anh đã có vị hôn thê, Khương Hiểu Nhiên đẩy mạnh anh, “Tiểu Dương, đừng như vậy, chúng ta không thể như vậy.”

“Anh cũng đã tự nói với bản thân mình không thể đến tìm em, nhưng anh không thể khống chế được bước chân mình.”

Tiểu Dương tựa hồ mất đi lý trí, mở khóa kéo quần jeans của cô, “Anh không ngại làm ở trong này.”

Khương Hiểu Nhiên dùng sức xô đẩy, nhưng không sao địch nổi anh. Nghĩ đến con gái đang ngủ say trong phòng, lại không dám dùng sức quá mức, sợ phát ra tiếng động, đánh thức con gái.

Do dự một lúc, Tiểu Dương lập tức cúi xuống ôm lấy cô, đẩy cửa phòng, đi thẳng vào giường.

Khương Hiểu Nhiên cố gắng dùng lực cơ thể đẩy mặt Tiểu Dương ra, mặt quay sang một bên, “Tiểu Dương, anh định làm gì tôi?”

“Làm gì à? Anh cũng muốn biết.” Tiểu Dương đặt miệng của mình lên khuôn mặt mềm mại của cô, bàn tay di chuyển không ngừng lên cơ thể cô.

Khí lực rất lớn của anh, nói một lúc, hương vị của rượu đã bị dập tắt.

Còn người đàn ông này, dùng rượu làm cái cớ để nửa say hành động bậy bạ, nhưng việc đó của anh không có kết quả.

Khương Hiểu Nhiên căn bản đã từ bỏ kháng chiến, cơ thể trở nên cứng nhắc, trái tim lạnh giá. Đôi mắt cô mở lớn, cổ nhìn Tiểu Dương, đây có phải là người đàn ông mà cả một thập kỷ qua cô đã bỏ lỡ không?

Tiểu Dương dính chặt vào đôi môi căng mọng của cô, dịu dàng thâm nhập vào trong, nhìn vào đôi mắt lạnh của cô, đột nhiên không tìm thấy bất kì điều kì, cũng không biết làm thế nào để tiếp tục.

Môi anh mở ra, thì thầm, “Hiểu Hiểu, anh rất khó chịu.”

Khương Hiểu Nhiên nhìn xa xăm, “Câu này, anh đã hỏi nhầm người, anh nên về hỏi vị hôn thê của anh thì hơn.”

Tiểu Dương suy sụp cơ thể bắt đầu bước xuống, bây giờ cô đã thuộc về người khác, ngay cả trái tim của cô ấy cũng có người khác, sao có thể xảy ra việc này?

Mặc dù thất bại, nhưng Tiểu Dương vẫn ổn định tốc độ bước chân rời đi.

Khương Hiểu Nhiên nhắm mắt, cô lắng nghe tiếng bước chân của anh ngày một xa hơn xa hơn, nhưng cũng nghe được tiếng nhịp tim của mình chậm hơn chậm hơn rồi dần bình tĩnh.

Chỉ là đến buổi sáng sớm thức dậy, mới phát hiện mình đã không mặc áo cả đêm mà ngủ.

Ngày hôm sau đi đến siêu thị, em gái làm ở cửa hàng nói, “Chị Hiểu Nhiên, hôm qua chị làm gì không ngủ mà mắt lại thâm quầng thế này?”

Khương Hiểu Nhiên sờ hai má, “Lớn tuổi rồi sao có thể so với những cô gái trẻ tuổi như em.”

“Chị Hiểu Nhiên, chị đừng khiêm tốn, nếu chị ăn mặc đẹp lên một chút, chắc chắn sẽ đẹp nhất khu siêu thị này.”

Khương Hiểu Nhiên nghĩ, mồm miệng của cô gái trẻ này rất ngọt. Năm cô hai mươi tuổi, khoản nói năng vẫn còn rất vụng về.

Tiếng nhạc chuông quen thuộc vang lên, Hiểu Nhiên ấn phím nghe, “Thiên Nhân, có chuyện gì?”

“Không có việc gì không thể tìm em sao?”

“Nói cái gì vậy, đối với anh, em cứ thích thì đến, rồi không thích thì đi, anh vẫn luôn vui vẻ.”

“Hôm nay tâm trạng có vẻ rất tốt.”

Khương Hiểu Nhiên không nói tiếp.

“Buổi tối cùng đi ăn hải sản nha?”

“Mấy giờ a? Em phải đi đón Dương Dương.”

“Đưa Dương Dương cùng đến, anh cũng đã lâu không gặp con bé.”

Không chờ Khương Hiểu Nhiên trả lời, điện thoại đã ngắt.

Khương Hiểu Nhiên đưa con gái ra cửa lớp học, nghĩ đến đi nhà hàng hải sản không có tuyến xe buýt, xem ra phải gọi taxi.

Vừa mới là thời điểm tan tầm, đợi hơn mười phút cũng không có xe trống.

Lúc tâm trạng đang khó chịu, một chiếc Mercedes màu đen dừng trước mặt cô. Cửa kính xe chậm rãi hạ xuống.

“Chú Cố!”

Khương Hiểu Nhiên mở cửa sau xe, xoay người ngồi vào.

Cố Thiên Nhân chuyên chú lái xe, ước chừng nửa giờ mới đến nơi.

Vào phòng, Dương Dương thích thú chạy tới chạy lui.

Phục vụ mở tivi, đang chiếu bộ phim “Cừu vui vẻ và Sói xám” [1]. “Bạn nhỏ, lại đây xem.”

Khương Hiểu Nhiên ngồi ở bàn ăn giữ con bé, lắc đầu, “Không phải trò con gái đâu.”

Khóe miệng Cố Thiên Nhân cười lớn hằn lên những nếp nhăn trên mặt, “Kỳ thật trẻ con cứ thế là tốt, đến khi lớn rồi, sẽ giống người lớn hơn.”

“Cố đồng, hôm nay có chuyện gì quan trọng chỉ giáo?”

“Sắp tới mở chi nhánh ở trung tâm thành phố, em chắc cũng biết.”

“Chúc mừng ngài kiếm được nhiều tiền.” Khương Hiểu Nhiên vừa ăn vừa nói, đầu cũng không ngẩng lên.

“Em không nghĩ gì sao?”

Khương Hiểu Nhiên cuối cùng cũng ngẩng đầu, nghi hoặc nhìn anh. Trong lòng bắt đầu tính toán.

“Không phải...?”

“Không phải cái gì?”

“Không phải em mở chi nhánh rất khó khăn sao?”

“Tính toán như vậy rất ngốc.”

Khương Hiểu Nhiên dỗ Dương Dương ăn cơm, lòng tính toán, không phải vùng ngoại thành phần lớn các cửa hàng chưa có đối tác, vốn tưởng chính mình cũng không diễn, lại không nghĩ đường núi quanh co.

“Bán sách lợi nhuận em cũng biết, trong trung tâm thành phố khả năng phải đối phó với tiền thuê rất cao.”

“Vẫn muốn tham gia vào?”

Khương Hiểu Nhiên nghĩ, trung tâm thành phố doanh thu mỗi ngày ít nhất là gấp đôi, muốn tham gia cô hầu như không có gì rủi ro. Chỉ cần tận dụng lợi thế.

“Bữa cơm hôm nay em mời, anh không phải trả tiền.” Ngữ khí cô gần như mệnh lệnh.

Dương Dương vừa ăn bát cơm nhỏ, một đĩa vây cá, đã kêu no.

“Con bình thường ăn rất tốt, sao hôm nay ăn ít vậy?” Khương Hiểu Nhiên đưa bát canh cho con gái.

Dương Dương ngẩng đầu nhìn bốn phía, “Bữa cơm này bao nhiêu tiền?”

“Khó trách người ta nói con gái là áo bông của mẹ, Dương Dương sợ ăn nhiều em sẽ nghèo.” Cố Thiên Nhân sờ khuôn mặt nhỏ nhắn của con bé. “Không sợ, cứ ăn đi, mẹ mời cơm, chú thanh toán hóa đơn.”

Khương Hiểu Nhiên nhìn con gái, đau lòng nói: “Ăn nhiều một chút, vẫn còn phần cơm mẹ không ăn nổi đây.”

Sau khi ăn xong, Khương Hiểu Nhiên tính tiền, phục vụ nói cho cô, Cố Thiên Nhân đã trả tiền rồi.

Cô nhú mày, “Đã nói em trả, sao anh lại giành trước?”

“Công ty chúng ta xác định mời khách tại đây, tính tiền giảm giá 20%. Nếu không lần sau em mời.” Cố Thiên Nhân kiên nhẫn giải thích.

Về nhà, sắp xếp chu đáo cho con gái. Khương Hiểu Nhiên tựa người vào sofa, mở tivi. Một số kênh đều phát lại bộ phim “Đám cưới vàng”[2], cô vừa xem vừa nghĩ, thì ra có rất nhiều người mong có một đám cưới vàng đến vậy, yêu nhau, kết hôn, sinh con, mâu thuẫn sau đó đại đa số mọi người đều không thoát khỏi tình cảm trật đường ray, phụ nữ nhẫn nại, cuối cùng rốt cục đổi lấy tuổi già làm bạn.

Cô không khỏi nhớ đến Tiểu Dương, hai người yêu nhau ba năm, kết hôn hai năm, về tình cảm, anh được coi là người chung thủy, chưa bao giờ vướng vào khúc mắc gì với phụ nữ khác. Nếu lúc trước cô có thể sắm vai một phụ nữ có được một nửa kiên nhẫn, việc cũng sẽ không kết thúc bằng cách ly hôn.

Nhưng dù sao vẫn là xa cách, hơn nữa anh còn có người phụ nữ khác.

Cô mở cửa sổ phòng khách, bầu trời đêm tối, trong lòng cũng có một mảnh âm u.

End

---

[1] Bộ phim “Cừu vui vẻ và Sói xám” : là một trong những series phim hoạt hình ăn khách nhất trên màn ảnh nhỏ Trung Quốc. Đã thành thông lệ, từ năm 2009, cứ vào mỗi dịp năm mới, các nhà sản xuất bộ phim lại cho ra mắt một phiên bản điện ảnh đặc biệt cho Cừu vui vẻ và Sói xám để chào đón con vật chủ của năm đó.

[2] Bộ phim “Đám cưới vàng” : là một câu chuyện về Trung Quốc thời kỳ đổi mới năm 1956 . Văn Lệ và Đồng Chí – một đôi vợ chồng đáng chú ý . Cuộc hôn nhân của họ bắt đầu vào những ngày nắng đẹp những năm 1950 trải qua thế kỷ cuối cùng ,trong thời đại TQ đổi mới từ thập niên 1950,1960,1970,1980,1990 đến thế kỷ mới Một thời kỳ lịch sử TQ đã qua với nhiều thay đổi quan trọng mãnh liệt nhất suốt 50 năm.

7. Chương 13-14

Chương 13

Xinh đẹp cũng sinh ra tai họa

Một ngày nửa tháng u, Khương Hiểu Nhiên hẹn Lưu Sảng đi dạo phố.

Đi vào một cửa hàng quần áo phụ nữ, Lưu Sảng cầm lấy một bộ đồ sặc sỡ màu đỏ, nhân viên cửa hàng vội vàng đi tới trước mặt cô.

“Tiểu thư, mắt nhìn của cô thật tốt, màu sắc của bộ trang phục này chính là phong cách phổ biến nhất vào mùa xuân năm nay, hơn nữa mỗi loại chỉ có một kiểu, không cần lo lắng đụng hàng với người khác. Nếu không, cô thử xem ?”

Khi Lưu Sảng đi ra, soi trước gương cẩn thận đánh giá, “Hiểu Nhiên, rất tốt, cậu cũng mua một bộ đi.”

Khương Hiểu Nhiên u khi bước vào cửa hàng, việc đầu tiên là nhìn các giá tiền trên quần áo. Mỗi bộ cũng không ít hơn bốn chữ số, tương đương với phí sinh hoạt một tháng của cô và n gái.

“Tớ rất gầy, không đỡ nổi quần áo, cậu mặc nhìn đẹp hơn.”

Lưu Sảng nhìn cái bụng hơi mập bị che khuất, cười nói: “Vài ngày không gặp, trình độ nói chuyện của cậu thật tăng cấp. Được rồi, chọn một bộ đi, tháng u không phải sinh nhật cậu o, tính làm quà sinh nhật trước của tớ”..

Khương Hiểu Nhiên chọn một bộ váy mùa thu màu xanh ngọc, trang nhã đơn giản, áo lót trong trắng viền hồng, trông cô như trẻ đi vài tuổi.

“A, làm o đây tiểu cô nương, tớ thật sự không nhận ra đấy.” Lưu Sảng đứng bên cạnh trêu ghẹo, lấy hóa đơn tính tiền.

“Vương tiểu thư, cô đã đến.” Hai nhân viên cửa hàng bên cạnh cúi chào một cô gái trẻ tuổi, “Có mẫu hàng mới đến, cô xem xem.”

“Được rồi, để cho tôi mọi loại một bộ.”

Khương Hiểu Nhiên nghĩ, mua quần áo cũng như mua đồ ăn, mua đồ ăn còn phải chọn lựa lấy, lại còn ra tay quá hào phóng. Không khỏi quay lại nhìn, chỉ thấy cô gái kia tóc nâu uốn dài, đôi lông mày chuyển động, lộ ra vẻ phong tình, môi hồng tô bóng, đặc biệt gợi cảm, thật đúng đắn lệ.

“Vương Duyệt Duyệt, đúng là danh bất hư truyền, vẫn thường nghe Tô Tuấn nhắc đến cô, không nghĩ hôm nay tình cờ được gặp.” Lưu Sảng chậm rãi đi thong thả đến trước mặt cô ta.

Sắc mặt Vương Duyệt Duyệt khê đổi. “Anh ấy cũng thường kể vài chuyện cũ với chị, tôi từ lâu đã ngưỡng mộ chị.”

Lưu Sảng nhìn cô ta, trong ánh mắt lửa giận văng khắp nơi.

Khương Hiểu Nhiên đi lên trước, nắm tay cô thật chặt, “Bây giờ các cô gái trẻ da mặt thật dày, lấy tiền hoa của chồng người khác, thật đúng lý hợp tình.”

“Anh ấy vui vẻ cho tôi, tôi vui vẻ nhận, chị e ngại chuyện gì o?”

“Không liên quan đến chuyện của cô, nhưng đó là chồng tôi, tiền của anh ấy một nửa là của tôi. Hành vi của cô có thể dùng một chữ hình dung, đó là trộm. Trộm chồng người khác, trộm tiền người khác. Tôi rộng lượng không so đo với cô, cô lại còn vênh váo tự đắc. Không phải là dạng tiểu tam o, thật đúng tự gây chuyện ỉn.”

Nhân viên cửa hàng bốn phía đều thì thầm to nhỏ, thì ra là dạng tiểu tam, khó trách tiêu tiền hào phóng vậy, tiền đúng là kiếm thật dễ dàng.

“Vương tiểu thư, quần áo của cô.” Một nhân viên cửa hàng mang vài bộ quần áo đến.

Wang Duet Duet cầm quần áo, ngẩng cao đầu ra khỏi cửa hàng.

Lưu Sảng ngồi trong quán trà, sắc mặt ảm đạm.

“Đừng cho là tớ đang khó chịu, phụ nữ phải đối xử tử tế với mình, tí nữa chúng ta đi xem phim Cát Ưu diễn “Phi thành vật nhiều” [1] nghe nói rất buồn cười.”

Lưu Sảng cười khổ, “Cứ như hôn nhân không tình yêu, anh ta ở bên ngoài nuôi dưỡng tình nhân, tớ mắt nhắm mắt mở bỏ qua. Không đoán được chuyện xảy ra trước mắt, vẫn thấy thiếu kiên nhẫn.”

Khương Hiểu Nhiên uống ngụm trà ngân nhĩ hạt sen, “Kỳ thật cậu cần gì phải treo dây lên cây thất cổ tự tử, cậu làm thế sẽ không có hạnh phúc.”

“Vậy sau khi cậu rời khỏi Tiểu Dương, suốt mười năm nay, o không lập gia đình? Đừng nói với tớ, cậu không gặp được người thích hợp. Cậu không cho người khác cơ hội, chẳng lẽ có người nhảy lên từ mặt đất o.”

Khương Hiểu Nhiên im lặng.

“Đặng Phổ kia vài lần gọi điện thoại cho cậu, được không, cậu hãy nói vài lời chắc chắn, đừng mơ hồ nữa. Cậu không nên nghĩ đến Tiểu Dương, anh ta đã có vị hôn thê rồi, nghe Tô Tuấn nói gần đây hai người họ vừa mới đi Mỹ, chuyến đi tuần trăng mật sớm đấy.”

Khương Hiểu Nhiên cúi đầu xuống đĩa rau, miệng tắc nghẹn. Lấy ít nước canh uống, đồ ăn mới nuốt trôi xuống.

Sau một lúc mới đáp lại, “Cậu có biết, tớ không phải chờ anh ấy.”

Lưu Sảng thấy bộ dáng thất thần của cô, đau lòng nói, “Thật sự không buông tay được, thì nói với anh ta, Dương Dương là n gái anh ta. Anh ta sẽ hồi tâm chuyển ý, như vậy không vui mừng o.”

Khương Hiểu Nhiên nhìn chăm chú cô, “Nếu là vì đứa nhỏ mà không thể không quay đầu, tớ không cần. Dương Dương là cả cuộc đời tớ, tớ không phải tranh đoạt với đàn ông.”

“Cậu đấy, cứ cứng đầu như vậy không phải làm khổ chính mình. Phải biết rằng, quan trọng không phải quá trình, mà là kết quả.”

Khương Hiểu Nhiên đột nhiên nở nụ cười, “Sao lại thành cậu khuyên tớ vậy, nghĩ lại chính cậu mới xem xét xem mình nên làm gì mới là đúng đắn.”

“Đơn giản, sống phóng túng. Sau khi ra ngoài, đừng ngần ngại thanh toán các hóa đơn. Cậu có biết không, tên Tô Tuấn kia luôn hào phóng tiền bạc. Tớ cũng không hoa không diêm gì, tất nhiên rẻ hơn đám phụ nữ bên ngoài kia.”

“Được, vậy chờ vé phim, đồ uống, bắp rang, tất cả cậu đều mua đi.”

“Có chút lòng thành.”

Mười giờ tối, Khương Hiểu Nhiên đi đến nhà bà Trương đối diện đón n gái đang ngủ y.

“Hiểu Nhiên à, hôm nay Dương Dương rất ngoan, ăn khỏe, ăn một bát cơm to đấy.”

Khương Hiểu Nhiên nhìn n gái thân yêu, nhỏ giọng nói, “Sáu trăm tệ tháng này, ngày mai cháu sẽ đưa cho bác.”

“Đều là hàng xóm, còn sợ cháu không trả o.”

Khương Hiểu Nhiên về nhà, nghĩ miên man, may mà hàng xóm có thể giúp đỡ, nếu không mình vừa quản lý cửa hàng, vừa chăm sóc n gái, đúng là ăn không tiêu. Phụ nữ qua ba mươi, bất luận dung mạo hay thân hình thể nào đều không bằng tiền.

Cô đến gương nhìn kĩ, mắt trái xoan không biến đổi, ánh mắt phía dưới có màu xanh, làn da còn trắng nõn, trên xương gò má còn lưu lại một ít lấm tẩm nhợt nhạt.

Phụ nữ hơn ba mươi tuổi, xem ra chỉ có thể dựa vào mỹ phẩm chăm sóc để giữ lại cái đuôi thanh xuân.

Hôm nay cô vừa mua mặt nạ, không thương tiếc bôi lên khắp mặt.

Nằm trên sofa, nhớ đến khuôn mặt Quách Doanh trẻ trung xinh đẹp, dịu dàng như nước nói chuyện với Tiểu Dương. Trong lòng âm thầm tự trào phúng mình, là đàn ông đều sẽ chọn cô ấy.

Tự mình tránh không được, u đêm đó Tiểu Dương cũng mai danh ẩn tích.

Tan rồi hợp, chỉ là câu chuyện trong tiểu thuyết, không thể xảy ra với cô.

Khương Hiểu Nhiên, lại còn dám mơ mộng hão huyền.

Cô quyết định bắt đầu tìm hiểu Đặng Phổ.

Hai người thật sự đã kết giao một tháng, Đặng Phổ từ từ nhiệt tình. Mỗi ngày đều gọi điện ân cần thăm hỏi, thường thường còn gửi tin nhắn, mỗi tuần hẹn gặp hai lần.

Khương Hiểu Nhiên cũng phối hợp tốt, mỗi lần gặp mặt đều ăn mặc rất cẩn thận.

Đặng Phổ nói chuyện thời sự, chính trị, thể thao, nói đến những ngôi o thể thao nào, cô cũng sẽ phụ họa hai câu.

Tất cả mọi chuyện đều vận hành theo quỹ đạo, không có chuyện ngoài ý muốn, bọn họ cũng giống như hầu hết mọi người, tạo thành một gia đình bình thường.

Khương Hiểu Nhiên tin tưởng vô tận là vậy.

Buổi chiều, cô đi đến một salon tóc rất nổi tiếng. Kỳ thật, cô vốn định làm tóc xoăn. Nhưng u nghĩ lại, để thẳng cho trẻ, lại thay đổi chủ ý. Sau đó, hiệu quả thật đúng không i.

Cô nói với thợ cắt tóc mình đã ba mươi ba tuổi, chàng trai trẻ đó còn không tin, nói, “Em gái, em nhiều lắm cũng chỉ hai ba, hai tư, tôi nhìn người chưa bao giờ i.”

Khương Hiểu Nhiên không phản bác, trong lòng vui vẻ hơn hở, lúc gần đi, nói, “Soái ca, tay nghề rất đỉnh, lần u sẽ tìm cậu.”

Về nhà, mặc bộ váy màu xanh ngọc, cả người mang vẻ thướt tha duyên dáng. Làn da trắng nõn, ánh mắt đen láy, trán trơn bóng, nếu bỏ qua vằn xanh dưới mắt, xương gò má lấm tẩm, chắc chắn có thể lừa mình vẫn còn tuổi hoa hai tám.

Nghĩ đến buổi tối hẹn nhà cung cấp đến Bắc Kinh ăn cơm, cô nhanh chóng xách túi chạy đi.

Khương Hiểu Nhiên ngồi ở phòng, nhìn di động, cách giờ hẹn còn mười phút. Nhìn vào menu, canh súp không được ba ngàn tệ thì không thuộc bảng, lòng đau đớn không thôi.

Nhưng cuốn sách này có thể có được giá thấp, tất cả các loại, thậm chí cô có trực tiếp đưa cho nhà xuất bản, cũng không phải rẻ tiền. Nghe nói người này trước kia là giám đốc một nhà xuất bản, tiền đồ rất rộng, u phải chủ động từ chức bởi cuộc đấu tranh nội bộ, xuống làm kinh doanh.

“Khương tiểu thư, ngại quá, tôi đến hơi muộn”. Một người đàn ông khoảng bốn mươi tuổi bước vào, mắt đeo kính, tạo nên chút khí chất nhà văn.

Khương Hiểu Nhiên vội vàng đứng dậy tiếp đón, “Trần tổng, là tôi đã đến sớm”.

Người đàn ông gơ tay ra, cô bắt tay, cảm giác khí lực đối phương có chút lớn, lòng thầm nói, cuối cùng anh ta cũng buông tay.

Khi gọi món ăn, Trần Tổng rất lịch sự, mỗi lần đều kính cô hỏi. Cô cũng hỏi thăm sở thích của anh ta, mới thấy anh ta thích ăn sò điệp rang muối, canh đông trùng hạ thảo.

Người đàn ông vừa ăn canh, vừa khen, “Xanh tiên mỹ vị, Khương tiểu thư uống đi, đối với phụ nữ rất có lợi”.

Khương Hiểu Nhiên nghĩ, không phải bỏ thận chứ, mặt hiện lên nụ cười, “Trần tổng, ngày ngày công việc bận rộn, lại còn hiểu biết nhiều loại thuốc bổ”.

“Còn Trần tổng nghe thật xa lạ, gọi tôi là Đại Dũng được rồi”. Trần tổng nhấp ly rượu, “Hiểu Nhiên a, nghe nói cô một mình nuôi n nhỏ, cũng thật vất vả nha !”.

“Phải, phải”. Khương Hiểu Nhiên vừa ứng phó, vừa nghĩ, chuyện gì vậy, tôi và anh lại đi tán gẫu việc riêng tư o ?

Cuối cùng vất vả xong bữa cơm no rượu y, Khương Hiểu Nhiên nhẹ nhàng thở ra, nhanh chóng đưa đại thần về khách sạn.

Không nghĩ, người ta lại mở miệng, “Đến thành phố B hai ngày, mỗi ngày đều nhốt ở trong khách sạn thật chán, chỗ các cô có quán bar nào nổi danh không ?”.

Khương Hiểu Nhiên vừa rồi thấy anh ta nhanh chóng trả tiền cơm, thấy không đúng, hóa ra còn có tiết mục hứng thú khác tiếp. Ai bảo nhu nhược ăn thịt người, cô đành phải kiên nhẫn đưa anh ta đến quán bar nổi tiếng nhất.

Toàn phòng đầy, hai người đành phải ngồi vào bàn vuông dựa cầu thang trong đại sảnh.

Trần Đại Dũng pha rượu rồi đưa cho cô, “Hiểu Nhiên, nếm thử tay nghề của tôi”.

Khương Hiểu Nhiên nhận ly rượu, đưa lên miệng, “Trần tổng, hương vị rất tốt, ngọt và cay”.

“Lại gọi Trần tổng, tôi muốn tức giận đây”. Trần Đại Dũng dựa vào người, trán cơ hồ đụng vào cô.

Cô dựa lại u, vội nói : “Đại Dũng, nghe nói n gái anh rất thông minh, đã được nhận vào đại học A”.

Trần Đại Dũng thú vị nhìn cô, “Tin tức của cô thật nhanh nhẹn” .

Khương Hiểu Nhiên cười sáng ngời, “Tôi kì thật rất hâm mộ anh, có một gia đình hạnh phúc mỹ mãn”.

“Sao cô biết tôi quá hạnh phúc, hay là cô xem tướng”. Thanh âm anh ta hơi châm chọc, “Trùng hợp là tôi học được ít da lông, nếu không chúng ta có thể trao đổi”.

Trần Đại Dũng một tay nắm lấy cổ tay cô, tay kia nhẹ nhàng vòng tay qua cô.

Khương Hiểu Nhiên trong trẻo nhưng lạnh lùng, trên mặt có chút uất giận, thử rút tay về, cảm giác anh ta dùng lực, nên cũng mặc kệ để anh ta nắm.

“Trần tổng, tôi đã qua tuổi chơi trò chơi rồi. Với điều kiện của anh, muốn tìm mỹ nhân gì chẳng được”.

Trần Đại Dũng cúi đầu nhìn vào lòng bàn tay cô, tiếp tục vẽ vòng tròn, “Em quá nhạy cảm”.

“Tiểu Dương, cậu khó khăn với tiểu nha đầu kia quá. Đáng tiếc cho thân hình em gái đó”. Tô Tuấn ôm một mỹ nữ đáng người nóng bỏng xuống cầu thang, miệng còn không quên nói giỡn.

“Cậu biết tớ không thích chỗ này, lần u đừng kéo tớ đến”. Tiểu Dương đi xuống cầu thang, đập vào mắt là một người đàn ông xa lạ đang nắm chặt tay Khương Hiểu Nhiên.

Anh nhìn lướt qua Tô Tuấn, bước nhanh đi đến trước bàn, cúi người xuống, tay đặt lên vai Hiểu Nhiên, “Nói chuyện tốt lắm o ? Nên về nhà thôi”.

Khương Hiểu Nhiên ngẩng đầu nhìn anh, mặt cơ hồ sát khuôn mặt anh, “Không tốt, anh chờ chút”.

Trần Đại Dũng buông tay ra, cười nói : “Hiểu Nhiên, tôi không giữ cô. Lần u đến Bắc Kinh, tôi rất vui được tận tình đưa cô đi thăm nhiều nơi”.

Đến cửa quán bar, Khương Hiểu Nhiên nói với anh, “Hôm nay cảm ơn anh, tôi về trước”.

Tiểu Dương nắm tay cô, “Tôi đưa em về nhà”.

“Về nhà? Về nhà ai?”. Khương Hiểu Nhiên cười khanh khách.

Khẩu khí còn hỗn hợp cả hương vị rượu.

Anh nhíu mày, kéo cô ra bên đường đi vào taxi.

Khương Hiểu Nhiên ngồi ghế u, đầu óc choáng váng, liên tục cọ xát my.

Tiểu Dương ôm chặt cô, một bàn tay nhẹ nhàng ấn vào thái dương của cô, Khương Hiểu Nhiên theo bản năng giãy dụa, cố gắng rời khỏi anh.

“Ngoan, đừng nhúc nhích, tôi để em cọ xát, sẽ rất thoải mái”. Mồi Tiểu Dương dán chặt vào trán cô.

Cô mơ mơ màng màng dựa vào đầu vai anh ngủ.

Đến cửa nhà, cô nằm trên lưng Tiểu Dương theo bản năng gọi, “Dương Dương, Dương Dương”.

Cửa nhà đối diện mở ra, bà Trương nắm tay Dương Dương đi tới, “Hiểu Nhiên, hôm nay o về trễ vậy, Dương Dương buồn ngủ lắm rồi”.

Khương Hiểu Nhiên đột nhiên tỉnh táo, từ lưng anh nhảy xuống dưới, vẻ mặt xin lỗi nói: “Lần u cháu sẽ về sớm một chút”.

“Kỳ thật tối nay cũng không có gì, nhưng Dương Dương không nên về nhà ngủ, bác chỉ sợ sáng mai đứa nhỏ không dậy được”. Bà Trương liếc mắt nhìn Tiểu Dương, xoay người về nhà, miệng còn nói thầm, “Độc thân nuôi n nhỏ, thật sự vất vả a”.

Tiểu Dương nhìn mẹ n cô, đôi đồng tử ở trong mạch nước ngầm sâu trũng bắt đầu khởi động, anh nửa ngồi xổm xuống, nói với Dương Dương, “Dương Dương, cháu quen chú o?”.

Dương Dương nghiêng đầu, “Chú à, tuy chú rất quen mặt, nhưng cháu thật sự không biết chú”.

Anh nhìn ngược lại Khương Hiểu Nhiên.

Khương Hiểu Nhiên đẩy n gái vào trong cửa, nói: “Tiểu Dương, cảm ơn anh đã đưa tôi về”.

Tiểu Dương thấy bộ dáng mặt mũi của cô, chỉ nói một câu, “Khương Dương, tên của n bé rất êm tai”.

Về nhà, Dương Dương vây quanh cô hỏi không ngừng, “Mẹ, mẹ và chú lạ đó tò mò lắm nha! Chú ấy biết n o?”.

Khương Hiểu Nhiên đầy tâm sự, vội vàng sắp xếp cho n bé ngủ, liền nằm ở trên giường suy nghĩ miên man.

Lúc trước cô sinh hạ Dương Dương, còn cố ý dặn dò Lưu Sảng không được nói với Tô Tuấn, không cho anh ta để lộ tin tức. Nhưng lúc ở chung một thành phố đụng mặt, về u Lưu Sảng nói cô nhận nuôi n gái của một người quen.

Theo lý, Tiểu Dương anh ấy không hề biết Dương Dương là n gái anh.

Cứ tưởng tượng đến đôi nét Dương Dương giống khuôn mặt anh, tim Khương Hiểu Nhiên lại không yên.

End

---

[1] Bộ phim Phi thành vật nhiều/ If You Are The One (2008): là bộ phim hài lãng mạn Cát Ưu và Thư Kỳ đóng vai chính kể sự kiên nhẫn theo đuổi tình yêu của một người đàn ông trung niên. Phần II đã ra mắt vào năm 2011 nay. Phim hay, không xem thì phí lắm .

Ảnh:

Chương 14

Quên em đi

Sáng sớm hôm u.

“Mẹ, dậy ăn sáng thôi”. Dương Dương lay vai cô.

Khương Hiểu Nhiên nhanh chóng rời giường, tay cào thẳng mái tóc đang rối tung, chạy vọt ra phòng khách, “Nguy rồi, không làm bữa sáng được, chúng ta ra ngoài ăn”.

“Mẹ, chú Tiểu mua rất nhiều đồ ăn. Có bánh bao, hoa quả, sữa, cháo, sữa đậu nành, bánh quẩy”.

Khương Hiểu Nhiên thấy bàn cơm bày nhiều đồ ăn sáng, người đàn ông ngồi bên cạnh, sắc mặt bình thản tiếp đón cô, “Hiểu Hiểu, mau tới đây”.

Cô ngồi cách anh một ghế, lơ đãng ăn bánh quẩy, quá yên tĩnh, hoàn toàn không giống phong cách của anh. Đây là nhà cô, anh ấy dựa vào cái gì làm như chủ nhà, còn cô ngược lại thành khách.

“Chú Tiểu, bánh bao ăn ngon lắm, mềm và xốp”. Sau khi Dương Dương ăn xong, lè lưỡi mút đầu ngón tay còn dính bánh bao.

Tiểu Dương lấy một chiếc khăn tay từ túi của mình, mở rộng ra, nhẹ nhàng lau vụn bánh bao còn dính trên tay n bé, “Dương Dương, đừng mút ngón tay như vậy, làm thế không vệ sinh”.

Nói xong, nhìn n bé uống sữa, ánh mắt tràn đầy đau thương.

Khương Hiểu Nhiên bỗng nhiên đứng dậy trở về phòng. Cô thật sự cảm thấy lúng túng.

Mười năm không gặp, Tiểu Dương đã có vị hôn thê trẻ xinh đẹp, sự nghiệp tương lai triển vọng tươi sáng, ngay cả tướng mạo cũng đẹp trai trưởng thành hơn.

Còn cô thì có cái gì đây? Cô có n gái báu vật, nhưng n gái từ nhỏ đến lớn đều vất vả cùng cô sống ở căn nhà cũ trong khu, cũng là ngôi nhà rẻ nhất.

Những năm gần đây kinh tế có tốt hơn một chút, cô muốn cho n gái một cuộc sống thật tốt. Nhưng tốc độ dành dụm tiền vẫn thua xa với tỷ lệ nhà đất đang lên.

Con gái đã tám tuổi, nhà mới của n bé vẫn chỉ là lâu các không trung.

Khương Hiểu Nhiên cười khổ, người không làm được, cũng không thể thay đổi thực tế, người chỉ có thể chấp nhận sự thật.

Cô vào tủ quần áo chọn một chiếc áo bó sát người kẻ caro trắng đen, quần jean màu cafe thẳng dài, u đó tùy tay buộc tóc thành đuôi ngựa. Nhìn mình trong gương, không có gì không hài lòng.

Ngồi trên xe Tiểu Dương, vẻ mặt Khương Hiểu Nhiên vẫn hoảng hốt.

Đến cổng trường học, Dương Dương xuống xe, Tiểu Dương hỏi cô, “Tối hôm qua không ngủ ngon o, đáng về tinh thần không được tốt”.

“Đúng vậy, đến bình minh mới ngủ được”. Cô thuận miệng trả lời.

“Về nhà ngủ thêm đi”.

“Không cần, tôi sẽ ổn thôi”.

Mặt Tiểu Dương không chút thay đổi đạp xuống chân ga, xe phóng thật nhanh lao về phía trước.

“Anh đi nhầm rồi, còn như vậy, tôi sẽ xuống xe”.

“Không nói nữa, tinh thần tôi cũng không tốt”.

Khương Hiểu Nhiên thấy đáng vẻ mỗi mặt của anh, ngọn lửa giận trong lòng thoáng chốc tắt.

Không bao lâu, xe đi vào bãi đậu xe của một khu căn hộ cao cấp.

Tiểu Dương mở cửa u xe, cô khom người bước xuống, đứng cạnh cửa xe nghi hoặc nhìn anh.

Tiểu Dương cầm tay cô, hướng đến cửaa thang máy. Khương Hiểu Nhiên thất tha thất thuê theo u lưng anh, cố dùng sức rút tay ra.

“Đừng quậy, chỉ tìm một chỗ nghỉ ngơi thôi, không cần lo lắng thế”.

Tháng máy dừng ở tầng hai mươi ba, Khương Hiểu Nhiên đứng ở cửa, trong lòng có nhiều hương vị cảm xúc, quả nhiên xưa đâu bằng nay, nơi sống này đúng là nhất thể nhất hộ (mỗi nhà một thang, chỉ nhà tiện nghi, ng trọng)

“Vào đi”. Tiểu Dương lấy đôi dép đi trong nhà màu hồng phấn hình hello kitty từ tủ đặt bên chân cô.

Cô do dự cởi giày da của mình.

“Mới đó, yên tâm mà đi”.

Cô nhìn quanh phòng khách, đơn giản thoáng mát, đúng là phong cách nhất quán của anh.

“Tại o không đưa tôi về nhà?”.

“Nơi này gần hơn, tôi lười lái xe”.

“Có hai phòng ngủ”. Anh đẩy cửa một căn phòng, “Em ngủ ở đây”.

Phòng có khoảng hai mươi mét vuông, tường được sơn màu vàng nhạt, đồ đạc đều là gỗ thô, rèm treo cửa màu lam nhạt.

Cảm giác quen thuộc từ lâu, tựa hồ như trước kia từng tới. Có thể là bởi màu lam là màu yêu thích của cô, cũng có thể chỉ là duyên cớ.

Cô nhìn người mặc bộ quần áo dài, muốn lấy một bộ quần áo ngủ để thay. Đi đến tủ quần áo, lại đứng do dự, nếu những bộ đồ kia vị hôn thê của anh đã từng mặc qua, thế thì cô thà mặc mặc bộ quần áo này mà ngủ.

Đến khi mở tủ quần áo, trên kệ inox treo thưa thớt vài bộ đồ ngủ phụ nữ. Số lượng không nhiều lắm, nhưng một năm bốn mùa đều có. Màu sắc nhẹ nhàng trang nhã, có màu lam, màu tím, màu hồng phấn, đều là màu sắc cô yêu thích.

Cô tùy tay lấy một bộ, phía trên còn dán mác, trong lòng thấy thoải mái, may mà chưa có người mặc.

Sau đó, một ý nghĩ hiện lên trong đầu cô, có thể Quách Danh đến giờ chưa từng đến đây.

Khương Hiểu Nhiên bị cái bụng kêu réo đánh thức. Từ dưới gối, cô rút điện thoại di động ra, đã ba giờ chiều rồi.

Đẩy cửa, phòng khách không có một bóng người. Vị trí gần vách tường bắt mắt có một mẫu giấy tiện lợi, “Công ty có việc, tôi đi trước. Nồi cơm điện có cháo trứng muối. Tiểu Dương”.

Cô đặt mẫu giấy tiện lợi xuống, định xé nó, u lại bỏ ra, gấp nó thành hình ngôi o, bỏ vào trong ví.

Khương Hiểu Nhiên bưng bát cháo nóng hổi, trong lòng ấm áp kì lạ.

Đúng ra mà nói, hương vị bình thường.

Nhưng lúc cô đang đói mà nói, không khác gì mỹ vị nhân gian.

Sau khi ăn xong, cô còn không dám tin bát cháo kia chính tay Tiểu Dương nấu.

Cô quen anh mười bốn năm, đây là lần đầu tiên ăn đồ ăn anh tự tay làm.

Cho dù ở thời điểm nước sôi lửa bỏng, cũng không được hưởng thụ đãi ngộ cao như thế. Sau khi trở thành phụ nữ của anh, ngay cả nghĩ cũng không dám nghĩ, càng nghĩ càng buồn lòng, vì thế khái niệm này chỉ đơn giản là từ bỏ mà thôi.

Thì ra, đàn ông không làm, chỉ là không muốn mà thôi.

Cô đột nhiên thấy hâm mộ Quách Doanh, là tình cảm sâu đậm thế nào mới làm cho Tiểu Dương sẵn sàng thay đổi việc cách xa phòng bếp, ngay cả cô là vợ trước cũng không làm được.

Không thể nghĩ đến, nếu không cô sẽ nổi điên.

Khương Hiểu Nhiên vội vàng rời khỏi nhà anh, nghĩ thời gian còn sớm, muốn đi dạo trên đường.

Thành phố B vài năm gần đây phát triển nhanh chóng, túi tiền mọi người đều dày lên. Trên đường lớn bất luận là cô gái trẻ, hay là các quý bà, đều ăn mặc rất sành điệu.

Khương Hiểu Nhiên đi qua một người phụ nữ khoảng năm mươi tuổi, đầu làm xoăn cuộn sóng, mặc chiếc áo sơ mi bó sát người, chân đi đôi giày da dê thịnh hành nhất.

Nếu nhìn từ xa, không khéo người khác còn tưởng bà ấy là cô gái hai mươi tám tuổi.

Cô cúi đầu nhìn chân mình đi đôi giày da năm năm trước, nghĩ rằng, Khương Hiểu Nhiên, mày ngược mình thế này, mày không ăn không uống, cũng chỉ tiết kiệm không dưới một mét vuông phòng ở thôi.

Phụ nữ sợ nhất không phải người khác đối xử không tốt với mình, mà bản thân mình cũng không trân trọng chính mình.

Cô bước nhanh vào một cửa hàng giày nổi tiếng, chọn được đôi giày màu trắng xen màu da trâu, trước đi thử xuống chân, thấy hai chữ thoải mái. Sau nhìn lại bảng giá, tám trăm chín mươi tám tệ, lại có chút do dự.

“Không thể nào, một đôi giày da cũng chần chừ lâu như vậy. Tiểu Dương hẳn sẽ không keo kiệt như vậy chứ”.

Không biết từ khi nào, Quách Doanh đứng bên cạnh cô, “Tháng trước, chúng tôi ở New York, anh ấy mua cho tôi chiếc túi xách LV này, giá bao nhiêu nhỉ, hình như hai mươi vạn tệ. Còn nhiều thứ này nọ lắm, tôi cũng không đặc biệt nhớ rõ”.

“Tiểu thư, bọc cho tôi đôi này”. Khương Hiểu Nhiên đưa đôi giày cho nhân viên bán hàng.

“Có phải được dựa dẫm tiêu tiền của đàn ông rất thích phải không?”. Quách Doanh châm chọc nói.

Khương Hiểu Nhiên nhẫn nại, lòng bùng lên ngọn lửa giận, lạnh lùng nói, “Sao mắt cô gặp tôi là chỉ thấy tiền của Tiểu Dương vậy”.

“Bây giờ dạng tiểu tam [1] càng ngày càng lợi hại, tôi cũng rất sợ nha”.

“Tôi nhớ rõ giờ Tiểu Dương vẫn còn độc thân, cô giả mạo thê tử người khác, sợ là càng vô liêm sỉ”.

“Tôi là vị hôn thê của anh ấy, được cha mẹ anh ấy thừa nhận. Còn cô là cái gì?”.

Khương Hiểu Nhiên không nói được, chẳng lẽ nói, cô là vợ trước của anh. Xô là quá khứ của anh, Quách Doanh mới là hiện tại và tương lai của anh.

Quách Doanh khinh miệt quét mắt liếc nhìn cô một cái, mang theo mấy túi giày da, chân gõ mạnh xuống sàn tạo áp lực ra khỏi cửa hàng.

“Tiểu thư, giày của cô, u khi giảm giá còn tổng cộng là tám trăm tám mươi tám tệ”.

Khương Hiểu Nhiên xách theo túi giày rời đi vu vơ không mục đích.

Tiểu tam, từ khi nào cô lại trở thành dạng tiểu tam mà không biết. Thật bất ngờ, cô luôn luôn lạc hậu bảo thủ, thế mà cũng vượt qua được thủy triều, dành được một thân phận mới.

Tất cả đều là món quà Tiểu Dương ban tặng, cô quyết định nói chuyện rõ ràng với anh.

Anh và Quách Doanh hạnh phúc mỹ mãn, cô sẽ không chúc phúc, nhưng cũng không phá hỏng.

Chỉ hy vọng anh rời bỏ, đừng dây dưa nữa.

Cô tình nguyện i anh thành người xa lạ, cho dù cả đời không liên hệ với nhau, cô cũng cam chịu.

Có chút tốt, cô không thể không thừa nhận, nhưng thừa nhận cũng không thay đổi được gì.

Sáng sớm thứ hai, Khương Hiểu Nhiên đi vào tòa nhà Cổ thị, chuẩn bị cùng Giám đốc Vương phụ trách toàn bộ công việc siêu thị gặp mặt.

“Xin chào, giám đốc Vương, tôi là Khương Hiểu Nhiên”. Cô đẩy cửa bước vào.

Giám đốc Vương vội vàng đứng dậy, “Khương tiểu thư, mời ngồi”.

“Sao chỉ có một người, không phải thống nhất ký hợp đồng o?”.

“Ngành sản xuất không giống vậy, điều khoản hợp đồng cũng khác, bên cạnh việc bán sách, cô cũng có thể một mình làm việc”.

Khương Hiểu Nhiên cúi đầu nhìn hợp đồng, không cần chi phí phụ cấp, không cần tiền thuê, không cần tiền thể chấp, duy nhất chỉ có chia lợi nhuận, hơn nữa chia mức bảy ba.

Nghĩ đến, thật sự hậu đãi. Ai không kí, thật quá ngớ ngẩn.

Cô nhanh lấy cây bút, xoát xoát ký tên.

Giám đốc Vương tiễn cô đi rồi, thở một hơi, Cổ đồng đích thân truyền công đạo, cuối cùng cũng hoàn thành thuận lợi. Nghe Đinh Diệu nói, người này có chút cố chấp, ông còn không tin, ai có lợi mà không nhận, đúng là tự mình chuốc lấy cực khổ.

Người khác đều chia năm năm, còn cô ấy thì chia bảy ba, xem ra cô ấy và Cổ đồng quan hệ không hề bình thường.

Khương Hiểu Nhiên mới đi ra cửa, di động liền vang, “Hiểu Nhiên, anh là Cổ Thiên Nhân, tối nay cùng anh tham dự một tiệc rượu nhé”.

“Em chưa bao giờ tham gia tiệc rượu, chỉ sợ sẽ gây phiền phức cho anh”.

“Được rồi. Cái gì chẳng có lần đầu tiên, i như em giúp đỡ anh”.

Nghe lời nhờ cậy của anh, cô không dám ngượng ngùng từ chối, đành phải hàm hồ đồng ý.

Chiều tối, Cổ Thiên Nhân đón cô, dừng xe ở một cửa hàng quần áo nổi tiếng. Cửa hàng trưởng tận tình chọn cho cô một bộ váy màu đen cổ điển, u khi Khương Hiểu Nhiên mặc vào, cả người không được tự nhiên.

Bờ vai lộ ra chưa tính, phía u lưng cũng lộ ra nhiều, gần như đến phần thắt lưng.

“Tiểu thư, bộ váy này rất phù hợp với cô. Đối với làn da trắng như tuyết của cô, tao nhã mê người”. Nhân viên cửa hàng vừa nói vừa xem xét Cổ Thiên Nhân.

“Lấy cái đó đi”. Cổ Thiên Nhân lấy ra một cái thẻ thanh toán cho nhân viên cửa hàng. “Chọn cho cô lấy một đôi giày”.

Nhìn trước gương, Khương Hiểu Nhiên không thể tin được hai mắt của mình.

Người phụ nữ có lông mày như được vẽ, mắt trong như mùa xuân, đôi môi anh đào kia là ai? Mái tóc thẳng nhẹ nhàng che bên vai dài ở u đầu, không thêm trang sức gì, khuôn mặt điềm tĩnh phát ra nét xinh đẹp duyên dáng động lòng người.

Bộ váy màu đen ôm sát đường ng tinh xảo đặc sắc, lộ trần xương đòn bên ngoài làm người mơ mộng, dưới ngọn đèn chiếu rọi, cái váy đen làm lộ ra càng sáng bóng trong suốt.

Rõ ràng là cuối mùa thu, nhưng cả người Cổ Thiên Nhân lại khô nóng.

“Đi thôi”. Anh vòng tay qua thắt lưng Khương Hiểu Nhiên, bước ra cửa.

Nhân viên cửa hàng ở u bàn tán nghị luận.

“Người phụ nữ này số thật tốt”.

“Đây là lần đầu tiên Cổ đồng đưa bạn gái đến mua đồ”.

Đúng vậy, còn mời cả Jack Cheng trang điểm cho cô ấy nữa, ông ấy là người trang điểm cho diễn viên Chu Chu đấy”.

End

[1] tiểu tam ( ): là một từ được dùng phổ biến qua Internet ở TQ chỉ người thứ ba, chuyên đi phá hoại hạnh phúc gia đình người khác.

Mấy chương trước có nhắc đến từ này nhưng tớ quên không chú thích ^___^

P.s: Ghét mụ Quách Doanh quá >

8. Chương 15-16

Chương 15

Yêu một lần

Lần đầu tiên Khương Hiểu Nhiên tham dự buổi tụ hội của xã hội thượng lưu, trong lòng cảm thấy không được tự nhiên.

Người quả nhiên có bản chất giai cấp, giống như cô ở tầng lớp hạ lưu và trung lưu, đi vào bàn tư bản xa hoa, không quen cũng là bình thường.

Cô tự giấu cười cười.

“Đến đây, giới thiệu cho em vài người”. Cố Thiên Nhân đưa cô đến trước mặt vài vị doanh nhân lão thành.

“Cha anh. Còn đây là Khương Hiểu Nhiên”.

Về mặt Cố Ân Sinh phức tạp nhìn cô, không nói một từ.

Khương Hiểu Nhiên xấu hổ đứng bên, rơi vào tình thế tiến thoái lưỡng nan.

Cố Thiên Nhân vẫn như cũ tự giới thiệu, “Công ty bất động sản Thiên Cao Hứa đồng, công ty quốc tế năng lượng Lực Dương Ưông đồng”.

Cả cơ thể Hứa đồng toàn đồ giàu có, cười ha ha, “Rất đặc biệt, cháu tìm thể nào được Khương tiểu thư như hoa như ngọc thể này, đúng là có mắt nhìn”.

Cố Thiên Nhân mỉm cười, khoe mắt phỉm hân nết nhẵn.

Xa xa có mấy người đi tới, một người đàn ông trung niên đi cạnh một chàng trai bước đến trước mặt, “Thiên Nhân, giới thiệu cho cháu vị kỳ tài trong giới đầu tư, tổng giám đốc công ty đầu tư Quốc An – Tiểu Dương”.

“Hân hạnh, chị gái ở nhà vẫn luôn nhắc tôi nhiều lần, nói anh là một thiên tài tài chính trăm năm khó gặp”.

“Sao có thể, Cố tiểu thư nể tình mà thôi”.

“Người trẻ tuổi khiêm tốn như vậy không nhiều, bây giờ nền kinh tế vẫn bị ảnh hưởng của cuộc khủng hoảng tài chính thế giới 08, cậu tay trắng mà xây dựng được vốn đầu tư lớn. Còn ở Hồng Kông thu được cổ phiếu không cổ tức, kiếm được không ít tiền. Khi nào có rảnh, tôi phải gặp cậu tư vấn vài điều”. Hứa đồng không ngừng khen ngợi.

“Không dám nhận, Hứa đồng mới đúng là doanh nhân tài giỏi, đã là nền gốc rễ thâm hậu, tôi nên học tập ngài mới phải”.

Tiểu Dương ứng đối tự nhiên nói chuyện cùng mọi người, dường như căn bản không phát hiện ra cô.

Khương Hiểu Nhiên nghĩ, cũng phải, cô nghĩ cô là gì của anh ?

Nếu không có sự tồn tại của Dương Dương, bọn họ đơn giản chỉ là những người xa lạ, thậm chí còn không bằng người xa lạ.

Từng thân mật nhất lại trở thành người xa lạ, còn không bằng chưa bao giờ quen biết.

Tuy nói vậy, nhưng trong lòng cô như sợi dây thừng không ngừng thắt chặt, khiến ruột gan Cô cảm thấy xáo trộn.

“Đàn ông nói chuyện thật nhàm chán, chúng ta ra bên kia một chút”. Cố tỷ tỷ cười khoác tay cô, đi đến chỗ nhiều phụ nữ đang tám chuyện.

Khương Hiểu Nhiên có chút hối hận hôm nay đã đồng ý làm bạn gái Cố Thiên Nhân.

Nói là tụ hội bình thường, kì thực là hào môn yến tiệc. Các doanh nhân thông thường chỉ xuất hiện trên tivi, báo chí kinh tế, hôm nay đều tề tựu đông đủ.

Anh có vợ, còn có bạn gái ngôi sao, đều là những người thích hợp chọn tham dự dịp này, sao lại còn mời cô ?

“Tiệc rượu hôm nay là để xác định người nối nghiệp Cố thị, ngày mai Thiên Nhân sẽ chính thức trở thành chủ tịch Cố thị, ba tôi đã cao tuổi nên về hưu”.

“Dạ”. Cô kinh ngạc đáp lại.

“Tôi nghĩ tất cả mọi người đều cảm thấy kì lạ sao Thiên Nhân không đưa Phan Yến Ny đến. Cũng phải biết, nó phong lưu thì phong lưu thế, nhưng chủ yếu những thứ quan trọng vẫn phân biệt rất rõ ràng”. Cố tỷ tỷ ý vị thâm trường nói với cô.

Khương Hiểu Nhiên muốn nói, thật là oan uổng, thực sự so với Đậu Nga còn oan uổng hơn [1]. Cô và Cố Thiên Nhân chỉ như hành lá trộn với đậu phụ, rõ ràng là vậy.

Lời đến miệng lại nuốt về. Ai sẽ tin đây ? Chỉ sợ còn nói cô đạo đức giả, được tiện nghi Kòn vờ bán rẻ.

Một đám phụ nữ không kiêng nể gì đáng giá cô, hâm mộ, châm chọc, khinh rẻ, ánh mắt kiêu giã cũng có.

Khương Hiểu Nhiên thừa lúc Cố tỷ tỷ và mọi người đang nói chuyện, lén lút lảng ra chỗ khác, một mình đi lên sân thượng.

Hôm nay thật đúng là một mớ hỗn loạn.

Cô dựa trên ghế nằm, nhẹ nhàng day huyệt thái dương, dần dần chìm vào giấc ngủ.

Trăng tròn lên cao, bóng cây loang lổ, khuôn mặt cô sáng tỏ dưới ánh trăng, diễm lệ mê người, cổ và xương đòn lộ ra vùng da thịt nõn nà, đôi môi anh đào đỏ mọng, phiếm bóng ánh sáng trong suốt, mặt mày ám ảnh một tia quyến rũ mị hoặc.

Tiểu Dương bước đến sân thượng, đập vào mắt chính là cảnh tượng như vậy.

Ngọn lửa trong tim anh từ từ bùng lên. Chết tiệt, mặc mát mẻ như vậy, rốt cuộc muốn dụ dỗ ai? Anh cởi áo vest ngoài nhẹ nhàng khoác lên người cô.

Sau đó ngồi xổm xuống mặt đất, tham lam nhìn cô.

Khương Hiểu Nhiên, ly biệt chín năm, vì sao em vẫn như năm xưa, luôn làm tim tôi không yên.

Đêm đó, anh không tìm được đến tìm cô. Ngày hôm sau tỉnh lại, kỳ thật trong lòng hoảng loạn bất an.

Anh trở lại thành phố B, vốn chỉ muốn theo sự sắp xếp của mẹ kết hôn với Quách Doanh.

Thật ra mà nói, Quách Doanh trẻ trung xinh đẹp, giá thể Kũng tốt, chắc chắn là ứng cử viên sáng giá với vai trò một người vợ.

Lúc trước, khi rời khỏi thành phố B, tâm anh có oán giận.

Dựa vào cái gì anh đã đưa lòng mình thể hiện rõ trước mặt cô, cô lại có thể nhắm mắt làm như, rồi sau đó cự tuyệt anh.

Tiểu Dương anh không phải là người đi cầu xin tình cảm, không được đáp lại, anh hoàn toàn chôn vùi tình cảm của mình.

Vào thành phố G vài năm đầu, bận rộn công việc, dốc sức làm sự nghiệp, anh không có thời gian rảnh để bắt đầu một tình cảm mới mẻ khác.

Nhưng mỗi khi đêm dài yên tĩnh, đôi mắt sáng sâu xa luôn lay động trong đêm.

Sau bạn bè thấy anh một mình cô đơn, vì thế thường giới thiệu bạn gái cho anh.

Mọi người đều nói bắt đầu một mối quan hệ mới là cách tốt nhất để quên đi mối quan hệ cũ, anh cũng không thể ngoại lệ quyết định thử.

Đáng tiếc, các cô gái ấy đều không phải là Khương Hiểu Nhiên.

Hóa ra, trên đời này thực sự có một loại người, cả đời chỉ có thể yêu một lần.

Khương Hiểu Nhiên chính là nghiệp chướng kiếp trước của anh, kiếp này lại là oan gia.

Rời khỏi cô, anh rốt cuộc không còn yêu, rốt cuộc cũng không thể yêu.

Sau đó, Quách Doanh xuất hiện. Anh nghĩ, dù sao cũng là hôn nhân không tình yêu, thuận theo mẹ sắp xếp, ít nhất có thể giúp mẹ đã già thêm vui vẻ.

Còn anh, chú định chỉ giữ lại hoài ức ở giữa cho đến già cô đơn.

Sáng sớm ngày đó, anh vội vàng rời khỏi nhà Khương Hiểu Nhiên, nội tâm là một mớ hỗn loạn.

Anh đã ba mươi bốn tuổi, quỹ đạo cuộc sống sớm lập trình sẵn.

Anh liệu có dừng lại như lúc trước, trở lại với tình yêu say đắm duy nhất của cuộc đời hay không ?

Anh không biết.

Nếu nói, năm đầu tiên anh vừa đến thành phố G, cho anh cơ hội này, anh sẽ không do dự nắm chắc cơ hội.

Nếu nói, năm năm trước, anh gặp Khương Hiểu Nhiên, cùng thi giữa tình cảm và lý trí, tình cảm vẫn sẽ thắng.

Chín năm sau, tình huống đã xảy ra sau vô số lần chỉ xuất hiện trong giấc mơ, suy nghĩ đầu tiên của anh là trốn tránh.

Có khoảng thời gian đó, anh đi Mỹ công tác. Quách Doanh đương nhiên đi cùng anh.

Có lẽ cảm thấy áy náy, anh đã đáp lại rất nhiều vật chất để làm thỏa mãn cô. Túi xách mấy chục vạn tệ, đồ trang sức đắt tiền, quần áo hàng hiệu.

Nhưng lúc Quách Doanh khéo léo nhắc đến nhẫn, anh lại giả vờ cầm điếu, luôn không chịu đưa cho cô.

Sau khi về nước, anh thủy chung không dám tìm Khương Hiểu Nhiên.

Anh muốn ở một mình cẩn thận suy nghĩ.

Anh không dám dễ dàng đưa ra bất kì quyết định gì.

Dù sao anh cũng không phải thằng nhóc hai mươi tuổi, anh rốt cuộc không đủ sức dậy nổi.

Cho đến ngày hôm đó, anh đưa Khương Hiểu Nhiên về nhà, nhìn đứa trẻ quá giống anh – Dương Dương.

Tâm tình của anh phức tạp không lời lẽ nào có thể miêu tả.

Từ ánh mắt đầu tiên, anh đã biết, đó là Kon gái anh.

Nhưng con gái nhìn anh với ánh mắt nhìn người xa lạ, anh đột nhiên cảm thấy vô cùng hận Khương Hiểu Nhiên.

Dựa vào cái gì ? Cô cướp đoạt quyền làm cha của anh.

Dựa vào cái gì ? Cô để cho con gái anh sinh trưởng trong gia đình mồ côi cha.

Cô – Khương Hiểu Nhiên rốt cuộc dựa vào cái gì ?

Về nhà, anh nghĩ đến Khương Hiểu Nhiên, nghĩ đến Dương Dương, cả đêm không thể đi vào giấc ngủ.

Cuối cùng, anh nói với chính mình, nhận thua đi, Tiểu Dương.

Mặc kệ anh đã quyết định thế nào, cuối cùng quyết định của anh chỉ có một, phải là Khương Hiểu Nhiên.

Nếu nói anh là Tôn Ngộ Không, thì cô chính là Phật tổ Như Lai, còn Dương Dương chính là vòng kim cô bị niệm thần chú trên đầu Tôn Ngộ Không.

Mọi người thường nói nhất định phải thay đổi số phận, nhưng không biết từ lúc nào số phận đã sớm chờ bạn.

Cuối cùng kết quả kỳ thật sớm đã định, không thể thay đổi.

End

---

[1] So với Đậu Nga còn oan uổng hơn ( ) : Đậu Nga là nhân vật trong vở kịch “Nỗi oan của nàng Đậu Nga” do Quan Hán Khanh sáng tác.

Vở Tập Kịch “Nỗi oan của nàng Đậu Nga” kể về câu chuyện bi thảm của nàng Đậu Nga, một cô gái trẻ. Lúc Đậu Nga còn nhỏ, mẹ Đậu Nga chết, vì cảnh nhà nghèo khó, cha nàng bán nàng cho gia đình bà Thái làm con dâu nuôi từ bé. Sau đó, chồng nàng Đậu Nga ốm chết, nàng và bà Thái sống dựa vào nhau, nhưng nàng bị thằng vô lại quấy rầy, và vu cáo hãm hại nàng bỏ thuốc độc giết người. Quan lại xử án nhận hối lộ, bức cung nàng một cách độc ác, Đậu Nga trước sau không chịu khuất phục. Quan xử án biết Đậu Nga rất hiếu thảo, bèn tra tấn bà Thái trước mặt nàng, Đậu Nga hiếu thảo hiền lành sợ bà Thái không chịu nổi tra tấn, đành phải oan ức nhận tội, rút cuộc nàng bị xử tội tử hình.

Nhưng, cho đến khi chết, Đậu Nga vẫn kiên cường bất khuất, ở pháp trường nàng lên án một cách căm phẫn “Trời” và “Đất” đại diện cho giai cấp thống trị. Nàng kêu gào: “Đất ơi, ông không phân biệt được người tốt và người xấu, làm sao làm Đất được! Trời ơi, ông xử sai, lẫn lộn người tốt với kẻ xấu, làm sao làm Trời được!” Trước khi chết, Đậu Nga thề rằng, trời sẽ mưa tuyết, che phủ Kho xác của nàng, địa phương sẽ gặp hạn hán 3 năm liền. Lúc đó là tháng 6, trời mùa hè nóng nực, sau khi Đậu Nga bị giết, trong chốc lát trời đất mù mịt, tuyết bay đầy trời; sau đó địa phương gặp hạn hán 3 năm liền.

Xem chi tiết : [phiem-dam /1danhnhân7.htm](#)

Ở nước ta có vở kịch “Quan âm Thị Kính”, Thị Kính chỉ nhờ cái râu mọc ngược của chồng mà bị oan vào tội giết chồng, đến chết mới giải được oan.

P.s: được nghe tâm sự của Tiểu Dương, không ngờ tình cảm của anh lại sâu sắc đến vậy. Chương 16

Chồng trước ghen

Khương Hiểu Nhiên gặp một giấc mơ lạ.

Tan học, cô đến đón con gái về nhà. Dương Dương chạy đến chỗ cô.

Lúc này, trên đường người người qua lại bỗng xuất hiện một con hồ ly trắng tuyết. Dương Dương xoay người đuổi theo nó, sau đó thuận thế ngồi lên người nó.

Chuyện kỳ quái xảy ra, con hồ ly đột nhiên sải một đôi cánh bay lên giữa không trung, Dương Dương cũng càng lúc càng bay cao, rồi không thấy bóng dáng đâu.

“Dương Dương —————” . Cô hét lên gọi con, rồi bưng tỉnh.

“Gặp ác mộng à?”. Tiểu Dương đứng dậy.

Cô ngồi dậy, lau mồ hôi lạnh trên trán. Sau đó cầm áo đã bị trượt xuống đưa cho anh.

Hai người gần như cùng đứng lên.

Thân thủ Tiểu Dương nhanh nhẹn đỡ lấy cánh tay cô.

Sau khi Khương Hiểu Nhiên đứng vững, rút tay nói, “Cảm ơn”.

“Thế nào đã Kó tình yêu mới, tôi từ người yêu cũ lại trở thành kẻ xa lạ”.

Khương Hiểu Nhiên ngẫm nghĩ, anh ta lại đang trả đũa.

Cũng không muốn nghe anh nói tiếp, “Tiểu Dương, chúng ta nên nói chuyện rõ ràng”.

Chẳng lẽ em nói cho tôi biết Dương Dương là con gái tôi, kỳ thực tôi đã biết, nhưng tôi rất muốn nghe chính miệng em thừa nhận.

“Tôi nghe Lưu Sảng nói, lần này anh trở về là tính kết hôn với Quách Doanh”.

Niềm vui sướng trong mắt Tiểu Dương tức thì biến mất, đáy mắt hiện lên một mảng lạnh lẽo.

Khương Hiểu Nhiên tựa người vào vách tường, không nhìn anh, ánh mắt nhìn trắng sáng tỏa.

“Ly biệt gần mười năm, anh có một cuộc sống mới bình thường. Tôi cũng không nói tôi khá hơn anh nếu không đó chỉ là nói dối. Nhưng tôi cũng hy vọng anh có thể thành gia lập nghiệp”.

“Cuộc sống Kũa tôi ra sao thì có liên quan gì đến em”.

Khương Hiểu Nhiên nghĩ, không có liên quan đến tôi, nhưng lại có liên quan đến Dương Dương.

Nhưng cô không mở miệng được, nói cho anh về con gái, chỉ sợ quan hệ của hai người càng thêm phức tạp.

Hiện giờ cô nghĩ muốn dao sắc chặt đứt rồi, Kùng anh phân chia nhất Thanh nhị Sở.

“Đúng vậy, không liên quan. Say này, nếu trên đường có gặp nhau, cũng mong anh coi tôi như người xa lạ”.

Tiểu Dương bước từng bước đến gần cô, trong mắt lóe lên tia lửa nguy hiểm “Vậy còn Dương Dương ? Em muốn để cho con gái tôi trở thành người lớn lên không có cha sao ?”.

Khương Hiểu Nhiên ngạt nhiên nhìn anh.

“Em không cần nói cho tôi, cha Dương Dương không phải là tôi”.

Cô mặc không lên tiếng, nói dối không phải là sở trường của cô.

Tiểu Dương cúi đầu xuống, kề môi bên vành tai cô, khẩu khí vô cùng bình tĩnh nói, “Khương Hiểu Nhiên, em đừng khinh người quá đáng. Ly hôn là quyết định của em. Một mình tự sinh hạ con gái tôi, cũng không chịu nói cho tôi biết. Bây giờ lại muốn chia rẽ con gái và tôi. Thế giới này không phải chỉ của riêng em, không phải em nói gì thì thành thế”.

Ngữ khí Tiểu Dương càng bình thản, tim cô càng đập liên hồi.

Cô muốn nói, chẳng lẽ anh lại không bắt nạt người khác. Anh rõ ràng có vị hôn thê, lại còn trêu chọc tôi. Dựa vào cái gì tôi đường đường là phụ nữ đẳng hoàng, lại bị người khác coi như dạng tiểu tam.

Cái cảm giác xấu hổ này, cô chưa bao giờ nếm qua.

“Không nói thêm. Tôi nói cho em, em đừng nghĩ tìm cho Kon gái tôi một người cha giàu có. Em cho là đứng cạnh Cố Thiên Nhân có thể bay lên trời sao. Em vội vã như vậy hẳn muốn làm tiểu tam. Oh, cũng có thể là tiểu tứ, tiểu ngũ ấy”.

Mặt Khương Hiểu Nhiên đỏ bừng, gơ tay lên tát vào mặt anh.

Âm thanh sắc nét của cái tát vang dội trong không gian yên tĩnh ban đêm.

Tiểu Dương nắm lấy cổ tay cô, áp đảo cô vào vách tường, mắt đối mắt, mũi chạm mũi nhìn chằm chằm cô. “Thế nào, chịu không nổi sao. Lòng tự trọng cao như vậy, sao lại Kùng tiểu nha đầu cạnh tranh. Cố Thiên Nhân có bạn gái mới họ Ngô ngọt ngào chỉ có hai mươi mốt tuổi, tôi thật sự thông cảm với em”.

“Đồ khốn nạn”. Đôi mắt đen láy của Khương Hiểu Nhiên che phủ một tầng sương mù, cô liều mạng trợn to mắt, nhưng những giọt nước mắt không nghe lời vẫn chảy xuống từ khóe mắt.

Lúc này, Cố Thiên Nhân đẩy cửa bước vào.

Truyền vào lỗ tai anh là ba chữ “Đồ khốn nạn”, còn lúc này lại nhìn thấy hình ảnh cả cơ thể Tiểu Dương đang đàn áp Khương Hiểu Nhiên.

Về mặt anh tức giận đi lên phía trước, “Tiểu tiên sinh, mời anh buông tay”.

Tiểu Dương nói cánh tay cô, nhẹ nhàng trượt xuống gò má cô, ngón tay cái lau đi những giọt nước mắt còn ướt trên mặt cô, cười nói, “Tính tình vẫn như trẻ con, em đã làm mẹ rồi đấy”.

Khương Hiểu Nhiên quay đầu nhìn Cố Thiên Nhân, “Đưa em đi, Thiên Nhân”.

Cố Thiên Nhân nắm tay cô, nhìn Tiểu Dương.

Cô muốn đi cùng với anh ta.

Tiểu Dương suy sụp buông tay cô ra.

“Tiểu tiên sinh, Khương tiểu thư không chỉ là bạn gái của tôi, mà còn là bạn tốt của tôi. Sau này tôi không hy vọng thấy anh có hành động không lịch sự với cô ấy”. Cố Thiên Nhân hơi cảnh cáo nói.

Tiểu Dương cười cười, “Hiểu Hiểu là mẹ của con gái tôi, tôi sao có thể đối xử không tốt với cô ấy. Nhưng tính cách cô ấy rất quật cường, làm cho tôi phát cáu, sợ đã làm anh hiểu lầm”.

Khương Hiểu Nhiên cơ hồ dựa nửa người vào Cố Thiên Nhân, đi ra ngoài.

Ánh mắt Tiểu Dương u ám sụp xuống, tay nắm chặt thành quyền.

Khi hai người đi đến đại sảnh, Cố tỷ tỷ bước tới, “Thiên Nhân, em đi đâu. Hôm nay em là chủ nhân đây”.

“Chị, chị giúp em tiếp đón. Em còn có việc”.

“Còn chuyện gì quan trọng hơn chuyện hôm nay?”. Ngữ khí cô không hề vui vẻ.

“Được rồi, em đã sắp xếp tốt lắm. Chị chỉ cần giúp em tiễn khách là được”. Cố Thiên Nhân nói xong, cũng không quay đầu lại mà đi thẳng ra cửa.

“Nếu không, anh ở lại, một mình em về là được rồi”. Khương Hiểu Nhiên nói nhỏ.

Cố Thiên Nhân nhìn ánh mắt cô ửng đỏ, nước mắt vẫn còn vằn vương trên mặt, thương tiếc nói, “Anh lo lắng”.

Xe chạy đến dưới cổng nhà Khương Hiểu Nhiên, Cố Thiên Nhân mở cửa xe, nhìn theo bóng cô lên tầng mới rời đi.

Hôm sau, Tiểu Dương đến công ty rất sớm.

Tối hôm qua, anh ngủ không ngon giấc.

Nằm trên giường, trước mắt vẫn cứ hiện lên hình ảnh Khương Hiểu Nhiên và Cố Thiên Nhân nắm tay nhau.

Theo hiểu biết của anh, cô không phải là loại phụ nữ ham hư vinh, nhưng những lời nói làm tổn thương người khác của anh vẫn thốt ra.

Vì sao mỗi lần muốn gần cô, kết quả lại càng đẩy cô xa hơn.

Nghĩ đến đêm nay, nhân dịp này anh phải đưa ra quyết định chính xác trong mắt người khác. Anh phải dũng cảm quyết định theo lời trái tim mách bảo.

Sáng sớm, đầu như được lên giây cót, sớm đã tỉnh dậy. Nơi ở cách công ty cũng gần, anh dứt khoát đi bộ tới làm.

Anh tựa người vào ghế, cửa hồ khép bị đẩy ra.

“Dương, sao hôm nay đến sớm vậy”.

Quách Doanh mỉm cười bước lại gần.

Về mặt anh phức tạp nhìn cô, không nói gì.

Quách Doanh đi đến bên cạnh anh, hai tay dịu dàng đặt lên vai, “Tinh thần anh không được tốt, để em mát xa cho anh”.

Tiểu Dương từ từ nhắm mắt, Kó chút bất đắc dĩ. Muốn nói gì đó, nhưng lời vừa đến cửa miệng lại nuốt trở về.

Quách Doanh cúi đầu, kề môi bên lỗ tai anh, nũng nịu nói, “Dương, có thoải mái không ?”.

“Có”.

Bàn tay Quách Doanh trượt từ đầu vai đi xuống, nhẹ nhàng đặt lên bộ ngực anh qua một lớp áo, “Như vậy sao ?”.

“Đừng như vậy”. Tiểu Dương nắm lấy tay cô đặt sang bên, thừa cơ đứng dậy, đối mặt với cô.

Lời nên nói nói muộn không bằng nói sớm.

“Quách Doanh, chúng ta chia tay đi”.

“Vì sao? Chúng ta rõ ràng sắp kết hôn, sao đột nhiên lại chia tay? Em không đồng ý”.

“Anh không phải đang trưng cầu ý kiến của em, anh chỉ nói cho em kết quả”. Tiểu Dương bình tĩnh nói.

Quách Doanh nói trong làn nước mắt, “Em có gì không tốt sao? Anh nói cho em biết, em thất sự không muốn rời khỏi anh”.

“Không phải vấn đề của em, là vấn đề của anh”. Tiểu Dương mở ra ngăn kéo, lấy ra một tập chi phiếu dày.

“Em theo anh đã hai năm, chỗ này có một trăm vạn, tính làm tiền bồi thường”.

Nước mắt Quách Doanh không ngừng rơi, nhưng trong lòng rất giận, chỉ một trăm vạn nghĩ muốn đuổi cô. Người khác không biết, nhưng cô muốn phân chia rõ ràng, vài năm gần đây thu nhập của Tiểu Dương tính trung bình ra cũng phải đến chín chữ số.

Anh coi cô là dạng người thế nào ? Hai năm theo anh làm tùy tùng, còn muốn chăm sóc cuộc sống cho anh, vốn nghĩ là tăng bằng lớn cũng có ngày tan chảy.

Cô biết trong lòng anh không có cô. Cô không cần, dù sao có thời gian cả đời người, cô không tin không thắng được người phụ nữ kia.

Nào biết nói chờ lại có được một kết quả như thế này.

Nếu không chiếm được hôn nhân, cô sẽ lấy tiền. Trên đời chỉ có tiền bạc là không bao giờ gạt người.

Cô tiếp nhận chi phiếu, ngón tay chỉ thẳng, “Tiểu Dương, anh cũng thật keo kiệt. Một trăm vạn mà muốn đuổi tôi”.

Tiểu Dương thoải mái hỏi, “Em Kần bao nhiêu ?”.

“Tôi không cần nhiều lắm, chỉ cần thêm đằng sau một con số không là được”. (trời mù này tham thật)

Tiểu Dương nhìn cô ta cười nhạt.

“Anh đừng nói cho tôi biết anh không đáp ứng nổi, gia sản thực sự của anh không chỉ thế này đâu. Chỉ là một ngàn vạn, có thể mua được tự do của anh, anh đúng là được lời”.

Tiểu Dương nói rõ ràng, ” Được, nhưng mời em ký trước vào cái này”.

Tiểu Dương lại lấy từ ngăn kéo ra một bản hợp đồng, bên trong quy định chắc chắn hạng mục Không việc. Đại ý là sau này anh và Quách Doanh là hai người không liên quan gì đến nhau, làm trái với quy định đối phương phải bồi thường một ngàn vạn.

Quách Doanh ngẫm nghĩ, cô đúng là xem nhẹ Tiểu Dương. Không nghĩ tới anh ta lập kế hoạch chu đáo như vậy, nghĩ việc chia tay chỉ sợ không phải nhất thời xảy ra mà sớm đã có dự mưu từ lâu.

Cô xoát xoát ký tên, tiếp nhận chi phiếu nhìn kỹ rồi cười nói, “Yên tâm, tôi có chết cũng không bám lấy anh. Về sau coi như bạn bè đi”.

“Được thôi”.

Tiểu Dương nhìn theo Quách Doanh bước từng bước ra ngoài, trong lòng cười lạnh, người đàn bà này hai năm nay luôn miệng nói yêu anh, cuộc đời này không lấy anh không được.

Kết quả, một tập chi phiếu là có thể mua được tình yêu của cô ta.

May mắn là cô ta yêu tiền.

Kinh nghiệm cuộc đời nhiều năm nay đã cho anh hiểu rõ, chỉ cần có thể dùng tiền để giải quyết vấn đề, thì sẽ không thành vấn đề.

Những gì thực sự quý giá, cho đến bây giờ không có cách nào dùng tiền tài đo được.

Chẳng hạn như cánh tay, sinh mệnh, còn có tình yêu.

End

9. Chương 17-18

Chương 17

Tranh chấp

Thành phố B vào tháng một đặc biệt lạnh giá và ẩm ướt.

Tuy là đầu mùa đông, nhưng ngoài trời bắt đầu mưa. Sắc trời âm u, có vẻ như báo hiệu mùa xuân sắp đến sớm.

Khương Hiểu Nhiên làm việc cả ngày không ngừng nghỉ.

Sau khi siêu thị mở hai chi nhánh mới trong thành phố, trong đó cô cũng mở hai cửa hàng sách. Nguồn cung cấp sớm đã có, nhưng nhân viên cửa hàng không có, chỉ có thể đến thị trường nhân tài thông báo tuyển dụng.

Sau đó còn phải tìm đội ngũ trang hoàng tốt, để trang trí toàn bộ cửa hàng, đặt kệ sách hợp lý. Không ngừng chạy đi chạy lại, ngay cả cơ hội mở miệng đường như không có.

Đến buổi chiều, nhận được điện thoại của Đặng Phổ, hẹn cô buổi tối đi xem phim. Cô nghĩ đã quen nhau mấy tháng, hai người có chỗ không mặn không nhạt, cũng nên đẩy mạnh quan hệ, nên vui vẻ đồng ý thôi.

Cô cũng gần mười năm chưa đến rạp chiếu phim, vừa nhìn đã thấy rất ngỡ ngàng. Nhưng giữa lúc đó, Đặng Phổ đã cầm tay cô.

Phản ứng trực tiếp nhất của cô là muốn bỏ ra, nhưng lại nghĩ, yêu đương thì hành động cầm tay nhỏ bé ấy cũng chẳng là gì.

Siêu thị có vài cô nàng bán quần áo đã ly hôn, mới gặp gỡ vài ngày đã cùng đàn ông chiến đấu. Lúc ăn cơm, còn hào phóng chia sẻ mọi người tình cảm của mình.

Khương Hiểu Nhiên lúc ấy nghe được đã đỏ mặt.

Nghĩ đến lúc này, cô mặc cho anh ta nắm, về lý thì vừa ý chứ thực sự không tự nhiên.

Sau khi xem xong phim, Khương Hiểu Nhiên vốn định một mình về nhà. Nhưng Đặng Phổ nói thời gian còn sớm, muốn đến nhà cô thăm con gái. Vì thế hai người cùng đánh xe đến nhà Khương Hiểu Nhiên.

Đến cửa, cô vừa định tra chìa khóa mở cửa.

Đặng Phổ vội vàng áp sát cô vào cánh cửa, nói: “Cho anh hôn một cái, Hiểu Nhiên”.

Môi anh gắn lên mặt cô.

Khương Hiểu Nhiên muốn đẩy anh ta ra lập tức, tay vừa đặt lên ngực anh lại do dự. Nếu tính cùng anh phát triển quan hệ, thì hôn môi cũng là điều tất nhiên.

Ngay tại thời điểm cô anh dừng hý sinh, cửa từ bên trong mở ra.

Bất ngờ không kịp phòng bị, cô ngã vào lòng một người.

Người nào đó ở phía sau ôm lấy cô, kéo sang một bên. Đặng Phổ mất đi chỗ dựa, ngã lao xuống.

Người đàn ông bước từng bước lên trước, đi đến bên cạnh Đặng Phổ, dìu anh ta đứng lên, “Không phải ngã đến vậy chứ?”.

“Anh là?”.

“Tôi là Tiểu Dương, Hiểu Hiểu không nhắc đến tôi cho anh biết sao?”.

Đặng Phổ nhìn Khương Hiểu Nhiên, vẻ mặt khó hiểu.

“À cái đó cái đó, anh ấy là chồng trước của em”. Khương Hiểu Nhiên lắp bắp nói.

Trong lòng thầm oán giận, nhất định anh ta cố ý khiến tình thế khó xử thế này.

Đặng Phổ đưa mắt nhìn hai người lần nữa, nói, “Đã muộn rồi, anh về nhà đây”.

“Em tiễn anh”. Khương Hiểu Nhiên đi tới cửa.

“Hiểu Hiểu, Dương Dương nằm trên giường chờ em kể chuyện cổ tích đấy. Anh ru con bé ngủ nhưng nó không chịu, quyết chờ em về”. Tiểu Dương gọi cô lại.

“Không cần tiễn, thời gian không còn sớm, em đi ngủ sớm đi”. Đặng Phổ lịch sự cáo biệt.

Khương Hiểu Nhiên đi vào phòng con gái, Dương Dương đang mặc quần áo cho búp bê.

Cô liếc mắt một cái đã nhận ra, đó là búp bê mà con gái vẫn luôn thích, nhưng cô thấy đắt, nên vẫn không sẵn sàng bỏ tiền mua.

“Cái này từ đâu vậy?”. Cô ngồi ở mép giường hỏi.

“Chú Tiểu mua ah”. Dương Dương vẫn mãi mê chơi, còn không ngẩng đầu lên.

“Không phải mẹ đã nói với con, không được tùy tiện nhận quà người lạ sao?”.

“Nhưng chú ấy không phải là người lạ. Lần trước, chú ấy đã mua đồ ăn sáng ỉnh mà. Còn nữa, chú Tiểu nói, tên của chú ấy là Tiểu Dương, tên của con là Khương Dương, nói con đặc biệt có duyên”. Đôi mắt to của Dương Dương sáng lấp lánh.

Mới gặp mặt hai lần, con gái đã nói hộ anh ta. Anh ta rốt cuộc đã nói gì với Dương Dương. Không được, cô phải nói chuyện với anh ta.

Khương Hiểu Nhiên ru con gái ngủ, trở lại phòng khách.

Tiểu Dương tào nhả tựa người vào sofa, nâng chén trà lên, mở nắp đậy, thổi nguội, rồi mới chậm rãi nhấp nháp.

Anh ta thật nhân nhã, có nhiều thời gian rảnh rỗi lắm hay sao mà đến nhà cô vui vẻ thế này.

“Tiểu Dương, sao anh lại làm vậy? Sao anh và Dương Dương lại ở nhà? Con bé không phải ở nhà bà Trương sao?”.

“Đừng nóng vội, ngồi xuống đây rồi nói”. Tiểu Dương tiếp đón cô. “Anh không phải muốn đến thăm Dương Dương, nhưng khi gõ cửa nhà, bà Trương đã nhận ra anh. Dương Dương bảo bà mở cửa, nên để anh ở nhà chờ em về”.

« Vậy anh và Dương Dương đã nói gì, sao nhanh vậy con bé đã nói giúp cho anh ? ».

Tiểu Dương đột nhiên bật cười, “Hiểu Hiểu, chẳng lẽ em không biết cha và con gái luôn hiểu lòng nhau sao”.

Khương Hiểu Nhiên tức giận nói, “Tiểu Dương, tôi nghĩ ý của tôi anh hẳn rất rõ ràng, sau này mời anh không có việc gì thì đừng chạy đến nhà tôi nữa”.

Anh nhâm nhi trà, “Nếu em cảm thấy anh quấy rầy em, sau này mỗi tuần anh sẽ đón Dương Dương đến ở nhà anh hai ngày”.

Cô hụt hơi nói, “Từ nhỏ đến lớn, anh đã quan tâm được con bé cái gì ? Sau này nói, anh có con? Còn có vị hôn thê, anh có thể đối xử với con bé như thế nào?”.

“Anh không biết về sự tồn tại của con bé, cũng không biết con bé lớn lên thế nào. Nhưng Khương Hiểu Nhiên, đừng tưởng rằng mình vĩ đại. Một thân một mình em sinh hạ con bé, đã rất giỏi. Nhưng anh sẽ không cảm kích em. Em ngăn cách tình cha con anh tám năm trời, khiến anh không thể chứng kiến sự trưởng thành của con. Chẳng lẽ em không cho rằng mình thật sự là người ích kỉ sao ?”. Tiểu Dương tức giận đến gần cô.

“Cảm ơn anh đã nói cho tôi biết, thì ra tôi là người ích kỉ như vậy”. Khương Hiểu Nhiên lùi về sau hai bước.

Tiểu Dương thấy sắc mặt cô tái nhợt, tim không kiểm soát được đau thắt lại. Anh đỡ lấy vai cô, nhưng Khương Hiểu Nhiên gạt tay tránh khỏi anh.

“Đúng vậy, tôi rất ích kỉ. Trong những năm trẻ trung của tôi, tôi gây ngốc sinh con. Người khác vội vàng đi xem phim, đi dạo phố, tôi ở nhà cho con bú, thay tã. Dương Dương càng lớn càng cần nhiều tiền, người khác ở văn phòng ngồi điều hòa, tôi ở trước cửa siêu thị, dầm mưa dãi nắng, bày hàng bán sách. Sau này kinh tế tốt hơn một chút, muốn cho con gái một cuộc sống tốt hơn, tôi tiếc ăn tiếc mặc, muốn dành dụm tiền mua một căn hộ lớn. Đúng vậy, tôi chính là người ích kỉ như vậy”. Khương Hiểu Nhiên cười nói.

“Không được cười”. Thấy cô cười còn khó coi hơn khóc, tim Tiểu Dương giống như bị kim châm.

“Thật xin lỗi, Tiểu Dương, giấu anh là tôi không đúng, tôi xin lỗi anh”. Khương Hiểu Nhiên cúi người sâu trước anh, “Sau này anh muốn đến gặp con bé, tôi không ngăn cản, nhưng mong anh đừng đưa con bé đi”.

Tiểu Dương thấy bộ dáng khiêm tốn của cô, lòng anh đau như cắt.

Người phụ nữ ngốc nghếch này, sao không hiểu được tâm ý anh, lại nghĩ rằng anh muốn cướp con gái của cô. Nếu anh muốn con gái, đều có cách, cần gì phải để ý đến sắc mặt của cô.

“Khương Hiểu Nhiên, em luôn miệng nói vì con gái. Về việc đó anh cũng không hề khác em. Hôm nay, anh đến nhà bà Trương đón con bé về nhà. Bài tập con bé không làm, bài kiểm tra trắc nghiệm ngữ văn chỉ đúng tám mươi ba điểm. Sau khi phụ đạo con bé học tập, anh sắp xếp cho con bé ngủ, nhưng nó nhất quyết đợi em về”.

“Anh không phải còn Quách Doanh sao, tôi có thể tìm một người đàn ông, tổ chức một gia đình đầy đủ”.

Cô ấy đúng là tính muốn phân chia rạch ròi với anh.

“Anh và Quách Doanh đã chia tay, anh có thể toàn tâm toàn ý chăm sóc con gái, em thấy được không?”.

“Có gì không được, dù sao tôi cũng độc thân chín năm, nếu có thêm chín năm nữa, tôi đều trụ được”. Sau khi Khương Hiểu Nhiên nói xong, mới phản ứng kịp, Tiểu Dương và Quách Doanh đã chia tay.

“Đêm đã khuya rồi, anh nên về ngủ sớm đi”.

Tiểu Dương đứng dậy, đến trước mặt cô, thở nhẹ vào tai cô, “Muốn đuổi người sao, sợ gì vậy, anh sẽ không ăn em đâu”.

Nửa bên mặt giáp tai của Khương Hiểu Nhiên đỏ bừng bừng, khó nhọc nói, “Vài năm không gặp, sao anh lại trở nên hạ lưu như vậy ?”.

Hạ lưu ? Tiểu Dương nheo mắt lại. Đột nhiên điểm nhạy cảm ở tai cô bị gắn chặt với miệng của anh cùng với tiếng lầm bầm “Nói như vậy có ý gì ?”.

Khương Hiểu Nhiên không dám tin hành động này, cô vừa xấu hổ vừa tức giận đứng đó, quên đi không phản ứng gì.

Một lúc lâu, Tiểu Dương vẫn không rời cô, ngón tay không tự chủ được vuốt ve đôi môi cô, sau đó mỉm cười.

Tiểu Dương đi rồi, tim Khương Hiểu Nhiên cảm thấy lúc nóng lúc lạnh, chột cao chột thấp.

Sau này, chỉ sợ sẽ thường xuyên chạm mặt với anh. Cô không biết liệu trái tim mình có chịu đựng nổi áp lực như vậy không nữa?

Anh và Quách Doanh chia tay, không phải sắp kết hôn sao, sao đột nhiên lại chia tay. Chẳng lẽ là vì Dương Dương ? Đúng vậy, vừa vào cửa đã bị coi như mẹ kế, cô gái nào chẳng không vui.

Nghĩ đến Tiểu Dương vì Dương Dương mà không kết hôn, cô càng thêm lo lắng.

Xem ra, cô phải dặn dò bà Trương, không để Dương Dương tiếp xúc nhiều với anh.

Nhưng có thể tưởng tượng được tính bá đạo của Tiểu Dương, cô lấy lại chủ ý.

Vạn nhất, nếu anh nói với bà Trương là ba của Dương Dương, không phải việc càng tệ sao.

Cô không biết rốt cuộc đã nợ Tiểu Dương cái gì, rõ ràng đã ly hôn, nhưng cuộc sống của cô lại luôn có hình bóng của anh.

EndChương 18

Em không nên là phụ nữ

Siêu thị thuận lợi khai chương chi nhánh ở trung tâm thành phố, người đến tấp nập, doanh thu cửa hàng tăng gấp đôi.

Khương Hiểu Nhiên vừa vui mừng vừa lo lắng.

Mừng vì doanh thu gia tăng, kiếm được tiền nhiều hơn trước. Lo vì giá nhà cung cấp Bắc Kinh tăng lên 10%. Theo tiêu thụ hiện giờ, hàng năm nhiều lắm cũng chỉ kiếm thêm mười vạn tệ.

Nếu thực sự bọn họ nói vậy, gần như muốn loại bỏ gần một nửa lợi nhuận của cô. Cô đã có kế hoạch một năm phải mua được căn hộ lớn, xem ra vừa kịp ngâm nước nóng.

Có một ngày cô quá lo lắng nên đã gọi điện cho người phụ trách bên kia hỏi. Nhưng người ta nói, cậu ta cũng không làm trong giới, bảo cô đi tìm giám đốc.

Cô liên hệ đến Trần Đại Dũng, người đàn ông già pha trò, nói một hồi nào là giá xuất bản tăng lên, một hồi lại nói đẩy đường giờ đang lạm phát.

Cô khiêm tốn hỏi có cách nào giải quyết không, người đàn ông đó chỉ cười không đáp.

Khương Hiểu Nhiên nghĩ, cô nên đi Bắc Kinh một chuyến, gặp Trần Đại Dũng, thuận tiện xem có đại lý sách nào có giá thấp hơn không.

Lúc gần đi, cô đưa con gái sang nhà bà Trương, lòng bất ổn rời thành phố B.

Buổi sáng cô vừa đến Bắc Kinh, đã hẹn gặp Trần Đại Dũng giữa trưa ăn cơm, tiện đó hẹn gặp nhân viên bán hàng Tiểu Vương đang phụ trách.

Theo khẩu vị sắp xếp tên họ Trần, cô ở khách sạn phòng tốt. Cuộc hẹn lúc mười hai giờ, cô đến trước vài phút, đến giờ hẹn, Tiểu Vương cũng đến.

“Tiểu Vương, em thành thật nói cho chị biết, các em tăng mức giá cuối cùng bao nhiêu ? Đừng ép người quá vậy !”.

“Chị Hiểu Nhiên, chúng ta quen nhau cũng đã sáu năm, không phải tiểu đệ không chịu giúp chị, nhưng bên trong co dân lớn. Từ 3% đến 10% đều có. Em cũng chỉ là kẻ làm thuê, sao làm chủ được việc này. Lời thật sự cần nói, theo tiêu thụ của chị, chắc tăng 5% không nhiều lắm”.

“Ai cho tôi giày nhỏ đi thể này, tôi cũng chẳng đắc tội với ai”.

“Em không phải nói rất rõ ràng sao, chị nên nói với Trần tổng, xem có thể giảm đi một ít hay không”.

Sau mười phút, Trần Đại Dũng đẩy cửa vào.

“Trần tổng”. Hai người đứng dậy.

“Tiểu Vương, cậu đã ở đây rồi. Ngồi đi”.

Khương Hiểu Nhiên nhanh chóng đưa thực đơn qua, “Trần tổng, mời anh xem”.

“Ồ, Hiểu Nhiên, cô là khách, nên để cô chọn”. Anh ta xem thực đơn rồi đẩy sang cho cô.

Hai người giằng co nhường nhau, Tiểu Vương chen vào hòa giải, “Chị Hiểu Nhiên, chị đừng khách khí. Trần tổng chúng ta rất nể phụ nữ”.

Trên bàn đầy đồ ăn, Trần Đại Dũng bóc con tôm to, “Này, sao hôm nay tôm có vẻ không ngon lắm”.

Khương Hiểu Nhiên cũng đưa một con vào miệng, bình thường cô không phải đặc biệt thích ăn tôm, nhưng món om tôm này lại là khẩu vị của cô.

Chỉ chốc lát, Trần Đại Dũng lại lên tiếng, “Thịt cua trông chẳng giống đồ tươi, sợ rằng cua chết”.

Khương Hiểu Nhiên cười theo, “Không phải nói ngài thích ăn đồ ăn Sơn Đông nên mới chọn nơi này sao. Nếu biết vậy ...”.

Tiểu Vương thấy không khí không tốt, nhanh nói, “Trần tổng, quản lý Lý sắp xếp tôi tăng ca trưa, nếu không có gì thì tôi về công ty trước”.

Trần Đại Dũng gật đầu đồng ý.

Phòng ăn còn lại hai người họ.

Trần Đại Dũng đặt đôi đũa một bên, không ăn, chỉ nhìn cô, “Tôi đã nói, chúng ta sẽ gặp mặt ở Bắc Kinh”.

“À, kỳ thực tôi nên đến sớm thăm ngài”.

“Hiểu Nhiên, tôi cũng không muốn nói vòng vo. Giá cả thì vui vẻ, tôi không muốn bán cho cô giá thấp hơn. Như vậy đi, đêm nay cô cùng tôi một đêm, tôi sẽ cho cô xuống hàng giá 7 điểm, cung cấp cho cô giá thấp nhất”. Tay Trần Đại Dũng cũng nhân cơ hội sờ đùi cô.

Giống như con rắn bò trên đùi cô, cảm giác của cô chỉ có hai chữ — ghê tởm.

Cô bỗng nhiên đứng dậy, “Trần tổng, cảm ơn anh đã tôn trọng tôi, thì ra một đêm của tôi đáng giá như vậy. Đáng tiếc, tôi chỉ bán sách, không bán thân”.

Nói xong, cô xoay người rời đi.

Sau khi Khương Hiểu Nhiên trở về khách sạn, mệt mỏi nằm vật lên giường.

Làm phụ nữ sao khó như vậy.

Muốn trộm lúc lười biếng, dựa vào đàn ông, lại phải chịu hấn ta chơi bời. Còn phải nể mặt hấn ta.

Trên báo không phải có đăng, một đạo diễn nổi danh đang ở cùng với một nữ diễn viên trong xe thì bị chụp, vợ là một diễn viên nổi tiếng, không chỉ giữ im lặng, mà bốn phía trên truyền thông còn tuyên dương hai vợ chồng yêu thương đến thế nào.

Hillary luôn là phụ nữ mạnh mẽ. Clinton ở Nhà Trắng, trong vụ bê bối của mình xảy ra, bà không những phải chịu đựng, lại còn phải thể hiện tình cảm khắp nơi trên truyền hình. [1]

Còn những phụ nữ bình thường, không biết chịu khổ thế nào đây.

Bạn muốn tự lập, dốc sức làm việc bên ngoài, lại đối mặt với việc bị quấy rối nơi làm việc. Nếu bạn buộc phải sống, phó mặc thân thể cho hắn ta, người khác sẽ nói bạn không biết xấu hổ. Nếu bạn từ chối hắn, đàn ông không cam lòng, sẽ cho bạn đi giày nhỏ.

Phụ nữ xấu xí, đàn ông không thèm liếc mắt một cái. Nếu xinh đẹp, lại hạ xuống cái danh trên hoa ghen nguyệt.

Bất cứ khi nào có phụ nữ xinh đẹp là có hiểm họa ở đó, như Đất kỹ, nổi danh dụ dỗ con, Dương Quý Phi, nàng khiến cho an sử chi loạn.

Theo lý thuyết, đáng giặc là chuyện của đàn ông, không hề liên quan đến phụ nữ yếu đuối như nàng.

Một nhà sử học đã tìm ra căn cứ chính xác, không có nàng sẽ không có vụ gièm pha Đường Minh Hoàng chiếm lấy con dâu. Chiếm lấy, lại rất sủng ái hậu cung, sau đó từ nay về sau quân vương không còn lên triều sớm. Hoàng đế không cần lên triều, chính sự quốc gia cũng thành một mớ hỗn độn.

Cuối cùng, làm cho an sử chi loạn. Đúng vậy, nàng Dương Quý Phi chính là mối họa thủy. [2]

Con mẹ chó má nó, Khương Hiểu Nhiên mắng thầm trong lòng.

Cái gì họa thủy, nàng Dương Quý Phi có lỗi lớn nhất chính là không nên sinh ra trên đời, lại càng không nên có dáng vẻ xinh đẹp như vậy.

Nghĩ đến mình, sống đến ba mươi ba tuổi, vẫn là người trong sạch, không mời gọi bất cứ ai.

Trong nhà mỗi một đường kim mũi chỉ, cô đều vất vả tránh khỏi.

Kết quả ư? Vẫn gặp phải Trần Đại Dũng, thật đúng đề cao cô, cùng một đêm được bảy tám vạn.

Lúc từ chối thật ra rất vui vẻ.

Có thể tưởng tượng hắn ta tăng giá, cô gần như không có lợi nhuận, hoàn toàn như làm công cho hắn.

Tâm tình uể oải không ngừng.

Xem ra, cần phải tìm một nhà cung cấp khác.

Nhưng khách hàng gửi đến cửa, người ta có coi trọng không? Lấy giá ưu đãi sao?

Cô càng nghĩ đầu càng đau, rõ ràng không nên nghĩ nữa.

Buổi chiều, cô tỉnh dậy, đứng bên cửa sổ, ánh mặt trời tà tà nhảy nhót bên cửa.

Bắc Kinh từ tháng mười hai, đã vào mùa đông lạnh, mà ánh mặt trời kia lại mang đi cái rét lạnh, làm cho lòng người cũng ấm áp lên.

Cô quyết định đi đến Vạn Lý Trường Thành, thăm kỳ quan thế giới, có lẽ sẽ mang đến vận may cho cô.

Khương Hiểu Nhiên đi vào chân thành cũng đã gần hoàng hôn. Là lúc du khách trở về, cả hàng lang vốn đông đúc cũng dần trở nên trống trải.

Cô vẫn đi theo cầu thang, chân đã tê không cảm giác. Trong lòng chỉ có một ý nghĩ, cứ đi thẳng về phía trước.

Mặt trời ngã về phía Tây, sắc trời dần dần tối, dọc đường đi du khách thưa dần.

Không biết đã đi bao lâu, cô cảm giác như chân đứng nhũn ra, cả người đổ mồ hôi. Ngẩng đầu, cách đó không xa là tòa đài cao như vẩy tay gọi cô.

Cô nói với chính mình, đi đến kia, cô sẽ là người thắng cuộc.

Cả đường đi, cô chưa đi được một vạn, cũng chỉ có chín ngàn bạc.

Tới đó chỉ cần mấy chục bậc.

Nhưng mỗi một bậc thang, tựa hồ như dài cả ngàn dặm.

Cô bước đi từng bước, chân không ngừng run rẩy, ngay cả tiếng thở cũng nặng nề.

Kiên trì, đi từng bước đến phía trước, chân đã như không phải của cô, hoàn toàn thoát ly khỏi khống chế của đầu óc.

Đổ về phía trước đêm, năm, bốn, ba, hai, một, cô đã làm được!

Cô chao đảo dựa vào góc tường, khát nước không chịu nổi, nhưng không có sức lấy bình nước từ túi xách.

Đơn giản ngồi dưới đất, thưởng thức ánh trăng.

Chỉ thấy ánh trăng sáng cả bầu trời đêm, phát ra ánh sáng trong trẻo nhưng lạnh lùng u uất.

Ban đêm cô tịch, trốn trên Vạn Lý Trường Thành ngắm trăng, đúng là chỉ có mình cô.

Bên tai bỗng nhiên truyền đến tiếng kèn harmonica sâu lắng, là bài hát rất cũ.

“Trường đình ngoại, cổ đạo biên, phương thảo bích mấy ngày liền, gió đêm phát liễu tiếng sáo tàn, tịch dương sơn ngoại sơn.” [3] Trong tim cô như khẽ hát bài ca, ánh mắt cố tìm nơi phát ra giai điệu.

Thì ra cách cô vài bước xa, đứng trên một đài cao có một người đàn ông, quay lưng về phía cô, bao trùm vẻ hoang dã là tâm hồn trống rỗng.

End

---

[1] Hilary Clinton là vợ cựu tổng thống Mỹ Bill Clinton. Năm 1998 Bill có dính vào vụ bê bối tình ái với Monica Lewinsky. Vụ bê bối này được coi là một trong mười vụ bê bối lớn nhất trong lịch sử chính trị gia 50 năm gần đây.

[2] Đó là câu chuyện của Dương Quý Phi, người đã gây nên An sử chi loạn.

Xem chi tiết: vi.wikipedia.org/wiki/Lo%E1%BA%A1n_An_S%E1%BB%AD

Đầu tiên Dương Quý Phi đưa về hầu hạ Thọ vương Lý Dục, sau mới được làm phi của Đường Minh Hoàng. Vì nàng mà Đường Minh Hoàng bị gièm pha là cướp con dâu.

Xem chi tiết : vi.wikipedia.org/wiki/D%C6%B0%C6%A1ng_Qu%C3%BD_Phi

[3] Phiên âm “Trường đình ngoại, cổ đạo biên, phương thảo bích mấy ngày liền, gió đêm phát liễu tiếng sáo tàn, tịch dương sơn ngoại sơn...”

Dịch thơ “Ngoài đình, bên đường xưa, cỏ non xanh tận chân trời, gió chiều lay cành liễu tiếng sáo nghe buồn hiu, mặt trời lặn dưới chân núi...”

Là bài hát Tổng biệt ( ) của Lý Thúc Đồng (Đại Sư Hoảng Nhất), nhạc phim “Thành nam chuyện xưa” ( ).

www.youtube.com/watch?v=hqEoznkqqpw

10. Chương 19-20

Chương 19

Bí mật

Gió lạnh tấp vào người, Khương Hiểu Nhiên nắm thật chặt áo bông trên người. Nhìn người đàn ông kia mặc một chiếc áo khoác mỏng, lạng lẽ đứng đón gió lạnh.

Tiếng kèn vẫn vang xa “Chân trời, chi giác, tri giao bán thừa thốt. Nhất hồ rượu đục tẩn dư hoan, đêm nay đừng mộng hàn”. [1] Cô khẽ ngâm theo tiếng kèn.

“Cô(Em – theo Sa chỗ này Khương Hiểu Nhiên chưa biết người này là Cố Thiên Nhân, nên sẽ hiểu theo kiểu người lạ mới gặp lần đầu,) cũng thích bài hát này à?” Người đàn ông vẫn quay lưng về phía cô.

“Khi tôi bảy tuổi xem ‘Thành nam chuyện xưa’, lúc ấy nghe được bài ‘Tổng biệt’ đã thấy mê, vào thập niên tám mươi cũng không có nhiều bài hát hay lắm.”

“Thật trùng hợp, cô ấy cũng thích.” Giọng nói của người đàn ông cùng với tiếng gió thổi xào xạc khe truyền đến, trầm ấm êm tai, làm cho người ta say mê.

“Đúng vậy, một nỗi buồn ly biệt nhạt nhòa nước mắt, một giai điệu duyên dáng lay động bao trái tim con người.”

“Tiễn biệt, cuộc sống không phải chỉ có tiễn biệt.”

Khương Hiểu Nhiên chăm chú lắng nghe, cô có cảm giác người đàn ông này rất quen thuộc.

“Hiểu Nhiên, đến lúc nào em mới nhận ra là anh.” Người đàn ông chậm rãi xoay người.

“Trời ơi, Thiên Nhân, sao anh lại ở đây?”

Anh đi đến trước mặt cô, vươn tay, “Trời đang lạnh còn ngồi dưới đất, đúng là giống trẻ con.”

Khương Hiểu Nhiên nắm lấy tay anh đứng dậy, phỉu hết bụi trên người, “Này, thế vừa rồi anh nói ai cũng thích cơ?”

Cố Thiên Nhân kéo cô, đứng trên chỗ đài cao, chỉ vào phía xa xa. “Hồi còn nhỏ, anh từng mơ ước mình là một đại tướng quân rong ruổi chiến trường, bảo vệ quốc gia. Sau khi đến trường, học Lịch sử mới biết nguồn gốc của Vạn Lý Trường Thành, đặc biệt muốn đến đây. Nhưng vì có vài lý do chung chung nên mãi không thể thực hiện chuyến đi này.”

“Vậy anh đến đây lúc nào?”

“Năm mười bảy tuổi, anh đến Bắc Kinh, Tiểu Ngạn học ở Đại học Bắc Kinh, nên bọn anh cùng nhau đến đây.” Hai mắt anh sáng ngời, “Ngày đó cô ấy đứng ở đây, giống như một đứa trẻ sôi nổi, rồi dùng kèn harmonica thổi cho anh nghe bài hát này.”

“Cô ấy dạy anh thổi kèn harmonica?”

“Lúc đó cô ấy muốn dạy anh, nhưng anh lại từ chối.”

“Vì sao lại từ chối?”

“Anh đã học piano từ năm tuổi, cũng đã học được mười năm. Nói thật anh rất ghét nhạc cụ.”

Khương Hiểu Nhiên rất muốn hỏi, vậy sao anh lại học kèn harmonica, còn thổi hay đến vậy.

Nhưng thấy được ánh mắt sâu xa, vẻ mặt lưu luyến của anh, nên cô thôi không hỏi.

Cố Thiên Nhân nhìn kèn harmonica, ánh mắt mềm mại như nước, khiến cho người ta trầm luân khó mà kiềm chế.

“Kèn harmonica này là cô ấy tặng anh, bọn anh đã hẹn ước sau khi tốt nghiệp sẽ kết hôn.”

Anh dịu dàng vuốt ve chiếc kèn, khóe miệng mỉm cười.

“Vậy sao anh và cô ấy không hết hôn?”

“Bọn anh đã định ngày 1 tháng 10 năm 1996 mở yến tiệc, đáng tiếc cô ấy đã không tới.” Giọng nói anh cực kỳ đè nén.

Đôi mắt Cố Thiên Nhân lóe lên đau đớn, khiến cho Khương Hiểu Nhiên nghĩ có lẽ mình đã hoa mắt.

Sương đêm dày đặc, gió lạnh thổi xung quanh, thổi bay hỗn loạn cỏ dại trên đồng bằng, phát ra tiếng ô ô, tựa hồ như ai đang trốn đầu đó khóc thầm.

“Ít nhất anh đã yêu, thế là đủ rồi.”

“Đã yêu, là đủ sao?” Thần sắc Cố Thiên Nhân lạc lõng, “Nhưng anh thật sự muốn ở bên cô ấy. Muốn cùng cô ấy đi thăm cung điện Potala [2] rực rỡ, muốn cùng cô ấy thám hiểm Tây Song Bản Nạp [3], muốn cùng cô ấy đến Ô Trấn [4] tàn bạo. Anh muốn chờ khi anh già đi, cùng cô ấy ngồi trên xích đu ngắm mặt trời mọc, rồi mặt trời lặn, bọn nhỏ vây quanh gọi ông bà không ngừng.”

Mắt Khương Hiểu Nhiên đã ướt ướt.

Cô biết Cố Thiên Nhân là người có thể lãnh đạm, có thể lý trí, có thể thân thiện, nhưng không nghĩ anh lại nặng tình đến vậy.

Hóa ra, quá khứ của anh, chính là nguyện ý muốn ở bên một người.

Dưới con mắt mọi người, anh đã cất giấu bao nhiêu tình, bao nhiêu yêu.

Người đàn ông luôn ra vẻ kiên cường, nội tâm lại bọc một lớp vỏ dày đến vậy, khiến cho người khác khó có thể chạm vào. Thời gian qua đi, anh thật sự nghĩ trái tim mình vững chắc như hạt đào. Nhưng khi lớp nguy trang bên ngoài tan vỡ, mới thấy bên trong một trái tim mềm như ước, nhẹ như bông, thật sự làm người khác đau lòng.

“Vì sao cô ấy không tới? Bị bệnh? Hay gia đình không đồng ý?”

“Anh cũng không biết vì sao, mười ba năm qua, anh vẫn muốn biết. Nếu có chỗ nào anh không tốt, anh sẽ sửa. Đáng tiếc, ngay cả cơ hội sửa chữa cô ấy cũng không cho anh.”

Cuối cùng Khương Hiểu Nhiên không hỏi nữa, cô không đành lòng nhìn bộ dạng đau khổ của anh.

Ai cũng không có quyền đào bới nỗi đau khổ của người khác, cho dù lấy danh nghĩa quan tâm.

“Thiên Nhân, đi thôi, anh mặc ít quá.”

“Cũng nên đi rồi, toàn bộ Vạn Lý Trường Thành cơ bản là tòa thành cô đơn.” Cố Thiên Nhân khôi phục bình tĩnh.

Cô nắm lấy bàn tay lạnh lẽo của anh.

Tay cô cũng chỉ hơi nóng, nhưng ngay cả một chút nhiệt nhỏ, cô cũng hy vọng anh có thể cảm nhận được.

Bóng đêm như bức màn, hai người một trước một sau đi xuống.

Từng bước một, không biết đã đi bao lâu, Khương Hiểu Nhiên thở hổn hển, dựa vào tường thành bên.

Cố Thiên Nhân dừng bước, không quay đầu, “Làm hảo hán cũng không hề dễ, phải không?” [5]

“Ồ, đi xuống không có xe, dường như đang hồi tưởng lại kinh nghiệm Hồng quân Liên Xô.”

“Đi bộ, có tâm sự. Sao em lại đến Bắc Kinh?” Cố Thiên Nhân tựa vào tường thành bên đối diện.

“Đừng nhắc đến, vô đạo đức tăng giá sách, em có thể không đến sao?”

“Vấn đề được giải quyết?”

“Nhanh thôi.” Không biết vì sao, cô không muốn kể khổ với anh.

Cố Thiên Nhân nhìn cô thật sâu, “Làm phụ nữ mạnh mẽ rất mệt mỏi.”

Khương Hiểu Nhiên hít sâu, chậm rãi nói, “Anh biết không? Hôm nay nhà cung cấp nói với em, chỉ cần em hầu hạ hắn một đêm, sẽ cho em lên 7 điểm, cũng gần bảy tám vạn tệ. Không nghĩ em lại đáng giá như vậy?”

“Cặn bã.”

“Phụ nữ bị khinh thường sẽ càng vượt qua dễ dàng. Không phải nói kiếm tiền ngồi hơn đứng, nằm hơn ngồi sao. Hai chân cùng mở toang ra, nhất định vàng bạc đến cuồn cuộn. Mà cuộc sống của em đã rất lao碌. Nếu quá thoải mái, em sẽ giảm thọ mất.”

Cố Thiên Nhân im lặng không nói gì.

“Đi thôi, nếu không đi, trời sẽ mau sáng.” Anh nắm lấy cổ tay cô bước đi.

Khi trời tờ mờ sáng, hai người mới xuống dưới Trường Thành.

“Bây giờ không có xe, trở về thế nào đây?”

Cố Thiên Nhân chỉ vào chiếc BMW đen tuyền nằm cách đó không xa.

Khương Hiểu Nhiên về khách sạn, không muốn ăn sáng, ngả đầu liền ngủ luôn.

Ngủ cho đến khi tỉnh dậy, đã là năm giờ chiều. Đi ra đường phố, tìm một nhà hàng ăn cơm.

Ăn hết một bát mì, đến nước dùng cũng húp sạch không thừa một giọt, tâm tình cũng tốt hẳn lên.

Cô thỏa mãn đi bộ vu vơ trên đường phố.

Không có cách nào thương thảo với Trần Đại Dũng, cô phải nhanh tìm một nhà cung cấp khác. Nhưng cô cũng không đánh giá cao giao dịch với nhà cung cấp khác, giá có thể không rẻ, trong lòng thật sự không chắc chắn.

Cô muốn tìm Tiểu Vương hỏi thăm xem, vừa lấy di động ra, nhạc chuông quen thuộc liền vang lên.

“Chị Hiểu Nhiên, em là Tiểu Vương.”

“Tốt quá, chị đang muốn tìm cậu.”

“Trước tiên em nói cho chị một tin rất tốt, Trần tổng đã đồng ý chỉ tăng 3%, quá đủ rồi, chị cũng biết đấy, đây chính là giá thấp nhất của công ty.”

Tên Trần Đại Dũng kia không phải đã phát hiện thấy lương tâm rồi chứ, xem ra người này không phải quá tệ.

Rời nhà ba ngày, Dương Dương có lẽ rất nhớ mẹ.

Cô vội vã đến ga mua vé tàu ngày mai trở về.

Về khách sạn, cô vội gọi điện thoại cho bà Trương, “Cháu là Hiểu Nhiên, bác có thể giúp cháu gọi Dương Dương nghe điện thoại được không?”

“Dương Dương được chú Tiểu của con bé đón đi rồi.”

Ý nghĩ trong đầu Khương Hiểu Nhiên nổ vang, Tiểu Vương anh ta rốt cuộc muốn làm gì?

Đón con gái đi, cũng không gọi điện cho cô. Chẳng lẽ anh thật sự muốn cướp con gái?

Nghĩ đến chiều mai mới trở về, cô lo lắng đi tới đi lui trong phòng. Bỗng có một ý nghĩ hiện lên trong đầu, đặt vé máy bay. Cô lập tức kiểm tra dây số đặt vé, đối phương đồng ý cô một giờ sau đưa đến.

Ngồi máy bay cũng khoảng hai giờ, chín giờ tối chắc sẽ đến thành phố B.

“Cố đồng, ngài lại làm một việc tốt.”

“Ồ.”

“Vốn Trần Đại Dũng muốn định giá ban đầu cho cô ấy, nhưng tôi theo hướng dẫn của ngài, nhường cho hắn giá thấp nhất công ty.”

Cố Thiên Nhân cúi đầu nhìn văn kiện trong tay, “Cậu đi ra ngoài đi.”

Vì vậy, người phụ nữ mạnh mẽ kia cũng không biết là anh đang giúp đỡ.

Thì ra, cảm giác lạnh lẽo quan tâm một người lại tốt đến vậy.

Không cần báo ơn, không cần đáp lại.

Đó chỉ là bí mật của riêng anh.

Từ lần đầu tiên nhìn thấy thần thái của cô ấy rất giống Tiểu Ngạn, tâm tình anh đã rất rối loạn.

Đáng tiếc, cô ấy không phải là Tiểu Ngạn.

Cô ấy kiên cường hơn Tiểu Ngạn, cô ấy dũng cảm hơn Tiểu Ngạn.

Nếu Tiểu Ngạn có được một nửa dũng cảm của cô ấy, hẳn anh sẽ là người hạnh phúc nhất trên thế giới.

Anh ngẩng đầu nhìn lên khung ảnh người con gái đang mỉm cười ngọt ngào, bàn tay nhẹ nhàng chạm vào khuôn mặt của cô gái ấy.

Một lần, hai lần...

End

---

[1] Phiên âm : “Chân trời, chi giác, tri giao bán thừa thốt. Nhất hồ rượu đục tẩn dư hoan, đêm nay đừng mộng hàn”

Dịch : “Chân trời góc bể, bạn tốt nay còn đâu. Một chén rượu đắng hưởng chút niềm vui, giấc mộng lạnh đêm nay sẽ tan biến”.

Vẫn là bài hát “Tổng Biệt” của Lý Thúc Đồng.

[2] Cung điện Potala : nằm ở Lhasa, khu tự trị Tây Tạng, Trung Quốc. Ngày nay, Cung điện Potala là một viện bảo tàng ở Trung Quốc. Đây là một địa điểm thu hút du khách tham quan nổi tiếng và đã được UNESCO công nhận là một di sản thế giới.

Chi tiết : vi.wikipedia.org/wiki/Cung_%C4%91i%E1%BB%87n_Potala

Ảnh:

[3] Tây Song Bản Nạp là châu tự trị của dân tộc Thái ở phía nam tỉnh Vân Nam Trung Quốc.

Chi tiết :

vi.wikipedia.org/wiki/T%C3%A2y_Song_B%E1%BA%A3n_N%E1%BA%A1p

[4] Ô Trấn : nằm ở phía bắc tỉnh Triết Giang, Trung Quốc, giữa “tam giác du lịch” Hàng Châu, Tô Châu và Thượng Hải. Những bức tường rêu phong cổ kính và hệ thống kênh rạch chằng chịt đã biến nơi đây trở thành “Venice của phương Đông”. Hàng ngày có nhiều chuyến xe bus chở khách du lịch từ ba thành phố trên và Ninh Ba tới Cổ Trấn.

Ảnh

[5] Câu nói của Cố Thiên Nhân là từ câu nói của người Trung Quốc “Bất đáo trường thành phi hảo hán” (Chưa đến Vạn lý trường thành chưa phải là hảo hán).

Chương 20

Nhìn lại

Đến cửa nhà Tiểu Dương đã là mười giờ tối.

Tiếng chuông điện thoại phá vỡ không gian yên tĩnh ban đêm.

Tiểu Dương nhìn cô mệt mỏi đứng ở cửa, cô không vào nhà, vừa mở miệng đã nói, “Trả lại con cho tôi”.

“Vào rồi nói đi, Dương Dương đang ở phòng khách”.

Khương Hiểu Nhiên chạy nhanh vào, thấy con gái đang chơi ghép hình rất nghiêm túc.

“Dương Dương”.

“Mẹ”. Dương Dương chạy ào vào vòng tay cô.

“Sao con lại tùy tiện đến nhà của người lạ thế?”.

“Chú Tiểu không phải là người lạ mà, lần trước chú ấy còn đến nhà chúng ta”. Cái Miệng nhỏ nhắn của Dương Dương chồm chồm nói.

“Đúng đó, Hiểu Hiểu, em có tức gì thì cứ đánh anh, anh cam đoan không đánh lại, cũng không trách móc câu gì”. Tiểu Dương cười nói.

Lửa trong lòng Khương Hiểu Nhiên đã không có chỗ để lui, “Anh đã được sự đồng ý gì của tôi, điện thoại còn không gọi đã đưa con bé đi. Anh có ý gì vậy?”.

Tiểu Dương thấy vẻ nổi giận đùng đùng của cô, không dám nói tình hình thực tế.

Ngày đó, anh đến nhà bà Trương thăm Dương Dương, mới biết Khương Hiểu Nhiên đi công tác. Trong lòng anh rất tức giận, đi Bắc Kinh vài ngày cũng không nói một tiếng cho anh biết. Tình nguyện để Dương Dương cho người khác chăm sóc cũng không chịu giao cho anh.

Chẳng lẽ anh làm người ta không tin tưởng vậy sao?

Anh nói với bà Trương, anh đón Dương Dương về chăm sóc vài ngày.

Người phụ nữ già nhìn chăm chú anh, hỏi anh có phải ba của Dương Dương không.

Anh nói Hiểu Nhiên không muốn nói nên đưa nhỏ bây giờ vẫn chưa biết.

Bà Trương lại nói, con bé có giận đấy. Một mình nó nuôi nấng con nhỏ chẳng dễ dàng gì. Cậu là đàn ông muốn nhận được sự tha thứ, cũng phải biết phụ nữ phần lớn chỉ mạnh miệng nhưng mềm lòng, cậu cần nỗ lực một chút, con bé sẽ hồi tâm chuyển ý.

Ngay tại thời khắc đó, mọi nổi bực tức của anh giải tỏa hết.

“Anh nào có ý gì, chẳng qua là thấy em đi công tác ở xa, muốn giảm bớt gánh nặng cho em thôi”. Tiểu Dương vẫn mỉm cười như trước.

“Đúng đó mẹ, chú Tiểu còn giúp con học bài nữa, bài kiểm tra trắc nghiệm ngữ văn thứ ba con được một trăm điểm đó”.

Thấy cha và con gái cùng hợp xướng lại, sắc mặt Khương Hiểu Nhiên càng khó coi.

Tiểu Dương nháy mắt với Dương Dương, con bé nhanh chóng chạy vào phòng.

Anh mở một chai nước trái cây đưa cho cô.

Miếng đắng lưỡi khô nên cô theo bản năng tiếp nhận, uống hết hơn nửa chai mới nhét trả lại vào tay anh.

“Nói đi”. Khương Hiểu Nhiên đề phòng nhìn anh.

“Thật đúng là thử nghiệm phạm nhân, anh tuyệt đối trung thực, chẳng sợ quá nghiêm”. Tiểu Dương ngồi trên sofa, “Em ngồi xuống đi, em là quan tòa”.

Thấy ghế sofa, cô không tự chủ được ngồi xuống, suốt đường đi đúng là cả tinh thần và thể xác đều mỏi mệt.

“Hiểu Hiểu, Dương Dương cũng là con gái anh. Sao em phải lo lắng vậy? Chẳng lẽ anh lại hại nó sao?”.

“Nhưng anh không thể không nói với tôi một tiếng đã đưa con bé đi. Liệu tôi có thể không lo lắng sao? Anh biết không, ban đầu tôi định ngồi tàu trở về, nhưng vì quá lo lắng nên đã mua vé máy bay, anh làm tôi lãng phí hẳn một vé tàu”.

“Được, vậy tính cho anh”.

Khương Hiểu Nhiên quả nhiên lấy vé từ trong túi xách đưa cho anh.

“Ba trăm linh sáu tệ, anh không có tiền tệ, tính là ba trăm năm mươi tệ cho em”.

Cô lấy từ túi bốn mươi bốn tệ, đưa cho anh, “Không cần, tôi cũng không muốn mắc nợ ai”.

Tiểu Dương nhìn số tiền lẻ trong tay, dở khóc dở cười.

Nhớ đến, đã bao nhiêu năm rồi, cô ấy vẫn như trước đây, cái gì cũng phải rõ ràng rành mạch.

Anh xuất thần nhìn cô, bề ngoài là vậy nhưng thật ra cô đã thay đổi không ít.

So với trước kia, gò má càng gầy, ánh mắt từng sáng ngời giờ đã lộ ra nét mỏi mệt, da trắng nõn có một vài điểm nhạt lấm tấm.

Ngày hôm trước, anh mời vợ chồng Tô Tuấn ăn cơm, cũng muốn hỏi qua Lưu Sảng về Khương Hiểu Nhiên.

Lưu Sảng tức giận la mắng. “Anh đã có gan hỏi, tôi cũng không ngại trả lời. Tiểu Dương, anh sờ xem lương tâm anh để đâu. Mấy năm nay, anh sống vui vẻ, tiên diêu tự tại. Đã lúc nào anh nghĩ đến cô ấy chưa?

Không sai, là lúc trước cô ấy rời bỏ anh. Nhưng hai người đã ở chung năm năm chẳng lẽ anh còn không hiểu cô ấy. Rời khỏi anh, cô ấy còn có thể yêu người khác sao? Anh là mối tình đầu, hai người là vợ chồng son. Người xưa vẫn nói, tu mười năm được ngồi chung thuyền, tu trăm năm mới được cùng chung chăn gối, sao anh có thể dễ dàng vứt bỏ trăm năm duyên phận đã định của hai người?”.

Mặt anh lúc ấy lúc trắng bệch lúc tím ngắt.

“Nói thật cho anh biết, cô ấy phải sống rất khó khăn. Mang thai tám tháng, cô ấy bị giám đốc sa thải. Dương Dương được một tuổi, cô ấy chạy đây đó tìm việc, nhưng vẫn không tìm được. Sau đó, vì phải nuôi gia đình, cô ấy đành phải bày hàng.

Số tiền nhỏ nhoi kiếm được từ gian hàng đó, vừa phải nuôi gia đình, vừa phải chăm sóc con gái. Hàng tháng, chưa đến cuối tháng tiền đã dùng hết. Trước đây cơ thể Dương Dương không tốt, thường phải đến bệnh viện. Mỗi lần vậy phải mất mấy trăm tệ mà cả nhà cũng không có nổi. Anh có biết một con người mạnh mẽ như cô ấy, nếu không đến bước đường cùng thì quyết không mở miệng nói với người khác. Nhưng lần đó, cô ấy ôm Dương Dương đến tìm tôi vay tiền, anh có biết tôi cảm thấy thế nào không? Hai chị em tôi ôm nhau khóc to, dựa vào cái gì mà ông trời bắt cô ấy phải chịu khổ như vậy?”.

Tiểu Dương không đợi cô nói xong đã bước đi. Nếu còn ở lại anh sợ bản thân mình không thể khống chế được.

Đàn ông không dễ dàng rơi lệ, chẳng qua là chưa chạm đến mức thương tâm.

Đêm đó, trên con đường Nanshan ở thành phố B, có một người đàn ông tuấn lãng ngồi vùi đầu xuống bồn hoa bên đường khóc lớn.

Tiểu Dương, lúc cô ấy phải chịu khổ, mày đang làm cái gì?

Vài năm đầu, anh bận rộn dốc sức lập sự nghiệp đến thời gian gọi điện thoại cũng không có.

Sau khi sự nghiệp ổn định, anh bắt đầu tình cảm mới.

Lại sau đó, có Quách Doanh. Gia giáo tốt, mọi chuyện của anh đều suôn sẻ.

Anh đã nghĩ, có người như vậy, mày còn không vừa lòng, vậy mày cứ tính độc thân cả đời đi.

Nếu không có nền tảng tình yêu thì tình cảm có thể bồi dưỡng theo thời gian.

Anh chấp nhận cuộc sống đã được sắp xếp.

Ngay lúc anh và người khác có đôi có cặp, anh anh em em.

Cô ở trong gió trong mưa, ngập đắng nuốt cay nuôi nấng đứa con bé bỏng của hai người họ.

Khi anh ở nhà hàng ăn hải sản vây cá.

Cô và đứa nhỏ chỉ cần một tuần được ăn thịt một lần đã vui vẻ.

Khi anh ở nhà cao tầng còn thấy không tốt, lại đổi thành biệt thự có hoa viên.

Cô và con gái ở trong căn phòng đồ nát, vẫn còn cảm thấy an toàn.

Tiểu Dương, lương tâm mày thật sự bị chó ăn rồi.

Anh không ngăn được những giọt nước mắt, cứ thế chảy không ngừng.

Rõ ràng cô là người anh yêu quý nhất, tại sao anh lại không cẩn thận để mất cô?

Cô là cô gái đầu tiên làm anh rung động.

Giữa họ đã có bao nhiêu kỉ niệm đẹp đáng quý trọng.

Lần đầu tiên, anh thổ lộ với một người con gái.

Lần đầu tiên, anh tặng quà ột người con gái.

Lần đầu tiên, hai người họ đã hẹn ước trong ngày lễ Tình nhân, mãi mãi ở bên nhau.

Lần đầu tiên, hôn.

Chẳng lẽ anh lại phản bội những kỉ niệm này, mà cùng chung chăn gối với một người phụ nữ khác, hạnh phúc đến đâu bạc sao?

Kỳ thực anh đã sớm hiểu rõ, anh tuyệt đối không làm được, cũng vĩnh viễn không thể quên được cô.

Nếu quên được, thì trong những năm đầu xa thành phố, hàng đêm anh đã không phải mượn rượu để làm tê liệt bản thân, chỉ để giảm bớt những đau đớn giằng xé trong lòng.

Nếu quên được, thì sẽ không có chuyện anh đứng ở trung tâm thương mại cùng với người phụ nữ khác mua quần áo nhưng trong lòng lại nhớ đến số đo của cô.

Nếu quên được, thì anh sẽ không phải chờ mỗi tối để có một giấc mơ đẹp, bởi vì chỉ ở trong mơ, anh mới có thể được ngắm nhìn cô thật lâu.

Nếu quên được, thì sẽ không có trường hợp rõ ràng anh sắp kết hôn với Quách Doanh nhưng lại mượn cớ say rượu đi tìm cô.

Rõ ràng là bảy phần tỉnh ba phần say, nhưng anh càng muốn làm ra vẻ ba phần tỉnh bảy phần say. Vào thời khắc anh không kiềm chế được hôn cô, trái tim vốn trôi nổi của anh đã quay về đúng chỗ.

Chỉ một giây đó, kể từ sau khi xa nhau, đó chính là thời khắc an tâm nhất của anh.

Nghĩ đến đây, anh vô tình chạm vào ngực, thời khắc đó tim còn nóng bỏng giờ đây đã dần dần đập an tĩnh.

Khương Hiểu Nhiên thấy Tiểu Dương một lúc mỉm cười, một lúc bi thương, tim chợt thấy nhảy lên. Anh ấy đã chịu kích thích gì vậy? Cô không làm gì anh, cũng chỉ là tiền một vé tàu, chẳng lẽ lại vì nó?

Vội vàng nói, “Tiểu Dương, tôi đưa Dương Dương về”.

“Em thấy đấy, Dương Dương đang ngủ, nếu không em và con bé cùng ngủ ở đây đi”.

“Tôi công con bé về”.

Tiểu Dương thấy dáng vẻ quật cường của cô, thỏa hiệp, “Được rồi, anh lái xe đưa em về”.

Khương Hiểu Nhiên nhìn vali hành lý trên sàn, không phản bác lại.

Ngồi ở trên xe, cô ôm con gái, nhìn ra cảnh đêm bên ngoài cửa.

Nghĩ lại khung cảnh vừa rồi, Tiểu Dương ôm Dương Dương, cô và anh sóng vai bước đi.

Cúi đầu, ánh trăng vạch ra hình bóng ba người, dày đặc các đường nét chồng lên nhau.

Gió lạnh ban đêm khê thoải, rõ ràng rất lạnh, nhưng trong lòng cô cảm thấy rất ấm áp.

Phụ nữ vào ban đêm là cô đơn nhất, chỉ một chút ấm áp là có thể cảm động.

Cô lắc đầu, cố gắng thức tỉnh.

Lúc xuống xe, Tiểu Dương cố ý đưa cô lên tầng, Khương Hiểu Nhiên không có cách nào từ chối.

Nhưng sau khi mở cửa, cô cơ hồ đoạt con gái từ tay anh, “Được rồi, anh cũng nên về thôi”.

“Sợ anh như vậy sao, trên mặt anh viết hai chữ người xấu à?”.

“Tôi mệt mỏi lắm, đừng nói nhiều lời vô nghĩa nữa”.

Thấy vẻ mệt mỏi của cô, Tiểu Dương không nói thêm câu gì, bước đi.

Trên đường trở về, anh suy nghĩ, khoảng cách giữa hai người họ, tựa như lò xo, áp chặt thì căng lên, mở ra thì lại lỏng lẻo.

Khi nào nước mới chảy thành sông được đây.

End

11. Chương 21-22

Chương 21

Sinh nhật

Bên ngoài mỏng manh, nhìn Khương Hiểu Nhiên như rất yếu đuối, nhưng sống đến ba mươi ba tuổi ngoài lần sinh con ra thì cô chưa bao giờ vào bệnh viện.

Nhưng lần này có ngoại lệ. Mà không, vào ngày sinh nhật đó của cô, cô vinh dự đi vào.

Mới đầu chỉ là mặc ít quần áo nên bị cảm lạnh. Tiếp theo giống đại đa số người, sổ mũi, sốt và ho khan.

Cô nghĩ cửa hàng mới khai trương không lâu, công việc còn đang bẽ bộn, nên tự mình đi đến tiệm thuốc mua vài viên VC, nhưng đến tối ngủ lại ra nhiều mồ hôi lạnh. Ngày hôm sau bắt đầu phát sốt.

Trong lòng còn đang tự hào, mọi vấn đề có thể được giải quyết. Nếu đi vào bệnh viện, chỉ sợ không mất mấy trăm tệ cũng không được ra khỏi cửa. Ho càng lúc càng không nhiều, uống một ít xiro và thuốc hạ sốt nhưng vẫn không ngừng ho.

Thật sự không có cách nào khác, đến bệnh viện kiểm tra, bác sĩ thẳng thừng mắng cô. Nói cô đúng là không biết suy nghĩ, bệnh nhỏ không trị tận gốc để thành bệnh viêm phổi nặng, phải lập tức nằm viện ngay.

Cô nói cô muốn về cửa hàng sắp xếp vài chuyện đã. Bác sĩ đã hạ hỏa lại bắt đầu giáo huấn, nói cô lập tức truyền dịch, không được về nhà sắp xếp gì cả.

Vì thế, Khương Hiểu Nhiên nằm trên giường bệnh, vừa truyền dịch, vừa gọi điện thoại.

Đầu tiên gọi cho đứa em trông cửa hàng, lấy tiền hàng gửi vào tài khoản ngân hàng. Tiếp theo, gọi cho bà Trương, nói cô bị bệnh, tạm thời nhờ bà chăm sóc Dương Dương ít ngày.

Trong phòng bệnh có bốn giường, cô nằm ở bên trong.

Truyền dịch xong cũng đến giờ ăn cơm tối.

Giường bên trái có cô gái khoảng hai mươi mấy tuổi, phẫu thuật sỏi mật, chồng mang canh cá đến cho cô ấy.

Cô ấy uống một ngụm, nhíu mày, “Nóng quá.”.

Người đàn ông vội vàng thổi bát canh nóng.

“Toàn là nước miến, bắn lắm bắn lắm.”

“Được được, cứ để vậy, nguội rồi ăn.”

Giường bên phải là ông già, hai ngày nữa sẽ xuất viện.

Ông chuẩn bị xuống căn tin gọi cơm, “Cô gái, nhà cháu không đưa cơm đến sao?”.

“Dạ, cháu chờ xuống căn tin gọi cơm.” Khương Hiểu Nhiên trả lời.

“Cháu là bệnh nhân, sao không có người chăm sóc, để bác lấy một phần cho.”

Khương Hiểu Nhiên không muốn phiền ông, vội vàng đứng dậy, “Không cần đâu, cháu cũng muốn ra ngoài một chút.”.

Ở bên ngoài hít thở không khí một lúc, cô mới vào căn tin gọi cơm. Trên đường về, cô bước đi thật chậm, để được yên tĩnh.

“Cô gái, chồng cháu đến này.” Ông lão căng cổ họng nói.

Ai? Chồng?

Cô đi vào phòng bệnh, Tiểu Dương đi lên phía trước nhận hộp cơm trong tay cô.

Vừa định nói, hiểu lầm rồi, anh ta không phải là chồng của cô.

“Chồng cháu đúng thật nhiệt tình nha, mua rất nhiều táo, nói là mời cả phòng bệnh ăn.” Ông lão tiếp tục nói.

Giường bệnh đối diện có hai túi táo đang chất đống ở đó.

Tiểu Dương xoay người, chọn một quả táo thật đỏ, mượn giường bên cạnh con dao gọt hoa quả. Gọt một vòng lại một vòng, vỏ trái cây thả ra liên tục, như một lọn tóc xoăn, quanh co uốn lượn.

“Ăn hoa quả trước đi, tốt cho dạ dày.” Tiểu Dương cười đưa cho cô.

Cô cắn một miếng, giòn và ngọt. Ăn xong, cô theo bản năng liếm khóe miệng.

Một tờ giấy trắng đưa tới trước mặt, “Lau đi.”. Đôi mắt Tiểu Dương thấp thoáng nét cười.

Khương Hiểu Nhiên mở hộp cơm, vừa ăn cơm, lại nghe thấy tiếng ọc ọc ọc bên cạnh.

Ngẩng đầu, Tiểu Dương xấu hổ cười.

Hả, anh ấy chưa ăn cơm? Thế chạy đến bệnh viện làm gì chứ? Đừng dùng ánh mắt đánh thương đó nhìn cô, cô không ăn nổi đâu.

Tiếp tục cúi đầu ăn cơm, há mồm cắn miếng cá to, ăn thật ngon, tiếng ọc ọc ọc lại vang lên lần nữa, kêu la rất thảm thiết.

Cô cắn răng oán hận, thực không muốn để cô ăn cơm vui vẻ đây. Đưa một nửa đồ ăn vào nắp hộp cho anh, “Ăn đi, thật không chịu nổi anh ầm ỹ.”.

Tiểu Dương không khách khí tiếp nhận, một lát liền ăn sạch sẽ. Còn nhìn hộp cơm của cô.

“Nếu em không ăn hết, anh giúp em, đừng lãng phí.”

Không đợi cô phản ứng, hộp cơm đã bị anh lấy đi.

Chờ khi cô phản ứng, đồ ăn đã tiêu diệt sạch không còn thừa cái gì.

Người con gái ở đầu giường, tò mò nhìn từng cử động lời nói của họ.

Anh ta là đến thăm bệnh, hay làm hại người đây? Gần như cả hộp cơm, đều bị anh ta ăn sạch, còn cả đêm nay, chẳng lẽ muốn cô ấy vườn không nhà trống sao.

Tiểu Dương vô tư thu dọn hộp cơm, dường như không phát hiện ánh mắt giết người bên cạnh.

“Xin hỏi, vị nào là Khương Hiểu Nhiên?” Một chàng trai trẻ đi vào, còn mang theo hai hộp cơm và một cái bánh ngọt to.

“Cậu là?”

“Tôi là người của khách sạn Mỹ Hoa, có vị Tiểu tiên sinh đặt đồ ăn và canh.”

“Đặt ở đây.” Tiểu Dương chỉ vào tủ đầu giường, “Bao nhiêu tiền?”

“Nguyên là 1480 tệ, nhưng anh là khách vip nên được giảm giá xuống 85% giá tiền, tổng cộng hết 1258 tệ.”
Chàng trai trẻ hùng hồn kết thúc.

“Cậu tính sai rồi, sao lại đắt như vậy?” Về mặt Khương Hiểu Nhiên không tin.

“Không có đâu. Một bát tổ yến là 980 tệ, 300 tệ cơm, một cái bánh ngọt là 200 tệ, tổng cộng đúng là 1480 tệ.”

Tiểu Dương đưa tiền cho anh chàng, “Được rồi.”

Chàng trai trẻ đi rồi, phòng bệnh bắt đầu bàn tán ào ào.

Một bác gái nói, “Cô gái, hôm nay cô sinh nhật, chồng cô thật có lòng nha.”

“Học, học đi, lần trước em sinh nhật, anh còn đang tập karate nhá.” Cô gái giường bên đang trách móc chồng.

Chồng cô ấy cúi đầu không nói gì.

Tiểu Dương cắt bánh ngọt thành từng miếng nhỏ, mời mọi người cùng ăn.

Bệnh nhân nhỏ nhất trong phòng là một đứa bé khoảng chừng mười một tuổi, đứa bé nhận bánh ngọt, nói, “Dì à, để cháu hát tặng dì một bài hát.”

“Chúc mừng sinh nhật của bạn, chúc bạn sinh nhật vui vẻ, chúc bạn sinh nhật vui vẻ, chúc bạn sinh nhật vui vẻ.”

Tiểu Dương chăm chú nhìn con bé, cũng đứng lên hát theo.

Một sự ầm ập tấn công bao bọc toàn cơ thể cô, dường như cô không có khả năng chống đỡ.

Cô không dám nhìn anh, yên lặng ăn bánh ngọt, là vị dâu tây cô thích, ngọt và chua.

Tiểu Dương nhin cười, chỉ vào khóe miệng cô.

Cô tùy tiện lấy giấy lau.

Tiểu Dương nghiêng người qua, chạm ngón tay dọc theo đôi môi cô. Khoảng cách hai khuôn mặt chỉ trong gang tấc, cả hơi thở đều giao thoa lẫn nhau.

Hơi thở nam tính đặc trưng, bao khắp người cô, cơ thể cô nghiêng nghiêng không dừng được.

“Chỉ là nhắc em lau khóe miệng dính kem đi, không cần phản ứng mạnh như vậy.”

Khương Hiểu Nhiên chặt vật lấy khăn giấy lau một lần.

“Đây là canh tổ yến rất bổ, nhập khẩu từ Indonexia, em nếm thử đi.” Tiểu Dương cười đưa hộp canh cho cô.

Cũng chỉ một bát nhỏ, cô uống một ngụm hết, “Không khác vị nước đường là bao, hay là lừa tiền đấy?”

“Ai lại ngốc như vậy, phải biết anh là khách hàng thường xuyên.” Tiểu Dương lại đưa hộp cơm cho cô, “Lúc còn nóng ăn luôn đi, vừa này em còn chưa ăn gì.”

Lòng Khương Hiểu Nhiên nóng lên, thì ra là vừa rồi anh cố ý ăn hết cơm của cô. Người này cũng thật là, làm người tốt tại sao không nói.

Nhưng cần phải hỏi một điều, ngữ khí cô lại lạnh lẽo như cũ, “Sao anh biết tôi ở bệnh viện?”

“Hôm nay có thời gian, anh muốn đến trường đón Dương Dương, lại gặp bà Trương nên nghe bà ấy nói.”

“Bây giờ người cũng thấy rồi đấy, vài ngày nữa có thể xuất viện.”

“Bệnh gì?”

“Viêm phổi. Bác sĩ chuyện bé xé ra to, căn bản không cần nằm viện.”

“Em là bệnh nhân, đương nhiên phải nghe lời bác sĩ. Khi còn đợt dịch SARS là phải cách ly đấy, viêm phổi không còn là bệnh nhỏ nữa.” Sắc mặt Tiểu Dương lo lắng.

“Được rồi, anh chừng bao mới về nhà đây.” Khương Hiểu Nhiên không kiên nhẫn, “Anh còn nhiều việc phải làm, về nhà đi.”

Tiểu Dương không có lý do ở lại, chào tạm biệt mọi người xong, anh rời khỏi phòng bệnh

Anh đi rồi, phòng bệnh bắt đầu sôi trào. Người vợ của đôi vợ chồng trẻ kia nói ghen tỵ với cô, khiến chồng cô ấy phải xấu hổ trốn ra ngoài phòng bệnh.

Cặp vợ chồng già cũng khoe khoang Tiểu Dương, có lẽ phép, hòa nhã với mọi người, chăm sóc chu đáo cho vợ.

Đứa bé cách giường bệnh Khương Hiểu Nhiên xa nhất, ngây thơ nói, chú ấy rất đẹp trai, còn hoàn hảo hơn cả Jay Chou, sau này cháu muốn lấy một người như chú ấy.

Khương Hiểu Nhiên tủm tỉm cười với tất cả mọi người.

Xa nhau nhiều năm, Tiểu Dương vẫn như trước mua hết lòng người.

Nhớ rõ lúc trước, khi bọn họ tốt nghiệp, Tiểu Dương muốn cùng cô kết hôn.

Nghĩ đến phải ở lại thành phố B, cô kỳ thực rất do dự. Mẹ vẫn hi vọng sau khi cô tốt nghiệp có thể về nhà ở. Nghĩ đến phải ở riêng với mẹ nên cô không đồng ý Tiểu Dương.

Sau đó, Tiểu Dương biết nguyên nhân, cùng cô trở về thành phố A, một mình anh không biết nói gì đó với mẹ. Dù sao, mới đầu mẹ luôn không chủ trương ủng hộ cô sớm kết hôn, sau thái độ mẹ khác thường, cứ thúc giục hai người thành hôn.

Nghĩ đến vậy, Khương Hiểu Nhiên không nói ọi người mối quan hệ thật sự với Tiểu Dương.

Nói rồi, ai sẽ tin đây?

Đúng vậy, vợ chồng ly hôn, chín trong mười cặp vợ chồng sẽ bất hòa, một cặp còn lại sẽ trở thành người xa lạ.

Nào có chuyện sau khi ly hôn, ân tình còn nhiều vậy, có lẽ đó chỉ là tình cảm của nam nữ đã từng là vợ chồng.

Chẳng qua, miệng còn hương vị bánh ngọt, lớp kem ngọt ngào, nhẹ nhàng tan trong miệng, đã lấp đầy trái tim cô.

Cả đêm, trên giường bệnh xa lạ, Khương Hiểu Nhiên trần trọc không yên.

Quá khứ, hiện tại, đan xen với nhau, đầy khắp tâm trí cô, muốn quăng hết cho xong nhưng lại không thể quên được.

Chẳng qua, cô đã không biết, ở bên ngoài hành lang bệnh viện, có một người đàn ông đang đứng bên cửa sổ, tim đập mạnh suy nghĩ lan man.

Nghe được tin cô nằm viện, anh lái xe qua cơn bão táp đến thẳng đây.

Đi vào phòng bệnh, biết cô đi gọi cơm, tim mới có chút yên ổn lắng xuống. Nhìn thấy tủ đầu giường cô trống trơn, vì thế đến cửa hàng thực phẩm mua một ít hoa quả.

Nghĩ đến thức ăn ở căn tin không có dinh dưỡng, anh gọi điện đặt bữa.

Chờ mọi chuyện sắp xếp thỏa đáng, anh nhìn thấy Khương Hiểu Nhiên mang hộp cơm bước vào, trong lòng đau đớn vô cùng, nhưng trên mặt vẫn thể hiện vẻ bình tĩnh.

Khí sắc cô không tốt, u ám, như phủ một lớp bụi. Trên mặt điểm vài nét mệt mỏi, khóe mắt hằn sâu rõ ràng.

Nhìn cô vui vẻ ăn hộp cơm, tim anh đau thắt lại.

Thật sự không có cách nào khác, anh cướp hộp cơm của cô, lúc ăn, anh chỉ cảm thấy khó mà nuốt xuống.

Đã từ lúc nào, hai người lại có chênh lệch lớn như vậy. Trong miệng cô là mỹ vị, nhưng trong miệng anh chỉ là bã cám.

Lời nói của Lưu Sảng ngày đó, luôn lặp lại quanh quẩn bên tai anh

Cách vài ngày, anh lại nghĩ đến.

Tâm trí luôn bị một ý nghĩ luôn lặp lại tra tấn, vì sao trong những năm qua cô chẳng hề bận tâm, sao cứ một mình gánh vác cuộc sống gian khổ.

Lưu Sảng nói, anh rời khỏi cô, cô không thể yêu người khác.

Anh lại vì cái gọi là tự tôn, kiêu ngạo, bỏ mặc cô.

Anh có thể làm gì đây? Để được trở lại quá khứ.

Hiện tại của anh, chỉ có một nguyện vọng duy nhất.

Khương Hiểu Nhiên, cô phải sống tốt. Cô phải sống lâu hơn anh, cô phải cười rộ rỡ nhiều hơn anh.

Mặc kệ cô làm gì với anh, cũng đừng bắt anh phải rời khỏi cuộc sống của cô.

Mắng anh, nói anh mặt dày cũng được, không biết liêm sỉ cũng được.

Lần này, anh sẽ không bao giờ buông tay.

Anh lén lút đi đến cửa phòng bệnh, dựa người trên cửa.

Bên trong yên tĩnh không một tiếng động, có lẽ cô gái của anh đang ngủ!

End

Chương 22

Phụ nữ phải được chiều chuộng.

Nếu biết nằm viện phải thực hiện nhiều đợt kiểm tra như vậy, có đánh chết Khương Hiểu Nhiên cũng không đến đây.

Sáng sớm rời giường, phải đo nhiệt độ cơ thể, 37.5 độ sốt nhẹ. Sau đó đi chụp X quang. Về phòng bệnh lại phải xét nghiệm máu, cô y tá còn đang học việc, kỹ thuật không thành thạo, đâm vài lần mới đúng mạch máu, đau đến nỗi cô phải cắn chặt răng không kêu ra tiếng.

Khi Tiểu Dương đi vào thì nhìn thấy hình ảnh này.

Anh ngồi trên mép giường, lấy băng gạc chặn máu chảy nhiều, cười nói, “Đã lớn thế này rồi mà em vẫn sợ đau à”.

“Anh không sợ thì anh đi mà nằm viện đi, tôi về nhà”. Khương Hiểu Nhiên trợn mắt tức giận.

“Chẳng qua anh không có cơ hội thôi. Được, sau này có nhu cầu, anh sẽ đến đây ở vài ngày”. Tiểu Dương bất đắc dĩ trả lời.

Anh nói như vậy khiến Khương Hiểu Nhiên khó mà nói được câu gì.

Với tay lên tủ đầu giường, anh lấy cặp lông, “Cái gì vậy?”.

“Em uống canh đi”. Anh như hiển vật quý hiếm lên trước mặt cô.

Khương Hiểu Nhiên ngửi thấy hương vị thơm, có mùi dầu mỡ vàng ngậy, “Anh mua canh gà sao?”.

“Giống mua à?”. Tiểu Dương nhăn mặt, « Sáng sớm anh mua gà, tự mình ở nhà hầm, hầm khoảng hai tiếng”.

“Hả, khó trách nhiều dầu mỡ vậy, hầm chín xong anh không vớt lớp dầu ở trên đi sao”. Khương Hiểu Nhiên đã kích anh, miệng uống một ngụm canh.

“Để anh ném thử”. Anh lấy cặp lồng qua rồi há miệng to, “Nhiều dầu thì đừng uống”.

“Đừng nói mất vệ sinh, nước miếng bắn hết vào rồi”. Nói thì vậy nhưng cô đã giật lại uống mấy ngụm.

“Được rồi”. Tiểu Dương cố lấy lại, “Đừng ăn đau bụng đây”.

“Ăn thịt gà đã”. Cô lấy đũa nhanh gấp một cái đùi gà.

Tiểu Dương giữ cặp lồng trước mặt cô, “Cứ như quỷ đói ấy”.

“Từ sáng đến giờ đã mười giờ rồi, một giọt nước cũng chưa uống, anh cứ thử thế xem”.

“Trưa anh đặt cơm khách sạn, em đừng đi mua ở căn tin nữa”.

“Đồ ăn thì ngon nhưng đắt quá”.

Tiểu Dương vừa định nói, chồng em vẫn có thể trả được. Nhưng lời đến bên miệng mới tỉnh ngộ, anh từ lâu đã mất đi tư cách nói những lời như vậy rồi.

“Tiền anh đặt cơm cũng tương đương với phí sinh hoạt tôi nuôi Dương Dương, không dùng là không dùng”.

“Đúng vậy, dùng cứ dùng đi”.

Nói một chọi một, thịt gà ăn hơn nửa. Khương Hiểu Nhiên nhìn trong cặp lồng, “Cũng còn nhiều, giữa trưa nóng lại ăn”.

“Đừng, anh đang đói bụng”. Cũng không khách khí, anh ăn hai ba miếng là hết sạch

“Buổi sáng anh chưa ăn gì à?”.

“Không kịp ăn thôi, bây giờ ăn cũng giống nhau”.

Lúc Tiểu Dương rửa cặp lồng, Khương Hiểu Nhiên vẫn không thể tin được, canh gà đó là do anh nấu.

Hương vị thật sự ngon, nếu không cho quá nhiều dầu thì sẽ là một món canh hoàn hảo.

Lúc uống canh, tim cô cảm thấy rất ấm áp. Có người quan tâm thật tốt.

Nếu như mười năm trước anh có một nửa sự sẵn sàng như hiện tại, bọn họ hẳn sẽ là một cặp vợ chồng được người người ngưỡng mộ, cũng không đến bước phải chia tay.

Đáng tiếc thời gian không thể quay ngược trở lại.

Bọn họ đã xa nhau gần mười năm, ba ngàn sáu trăm năm mươi ngày, giống như một con sông dài nước chảy siết, ở giữa có một khúc gỗ vớt ngang, cô dừng lại cố định ở đó còn anh đã ở bờ bên kia.

Đến chiều, Cố Thiên Nhân cầm một bó hoa bách hợp đến thăm cô.

Anh đặt nó trên tủ đầu giường.

“Cố đồng, sao anh lại có thời gian đến thăm em? Thời gian của anh quý giá như vàng còn gì”. Khương Hiểu Nhiên cười đùa anh.

“Hôm nay đến siêu thị, nếu không có tiểu muội trông cửa hàng nói cho thì anh còn không biết. Em đấy, đúng là không biết chăm sóc bản thân”. Ngỡ khí Cố Thiên Nhân mang theo trách cứ.

Khương Hiểu Nhiên lấy ra khăn giấy lau mũi, “Em muốn xuất viện, anh có quen bác sĩ ở đây không?”.

Cố Thiên Nhân nhìn xung quanh, cau mày, “Vào được thì phải chữa lành cơ thể, nhưng phòng bệnh này chật hẹp quá. Anh nhớ nơi này có phòng đơn, chứ ở bốn người quá đông đúc”.

Nói xong, bước ra khỏi phòng bệnh.

Cứ tự cho là đúng. Cô rất thích nơi này, có thể là hơi chật, hơi đông đúc nhưng đối với cô mà nói là vừa phải.

Nghĩ đến lòng tốt của anh, cô cũng không tiện từ chối.

Buổi chiều, Khương Hiểu Nhiên chuyển đến phòng đơn. Bên trong ngoài giường, còn có sofa, bàn trà, TV, tủ lạnh nhỏ và toilet.

Chỉ chốc lát, trưởng khoa và bác sĩ Lưu đều vào.

Trưởng khoa thân thiết nói : “Tiểu Khương à, nghỉ ngơi cho tốt, không cần vội vàng xuất viện. Có gì yêu cầu cứ nói cho chúng ta biết”.

Bác sĩ Lưu cũng đặc biệt hòa nhã, “Buổi sáng kiểm tra cho cháu thì thấy sốt nhẹ, tình trạng viêm phổi còn chưa lắng dịu nên đừng bắt cần. Hôm nay cũng xét nghiệm máu, cháu thiếu máu nặng, phải điều dưỡng thật tốt. Còn nữa thất lũng cháu hay bị đau. Người trẻ tuổi sao lại không chú ý giữ gìn cơ thể vậy”.

“Thiếu máu thì phải bổ sung những gì?”. Cố Thiên Nhân hỏi.

“Nhanh nhất thì phải truyền máu”.

“Bác sĩ Lưu, truyền máu thì không cần, tôi ăn nhiều táo đỏ là được”. Khương Hiểu Nhiên vội vàng nói tiếp.

“Cháu đừng xem nhẹ bệnh thiếu máu, nó sẽ dẫn đến cảm cúm, cũng có tác dụng phụ với dạ dày và tim mạch”. Trưởng khoa nghiêm túc nói, “Phải nghe lời bác sĩ”.

Cố Thiên Nhân gật đầu, chuẩn bị đưa họ rời phòng.

“Cố đồng, ngài cứ ở lại”. Trưởng khoa nói.

Cố Thiên Nhân cầm tay ông, “Trưởng khoa Vương, có gì rất mong bác quan tâm hơn”.

Hai người đi rồi, trong lòng Khương Hiểu Nhiên buồn bực, ánh mắt đảo liên tục.

Truyền máu, một túi mất mấy trăm tệ. Không phải bồi bổ táo, long nhãn, đậu đỏ là được sao, vừa ăn ngon lại có ích cho kinh tế.

Cố Thiên Nhân buồn cười nhìn cô, đi đến trước mặt, ngón tay dí trán cô, “Ngốc à”.

Khương Hiểu Nhiên cười, “Sao tính anh trẻ con vậy?”.

“Mẹ”. Dương Dương chạy ulla vào,

Khương Hiểu Nhiên ôm lấy con, hỏi “Sao con lại đến được đây?”.

Dương Dương chỉ ra sau “Chú Tiểu đưa con đến”.

Tiểu Dương xách trong tay một ít hộp sữa bột, đặt ở bàn trà. Sau đó đi đến trước tủ đầu giường, lấy bó hoa bách hợp từ lọ hoa ra.

“Bệnh viện cũng thật là, bệnh nhân dị ứng với phấn hoa mà cũng không biết”.

“Hả, Hiểu Nhiên dị ứng với phấn hoa, sao em không nói với anh?”. Cố Thiên Nhân nhìn Khương Hiểu Nhiên.

“Cũng không nghiêm trọng lắm”. Cô cười cười.

“Cố tiên sinh, anh đã đến rồi”. Tiểu Dương lúc này mới thấy anh, “Ngồi đi”.

“Tôi đến đây từ chiều, cũng phải đi rồi”. Cố Thiên Nhân nhìn Khương Hiểu Nhiên, “Em phải nghe lời bác sĩ, làm tốt thì mới mau chóng xuất viện, đừng cật lực”.

” Tôi sẽ nhắc nhở cô ấy, cảm ơn anh đã tới thăm cô ấy”. Tiểu Dương mỉm cười.

“Giữa tôi và Hiểu Nhiên không cần nói cảm ơn, quan tâm đến cô ấy là chuyện thuộc bổn phận của tôi”. Cố Thiên Nhân cười vui vẻ, «Xem ra anh còn phải vất vả vài ngày».

“Không còn cách nào khác, tôi không vất vả thì ai vất vả đây?”. Tiểu Dương vẫn cười.

“Dương Dương, lần sau chú sẽ đưa cháu và Diệu Tinh đến khu vui chơi”. Cố Thiên Nhân vuốt tóc Dương Dương.

“Vậy mẹ và chú Tiểu cũng có thể đi cùng không?”.

Khương Hiểu Nhiên ngậy người, Tiểu Dương bây giờ ở trong lòng Dương Dương có địa vị cao như vậy.

Cố Thiên Nhân bối rối sờ cằm, “Được”.

Đôi mắt Tiểu Dương không thể che giấu ý cười, hận không thể ôm ngay con gái thật chặt.

Cố Thiên Nhân đi rồi, Tiểu Dương tựa người lên sofa, mở tivi.

Khương Hiểu Nhiên nằm trên giường, Dương Dương xà vào lòng cô ôm ấp, nhỏ giọng nói, “Mẹ, ngày mai trường tổ chức lễ mừng năm mới, biểu diễn tiết mục, con tham gia hợp xướng. Cô giáo nói, cha mẹ phải đến xem. Con muốn chú Tiểu đến, được không?”.

“Vì sao muốn chú ấy đến?”.

” Mẹ bị bệnh. Còn nữa, bọn bạn học nói con là gia đình đơn thân, không có ba. Con nói với họ, chú Tiểu là ba con, xem bọn họ còn dám coi khinh con không”. Rõ ràng ánh mắt rất đỏ, nhưng mặt Dương Dương lại vênh cao.

Khương Hiểu Nhiên cup mắt, đứa trẻ là vô tội, con bé có quyền biết ai là cha của nó, “Dương Dương, con muốn có ba không?”.

“Muốn cũng vô dụng, mẹ không phải nói ông ấy đi đến một nơi rất xa, sẽ không trở về sao”.

“Nếu nói, ba sẽ trở về thì sao?”.

“Có về còn cũng sẽ không để ý đến ông ấy, con muốn chú Tiểu làm ba con”.

“Vì sao?”.

“Vì ba hại con ở trường học bị bạn bè trêu chọc, con cần gì phải để ý đến ông ấy?”.

Ánh mắt Tiểu Dương nhìn chằm chằm vào tivi, nhưng tai vẫn nghe hai mẹ con nói chuyện. Nghe được lời nói của Dương Dương, tim anh đang bay bổng trên không trung một phát rơi xuống đất.

Quả đắng của mình trồng, phải tự mình nếm thử. Anh không biết liệu mình có dũng khí thừa nhận là cha của con bé hay không nữa.

Anh ra khỏi phòng bệnh, đi đến cuối hành lang, châm một điếu thuốc, làn khói lượn lờ tựa hồ thổi vào trái tim anh, vừa đắng lại vừa chát.

“Dương Dương, ba con không phải cố ý không quan tâm đến con”. Khương Hiểu Nhiên không biết nói gì, chẳng lẽ nói, là cô gạt Tiểu Dương tự mình hạ sinh con gái, Tiểu Dương có cuộc sống riêng hơn mười năm nay, căn bản đã quên cô, tự nhiên không biết sự tồn tại của con gái.

“Dù sao con cũng không thêm để ý ông ấy”. Dương Dương mạnh mẽ như vậy thật giống cô.

Khi Tiểu Dương bước vào phòng bệnh, Khương Hiểu Nhiên đang nói chuyện với y tá tiêm thuốc.

“Cô y tá, có phải ở phòng đơn một đêm mất nhiều tiền lắm phải không?”.

“Khoảng ba trăm”.

“Không còn phòng rẻ hơn sao?”.

Y tá kinh ngạc nói, “Phòng đơn ở bệnh viện đều đầy. Bệnh nhân phòng này vốn mai mới xuất viện, vì để cho cô vào nên cố ý cho anh ta xuất viện trước một ngày. Phòng đơn không phải muốn là được, do Cố tiên sinh mở miệng nên mới dành cho cô”.

“Tôi muốn đổi lại, để cho bệnh viên tiết kiệm tài nguyên, không phải tốt sao?”.

“Ở đây cho tốt, đổi đi đổi lại sẽ gây phiền phức cho người khác”. Tiểu Dương nói xen vào.

Y tá đi rồi, mặt Khương Hiểu Nhiên ủ rũ, quay lưng về phía anh.

Lòng Tiểu Dương tràn đầy lửa giận.

Ngày hôm qua đến thấy cô còn ở phòng bốn người, anh cũng không thoải mái. Đối phòng bệnh đối với anh không phải việc gì khó. Nhưng với hiểu biết của anh về Hiểu Nhiên, cô sẽ sẵn sàng không đi mà ở lại. Đã qua một ngày anh cũng không đề cập đến.

Buổi chiều, anh đưa Dương Dương đến, nghe ông cụ ở phòng bệnh nói có một người đàn ông giúp cô đối phòng bệnh. Anh đoán, chắc chắn là Cố Thiên Nhân.

Nhưng đó cũng là chuyện tốt. Môi trường thoải mái, giúp cơ thể cô mau chóng hồi phục, đúng là có ích.

Chẳng qua, ở cửa, nhìn thấy Cố Thiên Nhân và cô thân mật, tim anh thấy không thoải mái.

Đã từ bao giờ bọn họ thân mật như vậy, còn cho thấy ngăm ý không muốn để người biết.

Cô cười rục rĩ với anh ta, trong mắt không có một nét u buồn.

Đã bao lâu rồi, anh không được nhìn thấy nụ cười tươi tắn như vậy.

Tại thời khắc đó, anh đã rất ghen tỵ.

End

P.s: 2 anh đấu nhau, chỉ có Hiểu Nhiên là sướng nhất

12. Chương 23-24

Chương 23

Da mặt dày

“Mẹ, mẹ sắp truyền dịch xong rồi. Con đi gọi bác sĩ”. Dương Dương chạy ra khỏi phòng bệnh, quay đầu làm mặt quỷ với Tiểu Dương.

Tiểu Dương ngồi lên mép giường, tay vuốt ve vai cô, “Còn tức giận sao ?” .

Khương Hiểu Nhiên đẩy tay anh ra, “Tôi tức giận cái gì, không hề”.

“Mỗi đêm cũng có ba trăm tệ, coi như anh trả tiền sinh hoạt cho Dương Dương, anh trả được không?”.

“Anh tính tiền thật giỏi. Tôi chỉ không muốn lãng phí tiền bạc”.

“Vậy lúc Cố Thiên Nhân giúp em đối phòng bệnh, sao em không nói”.

“Lúc đó nể mặt anh ấy nên không nói thôi”.

Không có gì tốt cả.

Lòng mặt hửng, miệng còn phải khuyên, “Theo số liệu thống kê của khoa học, môi trường có thể ảnh hưởng đến tâm trạng, tâm trạng tốt thì bệnh mới mau chóng hồi phục. Em ở phòng bốn người, rửa cái mặt còn phải xếp hàng, lại nói sau có đàn ông nằm giường cạnh, em sẽ thấy không thuận tiện, không phải sẽ ảnh hưởng đến tâm trạng sao, như vậy cơ thể hồi phục không có lợi đâu”.

Sắc mặt Khương Hiểu Nhiên dần dần dịu xuống.

“Đừng để một việc nhỏ như vậy sinh ra tức giận, tức giận làm tổn thương gan, cơ thể quan trọng hơn. Về sau em đã khỏe rồi, cứ nhắm anh mà đánh là được”.

Tiểu Dương thừa cơ nắm lấy tay cô, đánh lên người anh.

Khương Hiểu Nhiên nằm trên giường, một tay còn cầm ống kim tiêm dây truyền, một tay bị kìm kẹp ở ngực anh. Mặt cô bỗng đỏ bừng, “Làm gì vậy, buông tay ra”.

Bên má cô hồng hào tực như đoá anh đào, ánh mắt bắt đầu gợn sóng tức giận, giống như bị búa tạ gõ vào, tim Tiểu Dương không ngừng nhảy múa rộn ràng.

Anh không kìm lòng được cúi người, tay nhẹ nhàng gạt lọn tóc mái vướng trên trán cô, ngón tay khẽ vuốt trán, mặt ép càng ngày càng gần, lông mi dày, giống như bàn chải quét qua đôi mắt cô, tựa như lông chim thổi qua lòng anh.

Cô gần như không còn đường trốn.

“Mẹ, chị y tá đến rồi”. Dương Dương chạy vọt vào, thấy mặt Tiểu Dương cơ hồ dán trên mặt mẹ, vội lấy tay che hai mắt, “Con chưa nhìn thấy gì cả”.

Mặt Khương Hiểu Nhiên vội quay sang một bên.

Tiểu Dương đi lên phía trước, ngồi xổm xuống và gạt bàn tay con bé, “Đừng che mắt vậy”.

“Chú à, sáng mai đi học chú đến xem cháu hát, được không?”.

Ngày mai Tiểu Dương vốn có cuộc họp sớm, nhưng nhìn ánh mắt khát vọng của con gái, như một lời hứa chắc chắn, “Đi, chú nhất định đi”.

“Cháu có thể gọi chú là ba được không?”. Dương Dương ngượng ngùng nói.

Tâm tình anh giống như hộp gia vị bị đổ, hương vị gì cũng có.

Nếu sau khi con gái biết được sự thật làm như vậy, anh sẽ có được hạnh phúc đã bị đánh mất bao lâu.

Véo mũi nhỏ nhắn của Dương Dương, “Giờ gọi vài tiếng, nếu không ngày mai không tìm thấy cảm giác”.

Dương Dương bắt đầu vài tiếng ngại ngùng, sau rồi giọng nói rõ ràng lại còn mang vẻ làm nũng đáng yêu.

Nghe vào tai Tiểu Dương, giống như âm thanh của trời, anh không khỏi ôm lấy Dương Dương xoay vòng.

Y tá đi rồi, hai người vẫn chơi đùa như vậy.

“Chú ơi, cháu chóng mặt rồi”. Dương Dương cười khanh khách không ngừng.

Tiểu Dương đang chuyển động cơ thể, đột nhiên dừng lại, bị lực quán tính phản lại, anh lùi về sau trượt từng bước.

Anh ôm chặt con gái, “Dương Dương, không sợ à”.

“Không ạ, chơi vui lắm”. Dương Dương dường như không quan tâm.

Thả Dương Dương ra, Tiểu Dương theo thói quen lấy ra điều thuốc, nghĩ đây là phòng bệnh, anh đi ra ngoài. Điều thuốc kẹp ở đầu ngón tay lại quên châm lửa, trong lòng chỉ có một ý nghĩ lặp lại trong đầu, rõ ràng anh thực sự là ba của con bé, bây giờ lại phải giả vờ.

Vừa rồi, tiếng “chú” con bé nói như làm tim anh rơi xuống đáy hồ.

Anh muốn chạy vào phòng bệnh, nói cho Dương Dương, anh chính là ba của con bé, nhưng sợ lại làm đứa nhỏ hoảng sợ.

Khương Hiểu Nhiên thấy Tiểu Dương đi khỏi phòng bệnh, cô biết tim anh khó xử.

Cô đứng dậy đi đến bên cạnh con gái, kéo con bé ngồi lên sofa, “Dương Dương, con thích chú Tiểu sao?”.

Dương Dương làm nũng xà vào lòng cô, “Thích. Lần trước con đến nhà chú ấy, chú ấy chơi trò chơi với con, chơi trốn tìm ấy. Mẹ biết chú ấy trốn ở đâu không? Chú ấy trốn dưới bàn máy tính. Chỗ đó kín vậy, con mất bao lâu mới đoán ra được. Sau đó, con cũng tìm được nơi trốn, con trốn trong tủ quần áo, chú ấy không tìm thấy con. Con thắng đấy!”.

Đó là chú ấy nhường con, Khương Hiểu Nhiên nghĩ vậy.

“Người thắng được thưởng quà. Chú Tiểu mua cho con cặp sách công chúa bạch tuyết. Cặp sách ban đầu của con năm đầu tiên trường phát đã bị hỏng lâu rồi, bà ngoại đã vá cho con nhiều lần, bọn bạn học đều cười con”.

Mặt Khương Hiểu Nhiên tựa lên trán con gái, con gái đã lớn, ngay cả khi cô làm mẹ khiếm cả làm cha, cũng không thể thay thế được vị trí của người cha.

Từ nhỏ đến lớn, nói là dành cho con gái một cuộc sống tốt nhất. Nhưng vì kiếm sống, mỗi ngày phải bận ba ở ngoài, căn bản không có thời gian làm bạn con bé.

Vài năm đầu, mỗi ngày ra ngoài từ sáng đến gần mười giờ tối mới về nhà, gần như cả mặt mũi con bé cũng không thấy.

Mỗi ngày ở cửa hàng mười mấy tiếng, đổi lấy cùng lắm chỉ là ăn đủ mặc ấm mà thôi. Búp bê, váy công chúa, những đồ chơi bé gái thích, cô đều không thể mua được.

Con gái có mái tóc đen bóng, buộc kiểu đuôi ngựa, đặc biệt đáng yêu. Những bé gái cùng lứa tuổi, trên đầu đầy những đồ vật trang sức. Nhưng vì cô tiết kiệm tiền nên không dám mua cho con gái.

Có một năm sinh nhật con gái, cô mua tặng cho con bé một đôi cặp tóc chuột Minnie ở trong bách hóa A, chỉ có năm tệ, nhưng lúc ấy Dương Dương đã ôm cô mãi không buông.

Cô nhớ lời nói của Tiểu Dương, nói cô ích kỉ. Đúng vậy, cô thật ích kỉ. Cô có quyền gì mà không cho con gái biết cha đẻ nó là ai.

Sai lầm của người lớn không thể để trẻ con phải chịu đựng.

Cô biết, Tiểu Dương sẽ là người cha tốt.

“Dương Dương, về sau gọi chú ấy là ba nhé!”.

“Ba?”. Dương Dương tròn tròn mắt, “Mẹ, mẹ muốn kết hôn với chú Tiểu sao?”.

“Vì sao con lại nói vậy?”.

“Lưu Đại Đào, mẹ cậu ấy kết hôn với người khác, cậu ấy liền kêu người ta là ba”.

Ánh mắt Khương Hiểu Nhiên nhìn thẳng con gái, “Chú Tiểu là ba của con”.

Trong mắt Dương Dương tràn đầy nghi hoặc, khó hiểu, nhưng không hình dung được niềm vui.

“Hiểu Nhiên à, bà đến thăm cháu”.

“Bà Trương, sao bà lại đến đây?”. Khương Hiểu Nhiên vội vàng đứng dậy.

“Vài ngày không thấy cháu cứ thấy nhớ kì lạ”. Bà Trương đi vào, “Nấu cho cháu bát canh thịt bò hầm bổ”.

Khương Hiểu Nhiên tiếp nhận cặp lồng, “Bà còn mang mấy thứ này đến, cháu sẽ xấu hổ lắm”.

“Đứa trẻ này, còn khách sáo với bà sao. Nhìn cằm này, sắc nhọn không biết thành kiểu gì rồi”.

“Dương Dương còn phải làm phiền bà, bây giờ cháu không chăm sóc con bé được.”

“Cháu cứ dưỡng bệnh cho tốt, bà đưa nó về. Mà Tiểu Dương đâu?”.

Tiểu Dương lên tiếng trả lời khi vào cửa, hai tay xách hai túi nilông đựng nhiều đồ linh tinh. Nào là giấy ăn, khăn mặt, kem đánh răng, cốc, chậu rửa mặt, còn vài món ăn vặt.

Bà Trương cười tủm tỉm nhìn anh, “Tiểu Dương à, Hiểu Nhiên giao phó cho cháu, bà đưa Dương Dương về”.

“Bà Trương, bà đừng lo lắng, cháu ổn, để Tiểu Dương đưa hai người về, một mình cháu không có việc gì”. Khương Hiểu Nhiên cướp lời.

“Ui, đứa trẻ này, bị bệnh thì phải có người ở bên cạnh chứ”. Bà Trương nắm tay Dương Dương, “Tiểu Dương à, cháu đừng nghe nó nói, buổi tối nhớ chăm sóc tốt cho nó. Có gì sơ xuất, bà sẽ đến hỏi tội cháu”.

Tiểu Dương vội tiếp lời, “Cam đoan hoàn thành nhiệm vụ, ngài yên tâm”.

Bà Trương đi rồi, Khương Hiểu Nhiên trở lại suy nghĩ đến Tiểu Dương.

Tiểu Dương nhàn nhã nằm trên sofa, “Đêm nay, anh cấm trại ở đây”.

“Anh đúng là đồ mặt dày mày dạn, tôi không hoan nghênh anh”. Khương Hiểu Nhiên vừa nói vừa kéo cánh tay anh, bắt anh đứng lên.

Cô không địch nổi Tiểu Dương, ra sức kéo một lúc, anh vẫn không nhúc nhích. Người ta từ nhỏ luyện Taekwondo, xương cốt cơ thể hiển nhiên rất cường tráng.

Tiểu Dương thấy cô mệt mỗi thở hổn hển, tay quàng một vòng, bắt cô lao vào cánh tay anh.

Khương Hiểu Nhiên ngồi trên đùi anh, thắt lưng bị anh ôm chặt, không thể động đậy, dứt khoát không chống cự được. Nhẹ tay gạt những sợi tóc rối của mình, cô mỉm cười, “Anh muốn làm gì?”.

“Em cho là anh muốn làm gì chứ?”. Tiểu Dương thả lỏng tay, cười khê. “Anh đang đói bụng muốn ăn, ngay cả bệnh nhân cũng không nương tay”.

Khương Hiểu Nhiên thấy anh vừa nói, liền chuyển đến tầng ý nghĩa khác. Trong lòng thâm mắng, háo sắc.

Cũng không thèm để ý đến anh, tiếp tục giữ tóc mình.

“Hiểu Hiểu, anh sợ buổi tối em không có người chăm sóc, em vẫn đề phòng anh sao?”. Tiểu Dương mềm giọng nói, “Lại nói, bà Trương sẽ tính sổ nếu anh không hoàn thành nhiệm vụ, cũng không thể giải thích với bà ấy được”.

Bà Trương ở trong lòng Khương Hiểu Nhiên, không chỉ là một bà hàng xóm già, mà còn là một trưởng bối cô rất kính trọng. Khi mẹ còn ở nhà, hai nhà đối diện nhau, bình thường nhà ai có đồ ăn con, đều để cho bên kia một phần.

Sau khi mẹ về thành phố B, Dương Dương cơ bản đều do bà chăm sóc, người phụ nữ già đó ở trong lòng Khương Hiểu Nhiên rất có trọng lượng.

Tay Khương Hiểu Nhiên đặt lên chỗ tựa lưng ghế sofa, ánh mắt lặng lẽ nhìn chăm chú anh, “Tùy anh đấy, có thể để tôi đứng lên được chưa?”.

Cô giận dữ, cô buồn bã, cô kích động. Tiểu Dương đều có thể dễ dàng ứng phó, nhưng nếu cô bình tĩnh như lúc này khiến anh cảm thấy giật mình, thậm chí là sợ hãi.

Anh đề nén bất an trong lòng, nói lỏng tay ra.

Khương Hiểu Nhiên linh hoạt đứng lên, ngồi vào giường, cầm một quyển tạp chí lật xem.

Khoảng cách hai người rõ ràng gần như vậy nhưng lại có cảm giác vô cùng xa.

Không lâu sau, khách sạn đưa đồ ăn đến, vẫn là gấp đôi khẩu phần.

Khương Hiểu Nhiên không chút khách khí, tổ yến uống sạch, đồ ăn cũng cuốn trôi hết.

Tiểu Dương không có việc gì tìm việc làm, muốn tìm cô nói chuyện.

Nhưng cô chỉ trả lời “À, đúng, phải”.

Trong lòng Tiểu Dương tự cười mình, xem ra ở trong mắt cô, anh đáng ghét đến mức nói chuyện cô cũng không muốn nói nhiều hơn một từ.

Đến chín giờ kém, Khương Hiểu Nhiên nằm ngủ trên giường.

Tiểu Dương không tiện mở tivi, sợ đánh thức cô.

Anh ngủ trên sofa, chân cũng không duỗi thẳng được, đành phải cuộn mình. Đến lúc lâu cũng không ngủ được.

Bên trong yên tĩnh tối tăm, chỉ có ánh trăng mờ ảo xuyên qua khung cửa sổ, để lại những dấu vết mang sắc thái khác nhau.

Tiểu Dương lén lút đứng dậy đi đến trước giường cô.

Cô ngủ rất ngon, hơi thở đều đặn. Lông mày nhíu lại mặt khê nhăn, tựa hồ như có gì đó ưu sầu.

Anh vươn tay ra chỉ, muốn xóa đi những phiền não kia, nhưng ngón tay chưa kịp đưa đến chỗ lại dừng lại. Qua không khí, vẽ hình lông mày cong cong, một lúc lòng cảm thấy thỏa mãn mới thu tay về.

Ngay lúc anh rời đi, Khương Hiểu Nhiên lặng lẽ mở mắt, nhìn trần nhà đen tuyền. Vài giây sau đó, lại khẽ nhắm mắt lại.

EndChương 24

Một màn kịch

Vượt qua bảy ngày cực khổ, cuối cùng Khương Hiểu Nhiên cũng chờ được ngày xuất viện.

Trước hôm xuất viện, Tiểu Dương phải đến thành phố B nên đã không đến đón cô.

Lưu Sảng không biết nghỉ tin ở đâu mà đến thăm cô.

Hai người vừa gặp nhau đã tay bắt mặt mừng.

“Hiểu Nhiên, cậu thật không biết suy nghĩ gì, chuyện nằm viện lớn vậy cũng không nói cho tớ biết”.

“Tớ tưởng chỉ là chuyện một hai ngày thôi, ai ngờ ông bác sĩ nói một hồi, nào là thiếu máu, nào là có vấn đề về thất lưng. Cả ngày làm hết kiểm tra này đến kiểm tra nọ”. Khương Hiểu Nhiên giơ cổ tay trước mặt cô, “Đây, cậu xem này, trên tay chỉ chút vết kim tiêm, cả đời bị kim tiêm của tớ đều chấm ở đây hết”.

“Chắc chắc chắc, đáng thương cho em gái tôi”. Dáng vẻ Lưu Sảng buồn bã, nắm lấy cổ tay cô, “Sao cậu không cho Tiểu Dương nhìn để anh ta cảm thấy đau lòng ấy”.

“Ai muốn anh ta đau lòng?”. Khương Hiểu Nhiên thu lại nụ cười.

Lưu Sảng cột khăn quàng lên vai cô, “Tốt hơn không nên làm anh ta đau, nếu không em gái tôi lại đau lòng”.

Sau đó cô giúp thu xếp vài thứ, sữa bột nhật khẩu, hộp tổ yến đầy trên tủ đầu giường, “Hiểu Nhiên, cậu tính trường kì kháng chiến ở bệnh viện à, cả túi hành lý cũng nhét không vừa”.

Khương Hiểu Nhiên nhìn mấy hộp tổ yến, nhú mày. Hàng siêu thị cao cấp, có nhãn hiệu hân hoi, một hộp ước chừng hơn một vạn, mấy hộp này cộng lại cũng gần mười vạn.

Cô là gì của Tiểu Dương, mà lại nhận ân huệ của anh như vậy. Mỗi lần anh mua đều lặng lẽ để vào không nói một câu.

Về nhà đã là buổi chiều, hai người gần một tháng không gặp nên nói chuyện không ngừng.

Nói đến khi miệng khô Lưu Sảng mới đề nghị đến nhà cô ấy ăn tối.

“Tô Tuấn ở nhà không?”.

“Hôm nay là thứ Bảy, anh ta ở bên người phụ nữ kia. Thật công bằng, đến Chủ Nhật lại ở nhà”. Ngực khí Lưu Sảng cực kì bình tĩnh.

“Anh ta không ở nhà cũng tốt, chúng ta vui vẻ với nhau. Dương Dương còn chưa đến nhà mới của cậu đâu”. Ngực khí Khương Hiểu Nhiên cũng rất thoải mái.

“Dương Dương, có nhớ mẹ nuôi không?”. Lưu Sảng ôm lấy Dương Dương.

Đôi mắt to của Dương Dương không chớp nhìn chăm chăm cô, đặt tay lên ngực, “Con ngày nhớ đêm nhớ, cứ nghĩ đến tim con lại đau, tại sao mẹ lại không đến?”.

“Con học được những từ ngữ lộn xộn thế ở đâu vậy?”. Khương Hiểu Nhiên nghiêm khắc hỏi.

Dương Dương chu miệng, “Trong TV đều diễn thế!”.

“Cái này có gì đâu, con nhỏ học cho vui thôi! Đi nào, cùng mẹ nuôi về nhà”.

Nhà Lưu Sảng ở thành phố B nằm ở khu giàu sang có tiếng, bán đảo Nanshan, vốn là bất động sản của Cố Thị đã được xây dựng thành khu vực dân cư rộng lớn.

Bên trong theo phong cách kỳ lạ toàn gỗ ô liu, gỗ vân sam [1], bước chậm vào giữa, giống như đặt mình trong hoa viên châu Âu, không khí tươi mát, đi vào đã cảm nhận thấy. Cho đến khi đi đến cửa nhà, chớp mũi vẫn lượn lờ nhiều hương vị.

“Oa, thật đẹp, còn có vòi phun nước nữa”. Dương Dương thích thú nhảy nhót xung quanh.

Đi vào phòng cách, toàn bộ được trang hoàng theo phong cách châu Âu, khắp nơi đều hoa mỹ nhưng lại thiếu một cảm giác gia đình. Lưu Sảng đưa Dương Dương đến phòng trên tầng hai, bên trong có rất nhiều đồ chơi, còn có bao nhiêu là truyện tranh thiếu nhi.

“Tính sinh con hay sao mà mua nhiều đồ chơi vậy?”. Khương Hiểu Nhiên tựa người vào cửa hỏi.

“Không biết vì sao, mỗi lần đi qua cửa hàng đồ chơi lại mua hai ba thứ, kết quả dần dần nhiều lên. Con cái thì cứ thuận theo tự nhiên, cũng không muốn miễn cưỡng cầu”.

“Cậu và tớ cùng tuổi, qua năm nay đã là ba mươi bốn tuổi rồi. Nếu không muốn thì sẽ phải làm sản phụ cao tuổi đấy”.

Lưu Sảng cầm chiếc ô tô đồ chơi, quẹo trái quẹo phải, “Tớ rất mâu thuẫn, cũng muốn có một đứa trẻ, có con rồi cuộc sống cũng ổn định hơn”.

“Cậu chẳng lẽ muốn thay đổi điều gì?”.

“Không biết. Con đường này là do bản thân đã lựa chọn, tốt xấu gì tớ đều có dũng khí gánh vác. Tớ vẫn nghĩ như vậy, cũng sẽ làm như vậy. Nhưng đôi khi, vẫn thấy nhiều khó khăn”. Đôi mắt Lưu Sảng nhìn xa xăm.

Khương Hiểu Nhiên thấy con gái chơi đùa trên sàn nhà, khẽ bảo cô ra ngoài kia.

Hai người ngồi trên quầy bar tầng hai, Lưu Sảng rót cho cô ly rượu vang.

Lưu Sảng nhắc ly rượu lên, nhấp nháp tinh tế, “Uống, uống đi, rượu năm mươi tuổi, cũng không tệ”.

“Ừ, hương thơm dịu êm, rượu vang lâu năm vẫn là tốt nhất!”.

“Người thì sao?”.

“Tớ đọc một cuốn sách, bên trong có viết một quan điểm mà tớ rất đồng ý. Hầu như phụ nữ đều không thể quên được mối tình đầu, cho dù đã kết tóc. Còn đàn ông lại thích nhất là phụ nữ cuối cùng”.

“Đúng vậy, đàn ông hiện nay, người nào chẳng nhìn trong nôi, ăn trong bát, ánh mắt lại liếc dọc ngang. Hiện nay cứ ba cặp vợ chồng thì có một cặp ly hôn, hai cặp còn lại cũng sắp sửa rồi”. Lưu Sảng nói buồn bã.

“Hôm nay cậu cảm thán nhiều quá, bị kích thích gì sao?”.

“Chưa nói đến kích thích, chỉ là có ít chuyện. Tô Tuấn ăn vụng, nhưng vẫn cố gắng giữ mặt mũi cho tớ. Ví như, trong những trường hợp lớn muốn lộ mặt, khẳng định tớ sẽ đi. Mỗi lần anh ta ăn vụng trở về, đều ở bên ngoài tắm rửa sạch sẽ, sợ tớ khó chịu”. Lưu Sảng nhấp môi rượu, cười nói, “Cậu xem đấy, anh ta vẫn còn nghĩ đến sĩ diện của tớ”.

“Cậu đừng cười nữa, ở trước mặt tớ cần gì phải ngụy trang vậy. So với khóc còn khó coi hơn”. Khương Hiểu Nhiên không nhịn được.

Lưu Sảng uống cạn ly rượu, “Chỉ có chuyện này mà khóc sao, Tô Tuấn ghét nhất nhìn phụ nữ khóc. Tớ rất muốn khóc, nhưng con mẹ nước mắt nó không chảy ra. Có những lúc, trên người anh ta mang mùi nước hoa của phụ nữ khác, lại đi ôm tớ. Cậu có biết cảm nhận lúc ấy của tớ không?”.

Khương Hiểu Nhiên cũng uống cạn hết ly, rõ ràng là ngọt, nhưng chảy vào tim cô lại thấy vị đắng.

“Cậu đã dạy cho tớ, vì sao cậu có thể bình tĩnh cự tuyệt Tiểu Dương. Tớ biết, cậu vẫn yêu anh ta”.

“Làm sao mà cậu biết rõ hơn tớ, thật ra mà nói, đến bản thân mình tớ cũng không hiểu rõ tình cảm đối với anh ấy”.

“Vậy cậu nói đi, lúc trước vì sao muốn sinh Dương Dương?”.

Khương Hiểu Nhiên rơi vào trầm tư.

“Dùng đầu ngón chân nghĩ cũng biết, không phải là cậu không quên được Tiểu Dương sao. Nếu không, cậu mới hai mươi năm tuổi, để lại một gánh nặng như vậy, có được gì không?”.

Khương Hiểu Nhiên muốn nói, tớ muốn có đứa con làm bạn không được sao? Nhưng nhìn ánh mắt Lưu Sảng, cô nói không nên lời.

“Đừng nói với tớ cái kiểu vợ vẫn là cậu thích trẻ con, lúc ấy cậu còn trẻ, sau này lấy chồng, còn sợ không có con sao? Cậu là không quên được Tiểu Dương, cậu là muốn sinh con của anh ta. Lúc rời khỏi anh ta, trong lòng cậu kỳ thực rất hy vọng còn có điều ràng buộc với anh ta. Cậu thấy tớ nói đúng không?”.

Đúng vậy, cô yêu Tiểu Dương, từ lúc bắt đầu năm mười chín tuổi, đến bây giờ vẫn vẹn mười lăm năm không hề thay đổi. Mọi người đều biết, cô cần gì phải phủ nhận.

“Yêu là như thế nào? Không yêu là như thế nào? Cuộc sống đã sớm dạy tớ, tình yêu không phải toàn bộ là hôn nhân. Lúc trước ly hôn, cũng không phải vì không còn yêu. Ngay cả khi yêu nhau cũng không phải việc gì cũng có thể giải quyết”.

“Tiểu Dương vì cậu đã hủy bỏ hôn ước với vị hôn thê, nghe nói còn thanh toán sòng phẳng phí chia tay, cậu không thấy vậy cảm động sao?”.

“Cảm động, tớ chỉ thấy hồ hững. Vì sao tớ phải cảm động? Tiểu Dương anh ấy rời xa tớ xong, cuộc sống đầy màu sắc. Mỹ nữ, nhà lầu, mọi thứ đều không thiếu. Tớ cũng biết, sau khi ly hôn, pháp luật đã tuyên bố không còn liên quan đến nhau. Nhưng tớ chẳng qua là không cam lòng”.

“Đúng vậy, sao có thể can tâm được? Lúc trước ở bên nhau, đảo mắt đi đã nhiều năm như vậy, quay đầu lại, bên cạnh anh ta đã có người khác”.

“Cậu có biết không tớ không muốn bị khinh thường. Rõ ràng là tớ rời bỏ anh ấy, cách biệt đã nhiều năm, anh ấy có cuộc sống mới, làm sao tớ lại xen vào cuộc sống tốt đẹp của anh ấy được?”.

“Những gì anh giỏi hơn tôi, đó chính là cảnh giới của thượng đế. Người bình thường làm được đến, đơn giản vì không có tình yêu. Thực sự nên để anh ta trở thành một người khách qua đường trong cuộc đời, không để lại dấu vết nào”.

“Đúng vậy, khách qua đường, hiện giờ tớ thật sự hy vọng anh ấy chỉ là một người khách qua đường trong cuộc đời tớ”.

“Yêu sâu nặng, trách gì nữa. Bây giờ tớ biết vì sao ý chí sắt đá của cậu từ chối anh ta. Không phải là không còn yêu, mà là không dám yêu, lại càng không muốn yêu lại từ đầu”.

“Có quá nhiều thứ yêu yêu yêu này, cuộc sống tình yêu của tớ đã sớm bị ăn mòn hết rồi”.

Hai người phụ nữ uống hết rượu mới xuống nhà ăn cơm.

Cơm tối đã có người giúp việc làm theo giờ, thật nhẹ. Canh vịt, bách hợp xào cần tây, sườn xào, tôm luộc, măng xanh xào.

Dương Dương thích ăn tôm, cả đĩa gần như con bé đều ăn sạch.

Khương Hiểu Nhiên vội vàng giúp con bé bóc tôm, cơ hồ chưa ăn bao nhiêu, Lưu Sảng cũng chỉ uống bát canh, ăn cũng không vào.

“Ô, hôm nay nhà thật náo nhiệt, Hiểu Nhiên đến chơi à. Cháu là Dương Dương phải không?”. Tô Tuấn đi vào phòng khách.

“Tô tiên sinh, sao hôm nay lại rảnh rỗi về nhà vậy?”. Lưu Sảng hất cằm nghênh ngang nhìn anh ta.

“Sảng, cho em một bát giờ, không thấy vui sao?”.

“Em là thụ sủng nhược kinh [2], không thể tin được nha”.

Tô Tuấn tùy tay đặt áo khoác lên ghế sofa, lấy từ túi quần một cái hộp nhỏ đẹp, đi lên phía trước đưa cho Lưu Sảng.

Miệng nói, “Chị Trương, giúp tôi lấy bát đĩa, đói bụng sắp chết rồi”.

“Gi vậy, sao lại tặng vòng tay quý báu thế này”.

“Sảng, hôm nay là tròn mười sáu năm ngày chúng ta quen biết nhau. Biết là em không nhớ mà”.

Lưu Sảng trong lòng châm biếm, cô không phải không nhớ, chẳng cô không dám nhớ mà thôi. Hy vọng càng lớn, thật vọng sẽ càng nhiều.

Nhưng trên mặt vẫn thể hiện vui vẻ, “Đúng vậy, không có anh nhắc nhở, em thực sự đã quên”.

“Trời cũng muộn rồi, tớ về đây”. Khương Hiểu Nhiên cáo từ.

“Tô Tuấn, anh đưa cô ấy về đi”.

“Không cần, tớ ngồi xe về cho tiện”.

Tô Tuấn không chịu, “Nếu Tiểu Dương mà biết sẽ xử chết anh. Lại nói, mới lần đầu gặp được Dương Dương, vậy cũng không được trò chuyện lâu rồi”.

Khương Hiểu Nhiên thấy anh ta kiên trì nên cũng không nhiều lời.

Trên đường trở về, cô vẫn không kiềm được, “Tô Tuấn, tôi biết tôi không nên nhiều lời. Nhưng tôi hy vọng anh có thể vì Lưu Sảng mà lo lắng một chút, cô ấy cũng không vui vẻ gì đâu”.

Tô Tuấn cười khoa trương, “Hiểu Nhiên, tôi sẽ có chừng mực. Lưu Sảng là người quan trọng nhất của tôi”.

Cô không nói nữa, nhiều lời cũng vô ích.

Lúc buổi tối đi ngủ, cô không ngủ được.

Ở trong bệnh viện, ngửi mùi thuốc khử trùng, mỗi đêm cũng khó đi vào giấc ngủ.

Sau dần ở lâu, cũng thành thói quen. Giống như lúc bắt đầu, cô không muốn Tiểu Dương làm bạn, cuối cùng một ngày, anh đi công tác không đến, mình lại cảm thấy không được tự nhiên, thậm chí cảm thấy một chút cô đơn.

Thói quen quả nhiên đáng sợ thật.

Cô đứng dậy, khoác thêm áo, đi đến phòng khách. Rót cốc nước ấm, ủ trong lòng bàn tay, hơi khói dâng lên, ở trong không khí nháy múa rồi dần dần tiêu tán đi.

Ngồi trên sofa, cô uống một ngụm nước, lòng dần ấm áp.

Trước mắt hiện lên khuôn mặt Lưu Sảng, rõ ràng là cười, nhưng nhìn lại thấy lòng chua xót.

Trong mắt người ngoài cô ấy rất vui vẻ, nhưng ai biết được cái giá hạnh phúc ấy là gì?

Tiểu Dương có vẻ chung thủy hơn Tô Tuấn, nhưng mười năm xa cách ấy, ai có thể đảm bảo anh ấy không thay đổi?.

Ngay cả khi anh và vị hôn thê chia tay, chẳng lẽ sẽ không dẫu lìa ngó ý còn vương tơ lòng [3] sao?

Tiểu Dương mười năm trước, cô còn không nắm chắc được. Mười năm sau, cô có gì tự tin dám cùng anh bắt đầu lại từ đầu?

Đẩy cửa sổ phòng khách, nhìn xuống dưới, ngõ nhỏ gần như không người, đứng ở đây cũng có thể nhìn thấy cuối ngõ.

Gió lạnh vù vù thổi xung quanh, tựa hồ cũng thổi vào trái tim cô.

End

---

[1] vân sam : một loại gỗ thuộc họ thông, cao tới 20–60 (đôi khi tới 95) m khi phát triển đầy đủ và có thể phân biệt bằng các cành mọc vòng xoắn và hình dáng dạng nón của nó

Xem chi tiết: vi.wikipedia.org/wiki/Chi_V%C3%A2n_sam

Ảnh:

[2] thụ sủng nhược kinh : nhận được yêu thương mà lại cảm thấy lo lắng.

[3] Dấu lìa ngó ý còn vương tơ lòng; câu thơ trong Truyện Kiều của Nguyễn Du hiểu khái quát nhất là tình cũ vẫn còn vương vấn, chưa thể dứt hẳn.

p.s: hận cái tên đàn ông như Tô Tuấn *đạp đạp*

13. Chương 25-26

Chương 25

Mở đầu

Chủ nhật, Khương Hiểu Nhiên ở bếp làm cơm thì nghe bên ngoài phòng khách vang lên tiếng gõ cửa.

“Dương Dương con ra mở cửa đi”.

Đến lúc lâu cũng không có trả lời.

Nha đầu chết tiệt này, không biết đang làm gì nữa. Cô nói thầm trong lòng.

Lau tay, cô chạy ra mở cửa.

“Dương Dương ở nhà sao? Anh mua cho con bé mấy thứ ở thành phố B”. Tay Tiểu Dương xách hai túi lớn.

“Vào đi”. Cô cúi người lấy một đôi dép bông mới của nam.

Tiểu Dương đi vào, kích thước vừa vặn, lại mềm mại.

“Ồ, sao ở mãi trong phòng không ra?”. Khương Hiểu Nhiên gọi to, “Dương Dương, ra đây một chút”.

Dương Dương lục đục đi ra, cũng không nói câu gì.

“Sao không chào đi?”. Khương Hiểu Nhiên nhìn con bé.

“Ba”. Dương Dương nhẹ nhàng chào, ánh mắt lại nhìn chằm chằm xuống mặt đất.

Tim Tiểu Dương đập thình thịch như cãi nhau ầm ĩ.

Anh lấy từ túi ra một chiếc mũ đáng yêu, mặt trên còn có lông xù, đưa đến trước mặt con gái.

Dương Dương liếc qua nhưng không nhận.

Anh lại lấy ra bộ truyện tranh “Cừu vui vẻ và Sói xám”.

Dương Dương nhìn chăm chú rất lâu nhưng vẫn không nhận.

Nhiệt độ trong phòng rõ ràng rất lạnh nhưng Tiểu Dương lại cảm thấy cả người mình nóng lên, thậm chí trán còn toát mồ hôi.

Trong túi lớn đó còn búp bê cho con gái, áo lông dê, anh bỏ hết lên ghế sofa, tình cảm nói: “Dương Dương, tất cả đều mua cho con, có thích hay không?”.

“Thích, con muốn vào phòng đọc sách”. Nói xong, Dương Dương đi vào phòng.

Khương Hiểu Nhiên nhìn hai cha con trao đổi ánh mắt lạnh lẽo cũng không nói được từ nào.

Tiểu Dương chán nản ngồi trên sofa, nhớ được gì đó, lại từ túi quần lấy ra một cái hộp giấy.

“Mua cho em này”.

Khương Hiểu Nhiên tùy tay tiếp nhận, cũng không mở ra, để lại bàn trà, xoay người đi vào phòng bếp.

Tiểu Dương suy sụp ngã xuống sofa, nghĩ ngợi lung tung, sao lại thế này? Hai mẹ con mỗi người một tính.

Ngày đó đến trường nghe hợp xướng, Dương Dương ở trên sân khấu tự nhiên duyên dáng, tiếng hát rất hay.

Tại lúc đó, tim anh tràn ngập cảm kích và tự hào.

Sau khi biểu diễn kết thúc, anh đón Dương Dương về nhà, gặp giáo viên chủ nhiệm của con bé. Cô giáo hỏi Dương Dương anh là ai vậy. Dương Dương nhỏ giọng nói anh là ba con bé, nghe có vẻ miễn cưỡng.

Trong lòng anh lúc ấy có chút không thoải mái, à không mà thật sự không thoải mái.

Trước lúc ấy, anh là chú Tiểu của con bé, lúc ấy con bé đối với anh rất gần gũi. Sao lúc danh chính ngôn thuận làm ba, ngược lại khoảng cách càng lớn.

Tâm tư bé gái chín tuổi thay đổi thất thường, làm người khác khó có thể nắm bắt.

Trên đường trở về, anh hỏi Dương Dương, có gì không vui. Dương Dương không nói. Sau đó, anh cố gắng dỗ dành, con gái mới nói, nó ghét anh, ghét anh không quan tâm đến nó suốt chín năm qua, ghét anh lúc bị bạn học trêu chọc nhạo báng anh đã không ở bên bảo vệ nó.

Lúc ấy anh đang lái xe, tay nắm chặt vô lăng không khỏi phát run.

Con bé còn nhỏ cũng có suy nghĩ riêng của mình, anh không nói thêm câu gì, mua cho con đồ chơi rồi dỗ dành nó về nhà. Con gái anh, từ lúc sinh ra đến bây giờ, vên vẹn đã chín năm, anh đều không tham dự.

Từ trước, anh luôn thăm oán trách. Hiểu Nhiên, vì sao không nói cho anh biết chuyện đứa nhỏ. Kì thực, anh rõ ràng biết tính tình Hiểu Nhiên, có đánh gãy răng cô vẫn nuốt lại vào bụng, làm sao có thể chịu yếu thế với anh.

Mùi hương thịt nướng thơm ngon kéo anh khỏi trầm tư.

“Hiểu Hiểu, tay nghề của em đã cao lên đấy”.

Trên bàn dọn hết thịt nướng, đậu phụ nhồi thịt, nắm hương xào rau cải, canh xương, hương thơm của thức ăn trộn với cơm thơm ngát, thoảng chút tràn ngập gian phòng.

“Muốn ăn cơm, phiền mang giúp bát đũa”. Khương Hiểu Nhiên nói khi thấy anh ngồi trên ghế sofa nhìn vào bếp.

“À ừ”. Tiểu Dương nhanh chóng đứng lên, chậm rãi đi vào phòng bếp.

Lúc ăn cơm, Dương Dương gấp thịt nướng, vừa ăn vừa nói, “Mẹ, lâu rồi mới được ăn đồ ăn mẹ làm, thịt còn ngon hơn nhà bà Trương”.

“Đừng ăn mỗi thịt, con cũng ăn ít rau dưa đi, nếu không sẽ biến thành quả bóng mồm mồm”. Khương Hiểu Nhiên gấp rau cải vào bát con bé.

Tiểu Dương chỉ ăn đậu phụ và rau, chưa động đến thịt.

“Trước kia anh thích ăn thịt mà? Sao giờ không ăn?”. Khương Hiểu Nhiên không nhịn được hỏi.

“Anh cũng sợ béo phì”. Tiểu Dương chân thành nói.

Khương Hiểu Nhiên lườm anh một cái, nhìn dáng người anh ấy thế kia, vừa thấy đã biết chuyên đến phòng thể hình luyện tập, vậy mà còn đến lượt anh ấy sợ béo phì sao!

Dương Dương vừa ăn cơm xong đã chạy vọt vào phòng.

Tiểu Dương cười khỏ, anh giống phần tử khủng bố đến vậy sao? Quên đi, vẫn nên vui đầu ăn cơm, anh biến nỗi đau thành sự thèm ăn, giải quyết triệt để thức ăn trên bàn.

Sau khi ăn xong anh tự giác thu dọn bát đũa.

Khương Hiểu Nhiên đứng ngơ ngác ở một góc phòng khách, đối diện phòng bếp, nhìn anh hơi cúi người rửa sạch bát đĩa.

Khoảng khắc đó, cô có một suy nghĩ trong đầu, nếu cùng ở bên cạnh anh, có vẻ như không quá khó khăn.

Cô nghĩ thật sự đơn giản.

Rửa xong, Tiểu Dương đi ra, thấy cô thất thần đứng đó, giơ tay quơ quơ trước mặt cô, “Nghĩ gì mà thần người như vậy?”.

“À, không có gì”. Cô chật vật nói.

“Không đứng, em có tâm sự”. Tiểu Dương vô thức gạt nhẹ tóc mái cô về sau vành tai.

“Anh có thấy mình phiền phức không, nói không có việc gì thì không có việc gì”. Khương Hiểu Nhiên không biết sao liền tăng âm lượng, lùi về sau vài bước.

Trong mắt Tiểu Dương ánh lên nỗi bi thương.

Anh đi đến ban công, mở cửa sổ đang đóng, phía dưới có một gia đình ba người đang chơi đùa.

Cha và con gái đang đánh cầu lông, mẹ cầm chai nước, nhìn bọn họ, ánh mắt anh hiện lên nét cười dịu dàng.

Đột nhiên, con gái bị ngã sấp xuống, người cha vội vàng đi đến bên cạnh, nâng con gái dậy.

Con gái làm mặt quỷ, lè lưỡi, cha yêu chiều xoa khuôn mặt con.

Tiểu Dương cũng mỉm cười, đứa trẻ đó cũng không khác gì Dương Dương, ngay cả vẻ mặt cũng giống như vậy.

Anh nghĩ, sẽ có một ngày cũng giống như vậy, anh nhất định đợi được ngày đó.

Thở sâu, anh lại trở vào phòng khách.

Khương Hiểu Nhiên thay quần áo, đang chuẩn bị ra ngoài.

Nhìn anh, cảm thấy vừa rồi mình nói hơi quá, cô thấp giọng nhẹ nhàng nói, “Buổi chiều tôi đến cửa hàng có chút việc, anh ở nhà trông Dương Dương”.

Buổi chiều, Tiểu Dương ngồi một mình ở phòng khách.

Dương Dương đi ra, rót một cốc nước, đang định trở về phòng.

“Dương Dương, con có viết chơi cờ thỏ cáo [1] không? Ba vừa học, có thể cùng ba chơi một ván không?”. Tiểu Dương lấy ra một hộp cờ thỏ cáo lộn xộn trên ghế sofa.

Dương Dương dừng bước.

“Mà hôm qua còn bị bại dưới tay một cô bé”.

Dương Dương xoay người đi đến bên cạnh anh, “Sao ba lại kém cỏi như vậy, cờ thỏ cáo chơi thật dễ dàng. Hừ, con ở trường học là bất khả chiến bại đấy”.

Hai cha con trái một quân, phải một quân, giết kịch liệt khiến trời u đất ám.

Tổng cộng chơi mười hiệp, Dương Dương thắng bảy thua ba.

Con bé đắc ý chống nạnh, “Thế nào, có dám chơi tiếp với con không?”.

“Lần sau đi. Ba thua nhiều mất hết tự tin rồi”.

“Ba ba, vậy ba cùng con chơi trốn tìm đi”.

Hai chữ ba ba như đánh trúng tim anh.

Hai cha con lại bắt đầu trò chơi.

Khương Hiểu Nhiên về nhà, nhìn thấy Tiểu Dương và Dương Dương đầu tựa đầu cùng nhau xem phim hoạt hình.

Nhìn đồng hồ treo tường, đã 6h30 rồi.

Về phòng thay quần áo, cô mặc tạp dề, đi vào phòng khách, “Anh không về nhà sao?”.

“Một bữa nữa thôi, có cần phải đuổi người như vậy không?”.

“Tôi nói trước, trong nhà không có đồ ăn, ăn mì thôi, chỉ sợ anh Tiểu đại quý nhân không quen”.

“Chỉ cần là đồ ăn em làm, anh đều thích”.

“Đừng có khẩu thị tâm phi [2]”.

Khương Hiểu Nhiên đứng trước bếp, lấy nồi nước, đổ vào ba quả trứng gà, cuối cùng đặt lên bếp.

Sau đó thêm muối, thịt gà, dầu mè, hành lá, một lúc sau phòng bếp tràn ngập hương thơm mì sợi.

Cô dọn ba cái bát, lấy mì sợi ra, sau đó lấy nước nóng tráng bát.

Lúc ăn mì, Dương Dương gấp hành lá sang bát Tiểu Dương, “Ha, về sau có người giúp con ăn hành lá rồi”.

Khương Hiểu Nhiên cau mày, “Dương Dương, con lại kén ăn rồi”

Tiểu Dương gấp hết hành lá trên mì sợi, ăn hết, “À vừa tốt, anh thích ăn”.

Người này, chỉ biết chiều con.

“Hiểu Nhiên, em có vẻ không thích ăn hành lá, cho anh đi”.

“Đó là trước kia, anh phải biết con người cũng có thể thay đổi”. Khương Hiểu Nhiên cho anh một cây đinh không cứng không mềm.

Sau bữa tối, Dương Dương đã chơi cả ngày, rửa sạch mặt mũi xong lên giường ngủ.

Khương Hiểu Nhiên ngồi trên ghế sofa, day day huyết thái dương.

Chiều nay không ngừng làm việc, chạy ba chi nhánh, sắp xếp hàng tồn kho, sau đó liên hệ với nhà cung cấp đặt hàng mới.

Trên đường về nhà, đi ngang qua siêu thị cũng không định mua đồ ăn vì quá mệt mỏi.

Kết quả vừa vào cửa, trong nhà chẳng có gì ăn, nhưng vẫn phải làm cơm tối.

Tiểu Dương này, đã không giúp được gì còn kéo theo phiền phức cho người khác nữa.

“Hiểu Nhiên, mệt à, anh xoa bóp cho em”. Tiểu Dương xoa người, hai tay đặt lên vai cô.

Khương Hiểu Nhiên vốn định gạt tay anh ra, nhưng nghĩ lại muốn, hôm nay anh ấy ăn uống cả ngày không phải trả tiền, thôi thì trả giá bằng việc lao động chân tay cũng được.

Nhắm mắt lại, để mặc anh mát xa.

Bàn tay anh rất có lực, đầu tiên đặt lên vai cô chân chườm, một căng thẳng một buông lỏng, bờ vai cứng nhắc dần dần mềm lại.

Cô dựa lưng thoải mái.

Tay Tiểu Dương chậm rãi vòng qua cổ cô, xoa bóp qua chiếc áo len. Lần này tay đã có lực hơn nhiều, lúc bắt đầu cảm thấy đau, sau vài lần lại thành ê ẩm, đến cuối cùng, là cảm giác thoải mái sung sướng đến nói không nên lời.

Giống như được ăn kem vào mùa hè, cả người nhẹ nhàng vui vẻ bao phủ hương vị nồng nhiệt.

Cô buồn ngủ, gần như nửa người ngã vào lòng Tiểu Dương.

Cô thật sự đã ngủ.

Người phụ nữ này không biết nói thêm cái gì, có lẽ là không thoải mái, lúc đầu dựa người vào ngực anh, đầu gối lên cánh tay anh, đột nhiên lại xoay người, hai tay ôm lấy thắt lưng anh. Đầu còn cọ cọ vào lòng anh.

Tiểu Dương bắt đầu ôm cô, thấy vẻ mặt cô mệt mỏi, trong lòng đau đớn vô cùng. Người phụ nữ mạnh mẽ này, ban ngày làm việc bận rộn, buổi tối còn phải chăm sóc cho con, làm sao chịu nổi.

Cánh tay bị đầu cô đè nặng, một lúc lâu có chút tê mỏi, nhưng trong lòng anh rất thoải mái, được cô dựa vào cảm giác thật tốt.

Sau đó, người phụ nữ này không hề an phận, giống như con mèo nhỏ không nghe lời, cứ thế tiến vào lòng anh. Đầu dựa sát vào ngực anh. Ngay cả cái mềm mại đáng chết kia cũng dán vào bụng anh.

Anh là đàn ông, nhưng mấy tháng rồi đàn ông chưa ăn thịt thì không phải là người không có cuộc sống sao ?

Cơ thể nóng lên, cọ lên mũi, miệng đã khô khốc, anh vô tình nuốt nước bọt. Có thể thấy không thể di chuyển, xác định số phận đi, đưa cô về phòng, lòng sẽ tỉnh táo.

Ôm cô, nhẹ nhàng đặt trên giường. Đang muốn mở rộng tay đặt lưng cô xuống.

Người phụ nữ thì thầm gọi, “Tiểu Dương”.

Rất khác với giọng nói những lúc bình thường, thiếu chút lãnh đạm mà trở nên dịu dàng hơn, thiếu điều cự tuyệt, lại có ít mờ ám.

Giống như móng vuốt đâm xuyên vào tim, tay anh nắm tay cô, cúi người xuống, tới gần dòng suối sâu thẳm ngọt ngào kia.

Đôi môi cô đỏ mọng ngon lành qua ánh đèn lại càng khiến người anh nóng lên.

Anh dính sát vào cô, lại muốn càng nhiều.

End

---

[1] Cờ thỏ cáo (Backgammon): là một trong những board game (trò chơi dạng bàn cờ) cổ nhất cho hai người chơi, trong đó những quân được di chuyển theo số xúc xắc. Người chơi chiến thắng bằng cách di chuyển tất cả các quân về phía mình. Mặc dù sự may mắn trong trò chơi rất quan trọng nhưng trò chơi cũng có nhiều chiến thuật. Với mỗi lượt đi theo số xúc xắc, người chơi phải lựa chọn những cách đi hợp lý.

Ảnh

[2] Khẩu thị tâm phi : miệng nói thế này, trong lòng lại nghĩ thế khác, miệng và tâm không thống nhất với nhau Chương 26

Mỹ nhân kế

Anh càng muốn nhiều hơn nữa.

Không thể chờ được muốn quần chặt đôi môi cô.

Trong giấc mơ người phụ nữ bắt đầu quay đầu đi, miệng còn nói thêm, “Đừng âm ỉ”.

Thể xác và tinh thần như lửa thiêu đốt, hận không thể cắn nuốt cô vào, máu thịt dồn hết lên.

Anh lại tới gần lần nữa, môi dính chặt lấy cô, không để thừa một khe hở.

Tay tiến sâu vào nội y, với vào nơi cao nhất, mềm mại nhiều xúc cảm, dường như đánh trúng tim anh, thoáng chốc máu nóng chảy về, đầu óc anh bùng nổ.

“Hiếu Hiếu, Hiếu Hiếu”. Anh không ngừng gọi tên cô.

Hai chữ này giống như ma rủa, làm giảm nội tâm đang cuồng loạn của anh.

Người phụ nữ cảm giác khó thở, ai lại đáng ghét như vậy, quấy rầy giấc mơ đẹp của cô. Bên tai như có con muỗi vo ve hợp vào.

Cô vươn tay chụp lại, chính giữa mục tiêu.

Mặt Tiểu Dương nóng bừng, đầu óc tỉnh táo hơn nhiều.

Anh đứng dậy, đứng thẳng không nhúc nhích.

Khương Hiểu Nhiên vô thức liếm môi, động tác rõ ràng hồn nhiên như trẻ con nhưng ở trong mắt anh cũng là đòn mê hoặc chí mạng.

Ngọn lửa vừa bị kiềm hãm xuống, giờ lại bị thổi bùng lên, càng lúc càng lớn, tán loạn trong cơ thể anh.

Tiểu Dương vội vàng lùi lại, nhanh chóng đóng cửa, dù không muốn đi nhưng vẫn phải đi.

Bằng không, sẽ có chuyện không hay xảy ra.

Ngày hôm sau, Khương Hiểu Nhiên rời giường, thấy trên người còn mặc áo len, nhớ đến hình ảnh cuối cùng đêm qua là Tiểu Dương giúp cô mát xa, chuyện sau đó đều không nhớ gì cả.

Nghĩ đến lúc Tiểu Dương ôm cô vào giường, tim không hiểu sao đập mạnh mẽ.

Lúc chải đầu, nhìn vào gương, người ở bên trong, tinh thần đặc biệt tốt, đôi môi đỏ mọng hơn bình thường, tựa hồ như bị sưng lên, ngón tay cô khẽ đặt lên môi mân mê.

Một suy nghĩ hiện lên trong đầu, chẳng lẽ...

Cô lập tức gạt bỏ ý nghĩ này đi, dù cho giàu đồ bìm leo, làm những việc như vậy không hề giống với tính cách của anh.

Nghĩ lại, xa nhau lâu như vậy, thay đổi cũng không phải chuyện lạ.

Cả sáng, Khương Hiểu Nhiên đều thấy rối rắm vấn đề này, một hồi nghĩ là anh, một hồi lại không muốn nghĩ oan cho người khác.

Nhưng sau đó cũng không muốn hỏi anh.

Chẳng lẽ nhìn thấy anh liền hỏi, hôm qua anh hôn hay không hôn. Nếu anh ta phủ nhận, trả đũa, nói cô cố tình ám chỉ anh, chẳng phải không còn mặt mũi nào sao.

Nhưng vạn nhất thật sự là anh ta đã làm, không lẽ lại ngậm bồ hòn.

Trong lòng cô không hề thoải mái.

Cho đến buổi tối, lúc Tiểu Dương đến, cô vẫn chưa hòa nhã với anh ta.

Dương Dương thấy không khí giữa bọn họ không tốt, cười ngọt ngào nói, “Ba, mẹ, hôm nay con học được một bài hát, con hát cho ba mẹ nghe”.

“Thời thơ ấu của tôi, tuổi thơ của bạn đều giống nhau.

Bờ vai nhỏ đeo chiếc cặp sách to lớn đến trường.

Dáng vẻ tươi trẻ như những chủ nhân tương lai của thời đại mới.

Mọi người đều vui vẻ học tập phát triển toàn diện đức trí thể mỹ

Ham chơi, ham học, nghĩa khí chúng ta đều giống nhau.

Những cám dỗ ngoài trường sẽ phá vỡ không để tâm...” [1]

Tiểu Dương không đợi tiếng hát chấm dứt đã vỗ tay, “Dương Dương, con giỏi quá”.

Đúng là vượt mong ngựa, Khương Hiểu Nhiên thấy điệu bộ lấy lòng con gái của anh, trong lòng thấy khó chịu nhưng trên mặt vẫn giữ nụ cười, không để cho con gái thấy ý nghĩ mình.

8h30, Dương Dương đi vào phòng ngủ, Tiểu Dương cũng vào theo.

“Ba, hôm nay ba kể chuyện cho con nghe đi, trước kia đều là mẹ kể”.

Tiểu Dương sờ khuôn mặt nhỏ nhắn của con bé, “Được, ba kể chuyện người nông phu và con rắn”.

“Chuyện đó quá cũ, trước đây con nghe rồi”.

Tiểu nha đầu này còn vội vãnh.

“Vậy ba kể câu chuyện về Warren Buffett cho con nghe nhé!”.

“Warren Buffett [2] là ai vậy?”.

“Một doanh nhân người Mỹ, là một vua cổ phiếu giỏi nhất trên thế giới”.

“Cái gì mà vua cổ phiếu, con chỉ nhìn thấy vua cờ bạc thôi”.

“Chính là người mua cổ phiếu”.

“Cổ phiếu là gì?”.

“Là một loại giá trị chứng khoán”.

“Vậy chứng khoán là gì?”.

Trán Tiểu Dương đỏ mồ hôi, nói bất cứ điều gì cũng ra thành ra “Mười vạn câu hỏi vì sao”, “Dương Dương, hay để mẹ kể chuyện cho con nghe nha, ngày mai ba sẽ mua sách kể chuyện về rồi kể tiếp”.

Dương Dương cũng không có hứng thú với doanh nhân người Mỹ đó, liền gật đầu tỏ vẻ đồng ý.

Khương Hiểu Nhiên đang đứng ở cửa, nghe hai người đối thoại, trong lòng vui vẻ.

Ba cũng không làm tốt được, chỉ nói vài ba câu mà muốn kể chuyện sao, còn kém xa lắm!

Khi cô kể chuyện xong cho con gái, đi vào phòng khách, thấy Tiểu Dương đang xem tivi. Liếc mắt, cô đã thấy ghét cái chương trình tài chính kinh tế thế này.

“Dương Dương cũng ngủ rồi, anh có thể về nhà”.

“Cần gì gấp gáp vậy, ngồi xuống nói chuyện đã”.

“Tôi không có tâm trạng nói chuyện với anh, thứ lỗi không đón tiếp được”.

Tiểu Dương đứng lên, đi gần đến cô, ánh mắt sáng ngời nhìn chăm chăm cô, “Hiểu Hiểu, sao lại ghét anh như vậy. Cho anh một cơ hội, bắt đầu lại từ đầu, được không?”.

Giọng nói anh chân thành nhưng lại hơi thiếu tự tin.

Tâm tư Khương Hiểu Nhiên rối bời, bắt đầu lại từ đầu, nhưng từ miệng anh nói ra, không hề đề cập gì đến cô.

Như vẫn có cái gai trong tim, theo thời gian lớn dần hơn, khiến cô không cách nào đồng ý.

“Cám ơn anh đã rất tốt với tôi, nhưng một mình tôi cũng rất rất tốt rồi”.

Tiểu Dương cười miễn cưỡng, “Cũng không vội, em cứ từ từ suy nghĩ”.

Khương Hiểu Nhiên thấy anh chưa tắt hết hy vọng, nghĩ nghĩ, vào phòng lấy ra mấy hộp tổ yến, còn có cả hộp nhỏ anh đưa tặng hôm qua, cho vào hết một túi nilông, đưa cho anh.

“Mấy thứ này tôi không dùng được, anh cầm lại đi”.

Mặt Tiểu Dương suy sụp, giọng nói rất lạnh lẽo, “Anh đã tặng gì thì sẽ không lấy lại”.

Khương Hiểu Nhiên ngẩn ặt, “Tôi không tùy tiện nhận đồ của người khác”.

“Đó là đồ của em, không thích thì cứ vứt đi”.

Khương Hiểu Nhiên cứng nhắc nhét túi to vào tay anh, “Muốn vứt anh đi mà vứt”.

“Được thôi”. Tiểu Dương cầm túi, ném xuống, mấy chiếc hộp rơi hết xuống đất.

Cũng theo đó, chiếc hộp nhỏ cũng rơi ra.

Lúc đó, cánh cửa đóng sầm lại, âm thanh khiến cả tầng dưới cũng nghe được.

Khương Hiểu Nhiên nhìn đồ vật dưới đất, ngồi xổm xuống, lại cho vào trong túi.

Có một chiếc hộp giấy bị mở, bên trong có gì đó rớt ra ngoài.

Lúc cô nhặt lên thì thấy, hóa ra là cái đai lưng.

Trên hộp ghi rõ đai lưng này thiết kế cho người bị căng cơ thắt lưng, thoát vị đĩa đệm ở cột sống thắt lưng, đã được đoạt giải bằng sáng chế độc quyền, có bán ở nước ngoài.

Anh vẫn nhớ lần trước cô nằm viện, bác sĩ nói thắt lưng cô không tốt, cần phải bảo vệ tốt.

Ở nơi nào đó trong tim như có dòng nước chảy vuột ve, mềm mại, ướt át.

Nhưng nhìn thấy nơi đó lại cảm thấy bối rối, cảm thấy buồn bực không nói lên lời, tính tình người này thật kì lạ, mua tặng cho người ta sao không chịu nói.

Vài ngày sau, Tiểu Dương không đến, điện thoại cũng không gọi tới.

Mới đầu Khương Hiểu Nhiên thấy thoải mái, không có người làm phiền, đồ ăn cũng không cần nấu nhiều.

Nghĩ đến đêm đó, anh ta dùng dùng tức giận, hừ, không đến cũng tốt, ai thêm quan tâm.

Dương Dương lại không như vậy, con bé luôn miệng nhắc đi nhắc lại, ba đi công tác sao? Sao lại không đến thăm con bé? Không có người cùng con bé chơi cờ thỏ cáo, không có người cùng con bé chơi trốn tìm.

Tâm tư Khương Hiểu Nhiên lại thay đổi, giận dữ với cô thì được, nhưng sao lại giận chó đánh mèo lên đầu con gái, không phải luôn miệng nói sẽ làm bạn suốt quá trình trưởng thành của con gái sao, vậy mà đến giờ bóng dáng đều chẳng thấy đâu.

Đến hôm thứ sáu, cô vừa tức vừa hận, trong lòng tràn đầy oán trách, đương nhiên cũng có chút mất mát, nhưng cô sẽ không thừa nhận.

Ngày đó Tiểu Dương giận dữ mà đi, về nhà lòng anh lại cảm thấy lạnh lẽo.

Cô từ chối anh, trong lòng anh đã sớm có chuẩn bị.

Nhưng không dự đoán được, cô lại hành động quyết liệt như vậy, trả lại toàn bộ mấy thứ kia cho anh. Chẳng phải là cho thấy, không muốn ràng buộc, liên hệ gì đến anh sao.

Được, cô đã tuyệt tình như vậy.

Tiểu Dương anh cũng không thể như chó vẫy đuôi mừng chủ mà đi cầu xin cô.

Ngày hôm sau, nhận được điện thoại Tô Tuấn.

“Ca, gần đây sao không ra ngoài chơi bởi?”.

“Không có tâm trạng”.

“Lại bị Hiểu Nhiên đá hả?”.

“Cô ấy dám?”.

“Được rồi, cậu ở trước mặt cô ấy rất có khí thế, còn sợ theo đuổi không kịp”.

“Cậu cho rằng cậu là chuyên gia sao, vợ va vợ vẫn”.

“Buổi tối ra ngoài uống một chén không? Muốn cái gì giải sầu thì chỉ có rượu ngon là tốt nhất”.

“Đừng ra về nhõ nhõ, tớ đi”.

Buổi tối trong phòng bar Carnival, Tiểu Dương đi vào, chỉ thấy Tô Tuấn ngồi giữa hai nữ hầu rượu.

Giờ mùa đông còn mặc váy ngắn, lộ ra cặp đùi trắng tuyết.

Anh nhăn mặt nhíu mày.

Tô Tuấn vẫy tay. “Được rồi, hai em ra ngoài đi, có việc gì anh sẽ tìm các em”.

“Tô ca ca, hôm nay mặc trời mọc đằng tay à, anh định uống rượu không sao!”. Một em tóc vàng thướt tha rời đi, còn quay lại nháy mắt một cái.

“Có chút chuyện nhỏ thôi”. Tô Tuấn cười với cô nàng.

Tiểu Dương ngồi trên sofa, lạnh lẽo nhìn, giờ chén rượu uống cạn.

“Giữ chứ? Uống rượu giải sầu không thôi sao”.

“Đến quán bar không uống rượu thì làm cái gì?”.

“Ca, chúng ta tâm sự đã”.

“Nói chuyện cái gì, tiểu tử nhà ngươi có phúc không biết hưởng, tôi đây mới là người không có phúc”.

“May mắn thôi, cũng phải tự tìm”. Tô Tuấn uống rượu, “Phụ nữ, không phải vấn đề dễ dàng như vậy. Cậu càng nắm chặt nàng trong bàn tay, nàng càng làm bộ làm tịch”.

“Cậu chơi bởi như vậy, tớ nghe sao được”.

“Phụ nữ, phải treo nàng lên. Mọi chuyện cậu nghe theo, nàng càng không bắt cậu làm bất cứ việc gì”.

Tiểu Dương nghĩ, đạo lý này chẳng lẽ anh lại không hiểu, nhưng chẳng qua là đối với ai thôi, đối với cô, anh không đành lòng làm như vậy.

Anh lại uống cạn một chén lớn.

“Hiếu Nhiên, đã nhiều năm nay, độc thân nuôi con nhỏ, muốn cái gì? Chẳng phải là không bỏ được cậu sao. Bây giờ, cậu muốn hợp lại với nàng, thì chỉ là chuyện suôn sẻ hợp lý sớm muộn cũng xảy ra”.

“Cậu nói dễ dàng như vậy”.

“Nàng tự cao tự đại, lúc nào dễ dàng thì nên dễ dàng, lúc nào nên cứng rắn thì phải cứng rắn”.

Tiểu Dương rót rượu, những phương pháp dễ dàng phụ nữ anh đều đã sử dụng. Còn mượn anh dễ dàng thế nào?

Anh lại uống rượu tiếp.

“Mềm mỏng khẳng định cậu đã dùng hết, chỉ còn lại chiêu mạnh mẽ thôi”.

“Mạnh mẽ thế nào?”. Ngờ ngợ Tiểu Dương có chút bất ổn.

“Cũng không phải bảo cậu trực tiếp tác động, nhưng là mượn ngoại lực đánh thức nàng”.

“Tiểu tử nhà cậu không phải bảo tôi tìm phụ nữ khác kích thích cô ấy chứ?”.

“Ca ca huynh thật thông minh, không cần đệ nhiều lời”.

Tiểu Dương mâu thuẫn trong lòng, nghĩ đến bộ dáng ghen tuông của Hiếu Nhiên, đẹp hơn nhiều. Lại nghĩ vạn nhất mọi chuyện hoàn toàn ngược lại, cô lại tức giận đi không thèm nhìn thì sao, lòng anh lại vô cùng bất an lo lắng.

“Trống vang to phải cần búa đập lớn, đừng nhất thời không đành lòng, bỏ lỡ một nhân duyên đẹp”.

“Được, cứ làm như vậy đi”. Anh hạ quyết tâm.

“Ngày mai đệ sẽ đưa đến cho huynh xem xét một sinh viên, hoa hậu đại học hẳn hoi. Huynh đừng diễn giả mà thành thật nhất!”. Tô Tuấn cười ha ha.

Tiểu Dương nắm tay thành quyền, tiểu tử này, miệng chó không phun ra lời hay.

End

---

[1] Bài hát Sunshine Boy, Sunshine Girl (Gia đình có con gái nhỏ) ( )

Bản dịch trên rất ngẫu hứng, không được chính xác hoàn toàn.

mp3.zing.vn/bai-hat/Sunshine-Boy-Sunshine-Girl-Home-With-Kids-Theme-Song-Duong-Tu-Yang-Zi/IWZF6O7B.html

[2] Warren Edward Buffett sinh ngày 30 tháng 8 năm 1930 tại Omaha, bang Nebraska, Hoa Kỳ, là một nhà đầu tư, doanh nhân và nhà từ thiện người Hoa Kỳ. Ông là nhà đầu tư thành công nhất thế giới, cổ đông lớn nhất kiêm giám đốc hãng Berkshire Hathaway, và được tạp chí Forbes xếp ở vị trí người giàu thứ hai thế giới sau Bill Gates với tài sản chừng 27 tỉ USD

Chi tiết xem tại: vi.wikipedia.org/wiki/Warren_Buffett

14. Chương 27-28

Chương 27

Đau lòng

Một tuần, hai tuần, Tiểu Dương đều không có động tĩnh gì.

Lúc đầu Khương Hiểu Nhiên còn cho là may mắn, nhưng càng về sau càng không đợi được.

Dương Dương ở bên cạnh mặt mày ủ rũ đáng thương, cả ngày chỉ hỏi ba có phải không cần con nữa không.

Chiều thứ sáu, Khương Hiểu Nhiên đón con gái về nhà.

“Mẹ, hay là chúng ta đến công ty thăm ba đi”.

“Ảnh hưởng đến công việc của ba sẽ không tốt đâu”.

“Không đâu, ba nói nếu con có việc gì có thể đến công ty tìm ba mà”.

Vốn không muốn để con gái nói mãi, cô gọi điện cho Tiểu Dương, ai ngờ là trợ lý nhận máy.

Cô hỏi Tiểu Dương có ở công ty hay không, trợ lý nói đang họp, di động quên mang theo. Cô hỏi cụ thể địa điểm, rồi gọi xe đến.

Khương Hiểu Nhiên quyết định đưa con gái đi, chờ anh họp xong, cho con gái về nhà với anh.

Công ty anh nằm ở trung tâm nhộn nhịp rộng lớn, là một tòa nhà cao hai mươi tám tầng, trong đó chiếm toàn bộ sáu tầng.

Ai cũng biết, đất nơi này có chi phí cao, thường một công ty có thể thuê được hai ba tầng là tốt rồi. Nhưng công ty anh lại thuê cả sáu tầng. Điều đó, có thể thấy hiện giờ năng lực của anh mạnh mẽ như thế nào.

Khương Hiểu Nhiên đứng ở trung tâm đại sảnh, cảm thấy bản thân mình nhỏ bé.

Cô nắm tay con gái, lúc thang máy đi lên tầng thứ hai mươi tám, theo tiếng ding dong, cô bước ra khỏi thang máy.

“Xin hỏi, văn phòng của Tiểu Dương ở đâu?”. Nhìn thấy một cô gái mặc áo màu xanh, cô liền hỏi.

Cô gái xem xét mẹ con cô, “Cô đang nói đến Tiểu tổng phải không, anh ấy ở phòng 2808”.

“Cảm ơn”.

Khương Hiểu Nhiên đi vào phòng, một người đàn ông đeo kính khoảng ba mươi tuổi đi đến, “Cô là Khương tiểu thư, mời ngồi. Tổng giám đốc đang có khách, cô chờ một lát”.

Cô nhìn quanh đáng giá phòng, chỉ có hai bàn làm việc, một nam một nữ ngồi, có lẽ là trợ lý và thư ký.

Bàn dựa vào bức tường kia có một cánh cửa đang đóng kín.

Người phụ nữ bê hai cốc nước, đặt trên bàn trà. Ánh mắt dừng lại trên người Dương Dương một lát, trong mắt tràn đầy vẻ tò mò.

Cửa bị đẩy ra, một bóng hồng xinh đẹp đứng ở cửa, tay vuốt ve lông mày Tiểu Dương, “Buổi tối nhớ đến tìm em nha”.

Tiểu Dương cúi đầu, hôn khê lên trán cô ta, “Tiểu rắc rối, anh biết rồi”.

Khương Hiểu Nhiên bị tác động mạnh mẽ, tay đan chặt vào nhau, dường như làm như vậy sẽ không đau.

“Ba”. Dương Dương chạy tới.

“Dương Dương”. Tiểu Dương đi ra, ôm lấy con gái.

Mặt Dương Dương mang đầy vẻ thù địch nhìn người con gái bên cạnh anh.

“Tiểu Dương, con anh thật dễ thương”. Người con gái trẻ tuổi đi lên phía trước.

Khương Hiểu Nhiên thấy được chính diện người con gái đó, tuổi còn trẻ, khoảng hơn hai mươi tuổi, tóc nâu xoăn nhẹ, ánh mắt long lanh, dáng người cao gầy, đi đứng thướt tha, khiến cho người khác không khỏi ngoảnh mặt nhìn.

Người con gái đó cũng nhìn cô, trong mắt hiện lên vẻ khinh thường.

“Hương Hương, em về trước đi”. Tiểu Dương định đặt Dương Dương xuống.

Nhưng Dương Dương lại làm nũng, ôm chặt lấy anh, “Ba, đã lâu rồi con không gặp ba, con không muốn xuống”.

Tiểu Dương hôn lên má con, “Được, không xuống”.

Người con gái mong đợi anh một nụ hôn tạm biệt nhưng thấy không có hy vọng, vì thế nói sần sốc, “Được rồi, em đi đây, nhớ những gì anh hứa đấy”.

Anh mỉm cười, ý bảo đã biết.

Người con gái kia đi rồi, anh mới nhìn Khương Hiểu Nhiên ngồi trên sofa.

Anh ôn hòa tiếp đón, “Em đến rồi à”.

Khương Hiểu Nhiên gần như muốn xông ra khỏi cửa, nhưng tự tôn không cho phép cô làm kẻ đào ngũ.

“Dương Dương nhớ anh, hôm nay cho con bé đến nhà anh, ngày mai lại về nhà”.

“Được thôi”. Tiểu Dương không chút để ý đáp lại.

“Vậy tôi đi trước”.

Không chờ anh trả lời, cô liền hốt hoảng xoay người rời đi.

Tiểu Dương bình tĩnh nhìn bóng hình cô khuất dần, mãi cho đến khi con gái gọi anh, “Ba ơi, đưa con đi chơi đi”.

“Được, con muốn đi đâu nào?”.

“Bên cạnh trường học con có cửa hàng thú cưng gia đình, bên trong có con cún nhỏ rất đáng yêu, con muốn nuôi nó”.

“Nuôi con cún à, mẹ con đồng ý chưa?”.

“Chính vì mẹ không đồng ý nên con mới nói với ba, nhưng bạn học con đều nuôi một con, con cũng muốn vậy”.

Tiểu Dương nhíu mày, nói thật, đối với động vật anh luôn không có hứng thú.

Dương Dương lay cánh tay anh làm nũng, “Đồng ý với con đi, đồng ý với con đi ba”.

“Được rồi, ba mua cho con”. Con gái cũng như viên đạn bọc đường, cho tới bây giờ anh vẫn không có khả năng miễn dịch.

Khương Hiểu Nhiên không biết bản thân đã về nhà như thế nào.

Cô bắt đầu ngồi ba chuyến xe buýt, nhưng lúc dừng lại quên xuống. Sau đó, lại ngồi tiếp 6 chuyến nữa để quay trở lại. Lần này đã nhớ xuống xe. Nhưng lúc trở về vẫn không để ý gì, đến khi về nhà mới phát hiện chưa mua đồ ăn.

Dù sao cũng một mình, ăn cái gì đó qua loa là được. Trong nhà còn có một thùng mì tôm, cô đun nồi nước sôi, cho vào trong bát, hơi nước bốc lên đi vào từng lỗ chân lông, rồi đến ánh mắt cũng không buông.

Khương Hiểu Nhiên miệng thổi mì tôm còn nóng, trong mắt dày đặc sương mù, đáng chết, cô rút ra tờ giấy ăn cố sức lau. Nhưng sương mù đó lại hóa thành những giọt nước, chảy xuống dọc theo gò má, đi đến khóe miệng, cô vô tình liếm phải, rõ ràng là mặn.

Cô không có khóc, sao cô phải rơi nước mắt vì người đàn ông đó, anh ta không đáng.

Trước mắt lại hiện lên hình ảnh anh khẽ hôn lên trán người con gái kia, ánh mắt dịu dàng như thế, đã từng nghĩ chỉ thuộc về một mình cô.

Cô đúng là người mơ mộng hão huyền, anh ta chưa bao giờ thuộc về cô.

Trước kia anh ta có Quách Doanh, cái hình ảnh người phụ nữ đó chế nhạo cô, cô không bao giờ quên được.

Nói cái gì là vì cô mới hủy bỏ hôn ước với Quách Doanh, tất cả đều gạt người, đều là nói dối thôi. Mới đó anh ta đã có tình yêu mới, trẻ hơn cô, xinh đẹp hơn cô.

Tiểu rắc rối, tiếng xưng hô vô cùng thân thiết như thế cứ vang vọng trong lòng cô.

Không phải đã quyết định không cần anh ta rồi sao, tại sao lại đau lòng vì anh ta?

Mười năm, trái tim không phải đã yên lặng không có cảm giác yêu là gì sao? Sao giờ lại thấy đau như vậy?

Đã từng nghĩ trái tim này đã cô đơn đến chết, nhưng giờ phút này lại hồi sinh đập rộn ràng.

Thì ra, trái tim cô chỉ đập vì anh.

Thì ra, trái tim cô chỉ rung động vì anh.

Chẳng lẽ anh chính là kiếp số của cô.

Trong những năm tháng tươi đẹp nhất, cô đã dành cho anh trái tim thuần khiết nhất, nhan sắc xinh đẹp nhất.

Trong những năm tháng tươi đẹp nhất, cô đã hạ sinh con của anh, dần dần nhan sắc già đi, tim cũng trở nên cứng rắn hơn.

Hiện giờ, thanh xuân đã hết, cơ thể cô cũng già đi, nhưng có trái tim cô vẫn không thay đổi mãi luôn nhớ đến anh.

Nhưng anh đã có người khác trong tim, còn không thèm liếc nhìn cô một cái.

Lúc trước, còn nói muốn cùng cô bắt đầu lại lần nữa, nhưng ngay sau đó, lại cùng người khác nắm tay ôm ấp.

Anh như vậy, sao cô dám trao tình cảm thật lòng, sao cô dám bắt đầu lại từ đầu với anh?

Thì ra, anh chưa bao giờ thật sự muốn ở bên cô mãi mãi, lời nói ngày đó, chỉ là nhất thời bông bột mà thôi.

Khương Hiểu Nhiên nhét mì vào miệng, một miếng lại một miếng, đến khi đầy bụng, giống như cảm xúc của cô bây giờ, đã dâng đầy nhưng không có chỗ để tuôn ra, giống như quả bóng bay, thổi đến giới hạn, có khả năng bùng nổ bất cứ khi nào.

Cô muốn xả hết ra, cô muốn xả hết mọi thứ ra.

Cô đi vào phòng, tìm đồ trang điểm từ lâu đã không sử dụng, nhìn trước gương, đầu tiên là đánh phấn, sau đó cẩn thận chuốt mi, kẻ lông mày, từng nét một, chưa bao giờ cẩn thận đến vậy. Sau đó cô đánh mắt, màu tím nhàn nhạt, rồi cho thêm chút bí ẩn vào đôi môi. Đôi môi cô đẹp, tô thêm chút son hồng, lại càng thêm vẻ kiều diễm và cảm giác ướt át.

Nhìn đi, chỉ có phụ nữ lười biếng chứ không có phụ nữ xấu, thì ra cô cũng có thể xinh đẹp đến vậy.

Cô mặc chiếc áo len bó sát người giữ ấm và một chiếc váy len cực kì ngắn, bên ngoài còn khoác thêm áo gió dài qua thắt lưng, cô tràn đầy tự tin ra khỏi nhà.

Đi đâu đây? Cô nhàm chán đứng trên ngã tư nhìn dọc ngang đường phố.

Tháng một ở thành phố B, nhiệt độ ban đêm xuống rất thấp, gió lạnh thổi đập vào mặt buốt giá, cô dựng thẳng cổ áo, tránh cái tiếp xúc gần gũi của gió.

Đến cửa một quán bar, bước chân cô dừng lại.

Tìm một góc ẩn nấp, cô gọi một chai rượu brandy, rót đầy ly, một hơi uống cạn.

Uống hết hai ly rượu, mặt cô nóng như lửa đốt, ánh mắt mờ mịt, tay khẽ nâng cằm, tâm tư trôi nổi đến nơi khác.

“Tiểu thư, có muốn tôi uống cùng em vài ly không?”. Một tên nhóc non tuổi khê đi đến cạnh bàn cô, ngồi xuống.

Khương Hiểu Nhiên liếc nhìn cậu ta, “Không có hứng thú”.

“Đều đến chỗ này vui chơi, lại còn giả vờ đứng đắn sao?”.

“Biết không? Tuổi tôi có thể làm dì của cậu đấy, cậu tìm nhằm đối tượng rồi”.

“Chị gái à, tôi rất thích phụ nữ trưởng thành, rất nhiệt tình, rất nóng bỏng”. Tên nhóc đó nắm lấy tay cô.

“Buông tay ra”.

“Ha ha, tôi không buông”.

Khương Hiểu Nhiên cố sức giật ra, “Tôi bảo cậu buông tay ra, có nghe không đấy”.

“Làm gì mà hung dữ như vậy, cầu xin tôi đi, cầu xin tôi nào”.

“Cút đi, đừng có chọc tức tôi”. Cô lớn tiếng kêu.

Tiếng kêu thu hút sự chú ý của mọi người xung quanh, ánh mắt mọi người đều quét về phía họ.

“Buông cô ấy ra”. Một bàn tay to lớn đặt lên vai của tên nhóc kia.

“Anh là ai? Đừng xen vào việc của người khác”. Tên nhóc ngẩng đầu, thấy một người đàn ông cao lớn đứng bên cạnh, sắc mặt lạnh lùng, khí thế uy nghiêm.

Trong lòng có chút sợ hãi, nhưng miệng vẫn ngoan cố.

Người đàn ông đặt lên vai cậu ta, còn dùng thêm sức bóp mạnh. “Bảo cậu buông tay ra, nếu không tự gánh lấy hậu quả đi”.

Tên nhóc đau vai không chịu nổi, đành phải nới tay, “Tôi buông, tôi buông là được chứ gì?”.

Sắc mặt cậu ta xám xịt chạy đi.

Người đàn ông ngồi xuống bên cạnh cô, “Hiểu Nhiên, sao em cũng ở quán bar?”.

“Thiên Nhân, vì sao em không thể đến đây, dựa vào cái gì đàn ông có thể mà phụ nữ như chúng tôi lại không được?”. Khương Hiểu Nhiên uống hết ly rượu đầy, ánh mắt mê man nhìn anh.

Cố Thiên Nhân cướp lấy ly rượu, “Đừng uống nữa, em sẽ không về nhà được. Về nhà Dương Dương nhìn thấy sẽ không hay”.

“Dương Dương à, ở nhà Tiểu Dương rồi, hôm nay em tự do tự tại, không có người quản, cũng không cần quản người”. Cô muốn lấy lại ly.

Cố Thiên Nhân thấy cô như vậy, đặt ly xuống, “Được, em cứ uống đi, không cho em uống cho bằng thích, chắc em sẽ không từ bỏ”.

“Anh cũng uống một ly đi”.

Anh cầm ly rượu thưởng thức, “Có chuyện gì không vui à, sao lại ăn mặc thế này đến đây uống rượu?”.

“Đàn ông đều giống nhau, đừng giả bộ quan tâm đến tôi”.

Cố Thiên Nhân thấy cô đang khó chịu, uống hết ly rượu, “OK, hôm nay anh vui vẻ cùng uống với em, sẽ không mở lời có ý kiến”.

Khương Hiểu Nhiên chống tay nâng cằm, “Thiên Nhân, anh nói thử xem sao có lại một người đàn ông vừa còn nói muốn ở bên em, quay đầu đã tìm phụ nữ khác”.

“Tiểu Dương?”.

“Lúc ấy em đã không đồng ý anh ta. Xa nhau lâu như vậy, em đâu biết được anh ta có thật lòng hay giả vờ. Nếu là thật lòng, vậy có khả năng duy trì bao lâu? Em không còn đủ sức chờ đợi mười năm nữa rồi”.

“Em không làm sai “.

Ánh mắt Khương Hiểu Nhiên buồn bã, dưới ánh sáng mờ ảo của căn phòng, càng thấy được nỗi buồn vô tận, “Cô gái kia rất trẻ, rất xinh đẹp, có phải đàn ông đều thích non tươi hay không, anh ta chọn cô ấy, đó là điều rất tự nhiên. Em thì có gì đây, nhan sắc đã tàn phai, cơ thể không còn trẻ trung nữa, lại còn cái tính khí cứng đầu khiến người khác không thể thích được”.

“Đừng nói vậy, kỳ thực em ....”. Cố Thiên Nhân nắm lấy tay cô, “Là tốt nhất”.

“Đừng an ủi em, em biết bản thân mình, em chỉ muốn xả hết bực bội thôi”. Khương Hiểu Nhiên lại uống cạn một ly nữa.

Cố Thiên Nhân nâng ly rượu cười, “Hiểu Nhiên, hôm nay anh sẽ vui vẻ uống rượu với em”.

Một chai rượu đã hết chỉ nhìn thấy đáy.

Cố Thiên Nhân vẫn còn tỉnh táo, ánh mắt sáng ngời, không thấy chút gì là say men rượu.

Khương Hiểu Nhiên đã say, cảm thấy mọi thứ mờ ảo quay cuồng, mặt đỏ bừng gọi, “Một chai nữa”.

Bồi bàn đang chuẩn bị lấy rượu, Cố Thiên Nhân làm cử chỉ, ý bảo không cần lấy nữa.

“Hiểu Nhiên, giờ đã muộn rồi, quán bar sắp đóng cửa, anh đưa em về”.

Không chờ cô đồng ý, Cố Thiên Nhân để cô dựa vào người rồi rời khỏi quán bar.

EndChương 28

Say rượu

Gần hai giờ sáng, hầu như không có người đi bộ trên đường phố, còn rất ít xe cộ đi lại trên đường, đôi khi cũng có thể nghe được tiếng ô tô phóng nhanh lao vút qua.

Cậu thanh niên chạy xe từ bãi đỗ xe đến cửa, Cố Thiên Nhân ôm Khương Hiểu Nhiên, đưa cô vào trong xe.

“Em còn muốn uống”. Khương Hiểu Nhiên tựa trên ghế, miệng còn nói thì thào.

Cố Thiên Nhân ngồi vào xong, nghiêng người thắt dây an toàn cho cô.

Má cô rúng đỏ rực rỡ, dưới ngọn đèn chiếu xuống ánh mắt màu tím nhạt càng mê người quyết rũ, đôi môi đỏ mọng còn lưu lại hương rượu thơm, thấm vào ruột gan, giống như gửi đến một lời mời hấp dẫn.

Cố Thiên Nhân chăm chú nhìn cô rất lâu.

Quen nhau bốn năm, anh chưa bao giờ gần cô đến như vậy.

Anh hít thật sâu, ngay cả hơi thở của cô cũng ngọt ngào đến thế. Tay anh đưa lên, ngón tay cái nhẹ nhàng vuốt đôi mi thanh tú của cô, trong lòng nảy lên cảm giác thỏa mãn hơn bao giờ.

Như vậy cũng rất tốt, thật sự rất tốt.

Anh ngồi lại chỗ lái, khởi động ô tô.

Đường phố trống trải hoang vắng, xe đi lại trên đường rất ít, anh lái xe thật chậm, khóe miệng còn lộ ra nụ cười dịu dàng, chỉ mong cô có thể có giấc mơ đẹp.

Đến đầu ngõ, anh đưa Khương Hiểu Nhiên xuống xe.

Khương Hiểu Nhiên đứng không vững, toàn bộ cơ thể đều dựa vào anh. Cố Thiên Nhân lắc đầu, sửa lại ôm thắt lưng cô, sức nặng cơ thể cô đều dựa vào người anh.

Đến cửa nhà, Cố Thiên Nhân tìm trong túi cô chìa khóa để mở cửa.

Anh ôm cô đến bên giường, bỏ giày, cởi áo gió cho cô. Khương Hiểu Nhiên đang nhắm mắt đột nhiên mở ra, đôi đồng tử đen láy lấp lánh, đôi môi anh đào hé mở, “Thiên Nhân, em có đẹp không?”.

Cố Thiên Nhân giật mình, trước mắt rõ ràng là Khương Hiểu Nhiên, nhưng lại không phải là cô.

Vì say rượu, cô không lạnh lùng giống ngày thường, mà còn trở nên mềm mại đáng yêu, đến giọng nói cũng dịu dàng khiến người khác mê mẩn.

“Em say rồi”. Anh cố kìm nén nội tâm đang dậy sóng, tay cầm chăn bông chuẩn bị đắp lên người cô.

Khương Hiểu Nhiên bắt lấy tay anh, khẽ cắn môi dưới, trong mắt như có điều oan ức, “Em nhất định khó nhìn”.

Cố Thiên Nhân nhắm mắt lại. “Ai nói vậy?”.

“Vậy sao anh cứ nhắm mắt thế?”.

Cố Thiên Nhân mở mắt ra nhưng ánh mắt lại nhìn sang bên cạnh, “Không có”.

“Vậy anh nhìn em đi”.

Anh buộc mình phải nhìn cô, “Ngoan nào, đừng làm loạn nữa, ngủ đi nhé”.

Khương Hiểu Nhiên bỗng đứng dậy, đến gần anh, mí mắt gần như kề sát vào anh. Cô làm động tác trong im lặng.

“Này, em đừng âm ỉ nữa”.

Tay cô vuốt lên mắt anh, “Ánh mắt của anh rất hấp dẫn”.

Ngón trỏ chạm vào chóp mũi anh, “Mũi anh thật cao”.

Rồi chậm rãi đưa xuống môi, “Em muốn biết môi anh có phải thoát nhìn đã gợi cảm như vậy hay không?”.

Cô nhắm mắt lại.

Cố Thiên Nhân hít sâu, khẽ đặt một nụ hôn lên trán cô, thậm chí không thể coi đó là nụ hôn, chỉ khẽ chạm rồi lập tức rời ngay, khiến cho người khác coi đó chỉ là ảo giác.

“Hiểu Nhiên, em thật sự say rồi, an tâm ngủ ngon đi, anh không muốn em phải hối hận”.

Không đợi Khương Hiểu Nhiên trả lời, anh đứng dậy rời đi.

Anh đi rất vội, tiếng bước chân xuống lầu vang vọng trong đêm khuya, tựa như tiếng tim đập thình thịch trong lồng ngực anh lúc này vậy.

Đi đến cạnh xe, anh mở cửa, thấy một chiếc xe hơi từ sau gương chiếu hậu mạnh mẽ lướt qua.

Gần ba giờ sáng trong cái ngõ nhỏ này, còn có xe sao? Anh lắc đầu, lái xe chạy hướng bên kia.

Tiểu Dương lái xe lao như điên trên đường phố, cửa kính xe vẫn mở rộng, đón tiếng gió thổi vù vù theo vào bên tai.

Nhiệt độ ban đêm chỉ có hai đến ba độ, nhưng trong lòng anh như ngọn lửa bùng cháy, gần như muốn thiêu đốt anh thành tro.

Chín giờ tối con gái đã ngủ, anh liền lái xe đến khu nhà cô.

Tại sao lại vậy, anh cũng không cẩn thận nghĩ đến, chỉ hành động theo bản năng mà thôi.

Cửa sổ tối tăm, cô còn chưa về nhà, vậy cô đã đi đâu?

Lúc buổi chiều, giây phút anh thấy sắc mặt cô tái nhợt, anh gần như đã muốn nói hết sự thật cho cô biết. Có thể hiểu được, việc làm này của anh đúng là kiếm củi ba năm thiêu một giờ, nên anh đã cố nhịn xuống.

Khi ngồi ở trong xe chờ đợi, mỗi một giây đều trôi qua thật chậm.

Cuối cùng không đợi được nữa, anh gọi điện thoại cho cô, đầu bên kia vang lên tiếng nói quen thuộc, “Thuê bao quý khách vừa gọi hiện không liên lạc được. Xin quý khách vui lòng gọi lại sau!”.

Không phải đã xảy ra chuyện gì chứ? Anh lo lắng nắm chặt vô lăng.

Cuối cùng cũng đợi được cô về, nhưng bên cạnh cô lại có một người đàn ông, lại là Cố Thiên Nhân.

Thấy Cố Thiên Nhân ôm cô lên lầu, anh cơ hồ muốn tiến đến.

Nhưng vẫn kiềm chế.

Anh sợ nhìn thấy ánh mắt của cô. Anh sợ cô chế nhạo anh, không phải đã có bạn gái rồi, sao lại còn đến đây tìm cô.

Một giờ sau, Cố Thiên Nhân mới từ trên lầu đi xuống.

Suốt một giờ đồng hồ, từng giây từng phút trôi qua như tàn nhẫn bóp nghẹt trái tim anh. Cửa xe đã bật mở, nhưng anh vẫn không lên lầu.

Anh không dám.

Nhìn đi, Tiểu Dương, mày đúng là một kẻ hèn nhát, anh thầm chế giễu bản thân.

Từ khi sinh ra đến giờ đây là lần đầu tiên Khương Hiểu Nhiên say rượu.

Ngày hôm sau tỉnh lại, đầu nặng nề, suy nghĩ hỗn loạn.

Sau khi đến siêu thị, đứng ở quầy sách, vẫn mãi mê suy nghĩ, tối hôm qua rốt cuộc đã xảy ra chuyện gì?

Trong ý thức còn sót lại, cô hình như đã làm chuyện không nên làm với Cố Thiên Nhân, nói nhưng lời không nên nói với Cố Thiên Nhân.

Thế cho nên lúc đưa em trong cửa hàng nói chuyện cùng cô, cô đều không chú ý.

“Chị Hiểu Nhiên, đúng là siêu thị sắp kỷ niệm mười năm kinh doanh. Nghe nói muốn làm chương trình khuyến mại lớn”.

“Ừm”.

“Chúng ta cần chuẩn bị gì không?”.

“Ừm”.

“Chị Hiểu Nhiên, chị có nghe em nói cái gì không đấy?”.

Cô lấy lại tinh thần, “À, kỷ niệm kinh doanh”.

“Nghe nói cả siêu thị đều giảm giá 50% giống nhau”.

“Sao không có ai nói cho chị biết, giảm 50% không phải mất nhiều tiền sao”. Khương Hiểu Nhiên tính nhẩm, sách nhập vào mất 40%, lợi nhuận siêu thị và cô chiếm 50%. Nếu giảm 50%, trừ khi siêu thị không cần thành tích 30%”.

Khương Hiểu Nhiên đi đến tầng quản lý cao nhất, “Quản lý Hoàng, tôi có chút việc muốn nói chuyện với anh”.

“Ngồi đi”.

Cô ngồi trên sofa, “Tôi muốn hỏi một chút, doanh thu của cửa hàng năm nay là thế nào?”.

“Không phải đã gửi thông báo đến mỗi cửa hàng rồi sao”.

“Trên đó viết thông nhất giảm giá 50%, tôi muốn hỏi một chút, siêu thị tính phần trăm thế nào?”.

“Siêu thị đều tính lợi nhuận 10%”.

“Tôi không phải là người làm công siêu thị, kiếm được đồng xu nào còn phải nuôi con nữa chứ”.

“Hiểu Nhiên à, cũng là chuyện đã một tuần rồi, so đo làm gì nữa”.

“Vậy có thể để tôi giữ lại 5% lợi nhuận hay không, quản lý Hoàng?”.

“Tổng công ty đã thông nhất quy định, tôi không có quyền đó. Nếu cô không hài lòng, có thể đến phản ứng với tổng công ty”. Nói xong, quản lý Hoàng thâm ý nhìn cô.

Khương Hiểu Nhiên nghĩ vấn đề này cũng tầm thường như mè vừng đậu xanh thì nói làm gì, đến tổng công ty có thể lại phiền Cố Thiên Nhân. Lại mất cả thời gian đi nữa.

Buổi chiều về nhà, Khương Hiểu Nhiên quyết định đi luyện yoga cho thả lỏng tâm tình, thư giãn nghỉ ngơi.

Lưu Sảng từng đưa cô thể thành viên, nhưng cô vẫn không có thời gian đi. Tuổi lớn, tuy cô không giống một số phụ nữ phát triển vùng eo, nhưng làn da cũng dần dần mềm đi, không còn căng như trước.

Đi đến phòng tập, cô bắt đầu luyện tập tư thế ngồi cơ bản. Hai chân xếp bằng, hai mắt nhắm lại, hai tay tạo thành hình chữ thập, hít vào thật sâu, sau đó nhẹ nhàng thở ra, tâm trạng cũng theo đó thấy vui vẻ hơn.

Luyện yoga nửa tiếng đã đổ đầy mồ hôi, cô tắm rửa sạch sẽ trong phòng tắm hơi. Các lỗ chân lông toàn thân đều mở ra, giống như lồng hấp, nhiệt độ cao khiến hô hấp cũng khó khăn nhưng lại có cảm giác như được tái sinh.

Cô lấy khăn tắm lau hết cơ thể, dùng cách này đúng là hiệu quả, đã bớt căng thẳng hơn trước rất nhiều.

Cô mỉm cười trước gương.

Khương Hiểu Nhiên, mày nên cần thấy may mắn, mày còn có bộ mặt không khó nhìn, một dáng người không mập mạp, tuy có thể nói là gầy, mày còn có một người mẹ yêu thương, một con gái thông minh, một căn phòng nhỏ để ở, một thứ số lượng không lớn cũng không nhỏ.

Sổ tiết kiệm.

Làm động tác chiến thắng trước gương, cô cảm thấy bản thân mình đã tự tin hơn nhiều.

Từ phòng tập yoga đi ra, cô đã trở thành một Khương Hiểu Nhiên hoàn toàn mới.

Về nhà, nhận được điện thoại của Tiểu Dương, nói sẽ đưa Dương Dương về nhà.

Cô đánh giá bản thân mình một lần nữa.

Làn da trên mặt vẫn còn đẹp, lỗ chân lông không lớn, nhưng vẫn còn quảng thâm dưới mắt, màu môi nhạt.

Cô chạy nhanh đến bàn trang điểm đánh phấn mắt, tô thêm son môi.

Mặc trên người chiếc áo len màu xanh da trời, không hợp thời trang nhưng chắc chắn vẫn ổn.

Tiếng chuông cửa vang lên, cô thở sâu, bình tĩnh mở cửa.

“Mẹ, mẹ nhìn xem, con có áo mới”. Dương Dương mặc một chiếc áo bông có nhìn chuột Minnie, phấn khích chạy vào.

Tiểu Dương cũng vào ngay sau đó.

“Đến đây, ngồi đi”. Khương Hiểu Nhiên rót cốc nước cho anh.

Tiểu Dương thấy thái độ khách khí của cô nên cảm thấy không được tự nhiên.

Anh tình nguyện muốn cô giống như trước đây, ở trước mặt anh thể hiện vẻ lãnh đạm, như thế vẫn tốt hơn so với bây giờ.

“Đêm qua, anh gọi điện cho em, muốn hỏi một chút xem Dương Dương thích nghe kể chuyện gì, nhưng sao không gọi được”.

“À, tôi ở quán bar, có lẽ không nghe thấy”.

“Quán bar, em đến quán bar uống rượu”.

“Sao? Không được à? Tiểu Dương, anh quên chúng ta đã không còn quan hệ gì sao, chuyện của tôi không cần anh quan tâm”.

“Anh không rảnh quan tâm đến em, chỉ sợ ảnh hưởng đến con nhỏ. Chẳng lẽ em không biết, cha mẹ là thầy giáo vỡ lòng của con cái hay sao. Lời nói và việc làm của cha mẹ phải mẫu mực mới là quan trọng nhất.”

“Cảm ơn anh đã chỉ dạy, tôi làm gì cũng đều đúng mực cả”.

Có chừng mực, sao hai giờ đêm mới về nhà? Trong lòng Tiểu Dương rất tức giận nhưng không thể nói ra lời.

Anh đứng dậy, đi vòng quanh phòng khách, rồi lại ngồi xuống sofa, tùy tay cầm lấy tờ báo đọc.

Khương Hiểu Nhiên không quan tâm đến anh, đưa con gái về phòng ngủ.

Lúc Dương Dương nằm trên giường, vẫn rất vui vẻ, “Mẹ, ngày hôm qua ba mua cho con một con hồ ly, thật đáng yêu. Lông nó mềm mại cực kì. Mũi còn hay héch lên nữa”.

“Không phải mẹ đã không cho con nuôi cún nhỏ sao, sao con lại không nghe lời?”.

“Bạn học đều nuôi mà, người ta cũng muốn vậy”.

“Dương Dương, con và người ta khác nhau. Con bị mẫn cảm với lông động vật, căn bản không thể tiếp xúc”.

“Bây giờ không phải không có việc gì sao?”.

“Chờ có việc thì mọi chuyện đã xong rồi. Con đã quên lần trước phát tác, buổi tối đi ngủ mũi bị nghẹt, phải dùng miếng để thở đấy thôi”.

Dương Dương trằm chằm qua đầu, không nghe cô nói.

Khương Hiểu Nhiên nổi giận ùng ùng chạy ra phòng khách, nhìn Tiểu Dương chân đang bắt chéo đọc báo, cơn tức càng bùng lên.

“Tiểu Dương, tôi nói cho anh biết, lần sau anh mua cho Dương Dương thứ gì, phiền anh thông báo cho tôi một tiếng”.

Tiểu Dương ngẩng đầu, “Sao lại vậy, anh mua gì cho con gái, còn phải báo cho em sao?”.

“Anh không biết Dương Dương từng bị viêm da dị ứng, viêm mũi, con bé không thể tiếp xúc với lông động vật, cả phấn hoa nữa. Anh chiều con, mua cho nó con chó kia. Không phải anh đã hại nó hay sao?”.

“Anh thật sự không biết, về sau không mua nữa là được”. Tiểu Dương thấy bộ dáng quắc mắt nhìn trừng trừng của cô, tâm tình từ lúc bắt đầu vào cửa đã tốt hơn nhiều.

“Chỉ sợ anh nói được nhưng không làm được”. Khương Hiểu Nhiên châm chọc anh.

“Sau này em cứ nhìn đi, xem xem anh có phải nói được nhưng không làm được hay không”.

“Không còn sớm nữa. Tôi sẽ không giữ anh”.

Tiểu Dương ngượng ngừng đứng dậy ra ngoài.

“Nhớ kĩ lời anh đã nói đấy”. Khi Khương Hiểu Nhiên đóng cửa còn không quên thêm vào một câu.

End

15. Chương 29-30

Chương 29

Chịu nhục

Tiểu Dương về nhà, chán nản mở tivi xem, vừa đúng phát sóng chương trình tâm lý. Khách mời là một nhà tâm lý học xinh đẹp nổi tiếng ở Hongkong, đến nói chuyện về cuộc sống vợ chồng.

Bình thường, anh khẳng định sẽ chuyển kênh, đường đường một đàn ông chân chính như anh sao lại đi xem cái chương trình không có dinh dưỡng thể này, nhưng không biết ma xui quỷ khiến thế nào mà hôm nay anh lại thành thật ngồi đó xem.

Người chủ trì : “Tỷ lệ ly hôn trong xã hội ngày nay rất cao, xin hỏi đối với vấn đề này chị có ý kiến gì không?”.

Nữ chuyên gia : “Cũng giống như việc đi giày, dù có là giày mới nhưng đi vào chân cũng không thoải mái, đi nhiều lần thì quen hơn. Nhưng nói thế nào cũng là không hợp chân, chỉ có bỏ đi thôi”.

Người chủ trì : “Nhưng dù sao hôn nhân cũng không phải là giày, ly hôn cũng không phải việc cần thận trọng lắm mới tốt được”.

Nữ chuyên gia : “Cũng tương tự như thế, nếu lúc mua bạn cẩn thận lựa chọn thì lúc mua về sẽ yêu quý sử dụng nó”.

Người chủ trì : “Cũng có nghĩ là trước khi kết hôn muốn mở to mắt, sau khi kết hôn lại muốn nhắm mắt lại”.

Nữ chuyên gia : “Anh nói rất đúng. Kết duyên vợ chồng, chính là sự lựa chọn thiêng liêng của thần thánh, nếu lựa chọn đúng sẽ không phải dễ dàng dẫn đến chia tay”.

Người chủ trì : “Một số cặp vợ chồng không hợp nhau, thì phải làm sao?”.

Nữ chuyên gia : “Sở dĩ nói là hợp nhau, điều quan trọng nhất là vợ chồng phải có cách sống chung. Qua từng ngày, nước chảy đá mòn, nhường nhịn nhau, chăm sóc nhau. Lúc đấy mọi chuyện đều êm đẹp.

Có một người đàn ông rất bận rộn công việc, thường xuyên phải ăn cơm ở bên ngoài. Anh ta rõ ràng ăn đủ hai bát cơm, nhưng mỗi bữa chỉ ăn một bát. Bạn tốt hỏi thăm anh ta, sao lại ăn ít như vậy. Anh ta nói, mỗi lần về nhà vợ đều muốn anh ăn thêm, anh để bụng về nhà ăn với vợ. Hoặc như người đàn ông khác, rõ ràng thời tiết thế này nên mặc hai áo, nhưng anh ta cố tình mặc một áo, thì ra là mỗi lần ra cửa, vợ anh ta đều nhắc anh mặc thêm áo nữa, vì thế anh ta luôn cố ý mặc thiếu áo. Hai cặp vợ chồng đó sau này trở thành mô hình vợ chồng mẫu mực trong mắt mọi người.

Thử nghĩ xem, nếu anh ta và vợ không hiểu cách sống như vậy, có khả năng kết quả sẽ đi ngược lại.

Vợ chồng sống chung, phải chú ý phương pháp”.

Cho đến khi chương trình kết thúc, Tiểu Dương mới tắt đi.

Châm một điều thuốc, anh nhớ lại kết quả vì sao anh và Hiểu Nhiên dẫn đến ly hôn.

Gần như giữa hai người không có mâu thuẫn lớn nào, chỉ là chút nhỏ nhặt vụn vụn mà thôi.

Đơn giản chỉ là ai làm nhiều việc nhà hơn, về nhà muộn, hoặc là nói qua lại vài câu.

Nếu anh có được một nửa sáng suốt như người đàn ông trong câu chuyện kia, hẳn sẽ không đi đến bước này.

Hiện tại lúc này, anh rất muốn cải thiện quan hệ với Khương Hiểu Nhiên, nhưng làm mọi cách lại đi vào ngõ cụt.

Cuộc sống Khương Hiểu Nhiên gần đây rất bình ổn, cửa hàng kinh doanh cũng không tệ, trừ hết chi tiêu cũng còn dư lại một ít.

Cô chuẩn bị từ nhiều năm để mua một căn hộ ba phòng, đợi mẹ về từ lễ mừng năm mới, cũng có nơi ở rộng rãi, dành cho Dương Dương một phòng cho đỡ chật chội.

Thành phố B ở giữa hai tuyến thành thị lớn, vài năm gần đây giá cả nhà đất tăng nhanh như tên lửa phóng lên trời. Năm nay bất động sản so với năm trước tăng 50%.

Khương Hiểu Nhiên đọc một vài danh mục nhà đất, ở vùng ngoại ô thành phố, nhưng may mắn có tàu điện ngầm, xe hơi dễ dàng đi lại. Nhưng vừa thấy giá, cả một trăm căn hộ nếu không phải bảy tám mươi vạn mét vuông thì không được, trong lòng thầm rút lui có trật tự.

Vừa xem xong, cô chậm rãi đi bộ dọc vỉa hè đến trạm xe buýt.

Một chiếc Mercedes màu đen sang trọng đỗ lại bên đường, mở cửa xe nói vọng ra, « Hiểu Nhiên, lên xe đi ».

Cô gặp lại Cố Thiên Nhân, trong lòng có chút xấu hổ.

Cố Thiên Nhân ấn còi xe, cô chạy nhanh lên, ngồi ở phía trước.

“Sao lại đến đây?”. Cố Thiên Nhân lái xe hỏi cô.

“Em định mua một căn hộ”.

“Chọn được chưa?”.

“Vài chỗ rất ưng ý, nhưng giá quá cao, chờ một thời gian nữa vậy”.

“Công ty chúng ta cũng phát triển bất động sản, em muốn có thể xem giá cả nội bộ”.

“Còn có giá cả nội bộ?”.

“Là đơn vị liên quan chiếu cố một chút”.

“Có thể rẻ hơn bao nhiêu?”.

“Chắc tính khoảng 70%”.

Khương Hiểu Nhiên nhanh chóng tính toán, 70%, không phải rẻ hơn hai mươi vạn sao, làm gì có chuyện tốt như vậy được? Cô cảnh giác liếc nhìn Cố Thiên Nhân.

“Anh không cần làm vậy, em không muốn nhận sự giúp đỡ của anh nữa”.

Nội tâm Khương Hiểu Nhiên rất mâu thuẫn, mua nhà là ý nghĩ đã nung nấu nhiều năm trong cô, nhưng có thể không công hưởng lộc, tiếp nhận ý tốt của anh ấy, dường như cảm thấy mình đã quá lợi dụng anh.

“Nếu em cảm thấy mắc nợ thì có thể giúp anh làm vài chuyện tốt”.

“Anh còn cần em giúp đỡ sao, đừng đùa nữa”.

“Chẳng lẽ anh là siêu nhân không lúc nào cảm thấy khó khăn à”.

“Nói cũng đúng, nhưng việc trái pháp luật em không làm đâu”.

“Anh cũng không yêu cầu vậy”.

“Nói số lượng đi, rốt cuộc vài chuyện là bao nhiêu?”.

“Là hai chuyện, không quá khó khăn”.

“Hợp tác”.

Vài ngày sau, Khương Hiểu Nhiên rút hết tiền tiết kiệm ở ngân hàng, thanh toán tiền mặt. Sau đó mời đội trang hoàng về trang trí lại, vốn định giao cho công ty, nhưng vì muốn tiết kiệm nên tìm đội du kích ven đường.

Vì thế, cô tự mình mua nguyên liệu. Thiết kế cũng không cần tiêu nhiều tiền, dù sao cũng chỉ cần đơn giản hào phóng là được.

Một lúc chạy ra cửa hàng, một lúc chạy đi trang trí, khiến cô rất mệt mỏi.

Hôm nay, cô đến siêu thị.

Em gái làm ở cửa hàng từ xa đã chạy đến, nháy mắt ra hiệu cho cô.

Sao thế, trong lòng cô đang buồn bực.

Chỉ thấy một người phụ nữ quen thuộc đi đến trước mặt cô, giơ tay lên tát vào mặt cô, một tiếp bốp thanh thúy vang dội.

Khương Hiểu Nhiên bị đánh đến choáng váng.

Các nhân viên siêu thị và khách hàng ào ào vây xung quanh.

“Khương Hiểu Nhiên, con mẹ đàn bà xấu xa kia, sao mày dám quyến rũ chồng tao”.

Cô nhìn gương mặt hung ác của Phan Yến Ny, ngược lại rất bình tĩnh, “Cô bị điên à, sao lại vu khống tôi?”.

“Vu khống ư, không phải là mày thì sao hắn ta lại đưa đơn ly hôn cho tao? Chúng tao đã kết hôn tám năm nay, bình thường hắn ta vui chơi ở bên ngoài thế nào, vẫn nhớ còn có gia đình. Bây giờ vì mày, lại muốn ly hôn. Tao tặng mày cái tát này là để giáo huấn mày, việc này chưa xong đâu”.

Cố Thiên Nhân muốn ly hôn, lòng Khương Hiểu Nhiên cảm thấy kinh ngạc, có tức giận đi nữa cũng là việc nhà bọn họ, tự đóng cửa giải quyết với nhau, làm sao lại liên quan đến người khác.

Cô cười lạnh, “Chồng cô thì tự cô phải quản thúc cho tốt, không quản được lại đổ lỗi cho người khác. Nếu cô có sức quyến rũ, chồng cô sẽ không thể rời bỏ cô, muốn trách thì tự trách bản thân mình đấy”.

“Đúng là đồ tiện nhân, xem ra tao phải khâu miệng mày lại. Lúc trước, mày cướp đi Tiểu Dương rồi, bây giờ lại còn muốn cướp đi Thiên Nhân”. Phan Yến Ny giơ tay lên.

Nhưng chưa kịp hạ xuống đã bị nắm chặt trên không trung.

“Phan Yến Ny, cô về nhà ngay cho tôi. Nếu không, cô tự rõ đấy”. Cố Thiên Nhân hung dữ cảnh cáo cô ta.

Trong lòng Phan Yến Ny run lên, người hoàn toàn mất đi sức lực, gần như bị Cố Thiên Nhân lôi đi.

Đứng ở xa xa, quản lý Hoàng nhẹ nhàng thở ra, may mắn anh kịp thời báo cho tổng giám đốc, bằng không tình thế phát triển đến kinh ngạc. Đã sớm nghe đồn, Khương Hiểu Nhiên và Cố đồng có quan hệ không bình thường, nhưng xem ra chắc chắn là không bình thường. Nói đúng hơn, cô ta chính là phu nhân tổng giám đốc tương lai.

Về nhà, Cố Thiên Nhân ngồi trên sofa, vắt chân, “Nói đi, ai cho phép cô đến siêu thị làm loạn?”.

Phan Yến Ny ngồi ở bên kia, “Em đã là người lớn rồi, còn cần người khác quản sao”.

“Có chủ ý, không sai”. Cố Thiên Nhân nắm chặt tay, “Vậy cô có tính toán gì, nói đi”.

“Em không muốn ly hôn”.

Cố Thiên Nhân nhạo báng nhìn cô ta, “Không phải cô nói không muốn là được. Luật pháp có quy định, ly hôn ít nhất hai năm là có thể ly hôn”.

“Anh”. Phan Yến Ny chỉ ngón tay vào anh.

Quá nham hiểm, khó trách hai năm qua anh ta không về nhà. Cô cho rằng anh ta không yêu cô, ghét sống cùng cô. Không sao, cô đã quen rồi. Chỉ cần chi tiêu mỗi tháng không ít là đủ rồi.

“Tôi nể mặt ba cô, mới mời luật sư soạn thảo đơn ly hôn, hàng năm trả cô phí sinh hoạt hai mươi vạn, chu cấp cho đến khi già. Cô lại còn thấy không đủ sao?”.

“Hai mươi vạn, không phải pháp luật đã có quy định, ly hôn tài sản được chia đôi, tôi phải được một nửa”.

Cố Thiên Nhân xoay bật lửa, “Không được, vậy hàng năm mười vạn. Nếu không được thì cô về tự nuôi bản thân”.

“Anh không phải là người”.

Cố Thiên Nhân cười lạnh, lấy ra một xấp ảnh chụp, để ở trên bàn.

Phan Yến Ny nhìn thấy ảnh chụp mình lơ lửng không mảnh vải, sắc mặt trắng bệch.

“Cô như ươn hết lên kia, xem ra kĩ thuật của tên trai bao này thật tốt, cô thật sự biết cách hưởng thụ”.

“Anh thật khốn nạn, là anh, là anh cho người đưa tôi đi hộp đêm”.

“Cô đừng tự kể chuyện cho bản thân mình, tôi đâu có nhàn rỗi làm việc đó. Nói thật cho cô biết, ảnh chụp này là người khác gửi cho tôi, đúng là có giá trị, mất những một trăm vạn”.

Phan Yến Ny suy sụp ngồi trên ghế sofa, chỉ duy nhất một lần bên ngoài, nhưng lại thành chứng cứ trong tay anh ta.

“Cô chắc cũng không muốn ba cô nhìn thấy ảnh chụp này đúng không, ông ấy bị cao huyết áp, có lẽ không chịu nổi kích thích này đâu”.

“Được rồi, anh muốn làm gì thì cứ làm đi”. Toàn bộ cơ thể Phan Yến Ny hoàn toàn mất đi sức lực.

“Ngày mai tôi gọi luật sư đến đây”.

Cố Thiên Nhân lái xe không mục đích trên đường, ba mươi sáu tuổi anh vừa mới khôi phục được thân phận độc thân.

Nên thấy may mắn hay là bất hạnh đây?

Có ai biết được, anh rất muốn có một gia đình.

Khi bảy tuổi, mẹ mất vì bệnh. Một mình anh giầy giụa sống trong đại gia đình này. Tuy nói có chị gái, nhưng từ nhỏ chị đã sống bên bà ngoại, rất hiếm khi ở nhà.

Chuyện gì cũng đều tự mình làm.

Mẹ vừa mất, ba đã cưới vợ mới, là thư kí của ông ta, sau đó còn sinh hai đứa em. Ba vốn không quan tâm đến anh, càng về sau càng không thèm để ý.

Mẹ kế tuy không công khai đối phó với anh, nhưng sau lưng vẫn tác động không ít.

Có một lần, em trai vấp ngã, lúc ấy anh đang ở bên cạnh, mẹ kế và ba đi đến, mẹ kế liền hỏi em trai có phải bị anh đẩy ngã hay không, em trai gật đầu.

Ba đã phạt nhốt anh trong phòng bỏ đói một ngày, khi đó anh mới mười hai mười ba tuổi, đúng lúc cơ thể phát triển, bị đói đến mức hận không thể nuốt cả sợi bông vào bụng.

Từ đó về sau, anh nhẫn nhịn chịu đựng, mọi lúc đều cẩn trọng dè dặt, trong lòng đã lập lời thề, một ngày nào đó anh muốn hoàn trả lại gấp bội cho bọn họ.

Mười lăm tuổi, anh gặp ánh mặt trời của cuộc đời mình, Tiểu Ngạn. Mỗi một nụ cười, mỗi một cái nhún mày, mỗi một câu nói của cô, đều hấp dẫn anh.

Cô như là một con chó nhỏ luôn cần người chăm sóc, luôn ở bên anh cọ cọ làm nũng.

Anh nguyện ý chiều chuộng cô, nhường nhịn cô, chăm sóc cô, cho đến mãi mãi.

Nhưng ngày kết hôn đó, cô lại làm kẻ đào ngũ, đến một câu giải thích cũng không có.

Sau này, anh có quen một vài bạn gái, nhưng đều không có hứng thú lâu dài.

Đến lúc cần lập gia đình, ba chọn Phan Yến Ny cho anh.

Lúc ấy, anh nghĩ, Tiểu Ngạn đã bỏ anh, anh cũng không thể nhớ mong cô cả đời, cứ vậy đi, từ nay cứ để thuận theo tự nhiên.

Nhưng Phan Yến Ny không phải là người hiền lành như anh tưởng. Tranh cãi, đùa cợt như cơm bữa, sau đó anh lại phải dùng tiền mua cái thanh tĩnh.

Lại về sau, anh gặp Khương Hiểu Nhiên.

Lần đầu tiên, anh gặp cô đã thấy có một cảm giác quen thuộc không thể giải thích, sau đó cẩn thận nghĩ lại, có thể vẻ mặt cô quá giống Tiểu Ngạn.

Anh muốn đến gần cô, mới đầu coi cô là thể thân của Tiểu Ngạn.

Sau đó, dần dần có một cảm giác rất khác.

Bề ngoài cô yếu đuối nhưng nội tâm lại rất kiên cường.

Mọi người thường nói, phụ nữ quá mạnh mẽ sẽ không hấp dẫn, nhưng anh lại luôn muốn dõi theo cô.

Cô rất tận tâm với cuộc sống, luôn đặt ra mục tiêu, sau đó không ngừng tiến về phía trước, mặc cho con đường phía trước tràn ngập chông gai.

Dần dần, anh thường xuyên nhớ đến cô.

Có lẽ từ sau khi ở Bắc Kinh về, cũng có thể là sớm hơn trước đó.

Đêm đó ở quán bar, anh nhìn thấy một bộ mặt khác của cô.

Thì ra cô đang rất buồn, nỗi buồn của cô gợi lên sự thương tiếc của người khác.

Ở nhà cô, thấy cái nhìn quyến rũ đó của cô, anh rất muốn sa vào vòng tay dịu dàng ấy.

Nhưng là ngại cho thân phận, anh vẫn rời đi.

Kỳ thực, anh đã sớm có ý nghĩ ly hôn với Phan Yến Ny. Hai năm trước, anh đã bắt tay vào chuẩn bị.

Mấy ngày hôm trước, nhận được những bức ảnh chụp như vậy, chỉ là ngồi nổ trực tiếp mà thôi.

Nhưng cũng để anh thấy rõ bộ mặt của cô ta.

Cô ta không chỉ tham tiền, xa xỉ, mà còn dâm dăng, đều là điều đàn ông không thể chịu đựng được.

Cuối cùng cũng giải thoát rồi, tâm tư anh thoải mái rất nhiều, nhưng đầu đó cũng có chút mờ mịt.

End

Chương 30

Kích thích

Từ khi sinh ra đến giờ, đây là lần đầu tiên trước mặt bao nhiêu người bị tát vào mặt, tâm tình Khương Hiểu Nhiên không chỉ có thể miêu tả bằng hai chữ oan ức.

Cô bước nhanh ra khỏi siêu thị, tiếng dị nghị bên tai như thủy triều ào tới.

“Nhìn không ra đâu nhá, bình thường đứng đắn thế kia, hóa ra là tiểu tam”.

“Đúng là không biết lại làm tiểu tam, Có đồng đấy, lấy bất cứ sợi tóc nào cũng đủ để cô ta ăn uống cả đời”.

“Người không thể nhìn vẻ bề ngoài đánh giá được, bên ngoài lạnh băng như vậy mà lại hành động thế”.

“Đã bị vợ người ta tìm đến cửa rồi, cho cô ta chữa đi”.

Cô bịt tai thật chặt, chạy ra cửa.

Đi trên đường, ngay cả thời tiết cũng chống lại cô, trời bắt đầu mưa to.

Đứng trú dưới mái hiên, cô gọi điện cho Lưu Sảng, “Sảng, làm gì thế?”.

“Cũng chẳng làm gì cả”.

“Có thời gian không? Đến nói chuyện với tớ một chút”.

“Cậu sao vậy, giọng nói không được bình thường lắm”.

“Ừ, đến rồi nói đi”.

“Được, tớ đến ngay. Gặp nhau ở bách hóa Vạn Thịnh”.

Khương Hiểu Nhiên gọi taxi đến cửa Vạn Thịnh, nhìn thấy Lưu Sảng vẫy tay với cô.

Hai người vừa gặp nhau, Lưu Sảng lấy khăn giấy từ túi xách đưa cho cô, “Lau đi, tóc vẫn còn ướt đấy”.

“Vào đi dạo đi”. Khương Hiểu Nhiên nói nhỏ.

Hai người đi lên tầng ba bán quần áo phụ kiện nữ, đi đến cửa hàng bán áo len Cashmere thì dừng lại.

Lưu Sảng chọn một chiếc áo len màu đỏ thẫm vào phòng thử.

Lúc này, bên ngoài có hai người con gái trẻ đi đến.

“Hương Hương, gần đây cậu rất hào phóng nha, có phải cậu được con rùa vàng không, lần sau giới thiệu cho tớ một con đi”.

“Cậu nói gì vậy Tư Xuân”.

“Sao nào, có gì nghiêm trọng chắc”.

“Người đàn ông này đúng là mơ ước. Tuyệt đối là đàn ông chính hiệu, không giống mấy thằng con trai học cùng trường, làm người ta khó chịu!”.

“Giàu có nữa đúng không, gần đây cậu mua không ít thứ”.

“Nói đến tiền thật thô thiển, tớ nhất định phải dùng mọi cách nắm lấy trái tim anh ta!”.

“Hương Hương mà cũng sợ không nắm bắt được người sao, không phải là kỳ hoa dị thảo [1] đấy chứ?”.

Khương Hiểu Nhiên bình tĩnh nhìn cô ta, trong lòng gia vị nào cũng có.

Người con gái kia cảm nhận được ánh mắt chăm chú của cô, ngẩng cao đầu bước đến chỗ cô, trong mắt đầu tiên là kinh ngạc, sau biến thành khiêu khích.

“Cô là vợ trước của Tiểu Dương? Tôi đã nghe anh ấy nói qua”. Hương Hương đi đến trước mặt cô.

“Tôi không quen cô”. Mặt Khương Hiểu Nhiên không chút thay đổi nói.

“Quen hay không cũng không quan trọng, cô đã không còn là người phụ nữ anh ấy cần”.

“Về điểm này cô nên hiểu rõ ràng, là tôi không cần anh ta”.

Hương Hương nhìn từ đầu đến chân đánh giá cô, “Đừng gạt người, muốn bịa đặt thì cũng phải bịa lý do nào cho giống chứ”.

“Tùy cô muốn nghĩ thế nào thì nghĩ”. Khương Hiểu Nhiên để cô ta đứng đó, đi về phía Lưu Sảng.

“Sao vậy, cô gái kia quen Tiểu Dương à?”. Lưu Sảng hỏi.

“Bạn gái anh ta”.

“Không thể như vậy, sao anh ta lại có bạn gái được, không phải anh ta vì cậu mới hủy bỏ hôn ước sao”.

Hai cô gái kia đi ra khỏi cửa hàng, trước khi đi, Hương Hương còn quay đầu xem xét cô.

Lưu Sảng nhìn kỹ cô ta, « Tiểu Dương đúng là không có mắt, nhìn một cái là biết dạng hồ ly tinh ».

Mang theo quần áo mới mua, hai người nhàn nhã ngồi ở phòng khách.

“Hiếu Nhiên, cuối cùng là thế nào, cậu vì người phụ nữ kia mà không vui”.

“May mắn đó chỉ là chuyện tuần trước, hiện giờ tớ tốt hơn nhiều”.

“Tớ đi tìm Tiểu Dương, người nào đấy, luôn miệng nói muốn ở bên cậu. Vậy mà nháy mắt đã thay lòng đổi dạ rồi”.

“Xin cậu đấy, đừng đi tìm anh ta, cho tớ chút thể diện đi, được không?”.

“Cứ như vậy tha cho anh ta sao?”.

“Còn biết làm sao đây, tử triều lạn đánh [2], tớ không làm được, cũng không muốn làm”.

“Cậu nói cũng đúng, mà Tiểu Dương sao lại thay đổi chủ ý thế. Lần trước cậu nằm viện, anh ta không phải chạy trước chạy sau sao?”.

“Khoảng thời gian đó anh ấy rất tốt, tớ cũng từng nghĩ đến chúng tớ có thể bắt đầu lại. Sau đó, anh ấy đề xuất hợp lại, nhưng tim tớ lại thấy không thực sự an tâm, nên đã không đồng ý”.

“Cậu không tin tưởng anh ta?”.

“Cũng không hẳn về anh ấy, là tớ lo lắng bản thân mình. Đã nhiều năm như vậy, có ai ngờ lại quay về với nhau, vạn nhất lại chia tay, không phải khiến người ta chê cười sao”.

“Anh ta xoay người đi tìm tiểu hồ ly tinh kia?”.

“Phải”.

“Tớ còn nghĩ cậu sẽ được tốt hơn, sao lại xảy ra việc này, không biết anh ta tính làm chuyện gì nữa”.

“Không nói chuyện về anh ấy nữa, phiền lòng ra”.

“Hôm nay lại xảy ra chuyện gì?”.

“Lại nói mà tức giận. Hôm nay Phan Yến Ny chạy đến cửa hàng tớ, trách móc tớ, không những thế còn cho tớ một cái tát”.

“Cô ta có bị bệnh không đấy, vì sao lại làm vậy?”.

“Nói là tại tớ làm hại hai vợ chồng họ ly hôn”.

“Cậu và Cố Thiên Nhân, làm sao có thể”.

“Tớ không dám nhận một cái tát, không biết ai làm mà phải chịu tội thay thế này”.

“Hồi đi học, bất cứ lúc nào, cô ta cũng ghen tỵ với cậu. Khi đó, nếu không có cậu, cô ta và Tiểu Dương không chừng đã đến với nhau”.

“Chuyện đã lâu lắm rồi cô ta còn nhớ rõ thế à?”.

“Người đàn bà này lòng dạ hẹp hòi, thấy Cố Thiên Nhân đối với cậu vài phần kính trọng, trong lòng nảy sinh ghen tỵ”.

“Làm sao tớ làm chuyện đó, hai vợ chồng anh ấy mâu thuẫn cũng không phải ngày một ngày hai”.

“Không được, tìm cô ta nói lý lẽ đi”.

“Quên đi, cô ta cũng chỉ tát tớ một cái”.

“Cậu đúng là quá tốt, bị người khác bắt nạt mà không chống lại”.

“Tớ rất muốn chống lại, nhưng lại không kịp, sau đó Cố Thiên Nhân lại lôi cô ta đi”.

“Cứ để cô ta đi như thế à?”.

“Vừa rồi ở trên đường, tớ rất muốn đi tìm cô ta, muốn trách móc cô ta vài câu cho hả giận. Sau quay đầu ngẫm lại, cô ta cũng thật đáng thương, hơn ba mươi tuổi rồi còn ly hôn, cũng không có con, sau này tìm đâu được người như Cố Thiên Nhân”.

“Cậu còn lo lắng cho cô ta à, cô ta nhất định biết tự lo ình, ăn mặc không lo, so với cậu chắc còn tốt hơn nhiều”.

“Thôi quên đi, không nói đến chuyện đó nữa. Mà gần đây cậu bận cái gì thế, sao không tới tìm tớ?”.

“Hợp tác với bạn bè mở công ty thiết bị y tế, thường xuyên bận bịu”.

“Cậu ấy à, lấy nhiều tiền ở đâu đầu tư?”.

“Tô Tuấn cấp, cũng đến một trăm vạn. Tớ bỏ tiền, người bạn đó chạy nghiệp vụ, lợi nhuận chia đôi”.

“Kiếm nhiều tiền làm gì thế, không phải có kế hoạch khác sao?”.

“Chưa nói tới kế hoạch, chỉ là để cho bản thân một phần bảo đảm”.

“Được, chúc doanh nghiệp cậu làm ăn phát đạt”.

“Cậu cũng vậy”.

Hai người nắm chặt tay nhau.

Qua vài ngày, Khương Hiểu Nhiên nhận được một cuộc điện thoại.

“Xin hỏi cô có phải là Khương tiểu thư không?”.

“Phải, cô là?”.

“Tôi là Cố San”.

“À, chào chị. Tìm tôi có việc gì không?”.

“Gặp mặt nói đi!”.

Hai người hẹn gặp ở một quán cà phê.

Khương Hiểu Nhiên vừa ngồi xuống, Cố San đã đến.

Cô ấy mặc một chiếc áo khoác nhung đỏ, phong cách đơn giản tao nhã, vừa nhìn đã biết không hề rẻ.

“Tôi không đến muộn chứ?”.

“Là tôi đến sớm”.

“Uống tách cà phê chứ”. Cô ấy vẫy tay gọi bồi bàn, “Cho một tách cà phê nguyên vị, còn cô?”.

“Tôi một tách cà phê sữa ». Khương Hiểu Nhiên nhìn cô ấy, “Cố tiểu thư, chị tìm tôi có chuyện gì vậy”.

“Đừng vội, tôi sẽ nói ngay đây”. Cố San cười mỉm, “Tôi chỉ tò mò, muốn đến để biết thêm về cô”.

“Tôi không biết bản thân mình có gì đặc biệt, đáng để cô đến tìm hiểu”.

Bồi bàn bưng cà phê đến.

Cố San cúi đầu, dùng thìa nhỏ trong tách khuấy.

“Thiên Nhân đã ly hôn”.

“Không liên quan gì đến tôi”.

Cố San ngẩng đầu nhìn chăm chăm cô, “Khương tiểu thư, cô rất xem nhẹ sức ảnh hưởng bản thân mình”.

“Nếu chị muốn nói chuyện này, tôi nghĩ chúng ta không còn gì để nói”. Khương Hiểu Nhiên đứng dậy chuẩn bị đi.

“Khương tiểu thư, cô có thể cho tôi vài phút, hãy nghe tôi nói hết được không?”. Cố San mời cô ngồi xuống, “Cố Thiên Nhân là em trai tôi, tôi lớn hơn nó những mười tuổi, ở trong lòng tôi luôn coi nó là đứa trẻ. Tôi

biết, hôn nhân của nó không hạnh phúc, nó ly hôn, tôi ủng hộ nó. Nó là người hướng nội, tâm tư thể nào cũng không lộ ra ngoài. Nhưng tôi biết, nó rất thích cô. Hôm kia, nó về nhà cũ, uống nhiều rượu, lúc tôi đưa nó về phòng ngủ, nó cứ gọi tên cô”.

“Không có khả năng đó”. Khương Hiểu Nhiên theo bản năng phủ nhận.

“Khương tiểu thư, xem ra, bên ngoài em trai tôi đã không thể hiện tình cảm rõ. Ban đầu tôi nghĩ, cô đã từng kết hôn, lại có con nhỏ, nhưng chỉ cần hai người có tình cảm với nhau, tôi sẽ giúp hai người”.

Khương Hiểu Nhiên không biết nói cái gì, Cố Thiên Nhân thích cô? Anh ấy không phải không quên được Tiểu Ngạn sao?

“Chắc chị đã nghe nhầm, người trong lòng của Thiên Nhân không phải là tôi”.

“Cô đã nói vậy thì tôi không còn lời nào để nói”. Cố San đứng dậy, đặt xuống tờ một trăm nghìn tệ, “Đã làm phiền cô, cà phê tôi mời”.

Nói xong, bước đi.

Cố San đi rồi, Khương Hiểu Nhiên rơi vào trầm tư.

Cố Thiên Nhân thật sự ly hôn.

Vì sao mọi người đều nghĩ là vì cô. Không được, cô phải hỏi anh ấy, sao lại lấy cô làm bia đỡ đạn, cô không nghĩ vì bản thân mình mà anh ấy phải ly hôn.

Cầm lấy điện thoại, vừa ấn dãy số liền dừng lại.

Anh ấy vừa ly hôn, tâm tình anh hẳn cũng không tốt, làm vậy lại tăng thêm phiền phức cho anh.

Khương Hiểu Nhiên đứng dậy rời khỏi cửa hàng.

Nhìn xem giờ, đã 4h30 chiều rồi, cô gọi điện cho bà Trương, nói cô sẽ đi đón Dương Dương về.

Đến cửa trường học, đúng giờ cao điểm tan học, người với người đông đúc, vật vờ mãi mới thấy Dương Dương.

Dương Dương nhìn thấy xà ngay vào lòng cô.

Khương Hiểu Nhiên cười ôm con bé.

“Chu Diệu Tinh”. Dương Dương gọi về phía sau cô.

“Khương Dương, đi, chúng ta đến pháo đài tình nghịch đi”. Nói xong, Chu Diệu Tinh kéo tay con bé.

Lúc này Khương Hiểu Nhiên mới nhận thấy dáng người cao lớn bên cạnh.

“Thiên Nhân, anh đến đón thằng bé sao?”.

“Cùng nhau đi thôi”. Đôi mắt Cố Thiên Nhân ánh lên nụ cười.

Ngồi trên xe anh, hai đứa trẻ lú lú không ngừng.

Đến pháo đài tình nghịch, hai đứa trẻ chạy lên tầng hai, hai người họ ngồi ở phòng phụ huynh tầng một.

Cố Thiên Nhân gọi quầy bar bưng đến hai đồ uống, một ly nước chanh cho cô, và một tách cà phê ỉnh.

“Sau anh biết em thích uống nước chanh?”. Cô uống một ngụm.

“Trùng hợp thôi”.

“Thiên Nhân, chị anh tìm em”.

“Ừm”.

“Chị ấy có lẽ đã hiểu lầm, nghĩ anh vì em mới ly hôn. Ngày nào đó có thời gian, anh giải thích cho chị ấy hiểu”.

Cố Thiên Nhân nhìn sâu ánh mắt cô, “Nếu không phải là hiểu lầm?”.

“Trời ạ, đừng đùa kiểu này với em, chẳng buồn cười tí nào”. Khương Hiểu Nhiên ra vẻ sợ hãi vỗ ngực.

Cổ Thiên Nhân cười, “Em cũng biết là đùa mà còn làm cái biểu hiện đó sao?”.

“Thiên Nhân, anh không muốn đi tìm Tiểu Ngạn à, sao lại lấy em làm lá chắn chứ”.

“Anh lại đi làm việc đó? Anh muốn ly hôn, không cần phải lấy cớ gì”.

“Vậy bây giờ anh có thể đi tìm Tiểu Ngạn rồi”.

“Cô ấy đã ra nước ngoài, cụ thể ở đâu anh không biết. Nếu có biết anh cũng không thể tìm cô ấy”.

“Vì sao?”.

“Bọn anh đã xa nhau mười bốn năm, hai người đều thay đổi, anh kỳ thực rất sợ nhìn thấy cô ấy. Gặp được nhau thì nói gì đây, là em thì sẽ nói gì? Vẫn là nói đến thời tiết hôm nay thật tốt thôi. Thật xấu hổ”.

“Anh không quên được cô ấy?”.

“Đã từng coi là cả đời anh sẽ rơi vào cạm bẫy của cô ấy, vĩnh viễn không rời được. Nhưng bây giờ anh đã nghĩ thông, có nhiều kỷ ức đẹp nên giữ ở trong lòng là đủ rồi. Nếu nói là không quên được cô ấy, không bằng nói không quên được những năm tháng cùng ở bên nhau. Thì ra anh cũng có thời niên thiếu hết hức lông bông”.

“Vậy anh có tính gì không?”.

“Tạm thời duy trì cuộc sống độc thân”.

“Không kết hôn?”.

“Mới ra hang sói, anh cũng không muốn tiến vào hang hổ”. Miệng anh nở nụ cười vui vẻ, nhưng ánh mắt lại chứa đầy nỗi cô đơn.

“Đừng làm vẻ đau khổ như vậy, ai chẳng biết gần đây anh vừa tìm được nghệ sĩ dương cầm trẻ tuổi, trên bìa tạp chí đều đăng thế”. Khương Hiểu Nhiên chọc anh.

Cổ Thiên Nhân không phản bác, chỉ lặng lẽ uống hết tách cà phê, trái tim cũng cảm thấy đắng ngắt.

End

---

[1] kỳ hoa dị thảo : gồm các loại hoa tuyệt đẹp quý hiếm.

[2] tử triêu lạn đánh : giải nghĩa ra là chết rồi còn buộc đánh nát, hiểu như đã bỏ rồi đừng níu kéo làm gì.

16. Chương 31-32

Chương 31

Anh là ai vậy

Mặc kệ xảy ra chuyện gì, những ngày tiếp theo vẫn trôi qua.

Hơn nữa còn bình yên không một gợn sóng, qua hai tháng sau là lễ mừng năm mới.

Khương Hiểu Nhiên quyết định ở nhà tổng vệ sinh nhà cửa, chuẩn bị chào đón năm mới sắp đến.

Cô hạ rèm cửa xuống, bỏ vào máy giặt.

Lau sạch sẽ phòng khách và tẩy rửa mùi thức ăn trong phòng bếp. Gần một tháng không quên dọn, quạt thông gió tích tụ đầy dầu mỡ, cô phải dùng bàn chải nhôm lau mạnh, cặn dầu mới dần dần mất đi.

Cho đến khi nhà cửa sạch sẽ, sàn không còn một hạt bụi nào, Khương Hiểu Nhiên mệt mỏi nằm trên ghế sofa, không nhúc nhích nổi.

Có điện thoại gọi đến.

“Alô, mẹ à, sao hôm nay lại gọi điện thoại cho con vậy?”.

“Hiểu Nhiên à, có chuyện muốn nói với con”.

“Mẹ nói đi”.

“Ba con, ... ông ấy bị bệnh”.

Khương Hiểu Nhiên ngập ngừng, “Sao mẹ biết được?”.

“Mẹ và dì con ở nơi cách nhà ông ấy chỉ một dãy phố, hàng xóm ông ấy quen biết mẹ nên đã nói cho”.

“Ông ấy không phải có vợ con sao, mẹ còn quan tâm làm gì”.

“Nghe nói bệnh của ông ấy không nhẹ, là ung thư dạ dày, con nên đến thăm ông ấy”.

Khương Hiểu Nhiên vốn định nói đó là chuyện không liên quan đến cô, nhưng nghe được mấy chữ ung thư dạ dày, lại nuốt xuống, “Vâng, con biết rồi, mẹ nên giữ gìn sức khỏe, đừng vì người không liên quan mà lo lắng không đâu”.

Ngắt điện thoại, tay cô vẫn còn nắm chặt microphone.

Người đó bị bệnh, là ung thư dạ dày.

Sau khi ông ấy tái hôn sinh con, đã không còn chăm sóc cô,

Ấn tượng sâu sắc nhất lúc nhìn thấy ông ấy, là năm lớp ba tiểu học.

Ngày đó sau khi tan học, ông ấy cầm cây kẹo đường trong tay, đến đón cô.

“Ba, sao ba lại tới đây”.

Ông vuốt ve khuôn mặt nhỏ nhắn của cô, “Hiểu Nhiên à, mẹ kể con sinh một bé trai, con được làm chị rồi”.

Cô cúi đầu, đá hòn đá nhỏ ven đường, “Dạ”.

“Con cũng lớn rồi, sau này nhớ chăm sóc bản thân, ba không thể thường xuyên đến thăm con như trước kia được”.

“Vì sao?”.

“Trong nhà còn bận rộn nhiều việc, mẹ kể con lại yếu ớt, cái gì cũng cần ba quan tâm. Con thông cảm cho ba nha”.

Cô cố gắng kiềm chế những giọt nước mắt, “Vâng ạ”.

Ông đưa cô về nhà, lúc gần đi còn đưa mười tệ cho cô, “Cầm lấy đi, đừng để mẹ con nhìn thấy”.

Sau đó, mỗi năm ông ấy đến thăm cô hai lần.

Nghe người khác nói, ông ấy và vợ chuyển đến một nơi, cũng không quá tệ.

Từ năm học đại học đến nay, cô chưa gặp lại ông ấy.

Cho đến giờ, trong lòng Khương Hiểu Nhiên cảm nhận, ba chỉ là một biểu tượng, không có ý nghĩa gì.

Hiện tại biết tin ông ấy bị bệnh, cô không biết phải phản ứng thế nào.

Lòng cô ban đầu không muốn quan tâm, nhưng tưởng tượng ông đang bị bệnh, lòng lại chùng xuống.

Sau khi suy nghĩ kỹ, cô vẫn chưa đưa ra quyết định.

Tới gần cuối năm, cửa hàng bận rộn nhiều việc. Nhà mới cần trang hoàng nhiều nhưng thật ra cũng đi đến gần kết thúc, nghe người khác nói, chỉ cần chuyển vào sống trong căn hộ tiện nghi là được, việc trang hoàng không cần làm.

Khương Hiểu Nhiên đứng ở trong phòng mới cũng thường nghĩ thấy mùi khó chịu, chắc như người khác nói là mùi vật liệu mới có hại.

Xem ra khó mà thực hiện được việc chuyển nhà trước năm mới.

Trong lòng nảy sinh buồn bực.

Vài ngày gần đây, Tiểu Dương cũng không đến.

Chỉ gọi điện thoại sang nói, người ta đang ở Mỹ, không có cách nào đến thăm Dương Dương.

Người làm cha như anh ta thật thoải mái đủ thứ, muốn tới thì tới, muốn đi thì đi.

Chuyện gì đều dựa vào chính mình, ai cũng chẳng thể trông cậy được.

Về nhà, lại nhận được điện thoại của mẹ, “Hiểu Nhiên, sao con không đến?”.

“À, gần đây con rất bận”.

“Ồ, ba con nhờ người nhắn ẹ, nói muốn gặp mặt con”.

“Dạ”.

“Con cố gắng thu xếp đi, ông ấy sợ thời gian không còn nhiều nữa”.

Khương Hiểu Nhiên không chịu nổi, tim đột nhiên đập nhanh không ngừng, “Con đi, con lập tức đi ngay”.

“Mẹ hiểu tâm tư của con, nhưng con đến là tốt rồi”.

Cô rót một cốc nước, mở tủ lạnh lấy khay đá, thả một viên vào.

Tay lạnh, nhưng trong lòng lại nóng như lửa đốt, cơ thể có thứ cảm xúc không gọi tên, muốn xả hết ra, nhưng lại không tìm ra nguồn gốc.

Cô lập cập uống hết cốc nước đá, tâm tình mới thoáng yên ổn.

Ngồi một chỗ không yên, đi vào phòng, tìm vali, thu xếp vài bộ quần áo và ít đồ dùng cá nhân, cô phải đi mua vé nữa.

May mắn chưa đến mùa xuân, bằng không sẽ khó khăn.

Mua xong vé, cô đến nhà bà Trương.

“Bà Trương, nhà cháu có việc, cháu đến thành phố A vài ngày, Dương Dương phiền ba chăm sóc ít ngày”.

Bà Trương gọt cam đưa cho cô, “Không có việc gì. Tiểu Dương sẽ đến thăm Dương Dương”.

“Anh ấy đi Mỹ, có thể không về nhanh như vậy”.

“Được rồi, chiều nay bà đi đón nó”.

Khương Hiểu Nhiên chào bà Trương, lập tức đứng dậy, ở trên đường gọi điện thoại cho đứa em trông cửa hàng, sắp xếp ổn thỏa mọi chuyện ở cửa hàng mới yên tâm đi.

Ngồi trên tàu, mỗi một phút trôi qua tim cô đều đập chồm không yên.

Đã mười năm không đặt chân lên con đường về nhà, lần cuối cùng trở về là Tiểu Dương đưa đến thăm cha mẹ anh.

Lúc đi, hai người còn nói nói cười cười.

Trên đường trở về, hai người chẳng ai nói một câu. Đơn giản vì mẹ anh ấy muốn bọn họ sinh con, mà cô lại không đồng ý.

Sau đó Tiểu Dương nói cô từ chối quá nhanh, không khéo léo, khiến mẹ rất tức giận.

Cô trả lời thế nào mới là khéo léo, cô không thích cái cảm giác sai lầm của mẹ anh.

Hai người vì thế nói qua lại, sau đó không thèm nhìn mặt nhau, mãi cho đến khi xuống xe.

Khương Hiểu Nhiên chợt nghĩ, sao tự dừng lại nhớ đến chuyện cũ không vui đó làm gì.

Tất cả đã là quá khứ, tất cả đã là quá khứ, trong lòng niệm mấy lần, khiến phiền não tựa hồ bay biến hết.

Sau khi xuống tàu, ngồi trên xe buýt. Nhìn ra ngoài cửa sổ, đường phố rộng rãi hơn, cây cối xum xuê hơn, người đi đường vội vàng, trong trí nhớ của cô quê hương rất khác.

Trong trí nhớ, thành phố A chỉ là một thành phố nhỏ so với các thành phố khác, trên đường mọi người đều mặc quần áo rất giản dị.

Hàng xóm láng giềng không có việc gì liên tục tập, tâm sự chuyện nhà cửa. Nhà ai có khó khăn, cả khu đều hỗ trợ.

Thay đổi, dường như tất cả đều thay đổi.

Đi đến nhà dì, là một căn nhà ký túc xá bình thường, có hai phòng, mẹ và dì một phòng, dọn một phòng cho cô.

Dì rót cốc nước cho cô, “Mệt không, nghỉ ngơi một chút rồi đi ngủ”.

Khương Hiểu Nhiên cười, lấy phong bì đỏ từ túi đưa cho bà, “Dì à, tặng dì quà gặp mặt”.

“Đứa trẻ này, còn khách khí với dì nữa”.

“Có gì đâu mà, chúng ta đã bao năm không gặp rồi”. Cô nhét vào túi dì.

Rửa sạch sẽ xong, cô đi vào phòng, mẹ cô ngồi bên giường chờ.

“Ngồi đi, Hiểu Nhiên”. Mẹ giữ chặt tay cô,

“Mẹ, mẹ còn chưa ngủ sao?”.

“Mẹ con ta nói chuyện một chút. Lần trước lúc mẹ đi, con nói để Lưu Sảng giới thiệu bạn cho, kết quả thế nào?”.

Khương Hiểu Nhiên không dám nói tình hình thực tế, lần đó Đặng Phổ gặp Tiểu Dương, sau đó có tìm cô vài lần, cô đều từ chối, về sau không thấy liên lạc nữa.

“Việc này không vội, từ từ rồi chuyện gì đến sẽ đến”.

“Con đừng giấu mẹ, lần trước mẹ gọi điện về nhà, Dương Dương nói nó có ba, có phải Tiểu Dương đã về rồi không?”.

” Vâng”.

“Nó muốn hợp lại sao?”.

“Không hẳn là vậy”.

“Đó là chuyện tốt, con không cần phải nhớ đến nó nữa, thanh thản mà ổn định cuộc sống ỉnh đi. Ban đầu mẹ đã nghĩ, nếu nó thành tâm muốn hợp lại, kỳ thực có thể xem xét”.

“Mẹ, mẹ đừng nghĩ đến chuyện đó nữa, chuyện của con con sẽ tính”.

Bà Khương lắc đầu, “Ba con đang ở bệnh viện tỉnh, ngày mai con đến thăm ông ấy đi”.

Nói xong, bà bước ra khỏi phòng.

Khương Hiểu Nhiên nằm trên giường, nghĩ đến ngày mai gặp ba, có chút bất an. Trong kí ức của cô, gương mặt của ba đã rất mơ hồ, còn lại trong tâm trí chỉ là hình bóng lần cuối cùng ông đến thăm cô.

Đó là năm cô học cấp ba, ba đến năm cô, trong tay vẫn như năm nào cầm chiếc kẹo đường.

“Ba, con đã mười bảy tuổi rồi, sao ba cứ mua mấy thứ trẻ con đấy cho con”.

“À, em trai con cũng thích ăn, mua rồi thành quen ». Ba ngượng ngùng nói.

Khương Hiểu Nhiên cố kiềm chế sống mũi đang cay cay, “Lần sau đừng mua nữa”.

“Học hành sao rồi, còn một tháng nữa là kỳ tuyển sinh đại học rồi”.

“Vẫn bình thường”.

“Ba cũng không có nhiều nhận gì, đây có một quyển sổ tiết kiệm, đứng tên con, bên trong có hai ngàn tệ, con cầm lấy”. Nói xong, đưa cho cô.

“Ba, ba vội gì vậy, con đã thi cử đâu”.

“Con cứ cầm trước, đừng để mẹ con biết”.

Đó là buổi trưa giữa tháng sáu, nắng mặt trời chiếu gay gắt khiến trán ông chảy đầy mồ hôi.

Khương Hiểu Nhiên đưa cho ông tờ giấy lau, “Không có việc gì thì ba về đi”.

Ngày đó ông liên miên nói rất nhiều, lúc quay người đi, bước đi còn tập tễnh, hình bóng già cô đơn ấy cứ thế đi xa dần.

Khương Hiểu Nhiên vẫn nhớ rõ hình ảnh ngày hôm đó.

Hôm sau, cô đi bộ đến bệnh viện, đi đến phòng bệnh theo lời của y tá, cô lặng lẽ đẩy cửa vào.

Bên trong có hai giường bệnh, đều là nam, tuổi cũng xấp xỉ nhưng cô liếc mắt một cái đã nhận ra ba.

Cô đi vào, đặt giỏ hoa quả lên trên tủ đầu giường.

Người đàn ông già vừa nhìn thấy cô, gương mặt hiện rõ vẻ ngạc nhiên, “Là Hiểu Nhiên phải không?”.

Khương Hiểu Nhiên đứng ở bên giường nhìn, khí sắc ông vàng vọt, tóc hoa râm, môi tím thâm.

Trong mắt ông lộ vẻ bất ngờ, cố gắng mãi để đứng lên, nửa nằm trên giường.

Khương Hiểu Nhiên thấy dáng vẻ khó khăn của ông, cúi xuống tựa cái đệm sau lưng ông.

“Ngồi đi”. Giọng nói ông rất yếu.

“Sao bên cạnh không có người nào?”.

“Mẹ kể con về nhà hầm canh, ba cũng không ăn vào được cái gì”.

Khương Hiểu Nhiên thấy môi ông khô nứt, đứng dậy rót cho ông cốc nước.

“Cảm ơn”.

Tay cô hơi hơi run nhưng vẫn đưa kè bên miệng ông.

“Để ba tự làm”.

“Uống đi”.

Ông Khương uống hết, thỏa mãn lau miệng.

“Hiểu Nhiên, con đến làm ba rất vui, lúc ra đi cũng không còn điều gì tiếc nuối”.

“Đừng nói mấy lời không đâu nữa, ba phải nghe lời bác sĩ, an tâm dưỡng bệnh là được”.

“Bệnh của ba thế nào ba tự biết, sống được gần hết cuộc đời, cũng chưa làm chuyện gì trái lương tâm, chỉ có một điều duy nhất có lỗi, đó là mẹ con con”.

“Chuyện quá khứ đừng nhắc lại nữa”.

“Không nói sẽ khiến lòng ba hoảng sợ. Mẹ con, ba xin lỗi. Cuộc hôn nhân đó ba đã không trung thành với bà. Có một số việc đã làm, không có cách nào cứu vãn. Đối với con, ba càng áy náy. Ba muốn đối xử tốt với con, nhưng lại lực bất tòng tâm. Tính tình mẹ kể con, chắc con cũng biết. Năm đó đưa cho con quyển sổ tiết kiệm, sau đó bà ấy phát hiện đã làm náo loạn một hồi. Ba cũng không dám đến tìm con. Chờ sau

muốn đi tìm, mẹ con lại chuyển chỗ ở. Thấm thoát đã nhiều năm trôi qua. Ba cũng không cầu xin con tha thứ, nhưng con có thể đến thăm ba thế này, ba cảm thấy rất mỹ mãn”.

Lòng Khương Hiểu Nhiên chua xót đau đớn, đứng ngồi không yên.

Im lặng một lúc, cô cũng đứng dậy đi.

Đi bộ trên con đường dài, đèn bên đường chiếu sáng, ngọn đèn chiếu xuống kéo dài bóng dáng cô, run rẩy, lảo đảo.

Tâm tình của cô cũng vậy, lảo đảo.

Dường như các động mạch máu bị cắt ra từng đoạn.

Mặc cho lòng cô có bao nhiêu oán trách, cái thời khắc nhìn thấy ba già nua chống lại bệnh tật, mọi thứ đã hóa thành hư ảo.

Nghĩ đến ông không còn nhiều này, trong lòng cô như mất đi một thứ gì đó rất quan trọng, mãi đi không trở về.

Cảm giác thế này gọi là đau lòng.

Dọc đường đi, cô về nhà, ước chừng khoảng hai tiếng. Thể xác và tinh thần đã mỏi mệt, chân cũng mệt nhoài không có trực giác.

Đèn đường trong cái ngõ nhỏ nhà dì mờ ảo, cô bước đi, thấy phía sau có một hình bóng, đi bộ theo sát phía sau.

Tim cô đập rộn ràng, bước đi thật nhanh, không nghĩ đụng phải một tạp vật ven đường phát ra tiếng bâng hoảng bing bang, cơ thể nhào về phía trước.

Lúc này, một đôi tay mạnh mẽ ôm chặt lấy thắt lưng cô. Cô không nhận được kêu lên tiếng thét chói tai, mới kịp kêu một chữ A thì miệng đã bị phủ kín.

End

Chương 32

Không thể kiểm soát

Khương Hiểu Nhiên gắng sức giãy giụa, cô liều mạng đánh chùy tay về phía sau vào người đàn ông đó.

“Đừng làm ỉ, là anh đây, Hiểu Hiểu”.

Giọng nói trầm ấm lộ ra vẻ mỏi mệt, tay siết chặt thắt lưng, “Đừng vừa nhìn thấy anh đã giương móng vuốt thế này”.

Môi anh dán chặt vào vành tai cô, hơi thở nóng bỏng giống như sóng nhiệt, lan vào từng lỗ chân lông.

Lặng lẽ đi vào trái tim còn đang sợ hãi của cô. Trong phút chốc, tim dần dần đập ổn định, hơi thở không còn dồn dập như trước.

Tiểu Dương ôm lấy cô từ sau, vùi đầu vào cổ cô, mắt nhắm lại, dường như đang ngủ.

Tâm trí Khương Hiểu Nhiên đã bình tĩnh trở lại, lại bắt đầu nóng như lửa, chuyện gì đang xảy ra thế này, nửa đêm không có lý do rõ ràng chạy đến ôm cô, lại còn ngủ nữa.

“Buông tay ra, Tiểu Dương”. Cô thấp giọng quát.

Anh không hề động tĩnh.

Khương Hiểu Nhiên lấy khuỷu tay đập vào thắt lưng anh, cố dùng sức thật mạnh.

Anh vẫn không hề động tĩnh.

Khương Hiểu Nhiên cắn răng, giơ chân, đá về phía sau, trúng chính giữa đùi trên của anh. (may ko vào ...)

Cơ thể anh khẽ nhẩy lên, nhưng hai tay vẫn mạnh mẽ ôm cô.

“Anh rốt cuộc muốn làm gì?”.

“Anh muốn ôm em”.

“Anh vui lòng buông tôi ra được không? Tôi không muốn phải ra tay mạnh với anh”.

“Anh không thể”.

“Anh tội tình gì mà phải làm vậy, người phụ nữ anh yêu thương nhưng nhớ, không phải là tôi”.

“Chỉ có một mình em”.

“Phiền anh có nói dối cũng phải làm cho giống một chút”.

Tiểu Dương đột nhiên quay người cô lại, trán tựa lên trán cô, không chút cảnh báo trước lấy môi che miệng cô lại.

Tay cô muốn đẩy anh ra, nhưng lại bị anh nắm được, khóa chặt ở phía sau không cho động đậy.

Cơ thể anh kề sát bên cô, không để lại một khe hở nào giữa hai người.

Môi tăng thêm sức mạnh, quần chặt lấy đôi môi cô, đỉnh mũi gấn vào nhau, nuốt hết mọi âm thanh.

Khương Hiểu Nhiên thấy có phản kháng cũng vô dụng nên đã không phản kháng nữa, mặc kệ anh làm.

Tiểu Dương thấy cô cứ như kẻ đầu gỗ, bàn tay tham lam với vào vạt áo phía sau lưng cô, lòng bàn tay khe vuốt ve lên vùng da thịt mịn màng.

Tay anh rất lạnh, Khương Hiểu Nhiên thoáng rung mình, môi đang khép chặt khe mở ra một khe hở. Tiểu Dương thấy vậy, vội tiến vào trong, đầu lưỡi trơn trượt vào vờn xoắn lưỡi cô.

Nó đúng là bá đạo, không phân biệt rõ phải trái, hung hăng lao thẳng vào trong miệng cô.

Ý thức Khương Hiểu Nhiên hỗn loạn, chỉ có thể tùy ý đùa nghịch với nó.

Gió lạnh thổi qua bên tai, xa xa vang lên tiếng chuông xe đạp kêu reng reng, còn có tiếng bước chân người топ năm топ ba từ xa đang dần đến gần.

Khương Hiểu Nhiên vừa xấu hổ vừa tức giận, suy nghĩ và hành vi hoàn toàn bị tước bỏ, rõ ràng muốn đẩy anh ra nhưng lại mặc anh muốn làm gì thì làm.

Khi người đi bộ đến gần, Tiểu Dương quay lưng lại lấy cơ thể mình che chắn cô khỏi tầm mắt của người ngoài, đầu lưỡi trượt sâu vào miệng cô, tay vuốt dọc từ trên xuống dưới, cuối cùng dừng lại ở mông cô, mạnh mẽ giữ chặt.

Khương Hiểu Nhiên cảm giác phần thân dưới anh đã cứng rắn, sợ tới mức không dám động đậy.

Không biết bao lâu sau, Tiểu Dương mới buông tha rời cô ra, nhưng tay vẫn đặt trên lưng cô.

“Hiểu Hiểu, chúng ta hợp lại nhé! Anh không chịu nổi nữa rồi”. Giọng nói anh khàn khàn, trầm đục.

Khương Hiểu Nhiên lùi về sau vài bước, “Tiểu Dương, tôi không làm kẻ dự phòng của anh, lời này anh nên nói với người khác đấy”.

Tiểu Dương tỉnh táo, “Em vẫn còn tức chuyện của Hương Hương sao? Kỳ thực anh và cô ấy không có gì”.

Hương Hương, gọi tên cũng thật thân thiết. Trong lòng cô cười lạnh.

“Tôi không kiểm soát việc anh yêu và làm gì với người nào khác, anh muốn ra sao thì ra”.

“Người khác anh đều không thích, anh chỉ yêu mình em”.

LM, vô lại, Khương Hiểu Nhiên thâm mắng trong lòng, rồi chuyển chủ đề khác.

“Đừng nói chuyện tào lao nữa, làm sao anh biết nhà dì tôi?”.

“Anh gọi điện đến nhà bà Trương, bà ấy nói cho anh biết”.

“Không phải anh đang ở Mỹ à, sao lại về sớm vậy? Chẳng phải còn vài ngày nữa sao?”.

“Mọi chuyện xong xuôi, anh về sớm một chút, cho đỡ nóng ruột”.

Vài ngày không gặp, miệng cứ như bôi mật, nhưng cô không ăn cái món này.

“Tôi về đây, anh cũng về đi”. Khương Hiểu Nhiên xoay người rời khỏi, không có quay đầu dừng lại.

Chờ khi hình bóng của cô khuất hẳn, Tiểu Dương mới rời đi.

Anh đi đến chỗ đỗ xe, mở cửa, ngồi vào chỗ tay lái, đầu dựa lên đệm ghế, day day mắt.

Hôm nay anh rất mệt.

Giữa trưa ngày hôm qua lên máy bay, ngồi vền vền mười tám tiếng đồng hồ, sáng sớm hôm nay mới đến thành phố B. Trong lòng rất nhớ hai mẹ con cô, anh gọi điện ngay vào số máy bàn nhà cô, nhưng không có ai nghe máy. Vì thế lại gọi điện cho bà Trương, mới biết được nhà cô có việc nên về thành phố A vài ngày.

Lòng cảm thấy bất an, nhất định đã xảy ra chuyện gì, nếu không cô không bỏ khoảng thời gian cuối năm cửa hàng kinh doanh tốt nhất mà rời khỏi thành phố B.

Nghĩ vậy, anh nhanh chóng mua vé, ngồi bốn tiếng xe lửa đuổi đến thành phố A.

Lúc về nhà, ba mẹ rất kinh ngạc. Không phải là ngày nghỉ mà trở về nhà, đúng là chuyện lạ lần đầu tiên xảy ra.

Ba bảo anh vào thư phòng nói chuyện.

“Tiểu Dương này, con không phải có chuyện gì chứ? Vội vội vàng vàng về nhà, đến điện thoại cũng không gọi về báo một câu”.

“Ba đừng quan tâm, không có chuyện lớn gì đâu”.

“Vài ngày trước, Quách Doanh đến nhà chơi, nó nói hai đứa đã chia tay. Mẹ con rất tức giận, bác Quách cũng luôn hỏi ba đã có chuyện gì, dù sao con cũng nên báo cho gia đình một câu chứ”.

“Chỉ thấy không hợp thôi, bây giờ chia tay còn tốt hơn sau này lại ly hôn”.

“Tiểu Doanh nói không giống con, nó nói con có người khác, nói con và Hiểu Nhiên đã về với nhau”.

“Ba, con gặp Hiểu Nhiên, con cũng muốn bắt đầu lại với cô ấy”.

“Lẽ ra con lớn vậy, ba cũng không quản con. Nhưng con và Hiểu Nhiên có thể được không? Lúc trước không phải mẹ khuyên con đừng lấy nó, rồi sau hai năm đã ly hôn. Năm nay, con cũng đã ba mươi lăm tuổi, ổn định gia đình đi, không nên tự động làm theo ý mình nữa”.

“Hiểu Nhiên đã sinh cho con một đứa con gái, ba được lên chức ông rồi”.

“Thật sự à?!” Ông Tiểu kích động đứng lên, “Sao con không nói sớm, đứa nhỏ đã bao nhiêu tuổi rồi?”.

“Đến năm nay là chín tuổi rồi”.

“Hiểu Nhiên lúc trước mang thai, sao vẫn cứng đầu ly hôn, sinh con cũng không nói cho chúng ta biết?”.

“Sau chuyện đó cô ấy mới phát hiện”.

“Vậy con định khi nào thì tái hôn?”.

“Con rất muốn, nhưng tâm tư cô ấy đang cân nhắc”.

Ông Tiểu ngồi trở lại ghế dựa, nhìn thẳng vào mắt anh nói, “Từ nhỏ con đã là con trai độc nhất trong nhà, năng lực mạnh mẽ, tính khí cũng rất mạnh mẽ. Sự nghiệp của con ba không cần lo lắng. Nhưng chuyện tình cảm lại khác, đối với phụ nữ, lúc nào nên mềm mỏng phải mềm mỏng, lúc nào nên bao bọc mới được bao bọc”.

Mẹ con và ba đã kết hôn ba mươi sáu năm, tính tình bà ấy thế nào, người bình thường có lẽ khó mà chịu được. Nhưng ba đã phải lấy nhu thắng cương, nên qua nhiều năm như vậy, mưa gió cũng không quét đổ được. Con muốn ở bên Hiểu Nhiên, thì phải biết nhường nhịn lẫn nhau. Con bé tính khí rất mạnh mẽ cứng đầu, con mà cũng vậy thì hai đứa trở mặt rất nhanh”.

Tiểu Dương cúi đầu không nói.

“Con đừng nghĩ nhường bộ thì sẽ mất mặt. Kỳ thực ở nhà, người ngoài thấy vậy thôi. Ở bên ngoài, con bé sẽ nhớ những cái tốt đẹp của con, không để cho con phải mất mặt đâu”.

“Con đã nhường cô ấy, nhưng không có hiệu quả”.

“Con phải chú ý phương pháp, hầu như phụ nữ đều sợ bị bao bọc quá mức, con muốn ghi điểm thành tích trước mặt con bé thì da mặt phải dày hơn, miệng phải ngọt hơn, tay chân linh hoạt lên, ba không tin con bé không quay đầu lại”.

Về mặt Tiểu Dương kính nể nhìn ba, mỗi câu như một kiến thức cần học hỏi. Đúng là gừng càng già càng cay.

Ba đứng dậy vỗ vai anh, “Cần nhắc cho kĩ lưỡng vào”.

Tiểu Dương thuộc phái hành động, nên ngay lập tức gọi điện thoại đến nhà dì cô, biết được cô đi bệnh viện liền đến ngay bệnh viện gặp cô, ai ngờ cô mới rời đi.

Sau đó ở dưới nhà đợi hai tiếng mới thấy cô trở về.

Lúc ấy anh ở phía sau ôm cô, như tìm lại được cảm giác năm xưa.

Không thể kiểm soát nổi, anh hôn cô.

Nhưng cô vẫn kháng cự anh.

Anh cúi đầu thở dài, tất cả mọi chuyện lại bắt đầu từ đầu.

Khương Hiểu Nhiên về nhà, trong phòng tối đen, mẹ và dì đều đã ngủ.

Cô mệt mỏi không muốn rửa mặt, gục đầu lên giường.

Mất hai tiếng đi đường, cả người sớm đã tan tác, lại còn bị Tiểu Dương cố tình càn quấy. Ngón tay cô áp lên môi, mãi mê nghĩ, thật sự là người dễ man, lúc bắt đầu đều chẳng hề quan tâm.

Ở trên đường lại dám làm những chuyện như vậy, còn giở trò ăn đậu hũ cô nữa. Làm khi người đi bộ đi sát qua cô căng thẳng không dám thở.

Trong lòng cô hừ một tiếng, lần sau nhất định không để anh ta làm vậy.

Sáng sớm hôm sau, Khương Hiểu Nhiên mua gà, nấu nồi cháo trắng thơm ngon đưa đến bệnh viện.

Cô bước vào phòng bệnh thấy ba và mẹ kể ngồi đó.

“Hiển Nhiên, con đã đến rồi”. Ánh mắt ba sáng ngời hiện lên nụ cười.

“Con vừa hầm cháo gà, ba chịu khó ăn một chút”.

“A, đến đúng lúc lắm, tối nay dì muốn đến căn tin gọi cháo loãng”. Mẹ kể cũng mỉm cười.

Lúc ba ăn cháo, cô kéo mẹ kể ra ngoài hành lang.

“Kết quả bệnh của ông thế nào?”.

“Haiz, bác sĩ nói phải mổ. Nhưng tỉ lệ thành công chỉ có 30% thôi”.

“Còn bao lâu?”.

“Nhiều nhất là nửa tháng”.

Tay Khương Hiểu Nhiên nắm chặt, “Con đi hỏi bác sĩ một chút”.

Đi vào phòng vừa lúc gặp bác sĩ Vương.

“Bác sĩ, tôi là con gái của Khương Xuân Dương, tôi muốn hỏi xem kết quả bệnh tình của ông ấy thế nào rồi?”.

“Ông ấy đã đến giai đoạn cuối. Tôi đã đề nghị nếu kinh tế gia đình không tốt thì cứ để như vậy một thời gian .... nhưng tôi buộc phải thừa nhận, lúc chịu làm phẫu thuật tỷ lệ thành công cũng chỉ đạt 20%”.

“Cần bao nhiêu tiền vậy?”.

“Phí phẫu thuật chỉ cần khoảng hai vạn, nhưng sau kỳ phải trị bệnh bằng hóa chất mất khá nhiều tiền. Như trường hợp của cha cô thì mỗi kỳ khoảng năm, sáu vạn, thời gian mỗi kỳ là một tuần”.

Trong tay Khương Hiểu Nhiên chỉ có tròn một vạn, ban đầu định mua đồ đạc cho nhà mới.

Nghĩ đến mạng người quan trọng, cô vội nói: “Bác sĩ, việc phẫu thuật hiệu quả hơn thì làm luôn đi!”.

“Chỉ có thể nói có một tia hy vọng, vẫn hiệu quả hơn so với không làm”.

“Hãy phẫu thuật cho ông ấy, xin bác sĩ giúp cho, mong bác sĩ nhanh chóng sắp xếp sớm”.

Bác sĩ phụ trách gật đầu, “Cô cũng thật hiếu thuận, trong trường hợp này, phần lớn con gái đều không muốn chi tiền”.

Khương Hiểu Nhiên chưa nói thêm lời cảm ơn, bác sĩ đã đi về phòng bệnh.

Nhân lúc ba đang ngủ, cô và mẹ kể lại ra ngoài hành lang thương lượng.

“Ban đầu con cũng không hỏi kĩ, nhưng bác sĩ nói phí phẫu thuật khá lớn, con muốn biết đã chuẩn bị được bao nhiêu tiền rồi”.

“Ba con là kỹ sư ột nhà máy đã về hưu, lương hưu một tháng cũng chỉ có hai ngàn tệ. Trước kia trong tay đã tiết kiệm được năm sáu vạn, nhưng Khương Cường kết hôn đã dùng hết rồi. Giờ chỉ trông cậy vào thẻ bảo hiểm chi trả, nghe thông báo có thể giảm 30% là tốt rồi”.

“Vậy ban đầu dì không tính trị liệu”.

“Trị gì cũng đều lãng phí tiền, cứ để đi từng bước từng bước thôi”.

Khương Hiểu Nhiên tức giận nói không nên lời, chỉ ngón tay vào người phụ nữ kia, “Bà thật nhẫn tâm, không có tiền thì nghĩ biện pháp khác chứ”.

“Đạo lý lớn đó ai mà không biết, vấn đề là tiền đấy? Người nghèo thì cứ coi đó là số mệnh đi, cứ thừa nhận số mệnh như vậy thôi!”.

“Được, dì không trị, tôi sẽ trị, tiền tôi sẽ nghĩ cách”.

“Cô cậy giỏi thì tôi chẳng còn cách nào khác, nhưng đừng có mà nói ra bên ngoài là bà dì này ép buộc cô”.

Khương Hiểu Nhiên quả thực không nói được bà ta nữa, cô tức giận xoay người đi.

Đi xuống tầng, bước thong thả trên con đường đá mòn Vũ Hoa, cô bước đi chậm rãi từng bước, dè dặt cẩn trọng. Từ từ lửa giận trong người cũng dần bình ổn.

Nhưng ông trời lại luôn chống đối cô.

Ban đầu trời chỉ âm u nhiều mây, đột nhiên tuyết bắt đầu rơi, hơn nữa có xu hướng mỗi lúc càng rơi nhiều, những bông tuyết thi nhau nhảy múa, mặt đất thoáng cái đã tích tụ một tầng mỏng manh.

Khương Hiểu Nhiên mặc áo bông, chỉ trong chốc lát đã thấy ẩm ướt, cô chạy nhanh trú dưới mái nhà gần đó.

Nhìn bông tuyết rơi, bắt đặc dĩ lắc đầu.

Tâm tình cũng như hoa tuyết, trắng xóa, lạnh lẽo thê lương.

Hai tay ôm vai, cố gắng chống lại cái gió rét lạnh thổi khắp mọi nơi.

Ngẩng đầu nhìn lên thấy trước mặt có một chiếc ô.

Người đàn ông mặc một chiếc áo khoác màu đen, ánh mắt hiện lên nét cười dịu dàng nhìn cô.

Về mặt Khương Hiểu Nhiên kinh ngạc, “Thiên Nhân, sao anh lại ở đây?”.

End

17. Chương 33-34

Chương 33

Nỗ lực

“Vào đây đi”. Cố Thiên Nhân vẫy tay về phía cô.

Dưới ô như thành một thế giới nhỏ, hai người đứng cạnh nhau rất gần.

Cố Thiên Nhân đưa ô che sang chỗ cô.

“Sao anh lại đến thành phố A?”.

“Công ty anh chuẩn bị mở một chi nhánh siêu thị, anh đến đây khảo sát”.

“Sao anh lại biết em ở đây?”.

“Anh gọi điện thoại đến nhà dì em, bà ấy nói cho anh biết”.

“Sao anh lại biết số điện thoại nhà dì em?”.

“Em gái trông cửa hàng em nói cho”.

Khương Hiểu Nhiên nhớ lại đã để điện thoại cho em gái ở cửa hàng biết cách liên lạc với cô, nếu có việc có thể tìm cô giải quyết.

“Thảm vấn xong chưa?”. Ngữ điệu Cố Thiên Nhân mang ý cười.

Khương Hiểu Nhiên ngượng ngùng cúi đầu, ngữ điệu của cô vừa rồi thực sự giống như thảm vấn phạm nhân.

“Còn gì không rõ ràng, cứ hỏi tiếp”. Anh lại bổ sung một câu.

“Được rồi, đừng ép em”.

Đi đến chỗ để xe, Cố Thiên Nhân mở cửa xe cho cô, Khương Hiểu Nhiên cúi người ngồi vào trong.

Cố Thiên Nhân vẫn giơ cao ô che, cho đến khi cô ngồi vào mới đi sang bên kia, ngồi về chỗ tay lái.

Ô tô từ từ lăn bánh, cần gạt phát ra tiếng rít vang nhẹ.

Khương Hiểu Nhiên nhìn ngoài cửa xe một màu trắng xóa, ngón tay vô thức vẽ một hình người nhỏ bé trên hơi nước bám vào cửa kính xe.

Cố Thiên Nhân đưa mắt về phía cô, khóe miệng khẽ cười, “Vẽ gì thế”.

Khương Hiểu Nhiên ngơ ngác nhìn chằm chằm, lông mi dày đậm, mũi dọc thẳng anh tuấn, ánh mắt sáng ngời, sao lại quen thuộc như vậy.

Cô lắc đầu, “Vẽ linh tinh thôi”.

Hỏi tiếp, “Anh đến thành phố A lúc nào vậy”.

“Sáng nay”.

Lúc Khương Hiểu Nhiên xuống xe đã là 12 giờ 15 phút trưa.

“Ở nơi nào?”.

“À, đến phía trước là được rồi”.

Mặt đất trơn trượt tuyết, ban đầu tưởng chỉ mất 30 phút đi nhưng đã kéo dài đến 50 phút.

Bụng Khương Hiểu Nhiên kêu réo rất, nhắc nhở cô đã đến giờ ăn cơm.

Xe dừng ở dưới tầng nhà dì, Cố Thiên Nhân xuống xe, đi đến đầu cửa xe bên kia, bật ô.

Hai người sóng vai cùng đi đến dưới hiên nhà.

“Mau về đi, áo khoác ướt rồi, về rồi thay luôn đi”. Cố Thiên Nhân dặn dò cô.

Bụng Khương Hiểu Nhiên lại tiếp tục kêu.

Cô xấu hổ cười, “Cũng đến giờ ăn cơm rồi, nếu anh không ngại thì vào nhà dùng cơm luôn”.

“Đã lâu không ăn đồ ăn thường ở nhà rồi, anh sẽ không khách khí đâu”.

Đi đến cửa nhà, bà Khương mở cửa gặp hai người đứng cạnh nhau, mắt lộ vẻ kinh ngạc, “Mau vào đi”.

Cố Thiên Nhân đặt ô ở cạnh cửa, đi vào nhà, cúi thấp người chào, “Bác, cháu đã làm phiền bác rồi”.

Bà Khương thấy khí chất người đàn ông này tao nhã, ngoại hình tuấn tú, bà mỉm cười đón khách, “Phiền hà gì, đã đến đây rồi thì ngồi ăn bữa cơm đạm bạc nào”.

Dì đứng ở phòng bếp thấy cô đi vào bê bát canh khoai, kéo ống tay áo cô, “Hiểu Nhiên, bạn trai đúng không, đưa về ra mắt rất đúng”.

“Không phải đâu dì, là bạn bè bình thường thôi”.

“Vậy cháu phải nắm chặt, đừng bỏ lỡ”.

Trong lòng Khương Hiểu Nhiên ảo não, sao tự dưng mình lại đưa anh ấy về nhà làm gì thế này. Nhưng những lời này cô chỉ dám nói thầm trong lòng.

Chờ khi cô lấy bát dưa ra, Cố Thiên Nhân đi lên trước nhận lấy, “Hiểu Nhiên, áo em vẫn ẩm ướt. Nhanh đi thay áo đi”.

Bà Khương ngồi một bên nhìn, ánh mắt híp thành đường chỉ.

Vội mời Cố Thiên Nhân ngồi xuống.

Lúc ăn cơm, dì lấy ra lọ rượu Mao Đài, rót mời anh.

Dì cũng uống một chén, “Tiểu Cố à, Hiểu Nhiên nhà chúng ta cái gì cũng tốt, chỉ có cái tính tình hơi trầm. Nhưng như vậy cũng tốt, phụ nữ lắm nhai nói nhiều, đàn ông sao chịu được”.

“Cháu cảm thấy tính cách Hiểu Nhiên rất tốt, tự nhiên, giản dị”. Ngữ khí Cố Thiên Nhân rất thành khẩn.

Khương Hiểu Nhiên thấy tình thế có vẻ không ổn, vội giơ chén rượu lên, “Sao lại ngồi nói chuyện suông thế này. Dì à, dì đã lấy bình rượu quý hiếm mười năm ra rồi, không nên để lãng phí vậy”.

Sắc mặt Cố Thiên Nhân hơi tối, nhưng vẫn cầm chén rượu lên mũi hít ngửi, “Quả nhiên là rượu ngon, hương thơm ào ạt lên mũi”.

“Cháu đường xa đến đây, không có gì chiêu đãi, chỉ có chút cơm rau dưa này thôi”. Bà Khương vừa nói vừa gắp vào bát anh miếng đùi gà.

“Bác à, bác đừng quá khách khí. Cháu đến đường đột thế này còn chưa mua quà gặp mặt biếu bác nữa. Nhưng, ở đây cháu có một chiếc vòng ngọc được bạn gửi đến. Cháu mượn hoa hiến Phật [1], tặng bác làm quà”. Cố Thiên Nhân lấy từ túi ra một chiếc hộp đẹp tinh xảo, đưa cho bà.

Bà Khương nhìn con gái, ngại ngùng nói, “Món quà quý giá như vậy, bác thật xấu hổ không dám nhận”.

“Bác, đây là tấm lòng của cháu. Nếu bác không nhận chính là khinh thường cháu”. Cố Thiên Nhân ấn vào tay bà.

Tiếp theo lấy một phong bao lì xì cho dì, “Đi vội vàng, có chút lòng thành, dì nhất định cầm cho cháu vui”.

Khương Hiểu Nhiên ngồi bên cạnh ném một câu, “Anh đi vội vàng như vậy, không biết anh còn chuẩn bị được cái gì nữa đây?”.

Dì rơi vào tình thế khó xử, lấy cũng không phải, không lấy cũng không phải.

Khương Hiểu Nhiên với tay nhận phong lì xì đưa cho dì, “Dì cứ nhận đi, nếu không anh ấy không được tự nhiên”.

Quà đã tặng xong, mọi người ngồi vào bàn ăn uống nhiệt tình.

Dùng cơm xong, Cố Thiên Nhân lễ phép nói, “Đồ ăn hôm nay rất có cảm giác gia đình, cảm ơn mọi người nhiều”.

Trước khi đi, bà Khương còn bảo Khương Hiểu Nhiên tiễn anh.

Khương Hiểu Nhiên mặc thêm áo khoác, đưa anh xuống lầu.

Đến tầng dưới, Cố Thiên Nhân bảo cô đi lên.

“Thiên Nhân, anh có thể đến thăm em, em rất vui vẻ. Mấy lời của người già nói, anh đừng để trong lòng. Họ muốn bán em đi thật nhanh đấy, mặc kệ là ai cũng đều như vậy, chỉ cần là đàn ông”.

Cố Thiên Nhân hiểu rõ hàm ý trong lời nói của cô, nói nhỏ, “Anh hiểu”.

Một lúc sau Khương Hiểu Nhiên về nhà, hai người già đã ngồi trên ghế sofa bày trận địa sẵn sàng đón quân địch.

“Gì vậy, sao nghiêm túc thế này”.

“Hiểu Nhiên, con không phải tính ở chung với cậu ấy chứ?”. Bà Khương đặt câu hỏi đầu tiên.

“Mẹ, không phải đâu”.

“Nhưng đây là lần đầu tiên con đưa nam giới về nhà”.

“Người ta đến thăm con, đã quá giờ ăn trưa, con không thể để anh ấy đói bụng mà về được”.

“Hiểu Nhiên à, Cố tiên sinh bề ngoài nhã nhặn, gia giáo cũng tốt, cháu nên nghĩ đến cậu ấy đi”. Dì nói xen vào.

“Mẹ và dì không biết đấy thôi, anh ấy là chủ tịch công ty Cổ Thị, gia sản tính bằng tiền triệu. Chúng ta nhà nghèo cửa nhỏ, nào dám trèo cao”.

Bà Khương ngây ngẩn cả người, một lúc lâu mới nói, “Trèo cao thì không với tới, đáng tiếc”.

Lấy lại tinh thần, bà Khương hỏi cô, “Hôm nay đến bệnh viện, ba con thế nào rồi?”.

“Còn thế nào được nữa, không làm phẫu thuật thì cùng lắm là nửa tháng nữa thôi. Làm phẫu thuật cũng khó nói. Còn phải chuẩn bị ít nhất mười vạn tệ”.

“Bọn họ không chuẩn bị tiền phẫu thuật sao?”.

“Người đàn bà kia nói không có tiền, cứ để như vậy. Lúc ấy con quá tức giận nên đã nói tiền con sẽ bỏ ra”.

“Hiểu Nhiên, tiền của con dùng để mua nhà, thanh toán tiền mặt đấy”.

“Vâng con biết, chưa kịp nghĩ đã đau đầu rồi”.

“Hiểu Nhiên, dì có hai vạn, con cầm trước mà dùng”.

“Đó là tiền dì dưỡng lão, không được”.

“Đứa nhỏ này, còn khách sáo với dì sao, bảo con cầm thì cứ cầm đi”.

“Dì nói con cứ cầm trước. Sau này có tiền rồi trả dì là được”. Bà Khương lên tiếng.

Khương Hiểu Nhiên gật đầu, “Trước để ông ấy làm phẫu thuật, chi phí trị bệnh bằng hóa chất nghĩ cách khác vậy”.

Lúc tối đi ngủ, cô nằm trên giường, trước mặt cứ lờn vờn xuất hiện hình ảnh khuôn mặt vàng vọt già nua của ba.

Trước khi đến thành phố A, cô vẫn cho là mình rất hận ba. Bỏ rơi hai mẹ con cô nhiều năm, sống cuộc sống mình tự tại vui thú với người đàn bà khác. Lúc nghĩ đến, trong lòng cảm thấy rất xót xa.

Nhưng khi thấy ông bệnh tật nằm trên giường bệnh trắng xóa, bao nhiêu oán trách trong lòng đột nhiên tiêu tan.

Ba cũng đã 63 tuổi, lại mắc phải bệnh này, liệu còn lại bao nhiêu ngày? Nghĩ đến một ngày nào đó đột nhiên ông không còn, trong lòng cô cảm thấy trống rỗng, còn có một cơn đau đốn nhói lên.

Như thể chân tay hòa hợp, mạch máu nối nhau, thì ra thực sự có gắn kết khăng khít với nhau như vậy.

Cô không dám nghĩ tiếp, trong lòng tự nhủ, đừng lo lắng, ông ấy sẽ ổn thôi, nhất định sẽ ổn thôi.

Ngày hôm sau, trời vừa tờ mờ sáng, Khương Hiểu Nhiên đã rời giường, cả đêm cô ngủ không được ngon giấc.

Ấn sáng thật sớm, cô làm một cốc nước táo bằng máy xay hoa quả, sau đó cho vào lò vi sóng đun nóng, để vào phích giữ ấm, chuẩn bị đưa đến bệnh viện.

Khi ra khỏi nhà, bà Khương đưa cho cô một cái khăn quàng cổ, “Trời rất lạnh, đừng để mình bị đông cứng đấy”.

Tối hôm qua tuyết rơi cả đêm, mặt đất tích tụ cả một tầng tuyết dày, cô bước chân cao chân thấp đến nhà ga.

Giày đã ẩm ướt thấm vào trong, chân đã lạnh cóng không còn cảm giác.

Ngồi trên xe, cô ôm chặt phích nước ấm. Người trên xe rất nhiều, đến chỗ đứng cũng không có, Khương Hiểu Nhiên khó nhọc thở trong cái không gian chật hẹp ấy.

Thật vất vả mới xuống xe, cô hít thở thật sâu lấy không khí thoáng đãng.

Đến phòng bệnh, mu bàn tay ba cầm đầy ống tiêm, bình truyền dịch chảy từng giọt từng giọt theo dây truyền mềm, rơi chậm rãi vào mạch máu ông.

Cô đặt phích nước lên trên tủ đầu giường.

Mở ra đổ vào cốc, lấy cái thìa, đút từng thìa vào miệng ông.

Uống xong nước trái cây, Khương Hiểu Nhiên cầm cốc ra ngoài rửa sạch.

Ông Khương cúi đầu xuống thật nhanh, lấy tay lau đi giọt nước mắt.

Khương Hiểu Nhiên rửa sạch cốc, đi vào phòng bác sĩ, “Bác sĩ Vương, ngày hôm qua ông đã nói sắp xếp cho ba tôi làm phẫu thuật, dự kiến đến đâu rồi?”.

Bác sĩ Vương tươi cười đón tiếp cô, “Ngồi đi, tiểu Khương. Vào trường hợp bình thường, ba cô sẽ được phẫu thuật ba ngày sau. Nhưng, bác sĩ Lưu của chúng tôi quyết định ngày mai tiến hành làm phẫu thuật cho ông ấy luôn”.

Khương Hiểu Nhiên sững sốt, “Bác sĩ Lưu à, tôi không tìm ông ấy”.

“Nhà cô có người tìm. Cô phải biết, bác sĩ Lưu không chỉ có tiếng cầm dao lành nghề trong bệnh viện chúng tôi, mà còn có danh trên cả nước. Mấy năm trước, nhiều bệnh viện ở Thượng Hải đã bỏ ra số tiền lớn để mời ông ấy. Nhưng ông ấy không muốn xa gia đình nên đã từ chối thẳng thừng. Trong những năm gần đây, ông ấy đang có suy nghĩ muốn về hưu, người bình thường, ông ấy sẽ không mổ”.

Đi ra khỏi văn phòng bác sĩ, Khương Hiểu Nhiên cố suy nghĩ mọi khả năng, nhưng cũng không nghĩ nổi là ai đã tìm.

Đến phòng bệnh nhìn thấy người đàn bà kia, cô hỏi, “Dì, dì tìm bác sĩ Lưu sao?”.

“Bác sĩ Lưu, tôi chưa từng gặp qua”.

“À, bệnh viện thông báo ngày mai làm phẫu thuật. Ngày mai tôi sẽ giao tiền”.

Người đàn bà kia thở dài, “Tùy cô đi!”.

Khương Hiểu Nhiên rời khỏi bệnh viện, tuyết đọng lại trên mặt đất càng ngày càng dày. Từ bệnh viện đi đến nhà ga, mất đến mười phút, chân cô bị lũ tuyết làm cho sưng lên, bước từng bước rất khó khăn.

Một chiếc xe Jeep đỗ bên đường ẩn còi to.

Cô tiếp tục đi về phía trước.

Còi lại vang lên lần nữa.

Ai vậy? Cô quay đầu, thấy một người đàn ông xuống xe, vẫy tay về phía cô.

“Nhanh lên xe đi”. Tiểu Dương gọi.

Trên xe mở điều hòa, có thể do nhiệt độ trong ngoài chênh lệch quá lớn, Khương Hiểu Nhiên đột nhiên hắt xì.

Tiểu Dương tăng nhiệt độ điều hòa, thấy sắc mặt cô tái nhợt, tay không khỏi giơ lên sờ trán cô.

“May mắn là không sốt. Trong người không thoải mái ở đâu?”.

Chân Khương Hiểu Nhiên đã đông cứng không còn cảm giác, miệng cũng không nói được lời hay, “Anh không cần quan tâm!”.

Tiểu Dương nhìn từ đầu đến chân xem xét, thấy chân cô đã biến dạng, vội kéo lấy chân cô, đặt lên đùi mình.

Sau đó, từ từ cởi giày của cô.

“Tôi tự làm được rồi”. Khương Hiểu Nhiên muốn rút chân về.

“Đừng cứng đầu nữa”. Tiểu Dương đọc đoán giữ hai chân cô, gạt nước cởi tất.

Mặt Khương Hiểu Nhiên thoáng hiện lên mây đỏ, bàn chân trắng như tuyết đang nằm trong tay anh ấy.

Chân cô rất đẹp, mảnh mai mịn màng, trắng như đậu hũ, còn tay Tiểu Dương lại có màu lúa mạch, ở cùng một chỗ tạo nên một tác động mạnh mẽ đánh vào thị giác.

Khương Hiểu Nhiên theo bản năng muốn rút chân về.

Tay Tiểu Dương vẫn giữ chặt chỗ mắt cá nhân, lấy từ trong hộp một tờ giấy, nhẹ nhàng lau hết nước còn vương lại trên chân cô.

Sau đó, đặt chân vào trong lòng mình.

End

---

[1] Mượn hoa hiến Phật: mượn hoa của người khác dâng lên cúng Phật. Ý nói: Dùng đồ của người này để lấy lòng người khác.

Chương 34

Ấm áp

Ở trong lòng anh nhiệt độ phù hợp, chân lạnh như băng đã dần cảm thấy ấm áp lên.

Bàn tay Tiểu Dương khẽ xoa chân cô, “Đừng động đấy”.

Tư thế hai người rất kì quái, Tiểu Dương cúi xuống gần ngực cô bàn tay đang anh ủ ấm chân cô, còn Khương Hiểu Nhiên lại nghiêng ra sau dựa nửa người vào cửa xe.

Tiểu Dương hơi ngẩng mặt, nhìn thấy mặt cô quay một bên, hai gò má ửng hồng, tay vịn chặt vào tay lái, không dám nhúc nhích.

Trong không gian chật hẹp nổi lên hơi thở mờ ám, tim Tiểu Dương không khống chế được cảm xúc, anh khẽ ấn cổ họng, ho nhẹ hai tiếng, “Lần sau ra khỏi nhà nhớ gọi xe, thời tiết khắc nghiệt thế này”.

Khương Hiểu Nhiên không phản bác được, “Ừm”.

Bàn chân đã dần ấm áp, Tiểu Dương cởi áo khoác đặt trên đùi cô, sau đó khởi động ô tô.

Đi vào con đường nhộn nhịp Trung Sơn của thành phố A, Tiểu Dương dừng lại ở siêu thị bách hóa, xuống xe đi vào trong.

Khương Hiểu Nhiên ngồi một mình thấy nhàm chán ấn nút bật đĩa CD, một giọng nữ quen thuộc khẽ hát lên, “Là ai gõ cửa trái tim tôi, là ai trêu chọc dây đàn kia, đó là khoảng thời gian bị lãng quên, nhưng đã dần dần trở lại trong trái tim tôi...” [1].

Lời bài hát làm sống lại những kỉ niệm ngày xưa trong cô, khi vừa kết hôn, Tiểu Dương cũng từng đưa cô đến siêu thị, nhưng mỗi lần đi đều để cô vào cửa hàng chọn lựa, anh ở ngoài cửa chờ.

Sau đó cô đã hỏi anh, nếu đã đến đây rồi sao không vào đi.

Anh nói anh không thích cái cảm giác đi vào siêu thị mua cái này cái nọ rất phiền phức, không đến bắt đắc dĩ anh sẽ không vào siêu thị.

Nhưng bây giờ anh đã đến thời điểm bắt đắc dĩ.

Cửa kính xe có tiếng gõ, Khương Hiểu Nhiên hạ cửa xe xuống.

“Chào cô, đây là lối đi bộ, không thể dùng xe”. Cảnh sát giao thông nhắc nhở lịch sự.

“À vâng, chờ một chút nữa”.

Cảnh sát giao thông lấy một phiếu phạt đưa cho cô, “Cô đã vi phạm luật giao thông, bị phạt tiền”.

Khương Hiểu Nhiên nhận vé phạt, trợn mắt thấy, má ơi, là hai trăm tệ.

Chờ khi Tiểu Dương lên xe, Khương Hiểu Nhiên đưa cho anh.

“Cái gì vậy”. Anh liếc qua, cầm tờ phiếu phạt.

“Có một ít phút đã mất toi hai trăm rồi”. Khương Hiểu Nhiên tức giận nói.

“Đau lòng à, vậy về sau em giúp anh quản tiền”.

“Tôi là gì của anh, câu này anh nên nói cho người khác ấy ».

Tiểu Dương không nói tiếp, sau đó đưa cho cô một chiếc hộp giày, còn có cả tất nữa.

Trong tay Khương Hiểu Nhiên nặng trĩu, tựa như trong lòng cũng bị một tảng đá to đè ép.

Xe thông thả chạy, tiếng hát vẫn tiếp tục vang lên: “Là ai gõ cửa trái tim tôi, là ai trêu chọc dây đàn kia, những kỉ niệm vui vẻ năm xưa, từ từ hiện lên trong tâm trí tôi...”.

Tiểu Dương chuyên chú lái xe, Khương Hiểu Nhiên vụng trộm nhìn anh.

Môi anh mím chặt, đường nét trên khuôn mặt sắc nét hiện rõ vẻ lạnh lùng.

Xe rẽ trái rồi rẽ phải, đi đến trường trung học Viên Đông nổi tiếng của thành phố A.

Sau khi xuống xe, Khương Hiểu Nhiên không hiểu chuyện nhìn anh, Tiểu Dương chỉ vào biển bốn chữ Trung học Viên Đông, nói, “Trường có lịch sử một trăm năm, nghe nói thành lập từ triều đại cuối cùng của nhà Thanh”.

“Anh học trung học ở đây?”.

“Đúng vậy, trước kia không phải em nói muốn đến thăm nơi anh đã học tập sao, vừa hay hôm nay đi qua đây”.

Hai người đi vào trong khuôn viên trường, trên cành cây vẫn còn phủ kín một tầng tuyết mỏng manh, có cành còn bị đóng băng trong suốt.

Khương Hiểu Nhiên vui vẻ chỉ vào viên đá trên cành nói: “Ngày tôi còn trẻ con, cứ đến mùa đông lại hy vọng có tuyết rơi, sau đó chờ khi trên cây phủ hết băng đá, liền hái đá xuống ăn, giống như được ăn kem ấy”.

Tiểu Dương chăm chú nhìn cô.

Mỗi lần hai người ở cùng nhau, không phải tranh cãi thì cũng là chiến tranh lạnh, dường như có bao nhiêu hình ảnh đã lâu không phát hiện thấy, mơ hồ là khi yêu nhau, cô vẫn thường lộ ra dáng vẻ rất trẻ con như thế này.

Anh sải bước đến cành cây, nhảy lên lấy xuống một viên đá.

Sau đó đến trước mặt cô, lắc lắc giống như khoe, “Có muốn tìm lại dư vị ngày xưa không?”.

Khương Hiểu Nhiên chìa tay tiếp nhận.

Tiểu Dương lại đưa vào miệng mình liếm liếm, “Ồ, đúng thật là có hương vị thơ ấu”.

Khương Hiểu Nhiên rút tay về, “Đã lớn rồi, thậm chí cũng có cả con cái rồi, tôi không muốn ăn cái này nữa”.

“Cứ ăn đi, ăn đi. Đừng từ chối thế, cũng không phải chưa từng ăn qua nước bọt của anh còn gì”.

Khương Hiểu Nhiên bước nhanh đến dưới cành cây, cũng nhảy lên, tự mình lấy một viên đá.

“Hừ, tôi tự lực cánh sinh”. Nói xong, cắn mạnh một phát.

“Em ăn nó thật à”. Tiểu Dương chạy đến chỗ cô.

“Anh cho là tôi nói chơi hả?”.

“Thời tiết rất lạnh, sợ không tốt cho dạ dày”.

Nghe được từ “dạ dày”, cô bỗng nhớ đến ba đang nằm viện, đột nhiên cô cảm thấy rung mình, viên đá trên tay không khỏi rơi xuống.

Tiểu Dương thấy sắc mặt cô nhợt nhạt, anh hỏi: “Bệnh ba em có phải rất nghiêm trọng hay không?”.

“Ung thư dạ dày, giai đoạn cuối, ngày mai mổ, tỷ lệ thành công chỉ có 20%”.

“Viện phí thì sao, tiền có đủ không?”.

“Lại nói mà tức, cái người đàn bà kia còn định không trị bệnh. Cứ để bệnh ông ấy thế”.

Tay Tiểu Dương đặt lên vai cô, mắt nhìn thẳng cô, “Hiểu Hiểu, đừng một mình chịu đựng mọi chuyện, có gì hãy chia sẻ với anh, được không?”.

Hai chữ chia sẻ phút chốc đi vào lòng cô.

Từ sau khi chia tay, cô đều tự mình gánh chịu cuộc sống gian khổ. Nhiều đêm dài thấy cô quạnh, cô cũng từng nghĩ muốn có một bờ vai để mình có thể dựa vào.

Nhưng ý nghĩa vừa hiện lên trong đầu, đã bị cô gạt bỏ ngay.

Đã từng có một bờ vai để cô dựa vào, nhưng cuối cùng vẫn từ bỏ. Giờ bờ vai ấy lại sẵn sàng tìm đến cô, nhưng liệu có đảm bảo có thể cho cô dựa vào nó mãi được không?.

Nếu nhất định mất đi, thì không bằng đừng bao giờ tồn tại.

Khương Hiểu Nhiên nghiêm túc trả lời, “Một người đã quen dựa vào chính mình thì không muốn nhận sự giúp đỡ từ người khác”.

Tiểu Dương thu tay, vẻ mặt trở nên đùa cợt, “Phụ nữ quá nghiêm túc sẽ nhanh già đi đấy. Lại nói, Dương cũng lớn như vậy rồi, tiền học khăng định không ít, cứ coi như anh trả tiền học đại học trước. Sau này anh sẽ không cấp nữa”.

Nghĩ đến tiền ba phải trị bệnh hóa chất sau phẫu thuật, Khương Hiểu Nhiên lại thấy do dự.

“Em cũng không muốn Dương Dương mất đi ông ngoại đúng không?!”.

“Được, tôi nhận”. Nói xong, tâm tình cô cảm thấy thoải mái rất nhiều.

“Tốt lắm, vấn đề được giải quyết. Chúng ta đi lên phía trước thôi”.

Khuôn viên trường vào ngày thứ bảy, lại là ngày tuyết rơi, sân thể dục to như vậy cũng chỉ có vài người.

Tiểu Dương chỉ vào cột bóng rổ, “Trước kia anh từng là đội trưởng đội bóng rổ, khi đó mới mười sáu tuổi, chiều nào sau khi tan học anh cũng đến đây chơi một tiếng mới về nhà”.

Trước mặt Khương Hiểu Nhiên hiện lên hình ảnh một chàng thanh niên mặc bộ quần áo thể thao, mồ hôi nhễ nhại, bật nhảy thật cao lên úp bóng vào rổ.

Cô không khỏi mỉm cười.

“Cười ngây ngô cái gì vậy? Đã đói bụng chưa, anh đưa em đi ăn?”.

Đi đến một cửa hàng trong con hẻm cạnh trường học, bên trong có bốn bàn ăn đều đã chật kín người.

Khương Hiểu Nhiên nhìn quanh đồ ăn, tôm hùm, ốc bươu vàng, bánh rán, đều là món mà cô thích ăn.

Thật vất vả mới chờ được có chỗ trống. Mặt bàn còn chưa đợi lau sạch, hai người đã ngồi xuống.

“Ông chủ, đến lau bàn”. Tiểu Dương gọi.

Chủ cửa hàng là một người đàn ông già khoảng trên dưới năm mươi tuổi, ông ấy khẽ nghiêng người xem xét Tiểu Dương, “Tôi thấy cậu rất quen”.

Tiểu Dương cười, “Trước kia tôi thường xuyên đến đây, nhưng đó là chuyện cách đây rất lâu rồi”.

“Tôi nhớ rồi, trước kia cậu còn là thanh niên mới lớn, dáng vẻ cũng không thay đổi nhiều lắm, chỉ thấy trưởng thành hơn trước”.

Khương Hiểu Nhiên nghĩ, đã qua mười bảy mười tám năm, không trưởng thành mới là lạ.

“Trước kia cậu là đệ nhất đại bang, mỗi lần đến là cửa hàng của tôi lại đông khách”.

“Bao nhiêu chuyện lâu như vậy mà ông chủ vẫn còn nhớ rõ”.

“Ha ha, những người tôi đã ấn tượng thường không quên được, muốn quên cũng rất khó”.

Ông chủ bưng lên một đĩa tôm hùm luộc, ốc xào, rau nộm, còn có canh đậu nấu dầu cá nóng hổi.

“Lại còn cả rượu gạo nữa”.

“À, đây là quà tặng. Khách hàng cũ bao nhiêu năm mà còn nhớ đến cửa hàng nhỏ của tôi, tôi rất vui mừng! ».

Khương Hiểu Nhiên vui vẻ ăn, tay vẫn cầm tôm hùm bóc không ngừng khiến môi tê nóng.

“Uống bát canh đi”. Tiểu Dương đưa cho cô.

Ông chủ cười túm túm nhìn hai người, “Hạnh phúc thật, không muốn nàng dâu chịu đau đây”.

“Đàn ông mà để vợ chịu thì là chuyện kinh thiên động địa đấy”. Tiểu Dương nghiêm trang nói tiếp.

Khương Hiểu Nhiên thấy anh càng nói càng xa, trong lòng thấy ghét, định phản bác lại.

Tiểu Dương cẩn thận bóc tôm hùm đặt xuống bát cô, “Nhân lúc còn nóng, em ăn đi, để nguội lại tanh”.

Đồ ăn ngon ở trước mặt, cô vui đầu ăn liên, một lát đã quên hết lời định nói.

Khương Hiểu Nhiên cảm thấy thỏa mãn ngẩng đầu, đã lâu chưa ăn uống vui vẻ như vậy.

“Ăn xong rồi, đi thôi”. Tiểu Dương đứng dậy, “Ông chủ, cảm ơn rượu gạo của ông”.

Ông chủ đi ra cửa, “Ha ha, lần sau lại đến nha, tôi sẽ chiêu đãi hai người”.

Đã là ban đêm, gió lạnh thổi xào xạc khắp nơi, Khương Hiểu Nhiên khoác chặt áo bông.

Tiểu Dương cầm tay cô, dùng sức nắm chặt.

“Gì vậy”. Cô cố rút ra.

“Để cho ấm”. Anh nắm chặt hơn.

Dù sao cũng không bỏ ra được, mặc kệ để anh ấy nắm.

Xe chạy đến dưới nhà cô, Khương Hiểu Nhiên chuẩn bị xuống xe.

“Ngày mai anh đến đón em”.

Cô nghĩ đến phí trị bệnh bằng hóa chất, liền gật đầu đồng ý, lại hỏi một câu, “Anh quen bác sĩ ngoại khoa Lưu sao?”.

“Khá nổi tiếng, đã nghe danh, nhưng chưa từng gặp”.

Không phải là anh ấy tìm, vậy là ai? Khương Hiểu Nhiên mang theo nghi hoặc về nhà.

Ngày hôm sau Tiểu Dương đưa cho cô một thẻ tín dụng và mật khẩu.

Khương Hiểu Nhiên nhìn mật khẩu một lần, a, đúng là sáu chữ số sinh nhật cô mà.

“Tên của em, bên trong có hai mươi vạn”.

Hình như cô chưa đồng ý, sao anh lại làm được thẻ tín dụng đứng tên cô? Nhưng nghĩ đến ba anh ấy làm giám đốc ngân hàng, một chút việc nhỏ này không làm khó được anh ấy.

Tiểu Dương đi cùng cô đến bệnh viện, sáng sớm ba đã được đưa vào phòng phẫu thuật.

Khương Hiểu Nhiên chạy đến quầy thu trả tiền phí chữa bệnh.

Đi đến phòng bệnh, người đàn bà kia vừa nhìn thấy cô thái độ đã rào đón, “Hiểu Nhiên à, bạn cô thật tốt bụng. Vốn không giao tiền sẽ không thể vào phẫu thuật, nhưng khi cậu ta vừa lên tiếng, bệnh viện lập tức sắp xếp”.

“Người ta đâu?”.

“Có việc đi trước rồi”.

“Anh ấy có để lại tên không?”.

“Không có”.

“Bề ngoài anh ấy trông như thế nào?”.

“Trông cao lớn, cũng khoảng 1m8, diện mạo tuấn tú, tuổi khoảng ba mươi”.

Không phải là Cố Thiên Nhân chứ? Lần tìm trong đầu, ngoài anh ấy ra, không còn người nào khác, cô trầm nghĩ.

Tay Khương Hiểu Nhiên nắm chặt cửa phòng phẫu thuật, Tiểu Dương đứng bên cạnh cô.

Thời gian trôi qua từng giây, Khương Hiểu Nhiên lúc đầu ngồi, lúc sau lại đứng dậy đi tới đi lui, sau đó lại ngồi trở lại chỗ ngồi, không lâu sau lại đứng dậy, động tác cứ lặp lại như thế nhiều lần.

Tiểu Dương thấy vẻ sốt ruột của cô, trong lòng cũng thấy lo lắng, một tay anh ôm cô vào lồng ngực, nhẹ nhàng vỗ vào lưng cô.

“Không sao đâu, không cần lo lắng, phẫu thuật sẽ thành công thôi”.

Khương Hiểu Nhiên tựa trong lòng anh, vẫn không động dậy, tự nhiên ngoan ngoãn bất thường.

Không biết thời gian trôi qua bao lâu, phòng phẫu thuật mới mở, y tá đẩy giường bệnh đi ra.

Cô vội vàng chạy đến, chỉ thấy ba vẫn còn nhắm mắt, dường như mất đi ý thức.

“Thế nào vậy?”.

“Phẫu thuật rất thành công, cô có vấn đề gì thì hỏi bác sĩ”. Y tá vừa đi vừa trả lời.

“Bác sĩ Lưu, cha tôi phẫu thuật có tốt không?”.

“Phần nên cắt bỏ đã cắt bỏ rồi, tôi chỉ có thể nói ca phẫu thuật này về cơ bản đã đạt đến mục tiêu dự đoán. Kết quả về phần sau, còn phải xem hiệu quả của quá trình trị bệnh bằng hóa chất”. Người đàn ông già lịch sự giải thích.

“Vậy khi nào thì bắt đầu trị bệnh bằng hóa chất?”.

“Qua hai ngày nữa có thể bắt đầu”.

Chạy đến phòng bệnh, thấy người đàn bà kia đang lau người cho ba bằng khăn bông ẩm, chà nhẹ lên đôi môi khô nẻ ba.

Ông Khương mở mắt, ánh mắt chuyển đến Khương Hiểu Nhiên, lộ ra vẻ vui mừng cười, “Hiểu Nhiên, ba không có việc gì, con về nhà đi. Mấy ngày nay, con chạy tới chạy lui cũng mệt mỏi rồi”.

Giọng nói của ông vẫn còn khàn, nhưng vào trong tai Khương Hiểu Nhiên lại là tiếng nói hay nhất trên thế gian.

Khương Hiểu Nhiên và Tiểu Dương cùng đi ra khỏi phòng bệnh, từ xa nhìn thấy cuối hành lang có một người đàn ông bước vào thang máy, hình bóng rất quen thuộc.

End

---

[1] Bài hát Thời gian bị lãng quên ( ) : mp3.zing.vn/bai-hat/Thoi-gian-bi-lang-quen-Thai-Cam-Tsai-Chin/IW6666W9.html

18. Chương 35-36

Chương 35

Tiến thoái lưỡng nan

Chẳng lẽ là Thiên Nhân, anh không phải bận đi khảo sát thị trường để mở siêu thị mới à, sao lại có thời gian đến bệnh viện thế này.

Khương Hiểu Nhiên lắc đầu.

Mà nói gì thì anh cũng là người thành phố B, không quen thuộc thành phố A, làm sao có thể quen biết bác sĩ Lưu.

Chẳng lại là Khương Cường? Nghe mẹ cậu ta nói, cậu ta đã đi công tác ở nước ngoài, không thể xảy ra khả năng này!

Vừa đi vừa nghĩ, cô suyết chút nữa bị vấp ngã vào cái thùng rác ở hành lang.

Tiểu Dương đỡ lấy cô, miệng trách cứ, “Đi đường sao không chú ý như vậy, cứ như trẻ con đấy”.

Có trẻ con nào lớn tuổi thế này không? Khương Hiểu Nhiên tức giận trong lòng.

Ngồi trên xe, nhớ đến Tiểu Dương đã đến đây mấy ngày, liền hỏi, “Anh không cần đi làm sao? Ngày nào cũng thấy loanh quanh ở đây”.

“Không biết bây giờ xã hội rất phát triển khoa học kỹ thuật sao, người ta chỉ cần ngồi trước máy tính có thể điều khiển công việc từ xa đến nhân viên”.

“Tôi chỉ tự mình làm, không biết máy tính, chỉ biết đầu óc thôi”.

“Ha ha, ai chả biết Khương tiểu thư của chúng ta ở trường học, là mỹ nữ cùng tồn tại cả trí tuệ và sắc đẹp. Ai dám nói em ngốc, anh sẽ đánh ột trận”.

“Vậy anh chính là người đáng đánh”.

Tiểu Dương nghĩ, luôn sẵn sàng, nhưng vào lúc này lại im lặng, chuyên tâm lái xe.

Đến cửa nhà, lúc Khương Hiểu Nhiên xuống xe, vừa đi vài bước, lại quay đầu lại, “Tiểu Dương, ngày mai anh không cần đến nữa, dù sao cũng không có chuyện gì to tát”.

Tiểu Dương không nói câu gì, đột nhiên phóng xe bỏ đi.

Xe chạy nhanh trên đường lớn, quang cảnh bên đường nhanh chóng lướt qua, như là một bộ phim được trình chiếu, vừa xem đã thấy hết, cuối phim cũng chẳng nói thêm được gì.

Người phụ nữ ngốc nghếch này, đầu óc cũng ngốc nghếch, trong lòng anh thầm mắng cô.

Đến giờ ăn cơm trưa, anh đưa cô về đến cửa nhà, cô đã không mời anh lên nhà. Lại còn dám nói, ngày mai không cần anh đến.

Mục đích anh đến thành phố A chính là muốn có nhiều thời gian ở bên cô, không cần anh đến, vậy anh ở đây làm gì cơ chứ?

Cô nói là việc của cô, anh làm là việc của anh.

Đã có quyết định trong lòng, nhưng người anh cũng không thấy thoải mái hơn.

Vừa vào cửa Tiểu gia, bà Tiểu đã ra đón, “Tiểu Dương, con xem ai đến đây?”.

Nhìn thấy Quách Doanh ngồi trên ghế sofa, còn nở một nụ cười vô cùng ngọt ngào.

Tiểu Dương lạnh lùng liếc mắt một cái, nói với mẹ, “Con mệt lắm, con lên phòng nghỉ ngơi đây”.

“Ăn cơm bây giờ đây, ăn xong rồi hẵng lên”. Bà Tiểu nói, “Mẹ vào bếp xem cơm nước chuẩn bị sao rồi”.

Tiểu Dương ngồi bên kia sofa, mở tivi, vẻ mặt chuyên chú, dường như phòng khách chỉ có một mình anh.

Quách Doanh ngồi không yên, “Tiểu Dương, là bác gái muốn em đến, em cũng không có ý gì khác”.

Tiểu Dương xem tivi, tựa hồ không nghe thấy.

“Mặc kệ anh tin hay không, lời em nói đều là thật”.

Tiểu Dương cầm điều khiển lên chuyển kênh, cũng không ngẩng đầu, “Tôi tin hay không không quan trọng, cô chỉ cần về xem kĩ lại bản hiệp ước đã kí là được, ăn vào gì thì lại nhổ ra, hương vị cũng không dễ chịu gì đâu”.

Quách Doanh xấu hổ ngồi một bên.

Bầu không khí nặng nề khác thường.

Không lâu sau, bà Tiểu đến gọi hai người ra ăn cơm.

Bàn ăn hình tròn, ông Tiểu bà Tiểu ngồi cạnh nhau, Tiểu Dương không thể không ngồi bên cạnh Quách Doanh.

Tiểu Dương cúi đầu ăn cơm, không nói một tiếng.

“Tiểu Dương à, gấp thức ăn cho Quách Doanh đi”. Bà Tiểu gọi.

“Cũng chẳng phải là trẻ con, cần gì phải làm vậy”.

“Người ta đến đây là khách, đưa nhõ này”.

Tiểu Dương miễn cưỡng gấp một miếng thịt ba chỉ, đặt vào bát cơm của cô nàng, anh nhớ rõ cô ta sợ béo, không bao giờ ăn thịt nhiều mỡ.

Quách Doanh khó xử nhìn đồ ăn, ăn cũng không được, không ăn cũng không được.

“Thế nào, đồ ăn không hợp khẩu vị sao?”. Bà Tiểu hỏi cô.

Quách Doanh gấp miếng thịt ba chỉ đưa lên miệng, vừa ăn vừa nói, “Rất ngon ạ”.

Lúc phải nuốt xuống, sắc mặt trông rất khó coi.

Cả thể xác và tinh thần Tiểu Dương đều thấy sung sướng, vội vàng ăn hết bát cơm, “Ba mẹ, con ăn xong rồi, con lên phòng đây”.

Đi vào phòng, anh lấy ra một chiếc đĩa CD cho vào đầu đĩa than, bên trong phát ra một giai điệu quen thuộc, “Đôi mắt đen lúng liếng và nụ cười của em, làm sao lại khó quên đến thế dù khuôn mặt em đã thay đổi, thời gian nhẹ bỗng trôi qua như chạy trốn, quay đầu nhìn lại đã vội vã mấy năm...”.[1]

Theo giai điệu của bài hát, anh thầm hát khẽ, suy nghĩ trở lại năm mười tám tuổi hoa.

Khi đó đôi mắt đen láy của Khương Hiểu Nhiên sáng ngời, từ ánh mắt đầu tiên đã thu hút sâu sắc anh, cũng chính là gọi tình yêu từ cái nhìn đầu tiên.

Mỗi lần tiếp xúc anh đều thấy yêu cô nhiều hơn.

Lần đầu tiên thổ lộ đã bị cô từ chối, trên mặt anh làm vẻ dường như không sao, nhưng trong lòng thấy bị tổn thương. Sau đó, lợi dụng Phan Yến Ny để kích thích cô, nửa cường chế nửa dụ dỗ để cô làm bạn gái anh.

Hai năm yêu nhau, cho đến bây giờ đó là khoảng thời gian hạnh phúc nhất của anh.

Thời niên thiếu không nhìn được hương vị sâu muộn, bọn họ tận tình hưởng thụ tuổi xuân tươi đẹp tràn đầy đam mê.

Tận sâu trong kí ức của anh, anh vẫn nhớ mùa hè năm đó anh và cô cùng nhau đến cánh đồng bắt đom đóm. Năm ấy anh mới hai mươi mốt, cô hai mươi, đúng là năm tháng đẹp nhất.

Kì nghỉ hè ấy, hai người đều về thành phố A, anh muốn tạo không khí lãng mạn trong thế giới chỉ có hai người, nhưng lại thiếu nhiều kinh nghiệm. Sau đó bỏ thời gian đọc một cuốn tiểu thuyết ngôn tình dành cho những người trẻ tuổi, lật từng trang rồi làm theo.

Vì thế trong đêm tối mùa hè ấy, anh hẹn cô ở cánh đồng vùng ngoại ô thành phố. Ngay lúc đó Khương Hiểu Nhiên không hề hiểu gì về cái gọi là lãng mạn, đến bây giờ cũng giống vậy. Cô ngây ngốc hỏi, khung cảnh tối lửa tắt đèn thế này thì đi dã ngoại gì chứ.

Chờ đến khi anh lấy ra một cái vợt lưới, ra vẻ thần bí hỏi cô, “Biết cái này để làm gì không?”.

“Bắt cá”.

Anh khê cốc đầu vào trán cô, “Ngốc ạ”.

“Biết em ngốc còn hỏi làm gì”.

Ngay lúc đó, giữa không trung bay đến rất nhiều đom đóm, xuất hiện trên màn đêm tối đen ấy, giống như những vì sao lấp lánh, lúc tối lúc sáng, khiến cho người ta mê mẩn.

Tiểu Dương mạnh mẽ giơ vợt tóm gọn một đám, sau đó đổ vào một cái túi lớn.

Thoáng chốc, túi to đó lờ lờ nhấp nháy, đom đóm ở bên trong nhảy múa, Khương Hiểu Nhiên vui vẻ nhảy cẫng lên, “Tiểu Dương, tuyệt vời, giờ em vẫn mới được nhìn thấy hình ảnh đẹp như vậy”.

Trong ánh sáng yếu ớt của đàn đom đóm, nụ cười cô hiện lên tươi tắn như hoa, đôi mắt sáng ngời linh động trong đêm.

Giống như thiên sứ xinh đẹp.

Anh cúi đầu, in lên đôi môi cô một nụ hôn nhẹ, không mang theo dục vọng, chỉ là bản năng muốn đến gần cô.

“Tôi đen đơn độc bên gối là cái ầm áp của em, sáng sớm mai thức dậy lại là nỗi buồn của tôi, có lẽ ngày mai ánh mặt trời sẽ về lại nhân gian, em bước đi trên con đường mòn trước kia. Cuộc đời này rất khó tìm được một người bạn đồng hành hiểu nhau...”.

Sao lại khó quên đến vậy dù em đã thay đổi rất nhiều.

Anh vẫn không quên được khi ly hôn, cô kéo theo vali, kiên quyết bước đi. Về mặt kiên nghị, nhưng bóng dáng rất cô đơn, còn mang theo vài phần đơn độc.

Hiếu Hiếu ngốc, cô thể hiện thật kiên cường, nhưng kì thực chỉ làm ra vẻ kiên cường mà thôi.

Bên ngoài có tiếng gõ cửa, Tiểu Dương lười biếng đứng dậy, buông một câu, « Cửa không khóa ».

Bà Tiểu đẩy cửa vào, “Tiểu Dương, hôm nay con không lịch sự gì cả”.

“Sao ạ?”. Anh đứng lên, “Mẹ, mẹ ngồi nói đi, đứng làm gì ệt”.

Bà Tiểu ngồi xuống, “Con thật là... đứa nhỏ này, xem con kìa, sao lại không biết cách xử sự như vậy, không nói được với con bé mấy câu đã bỏ chạy lên lầu”.

“Mẹ, con đã chia tay với cô ta, không còn liên can gì nữa”.

“Nói chia tay là chia tay được à, dù sao hai đứa cũng ở chung hai năm, bao nhiêu tình cảm thế kia. Sau lại dùng thái độ này đối xử với con bé, dù sao đi nữa nhà họ Quách và gia đình chúng ta cũng có giao tình vài chục năm rồi”.

“Được rồi được rồi được rồi mẹ ạ. Lần sau con nhất định coi như gặp được đồng chí, đối đãi với cô ấy tuyệt đối là tình bạn cách mạng, thế là chu toàn rồi chứ?!”.

“Con đừng ba hoa với mẹ, con không phải còn muốn đến với Khương Hiếu Nhiên sao? Mẹ nói cho con biết, con và con bé đó không hợp đâu”.

“Cái gì gọi là không hợp, con cảm thấy rất tốt”.

“Năm con hai mươi ba tuổi cũng nói như vậy, lúc ấy mẹ đã mềm lòng đồng ý rồi. Kết quả thì sao, không phải chia tay à? Sai lầm như vậy, mẹ không muốn con tái phạm. Lần đầu tiên, có thể nói là trẻ người non dạ. Lần thứ hai tái phạm, chỉ có thể nói một từ ngu ngốc”. Mẹ Tiểu Dương sắc bén nhấn mạnh từ ngữ.

“Mẹ, Hiếu Nhiên sinh cho con một đứa con gái, mẹ được lên chứa bà rồi đấy”.

“Sinh cháu gái mẹ cũng không nhận nó. Nhà chúng ta có con là con một, phải sinh cháu trai, cố gắng vậy mẹ còn xem xét cho”.

Tiểu Dương thấy thái độ kiên quyết của mẹ, lúc này có cổ thuyết phục cũng không được, vội chuyển chủ đề, “Mà đã 1h30 rồi, không phải buổi tối mẹ còn chơi mạt chược sao?”.

“Biết anh chê tôi phiền rồi, tôi đi ngay đây. Nhưng anh cứ suy nghĩ cẩn thận đấy”.

Cổ Thiên Nhân đi ra khỏi bệnh viện, đi bộ xuống ngã tư đường.

Vừa rời ở cửa phòng bệnh, thấy Hiếu Nhiên và Tiểu Dương đi bên nhau, anh dừng bước rồi xoay người rời đi.

Biết tin ba cô bị bệnh, thông qua bạn bè ở thành phố A anh đến tìm bác sĩ Lưu, nghe nói người này phẫu thuật tỷ lệ thành công gần 100%.

Mới đầu bác sĩ Lưu không đồng ý, bệnh của ông Khương đã là ung thư dạ dày giai đoạn cuối, tỷ lệ sống sau khi phẫu thuật cũng không cao. Càng là người có danh tiếng, càng sợ thanh danh bị hủy hoại.

Bạn bè nói cho anh, bác sĩ Lưu đam mê sưu tập thư pháp, vì thế anh tặng cho ông ấy một bức họa của Trịnh Bản Kiều [2], mà anh mua tại cuộc bán đấu giá hai năm trước với giá sáu mươi năm vạn. (\$\$\$)

Quả nhiên, bác sĩ Lưu đã đồng ý.

Nghĩ đến hàng lông mày của Hiếu Nhiên có thể giãn ra, anh thở phào nhẹ nhõm một hơi.

Từ lần đầu tiên gặp cô, anh đã muốn quan tâm đến cô. Mới đầu, chỉ là đơn thuần, không cần báo đáp gì.

Dần dần càng nhiều khát vọng, hy vọng có thể thấy nụ cười trên khuôn mặt xinh đẹp của cô, hy vọng cô có thể là người đầu tiên nhìn thấy anh trong dòng người đông đúc.

Đáng tiếc chỉ là hy vọng xa vời mà thôi.

Vừa rồi ở ngoài phòng phẫu thuật, anh đứng ở đầu khác, cách cô cùng lắm chỉ mấy chục bước, nhưng khi cô đi tới đi lui lại không hề chú ý đến anh. Sau đó, Tiểu Dương ôm lấy cô. Thấy cô như con thỏ nhỏ ngoan hiền, anh nghĩ anh ta được ôm cô, cảm giác ấy nhất định sẽ rất hạnh phúc.

Anh nên buông tay thôi! Nhưng vì sao lại khó đến vậy, đã biết rõ không có kết quả nhưng anh vẫn muốn đến gần cô, thầm nghĩ gần cô từng chút một.

Đi đến công ty, trợ lý Tiểu Vương đi vào văn phòng : “Cố đồng, chuyện bên này cơ bản đã xử lý xong rồi. Tổng bộ gọi điện thoại đến, nói có hợp đồng quan trọng cần ngài ký tên. Vậy đặt vé máy bay luôn hôm nay được không?”.

Hôm nay, anh nghĩ lại : “Để sang ngày mai”.

Trước khi đi, anh vẫn muốn đến gặp cô.

Ánh mắt Cố Thiên Nhân dừng trên bức ảnh chụp để trên bàn, ngẫm nghĩ, đặt ảnh chụp vào trong ngăn kéo nhỏ bên cạnh, đóng khóa lại.

Tiểu Ngạn, anh xin lỗi, anh nghĩ anh đã thoát khỏi bóng tối của em.

Trước kia lúc cố gắng muốn quên nhưng không thể nào quên được, hiện giờ lúc vô tình đã từ bỏ hết oán giận với cô. Ở trong cảm nhận của anh, hình bóng Tiểu Ngạn vĩnh viễn dừng lại ở hình ảnh thiếu nữ mười lăm tuổi, có chút ngây ngô, có chút thẹn thùng, có nụ cười ngọt ngào.

Cứ như vậy đi, mười lăm tuổi Cố Thiên Nhân và Tiểu Ngạn, mãi mãi ở bên nhau.

Anh ba mươi sáu tuổi đã có một cuộc sống mới.

Khương Hiểu Nhiên về nhà, chưa ăn cơm trưa đã nằm xuống giường.

Hôm nay rất mệt mỏi.

Chờ ở ngoài phòng phẫu thuật, tim cô gần như muốn nhảy ra khỏi lồng ngực.

Lúc đó, Tiểu Dương đã ôm cô.

Ở trong ngực anh thật ấm áp, ban đầu cô muốn thoát ra, nhưng sau đó lại tham lam cái cảm giác ấm áp kia, nên cứ thế lặng lẽ tựa vào.

Thật sự vào thời điểm cô kiệt sức nhất, nếu chỉ có một phút đồng hồ ấm áp, cô cũng sẽ nắm chặt không buông.

Trước kia kiên cường như vậy, chẳng qua là không có cách nào khác để làm ra vẻ được bảo vệ.

Có một điểm tựa thật tốt, cho dù là ngắn ngủi, cho dù sắp mất đi.

Ít nhất trong khoảnh khắc kia, anh đã mang đến hơi ấm cho cô.

Lúc ăn cơm, mẹ nói với cô, “Hiểu Nhiên, ba con cũng phẫu thuật xong rồi. Con ở lại cũng không giúp được gì nữa. Dương Dương ở nhà một mình, không có người quản cũng không được. Ngày mai con về nhà đi”.

“Sắp đến lễ mừng năm mới rồi, mẹ và dì cũng đi đi”.

“Con cứ về trước, nhà cửa ở đây cũng phải tổng vệ sinh vài ngày. Nên lau dọn cho sạch, nhân dịp mấy ngày này dì làm cho xong đã”. Dì nói.

“Cũng được, con về trước, mẹ và dì đến sau vậy”.

Ngày hôm sau, Khương Hiểu Nhiên mua vé xe lửa, chuẩn bị trở về thành phố B.

Giữa trưa, dì làm một bàn đồ ăn rất phong phú.

Ba người ngồi xuống, chuẩn bị bắt đầu ăn thì tiếng chuông cửa vang lên.

Khương Hiểu Nhiên mở cửa, “Thiên Nhân, vào đi!”

“Không chào hỏi đã tới quá rầy, không được trách anh đường đột đó”.

“Tiểu Cố, cháu tới vừa đúng lúc, qua ăn cơm thôi”. Dì đứng lên lấy bát đĩa.

“Cháu sẽ không khách khí”. Cố Thiên Nhân đặt giỏ hoa quả lên bàn trà.

“Tiểu Cố, cháu rất có lộc ăn đấy. Hôm nay có nồi canh gà, cháu uống thử một bát”. Bà Khương múc cho anh một bát đầy.

“Cám ơn bác gái”. Thật ngon, giống như tâm tình anh lúc này vậy.

Khương Hiểu Nhiên nhớ đến gì đó, hỏi : “Thiên Nhân, bác sĩ Lưu có phải do anh tìm không?”.

“À ừ, là người quen của bạn, thuận miệng nhắc đến nên ông ấy đã đồng ý thôi”.

“Vậy bạn anh có mặt mũi thật lớn, nghe nói ông ấy không dễ dàng đồng ý người khác đâu”.

“Coi như may mắn đi!”.

Khương Hiểu Nhiên gấp miếng sườn vào bát anh, “Ăn nhiều một chút, anh đúng là công thần”.

Cố Thiên Nhân nhìn chằm chằm vào miếng sườn, vẫn chưa động đũa.

“Không thích?”.

“Không phải”. Anh gấp miếng sườn, chậm rãi nhấm nháp trong miệng, không đành lòng nuốt xuống.

“Tiểu Cố, ăn nhiều một chút”. Dì lại gấp miếng cá cho anh.

Chỉ chốc lát, thức ăn trong bát anh đã chất cao.

Lúc cả bàn ăn uống vui vẻ thì tiếng chuông cửa lại vang lên.

End

---

[1] Bài hát Luyến khúc 1990 của La Đại Lưu : không tìm thấy link nữa, có mấy link TQ giật tung mạnh :-ss

[2] Trịnh Bản Kiều : là nhà họa sỹ, nhà thư pháp, nhà thơ nổi tiếng của Trung Quốc, ông nổi tiếng bởi lòng chính trực, tính khí ngang tàn, không khuất phục trước thế lực thống trị.

Xem thêm : minhhue.net/news/14952-van-hoa-than-truyen-trinh-ban-kieu-lam-quan-het-long-vi-dan.html

Chương 36.1

Mang thai

Khương Hiểu Nhiên mở cửa, thấy Tiểu Dương đứng đường bệ bên ngoài.

“Sao anh lại đến đây, không phải bảo anh hôm nay đừng đến sao”. Khương Hiểu Nhiên quay đầu đi vào nhà.

“Không chào đón à?”. Tiểu Dương tự đi vào nhà, trong tay còn mang theo mấy thứ đồ linh kính.

Bà Khương đứng dậy, kinh ngạc nhìn anh, “Tiểu Dương, con ở thành phố A à”.

“Mẹ, con đến mấy ngày rồi, Hiểu Hiểu không nói với mẹ sao?”.

Bà Khương nhìn Hiểu Nhiên, “Con bé này, cái gì cũng không nói ẹ biết”.

“Đừng có gọi linh tinh, mẹ anh đang ở nhà anh đấy”. Khương Hiểu Nhiên trừng mắt lườm anh.

“Đã gọi quen rồi, không thay đổi được”. Tiểu Dương nhìn bà Khương, “Mẹ, mẹ nói đi”.

“Không sao, gọi thế nào đều được”.

“Ăn cơm chưa? Chưa ăn thì ngồi xuống đây đi”. Dì tiếp đón anh.

“Chào dì, cháu mua ít đồ để dì và mẹ bồi bổ dinh dưỡng”.

“Đến đây chơi là tốt rồi, còn mua mấy thứ này làm gì”. Dì vừa nói vừa nhận, cất mấy hộp đồng trùng hạ thảo, tổ yến vào ngăn tủ.

Cố Thiên Nhân đứng dậy nhìn anh gật đầu, trong lòng cảm thấy có vị lạ, đúng thực là Tiểu Dương, vừa vào cửa đã gọi mẹ.

Hóa ra anh ta đến đây, thảo nào trong nhà đã có khách quý.

Tiểu Dương thăm chằm chọc, nhưng mặt vẫn tươi cười, “Cố đồng, anh ở đây à, thật trùng hợp”.

“Đúng vậy, đến chỗ nào cũng đều gặp anh”.

“Những lời nói này đến tận tâm khảm tôi”.

“Nhanh ăn đi, nói nhiều như vậy vô nghĩa”. Khương Hiểu Nhiên nói với Tiểu Dương.

Năm người ngồi quanh bàn ăn, vốn rất hòa hợp nhưng không khí lại trở nên kì quái.

Khương Hiểu Nhiên nhìn Tiểu Dương và Cố Thiên Nhân khó xử, cô tiếp đón ai cũng không thích hợp, tốt nhất là không tiếp đón ai cả.

Bà Khương ngồi cạnh Tiểu Dương, vì thế gấp miếng đùi gà cho anh, “Tiểu Dương à, ăn nhiều một chút, đừng khách khí nha!”.

“Mẹ còn không biết con sao, con là người không bao giờ khách khí đâu”. Tiểu Dương lập tức gấp miếng đùi gà cho vào miệng.

Dì ngồi cạnh Cố Thiên Nhân, cũng gấp miếng đùi gà cho anh, “Tiểu Cố à, cháu cũng ăn đi”.

“Cảm ơn dì”.

Khương Hiểu Nhiên cảm thấy vui vẻ cười, bình thường đều là hai con người tinh hoa của xã hội, trước sau phong thái thật đỉnh đặc, hôm nay lại ngoan ngoãn như đứa trẻ mẫu giáo.

Nhìn dáng vẻ bọn họ ăn đùi gà, cô thật sự không nhịn được cười.

Vội lấy tay che miệng lại, sau đó đứng dậy, tránh ra phòng bếp cười trộm.

Chờ khi cô đi vào, mọi người ăn cũng không nhiều lắm.

“Hiểu Nhiên, con ăn nhiều đi”. Bà Khương nói.

“Mẹ, không cần đâu, con ăn no rồi. Mà con muốn sắp xếp vài thứ, con đi vào phòng đây”.

“Em đi đâu?”. Hai người đàn ông cùng đồng thanh nói.

“Về thành phố B”.

“À”. Hai người lại cùng kêu lên.

Khương Hiểu Nhiên vào phòng thu xếp hành lý.

“Haizz, một mình Hiểu Nhiên về thành phố B, vừa phải chăm sóc con cái, vừa phải xem xét tình hình cửa hàng, nó cũng thật vất vả. Mẹ và dì lại không giúp được gì cho nó”.

“Bác gái”.

“Mẹ”.

Hai người cướp lời nhau.

“Mẹ, mẹ yên tâm. Dương Dương cũng là con gái con, sau khi trở về, con sẽ chăm sóc cho con bé, giảm bớt gánh nặng cho Hiểu Nhiên”. Tiểu Dương nói tiếp.

“Bác gái, việc trong nhà và cửa hàng Hiểu Nhiên đều đảm đương rất tốt, bác không cần lo lắng nhiều”.

“Có hai đứa giúp con bé, mẹ cũng yên tâm”.

Chờ đến khi Khương Hiểu Nhiên xách hành lý đi ra, Tiểu Dương và Cố Thiên Nhân mỗi người giằng lấy một cái, sau đó đứng ở hai bên, tư thế khá giống trường hợp xếp thành hàng hoan nghênh nữ hoàng tuần tra.

Khương Hiểu Nhiên thấy hai người không hề động tĩnh, cũng không khách khí, một mình xuống lầu trước.

Đi xuống dưới, thấy hai chiếc xe Jeep và Mercedes-Benz đỗ hai bên đường phân biệt.

Tiểu Dương và Cố Thiên Nhân cầm theo hai túi xách đứng hai bên, lẳng lặng nhìn cô.

Khương Hiểu Nhiên lên xe ai cũng không được, cô chạy ra gọi một xe taxi, rồi quay lại vẫy tay về phía hai người đàn ông, “Giúp với, đặt hộ hành lý vào sau cốp xe”.

Hai người đàn ông bất đắc dĩ mỉm cười, ăn ý nghe theo.

Về nhà, đã là tám giờ tối.

Cô đến nhà bà Trương đón con gái, đem mấy thứ đặc sản thành phố A, trà nấm, vịt tương biểu bà Trương.

“Con bé này, đã đi xa còn mang nhiều thứ thế, với bà mà còn khách khí sao”.

“Có gì đâu mà, bà là trưởng bối, cháu phải kính biểu bà mà”.

Về nhà, Dương Dương ôm cổ cô, “Mẹ, đêm nay con ngủ với mẹ”.

Rửa mặt xong, Khương Hiểu Nhiên nằm cạnh con gái.

“Mẹ, đã lâu mẹ không kể chuyện cho con nghe rồi”.

“Được rồi, hôm nay mẹ kể chuyện nàng tiên cá”.

“Nghe rồi, không nghe nữa”.

“Cô bé bán diêm”.

“Không nghe”.

“Mẹ sẽ kể con nghe câu chuyện mới mẻ”.

“Tuyệt vời”.

“Ngày xưa, có một chàng thanh niên, thông minh hiếu học, khi học đại học, anh đã quen một cô gái rất đáng yêu. Anh rất thích cô. Có một lần, sinh nhật cô gái, chàng thanh niên muốn tặng cô gái một món quà. Nhưng tính tình cô gái rất kì lạ khiến anh không biết tặng món quà nào cho tốt. Đến ngày sinh nhật, anh biết được cô gái rất thích nghe hát, anh liền mua một cây đàn guitar, đứng ở dưới kí túc xá cô gái, vừa đàn vừa hát bài cô gái thích nhất, tên gọi là Cây ôliu. Anh ở bên ngoài chơi đàn, cô gái ở trong phòng ngủ hát. Cô gái chưa bao giờ có một ngày sinh nhật khó quên như vậy.

“Sau đó thì sao? Có phải bọn họ sẽ sống hạnh phúc bên nhau không? Giống như câu chuyện công chúa bạch tuyết hay cô bé lọ lem đấy”.

“Đúng vậy, từ đó họ sống hạnh phúc bên nhau, còn có một cô con gái rất đáng yêu và thông minh”.

Dương Dương mơ màng chìm vào giấc ngủ, Khương Hiểu Nhiên cũng nhắm mắt, khẽ hát thầm trong lòng, “Đừng hỏi em từ đâu đến đây, quê hương em ở nơi rất xa...”.

Sáng sớm hôm sau, Khương Hiểu Nhiên đến cửa hàng.

“Chị Hiểu Nhiên, cuối cùng chị cũng đến rồi”. Về mặt đứa em trông cửa hàng thật lo lắng,

“Xảy ra chuyện gì vậy, sao lại hốt hoảng thế kia”.

“Chiều tối hôm qua, cục công thương đến kiểm tra, ông ta nói cửa hàng chúng ta có sách lậu, muốn chủ cửa hàng đến cục công thương nhận xử phạt”.

Khương Hiểu Nhiên thấy ngạc nhiên kì lạ, từ trước tới giờ cô chưa bao giờ nhập sách lậu, trong cửa hàng sao có thể có? .

“Cục Công thương tịch thu hơn tám trăm quyển sách đi rồi”.

Khương Hiểu Nhiên nhìn giá sách thấy thiếu không hề ít.

“Em không nói cho quản lý Hoàng sao?”.

“Quản lý Hoàng đến đây nhưng cục Công thương không nghe anh ấy giải thích”.

“Được rồi, để chị đi một chuyến xem thế nào”.

Cô vội vàng gọi xe đi đến văn phòng cục Công thương, thấy có một chàng trai trẻ tuổi và một người đàn ông trung niên.

“Xin chào, tôi ở hiệu sách Tín Thành trong siêu thị Tiết Tiết Cao”.

“Cô là bà chủ?”. Người đàn ông trẻ tuổi hỏi.

“Đúng vậy, tôi muốn hỏi vì sao lại tịch thu sách của tôi?”.

“Cái này cô còn hỏi, sách lậu không tịch thu toàn bộ, chẳng lẽ lại để cho cô bán!”.

“Có chứng cứ gì chứng minh đó là sách lậu?”.

“Cô còn định mạnh miệng, chúng tôi ăn cơm bằng nghề này, thật giả vừa nhìn chẳng lẽ không phân biệt được”.

“Tôi chưa từng bán sách lậu, sao có thể vậy được?”.

“Bà chủ, khẩu khí cô thật khăng khải! Cô có biết bán sách lậu là trái pháp luật hay không, chúng tôi có thể đưa cô đến đồn cảnh sát. Chẳng qua thấy cô kinh doanh ở siêu thị Tiết Tiết Cao nên chỉ mới bắt cô phải chịu phạt”. Người đàn ông trung niên cuối cùng cũng ngắc đầu.

“Phải trái trắng đen, đều có công lý, tôi đang nói đạo lý, tôi không bán là không bán”.

“Cô nói kiểu gì vậy, sao dám ăn nói với khoa trưởng Triệu của chúng tôi như thế. Nhìn dáng vẻ cô tao nhã, hóa ra tính cách như hổ già khoác áo da dê. Cô có thái độ không chấp hành, không phải chỉ phạt tiền đơn giản như vậy”. Người đàn ông trẻ tuổi lớn tiếng răn dạy cô.

“Các người cậy làm việc ở cục công thương là có thể ỷ thế hiếp người sao. Bây giờ là xã hội công bằng, làm cái gì đều phải tôn trọng pháp luật. Anh nói sách lậu thì nó là sách lậu được à, có căn cứ gì đây?”. Khương Hiểu Nhiên không chịu yếu thế.

“Tôi không phải hàng chợ cãi nhau, hạ lưu, cô mau nộp phạt tiền, tổng số tiền sách lậu là một vạn năm ngàn tệ. Không kịp thời nộp phạt đến lúc đó sẽ cho ngừng kinh doanh”. Người đàn ông trung niên nói.

“Một vạn năm ngàn, các anh là dân cướp bóc sao. Tôi sẽ không nộp”.

“Cãi lại vô ích, cho cô ba ngày, quá thời hạn không giao tiền thì cứ chuẩn bị ngừng kinh doanh đi”. Người đàn ông trẻ tuổi nói tiếp.

Khương Hiểu Nhiên không biết mình đã ra khỏi cửa cục công thương thế nào nữa, sức lực cả người đã bị trút hết đi rồi.

Cái này gọi gì là đạo đức? Có để cho người ta sống không vậy?.

Cửa hàng không muốn đến, nhà không muốn về, một mình cứ thế lang thang trên đường phố.

Lúc tâm tình phụ nữ tệ nhất thì nên làm cái gì nhỉ? Mua sắm.

Khương Hiểu Nhiên sờ túi tiền khô quắt, vốn định mua thêm mấy bộ quần áo mới, nhưng giờ suy nghĩ ấy cũng bị dập tắt. Mua không nổi quần áo, cũng chẳng đủ tiền mua những thứ đắt tiền khác.

Cô đi vào siêu thị bách hóa Vạn Thịnh ở đường Trung Sơn, đi đến tầng đầu tiên siêu thị.

Ngày bình thường, cô sẽ vào mấy cửa hàng tiện lợi mua vài thứ đồ, giá rẻ, hơn nữa ở mấy nơi khác đều không có dịp vọng mua sắm với chi phí thấp hơn ở đây.

Đi vào siêu thị, mắt cô nhìn thấy một quầy hàng sắp xếp rất nhiều đồ ăn bắt mắt muôn màu.

Cô tùy tay cầm một hộp sôcôla, giá năm mươi tám tệ, con gái rất thích ăn cái này nhưng tiếc là cô rất ít khi mua, ngần ngừ, bỏ vào giỏ mua sắm. Đi chưa được mấy bước lại thấy hộp xylitol, con gái thích ăn, thực ra cả cô cũng thích, lại bỏ vào giỏ mua sắm.

Đi đến cửa hàng bán đồ chơi, thấy một chú gấu bông rất đáng yêu, cũng đã lâu cô không mua đồ chơi mới cho con gái rồi, vì thế quyết định bỏ tiếp món đồ vào giỏ.

Khi Khương Hiểu Nhiên ra quầy thanh toán trả tiền, mới phát hiện mua đầy một giỏ, tổng cộng là ba trăm mười hai tệ, đau lòng rút ra bốn đồng một trăm. Là ai nói, phụ nữ tiêu tiền mua sắm tâm tình sẽ tốt hơn, sao cô thấy càng ngày lại càng tệ thế này.

Có lẽ việc mua ỉnh, tiền lại của người khác tâm tình mới có thể thế được.

Đi ra siêu thị, xuống đến tầng trệt nhìn thấy rõ Tô Tuấn và một người con gái đi vào.

Khương Hiểu Nhiên chạy nhanh vào cửa hàng chuyên bán giày da nữ, quay lưng về phía bọn họ, chờ khi anh ta đi qua mới bước ra cửa chính.

Cô gái kia có khuôn mặt rất lạ, không phải là người lần trước cô và Lưu Sảng gặp, Tô Tuấn lại đổi người mới.

Cô cúi đầu thở dài trong lòng, cô biết Lưu Sảng rất buồn mặc dù bên ngoài cô ấy tỏ vẻ không quan tâm.

Đang nghĩ, di động chợt vang lên, “Sảng, hôm nay nghĩ gì lại gọi điện cho tớ vậy?”.

“Mệt với người chị em tốt này của tôi, ba cậu nằm viện mà không nói cho tớ biết”.

“Không phải, sợ cậu lo lắng thôi. Mà sao cậu biết ba tớ nằm viện?”.

“Tiểu Dương nói, anh ấy còn nhớ đến cậu, sợ cậu tâm tình không tốt muốn tớ đến an ủi cậu đây”.

“Ồ rồi, cậu lại giúp anh ta nói tốt đấy”.

“Hiểu Nhiên, cậu ở đâu đấy?”.

“À, tớ đang ở bách hóa Vạn Thịnh mua vài thứ”.

“Vậy cậu đi ra đi, tớ đang ở gần đó, cậu đứng ở lối vào trung tâm chờ tớ”.

Khương Hiểu Nhiên liên tục nhìn giờ trên di động, không phải nói lập tức sẽ đến, sao giờ còn chưa tới? Nghĩ đến Tô Tuấn và người phụ nữ kia, có thể sẽ đi ra, vạn nhất đụng phải sẽ không hay ho.

Lo lắng chờ đợi qua đi, cuối cùng cũng thấy bóng dáng Lưu Sảng.

“Hiểu Nhiên, nhìn đồng nhìn tây gì vậy? Trông dáng vẻ đã thấy tâm trạng không yên rồi”. Người còn chưa tới, lời nói của cô ấy đã vang đến.

Khương Hiểu Nhiên đi lên phía trước, hai tay xách theo túi đồ nặng, lấy vai chạm vào người cô ấy, “Đi thôi, ngày lạnh thế này mà bắt tớ đứng trước cửa lớn chờ cậu cả buổi”.

Lưu Sảng lấy một túi to trong tay cô, “Tớ phát hiện hôm nay nói chuyện với cậu rất kì lạ, mấy ngày gần đây nhiệt độ khô nóng, mặt trời mới sáng sớm đã lên cao đến phát mệt mỏi. Từ tháng một đến giờ hôm nay thời tiết tốt nhất đấy”.

“Nói nhiều như vậy vô nghĩa, bảo cậu đi thì đi thôi, chân tớ đứng nhiều mỏi lắm rồi đây”.

Khương Hiểu Nhiên không để ý đến cô ấy, một mình đi thẳng về phía trước.

Một lúc lâu mới phát hiện Lưu Sảng chưa đi tới.

Cô quay đầu, thấy Lưu Sảng ngơ ngác đứng ở đằng kia, vẫn không rời chỗ cũ, túi hàng mua sắm trên tay đã rơi xuống mặt đất, mấy thứ bên trong rơi rải rác xuống các bậc thang.

“Sao vậy? Sảng”. Cô đi qua đó, cúi người nhặt đồ trên đất.

“À, không có gì. Có thể là tờ hoa mắt, vừa rồi có một người đàn ông đi qua, tớ thấy hình dáng anh ta có điểm giống Tô Tuấn”.

Khương Hiểu Nhiên gật đầu lia lịa, “Khẳng định là nhìn nhầm rồi, giờ này Tô Tuấn phải ở công ty mới đúng, làm sao có thời gian nhàn rỗi đến trung tâm mua sắm được”.

Lưu Sảng cười to, “Gần đây người tương đối nhạy cảm”.

Hai người đi vào quán trà gần đó, chọn một căn phòng nhỏ.

Gọi một bình trà hoa, một đĩa hạt dưa, một đĩa hạt điều và một đĩa mận.

“Hiểu Nhiên, ba cậu không phải bao năm nay không liên hệ với cậu sao, giờ bị bệnh lại đến tìm cậu”. Lưu Sảng cắn hạt dưa nói.

“Ông ấy chẳng có ai dựa vào, tớ có một đứa em trai gì đó, khi ông nhập viện nó vẫn đi công tác, chưa ngó mặt ra lần nào. Mẹ nó càng thấy tức hơn, nói không có tiền, cứ để như vậy!”.

“Với tính cách thế này hẳn cậu lại phóng tay rồi, chắc chắn lại bỏ tiền ra”.

“Làm sao bây giờ, tóm lại đó là ba tớ, ông ấy lại thật lòng xin lỗi tớ, vào lúc ông ấy nói với tớ câu đó, tớ lại không thể thật lòng xin lỗi ông ấy. Nghĩ lại, hiện giờ ông ấy cũng thật đáng thương”.

“Không phải cậu đã mua nhà sao, còn dư tiền à?”.

“Tiền phẫu thuật là của dì, tiền trị bệnh là tiền học Tiểu Dương cấp cho Dương Dương”.

“Tiểu Dương vẫn không bỏ được cậu, lần trước với người phụ nữ kia là thế nào, anh ấy giải thích nào?”.

“Anh ta nói là hiểu lầm, không có gì với người phụ nữ kia”.

“Vậy là tốt rồi, tớ còn chờ uống rượu mừng của cậu và Tiểu Dương đây”.

“Cậu nói cái gì vậy, không đơn giản đâu, tớ thật có chút nản lòng với anh ta”.

“Anh ấy lại làm chuyện gì khiến cho cậu phiền não?”.

“Cũng không có gì, chẳng qua trong lòng không nở”.

“À, Tiểu Dương nên thêm sức lực thôi!”.

“Chẳng lẽ ngoài anh ấy ra, tớ không thể tìm người khác à”.

“Ngạc nhiên thật đấy, hay là cậu thích người khác. Tớ đoán nha, có phải là Cố Thiên Nhân không, nhưng anh ta vừa ly hôn xong. Thành thật khai báo đi, có phải cậu rung động với anh ta hay không?”.

“Không thể nào. Tớ chỉ cảm kích anh ấy, lần này ba tớ phẫu thuật may nhờ có anh ấy tìm người giúp đỡ. Đó là người nổi tiếng nên việc nhờ cậy chắc hẳn khó khăn, anh ấy phải bỏ ra nhiều công sức lắm. Tuy anh ấy không nói gì nhưng trong lòng tớ hiểu”.

“Tớ cũng nói rồi mà, đó là người đàn ông tuyệt đỉnh đấy, sao cậu không bắt lấy?”.

“Cái này gọi là tình trường được ý, sinh ý thất ý”.

“Sao vậy?”.

“Hôm nay tớ vừa đến cửa hàng, em gái trông cửa hàng nói cho tớ biết, cục Công thương nói tớ bán sách lậu, tịch thu hơn tám trăm quyển sách của tớ”.

“Bậy bạ, cậu bán sách lậu, bọn họ mất mù à”.

“Đúng thế, tớ tìm bọn họ nói lý lẽ. Bọn họ lại còn phạt tớ một vạn năm ngàn tệ, cái này đúng là cướp tiền mà”.

“Thuần túy là trộm cắp mà, cậu đừng vội. Tớ đi cùng Tô Tuấn nói rõ, người khác nói không căn cứ, anh ấy có thể giải quyết”.

“Gần đây cậu vẫn khỏe chứ?”. Khương Hiểu Nhiên cẩn thận hỏi.

“Thật sự không cần nói đến, tốt hơn trước kia nhiều”. Lưu Sảng cười rạng rỡ, “Bây giờ mỗi tối anh ấy đều về nhà, cũng không còn đến chỗ người phụ nữ kia nữa”.

Khương Hiểu Nhiên nhâm nhi tách trà, không nói thêm.

“Trước kia tớ nói mình không cần quan tâm bên ngoài anh ấy có phụ nữ khác hay không, kỳ thực tớ chỉ tự an ủi mình mà thôi. Trong thâm tâm vẫn hy vọng như bao cặp vợ chồng khác, phải trung thành với nhau, đầu bạc đến già”.

“Lúc tớ kết hôn cũng đã nghĩ như vậy, cả đời, một người, một tình yêu”.

“Hiện giờ thay đổi ý nghĩ?”. Lưu Sảng vừa ăn mặn vừa hỏi cô.

“Chưa nói đến thay đổi hay không thay đổi. Cậu có biết trước đây tớ ngưỡng mộ nhất tôn trọng nhất là ai hay không?”.

“Là ai?”.

“Chu Ân Lai”. [1]

“Tớ cũng thích ông ấy, ông ấy có sức hút tuyệt vời”.

“Nam tử hán chân chính, ông ấy cùng vợ Đặng Dĩnh Siêu giúp nhau vượt qua hoạn nạn, nắm tay nhau đi suốt cuộc đời. Bất luận nghèo khổ hay giàu có, cũng không rời bỏ nhau. Đứng ở vị trí cao như vậy, nhưng trong mắt chỉ có một mình vợ. Hiện nay, thử hỏi ai có thể làm được như ông ấy?”.

“Mục tiêu của cậu quá cao, nhưng cứ cúi đầu nhìn xuống mà thấy, có lẽ sẽ dễ dàng hơn nhiều”.

Khương Hiểu Nhiên nhìn đĩa mặn đã bị cô ấy ăn hết nhanh chóng, trong đầu lóe lên một ý nghĩa, “Sảng, không phải cậu mang thai chứ?”.

(Cont)

---

[1] Chu Ân Lai (5 tháng 3 năm 1898 – 8 tháng 1 năm 1976): là một lãnh đạo xuất chúng của Đảng Cộng sản. Ông đóng vai trò quan trọng trong cuộc đấu tranh giành quyền lực của Đảng Cộng sản, và sau này trong việc xây dựng nền kinh tế Trung Quốc cũng như tái cơ cấu xã hội Trung Quốc. Nhờ phẩm chất đạo đức của mình, ông rất được lòng dân chúng, và cái chết của Chu Ân Lai khiến sự ủng hộ của dân chúng tăng mạnh trở thành yếu tố then chốt trong cuộc chuyển giao quyền lực ở Trung Quốc từ Mao Trạch Đông sang Đặng Tiểu Bình.

Chương 36.2

Mang thai (tiếp)

“Mang thai?”. Hai mắt Lưu Sảng mở to, “Không phải đâu, hai bọn tớ luôn có phòng ngừa cẩn thận mà”.

“Vậy sao cậu ăn hết cả đĩa mặn thế này?”.

“Mấy ngày gần đây tớ cực thích ăn chua”.

“Kì này của cậu đến khi nào?”.

“Tớ thường không đều, nhưng lần này chậm sáu ngày rồi!”.

“Vậy cậu nên về nhà kiểm tra đi”.

Trên đường về nhà Lưu Sảng mua một que thử thai, trong lòng bất an không yên, mỗi lần cùng với Tô Tuấn đều phòng hộ mà, đâu phải không đâu.

Đến nhà, vừa lúc giờ ăn tối, Tô Tuấn đang ngồi trước bàn ăn cơm. Thấy cô về, anh liền vui vẻ đứng dậy nhận túi xách của cô.

Mặc dù nói anh ấy mỗi ngày đều về nhà sớm, nhưng mà về sớm hơn cô thể này, đúng là lần đầu tiên.

“Sảng, đói bụng chưa, uống bát canh cho đỡ đói, ngon lắm”. Tô Tuấn múc bát canh đặt trước mặt cô.

Lưu Sảng cúi đầu uống một ngụm, rồi ngẩng đầu, “Tự nhiên lại ân cần thế, phải chăng làm chuyện gì có lỗi. Có phải có chuyện gì không, nói mau đi”.

Tô Tuấn nhìn cô thật triu mến, “Chăm sóc cho vợ thì không cần lý do nào cả”.

“Anh nói gì ghê thế”. Lưu Sảng nói xong, trong bụng có vị chua dâng lên, muốn nôn ra.

Cô che miệng lại, chạy đến toilet, cúi đầu vào bồn cầu nôn, nhưng trong bụng không có gì, chỉ nôn ra toàn nước.

Chờ khi cô đi về bàn ăn, Tô Tuấn xới bát cơm nhỏ, “Ăn tí cơm đi”.

Lưu Sảng chỉ ăn lưng bát cơm, rồi buông đũa.

“Sao ăn ít vậy, chịu khó ăn thêm ít đồ ăn đi”. Tô Tuấn lại gấp cho cô miếng thịt vịt.

Không đúng, tuyệt đối không đúng. Lưu Sảng thầm nghĩ, Tô Tuấn không phải là người hay chăm sóc người khác, hành vi hôm nay có gì đó rất khác, nhất định có chuyện gì giấu cô.

Cơm nước xong, trở về phòng ngủ, Lưu Sảng nhanh chóng vào toilet, lấy ra que thử thai, thử một lần, quả thực đã mang thai.

Trong lòng không biết nên vui hay buồn, cô ngơ ngác ngồi ở mép giường.

Ba mươi bốn tuổi, lần đầu tiên làm mẹ.

Lúc kết hôn, cô và Tô Tuấn đã thống nhất, chỉ muốn thế giới hai người nên tạm thời không cần trẻ con. Lúc ấy trong lòng cô cũng thấy buồn bực, Tô Tuấn là con trai độc nhất trong nhà, làm sao lại không muốn trẻ con.

Sau đó cô có hỏi Tô Tuấn, anh ấy luôn trả lời, anh thích thế giới hai người hơn.

Nhưng cô biết đấy không phải lời nói thật lòng của anh. Hơn nữa thực tế cô cũng chưa chuẩn bị làm mẹ, cho nên hai người vẫn dùng biện pháp tránh thai.

Hiện giờ cũng không biết sai lầm ở đâu, đột nhiên mang thai thế này.

“Sao lại ngồi ngây người ra vậy?”. Tô Tuấn đi tới, ngồi xuống bên cạnh cô, hai tay từ sau ôm ngang thắt lưng cô.

“Em có thai rồi”. Bốn chữ thốt ra.

Tay buông lỏng, Tô Tuấn đi qua trước mặt cô, người ngồi xổm xuống, mắt nhìn thẳng cô, “Kiểm tra rồi?”.

“Vâng, đến tiệm thuốc mua que thử, chắc chắn”. Lưu Sảng có chút không tự tin hỏi, “Anh có muốn hay không?”.

Tô Tuấn thành linh ôm cổ cô, đánh nhẹ lên hai má cô.

“Nói vớ vẩn, con của chúng ta, anh đương nhiên muốn”. Tô Tuấn buông cô ra, môi in lên trán cô một nụ hôn nhẹ, “Anh chờ đã lâu rồi, cuối cùng cũng được làm ba”.

“Nhưng anh vẫn luôn nói không cần có con vội, sao giờ lại thay đổi chủ ý thế?”. Lưu Sảng vẫn lo lắng.

“Mọi người đều có thể thay đổi mà. Ngày dần qua anh cũng muốn có con rồi”.

“Nhưng anh chưa từng nhắc đến”.

Tô Tuấn không lên tiếng, anh biết trong lòng Lưu Sảng luôn có một khúc mắc, nếu anh nói muốn có con, cô chưa chắc đã đồng ý với anh.

Chuyện ngoài ý muốn đến vừa đúng lúc, nhưng với anh mà nói chuyện ngoài ý muốn này luôn trong dự kiến.

“Mau trả lời đi”. Ngực khí Lưu Sảng nóng vội.

“Mặc kệ anh đề cập tới hay không, anh mười hai vạn phần hoan nghênh cục cưng của chúng ta chào đời”. Tô Tuấn cợt nhả nói, “Con của chúng ta, nghĩ đã thấy vui rồi”.

Lưu Sảng xoay người đi đến bàn trang điểm, cầm lược chải thẳng tóc, “Anh thật lạ đấy, bên ngoài có khi thấy người xếp hàng muốn sinh con cho anh còn gì”.

“Nói gì thì nói, người nào có thể được làm mẹ của con anh chứ, anh là con trai độc nhất. Sảng, anh chỉ muốn có con với em”. Tô Tuấn đi đến, vùi đầu vào cổ cô, khẽ cắn mút.

Cảm thấy ngứa cổ, Lưu Sảng cau mày nhăn mặt, “Gì thế ? Động dục à, em không hầu hạ đâu”.

Tay Tô Tuấn lặng lẽ vuốt ve bụng cô, “Đừng nghĩ anh hạ lưu như vậy, để con nghe thấy nó cười cho đấy”.

Bàn tay anh ấm áp mạnh mẽ, nhiệt nóng theo bụng dần tiến vào tim, Lưu Sảng mềm mại nằm trong vòng tay anh, khí lực cả người thả lỏng hoàn toàn.

“Sảng, ngủ sớm đi, ngày mai mới có tinh thần tốt”.

“Dạ”. Giọng cô thấp xuống đủ để anh nghe thấy.

Sáng sớm hôm sau, hai người đi ra cửa.

Tô Tuấn lái con xe Ferrari màu đỏ đậu bên cạnh cô, mở cửa xe, làm động tác như vệ sĩ, “Nữ hoàng, mời lên xe”.

Lưu Sảng cau mày, “Em đã nói anh nên đổi xe từ lâu rồi mà, sao anh vẫn đi con xe chói mắt thế này”.

Xe chạy nhanh trên đường, Lưu Sảng ngồi bên cạnh nhìn anh, nhớ đến chuyện ngày hôm qua Hiểu Nhiên phó thác, “Tô Tuấn, anh quen người ở cục Công thương đúng không?”.

“Có chuyện gì?”.

“Sách của Hiểu Nhiên bị bọn người cục Công thương tịch thu, còn muốn phạt một vạn năm ngàn tệ, nói cô ấy bán sách lậu”.

“Chuyện này rất vô lý, tính tình Hiểu Nhiên thế nào anh cũng biết rõ, nói cô ấy bán sách lậu thì không có ai bán sách thật nữa”.

“Cuối cùng anh cũng nói được câu tiếng người. Anh phải nghĩ cách giải quyết đấy!”.

“Được, anh sẽ ra mặt đưa sách về cho cô ấy”.

Đưa Lưu Sảng đến cửa hàng, Tô Tuấn quay xe đến cục Công thương.

Vừa vào cửa anh đi luôn vào phòng cục trưởng.

“Cục trưởng Vương, gần đây đến Lam Quang khó có thể trông thấy bóng dáng anh”. Tô Tuấn đi vào phòng chào hỏi.

“Ô hay, lão đệ Tô kia, cơn gió nào thổi cậu đến đây vậy, khách quý khách quý”. Cục trưởng Vương lấy từ ngăn kéo một bọc nhỏ chè Quan Âm, xé mở, đổ vào bình trà, cho thêm nước nóng.

Hai người sòng vai trên sofa.

Cục trưởng Vương vỗ vai anh, “Nói đi, tìm anh có chuyện gì”.

“Anh đúng là hỏa nhãn kim tinh, em có chuyện muốn nhờ anh đây”.

“Chỉ cần là chuyện trong phạm vi quyền lực và trách nhiệm, thì chỉ cần cậu để lại một câu thôi”.

“Em có đứa em gái, nó ở siêu thị Tiết Tiết Cao bán sách, mấy ngày hôm trước, cục có phái người đến kiểm tra sách của nó, nói nó bán sách lậu. Em gái em, nó là đứa vô tội, thật sự bị oan”.

“Chuyện này à, để anh gọi điện thoại”. Cục trưởng Vương đến bàn làm việc nhấn nút gọi, “Tiểu Triệu à, anh lên đây một chút”.

Ngoài cửa có tiếng gõ cửa.

“Mời vào”.

Khoa trưởng Triệu đứng trước bàn làm việc, “Cục trưởng, ngài tìm tôi có việc gì?”.

“Mấy ngày trước, bộ phận kiểm tra có phải thu về một đồng sách hay không?”.

“Là qua tay Tiểu Lưu, có người tố giác, nói đó là sách lậu”. Khoa trưởng Triệu thấp giọng trả lời.

“Người khác nói vậy, mà các anh không có con mắt riêng để phán đoán à”. Cục trưởng Vương răn dạy anh ta.

“Tôi lập tức cho người đưa trả sách ngay”. Khoa trưởng Triệu cúi đầu càng thấp.

“Lần sau đừng làm chuyện sơ xuất thế này nữa”.

“Được rồi, cục trưởng Vương, chỉ là hiểu lầm thôi, không cần tức giận vậy”. Tô Tuấn một bên khuyên, “Chỉ là em gái em số khổ, không biết trêu trọc đến tiểu nhân nào, lại có người vu khống hãm hại nó”.

“Là ai tố giác?”.

Khoa trưởng Triệu lau mồ hôi trên trán, “Không để lại tên, nhưng là một phụ nữ”.

“Nhìn xem các anh làm chuyện tốt gì đây, đến thông tin cũng không xác nhận rõ là ai tố giác mà dám hành động hấp tấp như vậy”. Cục trưởng Vương đứng dậy, xua tay, “Đi xuống đi, mau giải quyết mọi chuyện cho ổn thỏa”

Khoa trưởng Triệu cúi người lui xuống cạnh cửa, đi ra ngoài.

Tô Tuấn cũng đứng dậy, “Cục trưởng Vương, không quấy rầy anh nữa. Lần sau đến Lam Quang em sẽ chiêu đãi”.

Ánh mắt cục trưởng Vương híp lại, “Thật ra anh rất muốn đi, nhưng ở nhà có hồ cái quản lý kinh lắm”.

“Nghe nói gần đây có vài cô sinh viên trong sáng, thật tích cực nha”. Tô Tuấn nói thâm vào lỗ tai anh ta.

“Ha ha ha, lão đệ Tô, cậu thật là!”. Hai người trao đổi ánh mắt như đã hiểu rõ.

Đi ra khỏi cục Công thương, Tô Tuấn gọi ngay điện thoại đến cho Lưu Sảng báo tin vui.

Sau đó lái xe đến công ty, miệng còn huýt sáo.

Nghĩ đến tin vợ đang mang thai chưa có người chia sẻ, anh lập tức gọi điện thoại cho Tiểu Dương, “Tiểu Dương, buổi tối đến quán bar uống một chén đi”.

“Được, tớ cũng đang có chuyện muốn nói với cậu đây”.

Ngày hôm qua Tiểu Dương trở về thành phố B.

Trước khi trở về, anh có rất nhiều tâm sự. Ngày đó ở nhà Hiểu Nhiên, anh nhìn thấy Cố Thiên Nhân, trên mặt lộ vẻ vân đạm phong thanh, nhưng thực ra nội tâm đau thế nào chỉ có bản thân biết.

Vốn quan hệ với Khương Hiểu Nhiên đã không xác định, bây giờ lại xuất hiện một con hắc mã, nói không lo lắng, đó là giả. Trước kia Cố Thiên Nhân chưa ly hôn, anh còn có vài phần thắng. Nhưng lúc này người nào cũng đều cô đơn, chuyện ai thắng ai thua thật khó mà nói.

Mẹ phản đối, mặc dù cũng rất kiên quyết, nhưng so sánh với thái độ của Hiểu Nhiên, và sự cạnh tranh của Cố Thiên Nhân, đó mới là cái quan trọng nhất.

Đi trước một bước, anh nhờ cậu ba giúp đỡ khuyên bảo mẹ. Ba vỗ vai anh nói, chuyện liên quan đến hạnh phúc cả đời anh, ba nhất định sẽ giúp anh thuyết phục mẹ.

Trở về nhà, anh điều chỉnh lại suy nghĩ. Đó là bước sai lầm khiến hiện tại anh trở nên bị động như vậy. Mọi người đều nói anh có chỉ số thông minh cao, là kỳ tài giới tài chính.

Nhưng chuyện tình cảm trong cuộc sống, vì sao không giống như một thêm một rõ ràng vậy?

Anh muốn đối tốt với Khương Hiểu Nhiên, anh cũng thử đối tốt với cô, nhưng kết quả luôn trái ý anh.

Nằm trên sofa, anh rút chiếc ví tiền từ túi áo, sau đó lấy bức ảnh nho nhỏ kẹp vào túi bên trong cùng. Là tấm ảnh hai inch, ảnh chụp khi còn học đại học, bức ảnh chụp đã lâu, là anh cầm máy chụp Hiếu Nhiên, chụp xong đã vụng trộm rửa một cái.

Bức ảnh màu đen trắng, đã ố vàng theo thời gian. Ảnh chụp cô mỉm cười dịu dàng, ánh mắt đen láy lấp lánh. Mỗi lần nhìn bức ảnh này, anh tựa như đang nghe một bài hát cổ điển, khúc nhạc du dương thiết tha, giai điệu nhẹ nhàng, khiến anh không khỏi đưa ngón tay trở lên vuốt ve ánh mắt cô.

Ngoan, nhắm lại đi!

Đặt ảnh chụp vào tim, giống như nghe được âm thanh suối chảy xuôi róc rách gõ cửa mùa xuân, không không chế được tim anh dần dần đập trở lại bình thường.

Buổi tối đi đến quán bar, vừa vào phòng, một mình Tô Tuấn ngồi trên sofa.

Tiểu Dương nhíu mày, “Hôm nay không gọi người hầu rượu à, ngạc nhiên thật đấy”.

“Hai anh em ta nói chuyện vui vẻ. Hôm nay uống gì thế, nếu không thì vẫn là Whisky nhé”.

Phục vụ quỳ xuống bên bàn đặt đồ uống, mở bình rượu, rót rượu vào hàng ly thủy tinh trong suốt được xếp chồng lên nhau, sau đó đặt hai ly đến trước mặt họ.

“Tiểu Hồng, không còn việc gì nữa, em lui xuống đi”. Tô Tuấn lấy ra một tờ một trăm, đặt vào khay đồ uống.

“Cảm ơn anh Tuấn”.

“Hôm nay tinh thần tốt nhỉ, thật khác thường”. Tiểu Dương uống ly rượu.

“Ca, cậu thật xem thường tớ, đời này để tớ gặp được cậu là điều hạnh phúc nhất”.

“Mất cậu không phải mới bị cận đấy hả”.

“Ca, nói ra cậu cũng sẽ vui mừng cho tớ, tớ sắp làm cha rồi”.

“Thật hả, thay đổi chủ ý rồi à, trước kia không phải vẫn ầm ĩ không muốn có con sao”.

“Dương Dương chưa gì đã gần chín tuổi rồi, con tớ còn chưa có sao được. Trước kia nghĩ không muốn là vì Lưu Sảng chưa tin tưởng tớ. Vạn nhất sinh con rồi lại đòi ly hôn, thì chi bằng không sinh còn hơn”. Tô Tuấn uống cạn ly rượu.

“Hiện giờ tin tưởng rồi, liệu có thể cam đoan hai người không rời nhau được sao”.

“Lưu Sảng là người nào cậu còn không biết sao, cô ấy đối với tớ rất có chừng mực. Mấy năm nay cũng khổ cho cô ấy. Sau này tớ nhất định đối xử tốt với cô ấy”.

“Cậu đã giác ngộ thế là tốt. Nhưng tư tưởng của cậu rất phong kiến, chắc muốn sinh con trai rồi”.

“Nói thế này cho thuận miệng, chỉ cần là cô ấy sinh, con nào tớ cũng thích”.

“Chuyện bên ngoài giải quyết hết chưa? Ông bướm cho lắm vào, cậu có chắc Lưu Sảng không chạy trốn nữa không?”.

“Ha ha. Chơi mười mấy năm cậu không biết tớ nữa. Kỳ thực phụ nữ bên ngoài, cùng ở bên tớ cũng chỉ vì tiền, còn tớ cũng chỉ vui chơi qua đường thôi. Nhưng nhiều năm như vậy, bất luận chuyện gì, Lưu Sảng vẫn luôn ở bên tớ, nghĩ lại, cả đời này, bao lâu cũng thế, tớ vẫn nên an phận, hiểu rõ ai mới là người quan trọng nhất”.

“Đều giải quyết sạch sẽ rồi?”.

“Không thể gạt được cậu, vẫn còn một em, cũng mới qua lại, sau đợt này sẽ cắt đứt luôn”.

“Cậu đấy, làm việc không dứt khoát”.

“Mà không phải cô ấy đang mang thai, dù sao cũng cần một nơi để giải quyết nhu cầu chứ”. Về mặt Tô Tuấn ngả nón, “Đều là đàn ông, cậu cũng hiểu mà”.

Tiểu Dương uống hết rượu, “Không sợ cô ấy phát hiện à, nhờ lại xảy ra chuyện gì thì cậu tính sao?”.

“Cậu cho là tớ giống cậu sao, còn chưa làm chuyện gì đã bị dọa sợ chết khiếp rồi ».

“Tớ còn chưa thềm hỏi tội cậu, cái em gì Hương Hương ấy, tớ sớm cáo biệt rồi”.

“Sao thế, Hiểu Nhiên không chịu kích thích à?”.

“Quá kích thích ấy. Kích thích đến nỗi sợ là đã làm vợ người khác rồi”.

“Hả, ai dám tranh với cậu, để tớ đi đối phó với hắn”. Tô Tuấn hùng hổ nói.

“Cố Thiên Nhân”.

“A, ra là anh ta”.

“Tớ không sợ anh ta, tớ cũng không tin Hiểu Hiểu nhanh như vậy đã quay sang thích anh ta. Mấu chốt là cái em Hương Hương cậu đưa đến đây. Tiểu nha đầu kia không biết dây thần kinh có bị đứt ở đâu không, không có việc gì cũng nhăn tít cho tớ, cậu tìm người kiểu gì thế hả”.

“Là lỗi của tớ. Tớ thấy cô ta cũng đẹp, Hiểu Nhiên gặp đối thủ mạnh mẽ vậy sẽ nhận thấy cậu rất được săn đón, nói không chừng sẽ hồi tâm chuyển ý”.

“Tớ nói cậu đúng là người phạm, ánh mắt trần tục như thế”.

“Người là tớ tìm, cứ để đây cho tớ”.

Tiểu Dương uống không nhiều lắm, vỗ vai Tô Tuấn, “Hôm nay tớ trả tiền, không được tranh. Vui vẻ lên, cậu sắp làm cha rồi đây”.

Tô Tuấn lè lưỡi, “Đáng tiếc quá nhỏ, nếu không sẽ cho làm chồng Dương Dương”.

“Đừng có vậy, tớ không muốn con gái tớ rơi vào tình yêu chị em thế đâu”.

Tiểu Dương lái xe trên đường, nhìn hộp điều khiển bên cạnh xem giờ, đã mười một giờ rồi.

Ban đêm ở thành phố B, đèn đường sáng tỏa khắp nơi, nhiều tòa nhà cao tầng kiến trúc đồ sộ với ánh đèn nê ông phủ kín ra bên ngoài, tựa như cả một biển ánh sáng.

Vô thức, Tiểu Dương chạy xe đến một nơi quen thuộc.

Ngẩng đầu, nhìn ánh đèn mỏng manh bên cửa sổ. Đã muộn vậy rồi mà cô còn chưa ngủ.

Cô ấy đang làm gì vậy?

Tiểu Dương rút một điều thuốc, lấy chiếc bật lửa, nhẹ nhàng vuốt vỏ bọc của nó. Mười năm rồi, vỏ bọc bên ngoài đã bị thời gian mài mòn. Nhưng công dụng vẫn có thể sử dụng được tốt.

Lúc trước, Hiểu Nhiên chọn nó, đúng là có chủ định.

Như đã hạ quyết tâm, anh mở cửa xe, một chân đặt bên ngoài xe. Nhưng lúc lâu sau lại thu về.

Điều thuốc còn kẹp trong tay, cuối cùng cũng châm lửa.

End

19. Chương 37-38

Chương 37

Ám chỉ

Sáng sớm hôm nay, người của cục công thương đến đưa sách đã tịch thu trả về cửa hàng.

“Bà chủ Khương, thật ngại quá, là chúng tôi đã hiểu lầm”. Tiểu Lưu cúi đầu giải thích.

“Các anh về sau làm việc cần phải thận trọng, nếu không toàn nhằm lẫn khiến người dân chúng tôi chịu oan uổng”. Khương Hiểu Nhiên nghĩ đến kiểu cả vú lấp miệng em của bọn họ, trong lòng vẫn còn rất tức giận.

“Chắc chắn sẽ vậy rồi”.

Khương Hiểu Nhiên nghĩ thầm có lẽ sau này còn giao thiệp với bọn họ nên đã sửa lại sắc mặt.

Chờ khi bọn họ đi rồi, Khương Hiểu Nhiên và em gái trông cửa hàng bắt tay vào phân loại, bố trí những sách họ trả lại đặt cẩn thận trên kệ, cũng mất khoảng một giờ mới xong.

“Chị Hiểu Nhiên, thế này không phải ép người quá đáng à, coi chúng ta là con khỉ để đùa giỡn hay sao!”.

“Thế đấy, kiểm bát cơm ăn thời buổi này khó thật”. Khương Hiểu Nhiên vuốt lại mái tóc rối.

” Chị Hiểu Nhiên, tóc chị vừa đen vừa dài, thế này có thể đi đóng quảng cáo dầu gội đầu đấy”. Em gái cực kì ngưỡng mộ nói.

“Thôi đi cô ạ, chỉ vì hồi trước tôi xem quá nhiều quảng cáo dầu gội đầu nên mới quyết tâm để tóc dài đấy. Trước kia có lần nghĩ cũng muốn cắt đi, nhưng lại thấy tiếc”.

“Đừng cắt, sau này chồng chị thấy đỡ phải đau lòng”.

” Cô bé à, em còn trẻ có khác, động tí là nghĩ đến chồng con”.

“Em nói thật đấy, chị Hiểu Nhiên, chị không định lập gia đình à?”.

“Nói thì dễ hơn làm. Mà có nói với tiểu nha đầu nhà cô cũng chẳng rõ được”. Khương Hiểu Nhiên chặn ngang đề tài này. “Tốt rồi, em trông cửa hàng đi, chị ra ngoài một chút”.

Hôm qua Lưu Sáng gọi điện cho cô, nói Tô Tuấn đã giúp cô giải quyết sự việc, còn nói một tin tức ngoài ý muốn, đó là Lưu Sáng thật sự mang thai.

Hai người hẹn trưa hôm nay đến cửa hàng quần áo trẻ con mua đồ.

Khương Hiểu Nhiên đến trước, cô nhìn mấy bộ quần áo màu sắc nhẹ nhàng thoải mái, chất liệu bền mềm mại, không khỏi lấy tay vuốt ve.

Trước đây quần áo của con gái phần lớn là đi xin quần áo cũ của cháu gái bà Trương, cô rất ít khi mua đồ mới cho con bé, càng không bao giờ động đến quần áo hàng hiệu thế này.

Nếu khi đó cô có chút dư giả, nhất định sẽ không chi tiêu keo kiệt dè xẻn như vậy.

Cô cầm lấy một bộ váy nhỏ được thêu hoa đẹp, ước chừng dành cho bé gái hai tuổi mặc, màu sắc đoan trang, trước mặt giống như xuất hiện hình ảnh Dương Dương mặc nó, xòe váy quay lại mấy vòng, sau đó cười to khanh khách.

“Tiểu thư, cô đúng là có con mắt tinh tường, đây chính là mẫu mã mới ra năm nay”. Người bán hàng đứng một bên ca ngợi.

Khương Hiểu Nhiên nhìn thật lâu, rồi vẫn thả xuống.

” Hiểu Nhiên, làm gì mà nhanh nhẹn thế, đã đến rồi”. Lưu Sáng hùng hổ đi vào cửa.

“Lần nào không phải đều là tớ chờ cậu sao, lại còn nói kiểu đấy nữa”.

“Thì thế, cậu đúng là siêu cấp đúng giờ”.

Lưu Sảng vừa nói, vừa chọn bộ tã lót, mấy đôi tất và mấy đôi giày nhỏ.

“Hồng, lục, lam, trắng, màu gì cũng có, tớ còn nghĩ là cậu mua về để bán đấy”. Khương Hiểu Nhiên cười nói.

“Cũng không biết là con trai hay con gái, cứ mua hết màu sắc trong cửa hàng này đi”.

“Nói thật nhé, cậu muốn con là con gái à?”.

“Tớ thế nào cũng được, nhưng nghĩ lại vẫn thích có con gái hơn”.

“Nhưng có vẻ Tô Tuấn không thích thế đâu”.

“Anh ấy quả thực thay đổi bản thân rồi. Tớ cũng không thể tin được, sợ đây chỉ là giấc mơ, tỉnh dậy lại quay về trước kia”.

“Thay đổi thế nào?”.

” Trước kia một tuần có hai ngày không ở nhà, còn bây giờ không những mỗi ngày đều ở nhà, mà còn thường xuyên về sớm hơn tớ”.

“À”.

” Còn nữa nhá, mỗi ngày đều chuẩn bị thực đơn, sắp xếp cho người giúp việc làm, còn nói cái gì mà chuyên gia dinh dưỡng đề cử, đặc biệt tốt cho phụ nữ mang thai”.

“Chuyện tốt đấy”.

“Càng kì lạ hơn, trước kia rất hay làm tớ tức đến nghẹt thở, nhưng bây giờ tớ có ầm ĩ hay muốn làm loạn anh ấy cũng không phản ứng gì”.

“Xem ra anh ta chuẩn bị hoàn lương rồi”.

“Kỳ lạ thật, rất kỳ lạ ấy. Tớ thấy như đang nằm mơ”.

“Được rồi, đừng suy nghĩ nhiều quá, không tốt thì cậu sợ hãi, giờ tốt rồi cậu cũng sợ hãi nữa”. Khương Hiểu Nhiên vỗ vai cô.

Lưu Sảng đi đến quầy thu ngân, thanh toán mọi thứ, những hơn ba ngàn tệ.

Khương Hiểu Nhiên nhìn tờ hóa đơn dài dằng dặc chạy ra đến cứng cả lưỡi, Dương Dương đến vài năm cũng chẳng mua được nhiều thế này.

Khi ra khỏi cửa, nhân viên bán hàng còn cung kính tiễn hai người ra ngoài.

Khương Hiểu Nhiên giúp cô ấy mang theo gói to gói nhỏ.

“Hiểu Nhiên, cậu chờ một lát, tớ lái xe ra đây”.

Lưu Sảng này, đã mang thai rồi còn dám lái xe, Hiểu Nhiên thầm nghĩ.

“Lên xe đi, Hiểu Nhiên”. Lưu Sảng hạ cửa kính xe, lộ đầu ra nói.

Khương Hiểu Nhiên ngồi bên cạnh cô, “Sảng, lần sau có việc thì bảo Tô Tuấn đưa đi, nếu không thì gọi taxi, đừng lái xe thế này. Tớ nghe người ta nói, phụ nữ có thai tốt nhất không nên lái xe, để tránh ảnh hưởng đến sự phát triển ổn định của thai nhi”.

“Được rồi, đã biết”. Lưu Sảng cười hì hì, “Cậu đi đâu?”.

“Giờ này mà về nhà thì còn quá sớm. Cậu đưa tớ đến cửa hàng băng đĩa, cả ngày chúm đầu vào củi gạo dầu mỡ, tớ cũng muốn thưởng thức âm nhạc một lát”.

“Tớ nhớ hồi học đại học, cậu rất thích nghe ca nhạc”.

“Chuyện đã bao lâu rồi mà cậu vẫn còn nhớ. Hiện giờ, một năm cũng không biết có thể nghe được mấy lần nữa”.

“Tớ biết, cậu có nhiều gánh nặng, phải lo cho gia đình, chăm sóc con gái. Nhưng cậu đừng có quên, cậu là trụ cột trong nhà, phải quan tâm chăm sóc anh mới là quan trọng nhất”. Lưu Sảng nghiêm túc nói.

“Đúng vậy, cuộc sống đủ vất vả, còn phải tìm niềm vui cho bản thân”.

Khương Hiểu Nhiên bước vào một cửa hàng băng đĩa lớn, tầng một chủ yếu là bán đĩa DVD, phim truyền hình, điện ảnh linh tinh. Cô lập cập đi đến tầng hai, tầng hai khá rộng rãi, tường bố trí đặt một hàng kệ đĩa, ngăn nắp sắp xếp đủ loại đĩa nhạc.

Đối diện kệ đĩa có đặt mấy cái máy nghe nhạc trên sàn thủy tinh, có vài người trẻ tuổi đang đeo tai nghe, khẽ rung chân vui vẻ chìm đắm trong giai điệu bài hát.

Tới gần góc có mấy bộ ghế đặt sát tường để mọi người ngồi đó nghỉ ngơi, bên cạnh còn đặt máy bán nước tự động.

Khương Hiểu Nhiên đến giá đĩa bên trong cùng rút ra mấy đĩa nhạc đã cũ, cô thích nghe nhạc của Vương Phi, Thái Cẩm, cầm chiếc đĩa cô nhẹ nhàng vuốt mặt bên ngoài cho sạch bụi, tận sâu trong tâm trí từng giai điệu như khẽ vang lên trong lòng.

Đứng lâu, cô có chút mệt mỏi. Xoay người đang muốn đi đến hàng ghế nghỉ ngơi.

Đột nhiên cảm thấy một loại từ trường quen thuộc mạnh mẽ vây quanh cô.

Tay cô đặt lên ngực, phát hiện thấy một hình bóng quen thuộc đứng ở trước mặt, ngạc nhiên cô khẽ hỏi, “Tiểu Dương, sao anh lại ở đây?”.

Khoảng cách hai người rất gần, gần đến mức có thể cảm nhận được hơi thở và tiếng tim đập rất rõ ràng của đối phương.

Về mặt Tiểu Dương bình tĩnh, nhưng màu sắc đôi đồng tử nhìn thâm sâu rất nhiều.

“Mua đĩa thôi, vẫn thích nghe ca sĩ này à?”. Bàn tay anh cầm chiếc đĩa nhạc trong tay cô.

“Có lẽ tôi rất lạc hậu, nghe đi nghe lại vẫn thấy những bài hát này dễ nghe”.

Khóe miệng Tiểu Dương khẽ nhếch lên, “Cùng đi thôi”.

Ngồi trên xe Volvo của Tiểu Dương, Khương Hiểu Nhiên ngạc nhiên hỏi, “Sao lại là chiếc xe này, không phải ở thành phố A anh đi Jeep hay sao?”.

“Cái đó để ở nhà rồi”.

Hoàng hôn lưu luyến rời đi, tia sáng nhàn nhạt khẽ chiếu vào cửa sổ xe, nhẹ nhàng chiếu vào bên trong xe.

Một bên gò má Khương Hiểu Nhiên hồng hào như màu son nhạt, càng tô điểm thêm làn da mịn màng.

Tiểu Dương cố kiềm chế ý nghĩ trong đầu, giọng nói càng thấp hơn, “Nghe Tô Tuấn nói, cửa hàng em xảy ra chuyện?”.

“À, đã giải quyết xong rồi”. Khương Hiểu Nhiên không để ý trả lời.

” Lần sau anh hy vọng người đầu tiên em tìm là anh, anh không muốn biết chuyện của em từ miệng người ngoài”.

“Lưu Sảng và Tô Tuấn không phải là người ngoài”.

Tiểu Dương im lặng, xem ra cô không hiểu ý anh, nếu không thực sự cô đã coi anh là người ngoài.

Xe chạy qua một siêu thị, “Dừng xe”, Khương Hiểu Nhiên nói, “Đồ ăn buổi tối chưa mua”.

Đi vào siêu thị, Tiểu Dương đẩy xe hàng đi mua sắm.

Đi đến chỗ bán thực phẩm tươi sống, Khương Hiểu Nhiên chọn một miếng sườn xườn, một con cá chép, một mớ cải xanh, một hộp đậu phụ.

” Đi thôi, đi tính tiền rồi về”.

Tiểu Dương nhú mày, “Thế này đủ ăn?”.

“Hai người thế là đủ rồi”.

Tiểu Dương tính nhẩm trong lòng, rõ ràng là ba người, cô lại nói là hai, xem ra cô không định giữ anh ở lại ăn cơm.

Cũng không có lý do đi sau cô, Tiểu Dương đi lên phía trước, lấy túi tôm nồn ném vào xe đẩy.

“Mua đồ ăn đắt tiền thế, tôi không có tiền trả đâu”.

“Tính tiền cơm của anh, anh trả”.

Đến khu vực bán trái cây, Tiểu Dương lại chọn mấy cân măng cụt, hai hộp dâu tây. Đi ngang qua khu bán sữa, mua một hộp sữa cho trẻ em, rồi lại lấy tiếp một thùng sữa chua từ trong tủ lạnh.

Khương Hiểu Nhiên cay mày, nhìn hàng mua càng ngày càng chất cao.

Đến lúc thanh toán, Tiểu Dương nhanh chóng lấy tiền, Khương Hiểu Nhiên cũng không ngăn anh, phần lớn đều mua cho con gái ăn, cô biết tâm tư của anh.

Đi ra khỏi siêu thị, hay tay hai người xách đầy túi lớn túi nhỏ.

Về nhà, Dương Dương còn chưa tan học.

Khương Hiểu Nhiên đi nhanh vào bếp mặc tạp dề, đun nồi nước dùng, sau đó cho vào nồi điện, bỏ sườn vào rồi cắm điện hầm xương.

Cùng lúc nấu nồi canh, cô bắt đầu mổ cá.

Tiểu Dương ở ngoài phòng khách mở hộp dâu tây ra, cho vào khay rồi đi vào phòng bếp.

Phòng bếp rất nhỏ, chỉ có hai người ở cùng một chỗ thật sự rất gần gũi.

Một người đang bật vòi nước để rửa dâu tây. Một người ở bên cạnh đang mổ cá.

Khương Hiểu Nhiên thấy anh rửa bằng nước lạnh, “Để đó dùng nước ấm ngâm muối, rửa lại một lần, nếu không vệ sinh đâu, ăn vào dễ đau bụng”.

Lúc này chuông cửa vang lên, Tiểu Dương đi nhanh ra ngoài phòng khách mở cửa.

” Ba à, ba đã đến rồi”. Dương Dương xà vào lòng anh.

Tiểu Dương ôm lấy con bé, quay một vòng tròn lớn làm con bé bật cười khanh khách, tiếng cười từ phòng khách truyền đến phòng bếp.

Thất lạng Khương Hiểu Nhiên cảm thấy mỏi, cô vòng tay ra sau đấm lưng, nhưng lúc nghe được tiếng cười của hai cha con tự nhiên cơn đau thất lạng dần chậm lại.

Rất nhanh, tiếng cười dừng lại, mở TV, trong TV phát ra bài hát nhạc phim « Cừu vui vẻ và sói xám », đã hai năm rồi mà con gái xem không biết chán, đột nhiên cô mỉm cười không tiếng.

Bên thất lạng đột nhiên xuất hiện một đôi bàn tay to, dịu dàng xoa bóp, lực tay vừa vặn, thỉnh thoảng cảm thấy chút đau, nhưng sau cơn đau là cảm giác thoải mái không cách nào cưỡng lại.

Cô nhẹ nhàng thốt lên, “Ừm hmm”.

“Em không biết âm thanh này đối với đàn ông là kiểu ám chỉ gì à?”. Tiểu Dương cúi đầu, khẽ nói vào tai cô, hơi thở nóng bỏng thổi vào vành tai, tình tứ phủ lên từng chiếc lông tơ, thoáng chốc khiến tai cô ửng đỏ.

” Đồ háo sắc”. Cô huých khuỷu tay mình ra sau vào người anh.

Tiểu Dương lùi về sau vài bước, “Mư sát chồng nhá!”.

“Anh đừng có mà nói bậy bạ, mau về nhà đi”. Khương Hiểu Nhiên giận tím mặt, “Anh nên hiểu, chúng ta đã không còn quan hệ gì rồi”.

Dừng lại vài giây, Tiểu Dương nói tiếp, “Anh sẽ quay về hàng phòng thủ, trước khi làm hành động gì sẽ xin chỉ thị trước”.

“Chẳng khác gì cả, mau đi rửa cái đi”.

Khương Hiểu Nhiên bắt đầu chiên cá, khi cá chuyển sang màu vàng, rồi múc nó vào trong một chiếc đĩa lớn, tiếp đó cho gừng, đập tỏi bỏ vào trong nồi, cuối cùng cho cá chiên vào, thêm muối, nước tương, ít rượu, nước, bật bếp từ từ đun nồi cá.

Mùi cá thơm ngon dần dần lan tỏa khắp phòng bếp.

Tiểu Dương hít sâu, ” Thơm quá”.

Không lâu sau đồ ăn đã nấu xong, khi dọn xong bàn ăn, Dương Dương nhìn chằm chằm vào đĩa tôm nõn reo lên, “Hôm nay nhiều món ngon quá”.

Khương HIỂU Nhiên đặt ba bát canh đậu nấu với xương sườn ra trước, ”Uống bát canh trước khi ăn đã, rất tốt cho dạ dày”.

Khi ăn canh, Tiểu Dương cảm thấy không giống như những bát canh đã ăn bên ngoài, anh trân trọng múc từng thìa.

Anh uống từ từ, chậm rãi thưởng thức, bát canh này không phải bát anh bình thường, anh dường như cảm nhận được tình cảm có trong bát canh cô nấu.

Người ta cứ khi nào mất đi mới biết quý trọng.

Khi mới kết hôn, hôm nào HIỂU Nhiên cũng nấu một nồi canh rất tốt cho dạ dày chờ anh trở về ăn cơm.

Thời trai trẻ, anh thích làm quen bạn bè, một tuần có ba đến năm hôm ăn cơm ở bên ngoài. Chờ khi anh nhớ đến mà gọi điện thoại về nhà, trong nhà đã sớm nấu một bàn đồ ăn, ngày hôm sau HIỂU Nhiên đành phải ăn đồ ăn thừa.

Có khi phải ăn đến hai, ba ngày mới hết.

Dần dần, HIỂU Nhiên nấu đồ ăn ngày càng ít đi, canh cũng rất ít khi nấu.

Có lẽ, kể từ lúc đó cô bắt đầu giấu nhiều tâm sự riêng. Chẳng qua anh đã ngu ngốc không quan tâm mà phát hiện thấy.

Trên bàn cơm không khí thật yên tĩnh, Dương Dương không chịu nổi.

“Ba, mẹ. Sao hai người không ai nói câu gì thế?”.

“Ăn cơm không được nói chuyện, tốt cho tiêu hóa”. Khương HIỂU Nhiên giải thích.

Lúc đi ngủ, Dương Dương muốn nghe Tiểu Dương kể chuyện.

“Ba à, lần này nhất định ba phải kể câu chuyện thật hay”.

“Được. Lần này ba có chuẩn bị mới đến. Câu chuyện Nàng công chúa bạch tuyết và bảy chú lùn được không?”.

“Con nghe rồi”.

“Cô bé ngón tay cái”.

“Đã nghe”.

“Cô bé quàng khăn đỏ”.

“Tất cả đều nghe rồi, ba không còn câu chuyện nào mới mẻ hơn sao?”. Dương Dương không kiên nhẫn.

“Vậy để ba kể chuyện này”.

“Vâng ạ”.

“Ngày xưa có một chàng trai, khi anh ấy học đại học, anh đã quen một cô gái rất xinh đẹp, anh rất thích cô ấy. Có một lần, biết được sinh nhật cô, chàng trai rất muốn tặng món quà thật đặc biệt cho cô gái, để cô sẽ mãi nhớ đến anh. Anh biết được cô rất thích nghe đàn hát...”.

“Stop. Sau đó anh ấy mua một cây đàn guitar, đứng dưới kí túc xá của cô gái biểu diễn ca khúc cô ấy thích nghe nhất, đó là bài Cây ôliu, đúng hay không?”. Dương Dương nói tiếp.

“Ồ, sao con biết?”.

“Haizzz, các vị đại nhân biên soạn truyện cổ tích đều giống nhau”.

Tiểu Dương nhìn cô lặng lẽ đứng dựa người vào cửa.

Khương Hiểu Nhiên khẽ cup mắt xuống.

End

Chương 38

Động tình

Sau ngày đó, cứ khoảng ba đến năm hôm là Tiểu Dương lại chạy đến nhà cô.

Hôm nay vừa mới ra khỏi siêu thị, Khương Hiểu Nhiên đang xách túi đồ, chuẩn bị đi.

“Hiểu Nhiên”.

Cô vừa quay đầu đã nhìn thấy Cố Thiên Nhân đang mỉm cười với cô.

“Thiên Nhân, sao anh lại ở đây?”.

“Anh cố ý chờ em”.

Khương Hiểu Nhiên dùng ánh mắt dò hỏi nhìn anh, chuyện gì?

“Anh trở về đã lâu, muốn mời em đi ăn tối”.

Khương Hiểu Nhiên cười, “Phải là em mời anh chứ, chuyện lần trước còn chưa có dịp cảm ơn anh”.

Hai người sống vai nhau đi xuống bậc thang.

Chiếc Volvo quen thuộc đang đỗ lại ven đường, Tiểu Dương đứng bên cạnh xe nhìn thẳng vào cô.

Lúc này Khương Hiểu Nhiên mới nhớ đã hẹn với anh đi đón con gái.

Nhưng vừa rồi đồng ý Cố Thiên Nhân, giờ từ chối thì thật ngại.

” Tiểu Dương, nếu không có việc thì anh đi đón Dương Dương đi, đưa con bé đi ăn chút gì đó, tôi và Thiên Nhân có chút việc”. Khương Hiểu Nhiên đi đến trước mặt anh nói.

Tiểu Dương cầm tay cô, “Em có chắc em sẽ đi cùng anh ta?”.

Khương Hiểu Nhiên nhìn anh, lãnh đạm nói, “Mong anh bỏ tay ra, tôi biết rõ bản thân mình đang làm cái gì”.

“Được”. Tiểu Dương nói thật rõ ràng, sau đó xoay người lên xe, chiếc xe lao vun vút trên đường.

Ngồi ở trên xe, Khương Hiểu Nhiên có chút hoảng hốt.

Cố Thiên Nhân lái xe đưa cô đến một nhà hàng Pháp.

Đây là lần đầu tiên Khương Hiểu Nhiên bước vào nhà hàng sang trọng như vậy.

Bức tường chính diện được vẽ một lớp hoa văn đầy màu sắc, đồ nội thất với chất liệu bền đẹp được trang trí mang đậm phong cách Pháp. Một không gian trang trọng, lịch sự và ấm áp.

Bước lên cầu thang, lan can tay vịn sạch sẽ bóng loáng và không có một hạt bụi.

Đi đến một phòng lớn không có một vị khách nào, hay người bước đến một chiếc bàn gần cửa sổ, Cố Thiên Nhân đi lên trước kéo ghế ra sau cho cô, làm cử chỉ mời ngồi.

Khương Hiểu Nhiên ngồi xuống, nhìn ra bên ngoài, thì ra nhà hàng này nằm bên cạnh bờ hồ thoáng mát ở thành phố B.

Có thể nhìn thấy hồ nước xanh biếc với gió nhẹ thổi thật thoải mái, bên hồ tọa lạc mấy nhà hàng như một tòa lâu đài cổ xưa nằm trên bờ liễu rủ. Hồ nước, liễu rủ, nhà hàng làm nổi bật lẫn nhau, khiến cho người ta như được đến vùng đất Giang Nam vào tháng ba mùa xuân.

“Hiểu Nhiên, em thích ăn gì?”. Cố Thiên Nhân đưa thực đơn cho cô.

“Anh chọn đi, em không sành cơm Tây, để làm trò cười không hay đâu”. Cô đưa thực đơn trả lại anh.

Cố Thiên Nhân gọi món khai vị, còn có cả món tráng miệng.

Chỉ chốc lát, phục vụ đã đưa lên món gan ngỗng, dâu tây, canh cà rốt, cá cuốn ở bờ biển Na Uy, salad táo giòn.

Cố Thiên Nhân nhã nhặn ngồi ở kia, một tư thế ăn uống tiêu chuẩn.

Anh dùng dao xắt thành từng miếng gan ngỗng, sau đó mỉm cười ra hiệu cô ăn đi.

Khương Hiểu Nhiên ngẩng đầu nhìn người phục vụ đứng bên cạnh, nhãn mặt nhú mào, nhưng vẫn cẩn thận ăn.

Phòng rất lớn nhưng gần như không có âm thanh gì.

“Có thích không?”. Cố Thiên Nhân nhẹ giọng hỏi.

Đồ ăn Pháp rất nổi tiếng, đồ ăn Pháp rất sang quý, đồ ăn Pháp rất cao nhã.

Nhưng nếu lúc này cô trả lời là không hợp khẩu vị, hẳn có người nổi lên đại sát khí.

Khương Hiểu Nhiên chỉ biết nghe lời gặt dâu, món gan ngỗng không thích thì có thể uống canh.

Mà canh cũng không tệ, hương vị thơm ngon, lại còn làm ấm dạ dày.

Lúc này, một người đàn ông trẻ ngoại quốc mặc một bộ trang phục truyền thống đi đến.

Đi thẳng đến góc phòng đặt cây đàn piano, ngồi xuống và bắt đầu diễn tấu.

Giai điệu du dương trầm bổng, Khương Hiểu Nhiên nghe rất quen thuộc.

Người đàn ông bắt đầu hát.

Khi thấy cái nóng của trần thế quanh mình bỗng như biến đi đâu mất cả

An enchanted momen

Khoảnh khắc ấy làm lòng người đắm say

Và với tôi, người chiến binh ngày đêm chiến đấu không ngừng nghỉ

Là được ở bên em, thế là quá đủ.

And can you feel the love tonight?

Và đêm nay em có cảm nhận được hương vị tình yêu đang lan tỏa trong tôi không? [1] (mọi người hẳn đoán được là bài gì rồi nhỉ ^^)

Tiếng Anh của Khương Hiểu Nhiên đã bỏ bằng đi rất nhiều năm, nhưng hàm ý của câu cuối cùng cô rất hiểu.

Nếu là trước đây, cô sẽ không chút do dự đứng dậy đi.

Cô ghét nhất chính là một số ít phụ nữ thích cảm giác nương tựa vào người đàn ông tốt bụng, thích hưởng thụ niềm vui được người khác theo đuổi, nhưng không có cách nào báo đáp lại cứ dấy đưa nhập nhằng không rõ.

Nhưng đã quen biết Cố Thiên Nhân bốn năm, mặc dù anh không phải là người trái tim cô đã nhận định, nhưng vẫn phải thừa nhận, anh là một người bạn rất quan trọng với cô.

Nếu anh không nói rõ, vạn nhất thể hiện gì đó sai tình hình, chẳng phải rất xấu hổ hay sao.

Vì thế cô vẫn giữ im lặng.

Cô cắn miếng cá cuốn, rất mềm ngon, thịt cá còn bọc lớp tôm làm vỏ.

Cố Thiên Nhân rót ly rượu vang cho cô.

Lúc này, bài hát đã kết thúc.

Giai điệu đột nhiên thay đổi, chuyển sang thành “Happy birthday to you....”.

Khương Hiểu Nhiên ngạc nhiên nhìn anh.

Trong mắt Cố Thiên Nhân lóe lên vẻ mê hoặc, anh quay sang người đang diễn tấu vỗ tay.

“Jack, ai sắp xếp bài hát này vậy?”.

“À, là ông chủ tiếp đãi, ông ấy nói hôm nay là sinh nhật anh, vốn nên đích thân đến chúc mừng sinh nhật, nhưng ông ấy có việc đi Pháp nên đã sắp xếp bài hát này, để tỏ rõ tâm ý của ông ấy”.

Cố Thiên Nhân gật đầu, “Được rồi, vất vả cho cậu”. Nói xong rút tờ hai trăm tệ từ ví tiền đưa cho anh ta.

“Cảm ơn”. Jack nói bằng tiếng Trung Quốc rồi đi ra ngoài,

Phòng chỉ còn hai người họ.

“Thiên Nhân, hôm nay là sinh nhật anh, sao không nói cho em biết? Để em chẳng chuẩn bị gì cả”.

“Kỳ thực anh chỉ muốn tìm một người cùng ăn cơm trong cái không gian rộng lớn này thôi”.

“Vậy được rồi, hôm nay em mời”.

Cố Thiên Nhân mỉm cười, “Em muốn mời?”.

Có ý gì thế, Khương Hiểu Nhiên sờ túi tiền. Hôm nay cô cố ý đến ngân hàng rút hai ngàn, một chút tiền cơm thế này hẳn đủ trả.

Phục vụ đưa hóa đơn, “Cổ tiên sinh, tiền đồ ăn, tiền thuê cả phòng, tổng cộng là sáu ngàn năm trăm ba mươi tám tệ. Nhưng anh là khách hàng VIP nên được hưởng phí giảm giá còn 88%, sau khi giảm còn năm ngàn bảy trăm năm mươi ba tệ”. (thật sự chỗ này mình phải lấy máy tính ra tính, sợ nhầm =]]).

Cố Thiên Nhân lấy từ ví một cái thẻ đưa cho anh ta.

Khương Hiểu Nhiên vừa lấy ví tiền ra lại phải nhét vào. May mắn là không để ví trên mặt bàn, bằng không thật thấy xấu hổ không còn mặt mũi nào.

Lúc ra khỏi khách sạn, cô khẽ rùng mình vòng tay quanh người, “Lạnh không? Xe sẽ đến ngay thôi”.

Vào ô tô, cả người Khương Hiểu Nhiên ấm áp lên nhiều.

“Thiên Nhân, em nợ anh một bữa cơm, lần sau em mời, nhưng khả năng địa chỉ không thể xa hoa như vậy”.

“Hiểu Nhiên, anh muốn ăn nhất là đồ ăn em làm. Quen nhau vài năm, một lần cũng chưa được ăn. Không biết anh có vinh hạnh đó không?”.

Một bữa cơm, rất đơn giản, giống như người nào đó gần đây thường xuyên đến nhà cô ăn trực cơm, lại chưa bao giờ biểu lộ vẻ cảm kích.

Cô không biết suy nghĩ của mình đã trôi dạt đi đâu.

“Thấy khó xử sao?”.

“À không đây, hẹn ngày nào đó có thời gian anh đến nhé”.

Xe dừng lại ở đầu ngõ, Khương Hiểu Nhiên xuống xe, đang chuẩn bị đi.

“Hiểu Nhiên, đợi chút”. Cố Thiên Nhân cũng xuống xe, đi đến trước mặt cô.

“Còn có việc gì vậy?”.

“Có thể tặng anh một món quà sinh nhật được không?”.

Khương Hiểu Nhiên nghi hoặc nhìn anh.

Cố Thiên Nhân từ từ cúi đầu, khẽ đặt lên trán cô một nụ hôn nhẹ, dừng lại vài giây.

Khương Hiểu Nhiên gần như chạy lên cầu thang, đầu óc hỗn loạn, tuy đó chỉ là một nụ hôn nhẹ thoáng qua.

Cô không biết đó có hàm ý gì, chắc chắn không phải đơn thuần là tình cảm bạn bè.

Chờ khi cô muốn đẩy ra phản ứng thì anh đã quay người rời đi.

Đến cửa nhà, cô vừa lấy chìa khóa ra thì cánh cửa đột nhiên bật mở từ bên trong.

“Anh còn chưa về nhà à?”. Khương Hiểu Nhiên kinh ngạc nhìn Tiểu Dương, “Đã khuya vậy rồi”.

“Em cũng biết là muộn à”. Tiểu Dương châm chọc nói, “Chỉ sợ em vui chơi quên đường về nhà”.

Khương Hiểu Nhiên đi qua người anh, cởi áo khoác, nằm nửa người lên sofa, “Tôi mệt lắm, không muốn nói chuyện”.

Tiểu Dương đi đến chỗ cô, tay vịn lên trên sofa, cúi xuống nhìn cô, “Anh cũng rất mệt. Anh đi đón Dương Dương rồi đưa con bé ra công viên chơi. Sau đó còn cho con bé đi ăn KFC. Nó hỏi vì sao em không đến, anh nói em bận chuyện quan trọng”.

Khương Hiểu Nhiên gục đầu xuống, trong lòng dấy lên nỗi áy náy.

Tay Tiểu Dương đặt lên vai cô, “Hiểu Hiểu, em nói cho anh biết đi. Anh nên làm cái gì bây giờ? Lúc Dương Dương hỏi anh, anh rất muốn nói thật cho nó biết, mẹ con đi hẹn hò với người đàn ông khác. Nghĩ đến em và Cố Thiên Nhân ở bên nhau, anh cảm thấy rất tức giận. Nhưng lại không thể nói được gì.

Hiểu Hiểu, em nói cho anh biết, em rốt cuộc nghĩ gì vậy? Hay là em thật sự chấp nhận anh ta. Em đứng trước mặt anh, lên xe anh ta. Em có biết tâm trạng anh cảm thấy thế nào hay không?

Hiểu Hiểu, em không cần tra tấn tôi. Hãy nói một câu vui vẻ khăng khải đi, nếu em lựa chọn anh ta, tôi sẽ không cố gắng bám theo em nữa”.

Khương Hiểu Nhiên vẫn cúi đầu, không lên tiếng.

Trả lời sao đây? Với Cố Thiên Nhân, cô không thể chấp nhận anh ấy, anh ấy xứng đáng có một người phụ nữ thực sự yêu anh. Còn với Tiểu Dương, cô lại không dám chấp nhận anh, cô không chịu nổi nếu thất bại một lần nữa.

Thật lâu sau, Tiểu Dương buông tay xuống, đứng thẳng người, quay lưng về phía cô, “Hiểu Hiểu, anh tự đối lòng chúc phúc cho em. Yên tâm, anh sẽ không đau lòng, anh sẽ đi tìm hạnh phúc của mình”.

Anh bước đi về phía cửa, cánh tay vịn vào chốt cửa.

Khương Hiểu Nhiên cảm nhận được bước chân anh sắp rời đi, trong lòng lặng lẽ nói, Tiểu Dương, anh đừng đi, đừng đi như vậy.

Cô gần như sắp bật gọi tên anh, nhưng môi lại cắn chặt.

Đầu cô vùi sâu vào gối, anh đi rồi, không bao giờ đến nữa.

Đây chẳng phải là tâm nguyện của cô sao? Nhưng vì sao tim cô lại đau đớn như vậy?

Anh đi rồi.

Một lúc lâu sau, cô từ từ ngẩng đầu, cái người vốn tưởng đã đi rồi đó, vẫn còn đang đứng ở cửa.

Cứ như vậy nhìn cô thật sâu.

Cô ngây ngốc nhìn anh.

Thời gian yên tĩnh trôi đi từng giây.

Cánh tay Tiểu Dương bật mở cửa, lẳng lặng đứng ở đó, vẫn bất động.

Khương Hiểu Nhiên chần chừ đứng dậy, từ từ đến gần anh, ba bước, hai bước, cách anh gần trong gang tấc.

Tiểu Dương không kiên nhẫn được vươn tay ôm chầm cô, giữ chặt cô trong vòng tay mình.

“Hiểu Hiểu, đừng thử thách anh nữa”.

Khương Hiểu Nhiên vùi đầu vào ngực anh, hay tay vòng ra ôm lấy thất lưng anh.

Hai người dính sát vào nhau, giống như trẻ sinh đôi kết hợp.

Khương Hiểu Nhiên cũng ngẩng đầu, trong mắt phủ kín một tầng sương mù, “Tiểu Dương, anh hãy cho em sự tin tưởng, hãy cho em lòng tin rằng chúng ta có thể ở bên nhau. Giống như anh đã từng nói, mãi mãi ở bên nhau. Em không thể sống nổi nếu lại chia lìa”.

“Hiểu Hiểu ngốc, sao anh có thể bỏ được em”. Môi Tiểu Dương nhẹ nhàng đặt lên hàng lông mi dài đẹp như lông vũ kia.

“Thật sự?”. Khương Hiểu Nhiên mở to mắt lo lắng hỏi, dáng vẻ trông như trẻ con.

Môi Tiểu Dương hạ xuống chóp mũi, rồi dừng lại trên đôi môi đỏ mọng của cô, sau đó tăng thêm lực mút vào.

Khương Hiểu Nhiên vẫn mở to mắt.

Bàn tay Tiểu Dương to lớn che lên mi mắt cô, “Ngoan, nhắm mắt lại”.

Sau đó, lưỡi anh bá đạo xông vào miệng cô, ở bên trong tinh tế nhấp nháp hương vị của cô.

Khương Hiểu Nhiên mất đi ý thức, mơ màng quay cuồng đến choáng váng, chỉ có thể ôm chặt lấy anh để đứng vững, không còn phản ứng nào khác.

Chờ khi cô phản ứng lại, hai người đã nằm ngã trên sofa.

Tay Tiểu Dương với vào trong áo cô, mân mê vuốt ve dọc sống lưng rồi lên đến vùng da thịt mịn màng của cô.

“Dương Dương ở trong phòng, đừng làm vậy”. Cô giận dữ nói.

Tiểu Dương nằm trên người cô thở hổn hển, “Làm sao bây giờ, anh không thể chịu nổi nữa rồi”.

“Mau đứng lên đi”.

“Vậy em giúp anh”. Tiểu Dương cầm tay cô đặt vào nơi đang cương cứng nóng bỏng.

Mặt Khương Hiểu Nhiên nhanh chóng nóng lên, người này cứ giống như trai trẻ vậy, đã lớn như vậy mà sinh lực vẫn tràn đầy.

Nhưng vào lúc này, di động Khương Hiểu Nhiên vang lên.

“Đã muộn như vậy rồi, người ta gọi báo điều xấu, đừng nghe”. Ngữ khí Tiểu Dương không hề vui vẻ.

“Chắc chắn là có việc gấp”. Khương Hiểu Nhiên đẩy anh, “Đứng lên đi, em không thể nỡ nữa rồi”.

Tiểu Dương rất muốn giải tỏa bất mãn lên đôi môi đỏ mọng của cô, hung hăng chà xát rồi nhấn chìm mình vào đó, nhưng anh vẫn phải miễn cưỡng đứng lên.

“Alô, Tô Tuấn à, có chuyện gì vậy?”. Khương Hiểu Nhiên đang ngồi trên sofa đột nhiên đứng dậy, “Lưu Sảng ở bệnh viện, muốn tới đến nhanh sao? Anh nói rõ ràng đi”.

End

---

[1] Bài hát Can You Feel The Love Tonight? – Elton John: là một bài hát đoạt giải Oscar và Grammy từ bộ phim hoạt hình năm 1994 của Disney có tựa Vua sư tử (tiếng Anh The Lion King).

mp3.zing.vn/bai-hat/Can-You-Feel-The-Love-Tonight-Elton-John/ZWZA0D09.html

Lời bài hát

There's a calm surrender

To the rush of day

When the heat of the rolling world

Can be turned away

An enchanted moment,

And it sees me through

It's enough for this restless warrior

Just to be with you

And can you feel the love tonight

It is where we are

It's enough for this wide-eyed wanderer

That we've got this far

And can you feel the love tonight

How it's laid to rest?

It's enough to make kings and vagabonds

believe the very best.

There's a time for everyone

If they only learn

That the twisting kaleidoscope

Moves us all in turn

There's a rhyme and reason

To the wild outdoors

When the heart of this starcrossed voyager

Beats in time with yours

And can you feel the love tonight

It is where we are

It's enough for this wide-eyed wanderer

That we've got this far

And can you feel the love tonight

How it's laid to rest?

It's enough to make kings and vagabonds
believe the very best.

———@_@———

20. Chương 39-40

Chương 39

Chiều chuộng

Khương Hiểu Nhiên vội vàng chạy ra khỏi nhà.

Khi đi xuống tầng, trời tối mù mịt. Bởi vì đây là khu nhà cũ nên trên hành lang không lắp đặt đèn sáng.

Cô đi theo bản tính, mắt không nhìn thấy nên suýt ngã xuống, Tiểu Dương ở sau ôm lấy thắt lưng cô. Cô hoảng hốt đứng đó, quên xuống tầng.

“Cô gái của tôi ơi, em đừng căng thẳng quá. Lưu Sảng sẽ không có chuyện gì đâu, em cũng không thể xảy ra chuyện gì được”.

Hai người vừa vào bệnh viện đã đến ngay khoa phụ sản.

Tìm được phòng bệnh 1508, Tô Tuấn đang ở trong phòng đi đi lại lại, Lưu Sảng nằm trên giường truyền dịch.

“Sao lại thế này?”. Ngỡ khí Khương Hiểu Nhiên không được bình tĩnh tra hỏi Tô Tuấn.

Tô Tuấn cau mày, “Tôi cũng không biết tại sao lại thế này”.

“Lại đây”. Lưu Sảng vẫy tay về phía cô, “Anh này lại chuyện bé xé ra to, em đã bảo anh đừng gọi, anh lại không nghe”.

“Em còn không có kinh nghiệm, Hiểu Nhiên tốt xấu gì cũng đã làm mẹ rồi, cô ấy đến đây, anh cũng yên tâm hơn”.

“Cậu ra ngoài với tớ một chút”. Tiểu Dương gọi bảo Tô Tuấn.

Khương Hiểu Nhiên ngồi trên mép giường, “Cậu làm tớ sợ sắp chết”.

“Không có việc gì. Chỉ là lúc tối tắm rửa thay quần áo phát hiện thấy quần lót có vết máu. Tớ liền nói cho Tô Tuấn nghe, anh ấy quá lo lắng nên đã đưa tớ đến bệnh viện ngay, nửa đêm lại còn gọi điện cho cậu nữa”.

“Cái này mà bảo là không có việc gì, thì cái gì mới là có việc nữa? Thế bác sĩ nói sao?”.

“Bác sĩ nói thai nhi của tớ đặc biệt không ổn định, dặn dò tớ bình thường hạn chế làm những vận động mạnh, luôn giữ tâm trạng tốt, còn phải ở lại bệnh viện kiểm tra vài ngày”.

“Cậu đây, lần đầu mang thai nhất định phải chú ý. Lần này may mà Tô Tuấn nhanh trí, nếu không không biết đứa nhỏ sao rồi”.

“Tớ thấy rất kỳ lạ, trước kia anh ấy kiên quyết không muốn có con, giờ lại thay đổi chóng mặt đến thế. Anh ấy thật sự rất lo lắng. Mấy ngày hôm trước còn đến hiệu sách mua một đồng sách báo, CD, nói hai người cùng nhau học cách nuôi dạy con”.

“Cậu cuối cùng cũng đợi được ngày này”.

“Tớ còn chưa hỏi cậu, muộn vậy rồi sao cậu và Tiểu Dương lại cùng nhau đến đây?”.

Khương Hiểu Nhiên dời tầm mắt ra chỗ khác, “À, nhà tớ có chút việc, anh ấy ở nhà trông Dương Dương”.

“Không thành thật, bây giờ là 12h giờ đêm rồi đấy, Dương Dương đã ngủ từ lâu rồi. Có phải hai người cô nam cô nữ, củi khô bốc lửa ..., ha ha, về sau không cần tớ nhiều lời. Phụ nữ ba mươi tuổi rồi, cái này dễ hiểu dễ hiểu”.

Khương Hiểu Nhiên nóng mặt, gắt giọng, “Được lắm Lưu Sảng kia, cái đầu heo của cậu bị Tô Tuấn làm hỏng rồi”.

“Đừng có xấu hổ thế, nam nữ không làm chuyện đó thì còn chuyện gì, bản năng giới tính mà. Không muốn mới không bình thường đấy”.

“Tớ thấy cậu sinh long hoạt hổ thế này, nào có chút gì giống dáng vẻ của bệnh nhân, tớ đến nhầm rồi”.

“Tức giận à, thôi mà đừng nóng, chị à em sai rồi, tỷ tỷ đại nhân đại lượng, đừng so đo với kẻ tiêu nhân này”. Lưu Sảng làm vẻ ai oán.

Khương Hiểu Nhiên cười lắc đầu, “ Bệnh nhân là to nhất, tớ nào dám giận cậu”.

Hai người phụ nữ nói cười đùa giỡn ở bên trong thì hai người đàn ông ở bên ngoài cũng đang trầm tĩnh nói chuyện.

“Tô Tuấn, Lưu Sảng có khỏe không?”.

“Ca, là tớ quá lo lắng. Ở viện vài ngày thôi, không quá nghiêm trọng”. Tô Tuấn cười đưa cho anh một điều thuốc.

Tiểu Dương nhận điều thuốc, anh châm lửa, “Tiểu tử nhà cậu cũng có lúc này à”.

“Ca, có phải tớ đã làm hỏng chuyện tốt của cậu không, tớ thật vô tâm”. Tô Tuấn nói xong làm vẻ có lỗi.

“Biết là tốt rồi, từ nay buổi tối không có việc gì đừng gọi điện lung tung”.

“Nếu không, cậu cứ đề nghị đấy, nhanh chóng sinh tiếp một đứa, sau này hai nhà ta kết thông gia”.

“Được đấy, con gái cậu gả cho con trai tớ”.

“Cái này rối loạn lắm, con tớ sắp chào đời rồi, con cậu còn không biết bao giờ mới có”.

” Biết cậu muốn con trai rồi, còn không thừa nhận”.

“Một chút suy nghĩ cũng không thể qua nổi mắt thần của cậu, ca ca, tớ phục cậu sát đất”.

Chờ khi hai người trở lại phòng bệnh, Lưu Sảng đang nằm trên giường bệnh ngủ, còn Khương Hiểu Nhiên gục trên mép giường, cũng đang ngủ.

Hai người đàn ông nhìn nhau cười.

“Ca ca, đánh thức cô ấy đi, đã hơn một giờ rồi”.

“Không được, cô ấy đang ngủ say, tỉnh lại sợ không ngủ được”.

“Vậy làm sao bây giờ, nếu không cứ để cô ấy ở đây ngủ với Lưu Sảng một đêm”.

“Đây là bệnh viện, cậu cho là khách sạn à, tớ đưa cô ấy trở về được rồi”.

“Nào để cho cậu vất vả với vợ thế, làm vậy sẽ tăng thêm gánh nặng cho tớ, sau này Lưu Sảng cứ lấy cậu ra làm tiêu chuẩn bắt tớ học tập”.

Về mặt Tiểu Dương thật nghiêm túc, “Tô Tuấn, tớ rất may mắn mới có cơ hội làm vậy với cô ấy”.

Tô Tuấn thu lại trêu đùa, anh hiểu rõ ý của Tiểu Dương.

Có những lúc bỏ lỡ đã bỏ lỡ rồi. Muốn đối tốt với một người nào đó, đáng tiếc đã không còn cơ hội.

Tô Tuấn đi đến trước giường Lưu Sảng, gạt tóc mái vương lên mi mắt cô gài về sau tai, sau đó lấy chăn đắp cho cô.

Tiểu Dương bế Hiểu Nhiên ra khỏi phòng bệnh, đã bao nhiêu năm rồi, trọng lượng cơ thể cô không có gì thay đổi, thậm chí còn nhẹ hơn trước kia.

Còn nhớ, lần đầu tiên công cô, đó là khi hai người ra ngoài du ngoạn, trên đường trở về bị kẻ trộm giật tiền. Lúc về muốn ngồi xe bus nhưng cả hai không có lấy một xu dính túi, đành phải đi bộ trở về. Đi suốt hai giờ, Khương Hiểu Nhiên thật sự không đi nổi, bắt đầu nhăn nhó, không chịu đi tiếp.

Lúc ấy anh bắt đầu nói, tiểu thư à, nếu không để anh công em, đường trường chinh gian khổ chúng ta đã đi hơn nửa rồi, không thể kiếm củi ba năm thiêu một giờ được.

Kỳ thực anh chỉ công một đoạn, Khương Hiểu Nhiên đã đòi xuống.

Hiếu Hiểu của anh thiện lương như vậy, đáng yêu như vậy, khiến người ta chỉ có thể yêu, thậm chí muốn chiều chuộng.

Ở trên lưng anh cô ngủ thật sự say, hương thơm từ người cô tỏa ra làm anh xao xuyến, hai tay cô vòng trước ngực anh, khi đi, lại vô thức đập vào anh. Có một chút đau, nhưng lại thấy rất thoải mái.

Mình cũng đã hơn ba mươi tuổi rồi, sao lại còn giống như đứa trẻ mới lớn vậy, anh cười nhạo bản thân mình.

Về nhà, bế cô đặt lên giường, cởi áo khoác, áo len cho cô, sau đó cẩn thận cởi giày của cô. Nhìn lại đồng hồ treo tường, đã là hai giờ sáng rồi.

Tiểu Dương vốn định trở về, nhưng lại thấy cô vô thức gọi tên anh, “Tiểu Dương”.

Giọng nói tuy nhỏ nhưng trong không gian yên tĩnh buổi đêm lại nghe thấy rất rõ ràng.

Anh không muốn đi về đêm khuya thế này, quá muộn rồi, anh lười biếng leo lên giường.

Khi giây phút anh nằm bên cạnh cô, cơ thể vốn mệt mỏi cả về thể xác và tinh thần đột nhiên tràn ngập sức sống.

Người cô thật sự thơm ngọt, mái tóc phủ kín cái gối làm khuôn mặt càng thêm nhỏ gọn, bình thường quen chửi chửi miệng, giờ thư thái mở ra, khe thở đều, mang theo vẻ trẻ con.

Tiểu Dương nằm nghiêng cười, nhìn kỹ cô, lại càng thấy buồn cười, rồi quay xuống nằm thẳng ở dưới.

Sáng hôm sau, Khương Hiểu Nhiên mơ màng dụi mắt. Tối hôm qua ngủ rất ấm áp, dường như có một vùng nước ấm bao quanh người.

Cơ thể cô vốn không tốt, hơn nữa lại còn thiếu máu, đến tối ngủ rất sợ lạnh. Cả mùa đông, sáng sớm mỗi ngày khi đứng dậy, chân đều thấy lạnh lẽo.

Cô sờ bàn chân, thấy ấm lạ thường.

A, đột nhiên thấy bên cạnh chân cô có cái gì thế này, cô vội vã đứng dậy.

Vừa cúi đầu đã thấy, cái khuôn mặt tuấn tú kia ngủ rất ngon lành.

Tiểu Dương đáng chết kia, mới được đi một tấc đã muốn tiến một thước sao, nhìn ánh mặt trời chiếu lên anh thật sáng lạn. Mới hôm qua đồng ý anh đã trèo ngay lên giường cô rồi.

Không được, phải đặt cho anh mấy điều luật thôi, bằng không không biết sẽ xảy ra chuyện gì.

Cô chạy nhanh ra khoác chiếc áo len.

“Mẹ, sao giờ này còn chưa rời giường, con muộn rồi đó”. Dương Dương đẩy cửa vào.

Khương Hiểu Nhiên vội vàng kéo cao chăn, che khuất đầu Tiểu Dương.

Trong lòng nghĩ thầm, nguy thật rồi.

Dương Dương đi đến trước mặt cô, nhìn chăm chăm vào cái chăn, “Mẹ, mẹ cũng chơi búp bê à, sao lại phòng lên thế này?”.

“Dương Dương”. Tiểu Dương chui lên từ dưới chăn.

Khương Hiểu Nhiên hung hăng trừng mắt liếc nhìn anh, ám chỉ anh cảm được nói lung tung.

Dương Dương tỏ vẻ hiểu biết nhìn hai người, “Không phải ngủ chung sao, ba mẹ bạn bè con đều thế, lại còn làm như chuyện gì thần bí lắm”.

“Bảo bối, con thật hiểu chuyện”. Tiểu Dương lập tức khích lệ.

“Được rồi, nhanh mặc quần áo vào, con ở bên ngoài chờ hai người”. Dương Dương dặn dò Tiểu đại nhân.

Chờ con gái ra ngoài, Khương Hiểu Nhiên thăm oán, “Đều tại anh đấy, tối hôm qua anh không về, nhìn xem, giờ làm trò cười rồi”.

Tiểu Dương đến gần cô, “Sớm muộn gì con nhỏ cũng biết, chẳng qua là đã biết trước một chút thôi”.

“Em chưa đồng ý anh cái gì đâu, anh đừng có mặt dày”. Khương Hiểu Nhiên xuống giường mặc áo khoác.

Tiểu Dương gật đầu phối hợp, “Thưa sếp, mong sếp ra chỉ thị, hạ lệnh nên làm gì bây giờ?”.

Rõ ràng lời nói rất nghiêm túc nhưng Khương Hiểu Nhiên lại nghe thấy trong đó có vẻ trêu trọc, cô hừ một tiếng, không thèm để ý đến anh, đi ra ngoài phòng.

Nhìn vẻ tức giận trong xấu hổ của cô, Tiểu Dương lại cảm thấy có cảm giác hưởng thụ.

Chẳng lẽ anh cuồng chịu ngược, thật kỳ lạ.

Bữa sáng không kịp làm, ba người ở bên ngoài mua đồ ăn sáng, giải quyết nhanh gọn trên xe.

Đưa Dương Dương đến trường trước, rồi đưa Khương Hiểu Nhiên đến siêu thị, xe dừng ở cửa siêu thị, Khương Hiểu Nhiên bước xuống.

Tiểu Dương nhìn trong gương chiếu hậu thấy chiếc xe BMW quen thuộc đằng sau, anh chạy nhanh ra mở cửa, xuống xe.

“Hiểu Hiểu”.

Khương Hiểu Nhiên dừng bước, quay lại nhìn anh.

Tiểu Dương bước nhanh đến, tay quàng lại khăn lên cổ cô, “Nhìn này, khăn quàng cổ cũng lộn xộn thế”.

Tiếp đó, cúi đầu xuống, hai tay đặt lên vai, nói thầm vào tai cô, “Buổi tối, anh đến chơi với Dương Dương”.

Thân hình anh cao lớn, dường như hoàn toàn ngăn tầm mắt cô nhìn về phía sau, nhìn vào cứ nghĩ anh hôn nhẹ lên má cô.

Chờ Tiểu Dương đi rồi, Khương Hiểu Nhiên vẫn không biết gì.

Tiểu Dương lái xe, trong lòng vui vẻ, cuối cùng cũng cho Cố Thiên Nhân ném thử tư vị thương tâm.

Tối hôm qua, anh ở cửa sổ nhìn thấy Cố Thiên Nhân khế hôn Hiểu Nhiên, tuy chỉ lên trán nhưng anh cũng thấy tức giận không chịu nổi.

Sau đó, Hiểu Nhiên lên lầu còn không cho anh một câu trả lời thuyết phục, giận dữ anh rất muốn bỏ đi.

Đi đến cạnh cửa, anh bình tĩnh trở lại.

Anh và Hiểu Nhiên đang đứng giữa thử thách gian khổ.

Lần này mà đi, anh không biết con đường đến với Hiểu Nhiên sẽ đi như thế nào.

May mắn là anh đã đợi được.

Mặc dù việc có quanh co, nhưng dù sao cũng có bắt đầu tốt.

Khương Hiểu Nhiên đứng ở cửa, có ngạc nhiên ít phút, sau đó mới đi vào siêu thị.

Cố Thiên Nhân ngồi trong xe, rút một điếu thuốc, châm lửa, nhìn khói thuốc lượn lờ, sau đó tiêu tan đến cuối cùng mới bước xuống xe.

Khương Hiểu Nhiên còn chưa đi vào cửa hàng đã nhận được điện thoại.

“Khương Hiểu Nhiên, cô được lắm, cô thật tốt. Tôi sẽ cho cô toại nguyện, để cho cô và Cố Thiên Nhân có đôi có cặp”. Người phụ nữ ở đầu bên kia điện thoại như bị tâm thần kêu to.

Tim Khương Hiểu Nhiên đột nhiên đập mạnh, nghe giọng hình như là Phan Yến Ny.

“Cô tốt lắm, tôi sẽ để cô và Cố Thiên Nhân ở bên nhau, nhưng tôi sẽ không bao giờ cho cô ngủ ngon mỗi tối, tôi có biến thành quỷ cũng sẽ không tha cho cô”. Người phụ nữ phát ra một tiếng cười lạnh.

“Phan Yến Ny, cô đang ở đâu?”. Khương Hiểu Nhiên cố giữ giọng mình bình tĩnh.

“Rất gần thôi, cô có thể đứng ở cửa siêu thị nhìn thấy tôi, nhưng khi đó tôi đã hóa thành quỷ khóc rồi, sẽ mãi mãi bám theo cô”. Người phụ nữ cười ha ha.

Khương Hiểu Nhiên cố nghĩ, cảm thấy không đúng.

“Phan Yến Ny, rốt cuộc cô ở đâu, mau nói cho tôi biết”.

“Sợ rồi sao. Tôi ở tầng thượng siêu thị của cô, một mình cô lên, không được phép nói cho người khác, bằng không tôi sẽ nhảy xuống thật”.

“Được, một mình tôi lên”. Khương Hiểu Nhiên miệng đồng ý nhưng trong lòng không nở.

Cô nghĩ lại, gọi điện thoại cho Tiểu Dương, điện thoại thông nhưng không có ai nghe máy.

Sao lại thế này?

Quên đi, cứu người quan trọng hơn, cô vẫn nên một mình lên tầng thượng.

Phan Yến Ny dựa lưng lên chỗ lan can, thấy cô đi lên, vẻ mặt không biết vui hay giận.

“Khương Hiểu Nhiên, lá gan của cô không hề nhỏ, dám một mình lên đây”.

“Yến Ny, có chuyện gì mọi người từ từ nói, cô không nên nghĩ quẩn như vậy”.

“Được, tôi sẽ nói thật cho cô. Cô có hay lên mạng không?”.

Khương Hiểu Nhiên thấy kỳ lạ với cái vấn đề này, “Tôi rất ít lên mạng”.

“Tôi thành người nổi tiếng rồi, ảnh chụp tôi đã được lưu truyền khắp nơi trên mạng”. Ngữ khí Phan Yến Ny thật bình tĩnh nhưng trong mắt lại lóe ra lửa giận.

Khương Hiểu Nhiên cảm thấy có gì đó không hay, nhưng không nói nên được vì sao.

Cô bước từng bước lên trước, tới gần Phan Yến Ny.

Phan Yến Ny đột nhiên ngồi xổm người xuống, cầm lên một cái chai.

End

Chương 40

Nguy nan

Khương Hiểu Nhiên thấy hành động kỳ lạ của cô ta, cái chai trong tay cô ta là gì vậy?

Khoảng cách hai người ngày càng gần, ngay lúc Khương Hiểu Nhiên cách cô ta chỉ còn hai, ba bước chân, ở phía sau truyền đến tiếng gọi, “Hiểu Nhiên, dừng lại”.

Ngay sau đó lại là một câu, “Hiểu Hiểu, dừng tiến lên”.

Khương Hiểu Nhiên quay đầu nhìn chỉ thấy hai người đàn ông vội vã đang đi về phía cô.

“Ha ha ha, tình cũ tình mới đều tề tụ đông đủ một chỗ, Khương Hiểu Nhiên, cô thật có bản lĩnh”. Một cơn gió thổi làm rối tung mái tóc xoăn của Phan Yến Ny, khiến bộ mặt cô ta càng trở nên méo mó.

” Cố Thiên Nhân, mọi người đều nói một đêm vợ chồng tình nghĩa trăm năm. Anh giỏi lắm, anh quên tôi, tôi không trách anh. Nhưng anh có cần thiết phải tuyệt tình như vậy không? Anh đưa ảnh chụp tôi lên

mạng. Không nghĩ đến giờ đây tôi lại trở thành nhân vật chính nổi tiếng, tất cả đều phải cảm ơn anh đã ban tặng “.

“Yến Ny, cô đừng kích động, bỏ cái chai xuống”. Cố Thiên Nhân khuyên bảo, “Mặc kệ cô tin hay không, tôi không tung ảnh cô lên mạng”.

Phan Yến Ny thấy hai người đàn ông chạy đến càng gần, lập tức nói với Khương Hiểu Nhiên, “Khương Hiểu Nhiên, cô bảo họ không cần đi lên, nếu không tôi sẽ nhảy xuống đó”.

“Hai anh đừng lại gần”. Khương Hiểu Nhiên chạy nhanh ngăn bọn họ.

Nhưng vào lúc này, trong mắt Phan Yến Ny lộ ra vẻ quỷ quái tàn ác, cô ta mở nắp chai, nhắm vào người Khương Hiểu Nhiên để hất thứ chất lỏng bên trong.

Khương Hiểu Nhiên không kịp phản ứng, một người từ phía sau đã bổ nhào về phía cô, chất lỏng về một đường cong duyên dáng trên không trung rồi rơi một phần vào người anh, phát ra tiếng kêu sùi sùi.

“Tiểu Dương, anh làm sao vậy, anh đừng làm em sợ”. Khương Hiểu Nhiên đỡ người anh bật khóc.

“Anh không sao, em đừng động vào”. Tiểu Dương mạnh mẽ ngăn cô lại.

“Phan Yến Ny, cô điên rồi”. Cố Thiên Nhân xông lên trước, cầm cái chai trong tay cô ta ném xuống đất.

“Phải, tôi điên rồi đây. Người phụ nữ kia có gì tốt mà sao các anh đều che chở cho cô ta. Nếu không có cô ta thì hồi học đại học tôi đã có một mối tình đẹp. Được rồi, chuyện trước kia, tôi sẽ không so đo với cô ta. Nhưng anh lại vì cô ta mà ly hôn với tôi. Còn dùng những tấm ảnh đáng chết kia uy hiếp tôi. Tôi không cam lòng, dựa vào cái gì cô ta được nâng niu trong tay, còn tôi lại bị coi như rác rưởi ném đi”.

” Thực tế là Phan Yến Ny, nếu không có Hiểu Nhiên, lúc trước tôi sẽ không bao giờ bắt đầu với cô”. Tiểu Dương đang đổ rạp trên đất nói.

” Tiểu Dương, anh đừng nặng tình quá, người phụ nữ này đã sớm gian díu với Cố Thiên Nhân rồi, chỉ khổ cho anh vẫn coi cô ta là bảo bối. Cả hai chúng ta đều là người bị lừa dối, anh đừng ngớ ngẩn nữa”.

Cố Thiên Nhân thương hại nhìn cô ta, “Yến Ny, cô có biết hay không? Hành vi vừa rồi của cô đủ để cô ở trong tù bóc lột vài năm đó”.

“Ngồi tù”. Phan Yến Ny đứng lặng ở đó, không nói thêm gì.

Cố Thiên Nhân đi qua, ngồi xổm trên đất, “Tiểu Dương, anh có dậy được không? Tôi đỡ anh”.

Tay Tiểu Dương chống xuống đất, từ từ đứng lên, “Tôi vẫn dậy được”.

Khương Hiểu Nhiên cũng đứng dậy, cô đỡ Tiểu Dương lên, phát hiện thấy chỗ áo ở cánh tay đã bị axit sunfuric ăn mòn, mục nát, khi ngẩng đầu lại thấy chỗ cổ có vùng da bị loét, máu đỏ chảy ròng xuống.

” A, Tiểu Dương nhanh đến bệnh viện”. Trong mắt Khương Hiểu Nhiên lộ ra vẻ sợ hãi.

Tiểu Dương lấy tay che đôi mắt cô lại, “Đừng nhìn nữa, chuyện bé xé ra to “.

Lúc này, trên sân thượng xuất hiện một đồng người, trong đó có vài viên cảnh sát.

“Phan Yến Ny, cô là người bị tình nghi có hành vi bất hợp pháp gây thương tích cho người khác, bây giờ tạm thời bắt giữ cô”. Cảnh sát công tay vào cổ tay cô ta.

Sắc mặt Phan Yến Ny xám xịt, lúc gần đi còn hung hăng trừng mắt nhìn Khương Hiểu Nhiên.

Cố Thiên Nhân nhìn theo Khương Hiểu Nhiên đỡ Tiểu Dương rồi đi cho đến khi hình bóng của họ đã biến mất mới cười khổ đi xuống sân thượng.

Vừa rồi, chẳng qua anh chỉ chậm một bước.

Từ đây, khoảng cách giữa anh và Khương Hiểu Nhiên càng xa ngàn dặm.

Khương Hiểu Nhiên muốn gọi xe đưa Tiểu Dương đi bệnh viện.

“Không cần, anh đi lấy xe, em về trước đi”.

“Không được, em đưa anh đi”.

“Đừng lè mề nữa, em về sớm nấu cơm đi, chờ anh về nhà có cơm nóng hổi ăn ngay, như vậy không hơn sao”. Ngữ khí Tiểu Dương quả quyết.

Nói xong, một mình anh lái xe đi đến bệnh viện.

Đến bệnh viện, bác sĩ kiểm tra miệng vết thương cho anh, cau mày.

Tiểu Dương biết dáng vẻ bản thân mình giờ rất chật vật, áo khoác phía sau gần như bị tàn phá, ở gáy có một chỗ đau nhức, có lẽ cũng dính ít axit sunfuric, cổ thì không cần nói, ngay cả mu bàn tay trái cũng bị bóng nặng.

Vừa rồi ở cạnh Hiểu Nhiên, anh cố ý giấu mặt sau cái áo, anh không muốn để cho cô nhìn thấy vết bóng nặng, anh lại càng không muốn nhìn thấy những giọt nước mắt của cô.

“Anh có bao nhiêu vết thương, trước hết tôi tẩy rửa sạch sẽ rồi băng bó, sau đó anh phải uống thuốc giảm đau hạ nhiệt. May mắn giờ là mùa đông, nếu không anh rất dễ bị nhiễm cảm”. Bác sĩ ở bên làm sạch miệng vết thương nói.

“Nhưng tôi còn đề nghị anh nằm viện quan sát vài ngày. Vết thương của anh tương đối sâu, chỉ sợ để lại sẹo”.

Tiểu Dương mỉm cười. “Không có việc gì đâu, tôi cũng không phải phụ nữ, để lại một chút sẹo thì tính làm gì”.

“Tôi không đồng ý với anh quan điểm đó, bây giờ đàn ông cũng phải quan tâm vẻ đẹp. Anh không biết thôi, có rất nhiều khách hàng đến thẩm mỹ viện là đàn ông đấy”. Bác sĩ phản bác lại anh.

Tiểu Dương thấy vị bác sĩ nam này khoảng chừng hai mươi mấy tuổi, bề ngoài nhã nhặn, trên mặt nhìn qua là biết được chăm sóc cẩn thận, liền không nói thêm gì nữa.

Lái xe trên đường khó khăn. Người chỉ dùng được một tay, tay kia chỉ đặt lên vô lăng, không dám dùng sức.

Chờ khi đến nhà Khương Hiểu Nhiên, đã là chiều tối.

Vừa vào cửa, Khương Hiểu Nhiên đã chạy ra lấy một đôi dép mới tinh từ trong tủ giày cho anh, “Đi vào cho ấm”.

Khi Tiểu Dương đi dép, cô nhìn thấy sau đầu anh băng bó nhiều bông gạc, vội đi lên trước mặt anh, “Anh nghỉ ngơi thôi, đừng đụng vào vết thương”.

Tiểu Dương ngồi trên sofa, vui vẻ xem tivi.

Khương Hiểu Nhiên pha một ấm trà xanh đặt trên bàn uống nước.

Đến đây bao nhiêu lần, đây là lần đầu tiên được hưởng thụ đãi ngộ cao cấp như vậy, trong lòng Tiểu Dương rất hoan hỉ, mọi đau đớn trên người dường như không còn cảm giác.

Khương Hiểu Nhiên tránh vào phòng bếp nấu cơm, trong lòng đau rát, vừa rồi thấy trên đầu Tiểu Dương băng bó nghiêm trọng như vậy, cô biết vết thương anh không hề nhẹ.

Khi đi mua đồ ăn, cô có ý mua cá quả, nghe nói món này rất nhanh giúp miệng vết thương lành lại, đun nhỏ lửa từ chiều cho đến bây giờ, sợ thịt cá đều mềm nhũn ra rồi.

Lúc ăn cơm, cô múc một bát canh lớn đặt trước mặt Tiểu Dương.

“Ba à, sao ba lại bị thương vậy?”. Dương Dương hỏi.

“À, đi đường không cẩn thận vấp ngã thôi. Dương Dương, từ nay con đi đường phải chú ý cẩn thận đấy”.

“Ăn canh đi, nguội lại tanh”.

“Mẹ, mẹ thật bất công, sao con lại không có canh?”.

“Bởi vì ba con bị thương, còn chúng ta không bị thương nên không cần ăn”.

“Hiếu Hiếu, anh không ăn nhiều như vậy được, chia một nửa cho Dương Dương”.

“Anh đừng chiều con bé quá, mà nó không thích ăn canh cá đâu, thấy anh có mà nó không có nên tị nạnh vậy thôi”.

Dương Dương bấu môi ăn cơm, thầm nói nhỏ giọng, “Bất công”.

Sau khi ăn xong, Khương Hiếu Nhiên ngồi trên sofa gọt táo, gọt xong rồi bổ thành nhiều miếng nhỏ bỏ vào trong đĩa, sau đó lấy đĩa cầm vào, ân cần đưa cho anh.

Tiểu Dương cầm một miếng bỏ vào trong miệng, thật ngọt, tiếp đó anh ăn thêm vài miếng.

“Ăn nhiều một chút, tốt cho tiêu hóa”. Khương Hiếu Nhiên khuyên bảo.

Tiểu Dương vốn định nói, ăn hoa quả trước khi ăn cơm tốt cho dạ dày hơn, nhưng thấy dáng vẻ tha thiết của cô, lại ngừng nói.

“Không ăn sao, sao anh lại không ăn nữa?”.

“Ai bảo vậy”. Tiểu Dương bưng đĩa lên, lấy một miếng rồi lại một miếng ăn.

“Sao phải ăn vội vàng như vậy, làm gì có ai tranh với anh”. Khương Hiếu Nhiên giận dữ cười.

Lúc cô cười, đôi mày cong cong, khuôn mặt rạng rỡ, đúng như bông hoa tràn đầy sức sống giữa mùa xuân, Tiểu Dương đang bưng đĩa, quên không bỏ xuống.

“Ngốc ạ”. Ngón tay trở Khương Hiếu Nhiên khẽ ấn lên trán anh.

Tay Tiểu Dương bắt lấy tay cô, tựa trán vào trán cô, mũi kề bên mũi cô, môi cũng gần đến milimet, “Anh mà là ngốc à, vậy sao có thể tạo ra Dương Dương có mầm móng tốt đẹp như vậy”.

Khương Hiếu Nhiên quay đầu, môi không cẩn thận cọ xát vào mặt anh, khuôn mặt càng thêm đỏ, “Không biết xấu hổ, chỉ có anh như vậy, mèo khen mèo dài đuôi”.

“Anh còn không biết xấu hổ hơn cơ”. Nói xong, Tiểu Dương nhào vào ôm cô ngã xuống sofa, môi vô cùng chính xác tìm kiếm mục tiêu, gán chặt không rời ra.

“Ba, ba mau đến đây dạy con làm đề tài”. Dương Dương ở trong phòng gọi.

Khương Hiếu Nhiên giục anh, “Còn không đi đi”.

Đợi con gái ngủ, kim đồng hồ đã chỉ 10h30.

Khương Hiếu Nhiên nhìn tay anh bị thương, “Hay anh ngủ ở phòng em, em sang phòng Dương Dương nằm được rồi”.

“Em ngủ cạnh anh rất tốt, việc gì phải ảnh hưởng đến con nhỏ”.

“Anh là bệnh nhân, xoay người sợ động phải vết thương. Anh không nghe lời em cho anh về nhà đấy”.

Tiểu Dương làm nũng tựa vào vai cô, “Không cần, anh sẽ thật ngoan”.

Lúc tối ngủ, Tiểu Dương nằm trên giường cô, trong chiếc chăn ấm có mùi hương quen thuộc, mùi thơm thoang thoảng trên cơ thể người phụ nữ anh yêu, anh nằm trên gối, khẽ hít sâu để thu lại mùi hương này.

Hiếu Hiếu, anh đã về nhà.

End

21. Chương 41-42

Chương 41

Ngọt ngào

Rất tự nhiên, Tiểu Dương đã dần dần bước vào cuộc sống gia đình với Khương Hiểu Nhiên.

Cách lễ mừng năm mới chỉ có vài ngày, nghĩ đến mẹ và dì sẽ đến, nhưng bốn người mà sống trong nhà bé như lòng bàn tay này hẳn sẽ chật chội. Hơn nữa Tiểu Dương lại bị thương, mỗi ngày ở đây lúc ăn lúc uống, tay chân sẽ rất bất tiện.

Khương Hiểu Nhiên còn chưa kịp lo lắng chuyện này quá đã nhận được điện tại của Tiểu Dương.

“Hiểu Hiểu”.

” Dạ”.

“Không có tinh thần à, nói chuyện như hết hơi vậy”.

“Ừm vâng”.

“Em có chuyện gì thế, đến bên hồ gặp anh”.

“Dạ”.

Khi Khương Hiểu Nhiên đi đến bên hồ, Tiểu Dương đã lái xe đợi ở đó, “Nhanh lên xe”.

Ngồi trên xe, Khương Hiểu Nhiên vẫn có dáng vẻ nhảnh nhảnh mặt nhú mày.

“Hiểu Hiểu, hôm nay không vui à?”.

“Không có gì thì sao mà vui được”.

“Vừa đúng lúc, lao động một chút tâm tình sẽ tốt”.

“Lao động?”. Khương Hiểu Nhiên nghi ặc nhìn anh

Tiểu Dương lái xe dọc bờ hồ đến một còt đường nhỏ, chạy đến cuối đường. Khương Hiểu Nhiên nhớ trước kia nơi này rất heo lánh, gần như không có người ở.

Đã đến cuối đường mòn đột nhiên thấy sáng sủa rộng mở.

Ở đó có những tòa nhà cao tầng đứng sừng sững, một kiểu sắp xếp biệt thự đan xen hợp lý, mỗi một căn biệt thự phía trước đều có a viên nhỏ với những cây cỏ hoa lá khác nhau phát triển mạnh mẽ.

Khương Hiểu Nhiên xuống xe, khẽ hít thở cái không khí nhàn nhạt mang nhiều hương thơm tinh tế, nhiều hương vị rất riêng của nơi đây.

Đi theo Tiểu Dương vào một tòa biệt thự, phòng khách không quá lớn như nhà của Lưu Sảng, nhưng bài trí đồ đạc tứ phương chính giữa đều rất có con mắt thẩm mỹ.

Trên sofa còn bọc một lớp màng mỏng, hiểu nhiên là vừa mua. Đối diện là chiếc kệ đặt một chiếc tivi LCD 55 inch.

Tiểu Dương ngồi trên ghế sofa vẫn còn được đóng gói, thì ra bộ sofa này được bọc một lớp nilong cẩn thận ngồi xuống còn phát ra tiếng sột soạt. Khương Hiểu Nhiên sờ tay lên lớp vỏ nilong, đệm sofa rất êm. Cô thả lỏng người ngồi lên, tái mái, rất đúng với giấc mơ của cô là có một ngôi nhà mới và bộ ghế sofa êm ái.

Từ phòng khách vào thăm đến nhà bếp, bộ bàn ăn màu gỗ thô, Khương Hiểu Nhiên thấy rất sang trọng.

Tủ bếp tổng thể mang màu xanh nhạt, tường còn được sơn màu trắng, nhìn qua rất nhẹ nhàng thư thái.

Đi lên tầng hai có bốn phòng, một phòng là thư phòng, ba phòng khác là phòng ngủ. Trong đó một phòng ngủ kéo dài ra liền với sân thượng rộng rãi, có đặt một bộ ghế mây để có thể thưởng thức phong cảnh bên ngoài.

Màu sắc chủ đạo là màu vàng, đồ nội thất màu lam nhạt, cửa sổ và sàn nhà là màu tím cô thích.

Tất cả rất giống với giấc mơ về ngôi nhà mới của cô.

“Hiểu Hiểu, anh nghĩ mẹ và dì sắp đến, nhà kia lại nhỏ, cần biệt thự này là anh mua trước đây, không lắm, nhưng vài người ở thì không có vấn đề gì”. Nói xong, anh đưa cô một chùm chìa khóa.

Khương Hiểu Nhiên cầm chùm chìa khóa, vẻ mặt do dự, không biết nên nhận hay không.

“Hiểu Hiểu, căn nhà này anh mua c Dương Dương, em chỉ giúp con bé bảo quản cho tốt thôi”. Tiểu Dương lấy một tập giấy tờ từ ngăn kéo, mở ra, bên trong sổ đỏ có viết tên Khương Dương.

Ngoài việc tiếp nhận có lẽ cô không còn cách nào khác.

“Anh không phải bảo em đến lao động sao?”.

“Em đấy, trời sinh mệnh vất vả. Nhà này nói lớn không quá lớn, nói nhỏ không quá nhỏ, nhưng quét dọn đến hai tiếng cũng chưa chắc đã xong đâu”.

“Về sau ở đây cũng phải làm còn gì”.

“Công ty anh có nhân viên tạp vụ làm bán thời gian, anh sẽ sắp xếp để người đó đến quét dọn vài ngày”.

Khương Hiểu Nhiên thấy Tiểu Dương đang nói liền sờ soạng lên sau đầu anh, vội vàng hỏi, “Đau lắm à?”.

Vẻ mặt Tiểu Dương ban đầu bình tĩnh nhưng ngay sau lại lộ ra vẻ đau đớn, khóe miệng còn run rẩy.

“Ngồi xuống đây”. Khương Hiểu Nhiên giúp anh ngồi lên mép giường.

Thấy dáng vẻ Tiểu Dương vẫn nhăn nhó, bàn tay cô nhẹ nhàng vuốt lên gò má anh, nhẹ giọng nói, “Được rồi, cố chịu, vết thương sắp lành rồi, từ từ sẽ không đau”.

“Anh biết cách để không đau”. Tiểu Dương làm vẻ nghiêm túc nói.

“Cách gì?”. Khương Hiểu Nhiên hỏi.

Tiểu Dương nhắm mắt lại, không nói gì.

Dưới đôi lông mày đen dày, đôi lông mi dài khê nhúc nhích, dưới chiếc mũi cao thẳng, đôi môi dày cong lên so với bình thường.

Khương Hiểu Nhiên tức thì hiểu ám chỉ của anh, mặt đỏ ửng đập nhanh, cô khê nghiêng đầu đặt một nụ hôn nhẹ lên môi anh.

Tiểu Dương mở mắt ra, cầu nhàu nhìn cô, “Anh còn muốn nữa”.

“Anh cho là được ăn đường ngọt sao, lại còn muốn nữa”. Khương Hiểu Nhiên trừng mắt lườm anh.

Tiểu Dương cố ý liếm môi, “Cái này còn ngọt hơn đường”.

Tay Khương Hiểu Nhiên véo lên cánh tay anh, “Đồ háo sắc, không biết xấu hổ”.

“Á”. Tiểu Dương ka trương kêu, “Có thể đổi chỗ đánh không? Chỗ này anh bị thương đấy”.

Nhìn thấy chỗ băng bó đầy băng gạc vừa bị cấu véo, trong lòng Khương Hiểu Nhiên xót xa nhưng miệng lại nói, “Đáng đời, nhìn anh còn ba a lắm”.

Khi Tiểu Dương lái xe ra đến bên hồ, tâm tình Khương Hiểu Nhiên vẫn còn ở trong biệt thự.

Nói là mua nhà cho con gái nhưng trang trí trang àng, đồ nội thất bên trong đều theo sở thích của cô. Trong sổ bất động sản có chứng nhận, ngày mua chính là ngày hai người họ mâu thuẫn.

Cô không tưởng tượng được, trong lòng Tiểu Dương một bên rất oán giận cô, nhưng một bên mua nhà, trang trí nhà àn àn theo ý nghĩ của cô, nhất định khó chịu lắm!

“Đưa em đến siêu thị anh về công ty”.

Khương Hiểu Nhiên nhìn thấy gáy, cổ, tay anh đều quần đầy băng gạc, tò mò cô hỏi, «Dáng vẻ anh thế này, chắc xuất hiện ở công ty sẽ khiến nhân viên nữ sợ hết hồn ».

Tiểu Dương vừa bực mình vừa buồn cười, “Nhìn em thế này không thể nhận ra lòng hiếu kì mạnh mẽ đến thế, em không nên bán sách, em nên đổi nghề sang làm phóng viên đi”.

“Thật ra em cũng muốn trở thành phóng viên, dù sao cũng có người muốn mà”. Khương Hiểu Nhiên tái mặt nói.

“Phóng viên nhìn xinh đẹp thế thôi, thực ra họ rất vất vả. Hay là em đến công ty anh, làm trợ lý cho anh, còn tốt hơn bán sách nhiều”. Ngỡ khí Tiểu Dương mang về trên trọc.

“Chịu sự quần thúc của anh, lại còn chịu sự bóc lột của anh, em không thèm”. Khương Hiểu Nhiên kiên định nói.

Tiểu Dương cười, đưa cô đến siêu thị rồi tự mình lái xe đến công ty.

Vừa rồi anh nói muốn cô đến công ty anh, không àn àn là lời nói đùa. Nghĩ đến cô ở siêu thị của Cổ Thiên Nhân bán sách, trong lòng anh luôn có điều khó chịu.

Tâm tư Cổ Thiên Nhân anh biết rõ.

Với tình hình trước mắt này thì anh đang chiến thế thượng phong. Nhưng nhân từ với kẻ địch chính là tàn nhẫn với bản thân mình. Nếu anh không thừa thắng xông lên, khó mà đảm bảo một ngày nào đó không có đường trở lại.

Nhưng quyền quyết định vẫn trong tay Khương Hiểu Nhiên, cuộc chiến này, một đấu một, xem ra anh vẫn cần nỗ lực rất nhiều.

Trở về công ty, trợ lý giao báo cáo thu nhập đầu tư tuần trước c anh xem qua.

Dù anh quen lạng lẽ hưởng thành công nhưng cũng không thể không mỉm cười.

Cuối năm ngoái, thời điểm thị trường chứng khoán trong nước xuống thấp nhất, anh đổ hết mọi tiền mặt trong tay mua vào, đến bây giờ tiền lãi gần như lên đến 60%, cũng chỉ có hơn ba tháng qua.

Lợi nhuận tuần trước rất khả quan, được 8%, xem ra thị trường chứng khoán đang trong thời gian nóng như lửa. Nhưng anh luôn quen việc đi trước người khác một bước, đầu tư có chút khác anh đều phải suy xét kĩ.

“Trợ lý Trương, anh đi thông báo cho bộ phận ngoại hối, để mắt c tôi thị trường đô la gần đây biến động ra sao, giá đồng Euro, bằng xu hướng phát triển trong suốt hai năm qua phân tích kỹ càng c tôi”.

“Dạ vâng, tôi lập tức đi ngay”.

Thư ký Lý bưng một ly cà phê c anh.

“Thư ký Lý, cô đặt c tôi mười phòng tiệc, cũng gần đến lễ mừng năm mới tôi muốn mời àn bộ nhân viên trong công ty đi liên hoan, nhưng đều phải mang theo người nhà”.

“Dạ được”. Thư ký Lý đáp nhanh.

Tiệc à, phải chọn một nơi thật tốt. Ông chủ mời khách, hôm nay đúng là có phúc ăn.

Tiểu Dương uống ly cà phê, hơi đắng nhưng rất có dư vị.

Di động vang lên tiếng tin nhắn, mở ra đã thấy, Tiểu đại ca, hôm nay là sinh nhật em, em muốn mời anh đi ăn cơm, có được không? Hương Hương.

Tiểu Dương nhăn mặt cau mày, tên Tô Tuấn này, không phải nói giúp anh giải quyết à, sao vẫn còn gửi tin nhắn đến thế này.

Vừa định trả lời, không có thời gian. Nghĩ lại, vẫn quyết định nên tự mình ra mặt thì hơn, nói gì thì tự mình nói c xong.

“Tiểu Lưu à, buổi chiều ba giờ gặp ở quán cà phê Trời Xanh”. Anh đơn giản nói rõ.

“Tiểu đại ca, anh đừng khách khí như vậy, người ta tên là Hương Hương, anh gọi thế c thuận miệng “.

” Cứ gọi Tiểu Lưu đi, dễ nghe”.

Tiểu Dương không đợi cô ta trả lời liền ngắt điện tại.

Ba giờ chiều, Tiểu Dương đứng giờ đến quán cà phê.

Lưu Hương Hương kia ngồi ở bàn cạnh cửa sổ, nhìn thấy anh xuất hiện cô ta mỉm cười rất tươi.

Nhìn dáng vẻ cô ta lúc này rất khác với hồi trước, tóc xoăn đã ép thẳng, trên mặt trang điểm đậm cũng đổi sang trang điểm nhẹ hơn, trông dáng vẻ có vài phần giống học sinh.

“Tiểu đại ca, anh uống gì, em mời”. Giọng nói cô ta nhẹ nhàng.

Cả người Tiểu Dương nổi da gà, “Một ly cà phê, anh còn có việc, không thể ngồi lâu được “.

“Tiểu đại ca, gần đây anh hay trốn tránh người ta nha, em có đáng sợ như vậy không?”. Tay cô ta nâng cằm, hai mắt ai oán nhìn anh.

“Tiểu Lưu, có một số việc chúng ta nên nói rõ ràng thì hơn. Lúc trước tìm em chỉ muốn em phối hợp diễn kịch với anh thôi. Thù lao quyết định năm vạn, bắt đầu đã trả ba vạn, còn hai vạn anh mang đến rồi đây”.

Nói xong, Tiểu Dương lấy trong cặp hai tập tiền mặt đặt trên bàn.

“Tiểu đại ca, trong mắt anh em thô tục như vậy sao. Từ nhỏ em không có anh trai, em cảm thấy anh rất thân thiếu nên muốn nhận anh làm anh”. Lưu Hương Hương mím chặt đôi môi tô son bóng.

” Tiểu Lưu, anh sớm qua tuổi nhận em gái rồi. Ý tốt của em anh hiểu”. Tiểu Dương giờ tay, nhìn xem giờ, “Buổi tối anh còn có việc, không ngồi với em thêm được”.

Lưu Hương Hương nhìn bóng dáng anh đi xa, tức giận ném hai tập tiền xuống đất.

Tiểu Dương đột nhiên xoay người trở lại trước mặt cô ta, thấy dáng vẻ xấu hổ của cô nàng, trong lòng cười thầm, ” Quên không nói với em một câu, anh không quen người khác không có việc gì lại gửi tin nhắn c anh”.

Chờ anh đi rồi, Lưu Hương Hương xoay người nhặt tiền bỏ trong ví.

Tiểu Dương ngồi vào trong xe, gọi điện tại c Khương Hiểu Nhiên, “Hiểu Hiểu, tối nay công ty anh liên an, anh muốn đưa Dương Dương đi”.

“Vâng, em gọi điện tại đến bà Trương, bảo bà không cần đón”.

“Em ăn ở đâu?”.

” Tiệp thì ăn luôn trên đường được rồi, một mình em cũng không muốn nấu”.

“Nếu không em cùng đến đi. Mọi người đều đưa người nhà, anh làm tổng giám đốc lại không đưa người nhà đến cũng không hay”.

“Ai là người nhà của anh?”.

“Em là mẹ của con anh, cũng coi như nửa người nhà. Mà có em ở cạnh Dương Dương cũng tốt. Anh chắc chắn phải đến các phòng khác kính rượu nhiều, Dương Dương không có người bên cạnh trông không được đâu”.

“Được rồi, anh đi đón Dương Dương, em trực tiếp qua đó sau”.

Tiểu Dương ngắt điện tại, mỉm cười, lái xe đi đón con gái.

Đến giờ cơm tối, phòng Tiểu Dương chỉ sắp xếp trợ lý, thư ký, và phòng quản lý tài vụ.

Chỉ một chút Dương Dương đã quen hết với mọi người.

Khi Khương Hiểu Nhiên bước vào vẫn còn nghe thấy tiếng nói cười trong phòng.

“Mẹ”. Dương Dương gọi cô.

Trợ lý và thư ký lần trước đã gặp qua cô, vội vàng đứng dậy, lại không biết xưng hô thế nào.

Khương Hiểu Nhiên nhìn mọi người xấu hổ, cười nói, “Tôi là Khương Hiểu Nhiên, mọi người gọi tôi là Hiểu Nhiên được rồi”.

“Chị Hiểu Nhiên”. Ba người cùng gọi.

Tiểu Dương kéo ghế bên cạnh ra, nhìn cô.

Khương Hiểu Nhiên ngồi bên cạnh anh.

Thư ký và quản lý đều là nữ, một người hơn hai mươi, một người ba mươi là cùng.

Có lẽ bình thường Tiểu Dương và cấp dưới quan hệ tương đối hòa hợp, vì thế không khí trên bàn cơm rất sinh động.

” Chị Hiểu Nhiên, tổng giám đốc Tiểu của chúng em là người đàn ông tiêu chuẩn của thế kỷ mới. Ngoài đến công ty ra thì chỉ biết có nhà. Trước kia, các nhân viên nữ trong công ty, từ những dì sáu mươi tuổi c đến các em thiếu nữ hai mươi tuổi đều từng thầm mến anh ấy”.

“Chị nói về bản thân mình đi”. Trợ lý cũng nhảy vào trêu đùa.

” Haizz, trước kia đúng là mộng tưởng hảo huyền, nhưng vừa thấy chị Hiểu Nhiên mộng đã tỉnh ngay. Nhìn người ta kìa, dáng người, khí chất đến dung mạo, cùng với tổng giám đốc Tiểu không phải trời sinh một cặp hay sao”.

Khương Hiểu Nhiên bị cô nàng trêu ghẹo, mặt ửng đỏ, cúi đầu ăn, không nói nhiều lời.

Về mặt Tiểu Dương vẫn trấn định, nhưng trong mắt tràn đầy ý cười.

Không sai, Tiểu Dương đi cùng trợ lý đến các phòng khác kính rượu.

Thư ký còn kéo Khương Hiểu Nhiên lại nói chuyện, “Vừa nhìn đã biết chị là phu nhân tổng giám đốc mà, lần trước con hồ ly tinh kia đến cũng phải bỏ về sớm”.

Trong lòng Khương Hiểu Nhiên trầm xuống, “Cô ấy có đến?”.

“Thực ra không vào, chỉ một lần thấy thập thò ở cửa công ty, trông cô ta lén lút không biết muốn làm gì”.

Khi Tiểu Dương về, rượu và thức ăn vẫn còn nguyên trên bàn, ba người cùng nhau rời đi.

Lúc đi đến đại sảnh khách sạn, Khương Hiểu Nhiên thấy một nam một nữ đi lướt qua, đứng ở cửa thang máy chờ. Khương Hiểu Nhiên cách đó không xa, thấy bọn họ ẩn tàng mười hai, nếu nhớ không nhầm đó là phòng nghỉ khách sạn.

Bởi vì người phụ nữ đi cạnh qua cô, còn người đàn ông đi bên ngoài nên cô không nhìn thấy rõ. Cô định quay lại nhìn kỹ nhưng Tiểu Dương đã giữ chặt cô lại, “Muộn rồi, Dương Dương buồn ngủ”.

End

Chương 42

Lửa băng

Trên đường trở về Khương Hiểu Nhiên còn đang suy nghĩ, bóng dáng người đàn ông kia rất quen thuộc, tuy bị người phụ nữ che khuất nhưng vẫn thấy có cảm giác quen thuộc.

Vì thế cô không nhịn được nói : “Đều tại anh đấy, người ta muốn đi xem cũng không cho, anh không biết phụ nữ trời sinh đã có tính tò mò hay sao”.

Tiểu Dương lái xe, “Em không biết tò mò hại chết con mèo hử, quan tâm xem anh ta là ai làm gì, chỉ cần không phải là anh là được”.

“Xem ra anh cũng muốn ném thử nhiều mùi vị bên ngoài nhỉ”. Nhớ tới lời thư kí nói, ngữ khí cô cũng bắt đầu chanh chua lên.

“Nói gì thế, anh là loại người đó sao”.

“Bây giờ người nào cũng đều đeo mặt nạ, bề ngoài nhìn trung thực, thực chất bên dưới rất png lưu”.

“Càng nói càng thái quá, không thêm nghe em nói nữa”.

Khương Hiểu Nhiên kéo con gái ngồi sát cạnh, nhắm mắt lại ngủ một giấc, không nói thêm gì.

Xe rẽ trái rẽ phải, đi đến khu biệt thự.

Tiểu Dương mở cửa xe, bế con gái từ trong tay Khương Hiểu Nhiên.

Đi theo sau Tiểu Dương, bước chân cô chậm lại, vào phòng khách xong cả người cô vẫn thấy không tự nhiên.

Tầng hai có một phòng dành c trẻ con, trong phòng trần ngập thú bông, giường hai tầng, tường còn sơn vẽ nhân vật ạt hình sinh động.

Bên cạnh bàn học còn có một tủ đồ chơi lớn, trong đó đựng đủ loại đồ chơi khác nhau.

Tiểu Dương cẩn thận đặt con gái vào giữa giường, cởi quần áo ngoài, giày dép, rồi đắp chăn bông lên người con bé.

Sau đó đóng cửa lại.

Khương Hiểu Nhiên ở ngoài hành lang không ngừng đi đi lại lại.

“Hiểu Hiểu, khuya rồi, đi ngủ thôi”.

“Anh, ..., anh này, em chưa nói, đến đây rồi. Bàn chải đánh răng và khăn mặt không có”. Khương Hiểu Nhiên thầm oán anh.

Tiểu Dương cười kéo tay cô, đưa cô vào ilet trong phòng ngủ.

Bên giá bằng inox có xếp thứ tự cốc, kem đánh răng, bàn chải đánh răng, khăn mặt, dầu gội, sữa tắm.

“Còn thiếu gì không nhỉ?”.

Khương Hiểu Nhiên còn không tiểu hóa nổi những thứ mình vừa nhìn được, tất cả đều đầy đủ, thì ra anh ấy đã có dự mưu từ lâu.

Thấy dáng vẻ ngơ ngác của cô, Tiểu Dương khẽ xoa má cô.

Cô vừa kịp lấy lại tinh thần, Tiểu Dương đã đóng cửa đi ra ngoài.

Rửa sạch sẽ xong, Khương Hiểu Nhiên lên giường, đệm có gì đó hơi cứng, cô sờ sờ, thì ra ở dưới chăn có cái điều khiển.

Cắm điện, cô nằm trên giường mở Tivi, có rất nhiều đài đang phát sóng phim “Nhà nhỏ” [1].

Nếu là trước đây, xem bộ phim này chắc chắn cô sẽ cảm động. Nhưng lúc này cô đang nằm trong căn phòng ngủ rộng rãi tãi mái, lại còn được trang àng sang trọng, bên ngoài có hoa viên tươi mát, cô không có tư cách hối hận.

Lúc xem đến cảnh Tống Tư Minh và Hải Tảo gian dú với nhau, cô thấy rất tức giận và kích động.

Nhớ ngày xưa, Tống Tư Minh và vợ đã từng có những quãng thời gian rất đẹp.

Thời gian trôi qua, vẻ đẹp của người phụ nữ đã sa sút và bị cuộc sống tình dục vợ chồng mài mòn. Người đàn ông còn lấy cớ xuất tinh, không còn tiếng nói chung với vợ, không còn những ngày hạnh phúc với vợ.

Kỳ thực, chỉ là muốn tìm lý do để ra bên ngoài ăn vụng mà thôi.

Trong đầu cô không khỏi nhớ đến lời thư kí nói, cô gái tên Hương Hương kia còn đến tận cửa công ty. Mặc dù Tiểu Dương nói anh và cô ấy không hề có gì nhưng cô ấy vừa trẻ lại xinh đẹp như vậy, khó có thể đảm bảo một ngày nào đó anh không bị cám dỗ.

Miên man suy nghĩ hồi lâu, cô mơ màng chìm vào giấc ngủ.

Đến nửa đêm cảm thấy cơ thể có gì đó bị đàn áp, khó thở.

Cô bật đèn đầu giường, mông lưng mở mắt mới phát hiện Tiểu Dương đã sớm leo lên giường nằm phía sau ôm cô và đang ngủ rất say.

Cô đột nhiên đẩy anh ra, “Tiểu Dương, sao anh lại ngủ ở đây?”.

Tiểu Dương cảm thấy trong tay vắng vẻ, lại tiến đến ôm lấy cô từ sau lần nữa, sau đó thỏa mãn thở sâu một tiếng.

Vòng ôm của anh rất mạnh mẽ, Khương Hiểu Nhiên không thể tách khỏi lồng ngực anh.

Hơn nữa càng giãy giụa, cơ thể anh càng siết chặt vào cô khiến hơi nóng kịch liệt bay lên, tay còn kiên quyết giữ chặt mông cô.

“Đừng giả bộ ngủ nữa, anh cố ý phải không?”.

” Hiểu Hiểu, phòng kia anh không có chăn, trời lạnh thế này, anh biết em cũng không muốn anh lại sinh bệnh nên đã chủ động dành vòng ôm miễn phí này c em đây”.

“Vậy anh thả lỏng ra một chút không được sao?”.

Bàn tay Tiểu Dương từ thắt lưng đi xuống, sau đó dừng lại ở bộ phận mẫn cảm của cô.

“Hiểu Hiểu. Đám thông ở dưới này.... “. Ngửi khí Tiểu Dương thật chân thành.

Chắc chắn là cố ý.

Khương Hiểu Nhiên hét lên một tiếng, cả cơ thể nóng lên.

Tiểu Dương chớp lấy thời cơ ngậm vành tai cô, tinh tế liếm cắn.

Một bàn tay bị thương còn đang quấn băng gạc cũng không nhàn rỗi đặt lên chỗ mềm mại cao nhất của cô.

Băng gạc thô ráp thỉnh thoảng chà xát nơi da thịt mềm mại của cô, hơi hơi đau nhưng tim Khương Hiểu Nhiên lại thấy mềm nhũn ra.

Trong lòng khe thở dài, đàn ông đúng là dùng nửa thân dưới suy xét vấn đề, đã bị thương như vậy rồi mà còn không thêm quan tâm đến nó nữa. Vì thế cô càng không dám giãy giụa, sợ đụng vào vết thương của anh.

“Tiểu Dương, anh bị thương thế này thì không nên làm vậy”. Cô nói thật uyển chuyển.

“Không làm vậy anh không chịu nổi mất”. Tiểu Dương mơ hồ trả lời, “Không tin, em sờ xem”.

Nói xong, bắt lấy tay cô đặt vào chỗ nóng rực.

Khương Hiểu Nhiên thấy cánh vầng, tay càng không dám động.

Tiểu Dương đè lên người cô, miệng làm càn tiến sâu vào cô, dịu dàng mạnh mẽ nếm thử từng dây thần kinh mẫn cảm của cô.

Cô không thể thở nổi, tay lặng lẽ siết chặt thắt lưng anh, hai người quấn chặt lấy nhau.

Lửa nóng trên da thịt Tiểu Dương áp chặt vào làn da hơi lạnh của cô, cô àn àn đầu hàng.

Cảm giác ấy, chỉ có trong giấc mơ.

Cả người cô run rẩy, àn tể bào trong cơ thể thét gào, cho em. Giống như người bộ hành trên sa mạc gặp được ốc đảo, cơn khát sắp tuyệt vọng đã tìm thấy một tia hy vọng trên đảo Cam tuyền.

Cảm giác thời khắc đẹp nhất đã lên đỉnh điểm, cả thể xác và tinh thần giao hòa, hận không thể hòa nhập đối phương vào làm một.

Tựa hồ như có điện giật, cảm giác run rẩy chạy dọc sống lưng đến đỉnh đầu, máu tăng tốc chảy về, Tiểu Dương ra sức tiến vào, trước mặt cô có một vệt sáng trắng xẹt qua, nháy mắt sau đã mất đi ý thức.

Khi tỉnh lại, phía dưới có chút đau nhức, Tiểu Dương cẩn thận cầm khăn lau cho cô.

Khương Hiểu Nhiên không thể tin vào hai mắt mình, cô đoạt lại khăn, nhẹ giọng nói, “Để em tự làm”.

Tiểu Dương cười nhìn cô, “Lại còn ngại nữa”.

Khương Hiểu Nhiên nhắm mắt lại, không dám nhìn anh.

Tiểu Dương nhận khăn lau từ tay cô, xuống giường, ném vào phòng tắm.

Người này, quần áo còn không mặc quần áo, cứ trần truồng đi lại nghênh ngang trong phòng thế kia, Khương Hiểu Nhiên vừa mở mắt đã xấu hổ nhắm lại.

“Bà xã”. Tiểu Dương chui vào trong chăn, ôm chặt lấy cô.

“Ai là bà xã của anh, đừng có nói lung tung”. Khương Hiểu Nhiên quay lưng về phía anh.

“Nếu không ngày mai chúng ta đi đăng kí, thế không phải sẽ danh chính ngôn thuận sao”.

“Việc này phải thận trọng”. Ngự khí Khương Hiểu Nhiên nghiêm túc.

Trong lòng Tiểu Dương biết cô vẫn có nỗi bất an riêng nên anh không miễn cưỡng, “Tâm trí non nớt của anh bị thương, em phải bồi thường c anh”.

Bồi thường? Không đợi cô phản ứng, Tiểu Dương lại bắt đầu một cuộc tổng tiến công mới.

Hôm sau tỉnh lại, người nóng hầm hập, phản ứng đêm qua quá mệt mỏi, đến giờ hai người vẫn còn chưa mặc quần áo,

Cô vội vàng cuộn tròn chăn lại, ngăn cách ở giữa với anh.

Hơn nữa cơ thể Tiểu Dương lộ ra ngoài, lạnh quá bực mình.

« Trời lạnh thế này sao em lại lấy hết chăn chứ? ». Anh cố kéo chăn về.

Bờ vai trắng ngần Khương Hiểu Nhiên hở một nửa ra ngoài.

Nhưng vào lúc này, cửa bị đẩy mạnh ra, Dương Dương thò đầu từ ngoài cửa vào.

“Ba mẹ à, bụng con đói lắm rồi đây, sao còn không dậy đi?”.

Khương Hiểu Nhiên sợ đến mức chui sâu vào chăn nhưng bị Tiểu Dương giữ chặt.

“Dương Dương, con đánh răng trước đi, mẹ rời giường ngay đây”.

Tay Tiểu Dương không biết là vô tình hay cố ý lại đặt ngay ở chỗ mềm mại của cô.

Đầu chôn sâu vào gáy cô, hơi thở nóng hổi phả ra làm cô cảm thấy râm ran.

Khương Hiểu Nhiên trốn vào chăn mặc đồ lót, miệng nhỏ giọng quát, “Bỏ ngay móng vuốt của anh ra”.

Tay Tiểu Dương nâng cằm cô, cười hì hì, “Bà xã, không cần hung dữ như vậy, rất dễ có nếp nhăn lắm”.

Khương Hiểu Nhiên nhanh nhẹn mặc quần áo, lao nhanh ra khỏi cửa.

*

Khi Tô Tuấn về nhà đã là hai giờ đêm.

Trở về phòng, Lưu Sảng còn đang ngủ say.

Anh rón rén lấy bộ đồ ngủ đi vào ilet, bật nước nóng chuẩn bị tắm rửa.

Vừa rồi ở khách sạn anh nhìn thấy Tiểu Dương và Khương Hiểu Nhiên đi lướt qua, vội vàng vào chỗ chờ thang máy. May mắn Tiểu Dương kéo Hiểu Nhiên ra, nếu không bị cô ấy bắt gặp hẳn sẽ không hay.

Tắm rửa sạch sẽ, tẩy sạch mùi vị người phụ nữ kia.

Cái con quỷ nhỏ hôm nay rất quái, hai người ở trên giường làm vài hiệp, mệt nhoài như sắp chết. Vốn anh có thói quen ở bên ngoài tắm rửa rồi về nhà.

Nhưng thật sự quá mệt, đành phải về nhà gột rửa.

May mà Lưu Sảng đã ngủ say, nếu không để cô ấy nhìn thấy sợ lại nghi ngờ. Nghe người ta nói phụ nữ có thai tâm tình phải thật tốt, nếu không sẽ ảnh hưởng đến phát triển thai nhi.

Tốt nhất cắt đứt với cái con quỷ nhỏ kia, cũng có mấy tháng, cố nhẫn nhịn đi.

Kỳ thực đã quan hệ với nhiều phụ nữ như vậy nhưng cẩn thận nghĩ lại vẫn hương vị của bà xã là tốt nhất.

Sạch sẽ, nhẹ nhàng, tãi mái, không giống một số phụ nữ còn có mùi hôi nách.

Giống như khát nước, uống nước ngọt ban đầu chỉ là giải khát, nhưng một thời gian dài sẽ càng thấy khát nước hơn. Nước lọc có vẻ nhạt nhẽo không có mùi vị gì cả nhưng lại là đồ uống tốt nhất, thực sự làm người ta không thể không có nó.

Trong lòng có chủ ý, tâm trạng Tô Tuấn cũng tãi mái thư giãn.

Vừa tắm rửa vừa thì thầm hát khe.

Lưu Sảng ngủ không yên trên giường, buổi tối nhận được điện tại Tô Tuấn nói không về nhà ăn cơm, đến tối muộn mới về nhà, trong lòng cô đã thấy có chút bất an.

Đợi đến mười hai giờ, anh không về nhà, lòng cô càng thấy ảm. Cô gọi điện tại c anh, nhưng vừa kết nối thông lại bị ngắt ngay.

Là ai đã nhận điện tại, vì sao không nói chuyện đã ngắt luôn.

Ôm theo nghi vấn, cô mơ màng nằm ngủ, nhưng vẫn không ngủ sâu được.

Lúc vừa Tô Tuấn đi vào, cô liền bừng tỉnh ngay nhưng lại cố ý giả vờ ngủ.

C đến khi anh vào ilet tắm rửa, tim cô đột nhiên trầm lại như bị rơi xuống vực thẳm. Cô biết, Tô Tuấn có thói quen, mỗi lần ăn vụng bên ngoài đều tắm rửa sạch sẽ.

Nhưng, mọi lần đều ở bên ngoài giải quyết, hôm nay lại về nhà tắm, có lẽ chơi quá điên cuồng ở đó nên không có được nữa.

Lưu Sảng nhẹ nhàng đứng dậy, đi đến bên tủ quần áo, mở ra, lấy cái áo kác hôm nay anh mặc, đưa lên mũi ngửi thử, quả thực có mùi hương xa lạ.

Cô ngơ ngác đứng đó.

Cửa ilet mở ra, phát ra tiếng kêu nhẹ.

Lưu Sảng cuống quýt đặt áo vào chỗ cũ rồi trở lại trên giường.

Tô Tuấn đi đến bên giường, thấy cánh tay Lưu Sảng lộ ra ngoài chăn, mỉm cười.

Đã sắp làm mẹ rồi mà cứ như trẻ con, ngủ cũng không yên.

Anh kéo cao chăn, đắp qua cánh tay và vai cô, sau đó mình cũng chui vào trong chăn ấm.

Hai người tựa lưng vào nhau ngủ.

Đôi mắt đang nhắm lại của Lưu Sảng từ từ mở mắt ra, một giọt nước mắt trong suốt lặng lẽ rơi xuống.

End

---

[1] Bộ phim “Nhà nhỏ” (2009) là bộ phim truyền hình dài 35 tập phản ánh về nhiều khía cạnh xã hội như: tình dục, tình yêu, nhà tù nô lệ, tham nhũng, kì thị viêm gan B,... những chủ đề quan tâm của xã hội thu hút nhiều khán giả. (dịch tóm tắt từ zh.wikipedia.org/wiki/%E8%9C%97%E5%B1%85)

Bộ phim được chuyển thể từ tiểu thuyết “Từ chuyện Nhà ra chuyện Giường” của nhà văn Lục Lục đã được NXB Văn hóa Thông tin xuất bản vào tháng 3/2011.

Trong đó Tổng Tư Minh là thị trưởng thành phố, có chức có quyền trong một lần tình cờ gặp Hải Tảo, vẻ đẹp như mơ của cô đã khiến anh như sống lại những năm tháng sinh viên. Hải Tảo có một tình yêu trong sáng và thuần khiết với Tiểu Bội, nhưng vì cuộc sống khó khăn khi bon chen trong nhịp sống hối hả của đô thị đã đưa đẩy Hải Tảo đi vào con đường mới, trở thành bồ nhí của Tổng Tư Minh và không thể quay trở về mối tình với Tiểu Bội.

Xem chi tiết nội dung: www.sachhay.com/book/201103095418/tu-chuyen-nha-ra-chuyen-giuong.aspx

22. Chương 43-44

Chương 43

Hiếu lắm

Đã đến gần lễ mừng năm mới, bà Khương và dì ngồi xe Tiểu Dương đến nhà mới.

Vừa lúc ăn cơm tối, Khương Hiếu Nhiên bận rộn trong phòng bếp, Dương Dương thì ở ngoài vườn hoa chơi.

Bà Khương vào phòng khách, nhìn thấy phòng khách rộng rãi, có cầu thang, cảm giác như một khu vườn lồng lộng bày trí sang trọng. Sống đến sáu mươi tuổi, bà cũng chỉ nhìn thấy ngôi nhà to lớn trên TV.

“Mẹ, con đặt hành lý của mẹ và dì ở tầng một, đỡ phải đi cầu thang lên tầng hai”. Tiểu Dương xách theo hai túi vali đi vào phòng khách.

“Cứ để đấy đi, con nghỉ ngơi đã”.

Dì đi vào phòng bếp xắn ống tay áo, “Hiếu Nhiên, cần giúp gì không, để dì làm giúp cho”.

Khương Hiếu Nhiên đang thái rau, thấy bà bước vào vội vàng bỏ dao, tay đặt lên vai xoay người bà kéo ra ngoài, “Dì à, dì nghỉ ngơi đi, con xong ngay đây”.

Bà Khương và dì ngồi ở phòng khách, Tiểu Dương ngồi một bên.

“Tiểu Dương à, mẹ nghe nói con mua ngôi nhà này cho Dương Dương”.

“Vâng ạ, nhiều năm nay con đã không quan tâm chăm sóc cho Dương Dương và Hiếu Nhiên”.

“Nghe khẩu khí con như vậy, hẳn vẫn chưa quên Hiếu Nhiên”. Dì hỏi tiếp.

“Năm đó chúng con ly hôn là quyết định vội vã, đã nhiều năm trôi qua vẫn cảm thấy Hiếu Nhiên là thích hợp nhất với con”.

“Tiểu Dương, lúc trước hai đứa ly hôn mẹ cũng không đồng ý, cũng không phải không có cơ sở tình cảm, nói một câu tính tình không hợp liền ra đi. Tính tình Hiếu Nhiên mạnh mẽ, chuyện lớn như vậy cũng không thương lượng với mẹ. Nhưng đã ly hôn rồi mẹ cũng không ràng buộc hai đứa”. Bà Khương uống ngụm trà.

“Mẹ, mẹ yên tâm, con đã hơn ba mươi tuổi rồi, nếu đã quyết tâm ở bên nhau thì con sẽ mãi không thay đổi”.

“Có được những lời này của con trong lòng mẹ cũng cảm thấy yên tâm. Bên nhà con đã biết quyết định của con chưa?”.

Tiểu Dương dừng lại một chút rồi đáp. “Dạ”.

“Vậy là tốt rồi, tuy nói hôn nhân là chuyện của hai người nhưng nếu không có người lớn chủ trì vẫn không được”.

Cơm nước xong, Tiểu Dương và con gái lên tầng chơi.

Có lẽ mẹ và dì đi đường dài mệt nhọc nên cũng sớm vào phòng ngủ.

Khương Hiểu Nhiên ngồi ở phòng khách xem tivi.

Tivi đang phát chương trình những bà nội trợ, có ba cặp tuyển thủ đấu nhau, vào siêu thị mua đồ không ngừng, một lát xe đẩy đã đầy ắp.

Khương Hiểu Nhiên đang ảo tưởng, bản thân mình tuyệt đối không mua gì, sau đó người chủ trì tuyên bố cô có tổng số tiền cao nhất nên đạt được giải thưởng mua sắm đầy một giỏ hàng của tất cả mặt hàng trong đây.

Nghĩ vậy cô bật cười ra tiếng.

“Cười ngây ngô gì thế?”. Tiểu Dương nằm ở sofa sau lưng, miệng kề bên gò má cô hỏi.

Khương Hiểu Nhiên cũng không muốn nói tâm sự mình cho anh nghe, sợ bị anh trêu chọc.

“À, lâu không xem nhiều chương trình như này, rất buồn cười”.

Tiểu Dương nheo mắt, cái chương trình nhàm chán này, nhưng miệng lại nói, “Thỉnh thoảng xem để thư giãn rất tốt đấy”.

“Mà trước kia không phải anh ghét nhất thấy em xem những chương trình kiểu này sao?”.

Bây giờ vẫn ghét như thế, nhưng chỉ cần em vui là được.

Tiểu Dương cười, “Thay đổi thế này không phải tốt à?”.

Khương Hiểu Nhiên “Ừm” một tiếng, ánh mắt còn nhìn chăm chăm lên màn hình.

Không nhìn anh, trong lòng anh không thoải mái.

Tiểu Dương vòng qua ngồi bên cạnh cô, tay ôm chặt thắt lưng cô, một tay khác đặt lên bụng cô, nhẹ nhàng vuốt ve, rồi từ từ chuyển lên nơi tròn trĩnh của cô.

Khương Hiểu Nhiên thoáng giật mình, cơ thể chợt mềm nhũn, mặt đỏ, “Anh điên à, mẹ ở trong phòng, ngộ nhờ nhìn thấy anh....”.

Tiểu Dương không để cô nói hết câu đã chặn miệng cô lại, không đi sâu vào nhưng không ngừng giữ chặt cổ họng.

Sau một lúc lâu mới rời môi cô.

Khương Hiểu Nhiên thở sâu, “Điên à, anh làm gì vậy?”.

“Bà xã à, không còn cách nào khác, nhìn em rất ngon lành”.

“Nghĩ em là kem sao mà ngon”.

“Thật sự hiểu biết đấy”. Tiểu Dương hôn một cái lên má cô.

” Đi ra, đi ra đi, thật không chịu nổi anh”.

“Thật sự muốn anh đi? Nếu không anh sẽ ở lại, mà trên tầng còn phòng trống đấy”.

“Đừng bậy bạ, mẹ và dì ở đây anh đừng nghĩ lung tung. Anh về sớm ngủ đi. Ngày mai anh còn phải đi thay băng”.

Tiểu Dương không quan tâm nói, “Không có việc gì, thay băng sau cũng được, giờ để vậy cũng tốt”.

“Nhỡ có sẹo thì sao”.

“Không phải càn nam tính sao, đúng là hợp ý anh”.

Khương Hiểu Nhiên gơ tay sờ cổ anh, nghĩ đến một vết sẹo lớn ở đây, trong lòng cô đau xót.

“Được rồi, anh đi”. Tiểu Dương thấy đáng vẻ đau lòng của cô, bỗng nhiên đứng dậy rời đi.

Khương Hiểu Nhiên còn chưa lấy lại tinh thần, người đã không thấy bóng dáng đâu.

Lúc tối ngủ đi động bỗng vang lên tiếng có tin nhắn.

Mở ra đã thấy, Anh đã về nhà, em đang làm gì vậy?

Vội trả lời, đang chuẩn bị ngủ.

Vậy được rồi, an tâm ngủ đi. Bà xã của anh.

Cô nghĩ thật buồn nôn.

Nhưng, nghĩ lại đó mới chính là con người anh, anh đã trở về.

Tắt di động, Khương Hiểu Nhiên kê đầu lên gối nhưng không ngủ được.

Mặc dù lúc đầu nằm lên, chăn nóng hừng hực, cơ thể cảm thấy ấm áp hơn nhiều.

Nghĩ đến tối qua, Tiểu Dương nhiệt tình như vậy tim cô đột nhiên đập mạnh.

Ban đầu cơ thể hơi lạnh không hiểu sau nóng lên, cứ như lửa đốt.

Không có gì đâu, cô thầm nhắc bản thân, vừa mới rời nhau đã nghĩ đến anh. Giống như nhớ lại hồi còn yêu nhau cũng vậy, mỗi một phút không gặp đã nghĩ không ngừng.

Khương Hiểu Nhiên, dừng giống như cô gái trẻ nữa. Mày bình tĩnh đi. Không dư thừa tình cảm để ày tiêu xài đâu, mày sẽ thua không dậy nổi đấy.

Trong lòng thầm dặn mình nhớ kỹ rồi dần dần chìm vào giấc ngủ.

Trưa ngày hôm sau, ngoài ý muốn nhận được điện thoại của Cố San, hẹn gặp mặt cô.

Khương Hiểu Nhiên cảm thấy kỳ lạ, cô và cô ấy cũng không quen thân, sao lại kiếm chuyện đến tìm cô.

Lần này lại chuyện gì đây?

Mang theo nghi vấn cô đi đến nơi hẹn, nghe nói nơi này cũng là sản nghiệp Cố thị, câu lạc bộ thư giãn nghỉ ngơi của giới thượng lưu ở trung tâm thành phố.

Đẩy cửa vào, Cố San tạo nhã ngồi ở kia, uống thứ gì đó.

Khương Hiểu Nhiên ngồi ở ghế đối diện với cô ấy, nói thẳng, “Chị Cố, xin hỏi hôm nay chị tìm tôi có gì chỉ giáo?”.

Cố San vẫy tay gọi phục vụ.

Phục vụ cầm thực đơn đến, “Xin hỏi chị uống gì ạ?”.

Khương Hiểu Nhiên thấy người khác lịch sự như vậy, nhìn sang xem Cố San đang uống gì đó đẹp mắt, thứ chất lỏng màu xanh nhạt chảy trong chiếc cốc thủy tinh trong suốt, có vẻ là thứ đồ uống tốt.

Vì thế chỉ chỉ, “Giống như cô ấy”.

Chờ phục vụ bưng đồ uống đến, cô uống một ngụm, có chút chua, có chút ngọt.

Cố San lúc này mới mở miệng, “Khương tiểu thư, tùy tiện quấy rầy cô như vậy thật có lỗi quá. Nhưng tôi làm vậy cũng là bất đắc dĩ”.

Cô ấy tạm dừng một chút, nói tiếp, “Mấy ngày hôm trước Phan Yến Ny gây phiền phức cho cô. May mắn cô không có chuyện gì”.

Khương Hiểu Nhiên nhìn cô ấy, hình như bây giờ Phan Yến Ny và cô ấy không có quan hệ gì.

Cố San hiểu ý của cô, mỉm cười nói, “Cô nhất định thấy kì lạ vì sao tôi lại quan tâm đến chuyện của cô ta. Tuy nói cô ta và Thiên Nhân ly hôn, về pháp luật cô ta và nhà họ Cố không còn quan hệ gì, nhưng dù sao cô ta cũng đã là con dâu nhà họ Cố nhiều năm, về tình về lý chúng tôi không thể bỏ mặc”.

“Nhưng tôi không phải là cảnh sát, cũng không phải là quan tòa”. Khương HIểu Nhiên rất bình tĩnh nói.

“Nghe nói là bạn cô bị thương, tôi muốn cô ra mặt, nhờ cậu ấy thay đổi khẩu cung ở cục cảnh sát, nói đó chỉ là hiểu lầm”.

“Cảnh sát sẽ tin tưởng sao? Lúc ấy bọn họ đã tận mắt nhìn thấy”.

” Đây sẽ là chuyện của tôi”. Cố San tao nhã uống đồ uống, “Ban đầu định để Thiên Nhân nói chuyện này với cô nhưng nó không chịu, sợ cô khó xử, tôi đành phải tự mình ra mặt”.

Khương Hiểu Nhiên vốn định nói, việc này tôi không quyết định được, nhưng nghe được tên Cố Thiên Nhân lại nuốt lời xuống.

Cô nợ Cố Thiên Nhân nhiều lắm, có thể báo đáp ân tình của anh đối với cô, trong lòng cô cũng thấy dễ chịu rất nhiều.

“Việc này tôi chỉ có thể nói sẽ giúp cô nói, kết quả cuối cùng thế nào tôi cũng không thể đảm bảo”.

“Có những lời này của cô là được rồi”.

Khương Hiểu Nhiên đi ra khỏi câu lạc bộ, thấy một chiếc xe hơi màu đen đỗ lại ven đường, cửa kính xe hạ xuống, Cố Thiên Nhân ngồi bên trong nhìn cô ra hiệu lên xe.

Cô đi qua đó, mở cửa xe, ngồi bên cạnh anh, cười nói, “Trùng hợp thật”.

“Anh cố ý chờ em”. Cố Thiên Nhân khởi động ô tô, xe chạy nhanh dọc theo đường lớn, mãi cho đến vùng ngoại ô thành phố mới dừng lại.

Trước mắt là một mảnh đất nông nghiệp trồng đủ loại rau xanh.

Hai người đều không xuống xe, Cố Thiên Nhân hạ cửa kính, gió mát từ từ thổi đi không khí ngột ngạt trong xe làm tinh thần con người cũng thoải mái hẳn lên.

“Chị anh đến tìm em?”.

“Đúng vậy”.

“Em đồng ý rồi? “.

“Em sẽ cố gắng, cũng không thể để anh khó xử”.

“Vốn nghĩ ly hôn sẽ không còn liên quan, ai ngờ vẫn dính dáng đến”. Cố Thiên Nhân nhìn về phía xa xa, “Cha cô ta đến tìm cha anh, hai nhà bấy giờ trên phương diện ít nhiều vẫn có liên quan”.

“Ảnh chụp cô ấy thực sự là thế nào?”.

“Cũng chính cô ta tự trồng quả đắng, người đàn ông chụp ảnh lần trước đòi anh một trăm vạn, phim ảnh đều đưa hết cho anh, vốn coi là không có việc gì. Ly hôn xong hẳn ta lại đòi tiếp tiền, anh không cho, kết quả trong tay hẳn ta vẫn còn giữ lại vài bức ảnh, vì để hả giận nên hẳn đã gửi lên mạng”.

“Ảnh trên mạng vẫn còn sao?”.

“Cơ quan công an đã xử lý”.

“Vậy là tốt rồi”.

“Không nói chủ đề mất hứng thế nữa, đã lâu không gặp em, nhà mới trang hoàng thế nào rồi?”. Cố Thiên Nhân quay đầu nhìn cô.

“À, năm trước chưa kịp chuyển vào”.

“Mà hai ngày trước anh đi qua nhà em nhưng không thấy có ai”.

“Bây giờ em không ở đó”.

Cố Thiên Nhân lên tiếng sau một lúc lâu không nói gì, “Cuộc sống em đã ổn định rồi, anh cũng an tâm”.

“Thiên Nhân”. Khương Hiểu Nhiên cũng không nói lên lời.

So với anh, cô thua thiệt nhiều lắm.

“Hiểu Nhiên, cùng anh chơi tennis đi”.

Khương Hiểu Nhiên nhìn giờ qua di động, sắp đến giờ cơm tối rồi.

“Lần trước em đồng ý làm cho anh hai điều, hôm nay bắt đầu hoàn thành điều một”.

Khương Hiểu Nhiên cười nói, “Sớm biết đơn giản như vậy em sẽ đồng ý làm nhiều hơn”.

“Bây giờ cũng không muộn, ba điều được không?”. Cố Thiên Nhân lặng lẽ nhìn cô.

“Được thôi, ba điều. Giao dịch”.

Hai người đi đến câu lạc bộ, Cố Thiên Nhân gọi một cô gái trẻ đưa cho cô một bộ quần áo thể thao.

Khương Hiểu Nhiên mặc xong quần áo, mới nhớ mình chỉ vài lần đánh tennis, cũng là Lưu Sảng cương quyết lôi đi, tài nghệ vẫn còn rất mới lạ.

Thay quần áo xong, nhìn vào gương soi, thấy tư thế có vài phần giống vận động viên thể thao, váy ngắn đến đùi khoe hai chân thon dài.

Đi đến sân bóng, ánh mắt Cố Thiên Nhân sáng ngời, ngày bình thường anh có chút yên tĩnh già dặn hôm nay phong thái rất oai hùng hiên ngang.

Mới chơi vài hiệp Khương Hiểu Nhiên đã thua thảm hại.

Cô ngồi bên sân, uống nước khoáng, mồ hôi từ tóc mai chảy ròng xuống.

Cố Thiên Nhân đi đến bên cạnh cô, đưa cho cô một cái khăn “Sao vậy, không chơi nữa sao?”.

“Tha cho em đi, thực lực chênh lệch quá lớn, anh nên tìm người khác giỏi hơn thôi”. Khương Hiểu Nhiên lau mồ hôi chán nản nói.

Cố Thiên Nhân đưa tay, “Để anh dạy em”.

Khương Hiểu Nhiên do dự, sau đó đưa tay cho anh.

Lúc học, Khương Hiểu Nhiên rất nghiêm túc, vì thế cô bỏ qua phản ứng của anh.

Cố Thiên Nhân ở phía sau cô, lồng ngực chạm vào sau lưng cô, tay vươn qua hông cầm vào cổ tay cô.

Hương thơm hòa lẫn với mồ hôi trên cơ thể người phụ nữ tỏa ra tạo nên hương vị rất hấp dẫn, hơi thở Cố Thiên Nhân trở nên dồn dập, anh hít sâu, miễn cưỡng dạy cô một lúc sau đó rời khỏi cô ngay.

“Sao vậy, không dạy nữa sao?”.

“Bụng anh đang kháng nghị, đi ăn chút gì đã”. Giọng anh khàn khàn.

Đi ăn cơm ở một quán gần đó, không quá lớn nhưng lại rất lịch sự tao nhã.

Vận động một lúc Khương Hiểu Nhiên thấy thèm ăn hơn hẳn, cô ăn hai bát cơm, đồ ăn trước mặt cũng tiêu diệt gần hết.

Cố Thiên Nhân muốn gọi thêm đồ ăn nhưng Khương Hiểu Nhiên xua tay, “Đừng gọi nữa, em không chống đỡ nổi về nhà đâu”.

Trên đường về nhà, Khương Hiểu Nhiên thấy rất mệt mỏi, bên trong xe bật điều hòa, nhiệt độ thích hợp, một lúc sau cô đã nhắm mắt lại.

Xe đi chậm rãi trên con đường bằng phẳng, chỉ chớp lát đã đến cửa biệt thự.

Đến khi xe dừng lại Khương Hiểu Nhiên vẫn đang ngủ say.

Ánh đèn mờ ảo trong xe chiếu xuống làm nổi bật gò má hồng hào của cô, đôi môi anh đào thật sự hấp dẫn mê người.

Cố Thiên Nhân nhìn cô thật lâu, cuối cùng không khống chế được vẻ nữ tính bao phủ cả trong xe, khẽ nghiêng người gần chặt lên đôi môi đỏ mọng ấy, một dòng điện xẹt qua môi đến tận tim anh.

Một giây, hai giây, mười giây, anh vẫn không rời khỏi môi cô.

Người phụ nữ còn đang ngủ này vẫn chưa hiểu chuyện vừa rồi xảy ra.
Cố Thiên Nhân không đành lòng đánh thức cô, thậm chí chỉ một giây ở bên cô, thế là quá tốt với anh.
“Về đến nhà rồi”. Anh nhìn đồng hồ, đã muộn rồi, vẫn nên gọi cô dậy.
Khương Hiểu Nhiên dụi mắt vẫn còn chưa tỉnh ngủ, “Nhanh vậy sao”.
Khi Khương Hiểu Nhiên xuống xe, xe vẫn còn đỗ ở đó.
Đi vào khoảng sân lớn, ở giữa hoa viên có một người đang đứng trong bóng tối.
Màn đêm bao phủ anh nhưng đôi đồng tử lại toát ra màu đen sẫm hơn cả màn đêm.
End

Chương 44

Mâu thuẫn

Tiểu Dương đứng ở kia, cố gắng kiềm chế cơn tức giận đang bùng lên đến đỉnh đầu.
Cô bước đến trước mặt anh, bối rối nhìn anh, “Đã muộn rồi sao anh chưa về nhà?”.
“Em cũng biết muộn rồi à, anh ở đây chờ em hai tiếng rồi đấy”. Tiểu Dương gần mạnh từng tiếng.
Khương Hiểu Nhiên nghe được anh đã đứng chờ hai tiếng trong lòng rất áy náy, nhưng ngữ khí độc đoán của anh lại khiến cô phản cảm.
“Em cũng không bảo anh phải chờ”. Cô đi qua người anh định bước vào phòng khách.
Tiểu Dương bắt lấy cánh tay cô, “Ở bên Cố Thiên Nhân chơi thật vui vẻ nhỉ?!”.
Khương Hiểu Nhiên quay đầu nhìn anh, “Đúng vậy, em và anh ấy cùng chơi tennis, anh ấy đúng là thầy giáo tốt, hôm nay em thật sự rất vui”.
Đôi đồng tử sắc bén của Tiểu Dương nhìn thẳng cô, “Em chơi vui vẻ đến vậy sao, ngay cả thời gian gọi điện thoại cũng không có”.
Điện thoại, cô đúng là quên gọi về.
Cô không lên tiếng.
“Thậm chí cả thời gian nhận điện thoại cũng không có cơ đấy”.
Điện thoại không thấy reo mà.
“Hiểu Hiểu, lòng dạ anh không hề rộng rãi mà đi chia sẻ người phụ nữ của mình cho người khác đâu”.
“Buông ra”. Ánh mắt Khương Hiểu Nhiên như phun ra lửa.
“Lúc Cố Thiên Nhân hôn em, sao lúc đó em không bảo anh ta buông ra?”.
Khương Hiểu Nhiên ngạc nhiên nhìn anh.
Giả vờ thật giống, rất giống người vô tội. Nếu không phải anh tận mắt nhìn thấy, hẳn anh cũng không thể tin được.
Ngày hôm qua cô còn ngọt ngào tình cảm ở bên anh, nhưng ngày hôm nay lại dây dưa mờ ám với Cố Thiên Nhân, rồi lại còn cùng anh ta hôn môi.
Hai tay Tiểu Dương ôm chặt cô vào lồng ngực, không đợi cô kịp phản ứng, môi anh giữ chặt môi cô, hung hăng chà xát. Chờ đến khi cô thở không nổi, anh mới linh hoạt tiến vào, cắn mút hưởng thụ mùi hương từ cô, lưỡi vờn quanh trong miệng cô.
Lúc lâu anh mới buông cô ra.
“Thế nào, kỹ thuật hôn của ai tốt hơn?”. Anh trào phúng hỏi.

Tay Khương Hiểu Nhiên giơ lên cao nhưng không kịp hạ xuống đã bị Tiểu Dương giữ chặt trên không trung. “Khuôn mặt của người đàn ông không phải thứ tùy tiện để người khác đánh”.

Nói xong, buông tay cô, không lưu luyến bỏ đi.

Khương Hiểu Nhiên ngơ ngác một lúc, mãi cho đến khi anh khởi động ô tô đi rồi cô mới thần thờ bước vào phòng khách.

Đèn phòng khách đã tắt hết, chỉ để lại một ánh đèn tường mờ ảo, mẹ và dì chắc đã ngủ cả rồi.

Cô đi lên tầng, vào phòng con gái.

Chăn đắp lên người Dương Dương đã bị đập xuống chân, cả người đều lộ ra ngoài, có thể lạnh nên cơ thể con bé cuộn tròn như quả bóng.

Khương Hiểu Nhiên kéo chăn đắp lên người con bé, sau đó nhét mép chăn dưới người con.

Trở lại phòng, còn chưa rửa mặt cô đã nằm gục lên giường.

Chỉ mong ngày mai tỉnh lại sẽ quên hết mọi cảm giác khó chịu hôm nay.

Tiểu Dương lái xe như bay trên đường lớn, cảm giác như mọi cảnh vật lướt qua như điện xẹt sẽ kiểm chế được phần nào những tức giận rất muốn bùng phát trong anh.

Vừa rồi đi ra sân, vẫn thấy xe Cố Thiên Nhân đỗ bên ngoài, dường như anh cũng cảm nhận được ánh mắt của anh ta.

Chờ khi anh lái xe đi rồi, Cố Thiên Nhân mới khởi động ô tô.

Động đến shiwei (phiên âm của từ : là duy nhất) của anh, nằm mơ đi, Khương Hiểu Nhiên là của anh, ai cũng không thể khiến anh buông tay cô ra.

Cứ nhìn xem, ai mới là người cuối cùng đạt được thắng lợi.

Về nhà, trước mắt lại hiện lên hình ảnh hai người hôn nhau, trong tay anh vẫn cầm chùm chìa khóa cửa, tức giận nắm chặt, khiến bánh răng chìa khóa làm bật lên vết máu ở lòng bàn tay mà vẫn không có cảm giác.

Bình thường ở nhà anh không hay uống rượu, nhưng lần này có ngoại lệ, anh mở một chai rượu vang, đây là chai rượu lần trước ba đến đã mua cho anh.

Vài chén rượu vào ý nghĩ dần chìm vào mê muội, trước mắt mơ hồ, ngã lên ghế sofa liền ngủ một mạch đến sáng.

Ngày hôm sau tỉnh lại đầu nặng trĩu, cổ họng đau nhức, vì thế anh gọi điện thoại cho trợ lý thông báo hôm nay không đến công ty.

Mở tủ thuốc của nhà lấy viên thuốc cảm cúm, chuẩn bị uống nhưng lại không có nước ấm.

Đành phải vào bếp đun bình nước ấm, đến lúc uống thuốc xong mới nhớ ra mình còn chưa ăn sáng. Nhưng cả người không có tinh thần vì thế anh lại đi vào phòng ngủ tiếp.

Ngày hôm nay của Khương Hiểu Nhiên cũng rất tệ.

Buổi sáng đưa con gái đi học gặp được giáo viên chủ nhiệm, cô giáo nói Dương Dương gần đây học tập sút đi nhiều, bài kiểm tra ngữ văn chỉ được 85 điểm, phụ huynh phải chú ý quan tâm giám sát cháu học hành.

Đi đến siêu thị, em gái trông cửa hàng nói mấy ngày gần đây nhập sách mới về, trong đó một số quyển bị in lỗi, thiếu trang, cần phải trả lại nhà cung cấp.

Khi cô gọi điện thoại cho bên đó trao đổi, người ta không thừa nhận, còn hỏi lại có phải chính bên cô làm hỏng hay không?

Thật mệt mỏi. Cô ngồi lên ghế tựa, uống chai nước khoáng, cái mát lạnh dường như xua bớt đi lửa nóng trong cơ thể cô.

Buổi tối về nhà, mẹ kéo cô ngồi lên ghế sofa.

“Hiếu Nhiên, hôm qua Tiểu Dương đợi con cả tối, con đã đi đâu thế, sao cả điện thoại cũng không gọi về?”.

“Con đi với bạn bè thôi, quên không gọi điện về nhà”.

“Hơn ba mươi tuổi rồi, hành xử phải đúng mực chứ. Con và Tiểu Dương cũng coi như có duyên, xa nhau mười năm còn có thể ở bên nhau, con phải biết quý trọng, đừng chia rẽ nhau nữa”.

“Có gì đâu mẹ, cũng chỉ là một cú điện thoại. Mà nói về bên anh ấy, con phải suy nghĩ kĩ đã”.

“Còn suy nghĩ cái gì nữa, hay con muốn ở cạnh cậu họ Cổ kia”.

“Không liên quan gì đến anh ấy, con chỉ sợ lại không hợp”.

“Không thể được, cứ chần chừ dây dưa mãi, phải quyết định dứt khoát đi”.

Khương Hiếu Nhiên thấy mẹ cứng rắn nói giúp Tiểu Dương, cô không nói thêm gì nữa.

Lúc tối ngủ sang phòng con gái kể chuyện.

Dương Dương hỏi, “Mẹ, sao hôm nay ba không đến, ba đã đồng ý mỗi ngày đều đến thăm con, ngoài những đợt công tác xa ra”.

“Chắc ba con bận rộn nhiều việc”. Cô nói qua loa.

“Vậy mai mẹ gọi điện thoại hỏi khi nào ba đến?”.

“Chuyện tình cảm của mình phải tự giải quyết chứ, con nhớ ba thì con tự gọi đi”.

“Vậy được rồi”. Dương Dương nằm xuống ngủ.

Tối ngày hôm sau Dương Dương gọi điện thoại cho Tiểu Dương.

“Ba, đã hai ngày rồi sao ba không đến thăm con?”.

“À, bảo bối của ba, hai ngày nay ba bị cảm, sợ lây bệnh cho con nên không đến”. Giọng nói Tiểu Dương khàn đặc.

“Ba, ba bị bệnh à? Đã uống thuốc chưa?”.

“Rồi, bảo bối thật ngoan”.

“Ba đừng sợ đấy, nếu thấy đấy thì ăn thêm đường”.

“Mỗi lần uống thuốc con đều thêm đường đúng không?”. Tiểu Dương cười.

“Con không sợ đấy, nhưng mẹ cứ bắt con ăn thêm”. Dương Dương cất giọng, “Nếu không con bảo mẹ mang đường đến cho ba”.

Tiểu Dương không lên tiếng.

“Mẹ, mẹ mang đường đến cho ba đi”. Dương Dương nói to.

Khương Hiếu Nhiên ngồi trên sofa đan áo len, không đáp lại.

“Con bé đang nói chuyện với con đấy”. Bà Khương nhắc nhở cô.

“Vâng, con nghe rồi”. Chịu không nổi cả người già và trẻ nhỏ tấn công, Khương Hiếu Nhiên chạy lên tầng hai.

Hai ngày nay Tiểu Dương không đến, trong lòng cô có chút vắng vẻ.

Ngày hôm đó nói chuyện với mẹ, cô đã cẩn thận nghĩ lại, bản thân mình cũng có chỗ không đúng.

Nếu đã quyết định bắt đầu lại với anh thì sẽ không thể giống như trước đây, muốn làm gì thì làm, không quan tâm đến cảm nhận của anh.

Tiểu Dương là một người đàn ông mạnh mẽ, lòng tự trọng lại cao như vậy, nếu có bị bệnh nặng đến mấy cũng sẽ không đến tìm cô.

Nghĩ đến đây cô thay áo khoác, quyết định đến thăm anh.

Lúc đi ngang qua siêu thị cô rẽ vào mua cần táo.

Nhớ có lần đã đọc được một câu nói trên báo, mỗi ngày ăn một quả táo, bác sĩ sẽ xa rời ta.

Đến cửa nhà Tiểu Dương, cô ấn chuông cửa.

Một lát sau cửa mở ra.

“Chị Hiểu Nhiên, chị đã đến rồi, may quá”. Thư ký kéo tay cô đi vào phòng khách.

Tiểu Dương đang ngồi trên sofa xem tài liệu, đầu còn chưa thềm ngẩng lên.

“Chị Hiểu Nhiên, tổng giám đốc Tiểu hai ngày nay không đến công ty. Em đành phải đưa tài liệu đến tận nhà cho anh ấy”. Thư ký buông tay cô ra, đi đến trước quầy rượu, lấy một cái tách, pha một ly cà phê đặt ở bàn uống nước.

“Tổng giám đốc Tiểu không ăn cơm tối, em giúp anh ấy mua đồ ăn ngoài, đợt lát nữa sẽ đưa đến. Chị ở đây em về trước”.

Trong phòng chỉ còn hai người, không gian yên tĩnh đến mức dường như một cái kim rơi xuống cũng có thể nghe thấy rõ ràng.

Khương Hiểu Nhiên cố ý đi thật mạnh, quệt đôi dép xuống sàn nhà, phát ra tiếng kêu xoẹt xoẹt.

Rồi mở tủ lạnh thật mạnh, bỏ táo vào trong đó.

Tiểu Dương ngẩng đầu, lạnh lùng nói: “Tủ lạnh không phải kẻ thù của em, đừng có trút giận nên nó”.

Anh thật đang chết, người ta đã đến tận nơi rồi con kênh kiệu, Khương Hiểu Nhiên nghĩ thầm trong lòng.

Cô gọt một quả táo, bỏ thành nhiều miếng nhỏ, xếp vào trong đĩa rồi đặt lên trước mặt anh.

Tiểu Dương vẫn không động đậy.

“Ừ, vừa giòn vừa ngọt”. Cô ọt miếng vào miệng.

Tiểu Dương xoát xoát viết vài chữ lên tập tài liệu, đầu vẫn không ngẩng lên.

Người này, cứng mềm không ăn. Nghĩ đến ngày thường một số phụ nữ ở siêu thị hay nói chuyện phiếm, cô cũng nghe được ít nhiều nên có chút kinh nghiệm.

Đối với đàn ông, bạn không thể cứ giữ khư khư trong lòng bàn tay, như vậy sẽ khiến anh ta áp lực. Cũng không thể đối xử quá lạnh nhạt, như vậy cũng sẽ dọa anh ta sợ chạy mất.

Phụ nữ phải nắm bắt thật tốt mới hưởng thụ được cả đời.

Tục ngữ nói, phụ nữ là phái yếu, phải biết lợi dụng thế mạnh của mình để lấy nhu thắng cương mới là cách là tốt nhất. Khi đàn ông tức giận, cứ nói vài câu ngọt ngào, đảm bảo xương cốt anh ta có cứng rắn mấy cũng sẽ mềm nhũn hết.

Làm nũng à, trông không giống cô tí nào. Nhưng đã từng nhìn trên TV, phải làm vài động tác mờ ám, giọng nói mềm mại, vẻ mặt mê hoặc mới có hiệu quả.

Chết thì chết vậy.

Cô ngồi sát vào Tiểu Dương, dựa đầu vào vai anh, ánh mắt mở thật to, bởi vì người khác đều nói cô có ánh mắt rất hấp dẫn người, mở to một chút sẽ càng quyến rũ được anh hơn.

Sau đó giọng nói vô cùng dịu dàng bật ra, “Tiểu Dương, không ăn à, ăn táo vào chống oxy hóa, vết thương axit cũng mau lành hơn”.

Tiểu Dương cuối cùng cũng ngẩng đầu, cơ mặt không chút thay đổi, nhưng miệng lại mở ra.

Muốn cô đút cho à, được voi lại đòi tiên, nhưng lòng dạ cô lúc này rộng rãi, không thềm so đo với anh.

Cô lấy một miếng táo bỏ vào miệng anh.

Chỉ chốc lát một đĩa táo đã bị anh tiêu diệt sạch.

Tiểu Dương đặt tài liệu xuống, nhìn cô im lặng không nói gì.

Tim Khương Hiểu Nhiên chợt đập mạnh sợ hãi, cô sợ dáng vẻ lúc này của anh.

Cô cũng không lên tiếng.

“Đã khuya rồi, không còn gì nữa thì em về sớm đi”.

Khương Hiểu Nhiên không tin vào lỗ tai mình, hạ lệnh tiễn khách sao, từ khi nào cô lại phải chịu nỗi khổ này?

Trong lòng thấy bốc hỏa, cô không nên đến mới đúng, tên đàn ông đáng chết này, đi thì đi, ai sợ ai?

Cô bỗng nhiên đứng dậy, vừa nhấc chân đi một bước.

Sau lưng bỗng truyền đến một câu, “Em dám đi à!”.

End

23. Chương 45-46

Chương 45

Hòa thuận

Khương Hiểu Nhiên quay lại nhìn anh, cười nói, “Không phải anh bảo em đi còn gì”.

Tiểu Dương nhắm mắt lại, tựa đầu lên sofa, “VẬY em cứ đi đi”.

Vừa đi đến cửa, chuông cửa bỗng vang lên, Khương Hiểu Nhiên ra mở cửa, một chàng trai trẻ tuổi đưa đến hai hộp cơm.

“Phiền anh ký nhận, tổng cộng là ba mươi tám tệ”.

Tiểu Dương nghe được tiếng nói từ phía cửa, anh lấy ra tờ năm mươi tệ đưa cho chàng trai trẻ tuổi, “Không cần trả lại”.

Nhận hộp cơm từ tay Khương Hiểu Nhiên, bàn tay vô tình chạm vào cô, rồi ngay lập tức xoay người trở lại phòng khách.

Khương Hiểu Nhiên thấy anh không giữ lại, cũng không hay ho gì ở lại đây, đành phải ra khỏi cửa.

Đi đến dưới tầng, dọc đường đi trong lòng cô cảm thấy bất an, dường như có một tảng đá to đè nặng lên trái tim làm cô khó thở.

Không được, cô phải quay lại.

Ở đại sảnh, nhìn thang máy hiển thị số hướng lên trên, cô không chờ được, sang cầu thang bộ gần như chạy một mạch lên tầng 6.

Lại ấn chuông cửa lần nữa.

Một phút, hai phút, gần mười phút sau, cửa mới mở ra.

Lúc chờ đợi, tim Khương Hiểu Nhiên bỗng nhiên đập mạnh, rõ ràng anh ở bên trong, sao lại lâu như vậy chưa ra mở cửa? Vừa rồi lúc anh nhận hộp cơm, cô nhìn khí sắc anh rất không bình thường, tuy bàn tay chỉ hơi lướt qua nhưng cô vẫn cảm nhận được hơi nóng truyền đến.

“Sao em lại quay lại?”. Tay Tiểu Dương vịn ở khung cửa, đầu tựa lên mu bàn tay.

“Không chào đón à?”. Khương Hiểu Nhiên nhìn anh.

“Tự lấy dép mà đi”. Tiểu Dương đi về ngồi trên sofa.

Khương Hiểu Nhiên vừa đi đến, thấy bát cháo loãng trên bàn uống nước còn hơn nửa, đồ ăn dường như vẫn còn nguyên.

“Đã bị bệnh, không ăn nhiều vào thì làm sao mà khỏi được”. Lời nói cô mang theo vẻ trách cứ.

“Rất khó ăn”.

Khương Hiểu Nhiên đi đến cạnh anh, cúi người, tay sờ lên trán anh, quả thực rất nóng.

“Sốt rồi mà không nói. Đi bệnh viện thôi”. Cô hạ lệnh cho anh.

“Anh không đi, nếu muốn em đi một mình đây”. Tiểu Dương cố chấp.

Khương Hiểu Nhiên bắt đầu nhìn anh, không phải là trẻ con nên cũng không thể kéo anh đi được.

“Trong nhà anh có thuốc hạ sốt không?”.

“Thư ký Lưu đã mua một ít, để ở trong tủ thuốc đây”.

Khương Hiểu Nhiên đi đến tủ, với tay lấy một túi có đầy đủ các loại thuốc, cảm cúm, hạ sốt, chống ho.

“Thư lý Lưu thật cẩn thận”. Khương Hiểu Nhiên rót cốc nước, nuốt thuốc vào miệng anh.

Tiểu Dương uống xong, khóe miệng nhếch lên, mặt mày nhăn nhó.

“Thuốc hạ sốt không quá đáng mà”.

“Anh không thích uống thuốc”.

Khương Hiểu Nhiên nghĩ lại, lấy trong túi xách một túi kẹo trái cây ngọt, bóc một cái kẹo cho vào miệng anh.

Trong mắt Tiểu Dương ánh lên nét cười, tựa như đang hỏi, sao lại coi anh như trẻ con vậy?

“Khi ra ngoài con gái để vào túi em”. Khương Hiểu Nhiên đứng dậy.

Thấy sắc mặt anh đỏ ửng, Khương Hiểu đi lấy một chậu nước lạnh, nhúng ướt khăn mặt, vắt khô rồi đặt lên trán anh.

Tiểu Dương thấy mệt mỏi, một lúc sau liền nhắm mắt lại.

Khương Hiểu Nhiên thấy quần áo anh ra nhiều mồ hôi, tay vỗ má anh, “Tiểu Dương, vào phòng đi, nằm đây lạnh lại ốm thêm”.

Tay vừa kê bên mặt anh đã bị bắt chặt lại, hơi lạnh từ trong lòng bàn tay nháy mắt đã ấm lên.

“Anh giả vờ ngủ?”.

Để tay cô lên gò má, mắt anh vẫn nhắm.

Nhìn bộ dạng anh thật chật vật, cổ vẫn còn băng gạc kín, cảm chưa cạo râu, hốc mắt sâu thẳm quầng.

Thậm chí còn cảm giác được chút yểu ớt và bất lực.

Khương Hiểu Nhiên vừa định rút tay ra, nghĩ lại, lại thôi.

Từ trước tới nay anh luôn thể hiện phong thái đỉnh đạc, quần áo sạch sẽ gọn gàng, chưa bao giờ cô thấy anh khổ sở như lúc này.

“Tiểu Dương, chúng ta vào phòng đi”. Giọng nói cô dịu dàng, cũng giống như tâm trạng cô lúc này.

Lúc nằm trên giường, Khương Hiểu Nhiên vẫn thấy rất kì lạ.

Rõ ràng là anh cần nghỉ ngơi, sao cô lại thành người cùng ngủ thế này? Được rồi, cô muốn về nhà. Nhưng hai tay Tiểu Dương lại ôm chặt cô, mạnh mẽ như không để cho cô thoát khỏi.

Không phải anh đang bệnh à, sao lại mạnh tay đến vậy.

Hai người mặt đối mặt, mũi kề mũi, hơi thở giao hòa nhau.

Hơi thở anh thật nóng, tay Khương Hiểu Nhiên sờ trán anh, vẫn còn rất nóng.

Đợi Tiểu Dương ngủ say, Khương Hiểu Nhiên cầm khăn trên trán anh đứng dậy.

Lại nhúng khăn vào nước lạnh, vắt khô rồi đặt lên trán anh.

Suốt cả đêm, Khương Hiểu Nhiên không ngủ yên được, được một lúc lại phải thay khăn cho anh, may mắn đến lúc sáng sớm, nhiệt độ trên trán anh đã trở lại bình thường.

Trong lòng Khương Hiểu Nhiên thoải mái hơn, nhắm mắt lại ngủ thiếp đi.

Khi tỉnh lại, bước vào phòng khách đã ngửi thấy mùi cháo thơm.

Tiểu Dương ngồi trước bàn ăn cháo, nghe được tiếng bước chân cô, “Trong nồi còn có đây, em tự lấy đi”.

Múc bát cháo ngao nóng hổi thơm phức vào bát.

Lúc Khương Hiểu Nhiên ăn còn lét lét nhìn anh.

Trên người mặc áo len màu xanh nhạt, cằm đã cạo râu nhẵn nhụi, hai má vẫn thấy gầy yếu, nhưng tinh thần đã tốt hơn nhiều.

Tiểu Dương nhìn như im lặng không nói nhưng nội tâm sóng ngầm đang nổi dậy phập phồng.

Tối hôm trước Khương Hiểu Nhiên còn không đến, anh đã rất mong cô. Nhưng khi cô đến rồi anh chợt thấy tức giận vô cớ.

Có lẽ thực sự anh không thể rời bỏ được cô,

Anh hối hận vì sao lúc ấy anh đã không xông lên trước, hung hăng đấm một phát vào mặt Cố Thiên Nhân.

Kỳ thực tay anh đã nắm chặt thành nắm đấm nhưng anh vẫn cố nhịn xuống.

Muốn phát tiết thật dễ dàng, muốn nhả nại lại rất khó khăn.

Anh nuốt cháo, rõ ràng cháo mềm thơm nhưng lại thấy rất vô vị.

Khương Hiểu Nhiên gấp miếng trứng muối vào bát anh, “Đừng ăn cháo không thể, ăn thêm đồ ăn nữa đi”.

Trứng muối rất mặn nhưng trong lòng cảm thấy rất ngọt ngào.

Cứ như vậy đi, trong lòng Tiểu Dương nói với chính mình, chỉ cần trái tim cô vẫn có anh, có lẽ chuyện kia chỉ là ngoài ý muốn.

“Em cũng ăn đi”. Anh gấp miếng còn lại vào trong bát cô.

Cơm nước xong, Khương Hiểu Nhiên dọn dẹp bàn, bưng bát đĩa vào phòng bếp rửa.

Tiểu Dương ngồi trên sofa nghe nhạc, nghe thấy trong phòng tí tách tiếng nước chảy, anh cảm thấy đó là một bản nhạc hay nhất.

Khi Khương Hiểu Nhiên đi ra, Tiểu Dương đã đổi áo khoác, cầm trong tay chìa khóa xe.

“Anh đi làm à, mới đỡ ốm mà, anh ở nhà nghỉ ngơi thêm vài ngày đi”.

“Không có việc gì, anh khỏi rồi”. Tiểu Dương mở cửa.

Ngồi trên xe Tiểu Dương, Khương Hiểu Nhiên đột nhiên nhớ ra việc Cố San nhờ cậy, “Tiểu Dương, cục cảnh sát gọi anh lấy khẩu cung chưa?”.

“Hai ngày trước đã gọi điện cho anh, nhưng anh bị bệnh nên đã nói muộn vài ngày đến”.

“Anh định nói thế nào?”.

“Nói sự thật thôi”.

“Em nghĩ thế này, dù sao cũng không có việc gì, anh cũng chỉ bị thương nhẹ. Hay là anh nói với cảnh sát đây là chuyện ngoài ý muốn đi. Dù sao, Phan Yến Ny cũng là bạn học của chúng ta nhiều năm”. Khương Hiểu Nhiên dè dặt cẩn trọng nói.

Xe vừa đến cửa siêu thị, tay Tiểu Dương còn đặt trên vô lăng, ánh mắt nhìn sâu vào cô, “Em thật sự nghĩ như vậy?”.

Ánh mắt Khương Hiểu Nhiên thoáng nhấp nháy, “Vâng”.

“Vậy được”.

Sau khi xuống xe Khương Hiểu Nhiên vẫn không tin được tai mình, Tiểu Dương dễ nói như vậy sao?

Cô vẫn biết, những vấn đề nguyên tắc thế này, anh rất ít khi nhượng bộ.

Chạy xe dọc con đường lớn trống trải, Tiểu Dương nhấn ga tăng tốc, đoạn đường quy định xe chạy với vận tốc cao nhất 130km/h, nhưng ước chừng anh chạy lên đến 150km/h.

Phía sau cảnh sát giao thông phóng xe máy đuổi theo, chặn đầu xe anh.

Tiểu Dương dừng xe, hạ cửa kính xuống, lộ đầu ra ngoài, “Đồng chí cảnh sát, có chuyện gì vậy?”.

Cảnh sát giao thông lịch sự nói, “Tiên sinh, anh đã chạy quá tốc độ”.

Nói xong còn ký một phiếu phạt đưa cho anh.

Tiểu Dương không nhìn, để vào hộp đựng.

Đi vào cửa công ty, trong lòng vẫn trầm suy nghĩ, vì sao cô phải nói dối như vậy? Rõ ràng đó không phải là chủ ý của cô, lại kiên trì nói cho anh. Anh đã rất quen thuộc với cô, vì thế chỉ một động tác biểu hiện nhỏ cũng không thoát khỏi ánh mắt anh.

Là ai nhờ cô nói vậy, chẳng lẽ cô không biết Phan Yến Ny chính là quả bom hẹn giờ, bất cứ lúc nào cũng sẽ uy hiếp cô?

Đột nhiên một cơn đau đầu kéo đến, anh không muốn nghĩ tiếp nữa.

Vào phòng làm việc, mãi mê xử lý công việc bị đình trệ đến trưa, chợt nhớ đến đã lâu chưa gọi điện về nhà, bây giờ là giờ ăn trưa, ba mẹ hẳn đều ở nhà.

“Ba, gần đây ba thế nào, buổi sáng còn tập Thái Cực quyền không?”.

“Tuổi đã cao rồi, không rèn luyện không được. Con cũng phải chú ý giữ gìn sức khỏe”.

“Người con khỏe thế này đến giờ vẫn chưa phải đến bệnh viện”.

“Vậy là tốt rồi, cũng không được chủ quan quá. Buổi tối đừng thức khuya, cũng đừng làm việc nhiều quá”.

“Con biết. Mẹ con gần đây thế nào?”.

“Vẫn như trước, nhưng gần đây các khớp ngón tay không khỏe, bệnh phong thấp lại tái phát”.

“Đến lễ mừng năm mới con mang ít thuốc Đông Y về, nghe nói chữa bệnh phong thấp rất hiệu quả”.

“Con có lòng là được rồi. Lễ mừng năm mới đừng đề cập đến chuyện của con và Hiểu Nhiên vội, bà ấy còn chưa hồi tâm chuyển ý đâu, chờ đến năm sau rồi từ từ nói”.

“Vâng, con biết”.

Ngắt điện thoại Tiểu Dương vẫn còn suy nghĩ về lời ba đã nói.

Mẹ còn chưa hồi tâm chuyển ý, hẳn vẫn phản đối chuyện anh và Hiểu Nhiên.

Xem ra kế hoạch ban đầu anh tính đưa Hiểu Nhiên và Dương Dương về nhà vào dịp lễ mừng năm mới này phải tạm gác lại rồi.

Khương Hiểu Nhiên vào siêu thị, vừa ngồi xuống em gái cửa hàng đã đưa cho cô tiền thu nhập sau sự cố tháng trước, tiền nhập sách bốn ngàn tệ, tiền lương em gái trông cửa hàng một ngàn hai trăm, tháng này

chỉ còn lại hai ngàn tệ. Còn hai cửa hàng kia lãi suất còn tệ hơn, mỗi tháng chỉ có sáu, bảy trăm, ba cửa hàng cộng lại cũng chỉ gần bốn ngàn.

Hàng tháng còn phải trả tiền cửa hàng thuê hai ngàn tệ, cứ như thế sau ngày rất khổ sở.

Em gái trông cửa hàng cau mày, thở dài, « Chị Hiểu Nhiên, nghe nói bây giờ còn có kiểu đọc sách online, nhiều người đều tải tiểu thuyết trên mạng xuống, như vậy sách ở cửa hàng bán rất chậm ».

Còn vài ngày nữa đến lễ mừng năm mới, muốn nghĩ cách giải quyết cũng phải để sau.

Về nhà, mẹ và dì mua rất nhiều hàng tết, chất đống ở phòng khách. Nào là vịt muối, nấm hương, mực, Lạp sườn, mộc nhĩ. Trên bàn xếp cao như núi.

Mẹ kéo tay cô, ngồi lên sofa.

“Lễ mừng năm mới con đến nhà Tiểu Dương hay nó đến nhà chúng ta. Theo lý nhà gái phải đến nhà trai, nếu không nhà nó lại nói con không hiểu phép tắc”.

Khương Hiểu Nhiên không nghĩ mẹ lại nói đến chuyện này, cô còn chưa nghĩ đến vấn đề đó, vì thế không lên tiếng.

” Con không nói gì đi”.

“Mẹ, đừng vội. Để nói chuyện này sau đi, Tiểu Dương còn chưa đề cập với con”.

“Đứa trẻ này, không hiểu nữa. Đến khi nào mới chịu nói”.

“Mẹ, nếu không để năm sau hẵng nói, bây giờ có lẽ vẫn vội”.

“Đành như vậy thôi, mẹ phải hỏi nó mới được. Nhưng hỏi rồi có phải thấy chúng ta quá sốt ruột không. Nếu tính trước kia hai đứa là vợ chồng thì bây giờ chỉ có thể coi là quan hệ yêu đương, không phải vợ chồng thực sự nữa”.

Lúc ăn cơm, không khí bàn ăn trầm mặc, mọi người không ai nói chuyện.

Mới ăn được một nửa chuông cửa vang lên.

Dì ra mở cửa, thấy Tiểu Dương xách theo hai túi hoa quả nước uống bước vào.

“Đến là được rồi còn mua mấy thứ này làm gì”. Dì đỡ đồ rồi nói.

“Hiểu Nhiên, lấy thêm bát đĩa đi”. Bà Khương nhắc cô.

Sau khi Tiểu Dương ngồi vào bàn, không khí bàn ăn đã sinh động lên nhiều.

“Ba à, sao hai ngày trước ba không đến, phạt ba giúp con ăn tối”. Dương Dương gấp hết tối trong bát mình vào bát Tiểu Dương.

Tiểu Dương nuốt một miếng xuống, “Rất thơm!”.

Bà Khương gấp miếng cá vào bát anh, “Dì con kho cá mặn lắm, ăn thêm cơm vào”.

Thấy Tiểu Dương ăn liền hai bát cơm, bà Khương cườm tủm tỉm.

Khương Hiểu Nhiên nhìn thấy vậy nghĩ bà quá vội vàng, chắc bà sợ cô không có người muốn lấy nên đối xử tốt quá đáng với Tiểu Dương.

Chẳng lẽ cô đang ghen tỵ?

Cơm tối xong, cô, dì và mẹ ngồi trên sofa xem tivi, Dương Dương lên phòng làm bài tập.

Tiểu Dương phụ đạo con gái học bài, khoảng nửa giờ sau mới xuống.

Dường như dì và mẹ rất hiểu ý nhau, cùng trở về phòng.

“Hiểu Hiểu, chiều nay anh đến cục cảnh sát lấy khẩu cung rồi. Nếu không có gì bất thường xảy ra trong lời khai thì hai ngày sau, Phan Yến Ny sẽ được phóng thích”. Tiểu Dương ngồi xuống bên cạnh, dịu dàng nhìn cô.

“Vâng”. Cô nghĩ thầm, cũng nhanh thật.

“Hiểu Hiểu, buổi tối không có việc gì đừng nên ra khỏi nhà, nơi này hẻo lánh sợ không an toàn”.

“Em biết”.

“Ngày mai anh ngồi tàu về nhà. Hôm nay đến tạm biệt em trước”.

“Về sớm một chút, không anh lại thấy phiền lòng”. Khương Hiểu Nhiên cố ý sốt ruột nói.

“Anh đi thật đấy”. Tiểu Dương cười có chút vô lại, “Buổi tối ngủ đừng quá nhớ anh”.

“Đi đi, ai thèm nhớ anh”. Khương Hiểu Nhiên vênh mặt.

“Thật không nhớ à, anh đi đây”. Tiểu Dương đứng dậy bước về hướng cửa.

Đi thật à, nghĩ đến mấy ngày không được gặp anh, trong lòng cô hoang mang rối loạn, muốn quay lại chạy ra giữ anh nhưng lại sợ mất mặt.

Đợi cho đến khi không còn âm thanh nào khác, cô quay đầu lại, cạnh cửa đã không còn bóng người.

Thực sự đi rồi sao ?

Cô đứng dậy, đẩy cửa, bỗng thấy hoa viên có một người đang đứng.

Trong lòng tự nhiên bực bội, đi lên phía trước, “Này, sao anh không đi đi?”.

“Anh đi rồi thì em sẽ không tìm thấy anh”. Anh cười trộm.

Khương Hiểu Nhiên huých tay vào người anh, “Ai thèm tìm anh?”.

“Anh nói sai rồi, là anh chờ em”.

Tiểu Dương nắm chặt tay cô, kéo cô vào lồng ngực, anh cúi đầu, tặng cô một nụ hôn mãnh liệt.

End

Chương 46

Thương tâm

Đến thời điểm lễ mừng năm mới, Khương Hiểu Nhiên cảm thấy cực kì nhàm chán.

Một năm nữa trôi qua, một năm mới lại đến.

Nhớ hồi còn nhỏ, hàng năm cứ đến lễ mừng năm mới, mẹ đều đưa cô đến nhà bạn bè họ hàng thân thích chúc tết, lúc đó được rất nhiều tiền lì xì.

Về nhà, lại được chơi với mấy đứa trẻ con hàng xóm mấy trò chơi quanh sân, như nhảy lò cò, gà con đuổi bắt điều hâu, chơi đóng giả gia đình.

Có một số bạn mua pháo, cùng kéo mọi người ra sân chơi, đúng là tuổi thơ náo nhiệt.

Nhìn lên sofa lúc này con gái đang xem tivi.

Bây giờ con bé ngoài mấy mấy tính thì có tivi, nhưng trò giải trí của nó vốn không nhiều. Lại là con một, từ nhỏ không có bạn. Hàng xóm láng giềng cũng không có trẻ con, đành phải một mình tìm việc mà vui.

Cô vuốt đuôi tóc con gái, “Dương Dương, hôm nay mẹ đưa con đi chơi”.

“Thời tiết lạnh thế này ra đường cũng chẳng có gì chơi, con ở nhà xem phim hoạt hình thôi”.

Khương Hiểu Nhiên bắt đắc dĩ đi vào phòng bếp, mẹ và dì đang bận rồi, cô vừa vào cầm đồ ăn muốn giúp.

“Hiểu Nhiên, con đi nghỉ ngơi đi, có vài món ăn cần gì ba người làm”. Dì nói.

“Dù sao con cũng không có việc gì mà”.

“Không có việc gì thì đi chơi đi, đừng ở chỗ này vương chân ra”. Mẹ còn nói thêm.

Thật hết cách, cô đành ra khỏi phòng bếp, lên tầng hai.

Ngồi trên ghế mây dài, trong lòng cô đơn vắng vẻ.

Bình thường Tiểu Dương đều đến tìm cô, cô không cảm thấy gì. Mới vài ngày anh về nhà không thấy, cô bắt đầu thấy nhớ nhưng.

Mở hộp thư đến điện thoại, bên trong có nhiều tin nhắn anh gửi đến.

“Bà xã à, anh về nhà. Nhắn tin báo bình an cho em”..

“Bà xã à, hôm nay là đêm giao thừa sang năm mới, anh và ba mẹ đến chúc tết bà, ở đó có rất nhiều người”.

“Bà xã à, mừng Một tết em có kế hoạch gì không? Đưa Dương Dương đi công viên chơi đi”.

“Bà xã à, hôm nay là ngày mừng Hai Tết, anh và mấy người bạn cũ gặp nhau ăn cơm. Thời gian trôi qua thật nhanh, ngày trước còn mặc quần yếm, bây giờ ai nấy quần áo chỉnh tề, không nhận ra được ai nữa”.

Hôm nay là ngày mừng Ba Tết, tin nhắn còn chưa gửi đến, Khương Hiểu Nhiên vuốt vò ngoài điện thoại đi động, thời gian chờ đợi tin nhắn thật dài.

Sau bữa tối, cô nằm trên giường, mở tivi xem, nhưng nội dung thế nào cũng không thể xem vào.

Hôm nay anh làm gì vậy? Cùng ở nhà xem tivi với ba mẹ hay là đi ra ngoài gặp mặt bạn bè? Chắc hẳn rất bận rộn công việc rồi! Đến cả một tin nhắn gửi cũng không có.

Nghĩ đến anh đang vui vẻ đón Tết còn mình ngồi đây một mình cô đơn, cô không khỏi cắn răng. Trong lòng tràn đầy nhiều tư vị.

Không nhận được dây cót tin tức của anh, cô lấy điện thoại gửi tin, anh đang làm gì vậy?

Đã rất lâu cũng không thấy trả lời lại.

Không chịu nổi tra tấn trong lòng, cuối cùng cô gọi điện thoại cho anh.

Điện thoại bên kia vang lên tiếng nói quen thuộc báo đường dây bận.

Khương Hiểu Nhiên tức giận ném điện thoại lên gối, lấy trên tủ đầu giường một túi kẹo hoa quả bóc vỏ bỏ vào trong miệng, cắn đến nát như mới nuốt xuống.

Đồng hồ chỉ mười giờ, cô chuẩn bị ngủ.

Vừa cởi áo khoác ngoài, giai điệu thân quen từ di động vang lên, màn hình hiện tên « Tiểu Dương ».

Hôm nay dám gọi muộn à, cố ý chờ nó vang lên nhiều lần cô mới chậm rãi nhận điện.

” Tiểu Dương, đã muộn vậy rồi gọi có chuyện gì vậy, em cần phải ngủ”. Cô gấp một cái.

“Em xuống dưới nhà đi”.

“Xuống chỗ nào?”. Cô còn chưa kịp phản ứng.

“Xuống dưới tầng, đến cửa”.

“Hả?”. Khương Hiểu Nhiên không kịp mặc áo khoác, vội vàng chạy hùng hục ra khỏi phòng.

Cho đến khi ra đến cửa, khi mở cửa lớn ra không thấy âm thanh nào khác, vì sao gọi cô đến cửa, chẳng lẽ muốn tặng cô một món quà gì đó?

Không phải hỏi học đại học có biểu diễn một bài hát sao? Bây giờ anh còn có nhã hứng này chắc?

Đi đến sân, mở cửa sân lớn, một đôi bàn tay to lớn giữ chặt cô vào lòng.

Cảm nhận được hơi thở quen thuộc, tay cô ôm chặt thắt lưng anh, trái tim trôi nổi mấy ngày nay đã tìm về đúng chỗ.

Đêm tháng hai, lạnh như băng.

Gò má hai người đều rét lạnh.

“Lên xe”. Tiểu Dương kéo cô ngồi vào ghế sau xe.

Ngồi vào trong xe, Khương Hiểu Nhiên mới dần phản ứng lại, “Anh lái xe đến?”.

Tiểu Dương ôm cô, gối đầu lên vai cô, không nói câu gì.

Đèn trong xe mờ ảo, cô không nhìn được vẻ mặt của anh, nhưng cô có thể tưởng tượng được, anh nhất định là mệt muốn chết.

Cô dựa vào ghế tựa sau, cơ thể không động đậy, tay nắm chặt tay anh.

Không biết qua bao lâu trong xe mới có tiếng nói.

“Hiểu Hiểu”.

“Vân ...g”.

Âm cuối còn chưa kịp phát ra đã bị mắc kẹt trong miệng.

Nụ hôn này rất dịu dàng và kéo dài rất lâu, lâu đến mức khi cô không còn thở được nữa, chỉ phát ra tiếng ưm ưm, có ý muốn đẩy anh ra nhưng anh chỉ hơi thả lỏng, cho cô cơ hội một ít thời gian thở rồi lại lần nữa xâm nhập vào.

Chờ đến khi anh buông ra, mặt cô đã đỏ ửng.

“Gì chứ, cứ như lên cơn khát khó nhịn đấy”. Giọng nói và lời nói của cô mang vẻ trách cứ, nếu không muốn nói là đang làm nũng.

“Làm sao bây giờ, hôn thể này không đủ, anh còn muốn cả người cơ”. Ánh mắt Tiểu Dương lóe lên tia sáng mờ ám.

Khương Hiểu Nhiên nhìn đèn đường ngoài xe, ánh sáng còn soi rõ vào bên trong xe.

Nếu vừa rồi bên ngoài có người, nhất định sẽ nhìn rất rõ ràng. Nghĩ đến đó, cô ngồi cách anh một ít.

“Em vào nhà đây, anh về sớm nghỉ ngơi đi”. Vừa định mở cửa xem, tay đã bị anh giữ chặt lại.

Cơ thể cũng bị bao trùm lên, lần này gắn bó không khác gì môi với răng, hai cơ thể giống như trẻ sinh đôi giao hòa chặt chẽ kết hợp.

Vẫn luôn là vậy, cô không thể chống cự được năng lực của anh.

Chờ đến khi anh bắt đầu thở gấp, không để ý chút nào, thực sự hai người đều thăng thần cần nhau.

Quần áo phần trên hai người vẫn mặc còn nguyên, nhưng phần dưới cô không dám tưởng tượng, lại càng không dám nhìn.

Sau đó Tiểu Dương tê liệt ngã xuống người cô, lại không chịu đi ra.

“Bảo anh cứ cậy mình mạnh, còn vài giờ lái xe mà không chịu kiểm chế một chút”. Cô đẩy đẩy anh.

“Anh sợ buổi tối về nhà lại mất ngủ”.

“Hừ, vậy mệt đến chết cũng xứng đáng”.

“Anh không sợ mệt, anh còn có thể mệt hơn đây”. Ngón trỏ Tiểu Dương vuốt ve đôi môi đỏ mọng đang sưng lên của cô.

“Mau ra đi, đừng nghịch nữa”.

“Sẵn sàng chưa, anh đi ra đây”.

Hai người thực sự tách rời nhau.

Khương Hiểu Nhiên nhìn một đồng hồ hỗn độn trên ghế ngồi, nhanh chóng đẩy cửa, gần như chạy về nhà.

Tiểu Dương rút giấy ăn, lau dọn chiến trường, bật bài hát yêu thích rồi lái xe đi.

Sáng ngày mừng Bốn Tết, Khương Hiểu Nhiên nhận được điện thoại của Lưu Sáng.

“Hiếu Nhiên, làm gì thế? “.

“Sống phóng túng, ngủ đến giờ mới dậy đây”.

“Cậu dễ chịu nhỉ, nghe nói ngày nào Tiểu Dương chẳng gọi đến”.

“Nào có khoa trương như vậy”.

“Lại còn không thừa nhận, định giữ bí mật với tớ hả?”.

“Được rồi, ở nhà làm gì thế?”.

“Nhân nhả đến nhàm chán, thế mới gọi điện cho cậu đấy”.

“Hay là đi dạo phố đi, phụ nữ có thai đi lại nhiều có lợi cho sinh sản sau này”.

“OK!”.

Hai người hẹn nhau tại siêu thị bách hóa Vạn Thịnh, gặp mặt Khương Hiếu Nhiên đánh giá cô từ đầu đến cuối.

“Chẳng nhìn ra bụng cậu nữa, ba tháng rồi nhỉ?”.

“Hơn ba tháng rồi”.

“Cậu nên đặt mua quần áo cho phụ nữ mang thai đi, chờ bụng to hơn là kịp mặc”.

“Đúng vậy, tớ định mua mấy đôi dép thấp đây, giày cao gót đi vào không thoải mái”.

Khương Hiếu Nhiên nhìn chằm chằm xuống chân cô, “Sao cậu cứ như trẻ con đấy nhỉ, cái gì cũng không biết, đã mang thai còn dám đi giày cao gót hả?”.

“Thì cái này không tốt tớ mới muốn sửa, cậu không cần răn dạy nữa đâu chị gái ạ “.

Đến cửa hàng bán giày dép, Lưu Sảng mua ba đôi giày da, quẹt thẻ xoẹt, Khương Hiếu Nhiên vội giúp cô xách.

Lưu Sảng nhìn cô xách đồ bên cạnh, cười nói, “Nhưng không có phí dịch vụ, phiền cậu xách hộ vậy”.

“Đại tiểu thư của tôi ơi, đừng ba hoa nữa, tớ chỉ lo cho con trai cậu thôi, ai thèm chăm cho cậu chứ “.

“Sao cậu giống Tô Tuấn thế, ngày nào anh ấy cũng luôn miệng nói con trai mình ».

“Còn cậu?”.

“Tớ muốn sinh con gái, con gái tuyệt vời là chiếc áo bông của mẹ, lại dễ bảo không giống như con trai, nghịch ngợm gây sự, không chịu nghe lời ba mẹ”.

“Vậy cậu sinh đôi long phượng đi, một nam một nữ, hai vợ chồng đều cân bằng”.

Hai người cười nói đến thang máy, Khương Hiếu Nhiên đưa mắt lướt qua một cô gái, trông đáng vẻ rất quen thuộc, nhưng nhất thời lại không nghĩ ra đã từng gặp ở đâu.

“Hiếu Nhiên, cậu nhìn gì vậy, sao lại ngây người ra thế?”. Lưu Sảng nhìn theo ánh mắt của cô.

Khương Hiếu Nhiên theo bản năng ngăn tầm mắt mình, “Không có gì, tớ nhìn thấy người quen thôi”.

Khi ngồi vào khu giải trí, Khương Hiếu Nhiên mới nhớ ra, người phụ nữ đó lần trước đã đi cùng Tô Tuấn.

Uống ly sữa nóng Khương Hiếu Nhiên thuận miệng hỏi, “Sảng, hiện giờ Tô Tuấn có bận rộn không?”.

“Năm mới đến rồi, anh ấy có thể bận gì chứ “.

“Bây giờ Tô Tuấn nhất định rất lo lắng cho cậu, chỉ hận không thể thu vào lòng bàn tay chăm lo cho đủ”.

“Tớ cũng không hy vọng anh ấy quá quan tâm”.

“Cậu cuồng chịu ngược à, người khác đối tốt với cậu mà cậu cũng không vui”.

“Thì cảm thấy không ổn, cứ bình thường là được, không có gì đặc biệt mới thấy thật”.

Khương Hiểu Nhiên uống ngụm sữa, “Kỳ thật phụ nữ tốt nhất nên dựa vào chính mình. Cái gì cũng có khả năng thay đổi, chỉ có mình sẽ không làm việc có lỗi với bản thân”.

“Tiểu Dương đối với cậu chưa đủ tốt sao?”.

“Tốt, phải nói là rất tốt. Ngày hôm qua anh ấy còn đưa cho tớ một cái thẻ, nói là tiền mừng tuổi cho Dương, tớ kiểm tra xong mới thấy những mười vạn tệ. Mua căn nhà cho Dương Dương cũng gần ba trăm vạn nữa. Kỳ thực tớ biết, anh ấy muốn cho tớ một vài thứ, nhưng sợ tớ không nhận nên mới lấy danh nghĩa cho Dương Dương”.

“Khi phụ nữ còn trẻ có những câu nói hay từ đàn ông tốt, những lời ân cần thăm hỏi của tri kỷ, cùng với những món quà nhỏ nhỏ nhưng thành tâm. Nhưng ở tuổi này của chúng ta, đàn ông tốt ngoài vấn đề tình thân cũng cần có cảm giác an toàn là một phần vật chất để bảo đảm”.

“Cậu nói tớ có chấp cũng được, thực tế ban đầu tớ không hề muốn những gì từ anh ấy. Vì lo lắng cho tương lai của con gái cần tiền nên mới nhận thôi. Nói đến vật chất, chỉ có Tô Tuấn đối với cậu là nhiều”.

“Đạo lý lớn đó tớ chỉ nói vậy thôi, có thể có được vật chất rồi, tớ lại càng hy vọng xa vời là tình cảm phải trung thành”.

“Sảng, bây giờ đừng nghĩ nhiều nữa, quan trọng là phải sinh một đứa con hoàn toàn khỏe mạnh”.

Lưu Sảng uống sữa, không nói thêm gì.

Trở về nhà, Tô Tuấn còn chưa về.

Cô nghĩ thầm, buổi sáng ra khỏi nhà, Tô Tuấn còn đứng ở nhà, nói hôm nay không đi đâu, đến chiều cô về đã không thấy bóng người đâu.

Cô trở về phòng ngủ, cởi áo khoác, đi bộ cả buổi chiều cũng thấy mệt mỏi, cô nằm trên giường, nhẹ nhàng đặt tay lên bụng.

“Bảo bối ngoan, qua năm nay con lại lớn thêm một ít, còn mấy tháng nữa chúng ta sẽ gặp nhau. Mẹ vẫn luôn nghĩ, không biết con trông thế nào? Nếu là con gái hẳn sẽ giống ba. Người ta đều nói con gái thường giống ba, vậy sau này con lớn lên nhất định sẽ là một cô gái xinh đẹp. Nếu là con trai, hy vọng con giống mẹ, không chỉ có vẻ ngoài, còn có.... “. Cô dừng lại lời nói.

Còn có gì nữa đây?

Không nói nữa, cũng không muốn nói.

Đầu vừa gối lên một thứ, cảm thấy có gì đó khó chịu, tay cô sờ xuống, thì ra là di động.

Tô Tuấn luôn có hai cái di động, một cái đối với công việc, một cái đối với việc tư. Nhưng mỗi lần anh đều mang theo bên người, chưa từng bỏ ra.

Dường như có dự cảm, cô mở hộp thư đến tin nhắn, bên trong có mấy chục tin nhắn gửi đến.

Mở ra mấy tin gần đây,

Tuấn, từ sau lần trước từ biệt, đã nhiều ngày rồi sao anh không đến tìm em? Em nhớ anh. Mị Mị.

Tuấn, lúc tối ngủ em đều nhớ anh, nhớ đến cơ thể anh ở trên em, nhớ miệng anh, ánh mắt anh, còn nhớ cả tiểu đệ đệ anh dưng của anh. Mị Mị.

Tuấn, năm mới đến rồi, người ta rất cô đơn mà, anh đến nhà em đi. Nói cho anh biết, em đã tắm rửa sạch sẽ thơm ngào ngạt rồi, chỉ chờ anh đến thôi. Đừng để tuổi mười mấy phải thất vọng, anh mau đến thưởng thụ bữa tiệc đón năm mới thịnh soạn đi.

Mị Mị mãi mãi là của anh.

Xem xong những tin nhắn này, Lưu Sảng thoát khỏi hộp thư đến, lại lấy điện thoại di động tắt đi rồi gối xuống dưới.

Lúc biết chuyện này, cô cảm thấy bình tĩnh đến lạ thường, nếu không phải nói là quá bình tĩnh.

Thì ra, khi bị tổn thương đến mức tận cùng sẽ chỉ cảm thấy thương tâm mà thôi.

End

24. Chương 47-48

Chương 47

Người già tức giận

Lúc Tô Tuấn về nhà, Lưu Sảng đang nằm trên giường lật xem tạp chí.

Anh cởi áo khoác, nơi lỏng cà-vạt trên cổ rồi đi đến trước mặt cô.

“Đừng suốt ngày đọc sách thế, để ắt nghỉ ngơi đi. Đọc sách nhiều cẩn thận bị cận thị đấy, chẳng lẽ em muốn trở thành bà mẹ bốn mắt à?”.

“Hôm nay không phải anh nói ở nhà sao, lại có bạn bè nào gọi anh?”. Lưu Sảng vẫn xem tạp chí, làm vẻ như thuận miệng hỏi.

Tô Tuấn treo áo vào tủ quần áo, quay người nằm lên giường, tay vuốt ve lên bụng cô, “Hôm nay con trai anh sao rồi?”.

“Anh đừng cả ngày chỉ nói con trai không ngừng nữa, biết đâu là con gái thì sao”.

“Con gái cũng tốt, chỉ cần là em sinh ra, anh đều thích”.

“Mồm mép ngậm mật”. Lưu Sảng đóng tạp chí lại. “Em hỏi anh, anh đi đâu vậy, năm mới đến mà buổi tối cũng không về nhà ăn cơm”.

Bàn tay Tô Tuấn vẫn đặt lên bụng cô, “Aiz, bị mấy đứa bạn kéo ra ngoài nói chuyện, anh đã phải rút nhanh chóng mới được về nhà sớm đấy”.

Lưu Sảng liếc nhìn đồng hồ treo tường, 10h25, giờ này còn gọi là sớm. Mấy người bạn đó chỉ sợ là một người kia mà thôi.

“Tay đừng đặt lên đó nữa, không thoải mái”.

“Anh và con trai chia sẻ tình cảm mà, chưa từng nghe qua việc này à”. Tô Tuấn kề mặt vào bụng cô, nói thì thầm, “Con trai, con mau ra sớm một chút, ba con nóng vội lắm đấy”.

“Ngủ đi, đừng nói vô lý nữa. Nếu muốn con sớm ra thì chẳng phải sinh non sao, lúc đó anh muốn khóc cũng không kịp. Anh không biết đứa trẻ sinh non cơ thể thường suy yếu, chăm sóc khó khăn à?”.

“Đáng đánh”. Tô Tuấn làm bộ vỗ nhẹ một phát lên mặt mình, “Anh nói sai rồi, anh thu lại câu đó”.

Lưu Sảng ngáp một cái, “Em mệt rồi, tắt đèn đi”.

“Em ngủ trước đi, anh vào thư phòng chơi máy tính đã”.

Chốt cửa cạch một tiếng, cả phòng tối om.

Tô Tuấn lấy điện thoại di động dưới gối, sau đó rón rén đi ra khỏi phòng.

Đôi mắt Lưu Sảng đang nhắm lại lặng lẽ mở ra, trong phòng tối đen cũng như trái tim của cô vậy.

Anh cũng thật nóng vội, về nhà là lấy điện thoại di động, có lẽ sợ cô phát hiện, đáng tiếc cô đã sớm phát hiện ra rồi.

Đã từng có lần cô giả vờ căm điếc, chỉ là vì muốn duy trì một bong bóng xinh đẹp. Cô lưu luyến cái hạnh phúc như bong bóng xà phòng này nhiều năm. Khi yêu nhau đã có nhiều người nhắc nhở cô, Tô Tuấn là người không phải có một tình cảm duy nhất.

Cô vẫn cố chấp coi đó là vì anh ấy chưa gặp được người thích hợp.

Tuổi trẻ cô càng cố chấp càng tin tưởng, cô có thể đợi đến ngày nào đó trong mắt anh chỉ có một mình cô.

Có rất nhiều lúc cô nghĩ mình đã thật sự đợi được ngày đó.

Có lần hồi đại học, anh và cô cùng nắm tay nhau đi bộ trên nền tuyết trắng, những bông tuyết lạnh giá rơi lên người cô, anh liên tục phải hết tuyết rơi trên vạt áo cô trong suốt con đường mà không hề thấy mệt.

Thời khắc đó, cô thấy thật cảm động.

Khi đi làm, buổi tối phải tăng ca, lúc đó anh mới mua xe, ngày nào cũng chờ cô dưới cửa tòa soạn báo sau đó đưa cô đi ăn khuya.

Lúc ấy cô đã hỏi anh, không sợ cô ăn nhiều sẽ béo sao? Anh nói, anh thích cô, mặc kệ là xấu, là béo hay gầy, anh vẫn luôn thích cô. Khi đó, cô đã hạ quyết tâm, mặc kệ tương lai gặp phải khó khăn gì, cô vẫn luôn ở bên cạnh anh.

Thời khắc đó, cô thấy rất hạnh phúc.

Cô nhớ một năm trước khi kết hôn, cô đã mất đi lòng tin với tình yêu của hai người trong thời gian dài, vào sinh nhật cô năm đó, anh đã lập một lời hứa, kiếp này vợ của anh sẽ chỉ là cô- Lưu Sảng, không bao giờ là người khác.

Thời khắc đó, cô thấy xúc động sâu sắc.

Cô tin tưởng trong mắt anh chỉ nhìn cô, trong lòng anh cũng chỉ nghĩ đến cô.

Nhưng tim anh quá lớn, có quá nhiều ngăn để cất giấu những người phụ nữ khác.

Cô đã sớm phát hiện nhưng không có dũng khí làm rõ ràng mọi chuyện với anh, càng không có can đảm để bỏ đi.

Trên đời có rất nhiều cặp vợ chồng đã vượt qua như vậy, cô cho rằng mình cũng có thể, làm một người vợ biết nhẫn nhịn chịu đựng.

Chỉ cần trong lòng anh còn có gia đình, chuyện gặp dịp thì chơi tùy vào anh.

Sau khi kết hôn, cô luôn nhắm một mắt mở một mắt, có mắt mà coi như không nhìn thấy gì, chẳng qua chỉ muốn tự đánh lừa trái tim mình.

Đáng tiếc, cô vẫn không làm được. Có lẽ chỉ khi cô không còn yêu mới thật sự có thể để lòng mình bình lặng như nước được.

Cô tay lên tim mình, miệng khẽ thì thầm, “Đừng đau, tôi sẽ bảo vệ bạn. Ngoan, tôi thực sự sẽ bảo vệ bạn đến cùng”.

Trái tim nhỏ bé của cô dường như nghe hiểu được những lời cô nói, đau đớn đã giảm đi phần nào.

Cô lại đặt tay lên bụng, “Còn con nữa, bảo bối của mẹ, mẹ cũng sẽ bảo vệ con”.

Ánh mắt lại nhắm lại, dần chìm vào giấc ngủ.

Tô Tuấn nằm trên ghế thư phòng, mở hộp thư đến di động, ấn nút xóa toàn bộ, nháy mắt hộp thư đã trống không.

Trong lòng thở phào nhẹ nhõm, Lưu Sảng hẳn chưa phát hiện.

Hôm nay cũng thật mệt mỏi, bị con quỷ nhỏ kia cuốn lấy không cách nào thoát thân.

Bắt đầu nhận được điện thoại của cô ta, anh vốn không định đi, anh lại nghĩ gặp mặt nói chấm dứt rõ ràng cũng tốt, vì thể phóng xe đến khách sạn.

Ai ngờ được, một bồn tắm sạch sẽ, khăn tắm ẩm ướt bao quanh người, trước ngực lộ hơn nửa thịt ra bên ngoài, không lẽ mê người là phạm tội sao?

Lúc ấy ý chí anh đã rất kiên định, không xuống tay với cô ta.

Nhưng ả hồ ly tinh đó nhào cả người trơn mượt vào trong lòng anh, hương thơm dịu nhẹ, da thịt cận kề, anh mà nhìn được, hẳn sẽ không phải làm đàn ông bình thường, mà là tên đàn ông bị cấm dục.

Say đó, vẫn lại xảy ra chuyện không nên xảy ra.

Lúc việc bắt đầu, anh thật sự rất thích, đã ghen lâu lắm rồi, không bài tiết ra thật sự chịu không nổi.

Nhưng sau đó trong lòng thấy trống rỗng, hư vô, không có cảm xúc, thì ra đây chính là cảm giác tách biệt thể xác và tâm hồn.

*

Chớp mắt đã đến tháng năm, Khương Hiểu Nhiên trang hoàng nhà mới đã ổn định, đồ đạc bài trí trong nhà đều mua đầy đủ.

Cô bước ra từ căn biệt thự, bỗng cảm thấy nơi đó trống rỗng khiến tâm trí bất an.

Lúc cô gọi điện hỏi Tiểu Dương, anh chỉ nói lại một câu, tùy ý cô.

Mẹ và dì không về thành phố A, trong nhà có hai người họ, Dương Dương cũng có người chăm sóc, cô cũng không phải lo trước lo sau.

Nhưng có điều cửa hàng kinh doanh càng ngày càng sa sút, trong đầu cô đã nảy sinh ý tưởng đổi nghề.

Qua điều tra thị trường, cô phát hiện ở siêu thị bán thực phẩm tương đối tốt. Nhưng đổi nghề không khác gì vượt núi, cô không có cách tìm hiểu phương pháp nên không dám tùy tiện nhập hàng.

Đúng giữa trưa, thời tiết nóng bức, cô mặc chiếc áo ngắn tay, quần lửng, vào thị trường buôn bán thực phẩm vòng vèo một giờ.

Càng nghĩ cô càng quyết định chắc chắn bán đồ ăn trẻ con như thạch hoa quả, kẹo mút ... bây giờ gia đình nào cũng có trẻ con, mà trẻ con cần đầu tư nhiều tiền. Rất nhiều cha mẹ sống tiết kiệm nên tiền đều dùng hết cho con nhỏ.

Trên đường phố, khắp nơi đều thấy cha mẹ ăn mặc giản dị nắm tay con trai bé bỏng, còn con gái lớn vẫn không nhẽo như trẻ con.

Mỗi đứa trẻ từ khi sinh ra, đến trường, kết hôn, sinh con, mỗi bước đi đều không rời khỏi bàn tay cha mẹ chăm sóc.

Nghĩ đến mẹ mình, nói là đón bà về nhà hưởng phúc, kỳ thực vẫn là bà giúp cô.

Giúp cô chăm sóc con, giúp cô lo liệu việc nhà, lại còn phải lo lắng đến vấn đề cá nhân của cô nữa.

Hôm nay là ngày của Mẹ, cô quyết định đến siêu thị chọn mua quần áo ẹ và dì, món quà tuy nhỏ nhưng cũng là cả tấm lòng của cô.

Đến siêu thị nổi tiếng thịnh vượng nhất thành phố B, nơi đó có nhiều quần áo của người có tuổi.

Cô đi đến cửa hàng độc quyền quần áo lụa, chọn một bộ rộng rãi tay áo dài ẹ, gần đây mẹ bắt đầu béo lên rồi. Lại chọn thêm bộ cổ chữ V cho dì.

Lúc đứng ở quầy thu ngân trả tiền, cô vô tình nhìn thấy Tiểu Dương và mẹ anh đang đi về phía này.

Mẹ anh đến đây, sao không nghe anh nói, cô không biết nên đi lên hay lui xuống phía sau.

Đang đứng do dự, Tiểu Dương nhìn thấy cô, anh kéo tay mẹ đi đến.

“Hiểu Hiểu, trùng hợp quá”. Anh nháy mắt với cô.

“Chào bác gái”. Khương Hiểu Nhiên lễ phép chào hỏi.

Bà Tiểu nhìn từ đầu đến chân đánh giá cô, “Phụ nữ đã trên ba mươi, đáng vẻ thay đổi nhiều quá, cháu không gọi bác, sợ là bác không nhận ra”.

“Bác gái vẫn giữ được dáng vẻ như trước. Thật khiến cho người khác hâm mộ ạ”. Khương Hiểu Nhiên cố nhin tức đáp lại.

“Phụ nữ mà, lòng dạ phải rộng rãi, cứ như bụng gà con thì dễ dàng lão hóa thôi”.

Mặt Khương Hiểu Nhiên thoáng run rẩy, vừa định há mồm thì nhận được ánh mắt truyền đạt của Tiểu Dương.

“Mẹ, chúng ta đến bên kia xem”. Tiểu Dương kéo bà Tiểu đi.

Khi đi qua người Khương Hiểu Nhiên, tay còn nắm chặt vai cô, nháy mắt sau đã buông ra.

Cơ mặt Khương Hiểu Nhiên trở lại bình thường, nhiều năm không gặp, mẹ anh vẫn giống như trước đây, nói lên nói xuống, khắc nghiệt không chút tình cảm.

Vẫn cái phong thái doanh nhân ấy, người đã từng được trúng cử đại biểu doanh nhân ưu tú thành phố A, cô lắc đầu.

Không so đo với bà ấy, bà ấy cũng hơn sáu mươi rồi, tức giận nhiều làm gì.

Khi đi đến cửa siêu thị, nhìn thấy Tiểu Dương đứng dựa người vào tường, tay rút túi quần, hình ảnh đó dường như rất quen thuộc.

“Choáng váng à, sao ngây người ra thế”. Tay anh véo lên mũi cô.

“Anh không đi hầu hạ lão Phật gia, chờ em ở đây làm gì”.

“Bà ấy có người đi cùng rồi, anh muốn đi cùng em cơ”. Tiểu Dương cười hì hì.

“Em nào có được may mắn như thế”.

Tiểu Dương nhận lấy túi đồ to của cô, “Bà xã à, đi đâu vậy?”.

“Vừa rồi sao anh không gọi, đúng là không dám đi”.

“Thì không phải là duy trì ổn định đoàn kết, thúc đẩy xã hội hài hòa sao”.

Ngồi trên xe, Khương Hiểu Nhiên hỏi anh, « Sao mẹ anh đến đây mà không nghe thấy anh nói gì? ».

“Bà bị bệnh phong thấp, cả mùa đông phát bệnh, thừa dịp trời sắp nóng đến đây chữa trị”.

“Em cũng nghe người khác nói, mùa đông rét lạnh dễ phát nhiều bệnh. Phong thấp cũng không phải là bệnh nhẹ, phải nhanh chữa khỏi thôi ».

“Chữa tận gốc sợ là khó khăn, có thể giảm bớt đi phần nào là tốt rồi”. Vừa đi vừa nói chuyện, chốc lát đã chạy xe đến dưới nhà cô, “Bà xã à, em lên đi, anh còn phải đến công ty xử lý vài việc”.

“Em còn tưởng anh không bận việc gì, vậy mà giờ vẫn đứng đỉnh thế này đây”. Ánh mắt Khương Hiểu Nhiên giận dỗi lườm nguýt anh.

“Thì tranh thủ lúc rảnh rồi”. Tiểu Dương nói xong, không nhin được cúi đầu đặt lên môi cô một nụ hôn nhẹ.

Khương Hiểu Nhiên nhanh chóng mở cửa xe, lập cập đi vào trong nhà.

Về nhà, mẹ nhận lấy túi quần áo cô mua, miệng trách cứ, “Sao lại lãng phí tiền bạc thế này, mẹ còn có quần áo mà”.

“Mua để mẹ mặc, quần áo của mẹ con còn không biết chắc, màu sắc đã bị bạc hết rồi”.

“Trong nhà cần chi tiêu nhiều như vậy, con phải biết tiết kiệm để dành dụm tiền”.

Khương Hiểu Nhiên nhìn mẹ tóc đã hoa râm, mắt hơi mờ đi, thấp giọng đáp, “Con biết”.

Tiểu Dương về nhà, mẹ và Quách Doanh ngồi ở phòng khách nói chuyện, thấy anh về, bà nhanh nói : “Doanh Doanh, rót cho nó một cốc nước đi”.

“Để tự con rót”. Tiểu Dương đi đến bình lọc nước, rót một cốc.

“Tiểu Dương, nhà này của con vắng vẻ lạnh tanh, trong nhà không có phụ nữ cũng không được. Hôm nay Doanh Doanh cùng đi dạo phố với mẹ, trên đường mua rất nhiều đồ ăn. Con xem này, bữa tối đã làm xong rồi, chỉ chờ con về ăn thôi”.

“Mẹ, con ăn ở công ty rồi. Hai người cứ ăn đi”. Nói xong, Tiểu Dương đi vào phòng.

Bà Tiểu nghi hoặc nhìn anh, mới bảy giờ, sao hành động nhanh quá vậy.

Trong lòng Tiểu Dương thật không thoải mái, Quách Doanh này, tiền đã cầm rồi, sao còn ở trước mặt anh chơi trò lúc ẩn lúc hiện thế. Xem ra lời nói của phụ nữ thật sự không thể tin.

Lúc ấy ký vào bản hiệp ước, cũng đã có điều kiện ràng buộc, nếu cô ta thật sự không muốn tuân thủ, cũng không phải không có cách, nhưng làm to vấn đề này có khả năng còn liên quan đến mẹ nữa.

Làm việc từ trưa đến giờ, người rất mệt mỏi, bụng đói đến kỳ lạ, nhưng chỉ có thể tránh ở trong phòng, anh thật sự không muốn nhìn thấy Quách Doanh.

Nghe được tiếng đóng cửa bên ngoài, anh mời lò dò ra khỏi phòng.

Phòng khách không có một bóng người, có lẽ mẹ đã vào phòng ngủ. Anh lén lút đi vào phòng bếp, sắp một bữa cơm ngon thịnh soạn, tránh ở trong phòng bếp ăn xong mới đi ra.

Mẹ đang ngồi ở phòng khách đọc báo, thấy anh đi ra ném lại một câu, “Ăn no?”.

“Vâng”.

“Đứa nhỏ này, con trốn gì thế, Quách Doanh đáng sợ vậy sao?”.

“Mẹ, con và cô ấy đã chia tay từ lâu rồi, mẹ cứ gọi cô ấy đến sợ lại khiến cho cô ấy hiểu lầm”.

” Hiểu lầm cũng tốt. Con xem đây, đứa nhỏ Quách Doanh này, điểm nào cũng mạnh hơn Khương Hiểu Nhiên. Về tuổi tác, ngoại hình, gia thế. Thật không hiểu con lựa chọn thế nào, đúng là không có mắt nhìn”.

Tiểu Dương thở sâu, “Cô ta có là tiên nữ trên trời cũng không liên quan đến con”.

Bà Tiểu nhăn mặt tức giận, “Tôi cũng chỉ lo lắng cho anh thôi, đừng để phải ly hôn lần nữa, anh đủ khả năng chịu mất mặt, nhưng tôi thì không thể chịu đựng được”.

End

Chương 48

Nhớ hay không?

Tháng năm nắng đỏ, thật sự xứng với tên gọi tháng năm rực rỡ.

Tháng này Khương Hiểu Nhiên bận rộn quá nhiều việc đến thời gian nghỉ ngơi cũng không có. Đầu tiên, cửa hàng sách thanh lý bán phá giá với mức giá giảm 50% so với giá ban đầu.

Ngoài ra còn vội vàng liên hệ với các nhà cung cấp, chuẩn bị nhập hàng thực phẩm. Ban đầu nếu tài chính hùng hậu, trực tiếp đến xưởng sản xuất lấy hàng là tốt nhất, nhưng cô cân nhắc lại, vẫn quyết định nhập hàng từ cửa hàng bán buôn.

Lấy từ cửa hàng bán buôn, chỉ cần thanh toán một phần tiền hàng, số còn lại có thể chịu nợ. Đối với cô mà nói, đó là câu còn không được, tuy giá cao hơn so với xưởng sản xuất một, hai phần trăm nhưng không phải vay tiền ngân hàng trả ngay.

Buổi chiều đi đến siêu thị, em gái ở cửa hàng phàn nàn, “Chị Hiểu Nhiên, sách thật ra bán rất nhanh, vấn đề là không kiếm được tiền lãi, tháng này sợ thu nhập xuống thấp”.

Khương Hiểu Nhiên cười, vỗ vai cô, “Được rồi mà, có lẽ vốn chị cũng trả tiền lương đầy đủ cho em”.

” Chị Hiểu Nhiên, không phải em lo lắng tiền lương, là em lo lắng lãi suất kinh doanh ấy”. Cô gái đỏ mặt.

” Sách bán xong rồi chuyển sang bán bánh kẹo, trong sáu tháng cuối năm hẳn sẽ bán chạy. Đến lúc đó việc kinh doanh cửa hàng chắc chắn sẽ tốt lên”.

Em gái vội vàng gạt đầu lia lịa.

Nhìn xem giờ, đã gần sáu giờ, “Chị về trước đây, em đóng cửa hàng nhé”.

Về nhà, dì và mẹ đang ăn cơm.

“Dương Dương đâu rồi ạ?”.

“Tiểu Dương gọi điện thoại nói đưa con bé về nhà, bảo mẹ không cần đi đón”.

“Vâng”. Cô cúi đầu ăn cơm.

Cô ngẫm nghĩ, mẹ anh không phải ở nhà sao, chẳng lẽ anh cố ý đưa con đến ẹ gấp?

Dương Dương cùng theo Tiểu Dương vào nhà, thấy bà ngồi trên sofa, nhớ tới lời dặn dò trên đường của Tiểu Dương, vì thế ngọt ngào cười, “Cháu chào bà nội”.

Bà Tiểu nghe tin con bé sắp đến, trong lòng cảm giác rất phức tạp. Thâm tâm bà cũng chẳng thích gì cô cháu gái này, nhưng dù sao cũng là cốt nhục của Tiểu Dương, cũng không thể không thừa nhận.

Vì thế gạt đầu yếu ớt, đón con bé ngồi xuống.

Tiểu Dương bước vào nhà nhìn thấy cái vẻ nghiêm khắc của mẹ, trong lòng hơi lo lắng, miệng nói, “Mẹ, trên đường đi Dương Dương đều nhắc đến mẹ, không hổ là con gái con, cháu gái mẹ”.

“Đến đúng lúc lắm, trong nhà có nhiều người như vậy, mẹ gọi Doanh Doanh đến giúp nấu vài món ăn”.

Quách Doanh mặc tạp dề đứng ở cửa phòng bếp, thấy hai người về, mỉm cười nói, “Dương Dương, tên của cháu thật hay”.

Dương Dương cảnh giác nhìn người phụ nữ xa lạ trong nhà ba, cảm thấy cô ấy không phải là người tốt.

Lúc ăn cơm, Tiểu Dương liên tục gấp thức ăn cho con gái.

“Ba à, bát con nhiều lắm rồi”. Dương Dương xúc miếng cơm phụng phịu nói.

“Tiểu Dương, con bé cũng lớn rồi, để nó tự gấp thức ăn, chiều quá hư thân đấy”.

Quách Doanh cười nói, “Bác gái, Tiểu Dương cũng thương con nhỏ thôi mà”.

Bà Tiểu nghiêm túc nói, “Hồi Tiểu Dương còn nhỏ, bác yêu cầu rất nghiêm với nó”.

Dương Dương nhỏ giọt nước mắt nhìn người già nhất nhà, trong lòng nói thầm, bà nội thật hung dữ, vậy mà ba còn nói bà thích mình, đúng là gạt người mà.

Ăn tối xong, Tiểu Dương đưa Dương Dương vào phòng khách chơi ghép hình, rải tấm thảm xuống đất, hai người ngồi lên cùng chơi.

Bà Tiểu nhìn bọn họ lắc đầu, Quách Doanh pha ấm trà nóng đặt trước mặt bà.

“Quách Doanh, cháu nghỉ ngơi chút đi, mệt mỏi từ chiều đến giờ rồi”.

Quách Doanh ngồi cạnh bà, “Cháu không thấy mệt, nhưng bác phải chú ý giữ gìn thân thể, không được bị cảm lạnh kéo bệnh lại tái phát”.

“Đúng là đứa nhỏ tốt bụng, bác thật không có may mắn mà”. Bà Tiểu nói xong còn nhìn sang Tiểu Dương.

Quách Doanh cúi đầu, làm bộ dạng đáng thương.

Tiểu Dương chơi rất nhập tâm, dường như không nghe thấy cuộc đối thoại của hai người họ.

“Tiểu Dương, giờ không còn sớm nữa, con đưa Doanh Doanh về nhà đi”.

Tiểu Dương lười biếng bế Dương Dương dậy, “Dương Dương, con cũng về thôi”.

Tiểu Dương nắm tay Dương Dương dung dăng đến bãi đỗ xe, mở cửa xe, Dương Dương đi vào trong xe.

Xệ chậm rãi nỏ máy, Dương Dương hỏi anh, “Ba à, có muốn đưa dì kia đi không?”.

Tiểu Dương giảo hoạt nhất mắt với con bé, “Con nói đi? Ba nghe lời con”.

“Không đưa”. Dương Dương trả lời rõ ràng.

“Vì sao?”.

“Dì ấy vừa nhìn đã biết không phải là người tốt. Mẹ từng dạy con, một người tốt có ánh mắt sẽ không gạt người. Dì kia luôn cười với con, nhưng trong mắt lại lạnh như băng”.

Tiểu Dương vuốt tóc con bé, “Giỏi lắm, vậy chúng ta về nhà trước, không thèm để ý đến dì ấy nữa”.

Nghĩ lại, vẫn nên gọi điện thoại cho cô ta, “Quách Doanh, em tự gọi xe về nhé”.

Quách Doanh ngắt điện thoại, trong lòng thét hận, người đàn ông này thật vô tình, đã quen nhau năm năm, trong đó cũng yêu nhau hai năm, vậy mà chia tay xong đến một chút tình cảm cũng không có.

Đi từ lầu xuống cửa khu nhà, đứng trong gió lạnh chờ xe, vừa đứng lúc thấy con xe Volvo màu trắng của Tiểu Dương chạy qua bên đường, chỉ hận không thể đá cho anh ta hai phát.

Hừ, cô – Quách Doanh không phải là người chịu bị bắt nạt thế đâu.

Đưa Dương Dương về nhà đã gần mười giờ, Khương Hiểu Nhiên mở nước cho con bé rửa mặt, Tiểu Dương tựa người vào cửa toilet, ngắm nhìn hai mẹ con.

Khương Hiểu Nhiên vắt khăn mặt rồi đưa cho Dương Dương, “Nào, con tự lau đi”.

Nói xong, bước ra ngoài, thấy Tiểu Dương đứng ở cửa, “Sao anh không về đi, không mẹ anh lại nhắc đấy”.

“Không có việc gì. Hai ngày không gặp, anh nhớ em đến chết ». Anh ôm cô ra chỗ vách tường ở lối đi, giữ chặt cô lại, môi kề bên tai cô, « Bà xã, em nhớ anh không?”.

Khương Hiểu Nhiên cup mắt, “Ai có thời gian rảnh rồi mà nhớ anh”.

“Xem ra nỗ lực của anh không đủ rồi”. Anh lăm bằm, cúi đầu nhanh chóng che miệng cô lại.

Thật lâu sau mới rời ra, “Như vậy có nhớ hay một chút nào không?”.

“Ai thèm chứ, nhìn đã thấy ghét”. Khương Hiểu Nhiên hờn dỗi nói.

“Vậy anh phải nỗ lực hơn rồi”. Nói xong, môi gắn chặt lên vành tai cô, khẽ cắn mút nơi mẫn cảm của cô.

Khương Hiểu Nhiên bị anh hôn khiến cả người mềm nhũn, bên tai nghe tiếng con gái xả nước, trong lòng vừa phấn khởi vừa sợ hãi.

“Tiểu Dương, mau thả em ra”.

“Không được, cách mạng còn chưa thành công, anh còn phải nỗ lực hơn”. Giọng nói anh quyết đoán.

“Em nhớ anh”. Khương Hiểu Nhiên lấp bắp nói.

Trong mắt Tiểu Dương hiện lên ý cười, miệng lại nói, “Không nghe thấy, nói gì vậy”.

“Em nhớ anh”. Khương Hiểu Nhiên gần như nghiêng răng nghiêng lợi nói.

Thật bực mình.

Tiểu Dương dứt miệng ra, tay vẫn chặn trên tường, nhìn xuống cô.

Đúng lúc này, Dương Dương mới từ toilet đi ra, “Ba mẹ, hai người làm gì vậy?”.

“Có gì đó bay vào mắt mẹ con, ba giúp mẹ xem”.

“À, ừm, con đi ngủ đây”.

Tim Khương Hiểu Nhiên buộc chặt cuối cùng cũng được thoải mái, « Được rồi, đừng ở đây lằng nhằng nữa, mẹ anh đang ở nhà một mình đấy ».

Tiểu Dương vuốt ve gò má cô, “Đừng nhớ anh quá đấy”.

Chờ anh đi rồi, Khương Hiểu Nhiên chạm tay lên má, nơi đó dường như vẫn còn lưu lại độ ấm ngón tay anh, rồi lan dần vào trong lòng.

Khương Hiểu Nhiên vô thức mỉm cười, sau đó đi vào phòng con gái.

*

Sang năm sau, Lưu Sảng phát hiện Tô Tuấn đã trở lại thói quen như trước.

Sáng nào cũng 7h30 đi làm, tối đến 6h30 về nhà.

Cuộc sống tựa hồ đã trở lại những tháng ngày bình lặng như trước, Tô Tuấn đối với cô ngày càng tốt hơn. Tốt đến mức cô đã nghĩ những tin nhắn kia chỉ là ảo giác của cô, hoặc có lẽ cô đã hoa mắt, hoặc có thể là người khác gửi nhầm đến.

Lúc ăn cơm, bảo mẫu làm theo thực đơn Tô Tuấn chỉ định nấu cho cô một bát canh tổ yến, đặt đến trước mặt cô.

Lưu Sảng cau mày, chán nản quấy thìa quanh bát, “Lại là tổ yến, không uống không được sao?”.

“Ngoan nào, ăn tổ yến vào sau này sinh con có làn da đẹp, lại tốt cho cả em nữa”. Tô Tuấn cười khuyên bảo.

“Hừ, chẳng qua anh quan tâm đến con mới bắt em ăn thôi”.

“Nói gì vậy, anh mà là người như vậy à. Anh chính là chuyên gia cổ vấn dinh dưỡng đấy, tổ yến chứa nhiều collagen, protein, rất tốt cho làn da phụ nữ. Em không phải luôn oán giận làn da có tuổi không còn căng mịn nữa sao, uống cái này có thể làm chậm lão hóa đấy”.

“Anh chê em già hủ, phải rồi, mấy cô gái bên ngoài trẻ trung xinh đẹp, làm sao em so bì được”.

“Xem đấy, lại bẻ cong anh. Người bên ngoài mặc kệ họ, cũng không phải bà xã của anh, anh chỉ quan tâm đến vợ anh thôi. Cô gái bên ngoài có dát vàng lên mặt anh cũng thấy chướng mắt”.

Tô Tuấn vừa nói vừa gấp miếng thịt kho tàu vào bát cô.

Lưu Sảng bưng bát canh tổ yến lên miệng, trong lòng thầm vang lên câu hỏi, vậy cái người Mị Mị của anh có quen không? Hai người đã làm những gì?

Có rất nhiều câu muốn hỏi nhưng lại không thể nói lên lời. Mỗi lần như vậy, rõ ràng đã biết đáp án, hỏi hay không hỏi căn bản chẳng khác nhau, nhưng cô rất muốn hỏi để nghe được đáp án phủ nhận từ chính miệng anh nói ra.

Dù nó có là một câu nói dối đầy thiện ý.

Không nên hỏi, không nên hỏi, ý nghĩ im lặng đó như đã hạ mệnh lệnh, nhưng miệng không chịu nghe theo không chế đầu óc, cô bình tĩnh nói một câu rành mạch, “Gần đây có phải anh hay đi lại với cô gái tên Mị Mị đúng không?”.

Tô Tuấn rõ ràng thấy sững sốt, nhưng lại trả lời rất nhanh, “Em nói bừa gì vậy, Mị Mị cái gì, anh không biết cô ấy”.

Lưu Sảng không phản bác, chỉ lặng lẽ ăn cơm, trong lòng cũng quay cuồng không hiểu.

Xem ra, anh ấy vẫn quan tâm, quan tâm đến cô và đứa nhỏ, cho anh ấy một cơ hội, cũng chính là cho cô và đứa nhỏ một cơ hội.

“Tô Tuấn, em không quan tâm các mối quan hệ trước kia của anh, không cần biết anh từng có bao nhiêu phụ nữ. Nhưng vì đứa nhỏ, em hy vọng sau này anh đừng như vậy. Điều em mong muốn cũng như bao phụ nữ khác, đó là gia đình hạnh phúc. Em không muốn làm giống cách của những người phụ nữ kiêu ngạo, hạnh phúc gia đình đổ vỡ, như vậy rất mệt mỏi”.

Lưu Sảng cứ bình thản nói như vậy, ngữ khí bình thản khiến người khác nghĩ chẳng qua cô chỉ đang nói một câu chuyện vụn vặt mà thôi.

Tô Tuấn không dám nhìn thẳng vào mắt cô.

Anh cúi đầu, suy nghĩ rất lâu rồi ngẩng đầu.

“Sảng, em yên tâm, anh sẽ không làm những chuyện có lỗi với em, nếu anh làm, anh thề sẽ không được ....
“. Ba chữ chết tử tế còn chưa nói ra, miệng đã bị Lưu Sảng che kín lại.

“Đừng thề độc như vậy, chỉ cần trong lòng anh hiểu là được rồi”. Lưu Sảng nói xong, khóe mắt ướm át.

Tô Tuấn đứng dậy, đi qua chỗ cô, kê đầu vào bụng cô, tay vuốt ve tóc cô, nhưng không hề nói câu gì.

Lúc tối ngủ, Lưu Sảng lăn qua lăn lại.

Mang thai gần sáu tháng, bụng đã to lên, thân hình nặng nề nhiều, ngủ cũng không yên được.

Tô Tuấn thấy cô không ngủ, trong lòng không chịu nổi. Buổi tối khi ăn cơm, anh quả thực thấy đồ ăn vô vị, gần như không thể nuốt vào trong bụng.

Anh đã làm những gì?!

Anh không muốn biện minh mình, bất luận nói cái gì cũng không thể thay đổi những việc anh đã làm.

Thấy Lưu Sảng ngủ không an ổn, anh bật đèn tường, “Sảng, sao vậy?”.

“Nằm thấy khó chịu”.

“Em ngồi lên đây”. Anh cầm một cái gối đặt phía sau cho cô dựa lưng.

Trong phòng bật điều hòa, nhưng cơ thể Lưu Sảng vẫn đổ mồ hôi, cả trán cũng lấm tấm mồ hôi.

Tô Tuấn đứng dậy, vào toilet lấy một chiếc khăn mặt lau mồ hôi cho cô.

“Uống cốc nước đi”. Sau đó đưa cho cô một cốc nước ấm.

Lưu Sảng uống xong cốc nước đầy, cũng không biết sao gần đây cô thấy rất khát nước.

“Aiz, mang thai thật khó chịu, sau này em sẽ không mang thai nữa đâu”. Cô nửa oán giận, nửa làm nũng.

“Được rồi, chúng ta hưởng ứng lời kêu gọi của quốc gia, chỉ sinh một đứa, sau này không sinh nữa”. Tô Tuấn tựa người lên thành giường, tay còn ôm thắt lưng cô.

Lưu Sảng dựa vào vai anh, nói nhỏ, “Chờ khi đứa nhỏ được sinh ra, không có việc gì anh đưa em đi dạo công viên hít thở không khí trong lành nhé”.

“Anh nói cho em biết, anh mua một căn biệt thự ngoại ô rồi, sau này nghỉ hưu, chúng ta sẽ ra đó ở”.

“Ở đâu cũng được, miễn là gia đình ta sống hạnh phúc bên nhau”.

“Chờ khi con lớn, anh về hưu rồi sẽ giao công ty cho nó, sau đó anh sẽ đưa em đi du lịch khắp nơi”.

“Du lịch. Đã nhiều năm nay rồi, từ lúc học đại học có đi Vân Nam. Hơn mười năm nay anh chưa từng đưa em đi đâu”.

Tô Tuấn cầm tay cô, “Nếu không, chờ khi em sinh con xong, chúng ta sẽ sang châu Âu chơi một chuyến”.

“Làm em sợ đấy, còn châu Âu nữa, thực tế chỉ cần đi trong nước là được rồi, Cửu trại câu Tứ Xuyên, Cung điện Potala, Hong Kong Disneyland, em đều muốn đi”.

Tô Tuấn véo mũi cô, cô gái ngốc này, yêu cầu thật đơn giản, nhưng chỉ có nguyện vọng đơn giản này, cũng không thể thỏa mãn được cô.

“Được rồi, nghe theo em, em nói đi đâu thì đi đó”.

End

25. Chương 49-50

Chương 49

Cầu con

Bất tri bất giác đã đến tháng bảy.

Thời tiết năm nay oi bức khác thường, mặt trời lên cao, nắng nóng đổ mồ hôi. Người đi trên đường nếu không che ô, làn da rất dễ bị đen.

Gần đây Lưu Sảng cảm giác cơ thể càng ngày càng nặng nề. Nghe nói phụ nữ có thai phải vận động nhiều, như vậy có lợi khi sinh, hai tháng gần đây cô đều đi bộ đi làm, mỗi ngày đi về cũng gần hai giờ.

Bắt đầu cũng chịu được, đến gần đây lại không hề muốn đi, biết vậy nhưng cô vẫn tự nhắc bản thân phải kiên trì đi lại.

Buổi trưa ở cơ quan ăn cơm, cô nhận được điện thoại của Lỗ Lệ Lệ, “Lưu Sảng, gần đây có bận gì không?”.

“Bình thường thôi, cậu mới là người bận rộn đấy, sao hôm nay lại có thời gian rảnh gọi điện cho tớ?”.

“Nghe nói trường sắp tổ chức lễ kỷ niệm 80 năm ngày thành lập trường, chuẩn bị lập một quỹ học bổng có quy mô lớn, giúp cho học sinh cố gắng học tập, có nhiều sinh viên cũ được gửi thiệp về dự, bữa tiệc này không thể bỏ lỡ. Tổ nghị Tô Tuấn nhà cậu chắc chắn cũng nhận được thiệp mời”.

“Tớ chưa hỏi anh ấy. Chắc thế. Cậu cũng nhận được à?”.

“Tớ cũng quyền góp một ít, khoảng một trăm tám mươi, cũng không thể không nỗ lực mặt trường được. Tối thứ bảy này cậu cũng đi đi, mọi người đã lâu không gặp mặt rồi”.

“OK, đến lúc đó tớ gọi cho Khương Hiểu Nhiên, chúng ta tụ tập một hôm”.

“Hai người đúng là như hình với bóng, tớ ghen tỵ đấy”. Lỗ Lệ Lệ cố ý nói.

Ngắt điện thoại, Lưu Sảng nhanh chóng gọi tiếp, “Hiểu Nhiên, thứ bảy kỷ niệm ngày thành lập trường, cậu và Tiểu Dương có đi không?”.

“Ừ, anh ấy cũng nói với tớ rồi. Đầu tiên cũng không định đi, vào trường hợp của tớ đi cũng thấy mất mặt, cũng chẳng làm được gì. Nhưng lại nghĩ, dù sao cũng là hoạt động công ích, không thể lấy tiền ra đo lường được”.

“Nói rất đúng, tớ cũng không hơn gì cậu, cũng chỉ hưởng hào quang từ Tô Tuấn thôi. Trong phòng chúng ta chỉ có Lỗ Lệ Lệ mạnh nhất, tốt xấu gì cô ấy cũng lăn lộn làm được viên chức nhỏ, nghe nói bây giờ là cán bộ phụ cấp”.

“Không nói đến cô ấy nữa, gần đây cậu thấy thế nào?”.

“Haizz cảm thấy mệt muốn chết. Còn hay khát nước, ban đêm hay đi vệ sinh”.

“Có đi bác sĩ kiểm tra không?”.

“Tháng trước có, chỉ tiêu các hạng mục đều bình thường. Nhưng lượng đường trong máu hơi cao”.

“Vậy cậu phải chú ý, nếu không tớ và cậu đi kiểm tra lại xem”.

“Hay là chiều nay đi, công việc cũng không bận gì”.

“Ừ, thế nhé”.

Hai người hẹn gặp ở bệnh viện bảo vệ sức khỏe phụ nữ.

Khương Hiểu Nhiên đứng trên bậc thang, thấy Lưu Sảng chật vật đi đến, liền bước lên phía trước nắm tay cô.

“Một lắm hả, tháng sau sinh là thời khắc quan trọng nhất, cậu cố gắng chịu đựng”.

“Phụ nữ sinh con sao khó khăn như vậy. Thế hệ trước kia sinh vài đứa sao được nhỉ, không thể tưởng tượng nổi”.

“Mẹ tớ chỉ sinh một mình tớ thôi”.

“Nhà tớ có ba anh chị em, mẹ tớ đúng là thiên tài”.

“Bà ngoại tớ mới trâu, sinh sáu đứa cơ”.

“Bà Khương đúng là giỏi, tớ bái phục rồi đấy”.

“Được rồi, phục cái gì không phục, lại bái phục cái này”.

Vừa đi vừa nói chuyện, hai người đi đến cửa phòng khám. Khương Hiểu Nhiên đứng trước phòng bác sĩ khám bệnh xếp hàng.

Vào phòng kiểm tra, vị bác sĩ già hơn sáu mươi tuổi sờ bụng Lưu Sảng, cho cô đi xét nghiệm máu, xét nghiệm nước tiểu rồi làm siêu âm.

Khương Hiểu Nhiên cầm lộ phí đi ra ngoài, trong lúc vô tình đi ngang qua cửa thấy một người con gái rất quen, suy nghĩ cẩn thận hình như là người lần trước đi cùng Tô Tuấn.

Trong đầu cô hiện lên một ý nghĩ không tốt, chẳng lẽ?

Chờ khi cô thanh toán xong, chuẩn bị ra xem tờ danh sách trong tay y tá, người đã không thấy đâu.

Cô lắc đầu, có lẽ cô đã nhìn nhầm rồi.

Lúc Lưu Sảng kiểm tra, toàn bộ quá trình cô đều đi cùng, Xếp hàng kiểm tra cũng gần đến một giờ chiều.

Giờ chỉ chờ bác sĩ thông báo kết quả xét nghiệm, vị bác sĩ già cau mày, “Lượng đường trong máu của cô rất cao, bình thường có phải không chú ý đến chế độ ăn uống hay không?”.

Lưu Sảng ngẫm nghĩ, “Đồ ăn thông thường là thịt, rau, bổ sung thêm ít hoa quả và uống thêm thuốc bổ”.

“Lượng cơm ăn có thể khống chế một chút, hoa quả cũng không cần ăn nhiều, mỗi ngày chỉ ăn một hay hai quả là được. Tuy nói phụ nữ có thai lượng đường trong máu cao, sau khi sinh đứa bé xong sẽ trở lại bình thường, nhưng một bộ phận người vẫn có thể bị tiểu đường”. Bác sĩ vừa nói vừa mở phiếu khám bệnh, “Cô hơi thiếu máu nên bổ sung thêm sắt vào”.

Lưu Sảng vội gật đầu, “Bác sĩ, gần đây chân tôi phù lên nhiều, không biết là nguyên nhân gì?”.

“Phần lớn phụ nữ có thai đều gặp phải tình huống này, nhưng lượng đường trong máu của cô quá cao, có thể nghiêm trọng hơn. Buổi tối tốt nhất cô dùng nước ấm ngâm chân, có thể giảm bớt bệnh tình”.

“Cảm ơn bác sĩ”.

Ra khỏi cửa bệnh viện, mặt trời đã lặn. Ánh nắng chiều tà còn lưu luyến không chịu rời đi, nhuộm đậm hình ảnh toàn màu hồng.

Khương Hiểu Nhiên vào cửa hàng tạp hóa mua hai chai nước, đưa cho Lưu Sảng một chai.

“Sao không mua thêm đá?”. Lưu Sảng oán giận.

“Cậu cho là một mình cậu uống thôi à, trong bụng còn có em bé đấy. Nghe người ta nói, lúc mang thai ăn nhiều đá, con sau khi sinh ra môi sẽ thâm tím”.

“Được rồi, chị gái ạ, người ta không phải không biết. Ra công viên ngồi đi, về nhà cũng chẳng có việc gì”.

Hai người đi đến công viên nhỏ gần đó, không quá rộng. Đi vào trong hưởng không khí tươi mát, mùi hương hoa dịu nhẹ.

Khương Hiểu Nhiên nhớ đến ở bệnh viện nhìn thấy người con gái kia, không khỏi cẩn thận hỏi, “Sảng, bình thường cậu đi kiểm tra một mình à, sao không gọi Tô Tuấn cùng đi?”.

Lưu Sảng uống ngụm nước, “Anh ấy có thời gian sẽ đi cùng tớ, một mình tớ cũng mới đi một, hai lần thôi”.

“À ừ, thế gần đây Tô Tuấn có chơi bời bên ngoài nhiều không?”.

“Theo tớ quan sát, lần cuối cùng anh ấy ra ngoài là vào dịp Tết”.

“Không có nghe cậu nói chuyện này”.

“Đầu tháng ba năm mới, cậu có hỏi đầu mà tớ nói. Người phụ nữ kia gửi tin nhắn đến điện thoại của anh ấy, vừa lúc bị tớ nhìn thấy”.

“Cậu cứ cho qua như vậy à?”.

“Lúc ấy tớ cũng muốn làm ầm lên. Nhưng lại nghĩ đến đứa trẻ trong bụng nên cố gắng nhẫn nhịn. Tớ cũng không muốn đứa trẻ vừa sinh ra đã phải sống trong gia đình đơn thân”.

“Nhưng ít nhất cậu cũng phải cảnh cáo anh ta, nếu không anh ta lại ngựa quen đường cũ”.

“Nhiều năm như vậy tớ chưa từng nói chuyện này với anh ấy. Nhưng sau này tớ còn nhịn được là vì đứa bé, tớ cũng phải cố gắng thôi. Nếu anh ấy thật sự không có cách thay đổi, tớ nghĩ tớ sẽ không nhẫn nhịn thêm nữa”.

“Anh ta có biết cậu phát hiện ra người con gái kia không?”.

“Biết, hơn nữa còn thề sẽ không bao giờ lui đến chỗ người phụ nữ đó nữa”.

“Anh ta làm được sao?”.

“Ít nhất mấy tháng nay anh ấy làm được, tớ tin lần này anh ấy nghiêm túc”.

“Vậy là tốt rồi”. Khương Hiểu Nhiên nghĩ, có lẽ bản thân mình quá miễn cảm, người phụ nữ kia kiểm tra ở bệnh viện, không nhất định là mang thai, có lẽ có bệnh khác.

Về nhà, Tiểu Dương đang cùng con gái chơi poker, ai thua liền bị dán lên mặt một tờ giấy. Trên mặt hai cha con gần như đều dán chỉ chút giấy, chỉ để lại hai con mắt ra bên ngoài.

“Mẹ, mau đến giúp con tính đi, xem ai nhiều giấy hơn”.

Khương Hiểu Nhiên liếc một cái, thấy rõ ràng Tiểu Dương nhiều hơn, xem ra anh ấy nhường con gái.

“Ba con nhiều hơn”.

“Yeah, con thắng rồi”. Dương Dương nhảy cẫng lên, “Ba à, ba đừng quên ngày mai đưa con đi chơi công viên đấy, ba đã nói rồi, con thắng thì mai sẽ đưa con đi chơi”.

“Được rồi, biết rồi, bảo bố nói”. Tiểu Dương véo mũi con bé, “Nhưng bây giờ phải về phòng ngủ thôi, muộn rồi”.

Khương Hiểu Nhiên mỉm cười, trở về phòng lấy quần áo ngủ vào toilet tắm rửa.

Chờ khi cô đi ra, Tiểu Dương vẫn còn ngồi trên sofa xem tivi.

“Dương Dương đâu?”.

“Ngủ rồi”.

“Mẹ và dì cũng ngủ rồi?”.

“Ừ”.

Khương Hiểu Nhiên nói xong cảm thấy ngứa khí mình giống như chồng tra khảo vợ đấy, nghĩ vậy không khỏi bật cười.

Sau đó, ngồi xuống bên cạnh anh, cầm khăn tắm lau tóc.

Cô mặc chiếc áo ngủ chất cotton ngắn tay, cổ khoét sâu chữ V, kiểu dáng rất bảo thủ nhưng vùng da thịt từ xương sườn đến cổ vẫn lộ ra bên ngoài.

Làn da cô vốn trắng nõn, dưới ánh điện càng thêm nổi bật, giống như pha lê trong suốt lấp lánh.

Đôi đồng tử trong mắt Tiểu Dương khẽ giật, hơi thở cũng dần nặng nề hơn, cúi đầu hít hương thơm từ cổ cô.

Tim Khương Hiểu Nhiên đập nhanh, nhớ đến mẹ vẫn ở ngay trong phòng, cô nhỏ giọng mắng, “Sao anh không biết cân nhắc tình huống thế hả?”.

Tiểu Dương ngẩng đầu, ánh mắt vô tội nhìn cô, “Anh rất cân nhắc tình huống rồi đấy, mấy tháng nay em đều không cho anh ăn no một lần nào”.

Khương Hiểu Nhiên cười phì một tiếng, mặt đỏ như quả táo, đỏ mọng đến mức làm người ta muốn cắn một miếng.

“Bà xã à, em thương hại anh đi, vào phòng em đi mà”.

Nói xong còn không chờ câu trả lời của cô, Tiểu Dương liền đứng dậy đi vào phòng ngủ của cô.

Người này, đúng thật là ...

Khương Hiểu Nhiên do dự rồi cũng bước theo vào phòng.

Người vừa tiến vào. Cửa đã bị Tiểu Dương đóng sập lại.

Đến cơ hội thở dốc cũng không có, môi đã bị anh chặn kín, rất khác với lúc trước, nụ hôn này rất cuồng nhiệt, mang theo mùi vị đói khát.

Tiểu Dương vội vàng tiến vào, ở bên trong làm càn va chạm, mỗi dây thần kinh trong miệng đều háo hức nhảy lên, đón anh hòa vào.

Không biết khi nào, áo ngủ của Khương Hiểu Nhiên đã bị kéo tới hông.

Còn lại chút dấu vết tỉnh táo, tay cô ngăn trước ngực anh, “Tiểu Dương, không nên đâu, anh chưa tắm rửa, không vệ sinh”.

Tiểu Dương bật cười nhìn cô, “Anh đã tắm rửa sạch sẽ ở công ty rồi”.

Thì ra sớm có dự mưu.

Mặt cô càng đỏ hơn, miệng lại nói, “Anh không phải là người tốt”.

“Để anh cho em biết anh tốt thế nào”. Tiểu Dương vừa nói, vừa kéo miệng xuống phía dưới.

Nhiệt độ trên khuôn mặt của Khương Hiểu Nhiên lan tràn xuống toàn thân, cả người nóng rực khó chịu, nhưng chỉ cần đôi môi anh đi đến nơi nào là nơi đó trở nên mát mẻ.

Cô không muốn rụt rè nữa, thậm chí muốn anh tiến sát vào hơn.

Miệng vô thức nói, “Nhanh lên”.

Tiểu Dương xấu xa không chịu đi vào, “Nói đi, anh là người tốt”.

“Người tốt ... nhanh lên”. Cô không có cách nào kháng cự cảm dỗ của anh.

“Bà xã, anh vào đây”.

Không biết bao lâu, Khương Hiểu Nhiên đã ngất rồi mới tỉnh lại.

Thật xấu hổ, mỗi lần cùng với anh, cô đều không bình thường.

Tiểu Dương ôm cô, “Bà xã, chúng ta sinh thêm đứa nữa đi. Cho Dương Dương có bạn”.

“Gì chứ, muốn sinh anh đi mà sinh”.

“Bà xã, trước kia không phải em đồng ý sinh cho anh một đội bóng rổ mà”.

“Anh cũng biết đó chỉ là trước đây, bây giờ em nhiều tuổi rồi, mà lại nói em không phải là vợ của anh”.

“Chúng ta đi đăng kí, danh chính ngôn thuận sinh vài đứa bé nữa”.

“Mẹ anh sẽ đồng ý sao?”.

“Tiền trăm hậu tấu, gạo nấu thành cơm, bà ấy không đồng ý cũng phải đồng ý”.

“Em không muốn vậy, đừng ép em”.

Miệng Tiểu Dương mân mê lên vành tai cô, “Bà xã à, anh không phải ép em. Nhưng em phải biết rằng, chúng ta đều không còn trẻ nữa rồi, không nên để thời gian lãng phí nữa”.

End

Chương 50

Tin nhắn

Trường đại học G kỉ niệm 80 năm ngày thành lập trường, đây là một sự kiện chấn động thành phố B.

Toàn bộ truyền thông nổi tiếng trong thành phố B, bao gồm cả đài truyền hình đều tề tựu đông đủ.

Đây là trường đại học nổi tiếng nhất thành phố B, trong cả nước cũng xếp thứ ba, đã từng bồi dưỡng đào tạo rất nhiều doanh nhân thành đạt, nhiều nhân vật chính trị nổi tiếng.

Lễ kỷ niệm ngày thành lập trường được tổ chức liên tục trong một tuần, có bài diễn thuyết về lịch sử trường, có biểu diễn văn nghệ, nhưng nổi bật nhất vẫn là bữa tiệc tối thứ Bảy, tổ chức nhằm thành lập một quỹ học bổng quy mô.

Địa điểm bữa tiệc tổ chức ở hội trường chính đại học G, qua nhiều ngày trang hoàng lộng lẫy, hội trường trông rực rỡ và thu hút hơn hẳn những ngày thường.

Giữa trần treo đèn chùm lớn đẹp, bên cạnh còn bố trí nhiều đèn nhỏ xung quanh, bốn phía là đèn màu nhấp nháy, toàn bộ hội trường tràn đầy ánh đèn sang trọng lộng lẫy với khăn trải, rèm màu hồng phấn làm chủ đạo.

Khi Tiểu Dương và Khương Hiểu Nhiên đến, lối vào ở cửa đã đầy phóng viên. Đi vào bên trong hội trường nghe được giai điệu quen thuộc, bài hát Hữu nghị lâu dài. Ở giữa sàn nhảy còn có nhiều đôi đang cất bước theo giai điệu bài hát.

Đi chưa được mấy bước, Tiểu Dương đã bị một số giáo sư kéo sang một bên nói chuyện, Khương Hiểu Nhiên nhàm chán đi dạo xung quanh. Lúc ra khỏi nhà vệ sinh bụng vẫn chưa kịp ăn gì, đi đến chỗ bày đồ ăn nhẹ, cô cầm một cái khay, lấy một vài miếng bánh kem vào bên trong.

Trông có vẻ rất ngon lành, màu vàng bánh phủ một lớp kem tươi, mặt trên trang trí thêm quả anh đào đỏ mê người.

Cô cẩn thận ăn, cho đến hết miếng bánh, cuối cùng còn dùng đầu lưỡi liếm kem dính trên khóe miệng.

Bên tai đột nhiên có tiếng châm biếm.

Cô ngẩng đầu, nhìn thấy Phan Yến Ný cầm một ly rượu vang đứng cạnh cô.

“Không hổ là kẻ xuất thân từ nhà nghèo cửa nhỏ, ra khỏi nhà nhất định đói bụng liền đến đây ăn một bữa no nê, mấy miếng bánh ngọt này cũng đáng chứ nhỉ”. Ngữ khí Phan Yến Ný trào phúng.

Khương Hiểu Nhiên đứng thẳng người, “Tôi cảm thấy rất kỳ lạ, sau khi làm những chuyện như vậy với tôi mà cô vẫn còn tự tin đứng trước mặt tôi thế này à? Xem ra da mặt cô còn dày hơn cả tường đấy!”.

” Còn cô vô tội chắc? Tôi ghét nhất là loại phụ nữ như cô, làm vẻ lãnh đạm cao giá lắm, nhưng sau lưng cũng chỉ là cái dạng tiểu tam tiểu tứ. Chỉ có hai người Cố Thiên Nhân, Tiểu Dương gốc gác nghiệt mới coi trọng cô. Tôi nhìn cô không vừa mắt đó, sao nào?”.

Khương Hiểu Nhiên tức giận đến mức cơ thể phát run, trong lòng tự an ủi bản thân, đừng so bì kiến thức với loại đàn bà này.

“Phan Yến Ný, mời cô tránh ra”. Tiểu Dương không biết khi nào đã đến.

“Tiểu Dương, anh đúng là quá coi trọng cô ta rồi, thực ra anh có biết cô ta là loại đàn bà dâm đãng ngoại tình với Cố Thiên Nhân không đó?!” Phan Yến Ny ngạo mạn nhìn hai người họ.

“Phan Yến Ny, đầu cô toàn đất thôi à? Nếu không phải Hiểu Nhiên tha cho cô, cô cho rằng ngày hôm nay cô có thể đứng ở đây được sao? Cô không được phép động vào cô ấy, tôi có thể cho cô ra, đương nhiên cũng có thể cho cô vào đó lần nữa. Không muốn ăn cơm tù thì mồm miệng rửa sạch sẽ vào”. Tiểu Dương lớn tiếng quát cô ta.

Mặt Phan Yến Ny xám xịt, muốn nói gì đó nhưng nhìn ánh mắt nãy lửa của Tiểu Dương lại nuốt trở về, cuối cùng tức giận quay đi.

Tâm trạng Khương Hiểu Nhiên dần ổn định, nhưng sắc mặt vẫn còn nhợt nhạt.

“Bà xã, đừng tức giận nữa”. Ngỡ khí Tiểu Dương dịu dàng.

“Tiểu Dương, là em tự làm tự chịu, lúc ấy đúng là không nên mềm lòng”. Khương Hiểu Nhiên ngẩng đầu nhìn anh.

“Không sao đâu. Cô ta không dám làm càn lần nữa đâu, loại người này anh đã từng gặp nhiều, người tốt bị bắt nạt sợ hãi kẻ ác, nhưng chúng ta không sợ cô ta”.

“Aiz, Tiểu Dương này, anh và Hiểu Nhiên kết hôn bao giờ đấy nhỉ, sao tôi không biết?”. Lưu Sảng vác bụng to tướng đang đứng ở sau, “Bà xã bà xã, gọi nghe ngọt ngào thế”.

Tiểu Dương nhìn người phụ nữ đứng cạnh Tô Tuấn, “Tiểu đệ này, bà xã cậu miệng lưỡi thật lợi hại đấy”.

Tô Tuấn kéo anh ra giữa hội trường, nơi tụ tập nhiều người giới kinh doanh, nơi phóng viên truyền thông cạnh tranh phỏng vấn đối tượng.

Khương Hiểu Nhiên nắm tay Lưu Sảng, “Sảng, cậu cũng đến góp vui à”.

“Haizz, ở nhà nhiều cũng chán, chỉ muốn tìm gì đó giải sầu”.

“Gần đây thai nhi động đấy nhiều nhỉ”.

“Không biết nữa, thỉnh thoảng không có việc gì đứa bé cứ đá tở, có khi tở kéo áo lên thấy bụng như đang múa đây, giống lượn sóng”.

“Lúc trước tở mang thai Dương Dương cũng không có phản ứng lớn như vậy, có lẽ của cậu là con trai”.

“Không cần quan tâm là con trai hay con gái, chỉ cần nó bình an chào đời là tốt rồi”.

“Gần đây mọi chuyện đều yên bình chứ?”.

“Ừ, bình an vô sự”.

“Vậy là tốt rồi, tháng sau cậu sinh, phải thật cẩn thận không gặp rắc rối nào”.

“Xem cậu lo lắng vậy kìa, làm gì có nhiều rắc rối mà gặp”.

Hai người nhìn vào đại sảnh, lúc này hiệu trưởng trường chủ trì công việc lên tuyên bố chính thức bắt đầu lễ tài trợ.

“Này trường đại học G giàu có như vậy mà còn làm bộ tìm người tài trợ này nọ”. Lưu Sảng lơ đãng nói.

“Có ai chê tiền nhiều đâu”. Khương Hiểu Nhiên cười, “Nếu dùng cho học sinh nghèo khó không sao, chỉ sợ bị người đút đầy túi tiền riêng”.

“Trường chắc hẳn đã phái chuyên gia quản lý, không có chuyện này xảy ra đâu”.

“Đợt trước báo chí có đăng, quỹ an sinh xã hội bị người ta chiếm dụng làm của riêng, hưởng chi là cái quỹ nhỏ này”.

“Vậy chúng ta ra gọi hai người kia không cần quyên góp nữa”.

“Chuyện đàn ông, phụ nữ không nên xen vào. Tở xem như nghĩ thông suốt rồi, cho nó an nhàn hạnh phúc”.

“Này, thật không giống cậu nhá, cậu nhất quán là thanh niên trẻ nhiệt tình chính trực, chí công vô tư mà”.

“Sao tớ nghe giọng như mĩa mai thế nhỉ”.

Hai người cười nói vui vẻ đến khi Tô Tuấn và Tiểu Dương đi đến bên cạnh, “Về thôi”.

“Đã về rồi sao?”. Lưu Sáng hỏi.

“Người em giờ khó khăn hơn rồi, về nhà sớm một chút”. Tô Tuấn cầm tay cô.

Trên đường Khương Hiểu Nhiên và Tiểu Dương trở về, cô vẫn nhịn không được hỏi, “Anh quyền góp bao nhiêu vậy?”.

“À, một trăm vạn”.

“Sao nhiều vậy?”.

“Hiệu trưởng trước kia là chủ nhiệm cũ của anh, chủ nhiệm đã giúp đỡ anh nhiều, nể mặt nên anh quyền góp như vậy”.

“Lấy gì làm bằng chứng đây?”.

“Như một trăm vạn đã bỏ ra rồi, coi như là người khởi xướng quỹ”.

“Cho anh một cái danh, bắt anh phun ra đồng máu, nhà trường suy tính thật cao tay”.

“Đau lòng à, vậy em nhanh chóng kết hôn với anh, sau này một trăm vạn đó ngoài chi tiêu, làm gì cũng đều để em phê duyệt chỉ thị”.

Khương Hiểu Nhiên nhìn ra ngoài cửa kính, không trả lời,

Kỳ thực cùng anh kết hôn, hẳn là chuyện nước chảy thành sông, nhưng vì sao cô lại do dự? Chẳng lẽ thật sự tuổi đã lớn, làm việc gì cũng đều rứt đầu rứt đuôi, đánh mất nhiệt tình rồi sao?

Xe chạy đến dưới nhà cô, Tiểu Dương tắt máy, nhìn cô, “Hiểu Hiểu, anh rất nghiêm túc, cũng rất mong em nghiêm túc suy nghĩ lại”.

Khương Hiểu Nhiên lảng tránh ánh mắt anh, “Mẹ anh không phản đối sao?”.

“Bà ấy có nói gì anh cũng không quan tâm, chỉ cần em đồng ý là được”.

“Nghe Dương Dương nói, người tên Quách Doanh kia thường đến nhà anh, thậm chí tự mình là nữ chủ nhân trong nhà”.

“Hiểu Hiểu, em phải biết rằng cô ta chưa bao giờ là vấn đề giờ hai đứa mình mà”,

“Chúng ta như vậy không phải rất tốt sao. Ông Minh Thuyền [1] kia chẳng phải sáu mươi tuổi mới kết hôn à?”.

“Cuối cùng cũng nói ra lời trong lòng, xem ra em tính sáu mươi tuổi mới kết hôn”.

“Chẳng có gì là không tốt, dù sao chúng ta là vợ chồng hay không cũng không có gì khác nhau”.

“Nhìn không ra suy nghĩ em lại hợp thời đại như vậy đấy”. Tiểu Dương miệng cười, nhưng trong mắt lại có một mảnh đau buồn mất mát.

Thông thường khi Khương Hiểu Nhiên lên nhà, Tiểu Dương đều chờ cô đi vào, điện phòng sáng mới rời đi. Nhưng tối nay, cô vừa xuống xe, anh liền khởi động ô tô, không nói thêm câu gì bỏ đi.

Lúc Lưu Sáng cùng Tô Tuấn về nhà, cả người thấy mệt mỏi không muốn động đậy. Đi vào phòng ngủ nằm gục luôn trên giường.

“Đi tắm đã”. Tô Tuấn gọi cô.

Lưu Sáng uể oải đứng dậy đi vào toilet, người mệt mỏi, sau khi nằm vào bồn tắm nước ấm mới thấy thoải mái không nói nên lời.

Tắm đến giữa chừng mới phát hiện chưa lấy quần áo, “Tô Tuấn, lấy cho em bộ quần áo”.

Tô Tuấn đang nằm trên giường xem tivi, nghe được tiếng gọi của cô, nhảy ngay ra tủ quần áo lấy một bộ váy ngủ, rồi đi đến phòng tắm.

Đẩy cửa khép hờ, giữa sương mù mờ ảo, Lưu Sảng đang lau xà phòng vào đầu nhũ hoa. Do phải mang thai nên giờ nó nhỏ hẹp hơn so với bình thường rất nhiều.

Tô Tuấn nuốt nước miếng, không dám nhìn cô, cầm quần áo đặt trên giá treo rồi đi ra ngoài.

Lúc Lưu Sảng đi ra, tóc vẫn ướt sũng, cô thuận tay lấy khăn tắm lau qua, an vị nằm trên giường, cảm giác thiếu ngủ bắt đầu tràn về.

“Ôi giờ, bà cô của tôi ơi, em như vậy rất dễ bị đau đầu đấy”. Tô Tuấn lấy từ ngăn kéo chiếc máy sấy tóc, cắm điện, bắt đầu sấy khô tóc cho cô.

Máy sấy phát ra tiếng vù vù kêu vang, hơi nóng đập vào khiến Lưu Sảng khó ngủ.

“Sảng, đừng ngủ nữa, chờ tóc khô đã, ngoan nào”. Tô Tuấn dỗ dành cô.

Lưu Sảng miễn cưỡng mở mắt, muốn tìm đề tài nói chuyện, “Tô Tuấn, hôm nay anh quyên góp bao nhiêu tiền?”.

“Một trăm vạn, giống Tiểu Dương”.

“À. Anh nói một trăm vạn có thể giúp bao nhiêu sinh viên?”.

“Bây giờ phí đại học là ba vạn một người, chắc cũng giúp được hơn ba chục người”.

“Em nhớ trước kia chúng ta học đại học. tổng cộng cũng chỉ có ngàn tệ. Mới có mấy năm đã gấp mấy chục lần rồi”.

“Cái này gọi là lạm phát, trước kia đất có tí tiền một mét vuông, bây giờ em biết bao nhiêu tiền một mét vuông không?”.

“Aizz, chuyện kinh tế, càng nói càng đau đầu”. Lưu Sảng nói như làm nũng.

Tô Tuấn đặt máy sấy tóc lên đầu giường, vuốt mái tóc cô, “Vây em đừng nghĩ nữa, cũng đừng hỏi, đừng để ông xã phải lo lắng”.

Tóc khô rồi, tinh thần Lưu Sảng tỉnh táo hơn nhiều, “Ông xã, hôm qua ba anh có gọi điện thoại bảo chúng ta ngày mai về nhà ăn cơm”.

“Trong nhà có chuyện gì à?”.

“Nghe nói em trai anh có bạn gái, ngày mai dẫn về nhà ra mắt mọi người”.

“Cái gì mà em trai, sao phải gọi thân thiết như vậy”.

“Vây gọi là gì?”.

“Hắn chỉ là con riêng, lại còn dám xưng là em trai anh. Mẹ hắn chẳng có cái gì tốt, quý kẻ đa đoan. Ngày mai anh không đi, em cũng đừng đi”.

“Ba anh sẽ thất vọng đấy”.

“Ngày khác không có tên con riêng đó anh đến, nhìn hai mẹ con họ anh thấy rất ghê tởm”.

Lưu Sảng nói nửa ngày, cảm thấy mệt mỏi rồi nhưng vừa nhắm mắt lại không ngủ được.

Thời tiết nóng, mặc dù đã mở điều hòa nhưng vẫn thấy nóng, tay và chân Lưu Sảng đều lộ cả ra bên ngoài. Tô Tuấn xoay người đang muốn đắp chăn lên đùi cô, lại phát hiện thấy chân cô sưng lên nhiều, bàn tay anh không khỏi nhẹ nhàng xoa bóp cho cô.

Người phụ nữ này, trong bụng mang con của anh, vì anh mà chịu khổ. Nghĩ vậy, anh chậm rãi xoa bóp từ tay xuống chân cho cô.

Vào lúc này, di động Tô Tuấn đặt lên tủ đầu giường vang lên tiếng tí tí có tin nhắn.

“Ai vậy, sao lại âm ỉ thế?”. Lưu Sảng nhắm mắt hỏi.

Tô Tuấn cầm điện thoại di động, mở hộp thư đến, xem xong lập tức xóa đi, cũng tắt luôn di động.

“Gửi nhầm thôi, không biết người nào”.

“Ừm”.

End

---

[1] Ưông Minh Thuyên Liza Wang : là ca sĩ kiêm diễn viên nổi tiếng của Hồng Kông (28/8/1948) lên xe hoa lần thứ hai ở tuổi 61 với người bạn trai La Gia Anh đã gắn bó hơn 20 năm trời. Bà được biết đến với khán giả Việt Nam qua bộ phim Mẹ chồng khó tính phát sóng trên VTV3.

26. Chương 51-52

Chương 51

Chân tướng

Hôm thứ bảy về nhà họ Tô ăn cơm, một mình Lưu Sảng đi.

Tuy Tô Tuấn bảo cô đừng đi nhưng vì cô làm dâu nhà người ta, cô không đi, chắc chắn ông Tô không trách con trai nhưng ngược lại cho rằng cô không hiểu chuyện. Lại nói, cô là người nhận điện thoại hôm đó.

Nghĩ lại cô vẫn nên một mình đến.

Nhà họ Tô nằm ở tầng hai mươi tám trong khu chung cư Thiên Triều có tiếng ở thành phố B.

Nghe nói ở thành phố B, những người giàu có tích tụ nhiều tiền đều mua căn hộ ở khu chung cư có địa hình thuận lợi này. Khi ông Tô mua nhà đã mua liền hai căn sát nhau, phá vỡ ra sau đó tu sửa lại thành căn hộ rộng hơn bốn trăm mét vuông, ngoài bốn người trong nhà ở, còn có một người giúp việc nấu cơm, và một người giúp việc dọn dẹp vệ sinh theo giờ.

Lưu Sảng đi vào thang máy, cửa thang máy sắp khép lại thì bên ngoài có một nam một nữ tiến vào.

“Chị dâu, chị đã đến rồi”. Người đàn ông mỉm cười chào hỏi, tay còn ôm ngang hông người con gái.

Lưu Sảng cũng cười, nhưng trong lòng nói thầm, khó trách Tô Tuấn không thích người em trai trên danh nghĩa này.

Tóc nhuộm vàng kim, mặc trên người chiếc áo thun vẽ những hình thù kì quái, khuôn mặt đoan chính, có chút cảm giác thâm hiểm, cực kỳ giống mẹ hắn.

Nhìn người con gái bên cạnh hắn, dáng vẻ thật sự rất quen thuộc nhưng không thể nhớ đã gặp ở đâu.

Ra khỏi thang máy đi vào trong nhà, vợ ông Tô nhiệt tình tiếp đón con và bạn gái, sau một lúc lâu mới nhìn thấy Lưu Sảng, “Con cũng đến rồi à”.

“Dạ vâng, chào dì”. Lưu Sảng cúi đầu chào.

Ông Tô ở thư phòng nghe tiếng người nói chuyện, đi ra.

“Ba, đây là bạn gái của con tên là Lưu Hương Hương”. Tô Đình chạy ra giới thiệu.

“Chào bác trai”. Lưu Hương Hương ngọt ngào chào.

“Ba ạ”. Lưu Sảng cũng gọi một tiếng.

Ông Tô nhàn nhạt nói với Tô Đình, “Được rồi, tiếp đón bạn bè con cho tốt”.

Sau đó nhìn sang Lưu Sảng, “Sao chỉ có một mình con đến, Tô Tuấn sao không đi cùng con?”.

“Ba à, anh ấy có hẹn cơm với khách. Con là người lớn rồi, một mình đi cũng có sao đâu”.

“Ngồi đi, đừng làm gì ệt”.

“Cảm ơn ba”.

“Con sắp sinh rồi nhỉ, đến nay được mấy tháng rồi?”.

“Dạ được tám tháng rồi, còn một tháng nữa thôi”.

“Gần đây con phải đặc biệt chú ý, đừng làm việc gì cả. Bình thường có chuyện gì thì giao phó cho Tô Tuấn đi làm. Sảng Sảng, ba biết con ở cùng Tô Tuấn nhiều năm như vậy, chịu không ít tủi cực. Nhưng bây giờ nó đã biết sửa chữa là tốt rồi, hai con thanh thản ổn định cuộc sống, chúng ta làm trưởng bối cũng an tâm”.

Nghe lời nói tha thiết của ông Tô, lòng Lưu Sảng tràn đầy cảm động, “Ba, ba đừng quá quan tâm đến chúng con, ba tuổi đã cao rồi nên chú ý giữ gìn sức khỏe cho tốt”.

Lúc ăn cơm, ông Tô ngồi giữa không nói gì.

Bà Tô và Lưu Sảng ngồi một bên, bà nhiệt tình gấp thức ăn cho Lưu Sảng. Lưu Sảng bị nhiệt tình của bà thể hiện ra mà thấy có chút không đỡ được.

Trong lòng châm biếm cười, dì này chỉ cần có ông Tô ở nhà thì bà ấy đối với cô còn thân hơn cả khuê nữ với nhau. Nếu không có ông Tô là ngay lập tức trở lại bình thường.

Không khỏi nhớ đến nhân vật Tuyết Cầm trong “Tình thâm thâm, vũ mộng mộng”[1], cũng có bộ mặt như vậy.

Tô Đình thấy người nhà tập trung toàn lực chú ý lên người Lưu Sảng, không tiếp đón bạn gái hẳn, vì thế lớn tiếng nói, “Hương Hương, bát tết này không phải em thích ăn nhất sao, ăn nhiều một chút”.

Trong lòng Lưu Sảng hiện lên cảm giác kỳ lạ, nhìn lại đánh giá cô ta một lần nữa.

Lúc này mới nhớ, thì ra lần trước ở trong siêu thị với Khương Hiểu Nhiên có nhìn thấy người con gái này, còn tự xưng là bạn gái Tiểu Dương.

Nhìn ánh mắt cũng biết được người phụ nữ này thuộc tầng lớp hạ đẳng, không biết bị bao nhiêu đàn ông chơi đùa.

Trong lòng Lưu Sảng châm biếm, nhưng cô biết bản thân mình không có lập trường nói bất cứ điều gì, đôi khi nhiệt tình ngược lại sẽ trở thành người xấu bụng, đặc biệt trong cái gia đình phức tạp như nhà Tô Tuấn.

Đi ra khỏi nhà Tô Tuấn đã đến mười giờ.

Đứng trên đường đang định gọi taxi thì một chiếc xe hơi màu đỏ đỗ trước mặt cô.

“Lên xe đi”. Tô Tuấn gọi cô.

“Này anh canh rất chuẩn nha. Em vừa ra khỏi nhà liền gặp được anh”.

“Em không biết trên người em anh đã gắn thiết bị theo dõi sao, em đi đến đây cũng không thể trốn khỏi mắt thần của anh”. Tô Tuấn cợt nhả nói.

“Đừng đùa nữa, quý ả”. Lưu Sảng ngồi bên cạnh, tay huých vào đùi anh.

“Hôm nay có sao không?”. Tô Tuấn lo lắng hỏi.

“Thấy mệt mỗi, cơ thể càng ngày càng nặng nề không muốn đi lại”.

“Vậy đừng đi nữa, em muốn đi đâu anh làm tài xế cho”.

“Nói thật dễ nghe, lần trước vẫn là Hiểu Nhiên đưa em đi kiểm tra đấy. Mà lại nói, bác sĩ bảo phải đi lại nhiều, sau này mới tốt cho sinh sản. Anh không biết đừng nói bừa”.

“Được được được rồi, nghe lời em. Hôm nay em lại đến nhà họ Tô làm gì, nơi đó có sơn hào hải vị đang chờ em à?”.

“Sơn hào hải vị thì không có, nhưng đựng phải một hồ ly tinh”.

Tô Tuấn tạm ngừng, khoa trương hỏi, “Thiên hạ đang thái bình thịnh vượng thế này, đào đâu ra hồ ly tinh chứ”.

“Chính là người trước kia làm Tiểu Dương và Hiểu Nhiên mâu thuẫn đấy, bạn gái Tiểu Dương”.

Tô Tuấn cảm thấy nên giải thích một chút, “Em đừng hiểu lầm, người phụ nữ kia kỳ thật chỉ là Tiểu Dương ủy thác cho anh tìm giúp để diễn kịch thôi. Trả cho cô ta năm vạn để giả làm bạn gái Tiểu Dương, vì muốn để cho Hiểu Nhiên ăn dấm chua đấy mà”.

“Em cũng thắc mắc rồi, khi đó Hiểu Nhiên nằm viện, quan hệ hai người rất tốt, sao đột nhiên lòi ra một cô bạn gái. Thì ra chính là ý tưởng xấu xa của anh”.

“Anh cũng có lòng tốt mới làm chuyện xấu thôi. Ban đầu nghĩ Tiểu Dương chịu kích thích rồi thì để Hiểu Nhiên cũng chịu tí kích thích, đẩy nhanh tốc độ quay về của cô ấy. Ai ngờ lại lộng xảo thành chuyên [2]”. Tô Tuấn ngượng ngùng nói.

“Anh cho là ai ai cũng giống em sao, còn khiến anh phải đắn đo. Em muốn có bản tính dững cảm như Khương Hiểu Nhiên, lúc đó anh có dám đối với em như vậy không?”. Lưu Sảng nói xong, giọng nói còn có chút ghen ngào.

“Sao vừa tốt đẹp mà giờ mặt em đã biến sắc thế. Trước kia là anh không tốt, giờ anh đã sửa chữa rồi mà em còn không yên tâm, sau này cứ cài máy theo dõi lên người anh đi. Anh không dám bỏ ra đâu, em đều biết hết hành tung của anh”.

“Ai thèm nghe anh nói ngoa chứ”. Lưu Sảng nín khóc mỉm cười.

Ngày hôm sau, Tô Tuấn đưa Lưu Sảng đến bệnh viện phụ sản kiểm tra.

Vẫn là vị bác sĩ già, lại là một loạt kiểm tra, lần này Tô Tuấn chạy lên chạy xuống, cầm một đống phiếu khám bệnh.

Bác sĩ nhìn xem, lắc đầu, “Lượng đường trong máu của cô vẫn rất cao, về sau cần chú ý chế độ ăn uống, đừng để bị bệnh tiểu đường sau khi sinh, đó là bệnh nhà giàu, sẽ đi theo cô cả đời đó. Bệnh thiếu máu đã được cải thiện, kê cho cô một thực đơn sắt, tiếp tục ăn uống bổ sung”.

Tô Tuấn ở bên cạnh lo lắng hỏi, “Có cách gì có thể ngăn ngừa hết không?”.

“Chủ yếu vẫn là điều trị bằng chế độ ăn uống, thuốc tôi không chủ trương cho uống nhiều, phải kiểm soát miệng, thích hợp thêm một chút hoa quả, ngũ cốc”.

Hai người vội vàng gật đầu, chờ đi đến đại sảnh, Tô Tuấn đi nộp tiền viện phí.

Lưu Sảng ngồi trên ghế chờ anh, cầm trong tay hồ sơ bệnh án vừa kiểm tra.

“Cô là Lưu Sảng phải không?”. Một người con gái xa lạ đi đến trước mặt cô.

Người con gái tuổi chừng hai mươi mấy, khuôn mặt duyên dáng, mặc chiếc váy rộng cho thấy cô ta cũng là phụ nữ đang mang thai.

“Cô là ...?”. Lưu Sảng nghi hoặc hỏi.

“Không biết Tô Tuấn có nhắc đến tôi cho với cô hay không, tôi tên là Chương Hàm Mị”. Người con gái cười thực sự mê hoặc.

Tim Lưu Sảng đập mạnh, nhưng trên mặt vẫn giữ vẻ bình thản, “Chưa từng nghe nói qua”.

“Không nhắc đến tôi cũng quan trọng, nhưng ngay cả đứa bé anh ấy cũng không nói sao?”. Người con gái vuốt ve bụng.

Lưu Sảng thấy bản thân mình kỳ lạ, còn có tâm trạng nhìn bụng cô ta, không quá lớn, chắc cũng mới ba, bốn tháng.

“Chương tiểu thư, người như cô tôi đã thấy nhiều lắm. Nếu con Tô Tuấn dễ dàng để người khác mang thì sẽ không có đứa con này trong bụng của tôi”.

Chương Hàm Mị cười dịu dàng, lấy từ trong túi một tờ danh thiếp đưa cho cô, “Không tin cũng không sao, đây là điện thoại của tôi, có hứng thú có thể gọi điện cho tôi”.

Cô ta vừa mới rời đi, Tô Tuấn từ phía sau đi đến, thấy bộ dạng Lưu Sảng ngơ ngác, tay hươ hươ trước mặt cô, “Sao ngẩn người ra thế?”.

Lưu Sảng máy móc cười, “Không có gì”.

Về nhà, cô ngã đầu lên giường nhắm mắt ngủ.

Tô Tuấn mở điều hòa, lấy chăn đắp lên người cô, sau đó ra khỏi phòng, lén lút đóng cửa lại.

Lưu Sảng căn bản không ngủ được, sợ dĩ nằm trên giường giả bộ ngủ là không biết cách nào đối mặt với Tô Tuấn.

Dọc đường đi, Tô Tuấn nói chuyện với cô, cô đều không thấy yên lòng, hoàn toàn không có tâm tư trả lời vấn đề của anh.

Vừa rồi đối mặt với cô gái kia, cô có thể giả vờ coi như mây mờ gió thoảng, không chút để ý.

Nhưng khi đối mặt với Tô Tuấn, cô thật sự không có cách nào bình tĩnh. Cô không muốn hỏi anh vấn đề này, mặc kệ anh đưa ra đáp án nào, cô đều thấy không an tâm.

Nên làm cái gì bây giờ? Cô rối cuộc nên làm cái gì bây giờ.

Ngày hôm sau, cô gọi điện thoại cho Khương Hiểu Nhiên, “Hiểu Nhiên, có thời gian không? Tớ muốn tâm sự với cậu chuyện này”.

Hai người hẹn gặp ở nhà ăn bình dân.

Khương Hiểu Nhiên nhìn cô, “Sao vài ngày không gặp, khí sắc cậu sa sút trầm trọng vậy, người cũng không thấy có tinh thần gì”.

Lưu Sảng uống ngụm sữa, “Gặp phải chuyện này, tinh thần xuống dốc đến kỳ lạ”.

“Chuyện gì vậy?”.

“Có một người phụ nữ nói cho tớ biết, cô ấy đang mang thai con của Tô Tuấn”.

Khương Hiểu Nhiên không khỏi giật mình, uống ngụm nước trái cây, “Cậu nghĩ thế nào?”.

“Tớ không biết. Theo lý mà nói, Tô Tuấn không có khả năng làm cho người khác mang thai con của mình, nhưng lời nói của người phụ nữ kia vô cùng xác thực, làm cho tớ không thể không hoài nghi”.

“Thế khoảng thời gian trước có lui đến chỗ người phụ nữ kia không?”.

“Có”.

“Sao cậu không tự hỏi Tô Tuấn, anh ta cũng là đương sự, cậu không thể cứ nghe lời nói từ một phía”.

“Tớ không có dũng khí hỏi anh ấy, mặc kệ anh ấy đưa ra đáp án nào, trong thâm tâm tớ đều không tin tưởng anh ấy”.

Khương Hiểu Nhiên cầm tay Lưu Sảng, đã nhiều năm như vậy rồi trái tim cô ấy vẫn phải chịu nhiều cay đắng khổ cực.

“Tớ nghĩ nên đến hỏi rõ ràng người phụ nữ kia, hỏi xem hai người bọn họ rốt cuộc có chuyện như vậy không?”.

“Cậu tình nguyện tin tưởng cô ta, cũng không nguyện tin tưởng Tô Tuấn?”.

“Tớ chỉ nghe theo quyết định của trái tim”.

“Được rồi, tớ đi cùng cậu”.

“Không, tớ muốn một mình đối mặt”.

Lúc này Lưu Sảng gọi điện thoại cho người phụ nữ kia, “Chương Hàm Mị, tôi là Lưu Sảng, bây giờ cô có thời gian không? Tôi muốn hẹn gặp cô”.

“Được, ở đâu?”.

“Ở nhà hàng trà Duyệt Duyệt”.

Khương Hiểu Nhiên vẫn lo lắng, “Tớ ở cửa chờ cậu”.

Chỉ chốc lát người phụ nữ kia đã đến, cô ta hạ chiếc kính râm, ngồi ở ghế đối diện.

“Chương tiểu thư, tôi muốn nói chuyện trực tiếp với cô, cô nói cô đang mang thai con của Tô Tuấn, bằng chứng đâu?”.

Chương Hàm Mị vuốt đám tóc quăn vương trên trán, “Không có chứng cứ, cô tin hay không tin cũng được. Chờ khi đứa bé sinh ra sẽ là bằng chứng tốt nhất”.

Lưu Sảng nắm chặt chiếc cốc, “Hai người quen nhau như thế nào?”.

“Bạn bè giới thiệu”.

“Hai người quan hệ bao lâu?”.

“Hơn một năm”.

“Đứa bé được mấy tháng rồi?”.

“Ba tháng”.

Lưu Sảng tính toán thời gian, đúng vào dịp Tết vừa qua.

“Chương tiểu thư, tôi nhớ rõ khoảng thời gian đó mỗi đêm Tô Tuấn đều ở nhà, đứa con của cô sợ là có chút ản tình”.

“Lưu tiểu thư tôi cũng không biết trả lời cô thế nào mới tốt, ai nói việc này nhất định phải làm vào buổi tối, đàn ông không phải rất thích thứ mới mẻ và tươi trẻ sao. Tôi nhớ mấy tháng trước, có hôm giữa trưa cô gọi điện thoại cho Tô Tuấn, bảo anh ấy buổi chiều cùng cô đi kiểm tra thai”.

Lưu Sảng cầm cái cốc run run.

“Anh ấy nói anh ấy không có thời gian, phải tiếp khách. Lúc nói câu đó là tôi đang ở phía dưới đó”. Tay Chương Hàm Mị đặt trên cạnh bàn gỗ.

Lưu Sảng cảm thấy không cần hỏi thêm nữa, chẳng lẽ muốn nghe người phụ nữ kia kể chi tiết từng chuyện cô ta ở bên cạnh Tô Tuấn đã làm những gì, cô không dám nghe cũng không muốn nghe.

“Tôi đi”. Lưu Sảng xách túi ra khỏi nhà ăn.

Khương Hiểu Nhiên đứng chờ ở cửa, thấy cô đi ra, vội vàng chạy đến, “Sao rồi, đứa bé rốt cuộc là con ai?”.

“Tô Tuấn”. Nói xong, thần sắc Lưu Sảng đang nặng nề đã thoải mái hơn nhiều.

Khương Hiểu Nhiên thấy sắc mặt cô tái nhợt, vội vàng đỡ tay cô, “Trong tay cô ta có bằng chứng sao?”.

“Cô ta nói khi đứa trẻ sinh ra sẽ là bằng chứng rõ ràng nhất. Tớ không muốn nhìn bằng chứng này, tớ quá mệt mỏi rồi”.

“Vậy cậu tính gì không?”.

“Về nhà thu xếp hành lý”.

End

[1] Bộ phim “Tình thâm thâm, vũ mộng mộng” là tên gốc của phim Tân dòng sông ly biệt.

Chi tiết :

vi.wikipedia.org/wiki/T%C3%A2n_d%C3%B2ng_s%C3%B4ng_ly_bi%E1%BB%87t

[2] Lộng xảo thành chuyên : biến khéo thành vụng, chữa tốt thành xấu, lợn lành thành lợn què. Chương 52

Chia tay

Mấy ngày nay tâm tình Khương Hiểu Nhiên rất xấu.

Ngày hôm đó cô đưa Lưu Sảng về nhà, giúp cô ấy thu xếp hành lý.

Lại nói, đối với những việc làm của Tô Tuấn, cô luôn thấy phản cảm, bình thường trong lòng cô cũng đã thầm oán trách vì sao Lưu Sảng lại dung túng cho anh ta như vậy, vì sao không thể sống cho bản thân mình một chút.

Nhưng khi Lưu Sảng hạ quyết tâm rời xa anh ta, cô lại lo lắng không nguôi.

Dù sao tháng sau Lưu Sảng cũng sinh con rồi, nhưng cô ấy lại quyết định về nhà một người di họ hàng xa ở một huyện ngoại ô thành phố. Tuy nói cách thành phố B không xa nhưng cũng phải mất một giờ đi đường, cả huyện đó điều kiện chữa bệnh so với thành phố B thua kém rất nhiều.

Khương Hiểu Nhiên đã hỏi cô ấy, vì sao không về nhà mẹ đẻ, Lưu Sảng nói cha mẹ cô ấy luôn nghiêng về phía Tô Tuấn, biết cô rời khỏi nhà họ Tô, nhất định họ sẽ làm mọi cách để cô phải trở về.

Hồi còn nhỏ cô thường xuyên ở nhà di chơi, di rất thương cô.

Khương Hiểu Nhiên biết cha mẹ cô ấy rất gia trưởng, nhưng không nghĩ đến họ lại gia trưởng đến mức này.

Sau đó cô lại hỏi Lưu Sảng, cô ấy xin phép cơ quan nghỉ một thời gian, mất đi kế sinh nhai, sau này lấy gì nuôi đứa nhỏ?

Lưu Sảng nói trước kia cô ấy đã hợp tác với một người bạn mở công ty, buôn bán có lãi mấy trăm vạn, sau đó rút cổ phần, thu hồi được tiền vốn một trăm vạn, chỉ cần chi tiêu tiết kiệm, cuộc sống trước mắt không có gì phải lo lắng.

Khương Hiểu Nhiên bớt đi một nửa bất an, thời buổi bây giờ làm gì cũng không thể rời xa được tiền bạc, có tiền vẫn dễ dàng mọi chuyện hơn. Nhưng lại nghĩ đến tờ đơn ly hôn của Lưu Sảng để lại trong nhà, cô vẫn thấy lo lắng.

Là bạn học nhiều năm, cô ít nhiều cũng biết về Tô Tuấn. Người này mặc dù trắng hoa bên ngoài nhưng trong lòng vẫn luôn nghĩ đến Lưu Sảng. Hơn nữa, Lưu Sảng ra đi không chào hỏi, chỉ để lại một tờ đơn ly hôn, cô có thể tưởng tượng được khuôn mặt đáng ghét của Tô Tuấn.

Chắc chắn không thấy Lưu Sảng, người đầu tiên anh ta tìm sẽ là cô.

Quả nhiên, vào tầm tối muộn Tô Tuấn đã gọi điện cho cô.

“Hiểu Nhiên, em nói cho anh biết bây giờ Lưu Sảng đang ở đâu? Đừng nói với anh là em không biết, bởi nếu em không biết thì sẽ không có người nào biết cả”.

Khương Hiểu Nhiên cố ý nói với anh ta, “Sao anh không về nhà để vợ anh mà tìm, mà lại hỏi tôi, thật kỳ lạ?”.

“Anh đã gọi điện về nhà cô ấy rồi. Hiểu Nhiên, em đừng vòng vo với anh nữa”.

“Tô Tuấn, Lưu Sảng thực sự có gọi điện cho tôi, để tránh cho anh khỏi thấy mâu thuẫn, cô ấy muốn đến nhà một người bạn ở. Nhưng cụ thể là ai cô ấy không nói cho tôi biết”. Khương Hiểu Nhiên nói dối.

“Hiểu Nhiên, chúng ta là bạn học nhiều năm. Anh biết em luôn giúp đỡ Lưu Sảng, nhưng em hẳn biết vợ chồng cãi nhau, khuyên giải không khuyên tán. Em giấu anh như vậy, không phải là giúp cô ấy mà chính là hại cô ấy đấy”.

Trong lòng Khương Hiểu Nhiên mỉm cười, bây giờ còn ra mặt là người giáo huấn cô cơ đấy, Tô Tuấn đúng là luôn được làm ông chủ, “Tô Tuấn, đạo lý lớn đó tôi biết, những gì tốt với Lưu Sảng tôi cũng biết. Nếu anh không tin lời nói của tôi, tôi cũng không còn cách nào khác”.

Đầu bên kia điện thoại im lặng vài giây, “Hiểu Nhiên, em đã nói đến mức này, anh còn gì để nói đây”.

Khương Hiểu Nhiên một lòng vì lo lắng cho Lưu Sảng, sợ cô ấy một mình ở nhà đi không quen, vì thế cách vài ngày lại gọi điện cho cô.

“Sảng, gần đây cơ thể thế nào?”.

“Cũng không tệ, ăn no ngủ nướng”.

“Cậu ở đó có quen không?”.

“Có gì không quen chứ, cũng là nhà lầu, ba phòng một sảnh, vợ chồng đi một phòng, tớ một phòng, còn một phòng cho con gái của dì”.

Nghe ngữ khí vậy, cô nghĩ Lưu Sảng đã ổn định lại, tâm trạng Khương Hiểu Nhiên cũng tốt lên nhiều.

“Vậy cậu phải chú ý giữ gìn cơ thể, gần ngày sinh tớ sẽ đến”.

“Hiểu Nhiên, vẫn là cậu đối với tớ tốt nhất”.

“Buồn nôn quá, hai chúng ta còn phân biệt ai với ai sao”.

Ngày đó Tô Tuấn vừa về nhà, tâm trạng vui sướng khác hẳn ngày thường.

Sáng nay mới ký được một hợp đồng lớn với khách hàng, doanh thu năm nay cao hơn hẳn năm trước một bậc. Nghĩ đến tháng sau Lưu Sảng và mình sẽ được đón một đứa con trắng trẻo mập mạp, anh thấy lòng vui như mở hội.

Đưa Lưu Sảng đi kiểm tra sức khỏe, lúc trước anh có tìm một vị bác sĩ có kinh nghiệm cho dùng thuốc hỗ trợ tính trẻ con, hôm đó xem xong phim chụp siêu âm biết là con trai, trong lòng anh vui sướng vô cùng.

Nhưng anh không nói cho Lưu Sảng biết, sợ cô bảo anh trọng nam khinh nữ.

Trước khi về nhà, anh cố ý đến cửa hàng bánh ngọt mua chiếc bánh kem vị sôcôla mà Lưu Sảng thích ăn nhất, nghĩ muốn mang cho cô một bất ngờ. Bởi vì cửa hàng bánh ngọt này bán số lượng có hạn, bánh vừa lò liền bán hết ngay, anh cố ý gọi điện thoại đặt trước mới mua được.

Khi anh về đến nhà, người giúp việc nói cho anh biết Lưu Sảng đã về nhưng sau đó lại xách hành lý ra khỏi nhà.

Tim anh đột nhiên có dự cảm không hay, lẽ ra cô ấy đang mang thai, cơ quan không thể nào phá vỡ cô đi công tác, vậy hành lý đó là sao?

Anh chạy lên tầng, đi vào phòng ngủ mở tủ quần áo, thấy tất cả những thứ của Lưu Sảng đều không thấy. Sau đó mở két, vòng cổ kim cương, lắc tay vàng anh tặng cho Lưu Sảng đã bị lấy đi, chỉ còn lại một chiếc nhẫn kết hôn còn đó. Cả hai thẻ tín dụng của vợ chồng cũng không thấy, bên trong có khoảng hơn trăm vạn, tiền mặt khoảng mười vạn cũng không còn.

Ở tận bên trong tủ, anh tìm được giấy chứng nhận kết hôn, lúc mở ra nhìn xem vẫn còn tốt, trong lòng nhẹ nhàn thở ra. Nhưng lúc bỏ xuống lại phát hiện có hai tờ giấy rách ra.

Lấy hai tờ giấy ra, một tờ ở trên là một bức thư viết cho anh.

Tô Tuấn :

Em đi, đừng tìm em. Anh phải biết rằng, nếu không đi vào bước đường cùng em sẽ không rời khỏi anh. Anh đối với em giống như một phần thân thể, phải rời khỏi anh cũng giống như em phải cắt bỏ một miếng thịt trong người vậy. Em đau đớn không kém anh. Anh chắc chắn muốn biết nguyên nhân, kỳ thực tự tưởng đưa ra quả thể nào mình đều biết rõ, anh làm chuyện gì trong lòng anh tự hiểu. Ở trong bức thư này em thật sự ngại phải viết ra, nếu anh nhất định muốn tìm hiểu nguyên nhân, anh có thể đi hỏi Mị Mị của anh.

Nhớ khi học cấp ba, em đã đọc “Cuốn theo chiều gió” [1], khi đó em đã bị mê hoặc, em luôn tự hỏi, tại sao Rhett Butler có thể chịu đựng được một lần lừa trái tim Scarlett đặt ở bên ngoài, mà lúc nào anh ấy cũng luôn bao dung tha thứ cho cô? Còn Scarlett thật giống như đứa trẻ chưa lớn, vĩnh viễn tùy hứng và bất thường như vậy, em vẫn luôn tự giác và cũng đôi lúc không tự giác thương hại anh ấy.

Cho đến khi gặp anh, ở bên cạnh anh, em mới hiểu rõ tâm tư của Rhett Butler, thì ra em và anh ấy vẫn luôn chờ đợi người mình yêu lớn lên. Mỗi lần cô ấy phạm sai lầm, trong lòng anh ấy luôn tìm cớ để tự nói với mình, có lẽ cô ấy chỉ chơi đùa mà thôi, trái tim cô ấy vẫn còn ở nhà. Cô ấy chỉ là đứa trẻ hay tò mò mà thôi, chờ khi trôi qua nhiệt tình tươi trẻ này, cô ấy sẽ biết ai mới là người tốt nhất đối với mình.

Đã có rất nhiều lần em lấy tình yêu dành cho anh mà cố chống đỡ, đã có rất nhiều lần em cố tìm lý do để tha thứ cho anh.

Chỉ tiếc là em đã mệt mỗi rồi, thật sự rất mệt mỗi rồi, em không bao giờ đủ sức tìm bất kỳ lý do nào để tha thứ cho anh nữa.

Trong tình yêu, em luôn luôn phải trả giá, không quan tâm được mất, không so đo được đáp lại. Nhưng em mệt mỗi rồi, tình yêu của em đã khô kiệt rồi, em không thể nỗ lực yêu thương bất kỳ ai nữa.

Mong anh cho phép em được ích kỷ một lần, tình yêu của em dành cho anh dừng lại ở đây.

Tay Tô Tuấn cầm bức thư run rẩy, ánh mắt mờ sương, một giọt nước nặng nề đọng lại trên trang giấy.

Sao anh lại khóc? Tại sao anh lại khóc thế này?

Tô Tuấn quệt nước mắt, hít sâu, lấy tờ giấy phía dưới ra, dòng chữ đầu tiên đập vào mắt viết Đơn ly hôn, còn nghĩ mình hoa mắt, cố gắng lau mắt để nhìn cho rõ.

Đơn ly hôn, thật sự cô muốn ly hôn với anh.

Tô Tuấn kiên nhẫn nhìn xuống, với tính cách của Lưu Sảng thật lạ khi cô đưa ra thỏa thuận ly hôn với Tô Tuấn. Đối với tài sản, cổ phần công ty, phòng ốc, đều thuộc sở hữu của Tô Tuấn, bản thân cô chỉ lấy sổ tiết kiệm đứng tên mình và quyền nuôi dưỡng đứa trẻ sắp ra đời.

Thực sự ly hôn sao, cô đã hạ quyết tâm ly hôn với anh? Tô Tuấn không thể tin nổi sự thật này, anh cầm tờ đơn ly hôn xé nát thành nhiều mảnh.

Anh không nghĩ được, lúc trước anh ở bên ngoài có người phụ nữ khác, Lưu Sảng đều không đưa ra lời chia tay. Bây giờ, anh đã tu thân dưỡng tính rồi, toàn tâm toàn ý muốn cùng cô sống những ngày hạnh phúc, vậy mà cô lại đưa ra lời đề nghị ly hôn, hơn nữa lại còn trong hoàn cảnh đang mang thai đứa bé.

Nhất định có chỗ hiểu lầm, Mị Mị, cô ta đã làm gì?

Ánh mắt Tô Tuấn lóe ra tia sáng lạnh lùng, nếu anh không được sống an lành, cô ta cũng đừng nghĩ đến việc sống tốt.

Lưu Sảng đã yên ổn, trái tim Khương Hiểu Nhiên treo lơ lửng cuối cùng cũng về đúng chỗ.

Trong nhà có mẹ và dì, cô cũng không cần lo lắng nhiều. Cửa hàng sách cũ đã xử lý hơn nửa, đến tầm tháng chín cơ bản có thể bắt đầu bán thực phẩm được rồi.

Gia đình và sự nghiệp đang vào mùa thu hoạch, theo lý mà nói cô nên tự hào vì đường làm quan đang rộng mở, nhưng không hiểu sao gần đây trong lòng cô ngược lại có cảm giác mất mát.

Cẩn thận nghĩ lại mới phát giác thấy gần đây Tiểu Dương thay đổi không ít, Trước kia mỗi lần đến nhà, anh đều thích trêu chọc cô, muốn cô thể hiện rõ tính cách mới thu lại.

Nhưng gần đây đến nhà nhiều lần, thái độ không những không giảm đi, mà ngược lại một trăm hai mươi phần trăm chuyển biến.

Những lần đến đây cơ bản đều ở phòng Dương Dương, giúp con bé học tập, có thời gian lại chơi đùa với con bé. Mỗi tối đến lúc Dương Dương ngủ, anh đều tự ý thức bỏ đi, không nấn ná ở lại, gần như không có thời gian ở một mình với cô.

Vì thế nên mẹ cũng bắt đầu hoài nghi, hỏi cô có phải hai đứa có mâu thuẫn gì không, sao thái độ Tiểu Dương lại khác như vậy.

Khương Hiểu Nhiên vội giải thích không có gì, gần đây mẹ anh ấy ở nhà, anh ấy phải về nhà sớm với mẹ, vì thế không có thời gian ở cùng cô.

Lúc đó mẹ nửa tin nửa ngờ, nhắc nhở cô phải biết nắm bắt, trên đời này đàn ông tốt rất khó tìm.

Nghĩ đến Tô Tuấn và Tiểu Dương, cô lại thấy có phải bản thân mình nên dừng cảm hay không, bước đi từng bước, cô nghĩ kết hôn cũng không phải là lần đầu tiên, tính đến ly hôn cũng không có gì đáng sợ mà.

Nhớ đến sắp đến sinh nhật Tiểu Dương, cô quyết định đi chọn một món quà tặng sinh nhật anh.

Đây là lần đầu tiên sau mười năm xa nhau cô tặng quà cho anh, càng nghĩ, cô càng quyết đến cửa hàng độc quyền trong siêu thị bách hóa Vạn Thịnh chọn mua một bộ quần áo.

Buổi tối lúc tám giờ Tiểu Dương đến, bà Khương hỏi anh, “Con đã ăn cơm chưa?”.

Tiểu Dương nói, “Con ăn ở công ty rồi”.

Khương Hiểu Nhiên nghĩ trước kia anh luôn đến giờ đúng ăn cơm, bây giờ lại còn cố ý ăn rồi mới đến, trong lòng anh chắc chắn có gì đó tức giận.

Vẫn như trước lên tầng chơi với con gái một lúc, chờ khi con gái ngủ anh ra khỏi phòng.

Khương Hiểu Nhiên canh ở cửa, “Phải đi rồi à?”.

“Có chuyện gì?”. Tiểu Dương không trả lời mà hỏi lại.

“Không có gì, em chỉ thuận miệng hỏi thôi”.

Tiểu Dương cũng không hỏi nhiều, nhắc chân muốn đi.

Thật sự anh muốn đi mà, nghĩ đến ngày kia chính là sinh nhật anh, cô đã mua bộ quần áo cho anh rồi, nếu hai ngày sau anh lại không đến, cô rất ngại tìm đến tận cửa.

“Đợi chút, em có việc muốn nói với anh”.

Khương Hiểu Nhiên xoay người đi vào phòng ngủ, Tiểu Dương đứng ở cửa không nhúc nhích.

Chờ khi Khương Hiểu Nhiên cầm quần áo đi ra, Tiểu Dương tựa người vào vách tường hành lang không có việc gì đứng nghịch chiếc bật lửa, một ngọn lửa bật lên chiếu sáng khuôn mặt lạnh nhạt của anh.

Khương Hiểu Nhiên lấy hết dũng khí chìa quần áo ra trước mặt anh, “Tiểu Dương, tặng anh quà sinh nhật”.

Tiểu Dương không chút để ý nào nhận quà, “Cảm ơn”.

Khương Hiểu Nhiên cũng không biết nên nói gì lúc này, không gian im lặng bao trùm lên hai người.

“Ra ngoài với anh một lát”. Tiểu Dương cuối cùng cũng mở miệng, rồi xoay người đi trước.

Khương Hiểu Nhiên đi theo phía sau, có chút giận dữ, đàn ông mà mẹ bảo tốt đấy, cái đuôi toàn quay lên trời. Tuy nghĩ như vậy nhưng cô vẫn ngoan ngoãn đi theo sau.

Ra khỏi nhà, ngồi trên xe,

Dọc đường đi Tiểu Dương chỉ lái xe, không nói bất cứ câu gì. Khương Hiểu Nhiên ngồi bên cạnh anh, cảm nhận được một áp lực vô hình.

Khoảng một giờ sau, đi đến bờ biển.

Tiểu Dương xuống xe, Khương Hiểu Nhiên theo sau, có chút ngạc nhiên, canh ba nửa đêm, khung cảnh tối lửa tắt đèn thế này, không có việc chạy đến bờ biển làm gì vậy?

Có lẽ là do trời nóng bức, trên bờ biển còn không ít du khách trong đó phần lớn là các đôi tình nhân.

Bầu trời đêm đầy sao, gió biển mát lạnh thổi đến xen lẫn với vị mặn của nước biển, bước chậm chậm lên bờ cát, cảm giác thật thích thú.

Khương Hiểu Nhiên không thể không thừa nhận, bầu trời đêm ở đây, cùng với nước biển, bờ cát, ánh sao làm bạn, đúng là khung cảnh lãng mạn, dường như làm con người ta nhớ lại năm tháng hai mươi tuổi xuân xanh.

Đi dọc bờ cát mọi buồn bực, phiền chán đã bị xóa hết, lâu rồi không có tâm trạng tốt thế này, cô không khỏi cất giọng ngâm một ca khúc xưa, " Trước đây khi còn thơ ấu, mẹ có nói với tôi, biển lớn chính là cố hương, sinh ra ở biển, trưởng thành ở biển, biển lớn ơi biển lớn, là nơi tôi lớn lên, gió biển thổi, sóng biển cuộn dâng, đưa tôi trôi dạt bốn phương.... " [2].

Cho tới khi cô hát xong mới phát hiện người bên cạnh đột nhiên không thấy.

Trong lòng không khỏi lo lắng, anh đi đâu vậy, Tiểu Dương đáng chết này.

Khi quay đầu nhìn khắp xung quanh, đã thấy Tiểu Dương đứng bên cạnh cô, trong tay còn cầm một nhánh cây to thô.

Khương Hiểu Nhiên thầm hỏi, anh định làm gì vậy?

Về mặt Tiểu Dương rất nghiêm túc, anh cúi người xuống, viết lên bờ cát trước mặt cô ba chữ thật to.

Sau đó, quỳ một đầu gối lên mặt cát, ánh mắt nhìn cô thật sâu.

Tay Khương Hiểu Nhiên đặt lên tim, dường như không thể tin vào hai mắt của mình.

End

---

[1] Bộ truyện Cuốn theo chiều gió (Gone With the Wind) là tiểu thuyết rất nổi tiếng của tác giả Mỹ Magaret Mitchell xuất bản năm 1936 và được giải Pulitzer năm 1937. Quyển tiểu thuyết này là một trong những cuốn sách được nhiều người biết đến nhất, và bộ phim phỏng theo nó phát hành năm 1939 đã trở thành phim Mỹ thu được nhiều tiền vé nhất và được một số giải Oscar kỷ lục.

Tác phẩm này kể câu chuyện của một người phụ nữ có cá tính mạnh mẽ ở miền nam Hoa Kỳ tên là Scarlett O'Hara và những khó nhọc mà nàng cùng với bạn bè, gia đình và các người yêu đã trải qua tại miền nam Hoa Kỳ trong Nội chiến Hoa Kỳ và Thời kì tái thiết. Đồng thời nó kể câu chuyện tình yêu kết tinh giữa Scarlett O'Hara và Rhett Butler.

Xem chi tiết câu chuyện tình của Scarlett và Rhett tại đây : vi.wikipedia.org/wiki/Cu%E1%BB%91n_theo_chi%E1%BB%81u_gi%E1%BB%91n

[2] Lời bài hát "Biển lớn ơi, cố hương".

[www.youtube /watch?v=xHl8PLpIC-w](http://www.youtube.com/watch?v=xHl8PLpIC-w)

27. Chương 53-54

Chương 53

Cầu hôn

Tiểu Dương nhìn cô, nói rõ ràng từng chữ, "Lấy anh nhé".

Khương Hiểu Nhiên dường như không tin điều tai mình vừa nghe được, chỉ mở to mắt nhìn anh.

"Hiểu Hiểu, em hãy lắng nghe cho rõ, ba chữ này anh chỉ nói một lần, em cũng chỉ có một cơ hội duy nhất đồng ý hoặc từ chối. Anh không hề có tính nhẫn nại như La Gia Anh [1], anh cũng không thể chờ em đến

sáu mươi tuổi. Vì thế mong em hãy suy nghĩ cẩn thận trước khi trả lời”. Nói xong, anh nghiêm túc nhìn cô, cơ thể cũng không động đậy, giống như một tác phẩm điêu khắc đứng thẳng chờ đợi một câu nói.

Du khách xung quanh phát hiện thấy có chuyện hay ho liền đổ xô đến, đứng quây vòng xung quanh hai người, trong đó có mấy người trẻ tuổi đứng bên cạnh ồn ào nói, “Đồng ý anh ấy đi, đồng ý anh ấy đi”.

Khương Hiểu Nhiên hé miệng nhưng lại không nói nên lời.

Người xem càng ngày càng nhiều, mọi người cùng đồng thanh nói, “Mau trả lời đồng ý đi, mau trả lời đồng ý đi”.

Khương Hiểu Nhiên thấy choáng váng, đầu óc bắt đầu không được minh mẫn, tựa hồ mất đi suy nghĩ, môi vô thức nói ba chữ, “Em đồng ý”.

Có thể thanh âm quá nhỏ, mọi người chưa nghe rõ, “Nói to hơn đi, nói to hơn đi”.

Tiểu Dương nhìn cô, “Anh không nghe thấy gì cả”.

Ý nghĩ Khương Hiểu Nhiên vẫn quay cuồng choáng váng, nghĩ thôi chết thì chết, đột nhiên cô lớn tiếng bật một câu, “Em đồng ý”.

Mọi người xung quanh huyết sáo, vỗ tay, còn nói to, “Hôn một cái nào, hôn một cái nào”.

Tiểu Dương đứng dậy cúi đầu chào mọi người, “Cám ơn”.

Sau đó nắm tay Khương Hiểu Nhiên bước ra khỏi đám người, đi trở về trong xe.

Khương Hiểu Nhiên còn chưa tỉnh táo, “Sao lại đi?”.

“Em muốn biểu diễn trước mặt mọi người à?”. Tiểu Dương đóng cửa kính xe lại.

Khương Hiểu Nhiên cười phì một tiếng, ánh mắt ngờ vực liếc nhìn anh.

Trái tim Tiểu Dương thất lại, nghiêng người qua, tay đặt ở sau cổ cô, môi gần sát vào đôi môi đang chờ đợi của cô.

Không khí trong xe lạnh lẽo, nhưng nhiệt độ cơ thể Khương Hiểu Nhiên lại tăng lên, hai tay nắm chặt chỗ đệm ghế ngồi, cả người cứng nhắc không biết phản ứng sao.

Một bàn tay Tiểu Dương đi xuống, ôm trọn lấy thắt lưng cô. Khương Hiểu Nhiên dựa vào người anh, dần dần thả lỏng, từ từ phản ứng lại.

Lúc cô bắt đầu đáp lại nụ hôn nồng nhiệt, Tiểu Dương lại buông lỏng cô, ngồi trở lại vị trí điều khiển xe.

Khương Hiểu Nhiên vô thức chu đôi môi nhỏ nhắn, sóng mắt nhện nhạo, ánh nhìn vẫn còn dừng lại trên mặt anh.

Tiểu Dương lập tức liếm môi, ánh mắt nhìn thẳng phía trước, đạp chân ga, phút chốc xe phóng thẳng đi xa.

Lái xe trên đường, Tiểu Dương vui đùa nói, “Còn lưu luyến sao?”.

Khương Hiểu Nhiên nghĩ một lúc lâu mới hiểu được anh đang ám chỉ chuyện gì, ngượng ngùng nhìn ra ngoài cửa sổ, im lặng không nói.

Tiểu Dương vừa lái xe vừa nghĩ, vừa rồi nếu không kịp thời ngừng lại, chỉ sợ ngay ở trong xe anh sẽ muốn cô.

Một nụ hôn đã đủ khiến anh gần như mất kiểm soát, người phụ nữ này sao lại có ma lực đến như vậy?

Xe chạy vào khu nội thành, Tiểu Dương khàn giọng nói, “Hiểu Hiểu, đến nhà anh hay đến nhà em?”.

Khương Hiểu Nhiên không hiểu nhìn anh, “Quá nửa đêm rồi đương nhiên là về nhà em”.

Trong lòng Tiểu Dương thầm thở dài, chán nản lái xe đưa cô về nhà.

Cho đến lúc về nhà Khương Hiểu Nhiên mới hiểu ra, câu nói của anh có ý gì, trong lòng thầm buồn cười, đã là người lớn rồi mà còn vội vàng như vậy, người đã đồng ý gả cho anh rồi mà anh còn sốt ruột.

Nằm trên giường, trong lòng Tấn còn nghĩ đến cảnh cầu hôn của Tiểu Dương.

Khi còn trẻ, cô cũng khát khao có một lần được trải qua cảnh cầu hôn lãng mạn quanh co khúc khuỷu như vậy, nhưng khi đó Tiểu Dương không hề hiểu chuyện đó, thậm chí ngay ở trong nhà hàng đã định luôn chuyện kết hôn rồi.

Sau đó nghe Lỗ Lệ Lệ, Lưu Sảng kể chuyện được cầu hôn, trong lòng không khỏi hâm mộ.

Chẳng qua sau đó lại ly hôn, trong lòng cô cũng nghĩ, dù cho cầu hôn có thể nào đi nữa, hai người sống hạnh phúc bên nhau đến đâu bạc rằng long mới là điều quan trọng nhất.

Nói thì nói vậy, nhưng khi đêm nay Tiểu Dương đứng trước mặt mọi người cầu hôn, trong lòng cô vẫn thấy rất cảm động. Có lẽ phụ nữ muốn chính là cảm giác được coi trọng như này, cái cảm giác được người ta nâng niu trong lòng bàn tay.

Mọi người đều coi đó là chuyện lãng mạn của những người trẻ tuổi, không biết rằng chỉ cần là phụ nữ, mặc kệ là mười tám, hay tám mươi mốt, đều không thể thoát khỏi bản tính theo đuổi lãnh mạn của mình.

Nghĩ đến nụ hôn trong xe, tim cô lại đập mạnh.

Rõ ràng trong phòng đang mở điều hòa, nhưng cả người lại thấy khô nóng, đêm nay có lẽ sẽ mất ngủ cả đêm.

Mấy ngày nay tâm trạng Tiểu Dương đặc biệt vui vẻ, có thể nói là trước nay chưa từng vui mừng như vậy.

Cuối cùng Hiểu Nhiên cũng đồng ý kết hôn với anh, nghĩ đến mọi người có thể được sống hạnh phúc bên nhau, quanh mình chính đại được sống với nhau, sao anh lại không vui cơ chứ?

Sáng sớm đến công ty, thư kí đi vào phòng chuẩn bị mua bữa sáng cho anh, về mặt anh ôn hòa nói, « Cô đã ăn chưa? Chưa ăn thì có thể mua hai phần, à thuận tiện hỏi xem trợ lý Lý đã ăn chưa, nếu chưa ăn cũng mua thêm cho cậu ấy một phần ».

Thư kí dường như không tin vào tai mình, biết rằng thời gian gần đây văn phòng luôn ở trạng thái khí áp cao. Tổng giám đốc Tiểu không biết gặp phải chuyện gì không vui, tóm lại bình thường là người rất hòa nhã, giờ tính cách thay đổi 180 độ, trở nên nghiêm túc lạ thường.

Vì thế nhân viên công ty mỗi lần đưa văn bản đến ký, đều phải hỏi cô, giám đốc hôm nay có khỏe không, sợ vô tình đụng nhầm phải họng súng.

Nhìn thấy boss đã quay trở lại bình thường, thậm chí còn bình thường hơn so với giám đốc lúc bình thường, cô quả thực không thể tin được.

Đi ra khỏi văn phòng, cô ngọt ngào cười với trợ lý, gần như chạy nhanh ngồi vào bàn làm việc.

Trợ lý Lý thấy cô mỉm cười, trong lòng kinh ngạc, nha đầu kia, gần đây tính nết giống hệt giám đốc, mỗi ngày lại trưng ra khuôn mặt bí xị, hôm nay tự nhiên đổi tính, chẳng lẽ giám đốc đã chuyển mây mù u ám?

Anh nghĩ lại, cầm báo cáo tài chính vừa làm xong đi vào trong phòng.

“Tổng giám đốc Tiểu, đây là bản báo cáo chi tiết tuần này, mời anh xem qua”.

Tiểu Dương nhận báo cáo xem xét, tâm trạng càng vui mừng thêm, không sai, tuần này lãi suất tăng 5%, rất tốt.

Chẳng qua phần lớn tiền lãi đều thu được từ thị trường chứng khoán, nhưng theo kết quả mới nhất của nhóm nghiên cứu, thị trường chứng khoán đã đạt đến một điểm tương đối cao, đây là thời điểm thích hợp nhất tìm kiếm cơ hội đầu tư mới.

“Tiểu Lý, cậu giữ một điểm đầu tư nước ngoài, chỉ đạo cho bọn họ viết báo cáo phương hướng đầu tư cuối kì cho tôi”.

Lúc chiều tan làm, đúng giờ cao điểm các con đường lớn ách tắc giao thông, Tiểu Dương ngồi ở trong xe, nhàn nhả mở radio, thấy chương trình khán giả với đường dây nóng, Tiểu Dương đang định đổi kênh.

“Chào MC, tôi và bạn trai yêu nhau ba năm, đã tính đến chuyện kết hôn. Nhưng mẹ anh ấy lại phản đối hai chúng tôi, nói tính cách tôi quá mạnh mẽ, sau này tôi sẽ bắt con trai bà ấy chịu thiệt, còn nhờ bạn bè giới thiệu đối tượng cho anh ấy. Xin hỏi, tôi nên làm gì bây giờ?”.

Tay Tiểu Dương đang đặt lên nút tắt lại dừng lại.

MC là một chàng trai trẻ có giọng nói êm dịu, “Quan trọng là phải xem thái độ của bạn trai bạn, dù sao sau này hai người cũng sẽ chung sống với nhau”.

“Bạn trai tôi đương nhiên muốn ở bên tôi, nhưng anh ấy rất hiếu thuận với mẹ, tuần trước vì sợ mẹ anh ấy tức giận nên đã đi gặp mặt đối tượng”.

MC có chút khó nói, “Vậy bạn cảm giác thế nào?”.

“Tất nhiên là không hề vui vẻ, làm gì có người phụ nữ nào muốn bạn trai mình có liên quan đến người phụ nữ khác cơ chứ”.

“Vậy bạn có thể nói cho anh ấy biết suy nghĩ của bạn”.

“Tôi đã nói, nhưng anh ấy nói chỉ là làm ra vẻ như thế mà thôi, dù sao anh ấy cũng sẽ không gặp mặt người phụ nữ kia nữa”.

“Mặc dù vậy nhưng bạn cũng nên cho anh ấy thấy thái độ của mình, nếu không lần sau mẹ anh ấy lại giới thiệu một người nữa, anh ấy lại đi gặp mặt, chẳng lẽ bạn lại để mình đau lòng một lần nữa?”.

“Dạ vâng, anh nói thật có lý”.

“Tốt nhất phải làm công tác thông suốt tư tưởng ẹ anh ấy, dù sao cũng là bậc trưởng bối”.

“Nhưng mẹ anh ấy là góa phụ một mình nuôi anh ấy lớn lên, tư tưởng người già như vậy rất ngoan cố”.

Người MC lại khó nói lần nữa.

Nghe thế, Tiểu Dương tắt radio, giao thông trên đường lại trở lại bình thường, xe anh nháy mắt biến mất trong dòng xe cộ tập nập.

Về nhà, mẹ đang ngồi trên sofa nói chuyện với Quách Doanh, thấy anh về, “Tiểu Dương, hôm nay làm món thịt kho tàu con thích ăn đấy”.

Tiểu Dương vừa mới vào nhà tâm tình thoáng chốc đã rơi xuống vực thẳm, đó chính là nhìn thấy người phụ nữ kia.

Anh đi vào phòng, châm một điếu thuốc, sương khói lượn lờ giống như màu xám xịt tim anh, vì sao người phụ nữ kia như âm hồn không thể tiêu tan, cứ thích xuất hiện ở nhà anh như vậy.

Sau một lúc lâu anh đẩy cửa phòng, đây là nhà của anh, dựa vào cái gì anh phải trốn tránh cô ta.

Lúc ăn cơm, anh không mở miệng nói một câu, bà Tiểu cũng ngầm hiểu tâm tình khó chịu của anh, lời nói ít hơn nhiều so với bình thường.

Chỉ có Quách Doanh không bỏ qua cơ hội tìm chuyện nói với bà Tiểu.

Ăn tối xong, Quách Doanh chủ động đi vào phòng bếp rửa bát. Tiểu Dương ngồi vắt chéo chân lên sofa, ngồi xem thời sự.

Bà Tiểu nhìn vào phòng bếp, khoe miệng nhếch lên cao. Nhìn lại đứa con ngồi bên cạnh, trong lòng lại thấy khó chịu.

Cô gái tốt như vậy, sao nó lại không thích? Khương Hiểu Nhiên kia cũng đã hơn ba mươi, làm sao có thể so bì được với con gái trẻ trung chưa chồng này? Mà đã xa nhau mười năm rồi, cũng không biết đã tìm bao nhiêu người đàn ông. Cũng chỉ như một cành hoa liễu tàn mà thôi, Tiểu Dương lại còn cố tình coi trọng bao bọc con bé đó.

Nếu không có con bé đó, cổ nó có thể để lại một vết sẹo lớn như vậy không? Tuy nói bề ngoài đối với đàn ông không quan trọng, nhưng dù sao nó cũng là tổng giám đốc, phải giữ gìn hình tượng trước bao nhiêu người.

Trên báo chí đưa tin có bao nhiêu người dung nhan bị axit sunfuric hủy hoại, may mắn con trai mệnh lớn, không bị thương lên mặt, nếu không bà nhất định sẽ không bỏ qua cho Khương Hiểu Nhiên.

Con bé đó chính là con đàn bà nghèo hèn, chen chân vào gia đình người khác, làm hại nhà người ta ly hôn, khó trách vợ người ta tìm tới cửa, vậy sao ông trời không có mắt, axit sunfuric này lại không hắt lên người con bé đó chứ?

Lần này đến thăm thấy cổ Tiểu Dương có vết sẹo, bà có hỏi sao lại bị thương nặng vậy? Nó nói bị bỏng nước sôi, dám vì người đàn bà kia mà giấu diếm chuyện này với bà.

Nếu không có Quách Doanh nói cho bà biết sự thật, còn không biết mình sẽ bị lừa gạt đến khi nào.

“Bác gái, đã muộn rồi cháu phải về thôi”. Quách Doanh cười với bà nói.

Ánh mắt bà Tiểu nhìn Tiểu Dương, không đợi bà mở miệng, Tiểu Dương liền đứng dậy, “Mẹ, trời cũng muộn rồi, con đưa cô ấy về”.

Bà Tiểu nghĩ con trai cuối cùng cũng thông suốt, trong lòng thấy vui vẻ.

Tiểu Dương đi rất nhanh, Quách Doanh gần như phải chạy mới theo được bước chân anh.

Đi ra tòa nhà, Tiểu Dương đột nhiên dừng lại, Quách Doanh bất ngờ không đề phòng, suýt chút nữa đụng vào anh.

“Quách Doanh, tôi nghĩ tôi đã nói rất rõ ràng rồi. Từ lúc cô nhận một nghìn vạn, cô nên hiểu rõ quyết định của tôi. Nếu không dựa vào cái gì tôi lại phải trả cho cô số tiền lớn như vậy chứ? Cô nên biết nhiều người cả đời, thậm chí làm việc đến chết cũng không thể kiếm được số tiền nhiều như vậy”.

“Tiểu Dương, anh hiểu lầm rồi. Là bác gái gọi điện bảo em đến, đối với yêu cầu người già em cũng không muốn từ chối, hơn nữa em cũng không có làm bất cứ hành vi gì khác người mà”. Ngữ khí Quách Doanh có chút đáng thương.

Tiểu Dương cười mỉa mai, tay nâng cằm cô ta lên, “Tiền của tôi không dễ dàng lấy như vậy. Cô chưa từng nghe qua câu lấy tiền tài của người phải biết xóa đi tai ương của người ta hay sao? Đến đạo đức cơ bản nhất mà cô cũng không có”.

“Đau quá”. Quách Doanh yếu đuối kêu một tiếng.

“Theo hiểu biết của tôi, tiền bạc của cô mất khá nhiều. Nghe nói cô học người ta đầu tư cổ phiếu, tích trữ vàng, lên đến hơn sáu trăm vạn, về cơ bản đã mất hết. Trước đó không lâu, cô có quen với một người bạn trai, cô và anh ta kết hợp mở công ty, tiền là cô bỏ ra, khoảng hơn hai trăm vạn, bây giờ công ty phá sản, thằng đàn ông đó cũng chạy”. Ánh mắt Tiểu Dương tràn đầy vẻ châm chọc.

Quách Doanh biết anh không thương hại bản thân mình, giọng nói sắc bén, “Đây chẳng phải là kết quả anh muốn nhìn thấy sao? Anh không phải muốn tôi nghèo đói không xu dính túi, tốt nhất trở thành kẻ ăn xin sao?”.

Tiểu Dương nói tay, “Cô quá đề cao tôi rồi, nếu tôi có ý nghĩ như vậy, lúc trước sẽ không ký séc tiền cho cô. Quách Doanh, không cần đổ trách nhiệm lên đầu người khác. Hôm nay điều tôi muốn nói Tới cô chính là, cô đừng có hy vọng lấy lòng mẹ tôi thì tôi sẽ quay đầu. Bây giờ cảm giác duy nhất của tôi đối với cô là chán ghét. Vốn tính chia tay vui vẻ, dù sao cô cũng ở bên tôi hai năm, gặp mặt sẽ không giống như kẻ thù. Nhưng nếu quả thực cô không có chừng mực, tôi sẽ làm cô không bằng kẻ ăn xin đâu”.

Trong lòng Quách Doanh run sợ, ở bên Tiểu Dương hai năm, tính cách anh ta thế nào cô khá hiểu. Tuy nói bề ngoài như vô hại, đối với người khác rất hòa thuận, đối với phụ nữ càng lịch lãm hơn. Nhưng nếu đã chọc giận anh ta, hậu quả chắc chắn sẽ nghiêm trọng.

Trước cô, Tiểu Dương đã từng qua lại với một người con gái, nhưng sau đó Tiểu Dương lại nói chia tay với cô ta. Cô gái kia chắc cũng không muốn rời khỏi anh, cả ngày đến công ty quấy rầy, Tiểu Dương nhiều lần cảnh cáo cô ta không chịu nghe.

Sau đó đột nhiên cô gái kia không đến nữa, theo nguồn tin thân cận cho biết, cô ta còn bận đánh phần tô vẽ cả ngày vì muốn nuôi bạn trai, cuối cùng phải lưu lác đến quán bar tiếp rượu để kiếm sống.

Tuy nói không có chứng cứ cho biết đó chính là cạm bẫy Tiểu Dương đặt ra, nhưng theo hiểu biết của cô đối với anh ta, khả năng đó là rất lớn.

Đối với phụ nữ, anh ta có thể không cần tiền tài, nhưng quyết không thể để ảnh hưởng đến mặt mũi và tôn nghiêm của anh ta.

Nghĩ vậy, cô nói nhanh, "Tiểu Dương, tôi sẽ tuân thủ thỏa thuận".

Trong lòng còn nghĩ, tôi đánh không lại anh, chạy là thượng sách.

"Cô nói lời nhớ kỳ lấy lời. Tôi muốn nhìn thấy hành động của cô".

"Sau này bác gái của gọi điện đến, tôi sẽ nói tôi có việc, dù sao tôi cũng sẽ không xuất hiện trước mặt anh nữa".

Tiểu Dương nhìn bóng dáng Quách Doanh rời đi, cũng xoay người lên tầng.

Đẩy cửa ra, mẹ đang ngồi trên sofa xem kinh kịch, thấy anh vào vội đứng dậy lấy trong tủ lạnh một lon đồ uống mát, "Khát nước không, uống đi".

Chờ Tiểu Dương uống hết xong, bà Tiểu tha thiết nhìn anh, "Đưa Doanh Doanh về nhà rồi hả?".

Tiểu Dương ngồi xuống sofa, ngẩng đầu nhìn mẹ.

End

---

[1] La Gia Anh : chồng thứ hai của Uông Minh Thuyên.Chương 54

Vị ngọt

"Mẹ, con không đưa cô ấy về". Anh thản nhiên trả lời.

Bà Tiểu nghi hoặc nhìn anh, "Không phải con nói sẽ đưa con bé về sao?".

"Mẹ, con muốn nói chuyện nghiêm túc với mẹ". Về mặt Tiểu Dương thật sự nghiêm túc.

Bà Tiểu cũng ngồi xuống sofa, lấy điều khiển tivi giảm âm lượng, "Con nói đi".

"Con muốn tái hôn với Hiểu Nhiên".

"Mẹ không đồng ý". Bà Tiểu chém đinh chặt sắt trả lời.

Tiểu Dương nhìn vào mắt mẹ, "Mẹ, mẹ cũng biết mà, năm xưa con và Hiểu Nhiên ly hôn vốn là vội vàng không suy xét kỹ. Kỳ thực bọn con vẫn còn tình cảm. Những năm tháng đã bỏ lỡ thì cũng đã bỏ lỡ rồi, nhưng xa nhau mười năm còn có thể gặp lại, chứng tỏ con và cô ấy chưa hết duyên phận, có lẽ ông trời muốn cột hai đứa con lại với nhau, hơn nữa còn có Dương Dương, nó là cháu gái của mẹ, là con gái của con, chẳng lẽ mẹ không muốn gia đình ba người chúng con đoàn tụ sao?".

Bà Tiểu cũng nhìn thẳng vào mắt anh, "Đứa trẻ này, từ nhỏ đến lớn con là đứa con hiếu thwận. Vậy mà năm đó con tốt nghiệp đại học liền âm ỉ muốn kết hôn với họ Khương kia, lúc ấy mẹ đã sống chết không đồng ý, nhưng con không nghe lời, lại còn phân tích một tràng đạo lý, nào là con bé đó hiền lành tốt bụng, hiểu chuyện, quan trọng nhất là hợp với con. Lúc ấy mẹ đã mềm lòng, không lay chuyển được con nên đành phải đồng ý.

Nhưng kết quả thì sao, không đến hai năm đã ly hôn. Người xưa nói rất đúng, không nghe lời người lớn sẽ phải chịu khổ. Lần đầu tiên đã không ngăn được con, lần thứ hai có nói gì mẹ cũng không phạm sai lầm lần nữa".

“Mẹ, con đã ba mươi năm tuổi rồi, không phải là đứa trẻ hai mươi mấy tuổi như năm xưa nữa, làm chuyện gì con cũng đều suy tính cẩn thận rồi. Đặc biệt hôn nhân là chuyện lớn, tự con cũng biết thận trọng. Con xin cam đoan không phạm sai lầm lần nữa, mong mẹ hãy tác thành cho hai đứa con, được không?”.

“Tiểu Dương, lúc đầu con và Khương Hiểu Nhiên kết hôn đã không nghĩ kĩ. Con bé đó tốt bụng à, vậy sao vợ của Cố Thiên Nhân lại tìm đến tận cửa vậy? Trên báo không phải đều viết những kẻ thứ ba mới bị hắt axit sunfuric vào mặt hay sao, cô ta chắc chắn đã chen chân vào gia đình người khác, hại gia đình người ta tan cửa nát nhà, mới rước lấy chuyện khốn khổ này. Nhưng con lại là đứa không may đỡ đạn thay cho cô ta”. Bà Tiểu cao giọng nói, dường như khí huyết cũng cao lên.

Tiểu Dương vội vàng cầm cốc nước trên bàn đưa ẹ anh, “Mẹ, huyết áp mẹ cao đừng nóng giận vậy, uống ngụm nước đã”.

Bà Tiểu nhận cốc nước uống cạn, “Đừng làm ra vẻ hiểu thuận thế, chỉ cần anh không đưa con đàn bà kia về nhà, mẹ anh sẽ thấy bố dưỡng hơn cả ăn linh đan diệu dược”.

Tiểu Dương thấy khí sắc mẹ không tốt, biết không nên thảo luận vấn đề này bây giờ, đành phải hoãn câu chuyện lại.

Trở về phòng trong lòng thấy phiền muộn, nhớ đến cả ngày ngày không được nghe thấy giọng nói của Khương Hiểu Nhiên, vì thế gọi điện thoại cho cô,

Điện thoại vang một lúc lâu mới có người bắt máy.

“Bà xã, đang làm gì vậy, sao lâu thế mới nhận điện thoại”. Giọng nói Tiểu Dương bắt gặp trở nên ôn hòa rất nhiều.

Khương Hiểu Nhiên vừa mới vào phòng, cầm di động ngồi lên giường, “Còn có thể làm gì nữa? Vừa nãy em sang kiểm tra bài tập của con. Nghỉ hè chơi nhiều không chịu học hành, đến cái phép tính đơn giản cũng làm sai. Lại không nắm chắc kiến thức cơ bản, cẩn thận khai giảng rồi không theo kịp các bạn”.

“Bà xã, em vất vả rồi”. Tiểu Dương đi đến cửa sổ, dựa người lên tường.

Khương Hiểu Nhiên nghe hai tiếng bà xã cảm thấy ấm áp lạ thường, giọng nói cũng mềm mại hơn, “Đáng ghét, gọi dễ nghe nhỉ”.

Tiểu Dương cúi đầu cười, “Không gọi bà xã, vậy gọi là em yêu nhé, từ này còn dễ nghe hơn”.

“Buồn nôn chết, sao trước kia em không phát hiện miệng lưỡi anh ghê gớm thế này nhỉ?”. Khương Hiểu Nhiên cười mắng.

“Thực ra anh đã sớm muốn gọi em là em yêu rồi, em yêu, em yêu”. Tiểu Dương cố ý gọi vài tiếng.

Mặt Khương Hiểu Nhiên phút chốc đã đỏ, “Im miệng ngay”.

“Im miệng à, trừ khi em hôn anh vài cái”. Tiểu Dương gian xảo nói.

“Chết cũng không biết xấu hổ, đang nói qua điện thoại, hôn thế nào đây?”.

“Anh nói ra một nơi, em chỉ cần qua điện thoại cố gắng chụt một tiếng thôi”.

Khương Hiểu Nhiên thấy anh cứ trêu đùa, biết không dành cho anh chút ngon ngọt hẳn anh sẽ không ngắt điện thoại, vì thế nói, “Anh chỉ có một cơ hội thôi đấy”.

“Anh muốn nhất một nơi”.

Khương Hiểu Nhiên còn chưa kịp phản ứng, theo bản năng chụt một tiếng vào micro, tiếng truyền đến tai Tiểu Dương, cả người vui sướng như được ăn kem lạnh vào hè nóng bức, trong lòng trống rỗng tức khắc tràn đầy hạnh phúc.

“Bà xã, em có biết anh muốn nhất nơi nào của em không?”.

Khương Hiểu Nhiên thuận miệng hỏi tiếp, “Nơi nào?”.

Tiểu Dương nói rõ ràng ba chữ.

Mặt Khương Hiểu Nhiên đỏ như mông khỉ, “LM đáng chết”. Nói xong liền cúp luôn điện thoại.

Tiểu Dương cười to sau đó cũng ngắt điện thoại, anh có thể tưởng tượng được vẻ mặt vừa tức giận vừa xấu hổ của cô, anh không biết sao muốn trêu chọc cô một tí, vậy mà cô đã tin là thật.

Đóng cửa sổ, Tiểu Dương nằm trên giường, tay còn đặt lên ngực, nơi đó thật sự rất ngọt ngào. Chưa bao giờ có thể dùng vị ngọt để hình dung đến nơi đó.

Hiểu Hiểu, cảm ơn em, chỉ có em mới có thể cho anh cảm giác này.

Khương Hiểu Nhiên đã nửa tháng không gặp Lưu Sảng, trong lòng rất nhớ cô. Vì thế sáng sớm hôm nay liền mua vé xe buýt đến vùng thị trấn thăm cô.

Ngồi một giờ trên xe mới đến được nhà dì của cô ấy. Là một căn nhà tập thể cao tầng kiểu cũ, nhưng thấp hơn so với các khu nhà tập thể khác, dưới tầng còn có một khoảng sân lớn trồng trái.

Thật vất vả mới leo lên được tầng thứ năm, gõ cửa nhà dì cô.

Vừa vào cửa, Lưu Sảng liền nắm chặt tay cô, “Hiểu Nhiên, cậu đến rồi, tớ nhớ cậu muốn chết rồi đây”.

Dì đang ở nhà, thấy cô đến liền nhiệt tình tiếp đón, “Trời nóng thế này, đi đường xa đến đây chắc cũng mệt rồi, uống cốc nước có ga đi”.

“Cảm ơn dì”. Khương Hiểu Nhiên nhận cốc nước để ở trên bàn, sau đó lấy từ trong túi to sữa bột, một ít đặc sản để lên bàn.

“Hiểu Nhiên, cậu đúng là tự coi mình là khách mà, còn mang nhiều thứ thế này làm gì”. Lưu Sảng trách cứ cô.

Lúc ăn cơm, dì nấu một nồi canh vịt, “Hiểu Nhiên à, ở nơi khác dì không dám nói, nhưng nơi này có món canh vịt là ngon tuyệt vời, không nơi nào ngon bằng đâu”.

Hiểu Nhiên uống một ngụm canh, “Thật sự rất ngon, hương vị ngon tuyệt giống như ở nhà hàng nổi tiếng vậy”.

Dì chỉ lên một bàn đầy đồ ăn, “Đây là rau nhà tự trồng, rau sạch hoàn toàn đó”.

“Ăn ngon lắm, vừa giòn vừa mát”. Khương Hiểu Nhiên khen không dứt miệng, “Dì à, thị trấn dì đồ ăn nào cũng có ạ?”.

“Mọi người ở đây sống trong một khu tập thể, đằng sau còn có một khoảng đất trống, nhàn rồi không có việc gì vài người già như chúng ta đi khai phá trồng ít rau dưa”.

“Chú không có nhà ạ?”.

“Ông ấy và con gái trưa đều ăn cơm ở cơ quan, bình thường ban ngày chỉ có Sảng Sảng làm bạn với dì. Hiểu Nhiên, Sảng Sảng ở nhà này dì cũng vui hơn hẳn, cháu cứ yên tâm đi, dì coi nó như con gái trong nhà, như thế cho nó đỡ thấy buồn”.

“Dì này, nghe dì nói mà. Dì coi cô ấy còn hơn cả con gái nữa”.

Dì cười đến mức miệng không khép lại được, vội vàng gấp thức ăn cho cô.

Khương Hiểu Nhiên đã lâu chưa được thưởng thức bữa cơm ngon đến như vậy, cô ăn hẳn hai bát cơm đầy.

Sau khi ăn xong, Lưu Sảng và cô vào phòng nghỉ ngơi.

Hai người nằm trên giường, trong phòng mở điều hòa nhưng Lưu Sảng vẫn còn dùng thêm chiếc quạt nan.

Khương Hiểu Nhiên nhìn cô ấy đang mang thai, “Khi tớ mang thai Dương Dương cũng không to thế này, tớ còn tưởng cậu mang song thai đấy!”.

“Một đứa là đủ lắm rồi, lại còn đòi sinh đôi, chắc cuộc sống tớ bị vui đập mất”.

“Đúng vậy, nuôi khó mà bây giờ có đứa con rất quý giá, cái gì cũng cần đến tiền”.

Lưu Sảng vuốt bụng, khoe miệng mỉm cười, “Chắc chắn là một tên nghịch ngợm đây, một ngày đập tớ không biết bao nhiêu lần”.

Khương Hiểu Nhiên thấy bộ dạng vui vẻ của cô, bản thân không định nói nhưng vẫn không nhịn được, “Cậu vừa đi xong Tô Tuấn đã gọi điện cho tớ tìm cậu”.

“Kệ anh ta tìm, dù sao chỉ cần ly thân hai năm là có thể ly hôn được rồi”.

“Cậu chuẩn bị một mình nuôi con và sống ở đây luôn sao?”. Khương Hiểu Nhiên nhìn cô.

“Cũng không phải. Tuy nói dè dặt với tớ rất tốt, nhưng dù sao bà cũng có gia đình của bà, tớ sinh con xong, chờ đứa trẻ đầy tháng sẽ chuyển đi nơi khác”.

“Một mình cậu nuôi con nhỏ rất vất vả, vừa bận công việc nhà vừa phải chăm sóc con, cơ thể ăn uống không đảm bảo”.

“Cũng không còn cách nào khác, không thể để người khác lo ỉn mãi được”.

“Hay là đến lúc đó tớ nhờ dì tớ đến giúp cậu, bà dù sao cũng về hưu, ở nhà cả ngày không có việc gì cũng thấy buồn chán”.

Lưu Sảng cầm tay cô, không nói câu gì.

Lúc chiều tối, Lưu Sảng và cô đi xuống dưới tầng tản bộ.

Dưới tầng có một khoảng sân rộng, ở đó rất nhiều đứa trẻ đang chơi đùa, những người già đang ngồi dưới tán cây hóng mát.

“Lưu Sảng”. Một chàng trai khoảng hai mươi bảy, hai mươi tám gọi cô.

Khương Hiểu Nhiên ngẩng đầu, nhìn thấy người đàn ông dáng vẻ nhã nhặn, ánh mắt sáng ngời, khoe miệng còn luôn mỉm cười.

“Tịch Ích, sao cậu không gọi tôi là chị, không biết lớn nhỏ gì”.

Chàng trai đi về phía cô, ánh mắt nhìn chằm chằm bụng cô, “Sắp sinh chưa?”.

“Ừ, còn nửa tháng nữa”.

Chàng trai muốn nói gì đó lại thôi, cuối cùng không nhịn được vẫn thốt lên, “Ba đứa bé sao không đến thăm chị?”.

Lưu Sảng cười, “Đây là con của một mình tôi thôi”.

Chàng trai cũng cười, “Hai chị ra sân sau mà xem, ở đó có rất nhiều đồ ăn, toàn rau xanh, nhìn rất thích”.

Khương Hiểu Nhiên đi vài bước rồi còn quay đầu nhìn lại, Tịch Ích vẫn còn đứng ở đó nhìn hai cô.

“Sảng, người đàn ông đó là ai vậy, nhìn rất quen”. Cô rất ngạc nhiên.

“Tớ lớn lên ở nơi này, lúc ấy có một đám trẻ chơi với nhau mỗi tớ là lớn tuổi nhất, tớ được xem như vua, cậu ta kém tớ sáu tuổi, cả ngày chỉ lẻo đẻo bám theo tớ, trông rất buồn cười”.

“Khó trách cậu muốn về lại nơi đây, thăm lại chốn xưa, còn có rất nhiều bạn tốt nữa”.

“Ở thành phố B một thời gian dài, trở lại nơi này mới thấy thân thiết không nói nên lời. Buổi sáng mỗi ngày tớ ăn sáng xong là ra ngoài tản bộ, có lẽ vì ít xe cộ đi lại nên không khí rất trong lành. Buổi tối xuống tầng, cùng ngồi với hàng xóm nói chuyện nhà cửa, mọi người quen thuộc giống như người một nhà. Mỗi lần đều phải để dì giục tớ mới chịu về nhà”. Trong mắt Lưu Sảng lóe lên ánh sáng rạng ngời.

Xem ra cuộc sống của cô ấy ở đây rất ổn định, Khương Hiểu Nhiên cảm thấy rất vui mừng.

Gió đêm thổi xào xạc, tuy là ngày hè nhưng hai người lại cảm thấy chưa bao giờ mát mẻ đến vậy, không khỏi nhìn nhau cùng cười.

Trên đường về nhà, Khương Hiểu Nhiên ngồi trên xe buýt nhìn ngoài cửa sổ. Lại nghĩ đến Lưu Sảng, cô ấy ở thị trấn nhỏ này đã thích ứng rất nhanh, tâm trạng cũng Tui vẻ lên nhiều, cô cũng thấy rất yên tâm.

Thật bất ngờ khi Lưu Sảng trưởng thành trong điều kiện gia đình rất tốt, vậy mà bây giờ cô ấy cũng biết tự thay đổi cuộc sống tương lai của mình.

Vẫn còn đang suy nghĩ miên man, xe đã chạy về đến thành phố B.

Sau khi Khương Hiểu Nhiên xuống xe, đi bộ khoảng hơn mười phút đến khu nhà. Khu nhà trồng nhiều cây xanh, ngay ở giữa có trồng một vườn hoa tròn, ban đêm có rất nhiều gia đình kéo nhau ra đây ngồi nói chuyện hóng gió.

Đi về phía trước mới đến nhà cô.

Lúc này đột nhiên có một người ngoại hình cao lớn đứng chắn trước mặt cô.

Khương Hiểu Nhiên kinh ngạc nhìn anh, “Tô Tuấn”.

End

28. Chương 55-56

Chương 55

Trả thù

Bộ dạng Tô Tuấn lúc này thật xanh xao tiêu tụy, mắt trũng sâu, cằm đầy râu, đến đầu tóc cũng rời bù.

“Hiểu Nhiên, muộn vậy rồi em nhất định là đi tìm Sảng Sảng, mau nói cho anh biết cô ấy giờ ở đâu?”.

Khương Hiểu Nhiên nhìn anh, “Tô Tuấn, anh cũng là người lớn, nói câu nào cũng phải có căn cứ chứ? Anh tận mắt thấy tôi đến tìm Lưu Sảng hay sao?”.

Tô Tuấn cười khổ não, “Hiểu Nhiên, hôm nay anh tìm em cả một ngày. Di động em tắt. Đến siêu thị có cô gái bảo em không đến cửa hàng hôm nay. Gọi điện thoại cho Tiểu Dương nó cũng không biết. Sau đó lại gọi điện thoại về gia đình em, bác gái nói em đi chơi xa. Em nói đi, trời nóng thế này ngoài Lưu Sảng ra thì ai khiến em phải lặn lội đi xa xôi như vậy?”.

“Tô Tuấn, anh sắp bắt kịp thám tử rồi, năng lực phân tích trình thám của anh thật giỏi đấy. Đáng tiếc tôi thật sự không biết Lưu Sảng đang ở đâu”.

“Hiểu Nhiên, Sảng Sảng sắp sinh rồi. Không có anh bên cạnh, một mình cô ấy nuôi con rất vất vả. Em có lòng tốt cũng hy vọng gia đình ba người chúng tôi đoàn tụ đúng không?”.

Khương Hiểu Nhiên nghe được mấy từ gia đình ba người đột nhiên tức giận, “Tô Tuấn, đúng rồi đó, anh nên sớm về đoàn tụ gia đình ba người của anh đi, cái cô Mị Mị gì đó kia không phải chuẩn bị sinh một đứa con cho anh sao?!”.

Nghe được cái tên Mị Mị, Tô Tuấn đuối lý cúi đầu, nghĩ gì đó lại ngẩng đầu lên, “Hiểu Nhiên, anh biết trước kia là anh không đúng, không biết quý trọng Lưu Sảng. Nhưng anh có thể đảm bảo, không bao giờ để cho người phụ nữ khác mang con mình”.

Khương Hiểu Nhiên thấy dáng vẻ uể oải của anh ta, ngữ khí cũng dịu đi, “Tô Tuấn, anh nói những câu này với tôi cũng vô ích, tôi không phải là Lưu Sảng. Sao đàn ông các anh luôn mất đi rồi mới biết quý trọng vậy? Anh phải hiểu, Lưu Sảng đã đợi anh vền vẹn mười sáu năm, từ mười tám tuổi đến ba mươi tư tuổi, thời thanh xuân đẹp nhất của người con gái đều đã lãng phí với anh rồi. Nếu không phải trái tim cô ấy đã chết, cô ấy sẽ không rời bỏ anh đâu”.

Tô Tuấn nghe xong, suy sụp đứng đó, không nói được câu nào khác.

Khương Hiểu Nhiên thở dài, bước lên lầu.

Tô Tuấn hồn bay phách lạc đi dọc trên đường, bên tai không ngừng vang lên tiếng, “Trái tim đã chết, trái tim đã chết”.

Từ lúc Lưu Sảng ra đi, anh chưa bao giờ sợ hãi như lúc này.

Sống đến hơn ba mươi tuổi, anh cũng chưa bao giờ trải qua tư vị này. Từ nhỏ đến lớn, anh là con trai độc nhất nhà họ Tô, vẫn luôn được bao bọc của cả gia đình.

Mẹ mất rồi, anh bắt đầu sa đà vào những trò chơi tình ái, từ 13,14 tuổi liền lưu luyến bụi hoa. Cho tới bây giờ đều là nữ sinh náu kéo anh, cũng có gặp phải vài người làm bộ làm tịch, vài cuộc chơi chào đón nhiệt tình, nhưng lúc nào anh cũng thể hiện rất phong độ.

Hai chữ tình yêu không bao giờ xuất hiện trong từ điển cuộc đời anh.

Lúc yêu Lưu Sảng, bắt đầu cũng chỉ nghĩ muốn chơi đùa.

Vẫn nhớ như in lần đầu tiên gặp cô ở sân bóng rổ trường đại học, lúc ấy anh cùng với vài đứa bạn học đánh bóng xong, đang ngồi bên vệ sân nghỉ ngơi, nữ sinh xem xung quanh ào ào vây đến đưa nước khoáng, nước ngọt.

Chỉ có Lưu Sảng bưng một cặp lồng cơm, ánh mắt đen nhánh nhìn anh.

Anh tò mò nhận lấy, mở ra xem, hóa ra là một cốc nước ô mai đá, lúc ấy anh đã hỏi cô, “Bạn học, em mua ở đây vậy, nhìn trông thật ngon mắt”.

Lưu Sảng hoạt bát nói, “Nếu sau này anh muốn uống thì làm bạn trai em đi”.

Tô Tuấn kinh ngạc nghe câu trả lời của cô.

Không hề thiếu những nữ sinh thổ lộ với anh, nhưng nếu nói trắng ra đơn giản thế này, cũng chỉ có mình cô là lần đầu tiên.

Tức thời lúc đó nảy sinh lòng hiếu kỳ, sau đó hai người bắt đầu tìm hiểu, anh mới phát hiện thấy tính hồn nhiên trong sáng của Lưu Sảng, rất khác với những nữ sinh khác.

Ở bên cô anh cảm thấy đặc biệt thoải mái, không cần đùa giỡn bất kì âm mưu quỷ kế gì, cứ như vậy, dần dần anh bắt đầu thích cô.

Vừa phát hiện tình cảm này, anh đã không thể cưỡng lại được.

Trước khi kết hôn, mấy lần anh muốn làm gián đoạn chuyện tình cảm này nhưng lại không nhẫn tâm như thế, cuối cùng vẫn kết hôn với cô.

Tô Tuấn đau khổ ngồi xuống ven đường, nghĩ đến yêu tình hại người kia, anh vô cùng hận.

Ngày đó anh đến nhà Mị Mị tìm cô ta hỏi chuyện.

Không nghĩ tới người phụ nữ kia lại ngồi im lặng chờ đợi anh đến.

“Chương Hàm Mị, cô là đồ thói tha, cô nói gì trước mặt vợ tôi thế hả?”. Anh giận không thể siết chặt cổ cô ta lại.

Người phụ nữ kia có chút hoang mang tiếp đón anh, “Nói gì vậy, anh không phải rất rõ ràng sao, cần gì phải hỏi tôi?”.

Tô Tuấn thấy nóng máu, khí huyết dâng cao, vung tay tát mạnh vào mặt người phụ nữ kia.

Gò má đánh đầy phấn kia thoáng chốc để lại dấu tay rõ rệt, khoe miệng bật ra máu chảy dọc xuống cằm rồi rơi xuống chiếc váy màu trắng.

Chương Hàm Mị giơ tay lau vết máu trên khóe miệng, “Tô Tuấn, lần trước anh ép tôi uống thuốc phá thai anh nên dự đoán được kết quả này. Dựa vào cái gì Lưu Sảng, cô ta có quyền mang thai đứa con, vậy mà con của tôi chỉ là một vũng máu còn chưa thành hình?!”

Tôi vẫn nhớ như in mấy tháng trước, tôi đã đau khổ cầu xin anh hãy để tôi giữ lại đứa bé này. Anh đã trả lời tôi thế nào? Anh nói cái thứ hạ tiện trong bụng tôi không biết là con của ai, nhưng nó chính là con của anh, đó chẳng phải là điều lạ gì. Đã hơn một năm nay tôi tận tâm hầu hạ anh, lấy lòng anh, vậy mà tôi lại phải hứng chịu những lời này cay nghiệt sao?

Lúc ấy tôi còn muốn đi, nhưng anh không tha. Rồi lúc anh cho người mua thuốc phá thai, ép tôi uống xong mới cho tôi về nhà. Anh có biết tôi về nhà chỉ chảy vền vền một vũng máu, nhưng đó chính là cốt nhục của anh, vậy tại sao anh lại coi nó như rác rưởi vậy? Lúc ấy trong lòng tôi đã thề, thù này tôi không báo, tôi quyết không sống trên đời này nữa.

Thật may mắn, ông trời có mắt, bảo bối nhà anh cũng mắc phải cú lừa này, trí tuệ của kẻ hơn ba mươi kia làm sao bằng đứa chỉ hơn hai mươi tôi đây. Tô Tuấn, anh đã bị báo ứng. Anh mang nỗi đau lên người tôi, tôi đã trả lại đủ cho anh”.

Nói xong, cô ta bật cười to.

“Ồ điên, cô không muốn cái loại hoang dã trong bụng cô sao, tôi không ngại cho cô hận thêm một lần nữa”. Tô Tuấn đi đến trước mặt nhìn xuống bụng cô ta.

“Đứa bé sao? Tôi còn có thể có con sao?”. Chương Hàm Mị lộ ra nụ cười kì quái, “Đứa con của tôi sớm đã chết, tôi không còn con nữa rồi”.

“Chẳng lẽ căn bản cô không hề mang thai?”.

“Không sai. Mới đầu tôi cố ý đến bệnh viện vợ anh kiểm tra, cho bạn vợ anh thấy, tôi tin chắc cô ta sẽ nói cho vợ anh, kết quả một lúc lâu không thấy động tĩnh gì. Sau đó tôi lại đến bệnh viện đó gặp được vợ anh, nói cho cô ta tôi đang mang đứa con của anh, rồi vui vẻ để lại số điện thoại cho cô ta. Tuy miệng cô ta nói không tin sự thật nhưng tôi biết cô ta đã bắt đầu hoài nghi, vì thế cô ta đã gọi điện. Đoạn sau chắc không cần tôi phải kể nữa nhỉ”.

Trong mắt Tô Tuấn quả thực muốn phun lửa, sao anh không sớm phát hiện người phụ nữ này độc ác đến vậy? Thì ra cô ta đã sớm có âm mưu từ trước.

Chương Hàm Mị không chút yếu thế nhìn lại anh, “Tôi biết anh sẽ không bỏ qua cho tôi, tùy anh đối phó thế nào. Dù sao tôi cũng lẻ loi một mình, cùng lắm thì chết, nhưng tôi nghĩ anh cũng không muốn động đến pháp luật đâu”.

Tô Tuấn cười lạnh, chỉ nói vài từ liền xoay người ra khỏi nhà cô ta.

Tiếng còi xe ô tô đi lướt qua cắt ngang suy nghĩ của anh.

Chương Hàm Mị, anh tuyệt đối không buông tha dễ dàng cho cô ta.

Nghĩ đến về nhà cũng là người cô đơn, anh gọi điện thoại cho Tiểu Dương, “Ca, ở nhà hả? Đi uống vài chén đi”.

Tiểu Dương đồng ý rất nhanh.

Vẫn là quán bar cũ, Tô Tuấn gọi rượu, đuổi hết nhân viên phục vụ ra.

Khi Tiểu Dương đi vào thấy một mình anh đã bắt đầu uống.

“Sao không đợi tớ, một mình uống buồn chán thế này”.

Tiểu Dương thấy anh uống nhiều, một ly rồi lại một ly, không bao lâu sau đã uống được nửa chai, anh vội giắt lấy ly rượu trong tay Tô Tuấn, “Chẳng giống cậu bình thường gì, đêm nay cậu không muốn về nhà chắc”.

“Tớ không uống rượu thì còn có thể làm gì đây?”. Tô Tuấn thì thầm tự nói.

Tiểu Dương cũng rót một ly, uống liền một ngụm hơn nửa ly, “Lưu Sảng chưa về à?”.

“Tớ nghĩ lần này cô ấy đã quyết tâm”.

“Để thời gian này cô ấy suy nghĩ cẩn thận cũng tốt. Quan trọng là không được để ly hôn. Cậu nhìn tớ đây, lúc ấy tuổi trẻ bồng bột, Hiểu Nhiên đề xuất ra tớ liền đồng ý cô ấy. Rồi sau này thì sao? Không phải phí hoài nhiều năm sao. Khi còn trẻ cảm thấy rời xa cô ấy trái đất vẫn quay, ngày vẫn trôi qua. Nhưng thực ra đó là những ngày tháng rất khó khăn. Sau đó có đi tìm vài người phụ nữ khác nhưng cũng không thể tìm lại cảm giác như xưa”.

Tô Tuấn không nói lời nào, rót rượu, hai người chạm ly, một hơi uống cạn.

“Ca, cậu so ra còn tốt hơn tớ nhiều. Chuyện cậu và Hiểu Nhiên đã chắc như đinh đóng cột rồi. Còn tớ trong lòng rất hoảng sợ, sợ một ngày nào đó Lưu Sảng sẽ thật sự rời bỏ tớ, không bao giờ quay đầu lại nữa”.

“Tớ cũng chẳng chắc hơn gì cậu đâu”. Tiểu Dương uống hết chén rượu.

“Sao vậy? Bác gái còn phản đối?”.

“Bà vẫn kiên quyết phản đối, hôm qua vừa về nhà rồi, nói là cho tớ thoải mái mà sống”.

Tô Tuấn vỗ vai anh, “Cạn ly vì anh em ta đồng cảnh ngộ”.

“Có kế hoạch gì không?”. Tiểu Dương rút ra hai điều thuốc, đưa cho Tô Tuấn một điều.

Tô Tuấn mở bật lửa, đưa đến trước mặt Tiểu Dương, “Ca hạnh phúc nửa đời sau của tớ đều nằm trên tay cậu”.

Tiểu Dương hút thuốc, thở một hơi khói, “Cậu đang nói gì vậy, cái gì mà nằm trên tay tớ”.

“Ca, tớ đã nói với cậu, Hiểu Nhiên chắc chắn biết Lưu Sảng ở đâu, nhưng cô ấy không chịu nói cho tớ biết. Hay là cậu nói giúp tớ vài câu đi, hai người các cậu là người một nhà đóng cửa mà từ từ nói chuyện”.

“Với tình cách của Hiểu Nhiên thì khó lắm. Cô ấy mà quyết chuyện gì thì đến đầu trâu cũng không kéo lại được. Nhưng tớ sẽ thử xem”.

“Dù thế nào cũng hơn tớ tự mình đứng ra nói”.

Tiểu Dương lại thở một hơi khói, “Cậu bảo hai người chúng ta làm thế nào nắm chắc tay hai cô ấy lại? Lẽ ra chúng ta đã có một tình yêu hoàn mỹ, một cuộc hôn nhân hạnh phúc từ lâu rồi. Rời khỏi Hiểu Nhiên, tớ cũng từng trải qua hai ba mối tình, nhưng đi một đường lớn vẫn quay trở về vạch xuất phát. Vấn đề là ở vạch xuất phát này còn thấy thoải mái hơn, không hề muốn buông tha”.

Tô Tuấn uống hết ly rượu, “Ca, so với tớ cậu vẫn còn là chàng trai ngây thơ. Tớ không phải khoe khoang nhưng tớ đã trải qua gấp mười lần số phụ nữ của cậu. Có thể xem như có kinh nghiệm phong phú thì sao đây? Có người phụ nữ nào chân thành như Lưu Sảng, không quan tâm đến cái mác áo tổng giám đốc Tô thị mà chân thành thích tớ không? Những người kia đơn giản chỉ yêu cái mác này thôi”.

“Đầu óc cậu cuối cùng cũng thông suốt”. Tiểu Dương uống tiếp ly rượu.

Liên tục uống qua lại, hai chai rượu trên bàn đã uống sạch, trong đó hơn nửa đều là Tô Tuấn uống.

Tiểu Dương đỡ Tô Tuấn ra cửa, nghe thấy miệng anh còn nói, “Buông ra, tớ còn muốn uống”.

Đưa Tô Tuấn về nhà dọc đường đi anh luôn thì thầm nói, “Sảng Sảng, đừng rời bỏ anh. Sảng Sảng, em mau về đi”.

Ngữ khí thiết tha van nài như vậy, hoàn toàn mất đi tự tin kiêu ngạo như trước kia.

Nghe mỗi một tiếng gọi của Tô Tuấn, dường như Tiểu Dương cũng thấy cảm động theo, nhớ đến mấy năm trước anh và Hiểu Nhiên ly hôn cũng từng mượn rượu giải sầu sâu sâu càng thêm sâu như thế này.

Nên giúp cậu ấy thế nào đây? Tiểu Dương gõ trán.

Mẹ đi rồi, Tiểu Dương đến nhà Hiểu Nhiên nhiều hơn. Có lần anh và con gái chơi xong trò chơi, đi tìm Hiểu Nhiên mới phát hiện một mình cô trốn trong phòng gọi điện thoại.

Ăn cơm tối, Tiểu Dương như thường lệ vào phòng phụ đạo con gái học bài.

Hôm nay Dương Dương rất kỳ lạ, lúc chú ý lúc lại không tập trung, Tiểu Dương đóng sách vở lại hỏi con, “Dương Dương, hôm nay con có chuyện gì vậy?”.

“Ba ơi, ba bảo tại sao con người lại chết?”.

Tiểu Dương thật nghiêm túc nhìn con, “Vậy con bảo tại sao hoa lại héo tàn?”.

“Nhưng hoa tàn rồi lại có đóa hoa mới khác”.

“Con người cũng giống vậy, mặc dù đi rồi nhưng vẫn còn để lại lớp người sau thừa hưởng huyết thống”.

“Rồi con cũng thế phải không?”.

“Chỉ cần là con người đều không thể trốn thoát được quy luật sinh tử đó, nhưng con vẫn còn trẻ, cuộc đời con vẫn còn rất dài. Chuyện này con không nên lo lắng”.

“Nhưng mà ba ơi, con thật sự không muốn thế, con muốn mãi mãi, mãi mãi ở bên cạnh ba mẹ”. Dương Dương nói xong, mắt đỏ lên.

Tiểu Dương kéo con bé ôm vào lòng, nhẹ nhàng vỗ vỗ lưng con bé, “Con gái ngoan, sẽ không đâu, con sẽ sống trăm tuổi”.

Miệng còn khe hát bài ca dao đã lâu không hát đến, “Ánh trăng chiếu xuống bông hoa sen trắng rồi đi qua đám mây, gió đêm thổi từng đợt mang theo tiếng ca vui vẻ, chúng ta ngồi bên cạnh núi cao nghe mẹ kể chuyện quá khứ....”.

Bài hát này hồi Tiểu Dương còn bé mẹ thường xuyên hát cho anh nghe. Nhớ mang máng giọng mẹ thật ngọt ngào, chỉ cần tâm trạng anh có điều phiền muộn đều nghe bài hát này rồi chìm vào giấc ngủ.

Dỗ con gái xong anh đi tìm Hiểu Nhiên.

Vừa đẩy cửa phòng liền nghe thấy giọng nói của cô, “Dì à, dì đừng sốt ruột, từ từ rồi nói”.

Micro bên kia không biết nói câu gì.

Giọng nói Khương Hiểu Nhiên lập tức cao hơn, “Vâng, cô ấy ở bệnh viện nào, cháu sẽ lập tức đến ngay”.

Ngắt điện thoại, sắc mặt cô tái nhợt, xoay người thấy Tiểu Dương đứng phía sau, “Tiểu Dương, anh nhanh lái xe đưa em đến bệnh viện huyện thứ nhất”.

“Anh vào toilet trước đã”.

“Anh nhanh lên, không còn thời gian đâu”.

End

Chương 56

Chảy nhiều máu

Tiểu Dương đi vào toilet, đóng cửa lại, nhanh chóng ấn một dây số, nhỏ giọng nói, “Tô Tuấn. Lưu Sảng ở bệnh viện huyện thứ nhất, có lẽ sắp sinh rồi, nghe ngữ khí Hiểu Nhiên không tốt, cậu nhanh đến đi”.

“Được”. Giọng nói Tô Tuấn tựa hồ run lên.

Đã là mười giờ tối, xe cộ trên đường đi lại cũng không nhiều, Tiểu Dương phóng xe rất nhanh, nhưng Hiểu Nhiên ngồi bên vẫn giục anh, “Anh, nhanh hơn nữa được không?”.

“Hiểu Nhiên, em đừng nóng vội, với tốc độ này chỉ 30 phút nữa là đến được bệnh viện rồi”.

Khương Hiểu Nhiên căn bản không nghe lời anh nói, vẫn tiếp tục thúc giục, “Nhanh lên, nhanh lên”.

Đúng 28 phút sau xe dừng ở cửa lớn bệnh viện, Khương Hiểu Nhiên không đợi anh đến bãi để xe, đã chạy ngay lên phòng nội trú khoa phụ sản ở tầng ba bệnh viện.

Dì đứng ở ngoài phòng cấp cứu, lo lắng chờ đợi.

Thấy Khương Hiểu Nhiên đi tới, vội chạy ra đón, “Con đến là tốt rồi, từ này đến giờ dì cứ thấy bất an”.

“Dì, rốt cuộc đã xảy ra chuyện gì?”.

“Sau bữa cơm tối Lưu Sảng về phòng. Dì thấy trời nóng liền đưa đĩa dưa hấu lên phòng nó. Lúc ấy nó nằm trên giường, nói với dì, nó thấy đau bụng, quần lót lại có dính máu. Dì nghĩ có lẽ đứa bé sắp sinh rồi. Nên đưa nó đến bệnh viện luôn, nhưng ở nhà dì có một mình, chú hôm nay trực đêm, con gái thì đi chơi. Dì đành phải xuống dưới nhà tìm hàng xóm đến giúp, vừa may gặp được Tịch Ích, nếu không có cậu ấy, làm sao dì có khả năng đưa Lưu Sảng đi được”.

Khương Hiểu Nhiên giật mình, “Vậy người đẩy đâu?”.

Dì vẫy tay, “Tịch Ích, sao cậu lại trốn ở góc phòng vậy?”.

Khương Hiểu Nhiên lúc này mới chú ý đến anh chàng thì ra đang đứng đối diện dì ở xa, vừa rồi cô đến vội vàng nên không để ý đến anh ta.

“Hiểu Nhiên, chào chị”. Tịch Ích đi tới, mỉm cười chào hỏi.

Xưng hô thật thân thiết, một chút đã đến gần cô.

“Tịch Ích, may mắn có cậu kịp đưa Lưu Sảng đến bệnh viện. Tôi thật lòng cảm ơn cậu”. Ngỡ ngàng Khương Hiểu Nhiên thành khẩn.

“Hiểu Nhiên, những gì tôi nên làm không cần đến hai chữ cảm ơn. Nếu cô giúp Lưu Sảng cái gì, cô có hy vọng người khác nói cảm ơn với mình không?”. Ánh mắt Tịch Ích trong suốt.

“Tôi hiểu”.

Trong lúc lo lắng và chờ đợi, Tiểu Dương cũng chạy đến.

“Sao đỗ xe lâu vậy?”.

“À, đang đợi người”.

Đợi người? Khương Hiểu Nhiên nhìn về phía sau anh, Tô Tuấn cũng đang đi tới, bên cạnh còn có một người phụ nữ trung niên tuổi chừng 50.

Anh đi đến trước mặt vô cùng lo lắng hỏi, “Sảng Sảng ở trong sao rồi?”.

Hai tay Khương Hiểu Nhiên nhất quán, “Bác sĩ còn chưa ra, tôi cũng không biết thế nào”.

Nhưng vào lúc này cửa phòng cấp cứu bị đẩy ra, một cô y tá chạy ra ngoài.

Tôi Tuấn đi đến trước mặt giữ chặt tay cô y tá lại, “Bệnh nhân sao rồi?”.

Y tá gạt tay anh ra, “Đừng kéo tôi, tôi phải lấy thêm túi máu, bệnh nhân sinh bị chảy nhiều máu. Đừng làm mất thời gian nếu không sẽ xảy ra chuyện lớn”.

Người phụ nữ trung niên kia đi đến bên cạnh y tá nói, “Chào cô, tôi là Vương Tân khoa phụ sản bệnh viện tỉnh, tôi được mời đến để hỗ trợ cấp cứu cho bệnh nhân, tôi sẽ đi cùng cô”.

Y tá thoáng chốc hóa thạch, “Cô chính là chủ nhiệm Vương Tân?”.

Chờ đến khi hai người đó đã đi xa, Tô Tuấn vẫn còn hồn bay phách lạc đứng đó.

Cứ đứng ngây ngốc như vậy không phản ứng gì, cũng không hiểu chuyện gì đang xảy ra.

Tay dì ôm mặt, “Rốt cuộc đã làm nên tội lỗi gì đây, sao lại để con bé phải khổ sở như vậy, sao lại bị chảy nhiều máu chứ, ôi Sảng Sảng đáng thương của dì”.

Tịch Ích đứng bên cạnh đỡ vai bà, “Dì à, đừng lo lắng, Sảng Sảng nhất định sẽ qua khỏi”.

Rõ ràng giờ là tháng bảy, nhiệt độ rất cao nhưng Khương Hiểu Nhiên lại cảm thấy lạnh cả người, hai tay cô ôm quanh người, dường như muốn làm ấm áp nội tâm mình.

Không bao lâu sau y tá mang theo hai túi máu rồi cùng chủ nhiệm Vương Tân vào phòng cấp cứu.

“Tô Tuấn, cậu phải bình tĩnh, Lưu Sảng và đứa bé nhất định không có việc gì đâu”. Tiểu Dương đi đến cạnh Tô Tuấn.

Hai mắt Tô Tuấn đỏ lên, “Đứa bé gì chứ, tớ không cần, tớ chỉ cần Lưu Sảng mạnh khỏe qua khỏi, Tô Tuấn tớ sẽ tình nguyện cả đời không có con”.

Tiểu Dương rút ra một điều thuốc, đưa cho anh, “Giảm đi áp lực, có lẽ làm điều thuốc giúp cậu bớt căng thẳng hơn, mẹ con Lưu Sảng sẽ bình an đi ra thôi”.

Điều thuốc còn chưa châm lửa, cửa phòng cấp cứu đã bị đẩy ra lần nữa.

Y tá nói to, “Trong số các vị có ai có nhóm máu AB không, lượng máu dự trữ trong bệnh viện không đủ dùng”.

“Có tôi”. Tịch Ích trả lời to.

“Theo tôi vào đây”.

Lúc này Tô Tuấn mới chú ý đến cậu ta, trong lòng cảm thấy có gì đó không thích hợp.

Lo lắng chờ đợi bên ngoài, cửa phòng sinh vẫn sáng đèn đỏ.

Khương Hiểu Nhiên an ủi dì, “Lưu Sảng vẫn luôn có sức khỏe tốt, khi còn học đại học, phòng kí túc chúng cháu có bốn người đều bị cảm, mỗi mình cô ấy khỏi nhanh nhất. Cô ấy nhất định qua khỏi, giống như trước vậy”.

“Cũng may có bạn bè như cháu thật tốt. Đưa con bé đến bệnh viện, dì hỏi nó có phải gọi điện báo cho ba mẹ và chồng hay không, nhưng nó nói chỉ cần cháu đến là được”.

Trong lòng Khương Hiểu Nhiên cảm thấy chua xót, nói không nên lời.

Tô Tuấn nở nụ cười cay đắng, thì ra cô ghét anh đến mức không muốn gặp như vậy. Anh phải làm gì cô mới tha thứ cho anh đây? Ngón tay vẫn còn kẹp điều thuốc, quên không hút, cho đến khi tàn thuốc gạt xuống tay anh, rồi lặng lẽ rơi xuống sàn lạnh lẽo.

Lúc này anh mới phát hiện điều thuốc chỉ còn một mẩu.

“Tô Tuấn, bây giờ không phải là lúc cậu đau lòng đâu. Chờ đúng thời điểm, tớ sẽ không ngăn cậu, nhưng bây giờ phiền cậu lên tinh thần hộ tớ với. Khi Lưu Sảng tỉnh lại, nhất định không muốn nhìn thấy bộ dạng suy sụp của cậu lúc này đâu”.

“Ca, tớ cũng muốn bình tĩnh, nhưng lòng tớ rất đau, cơ thể lại run rẩy sợ hãi, tớ không thể không chế được”.

“Tô Tuấn”. Tiểu Dương vỗ sau lưng anh, nhỏ giọng nói, “Bây giờ cậu mà không đứng vững, chính là tạo cơ hội cho kẻ địch đấy”.

Tô Tuấn ngẩng đầu, dường như đã nhận ra tình thế lúc này, trong lòng bắt đầu dâng lên ý chí chiến đấu.

Không biết sau bao lâu, cửa phòng cấp cứu mở ra, y tá đẩy giường bệnh ra ngoài.

Một vị bác sĩ nữ cùng với chủ nhiệm Vương Tân cũng đi ra.

“Bác sĩ, vợ tôi sao rồi?”.

Bác sĩ nữ nhìn đánh giá Tô Tuấn, “May mắn có chủ nhiệm Vương đến kịp, mẹ và đứa bé đều bình an. Nhưng sản phụ chảy nhiều máu, cơ thể rất suy yếu, sau này có khả năng sẽ để lại chút di chứng”.

“Di chứng?”. Tô Tuấn thì thảo tự nói.

“Đương nhiên nếu điều trị tốt cũng có thể giảm bớt tỷ lệ phát sinh di chứng, trong khoảng thời gian này gia đình anh phải phối hợp thật tốt với bệnh viện chúng tôi”.

Lưu Sảng trở lại phòng bệnh, lúc lâu mới mở hai mắt, thấy giường bệnh đầy người đứng xung quanh.

“Không phải chỉ sinh con thôi sao, sao mọi người cứ như xếp hàng ra chiến trường vậy”. Cô nhếch khóe miệng,

Khương Hiểu Nhiên thở phào nhẹ nhõm, “Tốt rồi, không có việc gì mọi người đều yên tâm”.

Khi ánh mắt đảo sang Tô Tuấn, cô nhắm mắt lại, dường như rất mệt mỏi không muốn nhìn.

Tay Tô Tuấn nắm thành nắm đấm, móng tay hằn sâu vào lòng bàn tay.

Tiểu Dương kéo anh ra khỏi phòng bệnh, “Tô Tuấn, Lưu Sảng vừa sinh con xong, tính tình nhất định nóng nảy. Mà tính thiếu gia cũng cậu cũng nên sửa đi”.

Đợi Tô Tuấn ra khỏi phòng bệnh, Lưu Sảng mới mở mắt, “Đứa bé đâu?”.

“Y tá ôm đi rồi. Đợi sau ba ngày mới để ẹ và con ngủ với nhau”. Dì vội tiếp lời.

Trong mắt Lưu Sảng hiện lên vẻ thất vọng,

“Có thể là vì muốn để sản phụ hồi phục nhanh, như vậy cũng tốt”. Khương Hiểu Nhiên trấn an cô.

“Hiểu Nhiên, cậu cũng về đi, ở đây có dì chăm sóc tớ là được rồi”.

Khương Hiểu Nhiên giúp cô gạt đám tóc mái vương lộn xộn trên trán, “Sảng, tớ đã đến đây rồi. Không thể vừa nhìn thấy mặt đã muốn đuổi tớ đi như thế. Cậu muốn ngủ cứ ngủ đi, không cần kiểm soát tớ”.

“Chẳng ngủ được. Cả người dính đầy mồ hôi. Trong lúc sinh con mỗi một phút trôi qua người mệt ngoài muốn ngủ một giấc, cuối cùng hoàn thành nhiệm vụ, về giường bệnh rồi lại không ngủ được”. Có lẽ còn rất yếu, lời nói của cô đứt đoạn, khó khăn.

Khương Hiểu Nhiên rót cho cô cốc nước ấm, rót thêm chút nước lạnh, đưa cho cô, “Uống nước đi, đỡ ịeng khô”.

“Cũng may là để sinh tự nhiên, nếu mổ để lại phải chịu một con dao”. Dì đứng bên cạnh hai tay chấp vào nhau, “Cảm ơn ông trời đã phù hộ”.

Uống hết nước, Lưu Sảng dần nhắm hai mắt, thực sự chìm vào giấc ngủ.

Khương Hiểu Nhiên ngồi ở mép giường nhìn cô, trong lòng vừa mừng vừa lo.

“Đứa trẻ Tịch Ích này, ầu xong người cũng chẳng thấy tắm hơi đâu”.

Lúc này Khương Hiểu Nhiên mới nghĩ đến còn có anh chàng tên Tịch Ích kia, trong lòng có điều đoán mò lung lung dần dần rõ ràng.

“Dì à, Tịch Ích đang làm gì?”.

“Hình như làm cái gì đại loại như nhân viên kỹ thuật web ấy, làm chủ, giám đốc hay gì đó đấy, dì cũng không rõ chuyện này lắm. Đứa trẻ này, từ nhỏ đến lớn rất thông minh, đỗ được vào đại học Thanh Hoa đó, nó là niềm tự hào của cả khu tập thể”.

“Cậu ấy cũng mới hai mươi bảy, hai mươi tám tuổi, vậy mà vẫn chưa có bạn gái sao?”.

“Trước kia thì không biết nhưng bây giờ thì không có. Có khoảng thời gian bà nội nó cứ nhờ cậu chúng tôi tìm đối tượng cho”.

“Mẹ cậu ấy không quan tâm gì sao?”.

“Mẹ nó đã mất sớm, trong nhà chỉ còn bà nội và ba thôi”.

Khương Hiểu Nhiên không hỏi thêm nữa, hỏi thêm sợ dì nghi ngờ.

Tô Tuấn đứng ở cửa, nghe hai người họ một hỏi một đáp, ánh mắt thu hẹp lại thành một đường thẳng.

Cuối cùng Khương Hiểu Nhiên vẫn bị dì đuổi ra phòng bệnh, nghĩ đến đây cũng không giúp được gì thêm nên cô ngồi xe Tiểu Dương về nhà.

Trên đường trở về, lúc lặng lẽ ngồi ở trên xe, cô mới cảm thấy sợ hãi.

Chảy nhiều máu, năm ngoài có nhân viên bán hàng ở siêu thị bởi vì sinh con chảy nhiều máu, không cứu kịp thời nên đã mất cả mẹ lẫn con.

May mắn, Tô Tuấn mời đến bác sĩ có kinh nghiệm lâm sàng tốt, bằng không kết quả thế nào cô cũng không dám tưởng tượng.

Đang lúc suy nghĩ pháp phòng, điện thoại di động chợt vang lên.

“Mẹ có chuyện gì, con lập tức về nhà đây”.

“Ừ, về nhà nói sau”.

Ngắt điện thoại, Khương Hiểu Nhiên cảm thấy có gì đó không đúng, trước khi ra khỏi nhà cô đã gọi ẹ, dặn là cô đến thăm Lưu Sảng tầm đêm khuya mới về được.

Bây giờ đã là ba giờ sáng, bà lẽ ra phải ngủ mới đúng, sao lại gọi điện cho cô?

Tiểu Dương thấy cô ngắt điện thoại xong thần sắc bất an, vội nhấn ga tăng tốc độ, không bao lâu sau đã đến nhà.

Đi vào phòng khách, đèn điện bật sáng trưng, bà Khương và dì đều ngồi trên ghế sofa.

“Mẹ, sao vậy, có việc gì gấp ạ?”.

“Nhà bên kia ba con vừa gọi điện thoại đến, nói là ba con ..., ông ấy đi rồi”. Ngữ khí mẹ trầm thấp.

Khương Hiểu Nhiên cả người mềm nhũn, Tiểu Dương đứng ở sau đỡ lấy thắt lưng cô, cô dựa vào người anh, vẫn còn đang cố tiêu hóa những lời mẹ vừa nói, ba đã đi rồi.

“Con nghỉ ngơi đi, sáng mai sẽ đến đó”. Bà Khương dặn dò cô.

Khương Hiểu Nhiên trở về phòng mình, mở tủ đầu giường lấy ra cuốn album ảnh đã ố vàng. Đây là cuốn album ảnh từ khi cô còn rất nhỏ, bên trong có bức ảnh đen trắng chụp gia đình ba người của cô.

Khi đó mẹ còn rất trẻ, khoảng tầm hai mươi lăm, hai mươi sáu, tóc dài ngang vai, miệng nở nụ cười hiền dịu. Ba đứng đặc ngồi bên cạnh bà, trong tay còn ôm cô vừa mới tròn một tuổi.

Ngay lúc đó cô không chịu an phận, cố sức thoát khỏi vòng tay của ba, nhưng bàn tay ba vẫn mạnh mẽ ôm chặt thắt lưng cô.

Toàn bộ hình ảnh đều nhìn thấy vẻ mặt gia đình cô, mà trong đó hiện lên niềm hạnh phúc vô bờ bến của ba người.

Bàn tay Khương Hiểu Nhiên khẽ vuốt lên hai gò má của ba, một lần lại một lần.

Từ sau khi ba rời khỏi nhà, những lúc nhớ nhung cô đều vụng trộm trốn vào một góc, ngắm nhìn bức ảnh này, rồi ảo tưởng ba chưa bao giờ rời đi, ba chưa bao giờ bỏ mẹ con cô, gia đình ba người nhà cô vẫn sống hạnh phúc bên nhau.

Đáng tiếc, bây giờ đến nhớ cũng không còn cơ hội nữa rồi, ba đã thật sự đi rồi.

Người ngoài nhìn vào nghĩ cô rất hận ba, oán trách ba, họ nào có biết bản chất yêu và hận vốn giống nhau, không có yêu thì làm sao có hận?

Nhưng tình cảm đó cô đều chôn sâu dưới đáy lòng, rồi bị một tảng oán hận chìm xuống tận sâu, mãi cho đến khi ba bị bệnh nó mới dâng lên bùng phát.

Cô hít mũi, cố gắng nhịn xuống nhưng giọt nước mắt vẫn còn theo khóe mắt từ từ rơi xuống bức ảnh, dần dần lan ra như một bông hoa nhỏ.

Khép lại cuốn album, cô nhắm mắt lại.

Cuộc đời con người trôi qua thật nhanh.

Cô nghĩ đến năm xưa lúc quen biết Tiểu Dương, cô mới mười chín tuổi, nháy mắt đã ba mươi bốn tuổi, rồi lại nháy mắt sẽ đến lúc nhắm mắt rời khỏi cuộc đời.

Mấy ngày hôm trước cô phát hiện trên đầu Tiểu Dương có một sợi tóc bạc, lúc ấy nhỏ xuống giúp anh. Tiểu Dương không cho cô vít đi, ép cô phải nhét vào trong ví tiền. Nói đây là chiếc tóc bạc đầu tiên trong cuộc đời anh, nó rất có ý nghĩa.

Khương Hiểu Nhiên cảm thấy kỳ lạ nhưng vẫn để vào trong ví tiền.

Lúc ấy cô đã hỏi, trong ví tiền của em đã có đồ của anh rồi, vậy trong ví tiền của anh cũng phải có gì đó của em mới được. Nói xong liền lấy ví tiền từ túi quần Tiểu Dương ra.

Lúc ấy Tiểu Dương muốn cướp lại nhưng Khương Hiểu Nhiên uy hiếp anh, nếu không cho cô xem cô sẽ vít tóc bạc của anh đi.

Bất đắc dĩ, Tiểu Dương đành phải dừng động tác.

Mở ví tiền ra, chẳng nhìn thấy cái gì cả. Chưa từ bỏ ý định vì thế mở từng lớp ngăn bên trong ra, cuối cùng ở ngăn khuất trong cùng tìm được một bức ảnh trước đây cô chụp.

Cô không nhớ rõ đã đưa cho anh bức ảnh này bao giờ, cảm thấy rất ngạc nhiên, nhưng thấy mừng thắm nhiều hơn.

Sau đó, Tiểu Dương chặt vật lấy lại ví tiền, sắc mặt hồng hào đến khả nghi.

Nghĩ vậy tâm trạng đau lòng của Khương Hiểu Nhiên dần dần bình phục.

Tiểu Dương nói rất đúng, họ không còn nhiều thời gian để lãng phí nữa. Cũng đến lúc cô nên nỗ lực hơn rồi.

Chờ chuyện của ba xử lý xong, cô cũng nên vì tương lai của bản thân mà lập ra một kế hoạch thật hoàn hảo.

Bà Tiểu chính là một ngọn núi cao chắn ngang hai người họ, nhưng cô có lòng tin sẽ cùng Tiểu Dương vượt qua khó khăn này.

End

29. Chương 57-58

Chương 57

Ngẫu nhiên gặp lại

Buổi tối, Khương Hiểu Nhiên gần như vừa mới nhắm mắt đã tỉnh dậy ngay vào hôm sau. Sáu giờ sáng, cô ra khỏi phòng. Mẹ và dì đã làm xong bữa sáng, cô vội húp bát cháo loãng rồi đi làm.

“Đứa trẻ này, trứng gà cũng chưa ăn”. Bà Khương vừa nói vừa xúc trứng gà vào chiếc hộp, đưa cho cô, “Cầm trên đường ăn, sức khỏe là quan trọng nhất”.

Đi xuống dưới nhà phát hiện thấy xe Tiểu Dương đã đỗ bên đường từ bao giờ.

Cô đi lên phía trước, gõ cửa kính xe.

Cửa kính xe từ từ hạ xuống, Tiểu Dương dụi đôi mắt còn đang buồn ngủ, nhìn thấy cô khoe miệng nhếch lên mỉm cười.

Khương Hiểu Nhiên ngồi cạnh anh, thầm trách, “Buổi tối anh ngủ trong xe đấy à, chân tay dài thế kia sao mà ngồi đây ngủ được?”.

“Anh định theo vào phòng nhưng mẹ em ngồi ngoài phòng khách lại không dám vào”.

“Em có gọi anh vào phòng đâu, đừng tưởng bở”.

Tiểu Dương xé vỏ kẹo cao su cho vào miệng chậm rãi nhai, xe cũng chậm rãi lăn bánh.

Hai tay Khương Hiểu Nhiên bóc vỏ trứng gà, rất cẩn thận tỉ mỉ, một lát đã thấy lòng trắng trứng mịn màng.

“Anh nhỏ kẹo cao su ra đây đi”.

Tiểu Dương nghe lời nhỏ ra giấy gói, Khương Hiểu Nhiên vo nhỏ giấy rồi nhét vào ngăn rác trong xe.

Sau đó đưa trứng lên gần miệng anh.

Tiểu Dương cắn một miếng vừa ăn vừa nói, “Ngon quá”.

Chờ anh ăn trứng gà xong, Khương Hiểu Nhiên cầm ống hút vào hộp sữa, đưa đến miệng anh.

Vừa uống sữa miệng Tiểu Dương vẫn không chịu nhàn rỗi, “Bà xã, em chu đáo quá, thật sự anh chỉ muốn rước em về nhà càng sớm càng tốt”.

“Vậy cưới đi”. Khương Hiểu Nhiên ném một câu nhẹ bồng.

“Chúng ta đi đăng kí luôn”. Tiểu Dương cũng không hàm hồ, rèn sắt phải rèn khi còn nóng.

“Anh tính làm liều lừa mẹ anh đấy à, sau này hã bà ấy sẽ oán chết em”.

“Cái này gọi là tiền trăm hậu tấy, đến lúc đó bà không đồng ý cũng phải đồng ý”.

“Tiểu Dương, em định cùng anh về nhà một chuyến, dù sao chuyện lớn như vậy vẫn nên nhận được sự đồng ý của bậc trưởng bối”.

Tiểu Dương đột nhiên nói không nên lời, vốn anh là người dễ dàng bị cảm động, giờ nghe những lời này của Khương Hiểu Nhiên, thật sự anh thấy cảm động vô cùng.

Một bàn tay buông vô lăng vòng sang ôm chặt cô.

“Lái xe đi, chú ý an toàn”. Khương Hiểu Nhiên gạt tay anh nhắc nhở.

Tiểu Dương cười giữ lại tay lái, khoe miệng vẫn giữ nụ cười, cuối cùng biến mất vào trong tim.

Trở về nhà ba nhìn thấy người phụ nữ kia và đứa em trai chưa một lần gặp mặt đang mặc áo tang ngồi trong phòng khách. Thấy Khương Hiểu Nhiên đến, người phụ nữ đưa cho cô một chiếc khăn tang trùm đầu, áo trắng và phù hiệu đen gắn trên ngực áo.

Khương Hiểu Nhiên vào buồng trong mặc rồi đi ra.

Người phụ nữ chỉ vào chiếc quan tài đặt giữa phòng khách, “Ông ấy lúc lâm chung luôn gọi tên con”.

Chỉ cách đó một vài mét nhưng Khương Hiểu Nhiên đi rất lâu, cô không dám bước lại gần, chỉ từ từ đến đó.

Cô hít thật sâu, cúi đầu nhìn ba.

Sắc mặt ông xám xịt, trên gương mặt chỉ có một lớp da mỏng, ánh mắt vẫn còn mở hờ, dường như rất muốn chờ dịp mở lớn ra.

Tay Khương Hiểu Nhiên chạm vào mí mắt của ông, cô cố kìm nén âm thanh để không bật khóc to, đây chính là ánh mắt cuối cùng của ba.

Tiểu Dương đứng ở sau cô, tay vẫn giữ chặt thắt lưng cô.

“Hiểu Nhiên à, hôm nay sẽ để tang ông ấy. Theo phong tục vốn định ba ngày sau mới đưa đi. Nhưng hôm nay trời nóng như vậy, đặt ở trong nhà cũng không được”.

“Vâng cứ làm như mẹ nói”.

“Còn một việc nữa, vốn không nên đề cập lúc này nhưng mẹ cũng là người thẳng tính không nói cũng thấy khó chịu. Con xem đây, ba con bị bệnh như thế này nhiều năm rồi, không để lại một khoản tiền nào. Lúc này người đã đi rồi, chỗ nào cũng đều cần tiền. Tang lễ, phần mộ nghĩa trang cũng cần chi tiêu không nhỏ. Tuy nói con là con gái, nhưng nếu được vẫn nên chia sẻ chút tiền. Mà Khương Cường lương mỗi tháng cũng chỉ có một ngàn tệ, con cũng ngại nếu bắt nó gánh tất đúng không?”. Người phụ nữ kia nói nước miếng bắn tứ tung.

Khương Hiểu Nhiên nhìn hai mẹ con họ, “Cứ vậy đi, mẹ muốn bao nhiêu cứ nói”.

Người phụ nữ suy nghĩ lúc lâu, “Chi phí giờ cũng tăng lên năm vạn, con bỏ ra hai vạn năm trăm là được”.

Trong lòng Khương Hiểu Nhiên thừa biết người phụ nữ kia lừa cô, phí ở thành phố A, có lẽ tổng cộng mới được hai vạn chẵn, bọn họ muốn một mình cô bỏ hết ra rồi chờ lại một khoản cho riêng mình.

Nhưng cô cũng không muốn trang cãi, không muốn ầm ĩ, ba đang nhìn, không thể để ba chết cũng không được nhắm mắt.

“Được, mẹ cho tôi số tài khoản, tôi về nhà sẽ chuyển ẹ”.

Khương Cường xen mồm vào, “Tiền này bây giờ phải đưa ngay, chúng tôi không chờ nổi”.

Khương Hiểu Nhiên tức không chịu được, cái gì mà không chờ nổi, rõ ràng là sợ cô quỵt nợ.

“Anh đi lấy tiền”. Tiểu Dương nắm tay cô.

“Hiểu Nhiên, chúng tôi cũng không còn cách nào khác. Ai bảo em trai con không có tiền đồ, có chết cũng chỉ kiếm được vài đồng tiền lương. Đòi người ngăn ngủi, hào phóng được thì nên hào phóng đi”.

Khương Hiểu Nhiên đứng trước quan tài ba, không nói một lời, cô sợ nếu nói bất cứ câu gì sẽ không tìm được cơn tức giận lúc này.

Ai là em trai cô, trước kia cô Khương Hiểu Nhiên không có, bây giờ cũng không, sau này càng không có em trai.

Chờ lúc Tiểu Dương quay lại vào nhà, vẻ mặt người phụ nữ kia tươi cười chuẩn bị đón nhận tiền sắp đến, còn rót cho anh một cốc nước, “Trời nóng thật, cháu vất vả rồi”.

Tiểu Dương không uống, chỉ lấy từ túi quần một xấp tiền đưa cho người phụ nữ kia, “Bà đếm đi, hai vạn năm trăm không thiếu một đồng. Khỏi ra đến cửa lại nói không đủ, chúng tôi sẽ không thừa nhận”.

Người phụ nữ ngại ngần nhận, “Sao có thể vậy được”.

Đếm từng đồng từng đồng cẩn thận, không đến mười phút sau, “Đủ rồi, không thiếu đồng nào”.

Khương Hiểu Nhiên ở đây ba ngày, chờ ba an táng xong xuôi cô mới theo Tiểu Dương về nhà.

Sau hôm về nhà cô nhận được một bưu kiện, ngày gửi là từ mười ngày trước, địa chỉ gửi đến là từ thành phố A.

Mở bưu kiện, thì ra đây là bộ sưu tập tem trước kia của ba, có tất cả năm quyển. Ở trên còn có một bức thư.

Hiểu Nhiên :

Khi con nhận được món quà này có lẽ ba đã bước sang thế giới bên kia. Bộ tem này là nơi gửi gắm tình thân ba suốt bao nhiêu năm qua, trước kia mua cũng không đáng giá, nhưng lúc này nó hẳn đủ để mua một ngôi nhà. Ba đã là người sắp chết, không có gì đáng tự hào, điều duy nhất ba tự hào đó là con, ba tin con sẽ giữ gìn bộ tem này. Chờ đến lúc con có nhu cầu cấp bách, cũng có thể bán nó đi.

Nói cách khác, ba cũng không muốn nhiều lời, chỉ duy nhất mong muốn con có một cuộc sống hạnh phúc bình an.

Khương Hiểu Nhiên cầm quyển tem nặng trĩu đi vào phòng, mở ngăn tủ đầu giường đặt cùng với cuốn album ảnh trước kia, sau đó khóa lại.

Ngã xuống giường nằm, cô đi vào giấc ngủ và có một giấc mơ rất đẹp.

Trong giấc mơ cô mới chỉ có năm tuổi, cha mẹ đưa cô đến Disneyland – nơi cô hằng ao ước, lúc cô đang ngồi trên ngựa gỗ xoay tròn, đi lên đi xuống theo ngựa gỗ, cha mẹ đứng một bên chụp ảnh cô.

Khi tỉnh lại mới phát hiện, Disney đó là nơi Dương Dương suốt ngày âm ỉ muốn đi.

Nháy mắt đã một tháng trôi qua, cô nhận được điện thoại của Lưu Sảng, nói chuẩn bị chuyển ra khỏi nhà dì.

Cô cho rằng Lưu Sảng về thành phố B là tốt nhất, dù sao Tô Tuấn cũng biết địa chỉ, không bằng cô ấy cứ trở về, trốn trách không phải là cách giải quyết vấn đề.

Lưu Sảng nghe theo ý kiến của cô, chuẩn bị về thành phố B.

Gần đây sách trong siêu thị xử lý cũng không còn nhiều, còn thừa lại một ít, Khương Hiểu Nhiên giảm giá xuống thấp để xử lý hoàn toàn.

Cửa hàng lấy hàng mới, thạch hoa quả, kẹo mút, bánh kẹo đều bán được giá.

Lập tức doanh thu đến mùa thịnh vượng như truyền thống, bán với giá thị trường cao hơn một chút so với giá nhập vào.

Khương Hiểu Nhiên lên mạng kiểm tra phát hiện có nhà cung cấp đưa giá tương đối rẻ, đó là thành phố S ở vùng biển. Cô quyết định đi thực địa một chuyến, kiểm tra xem có phải là thật không.

Đặt vé tàu đi thành phố S từ mười mấy tiếng, nhưng vào đúng ngày sinh viên đi khai giảng, vé xe lửa đã bị đặt hết.

Khương Hiểu Nhiên khê cần môi, quyết định bỏ tiền ngồi máy bay. May mà vé máy bay được giảm giá, chỉ cao hơn so với vé xe lửa một ít, thu xếp hành lý đơn giản cô đi ra sân bay.

Vị trí trên máy bay của cô gần cửa sổ, lúc đầu trong lòng cảm thấy hơi căng thẳng, người bên cạnh đứng lên hay ngồi xuống cô cũng không để ý. Tay nắm chặt lấy tay vịn ghế, ánh mắt không không chế được nhìn ra ngoài cửa sổ.

Tuy mới sáng sớm nhưng mặt trời đã lên cao, lơ lửng trên không trung, ánh nắng rực rỡ sáng rọi tỏa ra bốn phía, tay Khương Hiểu Nhiên đặt lên cửa kính, năm ngón tay xòe ra, ánh mắt nhìn xuyên qua cửa kính ra giữa không trung, lần đầu tiên cảm giác mặt trời ở ngay trước mắt, dường như với tay ra là chạm được.

Tầng mây quần quanh mặt trời, cảnh sắc đẹp không sao tả xiết, Khương Hiểu Nhiên không biết dùng từ ngữ nào để diễn tả được, cô cúi đầu thắm thở dài, thật đẹp.

Nhìn cảnh vật bên ngoài cửa kính, tâm trạng cô như treo lơ lửng ngoài kia.

Bên cạnh có người ngồi xuống, cảm giác có gì đó không đúng, vừa rồi rõ ràng là một nữ sinh, sao giờ lại đổi người?

Khương Hiểu Nhiên nhìn sang, bên cạnh một người đàn ông ngồi nghiêm chỉnh lật xem báo.

Dường như không tin vào hai mắt mình, cô nhỏ giọng kêu lên, “Thiên Nhân”.

Người đàn ông ngẩng đầu, đặt tờ báo xuống, vẻ mặt rất bình thản.

“Thiên Nhân, anh cũng đến thành phố S?”.

“Đúng vậy, đã lâu không ra khỏi nhà, muốn đi chơi một chuyến”.

Lúc này Khương Hiểu Nhiên mới chú ý đề gò má anh gầy đi rất nhiều, trong ánh mắt tràn đầy nét mệt mỏi.

“Gầy đây có phải anh bận rộn nhiều việc hay không?”.

“Đúng vậy”. Giọng nói có vẻ khàn khàn, “Còn em?”.

“Em có hẹn với một nhà cung cấp thương mại, xem chất lượng hàng và giá cả rồi cân nhắc ký hợp đồng”.

“À, chắc cũng mất vài ngày”.

“Cũng mất ba ngày thôi”.

“Ừ”. Cố Thiên Nhân không nói thêm gì, nhắm mắt lại.

Xuống máy bay, hai người cùng đi ra đại sảnh.

“Đến chỗ nào, anh đưa em đi”.

“Vẫn chưa tìm được điểm đặt chân”.

“Để anh giới thiệu cho em một nơi”. Nói xong liền đưa cô đến chiếc xe hơi đỗ bên đường.

“Thiên Nhân, không phải cả nước nơi nào anh cũng có xe đẩy chứ, lần trước ở Bắc Kinh cũng thế “. Khương Hiểu Nhiên nói đùa.

“Cũng có thể nói là như vậy”. Ánh mắt Cố Thiên Nhân nhìn ra ngoài cửa kính.

“Khách sạn Lệ Chi Uẩn”. Khương Hiểu Nhiên đọc tên, “Cảm giác thật kỳ lạ”.

“Ừ”.

Không hổ là khách sạn cao cấp của thành phố S, sau khi Khương Hiểu Nhiên nhận phòng, cảm giác cực kỳ hài lòng. Chỉ là một căn phòng tiêu chuẩn nhưng bên trong rất lịch sự tao nhã, giường gỗ khảm trái giường màu cafe, tủ đầu giường để đèn chụp thêu hoa, rèm cửa sổ là màu xanh nhạt, dường như mang đến hơi thở mùa xuân.

“Có vừa lòng không?”. Cố Thiên Nhân đi vào theo.

“Có”.

“Vào đến Lệ Chi Uẩn, gần như không có người nào không hài lòng”.

“Lệ Chi Uẩn này rốt cuộc có nguồn gốc như thế nào?”.

“Tên khách sạn này được ghép giữa họ của ông chủ và tên của vợ ông ấy, vì thế gọi là Lệ Chi Uẩn”. Cố Thiên Nhân dừng lại một chút, “Nhưng có điều, câu chuyện đằng sau còn rất nhiều”.

“Anh cũng thật hiểu biết đấy”.

“Trùng hợp anh và ông chủ khách sạn này là bạn bè”.

“Đây là khách sạn năm sao, tiền phòng nhất định đắt lắm!”.

“Anh đặt cả tầng trên, phòng này xem như tặng. Em nghỉ ngơi cho tốt, anh lên trước đây”.

Khương Hiểu Nhiên nghỉ ngơi thoải mái sau chuyến bay, cô đi liên hệ với nhà cung cấp, tất cả mọi chuyện đều thuận lợi, điều kiện hợp đồng rất tốt, đối phương đồng ý cho cô thanh toán trước một nửa tiền hàng, trong vòng ba tháng sau mới kết toán phần còn lại, giá còn rẻ hơn nhà cung cấp trước 2%.

Buổi tối trở lại khách sạn, lòng vui mừng hơn hở, xem ra ngày mai có thể mua vé máy bay về được rồi.

Hào hứng gọi điện thoại cho Tiểu Dương chia sẻ, “Đoán xem em là ai?”. Cô cố ý hỏi trêu anh, giọng nói cũng lạc đi.

“Anh nghĩ xem, là Viện Viện đúng không?”. Tiểu Dương nghiêm túc trả lời.

Viện Viện, lòng Khương Hiểu Nhiên trầm xuống, ngữ khí nóng nảy, “Ai là Viện Viện?”.

Ban đầu Tiểu Dương còn định đùa thêm, nhưng thấy cô tức giận vội nói, “Anh nói đùa thế mà em cũng tin”.

“Hừ, chuyện này cũng dám nói lung tung, anh ăn nói mâu thuẫn thế sao em tin được”.

“Bà xã à, sao em lại ghen với bản thân, ông xã em gốc rễ là mầm đỏ, thuộc loại quý hiếm ngồi nhớ mà không làm loạn”.

Khương Hiểu Nhiên nhướn mày, “Anh nói gì nhiều thế, không thèm nghe anh nói nữa”.

“Khi nào trở về phải báo cho anh một tiếng, miễn để anh lo lắng”.

“Em nghỉ hôm nay kí hợp đồng thành công, ở chơi hai ngày, ngày kia về”.

Nói xong không chờ anh đáp lời liền ngắt điện thoại.

Nghĩ đến bộ dạng bất ngờ của Tiểu Dương ngày mai khi nhìn thấy cô về, Khương Hiểu Nhiên lòng vui như mở hội.

Tắm rửa xong, thay áo ngủ, Khương Hiểu Nhiên đang chuẩn bị ngủ thì...

Điện thoại vang lên, “Tiểu Dương, đã bảo vài ngày nữa em về mà, sao còn gọi điện thoại?”. Cô không đợi đối phương mở miệng đã nói.

Điện thoại bên kia trầm mặc hồi lâu, “Là anh, Cố Thiên Nhân”.

“Thiên Nhân”. Khương Hiểu Nhiên ngượng ngừng đáp lại.

“Ngày mai cùng anh đến một nơi, được không?”.

Khương Hiểu Nhiên cầm ống nghe điện thoại, không biết nên trả lời thế nào.

End

Chương 58

Xung đột

Đầu điện thoại bên kia tạm dừng, không gian yên tĩnh đến mức có thể nghe thấy rõ ràng hơi thở của đối phương.

“Hiểu Nhiên, nếu em thấy khó xử thì quên chuyện đó đi”. Giọng nói Cố Thiên Nhân nghe có chút cô đơn.

Đầu óc Khương Hiểu Nhiên rối loạn, bật thốt ra, “Ngày mai em có thời gian”.

“Vây nghỉ ngơi đi, ngày mai gặp”. Giọng nói Cố Thiên Nhân trầm thấp.

Vài từ ngữ dường như chìm xuống tận đáy lòng cô.

Có điều gì xảy ra vậy, tâm trạng của anh ấy thật khác với lúc bình thường, lúc nằm ngủ Khương Hiểu Nhiên còn lo lắng tự hỏi.

Ngày hôm sau rửa mặt chải đầu xong, Khương Hiểu Nhiên nhìn xem giờ, bảy giờ ba mươi phút, người đó nói ra ngoài sao còn chưa đến? Cô đang định lên tầng trên tìm anh.

Vừa đẩy cửa ra khỏi phòng đã thấy một bóng hình cao lớn đứng trên hành lang, không hề động đậy.

Cô bước chậm đi đến trước mặt anh, “Hôm nay đi đâu vậy?”.

Cố Thiên Nhân đang rơi vào trầm tư đột nhiên tỉnh lại, “À, đang muốn đi đâu đó”.

“Thành phố S đúng là đô thị phồn hoa, nghe nói nơi nào cũng nổi tiếng thu hút nhiều khách du lịch. Mà tối hôm qua không phải anh nói muốn đến một nơi sao?”.

“Đúng là muốn đến một nơi”.

Cố Thiên Nhân lái xe, đường lớn trống trải bằng phẳng nhưng tốc độ của anh rất chậm. Xe đi đến con đường quanh co rồi dừng lại ở một con hẻm nhỏ. Nhìn tảng đá mọc rêu xanh dưới mặt đất, nơi đây hẳn đã có chút tuổi đời.

Con hẻm nhỏ chật hẹp, nhiều nhất cũng chỉ hai mét, người đi đường gần như không có mấy.

Tuy nói là ban ngày ban mặt nhưng Khương Hiểu Nhiên lại thấy có chút căng thẳng, lo lắng.

Cố Thiên Nhân quay lại thấy dáng vẻ cẩn thận của cô, tay nắm chặt tay cô, đi đến một tòa nhà cũ ở cuối con hẻm mới dừng lại.

Cửa kéo kẹt mở ra từ bên trong, một bà già bảy mươi tuổi xuất hiện vui mừng nói, “Tiểu thiếu gia, cuối cùng cậu cũng trở về”.

Tiểu thiếu gia? Trong lòng Khương Hiểu Nhiên thầm nhắc lại, cô còn đang tưởng ở đây diễn phim điện ảnh.

Bên trong có một khoảng sân rộng rãi, bao quanh bốn phía bởi những cây hoa quế cao to, những bông hoa quế nhỏ kết đầy trên đầu, màu sắc nhàn nhạt không thật thu hút nhưng bước qua dưới tàng cây, hương thơm ngào ngạt của hoa quế khiến người ta tưởng tượng cảnh vật này như chỉ tồn tại trong mơ.

Bà quản gia già nhìn xem xét Khương Hiểu Nhiên rồi cười híp mắt thành một đường chỉ, lúc này Khương Hiểu Nhiên mới phát hiện Cố Thiên Nhân vẫn còn nắm tay cô.

Cô vội vàng rút ra, rất thuận lợi, không gặp bất cứ một trở ngại nào.

Vào trong phòng, Khương Hiểu Nhiên lại có cảm giác đang đóng phim điện ảnh hơn. Bên trong bài trí không chỗ nào không giống với thời dân quốc, từ chiếc bàn thờ gỗ mộc đỏ, bộ bàn ghế gỗ lim, đại sảnh có đặt một chiếc bình gốm sứ to ở góc phòng, Khương Hiểu Nhiên thấy hứng thú không nhẫn nại được bản tính tò mò liền bước lên phía trước, tinh tế vuốt hoa văn trên đó, cảm thấy thật mềm mại.

“Em cũng có nghiên cứu về đồ gốm à?”. Cố Thiên Nhân không biết khi nào đã đứng bên cạnh cô.

“Người nghèo như em thì biết gì. Nhưng em thường xuyên xem chương trình giám định đồ quý giá, đã thấy vài đồ vật giống thế này nhưng nó không to như vậy”.

Cố Thiên Nhân vuốt lên chiếc bình, “Đây là của ông ngoại anh ba mươi lăm năm trước đã mua được trong buổi bán đấu giá ở Hongkong, lúc ấy có ba trăm nghìn đô la Hồng Kông, bây giờ có khả năng tính bằng tiền triệu”.

Khương Hiểu Nhiên để tay lên ngực, “Anh đừng làm em sợ, em cũng chẳng dám ngồi. Chiếc ghế kia vừa nhìn đã thấy không phải rẻ”.

Cố Thiên Nhân vừa định nói ra giá nhưng thấy đáng vẻ lúc này của cô lại nuốt lời trở về, “Cũng may không nhiều tiền hơn đâu. Thôi chúng ta lên tầng xem”.

Cầu thang gỗ có lẽ qua nhiều năm nên ở mặt trên đã cũ, vịn vào còn phát ra tiếng kéo kẹt.

Đến tầng hai, Cố Thiên Nhân đẩy cửa một căn phòng, đồ nội thất bên trong được bài trí rất trang nhã, một chiếc giường gỗ lim có treo chiếc màn màu hồng phấn, phía trước bàn trang điểm còn để một cây lược gỗ.

Gần cửa sổ có đặt một chiếc bàn tròn, trên mặt bàn để chiếc bình hoa nhỏ, bên trong cắm thưa thớt mấy cành hoa quế thơm ngào ngạt.

Cố Thiên Nhân ngồi xuống, cầm một cành hoa lên, ngắm nhìn hồi lâu,

“Phòng ai vậy?”. Khương Hiểu Nhiên không nhịn được hỏi.

“Chị của anh”.

“Chị ấy bây giờ không trở về đây sống à? Phòng thật sạch sẽ, như có người thường xuyên ở vậy”.

“Nghỉ hè năm trước, chị ấy còn đưa Tinh Tinh đến đây”. Lúc Cố Thiên Nhân nói, ánh mắt thật xa xăm, hư ảo, trống rỗng.

Trong lòng Khương Hiểu Nhiên đoán điều không tốt, “Vậy năm nay sao chị ấy không đến?”.

“Có lẽ chị ấy có đến đây, chỉ là chúng ta không nhìn thấy mà thôi. Từ nhỏ chị ấy được bà ngoại nuôi nấng, hơi mười tuổi mới trở về nhà họ Cố. Khi đó mẹ mất rồi, anh còn nhỏ, chỉ có chị ấy chăm sóc anh, dù sao cũng là cùng một mẹ sinh ra. Có đôi khi anh cảm giác chị ấy không coi anh là em trai, mà luôn coi là một đứa trẻ. Hiểu Nhiên, em có hiểu cảm giác lúc này của anh không?”. Cố Thiên Nhân ngắt đầu, trong ánh mắt hiện vẻ ưu thương.

Khương Hiểu Nhiên đứng bên cạnh anh, tay đặt lên lưng anh, vỗ nhẹ, “Thiên Nhân, sinh mệnh vô thường. Tháng trước cha em cũng đi rồi. Người đã ra đi cũng đã đi rồi, ai cũng không thể trốn thoát khỏi số mệnh

đã an bài. Phần nộ, bi thương đều không giải quyết được chuyện gì. Chúng ta là người sống, vẫn phải sống tiếp cho thật tốt, phải thay họ nhìn thế giới đầy màu sắc và trải qua niềm vui và nỗi buồn trong cuộc sống”.

“Chị ấy là người thân duy nhất của anh. Đầu tiên mẹ ra đi, ông ngoại bà ngoại cũng đi rồi, bây giờ đến chị ấy cũng bỏ anh mà đi. Cuộc sống của anh bây giờ chỉ còn công việc, anh chỉ còn công việc mà thôi”.

“Thiên Nhân, anh còn có em là bạn mà. Mặc dù em không có khả năng làm gì cho anh, nhưng em sẽ cùng anh nói chuyện, đó là điều em luôn sẵn lòng”. Khương Hiểu Nhiên nắm chặt tay anh.

“Anh không cần em thương hại”. Cố Thiên Nhân rút tay về, “Nhưng em đã đồng ý làm cho anh hai việc mà chưa hoàn thành”.

“Chuyện gì?”.

“Cùng anh đi uống trà đi!”.

Hai người đi xuống tầng, ra đến sân ngoài. Dưới cây hoa quế có một bàn đá, hai người ngồi xuống quanh bàn.

Bà quản gia già mang một bình trà nóng từ phòng trong ra, rót vào hai chiếc cốc sứ nhỏ, một mùi hương nhàn nhạt theo gió bay lên.

“Dì Chương, chuyện này gọi Tiểu Lưu làm là được, trời nóng như vậy dì vào nhà nghỉ ngơi một chút đi”.

“Hôm nay thiếu gia đến đây, trong lòng tôi rất vui mừng, muốn nhìn cậu thật nhiều. Tôi vào nhà ngay đây”.

Đợi bà đi rồi, Khương Hiểu Nhiên tò mò hỏi, “Bà ấy có phải là người trong gia đình anh không? Anh thật kính trọng bà ấy!”.

“Chị của anh được dì chăm sóc, nói là bảo mẫu nhưng thực ra trong lòng chị ấy đã luôn coi bà là mẹ”.

“Vâng”.

Cố Thiên Nhân uống ngụm trà nóng, ánh mắt vòng qua Khương Hiểu Nhiên nhìn vô định vào khoảng sân rộng rãi.

Thời điểm giữa trưa hè, ngồi dưới bóng cây mát, uống trà, thật là điều thú vị.

Khương Hiểu Nhiên tinh tế nhíu nhíu, cảm nhận mùi hương giữ lại qua kẽ răng, cả người cảm thấy thích thú. Cô dựa lưng vào thân cây đằng sau, nhắm mắt lại. Gió nhẹ thổi xen lẫn hương hoa tạt vào gò má cô.

Trong sân thỉnh thoảng có con bướm, chuồn chuồn đậu trên cây hoa quế. Tường bị bao phủ bởi những đàn hoa bìm bịp, rất nhiều nhánh cây dài ló ra tận ngoài tường.

Cố Thiên Nhân thu lại ánh mắt, cuối cùng dừng trên mặt cô.

Trong lòng tràn đầy phiền muộn, nếu giờ khắc này có thể vĩnh viễn dừng lại thì cuộc đời anh đã không còn gì để tiếc nuối.

Nhưng giấc mơ chỉ là giấc mơ, thời khắc Khương Hiểu Nhiên mở mắt ra, tất cả mọi thứ lại quay trở về hiện thực.

“Đi thôi”. Cố Thiên Nhân đứng dậy.

Khương Hiểu Nhiên dịu mắt, “Đi đâu?”.

“Về thành phố B”.

“Vé máy bay còn chưa mua”.

“Anh đã đặt rồi”.

“Bao nhiêu tiền? Em trả cho anh”.

“Vừa hay anh là khách VIP của hãng hàng không này, tích lũy được chặng đường nhất định nên có nhiều ưu đãi, vé của em được tặng kèm”.

Khương Hiểu Nhiên thầm nghĩ, đúng là kẻ có tiền mà! Ở khách sạn miễn phí, đến vé máy bay cũng được miễn phí.

Nhưng có điều cô đã chịu quá nhiều ân huệ của anh, trong lòng cảm thấy không được tự nhiên. Bằng không khi nào tặng anh một món quà, coi như đáp lễ đi! Nghĩ vậy trong lòng cảm thấy thoải mái hơn nhiều.

Nhưng khi lên máy bay, ngồi cạnh anh mới cảm thấy một món quà cũng không đủ. Khoảng hạng nhất, đúng thật là khoang hạng nhất! Chưa từng ngồi lần nào, mới chỉ nghe nói qua, giá vé rất là xa xỉ!!

Khương Hiểu Nhiên nhú mày, nhìn bốn phía xung quanh, đúng là cách biệt một trời một vực với khoang hạng thường.

Một cô tiếp viên hàng không xinh đẹp tươi cười đứng trước mặt họ, “Tiên sinh, mời anh uống nước trái cây”.

Cố Thiên Nhân gật đầu ý bảo cô ấy để xuống, “Hiểu Nhiên, em uống đi”.

Khương Hiểu Nhiên mỉm cười cảm lên, thầm nghĩ, sao anh ấy nhìn ra cô muốn uống nước này, thật sự lợi hại!

Khoảng một giờ sau máy bay hạ cánh.

Trở về sau mấy ngày xa nhà, trong lòng Khương Hiểu Nhiên rất vui vẻ thoải mái, về nhà cảm giác thật tuyệt! Cố Thiên Nhân cúi đầu nhìn cô, nụ cười rạng rỡ hiện lên miệng cô làm lòng anh thật ấm áp, khoe miệng anh không khỏi nhếch lên.

Khương Hiểu Nhiên ngẩng đầu chạm phải ánh mắt của anh, miệng lại nở nụ cười ngọt ngào.

Đi đến cuối hàng lang trên sân bay mới nhìn thấy Tiểu Dương đang đứng ở đầu bên kia, sắc mặt rất khó coi.

Khương Hiểu Nhiên giật mình, trong lòng thoáng chút bất an, anh ấy có lẽ hiểu lầm. Vội bước nhanh đến trước mặt anh, “Tiểu Dương, sao anh lại ở đây?”.

“Em ước gì anh không đến phải không?”. Tiểu Dương cười lạnh.

Khương Hiểu Nhiên hít sâu, thấp giọng nói, “Về nhà em sẽ giải thích với anh”.

Cố Thiên Nhân cũng đi đến trước mặt họ, đặt một gói to lên tay Khương Hiểu Nhiên, “Hiểu Nhiên, em quên không cầm cái này”.

Khương Hiểu Nhiên xấu hổ nhận lấy, lúc này mới nhớ ở thành phố S đã mua ít đồ mang về làm quà ọi người.

“Anh đi trước”. Cố Thiên Nhân gật đầu bước đi.

Tiểu Dương bước đến bãi đỗ xe, không nói câu nào. Khương Hiểu Nhiên đeo trên vai một chiếc túi, trong tay xách đầy đồ linh khỉnh, giống như nàng dâu nhỏ vất vả leo đèo theo sau mẹ chồng.

Chờ Tiểu Dương ngồi lên xe, Khương Hiểu Nhiên mới ngại ngần ngồi bên vị trí cạnh anh.

Xe không đi về hướng nhà cô mà đến khu biệt thự trước kia họ sống.

“Sao lại đến đây? Không đưa em về nhà sao?”. Khương Hiểu Nhiên có chút bất an.

“Nơi này chẳng lẽ không phải là nhà em?”.

Vào nhà, Tiểu Dương quét mắt qua cô một cái nhưng không nói gì, trái lại còn an vị ngồi lên ghế sofa.

Khương Hiểu Nhiên thầm nghĩ, cô cũng không phải người làm gì mờ ám, sao lại có cảm giác giống như bị bắt gian vậy? Trên đường đi phải dè dặt cẩn trọng, phải nhìn mặt người ta vui vẻ mà nói cười, nhìn người ta bực tức thì phải chống đỡ.

Nhưng nghĩ đến hai người sắp kết hôn, thôi quên đi, vẫn nên nhún nhường một chút, không để tổn thất điều gì đáng tiếc.

“Tiểu Dương, thực sự em và Cố Thiên Nhân chỉ ngẫu nhiên gặp mặt, không có chuyện gì đâu, anh đừng đa nghi quá đáng thế”.

Tiểu Dương cười lạnh, “Trùng hợp vậy sao, sao mỗi lần em và anh ta đi với nhau cũng đều là ngẫu nhiên gặp mặt thế, hai người đúng là có duyên đấy”.

“Sao anh có thể nói như vậy được, lòng dạ thật nhỏ nhen”. Khương Hiểu Nhiên không vui vẻ nói.

“Phải, lòng dạ anh hẹp hòi như vậy đấy, mắt anh không thể chịu được dù chỉ là một hạt cát”. Tiểu Dương tức giận cãi lại cô,

Khương Hiểu Nhiên thấy bộ dạng khó chịu của anh, nghĩ lại vẫn nên giải thích rõ ràng cho anh hiểu, “Tiểu Dương, lúc em đến thành phố S thì gặp được anh ấy trên máy bay. Sau đó cùng anh ấy đến nhà ông bà ngoại của anh ấy. Em vốn định trở về sớm nhưng, Thiên Nhân, chị của anh ấy mất rồi, tâm tình anh ấy không tốt nên em ở lại hàn huyên nói chuyện với anh ấy. Sau đó anh ấy mua vé máy bay em và anh ấy cùng trở về. Thật sự không có chuyện gì. Tiểu Dương em và anh sắp kết hôn rồi, anh phải tin tưởng em”.

“Lúc đi em ngồi khoang hạng thường, sao có thể gặp anh ta? Chẳng lẽ Cố tiên sinh cũng ngồi khoang hạng thường sao, lại còn trùng hợp ngồi ngay cạnh em nữa”.

Khương Hiểu Nhiên đang muốn nói thêm nhưng gặp ánh mắt châm chọc của Tiểu Dương lại ngừng.

“Theo anh được biết, người họ Cố đó không ngồi khoang hạng nhất, chẳng lẽ vì em nên anh ta cố ý ngồi khoang hạng thường?”.

Khương Hiểu Nhiên ngạc nhiên, trong lòng cũng có chút hoài nghi.

“Còn nữa, chị của anh ta mất rồi, chuyện tư mật như vậy mà anh ta cũng nói với em, xem ra anh ta không hề coi em là người ngoài”.

Mới đầu trong lòng Khương Hiểu Nhiên có áy náy, nhưng nghe giọng nói châm chọc khiêu khích nhiều lần của Tiểu Dương, cơn tức cũng bắt đầu bùng lên.

“Tiểu Dương, đừng nói em và anh ta không có chuyện gì, nếu có chuyện gì thì sao nào? Em nhớ rõ chúng ta chưa hề đăng kí kết hôn!”.

Tiểu Dương đứng dậy, nắm lấy cổ tay cô, “Khương Hiểu Nhiên, em dám nghĩ quan hệ của chúng ta như vậy hả??”.

“Không phải nghĩ như thế thì nghĩ thế nào, xin anh nói cho em biết”. Khương Hiểu Nhiên không chút yếu thế vênh mặt nhìn anh.

Trong lòng Tiểu Dương phát điên, anh khóa chặt tay cô ở đằng sau, đôi môi không khách khí chà mạnh vào, răng còn khê cắn nát lên làn môi đỏ mọng của cô.

Khương Hiểu Nhiên ra sức giãy giụa, ý đồ muốn thoát ra nhưng không thành, tức giận cô giơ chân đá một phát vào ống chân anh.

Tiểu Dương đau không nói lên được, ngược lại miệng càng tăng thêm sức, đầu lưỡi không lưu tình vờn sâu vào miệng cô, ở bên trong ngang tàn tàn sát bữa bãi.

Tiếp đó dồn cô vào tường, với tay kéo khóa váy phía sau lưng cô xuống, rất vội vàng dồn dập chiếc váy liền theo vai rơi xuống ngực, những vùng da thịt trắng mịn lộ ra làm người hoa mắt.

Cổ họng Tiểu Dương nóng lên, miệng thật chính xác hôn lên nụ hoa màu hồng, đầu lưỡi càng không ngừng liếm láp điểm nhạy cảm đó.

Trong lòng Khương Hiểu Nhiên tức giận, cái này là thế nào vậy? Vừa rồi còn châm chọc khiêu khích, sau một hồi lại nhiệt tình như lửa, anh coi cô là gì vậy?

Cô cố hết sức đẩy anh ra, nhưng Tiểu Dương càng ép cô thật mạnh vào tường, miệng lâm lâm, “Hiểu Hiểu, không được phép rời khỏi anh”. Lưỡi còn không quên vờn lên đầu nhũ hoa đang cứng lên.

Cơ thể Khương Hiểu Nhiên bị anh không chế mạnh mẽ, cảm giác ngay cả đầu óc cũng bị anh không chế, theo tay và miệng anh, thần kinh cô lúc thì hưng phấn, lúc thì say mê.

Tiếng kêu kháng cự từ trái tim cô đã yếu đi nhiều, sức lực trên tay cũng giảm bớt vài phần.

Chưa chờ cô tỉnh táo, chiếc quần tam giác đã bị cởi xuống chân, một chân bị anh nâng lên, một thoáng chân chừ, cả hai đã gắn kết chặt chẽ.

Rốt cuộc Khương Hiểu Nhiên không có cách nào thoát khỏi xiềng xích bị trói buộc của anh, chấp nhận số phận rồi dần dần nhắm đôi mắt lại.

“Hiểu Hiểu, em là của anh, ai cũng không thể cướp em đi”. Tiểu Dương thì thảo nói bên tai cô, một giọt mồ hôi mềm mại kéo dài chảy xuống.

Thể xác và tinh thần Khương Hiểu Nhiên đồng thời nóng lên, giống như bị sóng triều đánh bại, cơ thể xụi lơ dựa vào tường. Cũng giống như con thuyền cô đơn lênh đênh trên biển lớn, trôi dạt theo dòng nước chảy. Cô không khỏi bám chặt vào lưng Tiểu Dương, dường như đó chính là điểm tựa để cô dựa vào.

End

30. Chương 59-60

Chương 59

Thắng lợi

Ngày trở lại bình yên, Khương Hiểu Nhiên và Tiểu Dương dường như trở về với cuộc sống bình thường theo quỹ đạo. Cảnh tượng ở sân bay ngày đó chỉ là một khúc nhạc đệm nho nhỏ, thậm chí cũng chưa được tính là nhạc đệm. Hai người đều không đề cập tới, dường như coi chuyện đó chưa hề xảy ra.

Tiểu Dương quyết định nắm bắt thời gian, nhanh chóng đã thông tư tưởng của mẹ, dù sao đêm dài mộng còn nhiều.

Hôm nay anh gọi điện thoại về nhà, là ba nhận máy.

“Ba à, con muốn về nhà một chuyến”.

“Có chuyện gì?”.

“Không có chuyện gì khác, chỉ về nhà thăm ba mẹ thôi. Mẹ con đâu?”.

“Mẹ con cùng bác Quách đi mua sắm rồi”.

“Gần đây mẹ còn bị bệnh phong thấp nữa không?”.

“Lần trước lên nhà con điều trị một thời gian, đến lúc này cũng tốt lên nhiều rồi”.

“Ba, con muốn nói trước ba, con muốn tái hôn với Hiểu Nhiên”.

“Chuyện tốt đấy, người một nhà lại ở hai nơi thì còn ra cái gì nữa”. Ông Tiểu cười vang.

“Nhưng mẹ phản đối, khiến con đến việc đăng kí kết hôn cũng không dám đi”.

Ông Tiểu trầm tư, « Mẹ con là người rất cố chấp, nhưng con cũng đã hơn ba mươi tuổi rồi, bắt con phải chờ cũng không phải là cách. Hay là con và Hiểu Nhiên sinh thêm một đứa nữa đi. Gia đình bốn người bà ấy sẽ không nói gì đâu ».

Trong lòng Tiểu Dương thầm cười, ba đã lớn tuổi rồi mà suy nghĩ không hề già tí nào, đúng là hợp với tiền bộ thời đại.

Miệng đồng ý với ba rồi cúp điện thoại.

Mở ngăn kéo bàn làm việc, bên trong có một tập hồ sơ, là của một người bạn mang đến buổi sáng.

Mở ra vừa thấy có một phiếu danh sách các cuộc gọi điện thoại trong tháng của Quách Doanh, ngoài một vài thành viên trong nhà, điện thoại cho bạn bè, còn đâu người trò chuyện nhiều nhất chính là bà Tiểu.

Quách Doanh, quả nhiên không thể tin tưởng được cô ta. Lần trước cô ta đã dám cam đoan với anh sẽ không tiếp xúc với bà Tiểu. Nhưng sáng còn chưa lên, tối đã lại đến tiếp.

May mắn anh sớm để một tay trong, cho người tiếp tục theo dõi hành động của cô ta, quả nhiên không ngoài dự đoán, cô ta vẫn còn giữ nhiều thủ đoạn.

Quách Doanh, lần này chỉ sợ cả vốn lẫn lãi cô đều bị mất thôi. Anh Tiểu Dương, không phải là thằng ngốc, lại càng không phải là thằng hề để cô ta cho quay vòng như vậy.

Lấy điện thoại ấn một dãy số, “Lão Dao, cậu giúp tôi điều tra chưa?”.

“Dạ đã điều tra xong hết rồi. Người phụ nữ kia cùng với tên má trắng mở công tay, trong tay vẫn còn dư ít tiền. Gần đây có vẻ không an phận, lại đi đầu tư ngoại hối”.

“Dễ dàng xử lý thôi, điều tra xem cô ta đầu tư ở đâu, tìm người cung cấp cho cô ta ít tin mật”.

“Hiểu rồi. Trước để cô ta kiếm được lời hai lần, lần cuối cùng sẽ cho cô ta ngã một cú thật đau”.

“Tốt nhất để cho cô ta đầu cơ tiền tệ có kỳ hạn, cậu hiểu chứ?”.

“Em hiểu”.

Tiểu Dương nhắm mắt, nếu cô muốn ột người lên thiên đường, vậy tôi sẽ cho cô đầu cơ kỳ hạn tiền tệ, nếu cô muốn một người xuống địa ngục, tôi cũng sẽ cho cô đầu cơ kỳ hạn tiền tệ, để xem rồi ai sẽ thắng.

“Anh Tiểu, mọi chuyện đều làm tốt. Người phụ nữ kia tự bỏ ra hai trăm vạn đều thua hết, còn mượn chị gái một trăm vạn cũng mất sạch. Bây giờ cô ta còn nợ năm trăm vạn công ty đầu cơ kỳ hạn tiền tệ”.

“Lão Dao, cậu không hổ là thám tử tư đại tài, làm việc thật gọn gàng, đúng là không còn gì để nói. Lần sau tôi sẽ giới thiệu khách hàng cho cậu”.

“Anh Tiểu, không có sự giúp đỡ của anh, Lão Dao em chẳng là cái thá gì cả. Cũng chỉ là một thằng côn đồ đường phố, có thể qua được ngày nào tốt ngày ấy, không biết đến tương lai mình”.

“Cũng tự cậu phần đấu không chịu thua kém. Nhưng tôi vẫn phải nhắc lại một câu, chuyện trái pháp luật không được phép làm, cậu đừng sa đà vào”.

“Em hiểu, dù sao em cũng lớn lên dưới lá cờ màu đỏ, mọi việc làm đều có nguyên tắc”.

Tiểu Dương mở máy tính, vào hòm thư nhận một đoạn băng Lão Dao gửi đến.

Địa điểm là văn phòng giám đốc công ty đầu cơ kỳ hạn tiền tệ.

Quách Doanh đang đứng bên cạnh bàn làm việc, vẻ mặt đáng thương van nài, “Giám đốc Trương, anh xem đây, gần đây trong tay tôi cũng không có tiền, anh cho tôi khất nợ lần này, chờ sau này có tiền tôi sẽ trả ngày”.

Giám đốc Trương là một người đàn ông hơn bốn mươi tuổi, tóc ngắn húi cua, mặc bộ quần áo ngắn làm lộ cái bụng to. Anh ta ngả người lên ghế, “Nghe nói cô còn một căn nhà, bán đi cũng được khoảng hai trăm vạn, còn lại ba trăm vạn phải trả đủ trong vòng một tháng”.

“Giám đốc Trương, những ba trăm vạn một tháng làm sao tôi gom đủ?”. Quách Doanh dựa người duyên dáng lên cạnh bàn, vùng da thịt đầy đặn ở ngực hé mở sinh động.

Đôi đồng tử trong mắt giám đốc Trương sáng lên, cười nói, “Ngồi lâu cả ngày cổ thật đau nhức”.

Quách Doanh nhanh nhẹn vòng qua bàn, đi về phía sau ghế anh ta ngồi, tay đặt lên vai anh ta, dịu dàng nói, “Trước kia tôi có học mát xa, hay là để tôi giúp anh bớt mỏi”.

Cô ta dùng sức vừa vặn, không nhẹ không mạnh xoa bóp, giám đốc Trương vui vẻ hưởng thụ dần dần khép hai mắt lại.

Sau một lúc lâu bật ra một câu, “Kỳ thực tôi còn có một nơi cần mát xa”.

Tay Quách Doanh dừng lại trên vai hỏi, “Chỗ nào vậy?”.

Giám đốc Trương bắt đầu đứng dậy ôm lấy cô ta rồi mãnh liệt đè xuống.

“Đừng mà”. Quách Doanh kêu lên một tiếng nũng nịu.

Giám đốc Trương không lưu tình chút nào kéo vấy ngắn của cô ta lên, “Làm gái dĩ thì có cần phải dạy những việc này không?”.

Trên màn hình chỉ còn lại hai thân thể nhóp nhúa quần lẩy nhau, Tiểu Dương tắt máy tính đi.

Giám đốc Trương nổi tiếng dâm dăng, đã dính đến anh ta sẽ không dễ dàng thoát thân, Quách Doanh, cô tự cầu nhiều phúc đi!

Buổi tối, Tiểu Dương chơi xong với con gái. Đi đến phòng Khương Hiểu Nhiên.

Khương Hiểu Nhiên đang ngồi trước bàn trang điểm, cầm lược chải đầu, một lượt kéo xuống, tóc của cô lại dài lên nhiều, chẳng mấy đã dài đến eo.

Tiểu Dương nhìn cô âu yếm, trong trí nhớ của anh, khi vừa kết hôn, trước khi ngủ cô rất thích chải đầu, lúc ấy anh không biết thưởng thức, cảm thấy thật phiền phức, phụ nữ đúng là luôn tìm việc để bận rộn.

Nhiều năm sau, cũng hình ảnh này nhưng cảm nhận của anh hoàn toàn khác.

Vài ngày trước, trong lòng thấy buồn chán, ghen tuông, nhưng lúc này mọi thứ đều tan thành mây khói. Cần gì phải ghen tuông như vậy chứ, ít nhất giờ phút này đây, người ở bên cạnh cô, làm bạn với cô, là anh mà không phải là ai khác.

Anh bước lên phía trước, lấy lại cây lược trong tay cô, tiếp tục chải.

Hai người đều không nói gì, phòng chỉ phát ra tiếng vang nhỏ của chiếc lược đang chải đầu. Nhiệt độ điều hòa rất thấp, Khương Hiểu Nhiên không khỏi vòng tay ôm quanh người. Tiểu Dương từ phía sau ôm cô, không dòn dập, rất dịu dàng mà ấm áp.

“Hiểu Hiểu, ngày mai về nhà với anh. Anh không chờ được nữa rồi”.

Khương Hiểu Nhiên đầu tựa vào bụng anh, cúi đầu đáp, “Vâng”.

“Hay là hôm nay anh không về nữa, ngày mai anh, em và Dương Dương cùng đi luôn”.

“Anh định ngủ ở đâu?”. Khương Hiểu Nhiên ngây ngốc hỏi.

Tiểu Dương cúi đầu xuống, nói thì thầm vào tai cô, “Giường rộng như vậy, hai người ngủ đủ đầy”.

“Anh đừng tưởng bỏ, mẹ ở ngay phòng bên cạnh, ngày mai làm sao em dám nhìn mặt mẹ”.

“Sáng mai anh lặng lẽ trốn đi”.

Khương Hiểu Nhiên quay đầu trừng mắt nhìn anh, “Đừng nghĩ linh tinh, thôi mau về nhà đi”.

Nói xong, đứng dậy đuổi anh ra khỏi cửa.

Đến cửa, Tiểu Dương bám sát người cô, “Bà xã à, người ta bị tổn thương đó”.

“Đi đi, đừng có mà làm cái vẻ mặt đó”.

“Thưởng cho anh một cái an ủi thôi”. Tiểu Dương không chịu đi, với tay đóng chặt cửa lại.

Khương Hiểu Nhiên thấy tư thế của anh như vậy không đồng ý hẳn anh sẽ không chịu đi. Cô vội kiễng chân, in lên môi anh một nụ hôn nhẹ, vừa định dứt ra, gáy đã bị anh giữ chặt. Tiểu Dương mới đầu còn dịu dàng,

nháy mắt môi và lưỡi đã bắt đầu càn quấy, người nóng rực như muốn thiêu đốt cô. Cả người cô thấy run rẩy, chỉ có thể mạnh mẽ ôm chặt anh, nhiệt độ cơ thể khác hẳn lúc bình thường, lòng như bị lửa càng thiêu càng cuồng nhiệt, khát vọng duy nhất là muốn đến đảo Cam tuyền để dập tắt lửa.

Nhiệt độ cơ thể Tiểu Dương càng kịch liệt nóng bừng, mọi hành động đều thay đổi. Khương Hiểu Nhiên chỉ cảm thấy phần dưới bụng anh càng cứng rắn lên, quả thực giống như tảng đá, hơn nữa lại là tảng đá trên núi lửa.

Thấy tình hình này, có vẻ sẽ xảy ra chuyện, Khương Hiểu Nhiên bất an vặn vẹo cơ thể.

“Đừng động đây, Hiểu Hiểu, nếu không thật sự sẽ xảy ra chuyện đấy”. Giọng nói Tiểu Dương cấp bách.

Đầu anh tựa vào vai cô, thở hổn hển, tay vẫn còn ôm chặt thắt lưng cô, “Hiểu Hiểu, em phải giúp anh”.

Nói xong, bắt lấy tay cô đặt lên bộ phận quan trọng.

Khương Hiểu Nhiên ngây ngốc đứng đó, không biết nên làm gì cho phải. Chuyện như vậy cô còn chưa từng làm bao giờ, nhớ đến tình cảnh lúc này không khỏi thẹn thùng, gò má nóng rực đỏ bừng, vừa muốn rút tay ra.

Miệng Tiểu Dương đã gắn chặt lên vành tai cô, không ngừng cắn mút. Càng ấn mạnh đưa bàn tay cô vào thẳng bộ phận đang cương cứng nóng lên đòi hỏi đó.

Ngoài cửa có tiếng mẹ nói, “Hiểu Nhiên, mười giờ rồi đấy, để mẹ ngủ đi”.

“Dạ, con biết”. Khương Hiểu Nhiên ở bên trong trả lời vọng ra, vội vàng rút tay.

“Này”. Cô nhỏ giọng quát, bàn tay vẫn còn dập dính thứ ẩm ướt nóng bỏng kia.

Tiểu Dương thét lớn một tiếng, cuồng nhiệt chà đạp lên đôi môi đỏ mọng của cô một lần rồi mới chịu buông cô ra.

“Bà xã, tay em đúng là có công lực thâm hậu”. Tiểu Dương thì thầm bên tai cô, “Lần sau anh rất hy vọng được trực tiếp xông vào”.

Khương Hiểu Nhiên rút tờ giấy ăn trong hộp, lau tay, lại đưa giấy cho anh, “Mau lau đi”. Mặt vẫn cúi gầm xuống không nhìn anh.

Tiểu Dương biết cô ngại, sau khi lau dọn sạch sẽ mới huýt sáo bước đi.

Sáng hôm sau, Tiểu Dương lái chiếc Maserati đỏ rực rở đến đón hai mẹ con cô.

Khương Hiểu Nhiên cau mày, “Đổi xe?”.

“Đúng vậy, màu đỏ tượng trưng cho niềm vui, hy vọng nó có thể mang đến vận may cho cả nhà mình”.

“Ba à, ba thật mê tín đấy”.

Tầm giữa trưa mới đến nhà Tiểu Dương, Dương Dương vừa vào phòng khách liền chào to. “Cháu chào ông bà”.

Ông Tiểu vội vàng đứng dậy đi tới, nắm lấy bàn tay nhỏ bé, “Dương Dương đến đây”.

Bà Tiểu ngồi trên sofa, ôn hòa nói, “Lại đây ngồi đi”.

Khương Hiểu Nhiên nhanh nhẹn đi lên, đặt túi gì đó lên bàn uống nước, “Bác gái, nghe nói bác bị bệnh phong thấp, đây là cái đầu gối bảo vệ mới được sản xuất, được dùng công nghệ nano, đặc biệt giữ ấm”.

Bà Tiểu nhìn lướt qua, “Cứ để ở đó”.

Tiểu Dương ngồi bên cạnh bà, tay đặt lên vai mẹ, “Vai mẹ gần đây thế nào? Có còn đau nhức không?”.

“Đau nhức thì sao, cũng chẳng có người xoa bóp. Ba con tay chân vụng về, càng xoa càng đau”.

“Việc này Hiểu Nhiên rất am hiểu, để cô ấy xoa bóp ẹ”. Tiểu Dương nháy mắt với cô.

Khương Hiểu Nhiên hiểu ý ngồi xuống, tay đặt lên vai bà, “Bác gái, ở nhà cháu thường mát xa ẹ. Để cháu thử xem. Nếu đau bác hãy nói cho cháu biết”.

Còn không chờ bà Tiểu trả lời liền bắt đầu làm việc luôn.

Tuy là nghiệp dư, tự học, nhưng Khương Hiểu Nhiên dùng lực rất đúng. Một lúc sau, đôi lông mày luôn nhíu lại của bà Tiểu dần dần giãn ra, ánh mắt cũng nhắm lại.

Khoảng nửa giờ mát xa, bà Tiểu mới mở miệng, “Được rồi, đi ăn cơm thôi, cháu cũng nghỉ ngơi đi”.

Khương Hiểu Nhiên ngừng tay, ngồi bên cạnh.

“Mẹ, tay nghề Hiểu Nhiên không tệ nhỉ?”. Tiểu Dương vui vẻ cười nói.

”Ừm, cũng được”.

Lúc ăn cơm, Dương Dương, ngồi ở giữa hai ông bà, đã bao lâu rồi mà trong bát vẫn còn đầy đồ ăn.

“Tôm bóc vỏ không ngon sao?”. Ông Tiểu hỏi con bé.

“Đồ ăn rất ngon nhưng so với mẹ cháu nấu vẫn kém một bậc. Ông bà à, lần sau đến nhà cháu đi, nếm thử món thịt bò xào của mẹ cháu, ngon tuyệt luôn”.

Ông Tiểu ngồi một bên gật đầu, “Hiểu Nhiên rất đảm đang, một tay lo liệu cả trong lẫn ngoài, sau này nhất định phải giúp đỡ nhiều cho Tiểu Dương đấy”.

“Bác trai, cháu sẽ”.

“Còn gọi bác trai gì nữa, gọi như trước kia đi, bây giờ còn ngại gì. Sắp thành người một nhà rồi gọi vậy nghe xa lạ quá”. Ông Tiểu trách nói.

“Vâng ba, con sẽ”. Khương Hiểu Nhiên biết nghe lời sửa lại nhanh.

Bà Tiểu ngồi một bên cúi đầu ăn cơm không nói câu gì.

Ăn cơm xong, bà Tiểu lên tầng hai, vào phòng, dựa lưng ngồi lên chiếc ghế ngoài ban công. Trong lòng thở dài, bây giờ đến cả ông già ấy cũng công khai đứng về phía con trai, một mình bà còn phản đối chúng nó làm gì nữa chứ!

“Mẹ”. Tiểu Dương bưng tách trà Ô long đặt trước mặt bà, “Mẹ uống trà đi”.

Bà Tiểu vẫn chưa hết hy vọng, “Con quyết tâm muốn kết hôn với Khương Hiểu Nhiên, nhiều cô gái tốt như vậy cũng không cần, rốt cuộc con đã suy nghĩ kĩ chưa đấy?”.

“Mẹ, con biết trong lòng mẹ thích Quách Doanh, nhưng mẹ có biết cô ta là loại người nào không?”.

Tiểu Dương lấy từ trong túi một tập ảnh chụp, đặt lên bàn trà.

Bà Tiểu cầm những bức ảnh chụp lên, vừa xem đã thấy kinh ngạc, mặt lúc trắng lúc hồng, miệng xi lên tiếng khinh miệt.

Lại cầm tờ giấy kia lên, tức giận kêu, “Sao lại cho cô ta nhiều tiền vậy, một nghìn vạn đấy, không phải con quá hồ đồ đấy chứ?”.

“Mẹ, trước kia con không nói ẹ biết, con chỉ sợ mẹ đau lòng. Nhưng lúc này con không thể không nói, Quách Doanh cô ta chính là loại đàn bà lăng loàn, nếu ai cưới cô ta thì chuẩn bị đội nón xanh đi”.

Bà Tiểu nhớ đến bức ảnh chụp thân thể trắng mịn của Quách Doanh, thầm nghĩ, may mà chưa bước chân vào cửa nhà này, nếu không không biết sẽ xảy ra chuyện gì nữa.

“Mẹ, Dương Dương đã lớn vậy rồi, con muốn sớm làm thủ tục cùng Hiểu Nhiên, sinh thêm ẹ một đứa cháu quý tử, mẹ thấy được không?”.

Bà Tiểu uống ngụm trà, trêu mếu nhìn con, “Tiểu Dương à, mẹ đã già rồi, chuyện của con mẹ cũng không muốn quản nữa, tùy con quyết định, nhưng về sau không được phép hối hận là tốt rồi”.

Thắng lợi đến dễ dàng như thế khiến Tiểu Dương không thể tin được tai mình.

EndChương 60

Đột biến

Hạnh phúc là gì?

Trước kia, đối với Khương Hiểu Nhiên, nó chỉ là một tiếng cười của con gái, một câu nói của mẹ, hay có thể là mỗi ngày bán được một quyển sách. Hiện giờ có vẻ như nhiều hơn một chút, một cú điện thoại của Tiểu Dương đều có thể làm tâm trạng cô vui vẻ cả ngày.

Gần đây hai người đều bận rộn công tác, công việc của Hiểu Nhiên đang đến mùa kinh doanh thịnh vượng, cửa hàng có nhiều việc phải sắp xếp để đi vào quỹ đạo. Còn Tiểu Dương thì vội vàng chuẩn bị kế hoạch hôn lễ, cả hai gia đình cũng bận rộn vì chuyện này.

Vốn Tiểu Dương muốn đưa cô đi chụp ảnh cưới nhưng Khương Hiểu Nhiên lại từ chối không chịu. Trước kia khi kết hôn hai người cũng đã chụp ảnh cưới rồi, tuy nói lúc đó công nghệ kém hơn một chút so với bây giờ nhưng họ cũng đã chụp với nhau. Lúc ly hôn đã để lại ở nhà Tiểu Dương, bây giờ mà lấy ra sửa sang rồi treo lên dường như cũng có điểm không thích hợp. Tiểu Dương đề xuất chụp một bộ ảnh cưới vốn cũng là chuyện hợp tình hợp lý, nhưng trong lòng Khương Hiểu Nhiên vẫn thấy khó xử.

Lưu Sảng về thành phố B được hai, ba tháng, khi vừa trở về cô thường đến chơi với cô ấy, nhưng gần đây bận rộn quá không có thời gian đến thăm. Thăm nghĩ, cô quyết định tối nay đến thăm Lưu Sảng.

Nhà mới của Lưu Sảng ở trong một khu dân cư bình thường, không quá to nhưng cũng có hai phòng ở, khoảng sáu mươi bảy mươi mét vuông. Một phòng là cô và bảo bối ở, một phòng là dì Hiểu Nhiên ở. Căn nhà mua thông qua công ty tư vấn, ước chừng khoảng hơn sáu mươi vạn.

Khương Hiểu Nhiên đặt nho mua trên đường đi lên bàn, sau đó vui vẻ đỡ lấy bảo bối từ trong tay của Lưu Sảng.

“Mới có bốn tháng mà mặt mày đã rạng rỡ thế kia, ánh mắt giống Tô Tuấn y như đúc”. Khương Hiểu Nhiên hôn lên khuôn mặt nhỏ nhắn của thằng bé.

Lưu Sảng lấy nho đi rửa, bỏ vào trong chậu, “Thích không? Cậu cũng sinh một thằng nhóc đi! Tiểu Dương cũng không phải không nuôi nổi”.

Khương Hiểu Nhiên vừa đi vừa nhẹ nhàng lắc lư, “Làn da vừa trắng vừa mịn, rất giống cậu đấy, phải chăm bẵm nó nhiều vào”.

“Đáng tiếc là con trai, tớ rất muốn có một đứa con gái”.

Khương Hiểu Nhiên cười nói, “Cậu no bụng rồi nên không biết cảm nhận đói khát hả, có biết bao nhiêu người muốn sinh con trai mà có được đâu? Như diễn viên Tiểu S của Đài Loan đấy, lấy được nhà giàu liền sinh hai cô con gái, bây giờ vì muốn sinh con trai nên đang lập kế hoạch sinh con thứ ba đấy”.

“Quan niệm lạc hậu của người Trung Quốc vẫn không thay đổi, trọng nam khinh nữ, nếu sinh được thì nuôi cho tốt đi”.

Khương Hiểu Nhiên ngẫm lại, “Gần đây Tô Tuấn có hay đến không?”.

“Ừ, hay đến lắm, gần như mỗi ngày đều đến. Tớ thấy anh ta phiền phức nên chỉ ột tuần đến thăm hai lần thôi”.

“Anh ta đồng ý?”.

“Ban đầu không chịu nhưng tớ nói nếu anh ta không đồng ý tớ sẽ mang con bỏ đi, đến một nơi anh ta không tìm được. Anh ta không có cách nào khác đành phải đồng ý”.

Khương Hiểu Nhiên ngập ngừng, lại hỏi, “Người tên Tịch Ích kia có thường xuyên đến không?”.

“Có, tâm tư của cậu ta tớ cũng biết, nhưng trong lòng cảm thấy rất kỳ lạ. Cậu ta kém tớ sáu tuổi, tớ học tiểu học rồi thì cậu ta mới sinh ra, làm sao tớ có thể thích cậu ta được? Lại nói, tớ cũng không có tình cảm gì”.

Đứa trẻ đang ngủ, dì ôm thằng bé vào trong phòng.

Khương Hiểu Nhiên nhìn Lưu Sảng, những lời muốn nói rất nhiều nhưng không biết bắt đầu từ đâu. Phụ nữ độc thân nuôi con nhỏ rất vất vả, cô đã ném trái rồi. Bây giờ Lưu Sảng lại muốn đi theo vết xe đổ của cô, vậy sao mà cô không lo lắng cho được?

“Sảng, cậu cũng đã nhìn Dương Dương lớn lên rồi đấy. Độc thân nuôi con nhỏ cuộc sống rất khó khăn, cậu sẽ vất vả nhiều lắm. Tớ có rất nhiều điều muốn nói, nhưng nhiều lời cũng vô ích. Chính bản thân cậu phải suy nghĩ cho kỹ, Tô Tuấn cậu không cần, Tịch Ích cậu cũng không cần, vậy cậu không nghĩ đến tìm một người khác sao? Có người đi chung đường vẫn tốt đẹp hơn”.

Trong mắt Lưu Sảng tràn đầy vẻ mệt mỏi, “Bây giờ tớ chỉ nghĩ làm thế nào để nuôi con khôn lớn, những chuyện tình cảm vẫn nên để thời gian trả lời tất cả đi”.

Khương Hiểu Nhiên cầm tay cô, trong lòng thở dài, cô ấy đã bị tổn thương quá nhiều, đối với chuyện tình cảm không dám dễ dàng trả giá trước nữa.

Vài ngày sau Khương Hiểu Nhiên và Tiểu Dương vẫn quyết định đi chụp ảnh cưới. Nếu Tiểu Dương muốn chụp ảnh thì cô phải phối hợp cho tốt. Cũng không phải chuyện gì quá to tát, mỗi người một ý bảo vệ quan điểm sẽ không hay ho. Hai người ở bên nhau dù sao cũng phải biết cách nhường nhịn thích ứng cho tốt, sau mọi chuyện tâm tình người đàn ông sẽ dần dần thoải mái lên.

Lúc chụp, Hiểu Nhiên rất vui vẻ. Trang điểm thật đẹp, mặc bộ váy cưới duyên dáng, sau đó lại chụp bức ảnh cưới thật lạnh nhạt, thì ra đây chính là giấc mộng của mỗi người phụ nữ mà Khương Hiểu Nhiên luôn coi bản thân mình là ngoại lệ, kỳ thực chẳng qua chỉ là mình tự lừa dối mình mà thôi.

Ngược lại Tiểu Dương không có cao hứng nhiều như cô, nhưng vẫn có thể coi là vui vẻ, ít nhất nhìn bức ảnh chụp cũng thấy tình chàng ý thiếp, thân mật khăng khít.

Thứ tư hai người hẹn nhau cùng đi đăng ký kết hôn, sáng sớm Khương Hiểu Nhiên liền rời khỏi giường, rửa mặt chải đầu xong còn cố ý chọn bộ váy dài bó sát ôm người làm tôn lên dáng người thon thả, tinh thần thoải mái.

Người con gái làm đẹp vì người mình yêu, Tiểu Dương nhìn thấy nhất định sẽ rất vui, trong lòng cô thầm nghĩ.

Mới vừa đi ra khu nhà đã nhận được một cuộc điện thoại.

“Hiểu Nhiên”.

“Thiên Nhân”. Khương Hiểu Nhiên có chút kinh ngạc, sao hôm nay anh lại gọi điện cho cô?

“Hiểu Nhiên, hôm nay em có thời gian không?”. Giọng nói của anh rất mệt mỏi.

Khương Hiểu Nhiên theo bản năng trả lời, “Hôm nay em có việc rồi”.

Đầu bên kia điện thoại im lặng một lúc, “Em có việc rồi thì thôi”.

Khương Hiểu Nhiên ngắt điện thoại, thầm nghĩ anh ấy đúng là biết chọn ngày, lúc khác thì không gọi, sao lại chọn phải ngày hôm nay. Mặc kệ anh, dù sao đăng ký kết hôn là việc quan trọng. Đi ra đến cửa khu nhà, trong lòng thấy không ổn, biết đâu hôm nay anh có việc gì gấp?! Vì thế cô nhấn số gọi lại.

Điện thoại chờ rất lâu mới có người nhận, “Hiểu Nhiên”.

“Thiên Nhân, anh gọi em có chuyện gì sao?”.

Đầu bên kia điện thoại lại im lặng rất lâu mới lên tiếng, “Hiểu Nhiên, hôm nay em có thể giúp anh hoàn thành chuyện thứ ba được không?”.

Lúc này Khương Hiểu Nhiên mới nhớ đã đồng ý làm cho anh ba việc, mà cô mới chỉ hoàn thành được hai việc, còn nợ một việc nữa. Với tính cách của Cố Thiên Nhân sẽ không lấy việc này để yêu cầu cô, nhưng hôm nay lại nói ra vậy cho thấy anh nhất định gặp chuyện phiền lòng.

Đi gặp anh ấy cũng tốt, lần trước vé máy bay và tiền phòng khách sạn tuy nói là được tặng nhưng cũng không thể vô duyên vô cớ nhận ân huệ của anh được, trong lòng cô cảm thấy khó xử.

“Được, anh ở đâu? Em đến”.

Cố Thiên Nhân nói địa chỉ, Khương Hiểu Nhiên ngắt điện thoại. Đầu tiên cô đến máy ATM rút năm ngàn tệ để vào trong một chiếc phong bì thật đẹp. Sau đó an vị ngồi lên xe đi đến nơi anh chỉ định.

Nơi đó là một sơn trang nghỉ ngơi ở ngoại ô thành phố, Cố Thiên Nhân đang ở trong trang trại cưỡi ngựa, ngựa phi nhanh, Cố Thiên Nhân ngồi trên lưng ngựa, tư thế rất hòa hợp với con ngựa hoang dã.

Hình ảnh đó người khác nhìn vào thấy rất hăng hái nhưng Khương Hiểu Nhiên lại cảm giác thấy vẻ cô đơn trong đó.

Cô đứng ở ngoài hàng rào, ngậy người nhìn ngắm.

Cố Thiên Nhân cưỡi ngựa đến trước mặt cô, “Hiểu Nhiên, có muốn cưỡi thử không?”.

Khương Hiểu Nhiên lắc đầu, “Em vẫn thấy nhưng thú vui của người xưa không làm em có hứng thú”.

“Vậy chúng ta ra đây ngồi đi”. Cố Thiên Nhân đưa cương ngựa ột cậu bé giúp việc.

Ở cách đó không xa có nhà hàng ngoài trời, Cố Thiên Nhân gọi một tách cafe và một ly trà sữa.

Khương Hiểu Nhiên bưng ly trà sữa lên uống, “Thiên Nhân, anh tìm em có chuyện gì?”.

“Thực ra anh muốn tìm người để nói chuyện. Nghĩ cả nửa ngày cũng không nhớ được ai, chỉ nghĩ đến em”.

Sắc mặt Khương Hiểu Nhiên tối lại, cô còn tưởng có chuyện gì to tát chứ, thì ra chỉ là ngồi tán gẫu, vậy mà anh hại cô bỏ mất việc đi đăng ký hôm nay. Cô lấy ra một chiếc phong bì từ túi sách đặt lên bàn.

“Đây là cái gì?”. Cố Thiên Nhân nhìn cô.

“Là tiền phòng khách sạn lần trước, còn có cả tiền vé máy bay nữa”.

Vừa dứt lời điện thoại liền vang lên.

Khương Hiểu Nhiên nhìn tên người gọi trên màn hình, đứng dậy đi ra một chỗ nói nhỏ, “Tiểu Dương, em đang muốn gọi điện cho anh”.

“Em ở đâu vậy, đã quá giờ hẹn nửa tiếng rồi mà sao chưa đến?”.

Khương Hiểu Nhiên nào dám nói cô đang ở cạnh Cố Thiên Nhân, Tiểu Dương lại ghen tuông thì cô không chống được.

“Em đến chỗ Lưu Sảng, cô ấy có việc gấp, em đến giúp cô ấy. Hay là chiều chúng ta đi đăng ký nhé”.

“Buổi chiều công ty anh có cuộc họp quan trọng. Thôi để ngày mai đi”.

“Vâng, em biết”.

Trở lại chỗ ngồi Khương Hiểu Nhiên nhẹ nhàng thở ra, “Thiên Nhân, thật ra anh có gì mau nói đi. Sau này có khả năng em sẽ không có thời gian nói chuyện với anh nữa”.

Cố Thiên Nhân uống ngụm cafe, ánh mắt buồn bã, “Cũng không có gì đặc biệt để nói, chỉ là một kẻ ngốc muốn gây phiền phức cho người khác thôi”.

“Thiên Nhân, anh mau tìm vợ đi, sẽ không còn cô đơn nữa”.

Cố Thiên Nhân mỉm cười, trong ánh mắt có một mảnh lạnh lẽo, “Đúng vậy, ông già ở nhà cũng đang chuẩn bị sắp xếp cho anh gặp một người phụ nữ môn đăng hộ đối đây”.

Hôn nhân nhà giàu, trong lòng Khương Hiểu Nhiên không đành lòng nói, “Anh cũng có thể tự mình đi tìm mà, quan trọng là tìm được người hợp với mình”.

“Cái gì gọi là hợp? Tất cả đều giống nhau”. Ngỡ khí Cố Thiên Nhân nhàn nhạt, tựa hồ như đang nói chuyện thời tiết với cô vậy.

Khương Hiểu Nhiên cảm giác mình đã vô tình thể hiện vẻ thương hại anh, cô không biết cách an ủi thế nào, chỉ cúi đầu uống trà sữa.

“Hôm nay anh ký được một hợp đồng lớn, lợi nhuận năm nay của tập đoàn tăng hơn 50% so với năm trước. Tính ra tăng khoảng hai mươi triệu. Anh có nhiều tiền như vậy, nhưng biết chia sẻ với ai?”. Cố Thiên Nhân tiếp tục uống cà phê.

Khương Hiểu Nhiên dè dặt cẩn trọng mở miệng, “Anh có thể thành lập một quỹ từ thiện, giúp đỡ nhiều người có hoàn cảnh khó khăn”.

“Vài năm trước, Cố thị có lập một quỹ từ thiện chuyên trợ giúp những người nghèo bị bệnh nặng mà không có tiền chữa trị. Anh nguyện ý trợ giúp bọn họ, vậy ai có thể nguyện ý giúp anh đây?”. Cố Thiên Nhân vẫy tay gọi bồi bàn mang đến một ly cafe nữa.

Khương Hiểu Nhiên cúi đầu, cảm thấy nói gì cũng đều sai.

Sáng đầu thu, trời trong nắng ấm, gió mát thổi nhẹ, từ xa xa nhìn lại hai người giống như một đôi tình nhân, nhàn nhã ngồi nói chuyện trời đất, cảm giác rất dễ chịu.

Im lặng lúc lâu, Cố Thiên Nhân mở miệng, “Hiểu Nhiên, anh quá lải nhải rồi. Những lời này anh không biết nói với ai. Trước đây khi chị cả còn sống, còn có chị luôn sẵn sàng nghe anh tâm sự. Nhưng lúc này đến chị ấy cũng bỏ anh mà đi rồi. Có khi buổi tối, anh sẽ cầm ảnh chị nói những chuyện phiền lòng gặp phải, trong lòng cũng cảm thấy đỡ hơn rất nhiều. Nhưng dù sao chị ấy cũng không đáp lại anh”.

“Chị ấy ở trên trời nhất định sẽ luôn dõi theo anh, phù hộ cho anh”. Khương Hiểu Nhiên dịu dàng nói, “Thiên Nhân, anh tỉnh táo lại đi. Trong mắt em, anh không bao giờ bị áp đảo bởi khó khăn nào cả”.

“Anh có giỏi giang như vậy sao?”. Cố Thiên Nhân cười khê.

“Có lẽ anh không biết, nhưng em đã sớm biết anh, trước cả khi anh quen em. Khi đó em làm công tác tài vụ ột công ty con của tập đoàn Cố thị, nhưng có người làm hóa đơn giả nên bị liên lụy đuổi việc. Lúc ấy trong lòng em rất hận muốn cho anh chết, nghĩ làm sao có thể có một giám đốc không biết phải trái như vậy, làm trái pháp luật đuổi việc cả tài vụ công ty, em còn phải nuôi Dương Dương mà lại bị thất nghiệp”.

Cố Thiên Nhân nhíu mày, cố gắng nhớ lại, dường như trong sâu thẳm trí nhớ có sự kiện vậy, những mảnh ký ức vụn vặt chấp nối lại hiện lên không thật rõ ràng.

“Đừng nghĩ nữa, đều đã trôi qua rồi, sau đó anh giúp em rất nhiều nên chuyện trước đó em đã sớm quên rồi”.

Cố Thiên Nhân nghe xong lời nói của cô trong lòng thấy chua xót, sau đó lại thấy ngọt ngào.

Hiểu Nhiên, vì sao em không thể ích kỷ lên, ác độc hơn? Như vậy anh sẽ không đau khổ như bây giờ vì không thể quên được em.

Hai người nói chuyện rất lâu cho đến tận trưa.

“Hiểu Nhiên, anh biết hôm nay là lần cuối cùng, sau này em sẽ không có thời gian nói chuyện với anh nữa”. Cố Thiên Nhân cười rất chân thật, “Hôm nay anh rất vui”.

Cùng ra khỏi sơn trang nghỉ ngơi với Cố Thiên Nhân, Khương Hiểu Nhiên thấy một chiếc xe quen thuộc chạy lướt qua, Ferrari màu đỏ, hình như là phong cách của Tô Tuấn.

Sao anh ta lại nhàn nhã chạy đến nơi này, lắc đầu, cô lên xe Cố Thiên Nhân.

Tô Tiểu thấy Khương Hiểu Nhiên lên xe Cố Thiên Nhân, trong lòng thấy rất kỳ lạ.

Hôm qua mới nghe Tiểu Dương nói, hôm nay hai người đi đăng kí, sao lại có thời gian rảnh rỗi đến nơi này? Nghĩ đến buổi tối cũng không có việc gì, thôi thì hẹn Tiểu Dương ra tâm sự.

Vẫn là địa điểm cũ, quán bar Cuồng Hoan.

Vào phòng Tô Tuấn gọi rượu ngon, đã bắt đầu mở uống.

Tiểu Dương cười mắng anh, “Mỗi lần tớ đến đều thấy cậu uống trước, không chịu chờ tớ gì, tớ đang hoài nghi cậu có phải là con ma men đầu thai không đấy?”.

“Ca, hiện giờ tớ cũng chỉ có rượu là thú vui duy nhất thôi. Lưu Sang mang theo ở riêng không chịu về nhà, bên ngoài hồ ly tinh không dám động vào. Cậu nói đi, tớ không uống rượu thì làm gì?”.

Tiểu Dương rót ly rượu uống cạn, “Hôm nay tớ và cậu uống rượu. Chờ khi kết hôn rồi có thể không còn tự do nữa”.

“Ca, không phải tớ nói cậu, nhưng cậu sợ Hiểu Nhiên vậy à! Kết hôn rồi đến tự do uống rượu cũng không có”.

“Tô Tuấn, nói thế nào nhỉ, gần đây tớ mới cẩn thận suy nghĩ. Đã là vợ chồng phải biết nhường nhịn lẫn nhau. Trước kia còn trẻ không hiểu chuyện, kết hôn rồi mà vẫn sống như người độc thân, muốn chơi thì chơi, muốn về nhà thì về nhà. Cậu biết phụ nữ đấy, chẳng lẽ cô ấy ở nhà chờ đợi bao lâu lại không có nói vài câu oán giận trách cứ. Sau đó không phải đã xảy ra chuyện sao? Lần này tái hôn, tớ sẽ ngoan ngoãn”.

Tô Tuấn uống tiếp một ly, “Ca, cậu thật là người rất si tình, nhưng cậu có đảm bảo Hiểu Nhiên cũng nghĩ như cậu không?”.

“Cậu có ý gì? Hiểu Nhiên chẳng lẽ tớ còn không biết, trong lòng cô ấy ngoài cửa hàng ra thì chỉ có nhà, cô ấy còn có thể có ý nghĩ nào khác chứ?”.

Tô Tuấn thấy bộ dạng một mực tin tưởng của Tiểu Dương, trong lòng thấy tức giận bất bình, “VẬY cậu nói đi, hôm nay các cậu có đi đăng ký không?”.

“Không đi, hôm nay Hiểu Nhiên và Lưu Sang có việc, bọn tớ hẹn ngày mai đi”. Về mặt Tiểu Dương rất tự tin, trong lòng Tô Tuấn cảm thấy không nỡ nói.

“Cô ấy nói dối cậu đó! Hôm nay tớ thấy cô ấy và Cố Thiên Nhân ở sơn trang Bích Sắc đấy, hai người rõ ràng ở bên nhau cả ngày. Ca, cậu đúng là ngốc, cô ấy nói gì cậu cũng tin hết”.

Trong lòng Tiểu Dương đột nhiên thấy bất an nhưng vẫn cao giọng nói, “Tô Tuấn, cậu đừng nói lung tung, cậu có nhìn rõ không đấy?”.

“Tùy cậu tin hay không tin, mắt tớ dù sao cũng cận hai phẩy”.

Tiểu Dương biết bản thân mình hỏi câu vô nghĩa, Tô Tuấn và Hiểu Nhiên quen biết mười mấy năm nay, chẳng lẽ lại có chuyện nhìn nhầm? Nghĩ đến Khương Hiểu Nhiên ở bên Cố Thiên Nhân cả ngày, trái tim anh như bị ngàn mũi kim đâm, mỗi lúc lại thấy đâm sâu hơn, trong lòng cảm thấy khó chịu, đau đớn.

Anh rót một ly rượu đầy, uống một hơi cạn sạch. Tiếp nữa lại một ly, xử lý nhanh gọn. Bụng càng uống càng trướng lên nhưng trong lòng đau không hề giảm bớt đi phần nào, dần dần càng thêm quặn đau, cuối cùng toàn bộ trái tim như bị xoắn lại đau đớn và tức giận.

Mọi hình ảnh bắt đầu hiện lên trước mắt.

Đêm đó, Cố Thiên Nhân khê hôn Hiểu Nhiên trong xe, đáng giận nhất là cô còn từ từ nhắm hai mắt và không phản kháng gì. Mới đây không lâu, hai người còn thân thiết kề cận bên nhau cùng đi trên hàng lang, cô ấy cười với Cố Thiên Nhân, nụ cười ngọt ngào như vậy anh vẫn luôn nghĩ chỉ có mình anh độc quyền mà thôi, ai ngờ đó chỉ là vọng tưởng của anh.

Anh vẫn nghĩ mình có thể mở to mắt mà như mù, coi như không nhìn thấy gì, nhưng ngày đăng ký kết hôn quan trọng như vậy, cô ấy có thể bỏ mà ở cạnh Cố Thiên Nhân cả ngày, lại còn nói dối anh đến chỗ Lưu Sang.

Cô – Khương Hiểu Nhiên rốt cuộc coi anh là gì? Nếu thật lòng muốn kể hôn với anh, tại sao cô lại phải lừa gạt anh như vậy? Tại sao cô lại nhẫn tâm lừa gạt anh?

Đau đớn tràn về như sợi dây buộc chặt toàn thân, đến cuối cùng đau đớn đến mức mất đi ý thức, chỉ còn cảm giác tê liệt.

“Ca, cậu đừng uống nữa, tỉnh táo còn lái xe”.

“Tớ biết, uống hay ly nữa tớ sẽ về nhà”. Tiểu Dương vừa nói lại nhắc ly uống tiếp.

Tô Tuấn giữ chén rượu anh lại, “Được rồi, về nhà thôi, lần sau chúng ta lại đến”.

Hai người đỡ nhau ra khỏi quán bar.

“Ca, hay là để tớ đưa cậu về”. Sắc mặt Tô Tuấn cũng đỏ bừng đến dọa người.

“Thôi đi, cậu chăm sóc tốt cho bản thân mình đây”. Tiểu Dương giơ tay chào anh, mở cửa ngồi vào chiếc xe Maserati đỗ bên đường.

Ban đêm xe cũng không nhiều, Tiểu Dương lái xe, người còn nồng nặc mùi rượu.

Quay xe rẽ vào một con đường, đầu anh cảm thấy choáng váng mơ hồ, tay đặt trên vô lăng không còn sức lực, trước mắt dường như có một ánh sáng chói mắt chiếu vào, anh theo bản năng nhắm hai mắt lại, theo tiếng ầm vang đầu anh đập mạnh vào vô lăng, sau đó hoàn toàn mất đi ý thức.

End

31. Chương End + Ngoại Truyện

Chương 61

Kết thúc

Khi Khương Hiểu Nhiên nhận được điện thoại của Tô Tuấn, cô dường như không thể tin được vào tai mình, sao có thể xảy ra tai nạn xe được, buổi sáng cô và anh vẫn còn nói chuyện tốt đẹp mà, vậy sao buổi tối lại xảy ra chuyện?

Cô không biết mình đã đi thế nào đến bệnh viện, tâm trí hoàn toàn trống rỗng.

Tô Tuấn đi lên phía trước nói với cô, “Hiểu Nhiên, Tiểu Dương đang phải khâu”.

“Khâu?”. Hai mắt Khương Hiểu Nhiên mờ mịt.

“Đầu của cậu ấy bị đập vào vô lăng, bị thương không nhẹ, trước phải khâu đã, sau đó chụp CT kiểm tra não bộ, nhìn xem có bị tụ máu hay không”.

“Không quá nghiêm trọng đúng không?”.

Tô Tuấn nghĩ lại, “Xem thế nào đã, mới dám khẳng định cuộc sống sau này có ảnh hưởng hay không. May mắn xe đối phương là xe chở bánh mì, chất lượng kém, nếu không khi hai xe xô vào nhau, xe Tiểu Dương sẽ không còn tốt như vậy đâu, mà hơn nữa cậu ấy bị thương cũng không chỉ như thế này”.

Tim Khương Hiểu Nhiên ổn định hơn chút, “Vậy người lái xe bên kia thì sao?”.

“Anh ta không sao, chẳng qua chiếc xe thì bị thiệt hại nghiêm trọng, cán chặt đứt mấy cái xương sườn. Chỉ cần đền tiền là tốt rồi”. Tô Tuấn lộ vẻ thoải mái hơn, anh nói tiếp : “jay không mất mạng người, nếu không việc Tiểu Dương điều khiển xe khi say rượu sẽ rất phiền hà”.

Hình như không có chuyện gì quá lớn, nhưng toàn bộ thể xác và tinh thần Khương Hiểu Nhiên như bị dây thừng buộc chặt vào một chỗ, không thể thả lỏng mỗi một phút nào.

Thời gian chờ đợi, quả thực dày vò người. Mỗi một giây một phút trôi qua đều dài như cả thế kỷ.

Khương Hiểu Nhiên không biết bản thân mình làm sao có thể sống qua từng phút giây đó. Cô ngồi xuống một lúc, rồi lại đứng lên đi đi lại lại, không ngừng ngẩng đầu nhìn ánh đèn đỏ phòng cấp cứu mãi không thay đổi.

Tô Tuấn thấy dáng vẻ vô cùng lo lắng của cô, trong lòng thầm nghĩ, giờ thì ngồi sốt ruột chờ, nếu ngày hôm qua thuận lợi đăng ký kết hôn thì hôm nay làm sao mà xảy ra chuyện không hay ho thế này được.

Không biết qua bao lâu sau, cửa phòng cấp cứu đẩy ra, y tá đẩy xe cáng ra ngoài, Khương Hiểu Nhiên vội vàng chạy lên, tay giữ chặt thành xe, gọi nhỏ, “Tiểu Dương, Tiểu Dương”.

“Đừng gọi nữa, bệnh nhân được tiêm thuốc gây mê, bây giờ chưa thể tỉnh lại”. Y tá nói nhỏ.

Chờ khi nâng anh lên giường bệnh, Khương Hiểu Nhiên chuyển ngồi vào ghế dựa bên cạnh anh.

Trán Tiểu Dương quần đầy băng gạc, tay phải còn bó bột, khuôn mặt màu vàng xám xịt, không còn thần thái như ngày xưa.

Hàng lông mày dày đậm nhíu lại, môi bị trầy xước, khóe miệng còn có một vết máu, ở cằm cổ đều lưu lại vết máu đã khô. Nhìn theo vết máu, ánh mắt chuyển đến vết sẹo ở đó, tay không khỏi theo ánh mắt chạm nhẹ vào nó. Đầu ngón tay nhẹ nhàng đến gần, nhưng không dám gần thêm chút nữa, có nơi nào đó sâu trong lòng cô cảm thấy ghen ngào run rẩy.

Khương Hiểu Nhiên thu tay, lấy từ ngăn kéo một chiếc khăn bông, nhúng vào nước, khế lau miệng anh.

Lúc lâu sau cuối cùng Tiểu Dương cũng mở mắt.

“Anh tỉnh rồi”. Khương Hiểu Nhiên vui mừng nói.

Tiểu Dương dường như không nghe thấy lời cô hỏi, chỉ gật đầu với Tô Tuấn đang ngồi trên sofa đối diện.

“Ca, có chuyện gì vậy?”. Tô Tuấn đi đến trước giường.

“Cậu không cần gọi điện thoại cho cha mẹ tớ biết”.

Tô Tuấn cúi thấp đầu nghe cho rõ, “Chuyện lớn như vậy làm sao tớ dám không nói. Nhận được điện thoại của bệnh viện tớ đã gọi ngay rồi. Khoảng bốn, năm giờ sáng nay hai bác sẽ đến kịp đây”.

Tiểu Dương cười khổ, không nói thêm câu gì, tiếp tục nhắm hai mắt lại.

Khương Hiểu Nhiên bưng lên một chậu nước ấm, nhúng ướt khăn bông, vắt thật khô sau đó nhẹ nhàng lau chỗ cổ dính vết máu của anh.

Đột nhiên, khăn bông bị Tiểu Dương giật lấy, anh mở mắt ra, đáy mắt không hề gợn sóng nhìn Khương Hiểu Nhiên, “Em về đi, ở đây có Tô Tuấn là được rồi”.

Ngữ khí như vậy, thái độ như vậy, đây là lần đầu tiên Khương Hiểu Nhiên thấy, “Em là vị hôn thê của anh, để em chăm sóc anh mới hợp tình hợp lý chứ”.

“Vị hôn thê thì có thể đảm bảo những gì? Cùng lắm cũng chỉ là một danh xưng, em không biết trước kia anh cũng từng có vị hôn thê sao”. Giọng nói Tiểu Dương đều đều, bình thản.

Khương Hiểu Nhiên không hiểu vì sao từ lúc tỉnh lại đến giờ, thái độ của Tiểu Dương đối với cô thay đổi 180 độ như vậy, nhưng nghĩ đến lúc này anh đang là bệnh nhân, lòng cô cố nhẫn nhịn nỗi khó chịu, không nói thêm gì, chỉ ngồi trước giường bệnh quan sát anh.

Tiểu Dương thấy cô không đi, nhắm hai mắt lại nghỉ ngơi, không để ý đến cô.

Vừa khâu mấy mũi xong, đầu anh rất choáng váng, chóng mặt, và rất mệt mỏi, chẳng bao lâu sau anh vô thức chìm vào giấc ngủ say.

Cả đêm Khương Hiểu Nhiên trần trọc không ngủ, cố gắng ngồi thức để trông anh, nhưng cuối cùng không cầm cự được nằm gục xuống cạnh mép giường ngủ.

Tô Tuấn cũng đang nằm trên sofa gặp Chu Công rồi.

Ông Tiểu, bà Tiểu vừa đến đã nhìn thấy cảnh tượng như vậy. Hiểu Nhiên nghe bên tai mơ hồ vọng đến tiếng bước chân đi vào, mở mắt, vừa định đứng lên mới phát giác tay chân tê mỗi phát run, hoàn toàn không cử động được.

Cô xấu hổ nói, “Ba, mẹ, hai người đã đến”.

“Hiểu Nhiên à, cứ ngồi đi, không có gì đâu”. Ông Tiểu nhìn tình trạng khó xử của cô.

Bà Tiểu lạnh nhạt liếc qua cô, nhìn lên sofa nói với Tô Tuấn, “Tô Tuấn, cháu cũng mệt mỗi cả đêm rồi, về nhà nghỉ ngơi đi”.

Tiểu Dương cũng tỉnh, “Ba mẹ, con không có việc gì. Ngày mai ba mẹ về luôn đi”.

“Người bị thế này mà bảo không có việc gì thì thế nào mới nói là có việc hả?”. Bà Tiểu cao giọng, “Mẹ không biết con gặp phải vận xấu gì nữa, lần trước bị hất axit vào người, lần này lại bị tai nạn xe, sao từ khi về thành phố B những chuyện không hay ho liên tiếp xảy ra như vậy chứ”.

“Đứa nhỏ còn đang bệnh, bà nói những chuyện này làm gì”. Ngờ ngợ ông Tiểu không hài lòng.

Lúc này, bác sĩ điều trị dẫn theo một vài bác sĩ thực tập và y tá đến kiểm tra phòng.

“Trong phòng bệnh không được gây ồn ào, bệnh nhân cần môi trường thật yên tĩnh để dưỡng bệnh”. Bác sĩ cau mày.

Ông đi đến trước giường bệnh, giọng nói chậm rãi, “Đầu cậu còn đau không?”.

“Ổn rồi, nhưng vẫn thấy hơi chóng mặt”. Tiểu Dương trả lời.

“Ừm. Đây là ảnh hưởng do não bị chấn động, cậu phải chú ý nghỉ ngơi, nên ăn đồ ăn nhẹ thôi”.

Khương Hiểu Nhiên vội vàng đứng bật dậy, “Bác sĩ, não bị chấn động có để lại di chứng gì không?”.

“Xem mức độ thì cậu ấy thuộc loại trung bình, chăm sóc tốt hẳn sẽ không ảnh hưởng lớn”.

Bác sĩ đi rồi, bà Tiểu đau lòng đi lên phía trước vuốt má Tiểu Dương, “Con bảo không có gì nghiêm trọng, vậy sao lại ảnh hưởng đến não bộ thế này. Lần trước còn để lại vết sẹo lớn ở cổ, lần này không biết để lại bao nhiêu vết sẹo trên trán đây”.

“Không sao đâu mà, con trai mẹ rất khỏe mạnh, qua vài ba hôm nữa là ổn thôi. Mà đàn ông có vài vết sẹo trông càng nam tính, càng hấp dẫn hơn đây”. Tiểu Dương cười an ủi mẹ.

Khương Hiểu Nhiên thấy mình đứng đó, không có người quan tâm đến ý, trong lòng cảm thấy không được tự nhiên.

“Hiểu Nhiên, con cũng về đi, đã thức trông cả đêm rồi, về nhà nghỉ ngơi cho khỏe”. Ông Tiểu nói với cô.

Khương Hiểu Nhiên nhìn Tiểu Dương, “Em về trước, giữa trưa đến đưa cơm cho anh”.

“Không cần, bệnh viện có căn tin, em không cần mang đến đâu”. Lời nói Tiểu Dương không thể hiện cảm xúc gì.

Trên đường về nhà, trong lòng Khương Hiểu Nhiên cảm thấy buồn chán khó chịu, cô chưa bao giờ thấy Tiểu Dương như vậy cả. Ngờ ngợ lãnh đạm, ánh mắt lạnh băng, dường như muốn đưa cô cách xa cả ngàn dặm. Những hành động thân mật, lời nói dịu dàng, ánh mắt trìu mến, trong phút chốc đã biến mất không còn dấu vết. Gần nửa ngày hôm qua rốt cuộc đã xảy ra chuyện gì, sao anh lại thay đổi như vậy, chẳng lẽ do ảnh hưởng của việc não bị chấn động?

Cố gắng giải mã bài toán khó khăn này, suốt quãng đường đi Khương Hiểu Nhiên suy nghĩ đủ loại đáp án nhưng vẫn không đưa ra điều chính xác nhất.

Trở về nhà, Khương Hiểu Nhiên nằm gục trên giường, rõ ràng thể xác và tinh thần rất mệt mỏi, mắt nhắm lại nhưng đầu óc lại không thể đi vào giấc ngủ.

Mẹ ở nhà đã làm xong cơm trưa, nấu một nồi canh cá với đậu, đựng trong chiếc phích nhỏ, bảo cô mang đến bệnh viên cho anh.

Cửa phòng bệnh khép hờ cô vừa định đẩy cửa vào, chợt nghe thấy một tiếng nói vọng ra, “Tiểu Dương à, sáng hôm qua con mới đi đăng ký, buổi tối đã gặp chuyện không may. Điều đó cho thấy rõ ràng hai đứa không hợp nhau đâu”.

“Mẹ, hôm qua chúng con không đi đăng ký”.

“Mẹ không phải nghĩ quá nhiều chuyện của các con, nhưng lúc này mẹ rất hy vọng con nên cẩn thận suy nghĩ lại. Từ ngày gặp con bé đó, con chẳng gặp được chuyện gì thuận lợi, con nên ngẫm lại xem mẹ nói có đúng không”.

Tiểu Dương im lặng hồi lâu, “Mẹ, chúng con tạm thời sẽ không đi đăng ký. Thiệp cưới không cần gửi mời mọi người đâu”.

“A di đà phật, cuối cùng con cũng thông suốt”.

Chiếc phích nhỏ trong tay Khương Hiểu Nhiên rơi phịch xuống đất, ông Tiểu từ đầu hành lang kia đi tới, thấy cô đứng ở cửa ngăn người, vội nói, “Sao con không vào đi?”.

Cửa từ bên trong mở ra, bà Tiểu khinh miệt nhìn cô, “Sao ban ngày ban mặt mà ở bên ngoài nghe lén thế, thói quen rất xấu”.

“Bà xã, bà nói linh tinh gì vậy”. Ông Tiểu trừng mắt nhìn bà.

Khương Hiểu Nhiên đứng ở cửa, tiến thoái lưỡng nan không biết đã tìm động lực ở đâu để dẫn cô đến trước giường bệnh Tiểu Dương.

Cô cầm chiếc phích vừa nhặt dưới đất lên, nói với Tiểu Dương, “Vốn muốn đưa cho anh canh cá mẹ nấu, kết quả lại bị đổ hết rồi. Em đúng là ngốc, chuyện gì cũng không làm tốt”.

Tiểu Dương thấy vẻ mặt trắng bệch của cô, ánh mắt nhìn sang nơi khác, “Đúng vậy, không phải nói em đừng mang đến sao, có mang đến rồi anh cũng không thể uống được”.

Ông Tiểu kéo bà Tiểu ra khỏi phòng bệnh, đóng cửa lại.

“Tiểu Dương, rốt cuộc đã xảy ra chuyện gì vậy, vì sao anh lại đối xử với em như thế?”. Lời nói ghen cả ngày trời cuối cùng Khương Hiểu Nhiên cũng không nhận được bất hồi, ánh mắt phấp phỏ.

Tiểu Dương vẫn nhìn nơi khác, “Hiểu Nhiên, anh chỉ cảm thấy mình đã có quyết định rất vội vàng, dù sao kết hôn cũng là đại sự cả đời, vẫn nên cẩn thận suy nghĩ là tốt nhất”.

Dường như không tin vào điều tai mình vừa nghe được, Khương Hiểu Nhiên ngồi xổm xuống đất, tay kéo bàn tay không bị thương của anh, “Tiểu Dương, không phải anh nói tuổi chúng ta đã không còn trẻ, không còn bao nhiêu thời gian để lãng phí nữa. Không phải anh nói chúng ta phải sinh thêm một đứa con nữa, để cho anh được chứng kiến sự trưởng thành của nó sao? Chẳng lẽ những lời nói này không còn ý nghĩa gì nữa sao?”.

“Hiểu Nhiên, con người có thể thay đổi, kế hoạch mãi mãi cũng không cản nổi sự thay đổi”.

“Nhưng ngày hôm qua chúng ta còn muốn đi đăng ký. Em không tin, nhất định là anh gạt em”. Khương Hiểu Nhiên không biết thế nào cảm thấy rất oan ức, nước mắt không ngừng lăn xuống, tí tách rơi xuống cánh tay Tiểu Dương.

Tiểu Dương gạt bàn tay cô ra, “Hiểu Nhiên, anh cũng hy vọng bản thân mình đang gạt em, đáng tiếc không phải vậy”.

Con người tuyệt tình, không chịu thỏa hiệp đang ở trước mắt cô dường như là một Tiểu Dương hoàn toàn khác, Khương Hiểu Nhiên chưa hề gặp qua con người anh lúc này.

Cho tới bây giờ, cô vẫn nghĩ chỉ cần cô nói nhẹ nhàng, mềm mại một chút anh sẽ lập tức đầu hàng. Khương Hiểu Nhiên trầm nghĩ, cô quyết không thể lùi bước như vậy.

Cô đưa tay lau khô những giọt nước mắt trên gò má, “Tiểu Dương, anh hãy nhìn thẳng vào mắt em vào nói cho em biết, rốt cuộc trong lòng anh đang nghĩ gì vậy?”

Cuối cùng Tiểu Dương cũng quay đầu nhìn cô, ánh mắt rất bình tĩnh, ngữ khí rất bình thản, “Hiểu Nhiên, anh yêu em, cho tới bây giờ chưa hề thay đổi, ngay cả năm xưa ly hôn với em, tình cảm vẫn còn tồn tại chưa hề mất đi. Sau khi gặp lại em, tình cảm chôn vùi tận đáy lòng chợt bùng lại. Hủy hôn ước, anh muốn bắt đầu lại lần nữa với em, chuyện đó không phải là điều nhất thời xúc động của anh. Lúc ấy anh đã suy nghĩ rất kỹ, dù sao hai người đã xa cách nhiều năm, lại được gặp nhau lần nữa, hợp hay không hợp rất khó mà nói. Nhưng anh muốn đánh cược một lần, đánh cược anh yêu em và em cũng giống anh, yêu anh. Đánh cược muốn được ở bên em và em cũng giống anh, muốn được ở bên anh. Anh không còn đường lui, anh luôn nói với chính mình, chỉ cho phép thắng chứ quyết không thể thua. Dù sao cũng đã hơn ba mươi tuổi, không còn nhiều thời gian để lãng phí nữa.

Thời khắc em đồng ý nhận lời cầu hôn của anh, anh đã vui mừng tự nói với bản thân mình, Tiểu Dương, may xem đây, chỉ cần có quyết tâm, ông trời nhất định sẽ dang tay cứu giúp. Anh thật sự cho rằng mình đã thắng. Nhưng sau đó thì sao? Lần trước thấy em và Cố Thiên Nhân cùng nhau trở về từ thành phố S, tìm anh không chỉ đau mà còn rất thất vọng. Vì sao đã đồng ý kết hôn với anh, nhưng trong lòng em lại không thể bỏ được anh ta? Em nói chỉ là cuộc gặp mặt ngẫu nhiên, nhưng trên đời này liệu có nhiều thứ ngẫu nhiên như vậy không? Cứ cho là em vô tâm, nhưng tuyệt đối anh ta có tâm.

Nhưng phải, anh đã không có đường lui, nếu lựa chọn ở bên em, vậy mặc kệ em làm gì anh đều lựa chọn tha thứ. Anh nói với bản thân mình, em là người vô tâm, dù cho Cố Thiên Nhân có nghĩ thế nào, nhưng người mà em lựa chọn là anh, người mà em muốn kết hôn là anh, vậy là đủ rồi.

Nếu không phải ngày hôm qua, em vì anh ta mà lừa gạt anh, có lẽ anh vẫn sẽ còn đắm chìm vào những lời nói dối tự thêu dệt của bản thân mình, người Khương Hiểu Nhiên yêu là tôi, cả đời này Khương Hiểu Nhiên sẽ là vợ của tôi. Mọi người thường nói tam sinh tam thế, anh cũng không muốn nhiều, chỉ cần cả đời là đủ rồi. Nhưng đã có thể có được cả đời này, bây giờ anh lại không còn niềm tin nữa. Nếu nhất định sẽ mất đi, không bằng chưa bao giờ nắm bắt được. Ít nhất như vậy tìm anh sẽ không đau.

Anh không muốn lặp lại tâm trạng như thế khi ngồi trong quán bar ngày hôm qua, nghĩ đến em và người khác ở cạnh nhau, nghĩ đến em cười với người đàn ông khác, anh thật sự không chịu nổi.

Hiểu Nhiên, anh không phải là người kiên cường như trong tưởng tượng của em, tha thứ cho anh đã làm một kẻ đào ngũ!”

Khương Hiểu Nhiên vừa ngừng khóc, nghe được những lời anh nói nước mắt lại trào dâng, rơi xuống đậu trên cổ tay Tiểu Dương.

Tiểu Dương cố đè nén ý nghĩ muốn lau đi những giọt nước mắt đang lặng lẽ rơi từ khóe mắt cô, nhắm mắt lại.

Anh quá mệt mỏi cho tình yêu này rồi, ai nói, không nên giữ lại hãy cho thật nhiều, bất kể tình yêu có được báo đáp hay không chỉ cần được yêu một người, đó là cảm giác hạnh phúc nhất. Ít nhất Tiểu Dương anh không làm được. Anh yêu một người, hy vọng có thể được báo đáp như vậy, có lẽ không cần được cân bằng, nhưng ít nhất cũng không thể giống như cầu bập bênh, một bên ột bên thấp.

Khương Hiểu Nhiên cố nín khóc, nghẹn ngào nói, “Tiểu Dương, chẳng lẽ anh muốn hủy bỏ hôn ước?”

Nhưng Tiểu Dương đã ngủ say, không trả lời vấn đề này cho cô.

Khương Hiểu Nhiên không biết mình đã đi thế nào ra khỏi phòng bệnh, đầu óc hoàn toàn trống rỗng, người cứ máy móc đi về phía trước, nhìn không rõ ai, cũng không nghe rõ tiếng người nói.

“Hiểu Nhiên”. Ông Tiểu gọi cô.

Tai cô có tiếng ong ong, hình như có muỗi bay qua, vẫn ngây ngốc đi về phía trước.

“Đứa nhỏ này, sao vậy nhỉ?”. Vẽ mặt ông Tiểu nghi hoặc.

“Hừ, đúng là không có gia giáo”. Bà Tiểu khinh thường nói.

Chờ đến cửa lớn bệnh viện, cô mới cảm giác hai chân mềm nhũn không thể đi tiếp, tay bám vào vách tường cạnh cửa, cơ thể yếu ớt dựa vào. Thì ra sáng sớm đến giữa trưa lúc này cô chưa ăn gì. Khi ra khỏi nhà mẹ có gọi cô vào ăn cơm, nhưng cô gấp gấp muốn đi nhanh, nói đưa canh cho anh xong sẽ lập tức về nhà ăn.

Quả nhiên là người ăn cơm mới được khỏe mạnh, đầu bắt đầu thấy trời đất xoay chuyển, cảnh vật trước mắt mờ ảo quay cuồng, dường như đang nhảy waltz, càng lúc càng quay nhanh, quay nhanh đến mức chóng cả mặt, cuối cùng Khương Hiểu Nhiên không đứng vững được nữa, trượt dọc theo vách tường, ngất lịm xuống đất.

“Có người ngất xỉu rồi”. Bên cạnh người đi qua kêu lên sợ hãi.

Khi Khương Hiểu Nhiên nằm trên giường bệnh tỉnh lại, bên cạnh không có một bóng người, y tá tiêm lấy ít máu, “Cơ thể cô không khỏe, bệnh viện đã thông báo cho người nhà, phải lấy máu để làm xét nghiệm kiểm tra”.

Lúc bà Khương chạy đến bệnh viện thấy tay Khương Hiểu Nhiên bị châm đầy vết kim tiêm, ánh mắt hồng đỏ, “Rốt cuộc đã tạo nên nghiệp chướng gì đây, Tiểu Dương mới bị tai nạn con đã lập tức phải nằm viện thế này”.

Y tá đứng bên cạnh vội nói, “Bác à, bác đừng nói lung tung, con gái bác đang mang thai, cô ấy thiếu dinh dưỡng nên mới bị ngất. Cơ thể cô ấy không khỏe, lại có bệnh hay chóng mặt, cần phải chú ý nhiều hơn!”.

“Mang thai?”. Bà Khương chưa kịp phải ứng, một lúc lâu sau mới nói, “Tiểu Dương có biết không?”.

“Mẹ, anh ấy đang dưỡng bệnh, tối nay có thời gian con sẽ nói”. Khương Hiểu Nhiên nói.

“Như vậy sao được, đây là chuyện vui mà, phải nói ngay với nó”. Bà Khương không đợi cô nói, chạy nhanh đi tìm phòng bệnh Tiểu Dương.

Phòng bệnh Tiểu Dương rất náo nhiệt, cha mẹ, Tô Tuấn, đại diện cho nhân viên công ty đều đến đây cả.

Bà Khương thấy nhiều người ở đây vậy thật khó nói, chỉ đứng ở một bên.

Mọi người ào ào chào tạm biệt, chờ khi phòng bệnh chỉ còn lại ba người nhà họ Tiểu, bà mới mở miệng, “Tiểu Dương à, Hiểu Nhiên cũng nằm ở bệnh viện này”.

“Bệnh gì vậy?”. Sắc mặt Tiểu Dương thoáng chốc đã tái nhợt.

“Nó mang thai”.

“Mang thai?”. Hai ông bà Tiểu cùng đồng thanh nói, sắc mặt tràn đầy ngạc nhiên và vui mừng.

Về mặt Tiểu Dương rất phức tạp, chính xác mà nói, anh đang rất mâu thuẫn.

“Bà thông gia, chờ khi Tiểu Dương khỏe lại sẽ nhanh chóng cử hành hôn lễ”. Ông Tiểu vui mừng rạo rực nói.

“Nhất định rồi”. Bà Khương bảo đảm.

Tiểu Dương há mồm muốn nói gì đó, nhưng lại thủy chung không lên tiếng.

Chờ khi bà KHương đi rồi, anh mới nói với ba, “Ba à, hôn sự của con và Hiểu Nhiên không cần vội vàng. Con còn phải suy nghĩ đã”.

“Còn suy nghĩ cái gì nữa, định suy nghĩ đến khi đứa trẻ sinh ra à”. Ông Tiểu khiển trách anh.

Bà Tiểu thở dài một hơi, “Tiểu Dương, kiếp trước nhất định con thiếu nợ nó, vì thế mới để lại kiếp này trả lại”.

Bà Khương đi rồi, một mình Khương Hiểu Nhiên lặng lẽ trầm tư. Đứa bé đã hơn hai tháng rồi, đều do bản thân cô sợ ý, trước kia kỳ kinh nguyệt cũng thường xuyên một hai tháng mới đến, gần đây lại bận rộn nhiều việc nên cô mới không phát hiện.

Cuộc nói chuyện trong phòng bệnh của Tiểu Dương vẫn còn quanh quẩn bên tai cô. Xem ra, chẳng qua anh đang lo lắng về cô, cũng vì không đủ tin tưởng đối với cô. Từ mười chín tuổi đến ba mươi bốn tuổi vắn vẹn mười lăm năm, cô Khương Hiểu Nhiên ngoài Tiểu Dương anh ra thì không có một người đàn ông nào khác, anh dựa vào cái gì lại không tin tưởng cô chứ? Nếu thay lòng cô đã sớm thay lòng rồi, lại còn có thể đợi khi tái hôn với anh mới thay lòng đổi dạ sao?

Không được, cô phải nói rõ ràng với anh.

Nghĩ vậy cô xỏ dép, vội vã chạy đến phòng bệnh Tiểu Dương. Trần đầy lời nói trong lòng hận không thể lập tức nói hết cho anh biết. Đi vào thật ngoài ý muốn, chỉ có một mình anh nằm đó.

“Tiểu Dương”. Khương Hiểu Nhiên đi đến trước mặt anh, gọi tên anh rồi lại không nói thêm gì.

Tiểu Dương tựa vào đầu giường, nhìn cô, cứ nhìn như vậy, dường như rất chuyên chú, nhưng lại cảm thấy không để ý chút nào.

Ánh mắt Khương Hiểu Nhiên mạnh mẽ nhìn thẳng anh, lời muốn nói đã để trong lòng rất lâu, rất nóng lòng muốn tuôn hết ra, nhưng tim lại đập rất nhanh, dường như đã nhảy lên tận cổ họng khiến lời nói của cô rất khó khăn bật ra, cuối cùng cô hắng giọng, “Tiểu Dương, chuyện kết hôn là do anh nói, bây giờ lại hủy bỏ. Dựa vào cái gì anh nói muốn kết thì kết, anh nói hủy thì hủy hả? Em không đồng ý. Bởi vì em coi chuyện kết hôn là sự kiện rất nghiêm túc, em đã đồng ý rồi, đó là chuyện cả đời, em không muốn tái phạm sai lầm hồi còn trẻ. Anh nói, anh lo lắng tâm tình em sẽ lay động, sợ sau này sẽ mất em. Cái này đúng là lấy cớ.

Em và Cố Thiên Nhân quen nhau không phải là chuyện ngày một ngày hai, em quen anh ấy đã tám năm rồi. Nếu em muốn ở bên anh ấy, em đã sớm quyết định, liệu em có đợi đến khi kết hôn với anh mới cùng anh ấy dây dưa không rõ ràng vậy không? Sở dĩ hôm đó em thất hẹn bởi vì trước kia em đã đồng ý làm cho anh ấy ba việc, hôm đó chính là ngày hoàn thành việc cuối cùng. Sau này em có thể thanh thản ổn định là vợ của anh. Có lẽ nói dối anh là em không đúng. Nhưng em cũng chỉ lo lắng sợ anh lại hiểu lầm, vì thế nên mới nói dối. Nếu bởi vì chuyện này mà anh hủy bỏ hôn ước, em quyết không đồng ý”.

Tiểu Dương nhìn cô không nói gì nhưng trong mắt vẻ lạnh lùng rõ ràng đã biến mất vài phần.

Khương Hiểu Nhiên ngồi xuống mép giường, tay nắm chặt bàn tay Tiểu Dương, dịu dàng nói, “Tiểu Dương, em nhớ rõ anh đã nói, cả đời này anh sẽ đối tốt với em, không bao giờ rời bỏ. Nếu không có cuộc hôn nhân bảo hộ, những lời này của anh không phải chỉ là nói suông hay sao? Tiểu Dương, em muốn lấy anh, mặc kệ anh có đồng ý hay không, cả đời này em đã định là người của anh rồi.

Nếu anh còn do dự, em sẽ cho anh ba giây suy nghĩ”.

“Ba giây?”.

“Phải. Không phải anh nói chúng ta không còn nhiều thời gian sao? Mà thực tế anh không cần thời gian để suy nghĩ đâu, em giúp anh quyết định là được rồi.

Tiểu Dương dương dương tự đắc nhướn mắt, “Em rất muốn kết hôn với anh?”.

“Em chỉ muốn kết hôn với anh”. Ngữ khí Khương Hiểu Nhiên rất nghiêm túc.

“Vậy trước kia em đồng ý làm cho Cố Thiên Nhân ba việc, bây giờ em phải đồng ý anh ba việc, anh mới có thể lấy em”.

“Được, anh nói đi”.

“Thứ nhất, anh không thích em mở cửa hàng ở siêu thị của Cố Thiên Nhân, nếu anh lấy em, vậy anh sẽ chăm sóc thật tốt cho em. Sau khi kết hôn em ở nhà thì ở nhà, em muốn ra ngoài làm việc đều có thể, tóm lại không thể làm việc liên quan đến anh ta”.

“Được, em đồng ý với anh”.

“Thứ hai, anh rất muốn nghe em nói ba từ, là ba từ anh thường xuyên nói, nhưng chưa bao giờ nghe thấy em nói”.

Khương Hiểu Nhiên nhú mày, “Lấy em nhé!”.

Tiểu Dương nhin cười, “Không đúng”.

Khương Hiểu Nhiên cẩn thận suy nghĩ, nhẹ giọng nói, “Em yêu anh”.

“Không nghe thấy gì cả”.

“Khương Hiểu Nhiên yêu Tiểu Dương”. Cô hét thật to, nói vô cùng rõ ràng cho anh nghe thấy.

Tim Tiểu Dương bỗng dừng chậm lại một nhịp, “Còn việc cuối cùng, trước kia em đã đồng ý sinh cho anh một đội bóng rổ, hy vọng em không nuốt lời”.

“Nhưng em đã ba mươi bốn tuổi rồi, giờ lại sinh vài đứa nữa không phải sẽ đến bốn mươi tuổi sao?”. Về mặt Khương Hiểu Nhiên lộ vẻ khó xử.

“Lâm Thanh Hà chẳng phải bốn mươi tuổi mới sinh con sao?”. Tiểu Dương cười, “Thật sự không được rồi, thôi đổi thành nửa đội bóng rổ đi”.

“Này nhớ, anh chọc ghẹo em!”. Khương Hiểu Nhiên véo vào tay anh.

“Au ui, mưt sát chổng này!!”.

Trong phòng bệnh vang lên tiếng nói cười vui vẻ, hai ông bà Tiểu đứng ở cửa nhìn nhau cười.

Khương Hiểu Nhiên và Tiểu Dương sau này sẽ thế nào?

Có lẽ một ngày nào đó ở trên đường, bạn sẽ gặp bọn họ, đi lướt qua bên bạn, lúc đó bạn sẽ thấy, đó có lẽ là một gia đình năm người, xuất hiện giữa dòng người tấp nập, sau đó biến mất.

—————The End—————

Lời tác giả:

Truyện đến đây đã kết thúc. Đây là bộ truyện dài đầu tiên của tôi, cảm ơn các bạn đã luôn ủng hộ trong cả chặng đường. Không có sự động viên của các bạn, tôi nghĩ tôi nhất định sẽ không kiên trì đến cùng. Tháng Chín tôi sẽ mở một cái hồ mới, nữ chính là con gái Cố Thiên Nhân, nam chính vẫn chưa quyết định. Về việc các bạn quan tâm đến Lưu Tô, Cố, tôi nghĩ ở bộ truyện mới sẽ cho họ có cơ hội. Có hứng thú mời các bạn xem một số truyện mới của bạn bè được cất trong chuyên mục của tôi, đến lúc đó có thể biết được thể giới tiểu thuyết tiến bộ như thế nào. Cảm ơn mọi người đã luôn ở bên tôi, ôm tất cả!

Hề Nhạc

Ngoại truyện

Lưu Tô câu chuyện còn đang dang dở.

Đoạn ngắn một

Tô Trung vẫn không rõ vì sao cha mẹ người khác đều ở cùng nhau, nhưng cha mẹ cậu lại ‘sát vách mà sống’.

Khi còn ở nhà trẻ, mẹ đưa cậu đến sống trong một khu nhà dân cư kiểu cũ, còn ba mua ngay một căn phòng ở ngay bên cạnh. Sáng sớm mỗi ngày mẹ đưa cậu đến nhà trẻ, ba sẽ ở dưới nhà chờ mẹ con cậu xuống.

Hồi đầu mẹ cũng không lên xe, chỉ dắt tay cậu đi bộ, ba liền lái xe chậm rãi bên cạnh. Nhiều lần sau đó mẹ thỉnh thoảng cũng ngồi xe của ông. Đợi cho đến khi cậu học tiểu học, về cơ bản đều là ba đưa cậu đi.

Sau đó, mẹ mở một công ty nhỏ, buôn bán cũng có ít lãi, mẹ đổi mua một căn hộ lớn hơn thông qua công ty bất động sản, ba cũng mua một căn hộ ngay đối diện. Khi đó, ba đã bắt đầu xuất hiện nhiều trong nhà cậu, thái độ mẹ đối với ông đã tốt hơn trước kia nhiều, ba người cũng thường xuyên ăn cơm tối. Ba hỏi cậu về tình hình học hành, nếu acậu làm bài kiểm tra tốt, ông hỏi cậu muốn mua gì ông sẽ thưởng, nhớ hai năm trước ông đã mua cho cậu một chiếc kèn saxophone, bởi vì cậu thấy bạn bè đi học nên cũng muốn học theo. Mẹ không hề muốn cậu theo học lĩnh vực này, nhưng may có ba luôn đứng một phe với cậu.

Mỗi lần ăn cơm xong ba đều nắn nã không chịu rời đi, cho đến khi cậu ngủ ông vẫn còn ở trong nhà.

Có hôm ban đêm, cậu buồn đi vệ sinh, chờ khi đi tiểu tiện xong, ngang qua phòng mẹ nghe thấy bên trong có tiếng thì thâm đối thoại. Cửa vẫn khép hờ, cậu tò mò dựa vào cạnh cửa, hé mắt nhìn qua khe hở chỉ thấy ba đang ôm mẹ, nhưng mẹ dường như không chịu, luôn huých cùi chỏ vào người ông. Lúc ấy Tô Trung đã muốn xông vào để bảo vệ mẹ.

Nhưng khi đó ba lại nói.

“Sảng Sảng, anh đã đợi em bảy năm rồi, Trung Trung cũng đã bảy tuổi rồi, em không cần phải tra tấn anh lâu như vậy”.

“Tôi cũng không bắt anh phải chờ, việc gì mà anh phải khổ sở như vậy”.

“Anh không bao giờ thấy khổ vì yêu em cả, anh lúc nào cũng chờ em”. Nói xong ba giống như mấy người trên Tivi, cắn vào miệng mẹ.

Mẹ có vẻ không thấy vui, cố sức đẩy ông ra, nhưng ba rất khỏe, mạnh mẽ ôm chặt mẹ, từ từ mẹ không còn chống cự nữa, còn phát ra tiếng ưm ưm. Chẳng lẽ mẹ đang khóc, cuối cùng cậu không nhịn được nữa, đẩy cửa nhảy vọt vào, tay chống bên hông, “Ba, ba không được bắt nạt mẹ”.

Quần áo mẹ lộn xộn, tóc tai bình thường búi đuôi ngựa gọn gàng cũng bị xổ tung ra, vùng da thịt trước ngực đều lộ hẳn ra ngoài, dường như còn có dấu răng ở đó.

Ba buông mẹ ra, hung dữ trừng mắt nhìn cậu, “Đồ ranh con, bị mộng du à, không đi ngủ đi còn đến đây càn quấy gây sự gì hả?!”.

Sau đó, ba dắt cậu về phòng cho cậu đi ngủ, sau đó ... mọi chuyện thế nào cậu đều không biết.

Sau khi lớn lên mới hiểu được suýt chút nữa cậu đã phá hủy kế hoạch tạo người của ba.

***

Đoạn ngắn hai

Mai là ngày kỉ niệm sinh nhật lần thứ năm mươi của Lưu Sảng, buổi tối cô ngồi trước gương nhìn ngắm, sao trên mặt mình càng ngày càng nhiều nếp nhăn vậy, tóc mai vương trên trán còn điểm vài sợi tóc bạc. Nhịn không được cô cố hết sức giật ra, tóc bạc rơi nhiều xuống nhưng trong đó tóc đen cũng rụng không ít.

Tức giận nhìn vào gương, sao mình già nhanh thế này? Tô Tuấn cũng hơn năm mươi tuổi mà nhìn chẳng thay đổi nhiều lắm. Nam nữ quả thực rất bất bình đẳng, bất luận là địa vị xã hội hay là ngoại hình. Ông trời quá tàn nhẫn với phụ nữ rồi!!!

Tô Tuấn đi vào phòng thấy vẻ mặt buồn bực của Lưu Sảng.

Anh vịn tay lên vai cô, “Sao vậy, hôm nay có ai chọc giận em không vui à?”.

“Đi đi, đi đi, tráng sang một bên đi”. Lưu Sảng tức giận nói.

Tô Tuấn liếc nhìn đám tóc vương vãi trên bàn trang điểm, trong lòng đã hiểu rõ vài phần, “Bà xã à, không có gì đâu, đầu anh cũng có đầy tóc bạc nè”.

Liếc Tô Tuấn qua gương, trên mặt anh mịn màng không có nếp nhăn, ánh mắt không khác gì thời còn trẻ, có khác chỉ là thêm vẻ lịch lãm và thâm trầm hơn, cái mũi thẳng cao vẫn giống như năm nào, còn trông gọn hơn chút.

Cái gọi là đầy tóc bạc ấy không biết giấu ở nơi nào chứ, không cần thận bới tìm thật đúng là tìm không ra.

“Được, vậy sao hai chúng ta mà ra khỏi nhà, ai cũng nói em lớn tuổi hơn anh. Lần trước đi chợ mua thức ăn, bà bán đậu ấy còn nói anh là em trai em. Em nói là chồng thì người ta còn tưởng em lừa họ. Sau này em không sẽ không dám cùng anh ra ngoài nữa, qua vài năm nữa xem, em có mà thành dì anh rồi”.

Lưu Sảng nói xong, tức giận đứng dậy, kéo chăn chui vào ngủ.

Trong lòng Tô Tuấn biết cô đang trong thời kỳ tiền mãn kinh, gần hai năm nay thường cáu gắt vô cớ. Chỉ một việc rất nhỏ nhưng có thể làm cô bận tâm cả ngày. Phụ nữ thời kì tiền mãn kinh phải chú ý thật tốt, vạn nhất gặp bất kỳ rắc rối gì, nhất định sẽ ảnh hưởng đến vài chục năm về sau.

Nghĩ vậy Tô Tuấn cũng chui vào trong chăn, từ sau ôm lấy thắt lưng Lưu Sảng.

“Bà xã à, anh phát hiện ra cạnh nhà mình có vài người không khác tuổi em là mấy mà thoát nhìn đã thấy già hơn em nhiều. Em mà đi trên đường người ta nhìn vào thấy cùng lắm chỉ ba mươi mấy thôi”.

Lưu Sảng vừa nghe, trầm nghĩ, gạt nười mà, cạnh nhà kia có Vương phu nhân, mỗi ngày trang điểm cứ như yêu tinh, tuổi còn lớn hơn cô mười mấy tuổi, mà cứ thích đắp phấn lên mặt trắng bệch giống như geisha Nhật Bản ấy, môi thì tô đỏ đậm như máu. Lại còn cổ tình vây lấy đám đàn ông, mỗi lần ở đầu khu mà nhìn thấy bà ta là y như rằng bên người vây đầy mấy ông già, rất náo nhiệt.

Bình thường cô để mặt mộc, chỉ trong vài trường hợp trọng đại mới trang điểm một chút, rõ ràng cô đã không còn trẻ, không còn sức sống nữa rồi.

“Hừ, nói dễ nghe nhỉ. Anh cũng đừng an ủi em, chỉ cần ra ngoài không liếc nhìn hồ ly tinh là tốt rồi”.

Miệng Tô Tuấn gán lên tai cô thì thầm, “Bà xã à, đã nhiều năm như vậy rồi sao em còn nghi ngờ vậy chứ? Em nói xem, hiện giờ ngoài em ra, anh có nơi nào chạm vào người phụ nữ khác không?”.

“Nhìn cũng không được”.

“Bà xã à, trong mắt anh ngoài em ra thì không có bất kỳ người phụ nữ nào khác”. Tô Tuấn nói xong, tay liền thuôn vào trong áo ngủ cô.

“Buồn lắm, anh đừng đùa nữa”. Lưu Sảng vặn vẹo cơ thể.

“Bà xã à, muốn trẻ lại thì phải thường xuyên vận động mới được. Em không biết theo căn cứ điều tra của khoa học, vợ chồng làm vận động nhiều sẽ có lợi cho cơ thể và tinh thần được khỏe mạnh”.

Nói xong, áo ngủ bị anh từ từ cởi ra, kéo ra sau rồi xuống bên hông.

Toàn bộ phía sau lưng của Lưu Sảng đều lộ ra trước mặt anh, làn da vẫn còn trắng mịn, không được căng như trước nhưng đầy dờn hơn nhiều. Tô Tuấn cũng tự mình cởi quần áo, cơ thể không còn mảnh vải kẻ sá bên cô.

“Làm gì vậy, sao suốt ngày anh chỉ nghĩ đến việc này thế”. Lưu Sảng thực sự không hiểu, từ sau năm mà hai người hợp lại, về lĩnh vực này Tô Tuấn yêu cầu càng ngày càng nhiều. Không phải nói đàn ông quá ba mươi tuổi bắt đầu phong độ xuống dốc chứ? Sao anh hoàn toàn ngược lại vậy? Càng ngày càng quyết liệt hơn đấy.

“Thế này không phải đã chứng minh cả thể xác và tinh thần anh chỉ có duy nhất một người phụ nữ là em sao, chẳng lẽ em lại muốn anh ra ngoài giải quyết nhu cầu?”. Tô Tuấn vừa nói vừa trườn lên người cô, môi mân mê từng nơi trên da thịt cô.

Lưu Sảng thoáng giây dựa một chút rồi cũng cuốn theo anh.

Phía dưới có thứ gì đó ẩm ướt trơn bóng bôi vào, tay Tô Tuấn còn đặt trong đó.

Lưu Sảng hỏn hỏn hỏi, “Anh làm gì vậy? Anh định làm loạn não loạn gì thế?”.

Tô Tuấn chôn vùi trước ngực cô, “Bà xã à, em đúng là quá ngây thơ, đến cả dầu bôi trơn cũng không biết”.

Nói xong, liền mạnh mẽ đi vào, cảm giác rất khác với lúc trước, không có gì khô ráp vướng víu, đau hơn, rất trơn tru.

Lưu Sảng trầm nghĩ, quý háo sắc, cái gì cũng nói được. Nhưng không đợi cô kịp nghĩ nhiều, liền cùng theo anh đạt tới đỉnh khoái cảm.

Sau đó Lưu Sảng mơ mơ màng màng chìm vào giấc ngủ, ngày mai cô đã năm mươi tuổi rồi, thật là nhanh!

***

Đoạn ngắn ba

Khi Tô Trung học cao trung có thích một cô gái. Cô gái ấy có mái tóc ngắn, đôi mắt đen láy luôn chuyển động linh hoạt, đáng vẻ luôn tỏa ra ánh hào quang rực rỡ.

Tô Trung là ai chứ? Đừng thấy anh không có tiếng mà cũng học đòi chuyện yêu đương, khi bắt đầu học sơ trung đã không biết bao cô gái đưa thư tình cho anh rồi đấy.

Tên nhóc này thừa hưởng gen tốt của cha mẹ, ngoại hình cao lớn, khuôn mặt hoàn mỹ, đặc biệt còn có đôi mắt cực kỳ giống Tô Tuấn, đôi mắt hút hồn người.

Vì vậy từ nhỏ đã đào hoa, đó cũng là điều dễ hiểu.

Tuy nói anh có tiếng không thích quen biết bạn gái nhưng đến khi sa chân vào rồi thì kéo mãi cũng không ra được.

Vì vậy bạn tốt Tiểu Nhất Duy hỏi anh có chắc chắn muốn theo đuổi cô gái kia không, tâm Tô Trung thấy không phục.

Tuy cô gái kia là bông hoa xinh đẹp trong lớp nhưng anh ở trong mắt mọi người cũng là một đỉnh núi cao khó với tới.

Vì thế, không có việc gì anh lại lượn qua lượn lại trước mặt cô gái kia, mong muốn làm cho cô gái ấy chú ý đến anh. Kết quả là cô gái ấy chẳng những không chú ý mà còn rước thêm một đám người không liên quan vào.

Sách lược thật bại, Tô Trung thay đổi kế hoạch, từ gián tiếp công kích chuyển sang tấn công trực tiếp.

Trường học thành lập đoàn nhạc diễn tấu, với tính tình Tô Trung đã định sẽ không gia nhập, nhưng nghe nói cô gái ấy có ở trong đội thổi sáo, anh liền hùng hổ điền cuồng đến đăng ký tham gia.

Saxophone anh đã học tám năm rồi, tham gia vào đoàn nhạc diễn tấu cho trường cũng chỉ như một bữa ăn sáng mà thôi.

Quả nhiên, anh đã tỏa sáng trong cả đoàn nhạc diễn tấu của trường, thầy giáo thường xuyên yêu cầu anh trình diễn cho các bạn xem.

Trong lòng anh thầm đắc ý, cái này tạo sự chú ý quá còn gì!

Nào biết, cô gái ấy làm ngơ, dường như coi anh là không khí.

Tâm Tô Trung không phục, cho tới bây giờ đều là bọn con gái theo đuổi anh, có khi nào anh phải lóc cóc theo đuổi người ta thế này không chứ?

Có một ngày, mọi người về hết, trong phòng âm nhạc chỉ còn lại hai người họ, anh liền đi đến trước mặt cô gái, nở một nụ cười được công nhận là hoàn mỹ nhất, “Xin chào, tớ là Tô Trung”.

Cô gái ấy hôm đó tâm trạng rất vui vẻ, cũng quay sang mỉm cười với anh, “Tớ biết cậu”.

Tô Trung thầm nghĩ, bị mình hấp dẫn à?!

“Bên ngoài trường có mở tiệm trò chơi điện tử, cậu có hứng thú không?”.

“Trò chơi điện tử?”. Cô gái ấy ngẫm nghĩ, “Tớ là người chỉ thích thơ ca tiểu thuyết thôi”. Tô Trung ngây người, thơ ca à, đó là chuyện xa xôi từ đời nào rồi mà!!!

Sau đó, anh nói với Tiểu Nhất Duy việc này. Tiểu Nhất Duy nói, cô ấy chắc chắn là muốn cậu viết thư tình cho đấy, con gái đều thích kiểu này mà.

Tô Trung có chút hoài nghi lời cậu ta nói, theo anh biết, Nhất Duy cho tới bây giờ chưa từng trải qua chuyện yêu đương.

Nhưng có điều, phải lấy ngựa chết làm thuốc chữa cho ngựa sống, hai người họ cùng hợp sức viết ra bức thư tình đầu tiên trong cuộc đời Tô Trung.

Nội dung cụ thể là :

Niệm Niệm

Tố chưa từng gặp một cô gái nào giống cậu, dịu dàng lại rất cá tính. Không biết vì sao, đôi mắt trong như nước của cậu thường xuyên xuất hiện trong đầu Tố. Trái tim đã luôn bình tĩnh suốt mười lăm năm qua cuối cùng cũng không thể cưỡng lại được, luôn đập thành nhịp vì cậu.

Cậu chính là nàng công chúa rơi xuống phàm trần, mỗi một nụ cười, hay một cái nhíu mày của cậu đều rất thu hút, khiến Tố không thể quên được. Mỗi ngày, chỉ cần nghe được một câu nói của cậu đều có thể đủ để an ủi trái tim cô đơn lẻ loi của Tố.

Niệm Niệm, thứ Bảy này là sinh nhật của Tố, cậu có thể tham dự được không? Rất thành khẩn hy vọng cậu có thể đến.

Tô Trung của cậu.

Ngày hôm sau anh cầm phong thư vụng trộm nhét vào cặp sách. Thầm nghĩ, theo ngữ khí nói chuyện ngày hôm đó của cô ấy, chuyện này thành công hơn nửa rồi.

Ai ngờ, giữa trưa, chủ nhiệm lớp gọi cuộc điện thoại về nhà, phê bình anh không chịu chăm chỉ học tập chỉ lo yêu sớm.

Buổi tối gia đình bắt đầu mở cuộc họp nội bộ, mẹ làm một tràng giáo huấn nghiêm khắc, nào là nói tuổi còn bé tí mà đã nghĩ đến yêu đương, lại còn lừa gạt người ta, rõ ràng mấy tháng nữa mới tới sinh nhật mà dám nói gì mà thứ bảy này là sinh nhật Tố ....

Cuối cùng phạt anh buổi tối không được phép ăn cơm.

Chờ khi mẹ ngủ say, ba lết lút từ phòng bếp bưng một bát cơm nóng hổi đến phòng anh.

Anh ăn như hổ đói.

Ba chỉ tiếc rèn sắt không thành thép, mắng anh, “Tên nhóc này, sao không bằng được một nửa phong thái của ba năm đó thế. Nhớ năm đó ở trường không ai có thể bằng ba được, nào là bông hoa lớp học, hay hoa hậu giảng đường toàn bộ đối với ba đều dễ như chơi. Làm sao có chuyện giống tên nhóc con đây, đã viết thư tình cho người ta rồi lại còn bị giao nộp cho chủ nhiệm lớp nữa chứ”.

Tô Trung thầm nghĩ trong lòng, thời huy hoàng đều đã thành lịch sử rồi, bây giờ còn không phải bị mẹ quản lý chặt chẽ hay sao?!

Anh tỏ vẻ thông cảm nhìn ba.

End

Đọc và tải ebook truyện tại: <http://truyenclub.com/sau-khi-ly-hon-van-tiep-tuc-day-dua>